ฉบับมุทิตาสักการะ ๘๔ ปี พระธรรมสิงหบุราจารย์

ธรรมนิยายชุด สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม เรื่องที่ ๓

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

เล่ม ๒

สุทัสสา อ่อนค้อม

ธรรมนิยายชุด
สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม
เรื่องที่ ๓
สัตว์โลก
ย่อมเป็นไปตามกรรม
เล่ม ๒
สุทัสสา อ่อนค้อม

๘๔ ปี
พระธรรมสิงหบุราจารย์

ธรรมนิยายชุด

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

เรื่องที่ ๓

สัตว์โลก
ย่อมเป็นไปตามกรรม

เล่ม ๒

สุทัสสา อ่อนค้อม

ธรรมนิยายชุด *สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม* เรื่องที่ ๓

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม เล่ม ๒

สุทัสสา อ่อนค้อม

ISBN 978-611-550-005-5

พิมพ์ครั้งที่ ๑ กันยายน ๒๕๓๕

พิมพ์ครั้งที่ ๓๘ พฤษภาคม ๒๕๕๔

มุทิตาสักการะ พระธรรมสิงหบุราจารย์

เจริญอายุครบ ๘๔ ปี

๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๕

ภาพปก: พระพุทธองค์เสด็จกลับจากสวรรค์ชั้นดาวดึงส์

ภาพโดย ธนู มาลากุล ณ อยุธยา

พิมพ์ที่

หอรัตนชัยการพิมพ์

๓๗/๒๘ ซอยเพชรบุรี ๕ เขตราชเทวี กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐

โทร. ๐ ๒๒๑๕ ๙๖๘๑ (๔ สายอัตโนมัติ) โทรสาร ๐ ๒๒๑๖ ๙๔๖๕

๔๑

เจตภูต

แขกคนสุดท้ายกลับไปแล้วและท่านพระครูก็ขึ้นไปเขียนหนังสือยังชั้นบนของกุฏิแล้ว นายขุนทองกำลังเก็บแก้วน้ำเพื่อเตรียมจะไปล้าง

หญิงชราคนหนึ่งเดินเข้ามาในกุฏิ เขาจึงรีบบอกนางว่า

"ยาย หลวงพ่อเพิ่งขึ้นข้างบนเมื่อสักครู่นี่เอง พรุ่งนี้ค่อยมาใหม่แล้วกัน บ้านอยู่ไกลหรือเปล่าล่ะยายน่ะ"

"อยู่อ่างทองโน่น ยายขอขึ้นไปพบท่านเดี๋ยวเดียวนะ" นางบอกเป็นเชิงขออนุญาต

"ไม่ได้หรอกยาย เอายังงี้ดีกว่า เดี๋ยวหนูจะพาไปหาที่พัก พรุ่งนี้เช้ายายค่อยมาพบท่าน โชคดีนะที่พรุ่งนี้เป็นวันพระ ไม่งั้นยายก็ต้องรอถึงบ่ายสองโมงท่านจึงจะลงรับแขก" หนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดบอกกล่าวพลางมองนาฬิกาที่ฝาผนัง ขณะนั้นเป็นเวลาสองทุ่มตรง

"แต่ยายต้องพบท่านวันนี้ ไม่เป็นไร ท่านไม่ลง ยายขึ้นไปหาท่านเองก็ได้" ยังไม่ทันที่นายขุนทองจะเอ่ยปากห้าม หญิงชราผู้นั้นก็เปิดประตูเดินขึ้นไปชั้นบน นายขุนทองเดินตามไปที่ประตูแต่ปรากฏว่าเปิดไม่ออก นางคงจะลงกลอนเอาไว้ รู้สึกหงุดหงิดงุ่นง่านด้วยเกรงจะถูกหลวงลุงดุ หญิงชราลงมาเมื่อไรจะต้องต่อว่าเสียให้เข็ด โทษฐานที่ขัดคำสั่ง เลขาส่วนตัว ของท่านเจ้าของกุฏิ

"อ้าว โยมปั่นมาได้ยังไงนี่" ท่านพระครูทัก รู้ว่าฝ่ายนั้นเป็นอัมพาตลุกไปไหนมาไหนไม่ได้

"ฉันมาลาหลวงพ่อจ้ะ พรุ่งนี้ตอนตีสี่ฉันจะไปแล้ว นอนทรมานมาหลายปีเหลือเกิน ทิดขำเขาจะได้หมดภาระเสียที" คำบอกเล่าของนางปั่นทำให้ท่านพระครูได้รู้ ว่าร่างที่นั่งพับเพียบอยู่ต่อหน้าท่านนี้มิใช่ *กายเนื้อ* หากเป็น**เจตภูต**

"จะไปหรือ แล้วโยมได้ *อะไร* ไปล่ะ" ท่านถาม *อะไร* ในที่นี้ท่านต้องการหมายถึง **บุญหรือบาป เพราะสองสิ่งนี้เท่านั้นที่มนุษย์จะเอาติดตัวไปยังภพภูมิหน้าได้** ส่วนสมบัติพัสถานที่เป็นวัตถุธรรมไม่มีใครเอาไปได้ แม้เหรียญบาทเพียงอันเดียวที่ลูกหลานเขาเอาใส่ปากให้ก็ยังต้องเป็นของสัปเหร่อไปในที่สุด

"ฉันได้บุญไปจ้ะหลวงพ่อ เพราะหลวงพ่อเมตตาฉันแท้ๆ เชียวไม่งั้นก็คงต้องพกบาปไป" นางพูดอย่างรู้บุญรู้คุณ

"ดีแล้วที่โยมเลือกไปวันพระ พรุ่งนี้เป็นวันพระขึ้น ๑๕ ค่ำ แล้วก็เป็นวันพฤหัสด้วย อาตมาไม่ใช่คนถือฤกษ์ถือยาม แต่ก็ยังชอบวันพฤหัสเพราะเป็นวันพ่อแม่ครูอาจารย์"

"จ้ะ ฉันก็กำหนดจิตว่าจะขอตายวันพระ จะได้ไปถือศีล ไปปฏิบัติกรรมฐานข้างบนโน้น" นางหมายถึงสุคติโลกสวรรค์

"ดีแล้วละโยม แล้วก็อย่าติดสุขเสียจนลืมการปฏิบัติล่ะ ชีวิตข้างบนนั้นสุขสบายกว่าในโลกมนุษย์ เขาก็เลยพากันประมาทมัวเมา ครั้นพอหมดบุญก็เลยต้องไปทุคติ"

"จ้ะหลวงพ่อ ฉันจะไม่เป็นอย่างพวกเขา หลวงพ่อสอนให้ฉันฝึกสติ ฉันก็จะใช้สตินี่แหละคอยเตือนใจฉัน"

"ถูกต้องที่สุด โบราณท่านสอนเอาไว้เป็นคำกลอนว่า **ตนเตือนตนของตนให้พ้นผิด ตนเตือนจิตตนได้ใครจะเหมือน ตน**

เตือนตน ไม่ได้ใครจะเตือน ตนลืมเตือนใจตนหล่นอบาย การเตือนตัวเองไว้เสมอก็คือการมีสตินี่เอง เมื่อไรที่ขาดสติ โอกาสที่จะตกไปในอบายภูมิก็มีมากขึ้น"

"จ้ะ แล้วหลวงพ่อต้องไปเผาศพฉันด้วยนะจ๊ะ"

"เผาเมื่อไรล่ะ"

"ฉันสั่งทิดเขาไว้แล้วว่าให้สวดพระอภิธรรมเจ็ดวัน วันที่แปดก็เผาเลย จะได้ไม่เป็นภาระลูกๆ เขา เห็นทิดเขาพูดว่าหมดห่วงแล้วจะมาขอบวชอยู่กะหลวงพ่อ ยังไงฉันก็ฝากเขาด้วยแล้วกัน เขาเกิดมาเป็นคู่เวรคู่กรรมของฉันแท้ๆ"

ท่านพระครูหยิบสมุดบันทึกขึ้นมาเปิดหน้าที่ตรงกับวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๑๗ เขียนลงไปว่า *เวลาสองทุ่ม เจตภูตของนางปั่นมาจากอ่างทอง เพื่อบอกว่าพรุ่งนี้เวลาตีสี่จะทิ้งร่าง เจตภูตนั้นมีจริงอย่างไม่ต้องสงสัย* จดเสร็จจึงเงยหน้าขึ้นถามนางปั่นว่า

"ศพเผาที่วัดไหน เวลาเท่าไร"

"วัดโบสถ์ตอนสี่โมงเย็นจ้ะ แล้วทิดเขาคงมาเรียนให้หลวงพ่อทราบอีกครั้งหนึ่ง ฉันเห็นจะต้องลาละจ้ะ เดี๋ยวทิดเขาจะสงสัยว่าทำไมหลับนานนัก" นางกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้งแล้วจึงลุกออกไป

นายขุนทองถือถาดใส่แก้วน้ำที่ล้างแล้วเดินเข้ามา เห็นนางปั่นเดินออกประตูกุฏิไป จึงวางถาดลงแล้ววิ่งตามหมายจะไปต่อว่า เขาวิ่งตามไปจนถึงประตูวัด ทั้งที่เห็นหลังอยู่ไวๆ แต่กลับตามนางไม่ทัน ไม่น่าเชื่อว่าผู้หญิงแก่ๆ ท่าทางขี้โรคคนนั้นจะเดินเร็วถึงปานนี้ เมื่อนางเดินลับตาและหายไปในความมืด เขาจึงเดินกลับกุฏิ ขึ้นไปเรียนท่านพระครูว่า

"หลวงลุงฮะ เมื่อกี้มียายแก่คนนึงมาขอพบหลวงลุง หนู

ห้ามเขาก็ไม่เชื่อ เปิดประตูขึ้นไปจนได้แถมใส่กลอนอีกด้วย หนูไม่รู้จะทำยังไง เลยคอยจ้องจะต่อว่าตอนแกลงมา เสร็จแล้วก็ตามแกไม่ทันเสียอีก หลวงลุงจะด่าจะว่าหนูก็เชิญได้เลยเพราะหนูผิดไปแล้ว" นายขุนทองก้มหน้าสารภาพ

"ข้าไม่มีอะไรจะว่าเอ็งหรอกเจ้าขุนทอง แล้วข้าก็ไม่ได้คิดว่าเอ็งทำผิดอะไร ผู้หญิงคนที่เอ็งเห็นน่ะคือโยมปั่นเมียนายขำ" ได้ยินดังนั้นนายขุนทองถึงกับสะดุ้ง

"หลวงลุงว่าอะไรนะฮะ นี่พ่อหนูไปแอบมีเมียแก่ๆ ไว้ตั้งแต่เมื่อไรกัน" เขาเข้าใจว่าท่านพระครูหมายถึงนายขำผู้เป็นบิดาของเขา ท่านเจ้าของกุฏิจึงต้องขยายความให้ฟังว่า

"นี่เขานายขำอ่างทอง พ่อเอ็งเขานายขำสิงห์บุรี มันคนละขำกัน ยังมีขำลพบุรี ขำอยุธยา ขำนครสวรรค์อีกนะ ที่ข้ารู้จักน่ะ อ้อ! มีขำสุพรรณอีกคนนึงด้วย"

"แล้วหลวงลุงว่าคนไหนหล่อที่สุดฮะ คนไหน"

"เอ็งก็ไม่มีอะไรหรอกนอกจากเรื่องความหล่อ เอ็งดูคนแค่ที่หล่อไม่หล่อเท่านั้นเองหรือ"

"ก็จะมีอะไรให้ดูมากไปกว่านี้ล่ะหลวงลุง หนูเป็นคนสวยก็ต้องสนใจคนหล่อ อยากมีแฟนหล่อๆมันถึงจะคู่ควรกัน หรือหลวงลุงว่าไม่จริง" หลานชายย้อนถาม

"นี่เจ้าขุนทอง ถ้าเอ็งไม่มีอะไรที่ดีกว่านี้จะมาพูดกับข้าก็ขอเชิญลงไปได้ ข้าจะทำงานละ"

"แหม หลวงลุงละก็ อะไรนิดอะไรหน่อยก็ต้องไล่กันด้วย หนูอุตส่าห์เป็นห่วงแทบแย่" หลานชายต่อว่ากลายๆ

"เอ็งมาห่วงอะไรข้าล่ะหือเจ้าขุนทอง ห่วงอะไร"

"ห่วงซิ ก็ยายปั่นแกเป็นผู้หญิง แล้วหลวงลุงก็เป็นผู้ชาย

ขึ้นมาคุยกันในที่ลับยามวิกาลเช่นนี้ ใครเขารู้เข้า หลวงลุงจะต้องถูกครหานินทา แต่ก่อนหลวงลุงเคร่งครัดในเรื่องเช่นนี้มาก แต่ทำไมวันนี้ไม่เคร่งครัด หลวงลุงน่าจะให้แกลงมาคุยข้างล่าง หรือไม่ก็เรียกหนูขึ้นไปอยู่เป็นเพื่อนถึงจะถูก ที่หนูพูดมานี่ หลวงลุงว่าผิดหรือเปล่า"

ท่านพระครูรู้สึกพอใจในความรอบคอบของคนเป็นหลานจึงอธิบายให้เขาฟังว่า

"ข้าขอบใจที่เอ็งเป็นห่วง แต่เอ็งไม่ต้องวิตกหรอก เพราะโยมปั่นเขาไม่ได้เอาร่างจริงมาด้วย ที่เอ็งเห็นนั้นเขาเรียกว่าเจตภูต"

"หมายความว่ายังไงฮะ" หลานชายไม่เข้าใจ

"ก็หมายความว่าโยมปั่นเขาเอาวิญญาณมา ไม่ได้เอาร่างมา เขาเป็นอัมพาตไปไหนมาไหนไม่ได้มาหลายปีแล้ว วิญญาณที่ออกจากร่างขณะที่นอนหลับนั้นเขาเรียกว่า เจตภูต"

"แล้วแกมาหาหลวงลุงทำไมหรือฮะ"

"มาบอกว่าพรุ่งนี้ตอนตีสี่แกจะตาย ให้ข้าไปงานเผาศพแกด้วย"

"เป็นไปได้หรือฮะหลวงลุง หนูไม่อยากจะเชื่อว่าคนเราจะสามารถรู้วันตายของตัวเองได้ ถ้าเป็นผู้วิเศษก็ว่าไปอย่าง"

"ไม่ต้องถึงกับเป็นผู้วิเศษหรอกเจ้าขุนทอง อย่างข้าก็ไม่ได้เป็นผู้วิเศษมาจากไหน ข้าก็ยังรู้วันตายของข้า"

"หลวงลุงพูดเล่นหรือเปล่า หลอกหนูเล่นใช่ไหม"

"ไม่ได้พูดเล่นแล้วก็ไม่ได้หลอก ข้าพูดจริงๆ ถึงเอ็งก็เถอะ ถ้าอยากรู้วันตาย เอ็งก็รู้ได้หากเอ็งปฏิบัติกรรมฐาน"

"โอ๊ย หลวงลุงอย่าเพิ่งพูดถึงความตาย หนูยังไม่อยากรู้ เพราะยังไม่อยากตาย แหม คนกำลังอยู่ในวัยขบเผาะจะให้ตาย

ซะแล้ว" นายขุนทองตีโพยตีพาย

"นี่แหละ คนไม่เอากรรมฐานก็แบบนี้แหละ เหมือนกันหมดทุกราย"

"แบบนี้น่ะแบบไหนฮะ" ชายหนุ่มย้อนถาม

"ก็แบบเอ็งไง ของแท้ไม่เอาจะเอาแต่ของปลอม" ท่านพระครูว่าหลานชาย

"แล้วของแท้ของหลวงลุงน่ะคืออะไรล่ะฮะ"

"ก็กรรมฐานน่ะซิ ถ้าเอ็งมาปฏิบัติกรรมฐาน เอ็งก็จะสามารถรู้วันตายได้ โยมปั่นแกก็ปฏิบัติ ข้าก็ปฏิบัติ รู้ดีกว่าไม่รู้นะเจ้าขุนทอง"

"โอ๊ย เซ็ง ตั้งแต่มาอยู่ที่นี่ได้ยินแต่กรรมฐานๆ จนรำคาญจะแย่แล้ว หลวงลุงไม่มีอะไรที่ดีกว่านี้แล้วหรือฮะ"

"ไม่มีอีกแล้ว กรรมฐานนี่แหละดีที่สุด"

"ดียังไงฮะ หลวงลุงช่วยบอกหน่อยเถอะ เผื่อบางทีหนูอาจจะเปลี่ยนใจมาชอบมันก็ได้" ท่านพระครูคิดว่าคราวนี้คงจะโน้มน้าวจิตใจของนายขุนทองให้มาสนใจการปฏิบัติได้ จึงอธิบายให้เขาฟังว่า

"ประโยชน์ของการปฏิบัติกรรมฐานนั้นมีมากมาย เท่าที่ข้ารู้จากประสบการณ์ของข้าเอง และจากการสอบอารมณ์ของผู้ปฏิบัติคนอื่นๆพอสรุปได้สามประการใหญ่ๆ คือ หนึ่งระลึกชาติได้ สองเห็นกฎแห่งกรรม และสามเกิดปัญญาแก้ปัญหาชีวิตได้ ซึ่งประการสุดท้ายนี้สำคัญที่สุด เพราะถ้าเราสามารถแก้ปัญหาของตัวเราเองได้ก็ไม่ต้องไปวิ่งหาพระให้รดน้ำมนต์หรือวิ่งไปหาหมอดู เราต้องเป็นหมอดูให้ตัวเองมันถึงจะถูก นี่แหละประโยชน์ของกรรมฐานอยู่ตรงนี้ ไม่ใช่มานั่งหลับหูหลับตาเพื่อจะไปสวรรค์นิพพานอย่างที่ชาวบ้านเขาพูดกัน

เมื่อใดที่ยังไม่เกิดปัญญา ยังแก้ปัญหาชีวิตให้ตัวเองไม่ได้ แล้วจะไปสวรรค์นิพพานได้ยังไง ที่ข้าพูดมานี่เอ็งเห็นด้วยไหมเล่า”

“หนูยังไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรก็เลยยังตอบไม่ได้ หลวงลุงช่วยอธิบายหน่อยซีฮะว่าทำไมถึงต้องให้ระลึกชาติได้ แล้วระลึกได้กี่ชาติ”

“จะกี่ชาติก็ไม่สำคัญหรอก แต่อย่างน้อยๆ ก็ขอให้ระลึกชาติปัจจุบันได้ อย่างเช่น ลูกที่เกเรไม่เชื่อฟังพ่อแม่ หรือชนิดที่เถียงพ่อเถียงแม่คำไม่ตกฟาก พอมาเข้ากรรมฐานได้สองสามวันก็ระลึกชาติได้เลย คือเมื่อจิตสงบก็นึกย้อนไปในอดีตที่เคยทำไม่ดีไว้กับพ่อแม่ บางคนถึงกับร้องไห้โฮออกมา บอกว่ากลับบ้านไปนี่จะต้องไปกราบเท้า ขอขมาโทษพ่อแม่ หรือคนที่เคยด่าเมีย เคยทุบตีเมีย พอมาเข้ากรรมฐานเมื่อจิตสงบก็จะรู้บุญคุณเมีย คิดว่ากลับไปบ้านจะต้องไปกราบเมีย อย่างนี้เป็นต้น”

“จริงหรือฮะหลวงลุง แล้วหลวงลุงรู้ได้ยังไงฮะ”

“ก็เขาบอกข้าน่ะซิ บางคนถึงกับร้องไห้พูดว่า *หลวงพ่อครับผมมันชั่วช้าสารเลวเสียเหลือเกิน* ข้าก็ถามว่า *ชั่วยังไงล่ะโยม* เขาก็ตอบว่า *ชั่วที่ชอบด่าเมีย ชอบเตะเมียแทนลูกฟุตบอลน่ะครับ ต่อไปนี้ผมจะไม่ทำอีกแล้ว กลับไปนี่ผมจะไปกราบเมีย* บังเอิญวันที่เขาจะกลับ เมียเขามารับ เอ็งเชื่อไหมพอเขาเห็นหน้าเมียเขาคลานเข้าไปกราบเลย กราบต่อหน้าข้าด้วย เมียเขาก็งงว่า *เอ หลวงพ่อสอนผัวฉันยังไงนะ กลายเป็นคนละคนเลย เมื่อก่อนเห็นฉันเป็นลูกฟุตบอล แต่เดี๋ยวนี้กลับเห็นฉันเป็นพระไปซะแล้ว* นี่เมียเขามาแอบเล่าให้ข้าฟังอย่างนี้ เอ็งเห็นหรือยังล่ะว่าคนมาเข้ากรรมฐานน่ะระลึกชาติได้แบบนี้แหละ”

“แหม หนูนึกว่าระลึกชาติแต่ครั้งอดีตได้ เป็นต้นว่ารู้ว่าชาติ

ก่อนเคยเกิดที่ไหน เป็นใคร อะไรทำนองนี้น่ะ"

"แบบนั้นก็ได้ แต่ต้องฝึกนานหน่อย มีหลายคนที่เป็นอย่างที่เอ็งว่า"

"แล้วพวกเขาระลึกชาติได้กี่ชาติฮะ"

"บางคนก็ชาติเดียว บางคนก็สองชาติ ที่มากที่สุดก็ห้าชาติ ดูเหมือนจะเป็นแม่ชีก้อนทองที่ระลึกได้ห้าชาติ"

"แล้วหลวงลุงล่ะฮะ ระลึกได้กี่ชาติ"

"เอ็งจะรู้ไปทำไม ข้าไม่อยากอวดอุตริมนุสสธรรม"

"ก็ถ้ารู้หนูจะได้ปฏิบัติให้มากกว่าหลวงลุงจะให้ระลึกชาติได้มากกว่าหลวงลุงสักสิบชาติ"

"งั้นเอ็งก็ต้องปฏิบัติจนสามารถระลึกชาติได้สิบเจ็ดชาติ จะไหวเรอะ"

"ไม่ไหวแน่ หนูก็พูดไปยังงั้นเอง แค่ชาติเดียวก็คงไม่ไหว แต่อย่างน้อยๆ หนูก็ได้รู้ว่า หลวงลุงระลึกชาติได้เจ็ดชาติ" พูดอย่างผู้ชนะ

"แหม เอ็งนี่มันกะล่อนจริงๆ ให้ตายซิ"

"อุ๊ย จะตายไปทำไมล่ะหลวงลุ้ง มีหลานน่ารักอย่างอีขุนทอง ยังไม่ตายง่ายๆ หรอกฮะ" หนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดพูดเสียงอ่อนเสียงหวาน ท่านพระครูรีบโบกมือห้ามว่า

"พอแล้วๆ ขืนเอ็งพูดมากกว่านี้ ข้าคงลมจับแน่ๆ"

"พอก็ได้ฮะ แต่หลวงลุงต้องอธิบายประโยชน์ข้อที่สองให้หนูฟัง คือที่ว่าเห็นกฎแห่งกรรมนั้นเห็นยังไง แล้วทำไมถึงมีประโยชน์"

"ก็ทำไมจะไม่มีประโยชน์ล่ะ เพราะมันทำให้เราสามารถตัดเวรตัดกรรมลงได้ดังที่พระท่านว่า *เวรจะหยุดก็ต้องหยุดจองเวร*"

"พระที่ไหนฮะ ใช่ที่วัดป่ามะม่วงหรือเปล่า"

"นี่อย่าเพิ่งแซว ถ้าอยากจะฟังก็ห้ามแซว"

"ฮั่นแน่ หลวงลุงพูดคำทันสมัยก็เป็นด้วย แต่ว่าคนที่เขาพูดอย่างนี้ต้องเป็นวัยรุ่นนะฮะ อย่างหนูเนี่ย"

"ทำไมข้าจะพูดไม่ได้ ข้าก็วัยรุ่นเหมือนกันนี่น่า"

"รุ่นไหนฮะ รุ่นแรก หรือแรกรุ่น" ท่านพระครูตอบหน้าตาเฉยว่า "รุ่นแรกแย้ม"

"อ๋อ รุ่นแรกแย้ม แย้มฝาโลงใช่ไหมฮะ"

"เออน่ะ แย้มอะไรมันก็เรื่องของข้า เอ็งจะฟังต่อหรือไม่ฟัง" พูดอย่างรำคาญ เจ้าหมอนี่มันน่ารำคาญเสียจริงๆ

"ฟังซิฮะ นิมนต์อธิบายต่อเถิดฮะว่า การเห็นกฎแห่งกรรมมันมีประโยชน์อย่างไรบ้าง"

"อันนี้ข้าตอบไปแล้วจึงไม่ขอตอบอีก" ท่านเล่นตัว

"ก็หนูยังไม่เข้าใจนี่ฮะว่ามันตัดเวรตัดกรรมได้ยังไง"

"ได้ยังไงน่ะหรือ เอาอย่างนี้นะเจ้าขุนทอง ข้าจะยกตัวอย่างเรื่องจริงให้เอ็งฟังสักเรื่องหนึ่ง แล้วเอ็งไปคิดหาคำตอบเอาเองก็แล้วกัน คือลูกศิษย์ข้าคนนึงชื่อสนธยา เขารวยมาก มีเงินเป็นร้อยๆ ล้าน แล้วเขาก็เป็นคนมีอัธยาศัยดี ชอบทำบุญ กุฏิหลังนี้เขาก็เป็นคนสร้างให้ข้า ที่วัดนี้เขามาทำบุญไว้เยอะ ถ้าคิดเป็นเงินก็หลายล้าน แต่เอ็งเชื่อไหมว่า พอเขาตายไป กลับไปตกนรก คนทำบุญเป็นล้านๆ แต่ไปตกนรก" ท่านย้ำประโยคสุดท้าย

"ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นล่ะฮะ" ถามอย่างสงสัย

"ก็เพราะเขาไม่เอากรรมฐานน่ะซิ ข้าเห็นหน้าเขาครั้งแรกก็เห็นกฎแห่งกรรมว่านายคนนี้จะต้องถูกฆ่าตาย เจ้ากรรมนายเวรเขามาตามเอาชีวิต เพราะชาติที่แล้วไปฆ่าเขาไว้ ข้าก็บอกเขาว่า *สนธยา เธอมีเคราะห์นะ ให้มาเข้ากรรมฐานสิบห้าวันเพื่อสะเดาะ*

เคราะห์ เขาก็บอกว่าไม่มีเวลา งานยุ่ง ข้าบอกครั้งที่สอง เขาก็อ้างงานยุ่งอีก ข้าเลยเล่าให้เขาฟังต่อหน้าเมียเขา เมียเขาเชื่อแต่ตัวเขาไม่เชื่อ พอครั้งที่สามข้าก็พูดกับเขาว่า *สนธยาวางมือเรื่องงานไว้ก่อนได้ไหม เธอจะหาเงินไปถึงไหนกัน ลูกเต้าก็ไม่มี เงินทองที่เธอมีอยู่ขณะนี้ใช้ไปตลอดชีวิตก็ไม่หมด ขอให้ห่วงตัวเองบ้าง มาเข้ากรรมฐานเสีย* เขาก็อ้างว่าไม่มีเวลาอีก เพราะเขาไม่เชื่อเรื่องที่ข้าบอก ข้าก็ไม่รู้จะช่วยเขาได้ยังไง ก็เลยต้องปล่อยไปตามกรรม”

“หลังจากนั้นอีกสามวัน เมียกับแม่ยายเขาก็ร้องห่มร้องไห้มาบอกข้าว่านายสนธยาถูกยิงตายเสียแล้ว และข้าก็รู้ว่าเขาต้องไปตกนรก”

“ทำไมถึงตกนรกล่ะฮะ คนทำบุญเป็นล้านๆ น่าจะได้ไปสวรรค์ มีวิมานสวยๆ มีนางฟ้างามๆ เป็นบริวาร แล้วแบบนี้จะเรียกว่าทำดีได้ดียังไงล่ะฮะ” นายขุนทองรู้สึกสับสน ท่านพระครูจึงอธิบายว่า

“กรรมที่ทำให้นายสนธยาไปตกนรก ไม่ใช่เพราะเขาทำบุญเป็นล้านๆหรอกเจ้าขุนทอง แต่เพราะเขาดับจิตขณะที่โทสะครอบงำ เขาอาฆาตคนที่มายิงเขา แล้วก็ตายลงขณะที่จิตเป็นอกุศลคือมีโทสะ ถ้าจะจัดเข้าในประเภทของกรรมก็เรียกว่าอาสันนกรรม”

“แล้วถ้าเขามาเจริญกรรมฐาน เขาก็จะไม่ถูกฆ่าใช่ไหมฮะ” นายขุนทองถาม

“มันก็ไม่แน่เสมอไป แต่ที่แน่ๆ คือเขาจะไม่ต้องไปตกนรก เพราะถ้าเขาตั้งใจปฏิบัติแล้ว อุทิศส่วนกุศลไปให้เจ้ากรรมนายเวร และบุญกุศลนั้นมีมากพอ ก็จะทำให้เจ้ากรรมนายเวรอโหสิกรรมให้จะไม่ตามมาฆ่าเขา แต่ถ้าบุญกุศลไม่มากพอและเขาจะต้องถูกฆ่าแน่ การเห็นกฎแห่งกรรมก็จะทำให้เขาเข้าใจอย่างถูกต้องว่าที่เขาถูกฆ่าตายนั้นเพราะเคยไปฆ่าเขาไว้ เมื่อเขามาทวงคืนก็ต้องใช้เขา

ไป เมื่อคิดได้อย่างนี้จิตก็จะไม่มีโทสะ ไม่มีความอาฆาตแค้นเคือง เมื่อดับจิตลงก็ไม่ต้องไปนรก"

"แหม เขาน่าจะเชื่อหลวงลุงนะฮะ ทำไมหลวงลุงไม่ดลจิตดลใจให้เขาเชื่อล่ะฮะ" หลานชายแสดงความคิดเห็น

"ก็ข้าไม่ใช่ผู้วิเศษน่ะซี แต่ถึงกระนั้นข้าก็พยายามช่วยเขาจนสุดความสามารถของข้าแล้ว ก็ต้องปล่อยไปตามกรรมของเขา"

"ฟังหลวงลุงเล่าแล้วหนูชักอยากจะปฏิบัติเหมือนกัน แต่ใจมันยังไม่ถึง" หนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดว่า

"ยังไม่ถึงก็ไม่เป็นไร เอาไว้ถึงเมื่อไรค่อยมาบอกข้า แล้วข้าจะสอนให้ด้วยตัวของข้าเองเชียวแหละ ขอให้บอกเถอะ"

"ไม่หรอกฮะ ถ้าหนูจะปฏิบัติก็จะไม่ให้หลวงลุงสอน หนูจะให้หลวงพี่บัวเฮียวสอน"

"ทำไมล่ะ ใคร ๆเขาก็อยากให้ข้าสอนกันทั้งนั้น มีเอ็งนี่แหละที่มาแปลกกว่าเพื่อน"

"ก็หลวงลุงแก่แล้ว หนูชอบเรียนกะคนหนุ่ม ๆอย่างหลวงพี่ เรียนกะหลวงลุงไม่เอา"

"นี่ถ้ามันยุ่งยากนักก็อย่าเรียนเลยดีกว่านะ" ท่านพระครูพูดอย่างรำคาญ

"ฮะ หนูก็ว่างั้นแหละ ไม่เรียนดีที่ซู้ด"

"ดี ๆ น่ะ ระวังจะเป็นอย่างนายสนธยาก็แล้วกัน" ท่านพระครูว่า

"ฮะ ถ้าต้องเป็นอย่างนั้นหนูค่อยเรียน นิมนต์หลวงลุงขยายความประโยชน์ข้อสุดท้ายเถิดฮะ" หลานชายประนมมือขึ้น นิมนต์หลวงลุงจึงพูดว่า

"ข้อสุดท้ายนี่สำคัญที่สุด"

"ฮะ ทราบแล้ว หลวงลุงบอกเมื่อกี้แล้ว" คนฟังพูดขัดขึ้น

"เจ้าขุนทอง ถ้าเอ็งอยากฟังก็จงหุบปากเสีย" ท่านสั่ง

"ไม่เสียฮะ ปากหนูดี ไม่เสีย หลวงลุงลองจับดูก็ได้ ไม่เน่า ไม่เสียตรงไหนเลย" หลานชายอดยั่วไม่ได้

"จะฟังหรือไม่ฟัง" ท่านพระครูเริ่มจะหมดความอดทน

"ฟังฮะ หลวงลุงว่าไปได้เลยฮะ" ท่านพระครูจึงพูดต่อไปว่า "ที่ว่าสำคัญเพราะมันเป็นจุดหมายของการปฏิบัติกรรมฐานและเป็นจุดยอดของไตรสิกขา ซึ่งได้แก่ ศีล สมาธิ ปัญญา การปฏิบัติมีจุดหมายอยู่ที่ปัญญา เมื่อเกิดปัญญาแก้ปัญหาได้ก็ถือว่าบรรลุจุดประสงค์ของการปฏิบัติ สวรรค์นิพพานจะมาเองโดยไม่ต้องไปแสวงหาที่ไหน"

"แล้วมีตัวอย่างไหมฮะ คือหนูหมายถึงคนที่เกิดปัญญาแก้ปัญหาชีวิตได้น่ะฮะ"

"มีซิ แต่ก่อนอื่นเอ็งต้องเข้าใจเสียก่อนว่า **ปัญญานั้นมีสองระดับคือโลกียปัญญา กับโลกุตตรปัญญา ถ้าปฏิบัติได้แค่โลกียปัญญาก็จะแก้ปัญหาทางโลกได้ แต่ถ้าถึงโลกุตตรปัญญาก็จะตัดกิเลสตัณหาทั้งปวงได้และจะบรรลุถึงพระนิพพาน** คนที่ข้าจะยกตัวอย่างนี้ ได้โลกียปัญญา คือนายวิกโก้ที่ข้าเคยเล่าเมื่อคราวที่แล้วนั่นแหละ"

"ที่มาบวชวัดนี้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๒ แล้ว หลวงลุงว่าเทศน์เก่ง เทศน์แบบปุจฉาวิสัชนาก็ได้ใช่ไหมฮะ"

"นั่นแหละคนเดียวกันนี่แหละ คือตอนมาบวชอยู่ที่นี่ คู่รักของเขามาเยี่ยม เป็นคนไทยและเรียนอยู่ที่คณะอักษรศาสตร์ด้วยกัน เขาก็มาถามข้าว่า ผู้หญิงคนนี้เป็นเนื้อคู่เขาหรือเปล่า ข้าก็บอกว่าอยากรู้ต้องปฏิบัติให้มากๆ จะรู้คำตอบได้เอง ที่จริงข้าเห็นกฎแห่งกรรมของเขาแล้วว่า พ่อคนนี้ต้องได้เมียง่อย แต่ข้าไม่พูด

ออกมา เขาก็เชื่อข้า เร่งปฏิบัติใหญ่"

วันหนึ่งก็มาบอกข้าว่า *หลวงพ่อครับ เมืองไทยอากาศร้อน ยุงก็ชุม ผมอยู่ไม่ได้แน่ ถ้าผมแต่งงานกับผู้หญิงคนนี้ผมต้องอยู่เมืองไทย คงไม่มีความสุข เพราะฉะนั้นต่อไปนี้ผมจะไม่คิดถึงเขา รักไม่ยุ่งมุ่งแต่ภาวนา* ข้าก็บอกดีแล้วขออนุโมทนาด้วย ต่อจากนั้นอีกหลายวันเขาก็มาบอกว่า *หลวงพ่อครับ ผมเห็นเนื้อคู่ของผมแล้ว เนื้อคู่ผมเป็นง่อยครับ* ข้าก็ปลอบใจเขาว่าไม่ต้องเสียใจ ถึงจะเป็นง่อย แต่เขาก็เป็นคนดี พอเขาสึกออกไปก็ได้ไปแต่งงานกับคนง่อยจริงๆ เป็นคนฟิลิปปินส์แต่สอนภาษาจีนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเดียวกัน ยังเคยพามาที่นี่เมื่อสองปีที่แล้ว ข้าก็จำชื่อเมียเขาไม่ได้ ขาแกเสียไปข้างนึง เห็นว่าเป็นโรคอะไรน้า โอๆ เอๆ นี่แหละ เป็นมาแต่กำเนิด"

"โปลิโอ มั้งฮะหลวงลุง"

"ใช่ๆ เขาเรียกว่าโปลิโอ ถูกของเอ็ง เออ เจ้าสมชายหายหน้าไปไหนนะ หมู่นี้ไม่ค่อยได้พบหน้าค่าตาเลย" ท่านถามหาคนเป็นลูกศิษย์

"โน่นแหละ จีบสาวอยู่บ้านเหนือโน่น อีกหน่อยหลวงลุงก็จะได้ลูกศิษย์สะใภ้แล้ว" นายขุนทองว่า

"อะไรของเอ็ง ลูกศิษย์สะใภ้"

"แหม หลวงลุงเนี่ย เมียของลูกศิษย์ก็ต้องเรียกว่าลูกศิษย์สะใภ้ซิฮะ" ชายหนุ่มอธิบาย

"อ้อ ยังงั้นหรอกหรือ แล้วเอ็งล่ะ เมื่อไรจะมีหลานสะใภ้ให้ข้า"

"ไม่ใช่หลานสะใภ้ฮะ หลานเขยตังหาก" แล้วคนพูดก็หัวเราะคิกๆ

๔๒

คุณหญิงอรอุษา

นายสมชายขี่จักรยานกลับมาถึงวัดเมื่อเวลาประมาณสามทุ่ม เห็นรถเบ๊นซ์สีดำคันหนึ่งจอดอยู่ที่ลานจอดรถด้านหลังของกุฏิ คิดว่าคงจะต้องมีแขกมาหาท่านพระครู อาจเป็นสามคนที่กำลังเดินเห็นหลังอยู่ไวๆ ข้างหน้านั่น เขาจะต้องไปให้ถึงกุฏิก่อน เพื่อจะบอกพวกเขาว่าหมดเวลารับแขกแล้ว

วันธรรมดาท่านพระครูจะลงรับแขกเวลาเดียว คือตั้งแต่ ๑๔.๐๐ - ๑๘.๐๐ น. ยกเว้นวันพระจึงจะลงสองครั้งตามที่นายขุนทองจัดตารางให้ ป่านนี้เจ้าหนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดคนนั้นคงจะหลับไปนานแล้วเพราะเป็นคนนอนแต่หัวค่ำ

ศิษย์ก้นกุฏินำจักรยานเข้าไปเก็บในโรงรถ เมื่อกลับออกมาก็เห็นชายวัยกลางคนกับสตรีวัยหกสิบเศษช่วยกันประคองบุรุษสูงอายุเข้ามานั่ง บุรุษนั้นสวมแว่นตาดำ อายุคงอยู่ในราวเจ็ดสิบเศษเข้ามานั่งแล้วก็ยังไม่ยอมถอดแว่นตาดำออก เขาจึงเข้าไปถามว่า

"ลุงมาพบหลวงพ่อหรือครับ"

"อุ๊ยตาย" สตรีวัยหกสิบเศษอุทานเสียงสูง แล้วบอกบุรุษที่ใส่แว่นตาดำว่า

"ท่านคะ เขาเรียกท่านว่าลุงแน่ะค่ะ ได้ยินหรือเปล่าคะ" คนถูกเรียกว่าลุงรู้สึกว่า *อัตตา* วิ่งขึ้นสูงจนหากใช้ปรอทวัดก็คงไม่

ต่ำกว่าจุดเดือด จึงพูดโกรธๆว่า

"เขาคงไม่รู้ละมั้งว่าพี่เป็นใคร คุณหญิงช่วยบอกเขาเอาบุญหน่อยซิ" เขาเรียกสตรีผู้นั้นว่า คุณหญิง

"ให้ตาเอ้บอกดีกว่าค่ะ ตาเอ้บอกพ่อคนนี้ซีว่าอากับคุณพ่อเธอเป็นใครมาจากไหน" หล่อนหันไปพูดกับชายวัยกลางคนด้วยท่าทางหยิ่งๆ *นายเอ้* จึงบอกลูกศิษย์วัดว่า

"น้องชาย นี่คือท่านรัฐมนตรีปลด เป็นคุณพ่อของผม แล้วสตรีผู้นี้คือคุณหญิงอรอุษา น้องสาวคุณพ่อและเป็นภรรยาของท่านรัฐมนตรีอัครเดช หวังว่าน้องชายคงเคยได้ยินชื่อนะ ท่านเคยเป็นรัฐมนตรีสมัยที่แล้ว" นายสมชายแอบโต้ในใจว่า *อย่าว่าแต่รัฐมนตรีสมัยที่แล้วเลย ถึงรัฐมนตรีสมัยนี้ผมก็ไม่รู้จักใครสักคน* แต่ปากเขาพูดว่า

"หรือครับ แล้วคุณพี่ผู้ชายเป็นรัฐมนตรีด้วยหรือเปล่าครับผมจะได้ใช้คำพูดให้ถูกกาลเทศะและบุคคล" เขาตั้งใจประชด หากหนุ่มใหญ่วัยสี่สิบเศษกลับตอบว่า

"ตอนนี้ยังไม่ได้เป็น คิดว่าจะขึ้นสมัยหน้า คุณพ่อผมกรุยทางไว้ให้แล้ว" คนตอบค่อนข้างมั่นใจ

"ถ้าอย่างนั้นท่านก็เป็น ว่าที่รัฐมนตรีใช่ไหมครับ"

"ก็คงยังงั้น"

"ทีนี้กระผมขอเรียนถามท่านรัฐมนตรีและคุณหญิงว่าท่านจะมาพบหลวงพ่อใช่ไหมขอรับ" นายสมชายจำต้องเล่นบทใหม่เพื่อให้ถูกใจคนดู ถูกใจในที่นี้ก็คือถูกกับกิเลสของพวกเขา ท่านพระครูเคยสอนไว้ว่าการที่จะผูกมิตรกับคนนั้นจะต้องเอา ***ถูกใจ*** นำหน้าเสียก่อน แล้วจึงค่อยตามด้วย ***ถูกต้อง***

"แหม พ่อหนุ่มนี่น่ารักจริงๆพูดจามีสัมมาคารวะ" คุณหญิง

ออกปากชมทั้งที่ว่าไปหยกๆ

"น้องชาย ท่านพระครูอยู่หรือเปล่า" ว่าที่รัฐมนตรีถาม

"อยู่ขอรับ"

"งั้นก็ขึ้นไปเรียนท่านด้วยว่าท่านรัฐมนตรีมาขอพบ" นายเอ้ออกคำสั่ง พอดีกับนายขุนทองลงมาจากข้างบน ครั้นเห็นนายสมชายก็ต่อว่าทันที

"กลับแล้วเหรอ นึกว่าจะนอนบ้านสาวซะอีก คนอะไรหายไปตั้งแต่เที่ยง" คนถูกต่อว่าไม่โต้เถียง หากถามเสียงเรียบว่า

"ยังไม่นอนอีกหรือ นึกว่าหลับไปซะแล้ว หลวงพ่อกำลังทำอะไรอยู่น่ะ" นายขุนทองไม่ตอบ หากหันไปพูดกับอาคันตุกะทั้งสามว่า

"มาหาหลวงพ่อหรือฮะ ท่านเพิ่งขึ้นไปเมื่อตอนสองทุ่มเอง วันนี้รับแขกเกินเวลาไปตั้งเกือบสองชั่วโมง พรุ่งนี้เช้าค่อยมาใหม่แล้วกันนะฮะ"

อารมณ์ที่กำลังจะดีขึ้นของคุณหญิงมีอันต้องบูดอีกครั้งเมื่อฟังถ้อยคำของเจ้าหนุ่มหน้าหวาน หล่อนแหวใส่ว่า

"นี่เธอ จะพูดจะจาก็ดูคนมั่ง รู้ไหมว่าฉันเป็นใครมาจากไหน"

"ไม่รู้ฮะ แต่ไม่ว่าคุณจะเป็นใครมาจากไหน หนูก็ไม่สามารถจะให้คุณพบหลวงลุงได้ กฎก็ต้องเป็นกฎฮะ" หนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดเถียงพร้อมกับแสดงตัวว่าเป็นหลานด้วยการเรียกท่านพระครูว่า หลวงลุง

"โอหัง แกนี่โอหังมากนะ นอกจากโอหังแล้วยังพูดจาไม่มีสัมมาคารวะ ดัดจริตดีดดิ้นไม่มีใครเกิน" ดีที่นายขุนทองไม่ใช่คนมักโกรธ หากเป็นกะเทยคนอื่นก็คงปรี่เข้าตบคุณหญิงเข้าให้แล้ว *เพราะผู้ชายที่มีจิตใจเป็นผู้หญิงนั้นมักเป็นคนเจ้าโทสะและยับยั้งสติ*

อารมณ์ไม่ได้ คุณหญิงหันไปบอกนายสมชายว่า

"นี่เธอบอกเจ้ากะเทยนี่ทีซิ ว่าฉันเป็นใครมาจากไหน" นายสมชายจึงต้องบอกนายขุนทองว่า

"ขุนทอง นี่ท่านรัฐมนตรีกับคุณหญิงมาขอพบหลวงพ่อนะ แต่กระผมไม่ทราบว่าท่านมาจากไหนขอรับ" ประโยคหลังเขาหันไปพูดกับคุณหญิง

"แหม เธอนี่ไม่มีคอมมอนเซ้นส์เสียเลย เป็นรัฐมนตรีก็ต้องมาจากกรุงเทพฯซิยะ" คุณหญิงพานกับนายสมชายเพราะโกรธนายขุนทอง

"จะเป็นใครมาจากไหนหนูไม่สนทั้งนั้น กฎก็ต้องเป็นกฎ หนูจะไม่ยอมให้ใครเอาอำนาจราชศักดิ์มาทำให้เสียความยุติธรรมหรอก" หนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดยืนกราน

"แต่กฎมันก็มีข้อยกเว้นนะขุนทอง ทำไมเธอไม่ดูเยี่ยงอย่างหลวงพ่อล่ะ เห็นไหมว่า บางเรื่องท่านก็โอนอ่อนผ่อนปรนให้ ไม่ได้เอาหัวชนฝาไปเสียทุกเรื่องเหมือนที่เธอทำอยู่หรอก" ลูกศิษย์วัดเตือนด้วยความหวังดีแต่กลับถูก แว้ด ใส่ว่า

"ตามใจ ถ้าพี่เห็นว่าหนูไม่ดีหนูก็จะไปนอนละ แล้วถ้าหลวงลุงดุก็อย่าหาว่าหนูไม่เตือนก็แล้วกัน" ว่าแล้วก็เดินฉับๆ เข้าห้องไป คุณหญิงพูดตามหลังว่า

"ดูเอาเถอะ ท่าทางกระฟัดกระเฟียดน่าเกลียดจริ๊ง ทำไมท่านพระครูถึงให้คนพรรค์นี้มาอยู่ในวัดนะ" นายสมชายไม่ออกความเห็น เขาพูดกับคนทั้งสามว่า

"กระผมต้องขอโทษแทนเพื่อนด้วยนะขอรับ แกเป็นคนอย่างนี้เองแต่ไม่เป็นพิษเป็นภัยกับใคร ข้อนี้กระผมขอรับประกัน"

"ไม่มีอะไรหรอกน้องชาย คุณหญิงอาของผมท่านก็พูดไป

อย่างนั้นเอง จริงๆแล้วท่านเป็นคนใจดีมีเมตตา" ว่าที่รัฐมนตรีกล่าวแก้แทนผู้เป็นอา เมื่อหลานชายพูดเช่นนี้ คุณหญิงอรอุษาจึงจำต้องปิดปากเงียบเพราะหากพูดไปอาจจะทำให้ *เสียฟอร์ม* ของคุณหญิงก็เป็นได้

"กระผมจะขึ้นไปกราบเรียนหลวงพ่อก่อนนะขอรับ" พูดจบก็หายขึ้นไปข้างบน

"หลวงพ่อครับ รัฐมนตรีกับคุณหญิงมาขอพบหลวงพ่อครับ" เขารายงานหลังจากทำความเคารพด้วยการกราบสามครั้ง ท่านพระครู **รู้** ตั้งแต่รถเบ๊นซ์สีดำวิ่งเข้าประตูวัดมาโน่นแล้ว ท่านพูดกับลูกศิษย์ก้นกุฏิว่า

"*เขากำลังร้อนนะสมชาย ร้อนมากทีเดียว*"

"ผมเปิดพัดลมให้แล้วครับ คงไม่ร้อนเท่าไร" นายสมชายว่า

"*ฉันไม่ได้หมายถึงความร้อนภายนอกนะ แต่หมายถึงร้อนภายใน คนทั้งสามนั่นถูกไฟกิเลสแผดเผาจนร้อนรุ่มกลุ้มทรวง หวังจะมาให้ฉันช่วยดับ*"

"แล้วหลวงพ่อจะช่วยเขาไหมครับ"

"ช่วยไม่ได้หรอกสมชายเอ๋ย ฉันน่ะอยากจะช่วยทุกคนที่มาหา เพราะคนที่มาหาฉันล้วนแต่แบกทุกข์กันมาทั้งนั้น อย่างที่พระบัวเฮียวแอบตั้งสมญาว่า *พวกเอาปัญหามาให้พระนั่นแหละ*"

"แต่ถ้าเขาไม่มีทุกข์เขาก็ไม่มาหาหลวงพ่อหรอกครับ" นายสมชายแย้งอย่างสุภาพ และข้อโต้แย้งของเขาก็จริงเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์!

"นั่นซิ คนสมัยนี้เขาจะนึกถึงพระก็ตอนมีทุกข์นั่นแหละ ตอนมีอำนาจวาสนาก็หลงมัวเมา ก่อกรรมทำชั่วโดยไม่กลัวบาปกลัวกรรม พอ กรรมชั่วมาให้ผลทีนี้ก็จะนึกถึงพระนึกถึงศาสนา เธอรู้ไหม คนที่

อายุมากที่สุดน่ะตาบอดเพราะสั่งสมอกุศลกรรมไว้มาก มีเงินเป็นร้อย ๆล้านยังรักษาไม่หาย โรคกรรมนั้นไม่มีหมอที่ไหนรักษาได้ ข้อนี้ขอให้เธอจำใส่ใจเอาไว้ จะได้ไม่ทำชั่ว"

"แล้วหลวงพ่อรักษาได้ไหมครับ"

"ฉันไม่ใช่หมอ ก็ขนาดหมอเขายังรักษาไม่ได้ แล้วฉันเป็นผู้วิเศษมาจากไหนล่ะ เธอนี่พูดแปลกๆ เอาละ เธอไปบอกให้เขารอสักประเดี๋ยว เดี๋ยวฉันจะลงไป" ท่านออกคำสั่ง

"ให้เขาขึ้นมาข้างบนไม่ดีกว่าหรือครับ เผื่อมีใครมาอีกเดี๋ยวหลวงพ่อก็ไม่ได้พักผ่อนกันพอดี" พูดอย่างเป็นห่วง

"ไม่สำคัญหรอก เรื่องพักผ่อนนั้นไม่สำคัญสำหรับฉันเลย เพียงแต่ห่วงว่าจะเขียนหนังสือไม่เสร็จตามกำหนดเท่านั้นเอง"

"กำหนดอะไรครับ" ลูกศิษย์ไม่เข้าใจ

"กำหนดกฎเกณฑ์ของชีวิตน่ะซิ ฉันคิดเอาไว้ว่าจะต้องเขียนและพิมพ์ให้เสร็จก่อนวันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๑" ท่านตั้งใจจะให้หนังสือเล่มนี้เป็นตัวแทนของท่าน ผู้ที่ไม่เข้าใจเรื่องการปฏิบัติสามารถศึกษาได้จากหนังสือที่ท่านเขียนไว้ ก็ว่าจะบอกให้นายสมชายรู้เมื่อเวลานั้นใกล้เข้ามา นอกจากพระบัวเฮียวแล้วยังไม่มีผู้ใดรู้เรื่องที่ท่านจะประสบอุบัติเหตุรถคว่ำคอหักในวันที่ ๑๔ ตุลา

"ทำไมถึงต้องเป็นอย่างนั้นล่ะครับ" ลูกศิษย์วัดไม่เข้าใจ

"อย่าเพิ่งซักถาม เอาไว้ถึงเวลาแล้วฉันจะบอกเอง ลงไปได้ แล้วก็ปิดประตูกุฏิเสียให้หมด จะได้ไม่มีใครมารบกวน" นายสมชายกราบสามครั้งแล้วจึงลงมาบอกคนทั้งสามว่า

"เดี๋ยวท่านจะลงมาครับ"

"ลงเดี๋ยวนี้ไม่ได้หรือ แหม เรื่องมากจริง เป็นพระเป็นเจ้า

ไม่น่าเจ้ายศเจ้าอย่าง" คุณหญิงพูดฉอดๆเพราะยังอารมณ์ค้างกับเรื่องนายขุนทอง

"คุณหญิงใจเย็นๆ น่า ว่าพระว่าเจ้า บาปกรรมรู้ไหม" อดีตรัฐมนตรีเตือนน้องสาว ฟังหล่อน *พล่าม* มานานเลยต้องเบรคๆไว้เสียบ้าง

"ก็มันจริงๆนี่คะท่าน" คนเป็นคุณหญิงเถียงพี่ชาย แล้วบ่นกระปอดกระแปดว่า

"นี่ก็ตั้งสามทุ่มกว่าเข้าไปแล้ว กว่าจะถึงบ้านมิสองยามสามยามหรอกหรือ"

"ถึงเมื่อไรก็ช่างเถอะ ขอให้มันถึงก็แล้วกัน คุณหญิงพูดราวกับว่าไม่เคยกลับบ้านดึกๆ ยังงั้นแหละ จำไม่ได้แล้วหรือ สมัยที่คุณอัครเดชยังอยู่น่ะ คุณหญิงนั่งจั่วไพ่ตั้งแต่หัวค่ำยันรุ่งสางไม่เห็นบ่นสักคำ แถมบางวันยังไปเต้นรำกับไอ้หนุ่ม กลับบ้านตีสามตีสี่โน่นทีมาวัดดึกหน่อยทำบ่น" อดีตรัฐมนตรีว่าน้องสาว

สมัยที่สามียังมีชีวิต คุณหญิงหลงระเริงกับ **อำนาจวาสนา** และทำตัว *ซ่า* จนคนเป็นพี่ชายแท้ๆ ก็ยังหมั่นไส้ ถูกว่าเช่นนั้นคุณหญิงก็มีอารมณ์ จึง *แหว* ใส่พี่ชายว่า

"**แล้วท่านดีกว่าดิฉันนักหรือคะ ท่านหักหลังได้แม้กระทั่งเพื่อนสนิท ท่านมีเมียน้อยอายุคราวลูกคราวหลาน ไปที่ไหนก็มีเมียที่นั่นจนคุณหญิงตรอมใจตาย เพียงแค่นี้ท่านก็ไม่ได้ดีไปกว่าดิฉันแล้วละค่ะ**" คุณหญิงพูดโกรธๆ แต่คนที่โกรธมากกว่าคือรัฐมนตรีเขาด่าน้องสาวอย่างไม่ไว้หน้าว่า

"ยายอร...แกมันชั่วช้าสารเลวไม่มีที่เปรียบ ถึงฉันจะเป็นพี่ชายแท้ๆของแก ฉันก็ไม่เข้าข้างแก นึกว่าฉันไม่รู้ความเลวระยำของแกรึไง จะให้บอกไหม ไอ้หนุ่มที่มันนอนกับแกน่ะชื่ออะไรบ้าง

แกจำชื่อจำหน้ามันได้หมดทุกคนหรือเปล่า แล้วที่เจ้าอัครเดชเป็นอัมพฤกษ์ก่อนตายน่ะเพราะมันเครียดที่เมียมันมีชู้ใช่ไหม ผู้ชายที่เมียมีชู้น่ะเป็นโรคเครียดกันทุกคนแหละ ถึงบางคนจะไปมีเมียใหม่แต่ความเครียดก็ยังไม่หาย อารมณ์วิปริตผิดมนุษย์มน่าเข้ากับใครไม่ค่อยจะได้" อดีตรัฐมนตรี *ร่ายยาว* เพราะอัดอั้นตันใจมานานร้อนถึงนายเอ้หรือดร.เอกสิทธิ์ต้องห้ามทัพ

"คุณพ่อครับ คุณหญิงอาครับ ผมขอร้องเถอะ นี่ในวัดนะครับ ไงๆ ก็อายลูกศิษย์วัดบ้าง" เขาหันไปทางนายสมชายซึ่งกำลังชงกาแฟร้อนๆมาเลี้ยงแขก ส่วนนายขุนทองหลับปุ๋ยไปแล้ว

"องอายมันทำไม กะอีแค่เด็กวัด" คุณหญิงพูดพาลๆ **นายสมชายฟังแล้วก็ให้นึกปลงสังเวช พวกผู้ลากมากดีเขาช่างไม่มีการสงบสติอารมณ์กันเสียบ้างเลย นึกจะพูดจะว่าใครที่ไหนเมื่อไรก็ว่ากันตามอำเภอใจ ไม่มีบันยะบันยัง น่าอนาถนัก**

รู้สึกโล่งใจเมื่อท่านพระครูเปิดประตูออกมา คู่กรณีหยุดวิวาทกันโดยปริยาย เมื่อท่านนั่งที่อาสนะแล้ว ดร.เอกสิทธิ์จึงกระซิบให้บิดาทำความเคารพ คนทั้งสามกราบท่านพระครู แล้วคุณหญิงอรอุษาก็ร้องไห้กระซิกๆ

"เจริญพรท่านรัฐมนตรีและคุณหญิงที่นับถือยิ่ง อาตมภาพในนามของคณะสงฆ์วัดป่ามะม่วงขอต้อนรับท่านรัฐมนตรีและคณะด้วยความเต็มใจ" ท่านใช้คำพูดที่ทำให้คนฟังรู้สึกว่า *ถูกใจ* รู้ว่าเขาชอบให้ยกย่องก็ต้องยกย่องเขา **ท่านเป็นคนไม่ขวางโลกขณะเดียวกันก็ไม่ยอมไหลไปกับโลก เพราะชาวโลกนั้นมักไหลไปตามกระแสของกิเลสตัณหา ส่วนท่านเป็นสมณะ จะเป็นอย่างชาวโลกนั้นหาควรไม่**

"คุณหญิงร้องไห้มีอะไรไม่สบายใจหรือ อาตมาพอจะช่วย

ได้บ้างไหม” น้ำเสียงที่เปี่ยมด้วยเมตตานั้นทำให้คุณหญิงร้องไห้หนักขึ้น เธอพูดด้วยเสียงปนสะอื้นว่า

“ดิฉันมีทุกข์หนักค่ะท่านพระครู พอหมดอำนาจวาสนาก็ถูกคนเขาเหยียบย่ำ พี่น้องคลานตามกันมาแท้ๆ ก็ยังดูถูกดูแคลน ลูกเต้าก็เอาเป็นที่พึ่งไม่ได้ มีแต่หาเรื่องทุกข์เรื่องเดือดร้อนมาให้” คุณหญิงพรรณนาทั้งน้ำหูน้ำตา อดีตรัฐมนตรีรู้สึกคันปากยิบๆ เมื่อถูกน้องสาวพูดแขวะ ครั้นจะโต้ตอบออกไปก็จะกลายเป็นว่ามาทะเลาะกันต่อหน้าพระสงฆ์องค์เจ้า จึงสู้นิ่งเอาไว้

“แล้วคุณหญิงเคยสงสัยหรือเปล่าว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น”

“สงสัยค่ะ สงสัยมากๆ แล้วก็ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมชะตาชีวิตของดิฉันจึงได้มากลับตาลปัตรเช่นนี้ ดิฉันทำกรรมอะไรไว้คะท่าน”

“เรื่องนี้คุณหญิงต้องถามตัวเอง เพราะคนที่จะรู้ดีที่สุดก็คือคุณหญิง ที่อาตมาพูดมานี่ถูกหรือเปล่า” คุณหญิงอรอุษาใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาจนแห้งแล้วตอบว่า

“ถูกค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นคุณหญิงก็ลองทบทวนดูแล้วกันว่าทำกรรมอะไรไว้บ้าง” คุณหญิงคิดว่าการสารภาพบาปจะทำให้หมดบาป จึงสารภาพเป็นบางเรื่องและปกปิดบางเรื่องเอาไว้ ท่านพระครูนั่งฟังด้วยอาการสงบ

“แต่ก่อนดิฉันไม่เชื่อว่าบาปกรรมนั้นมีจริง จึงหลงระเริงกับยศและอำนาจ จนเป็นเหตุให้ก่อกรรมทำชั่วไว้มากมาย นี่ถ้าไม่ประสบกับความทุกข์ ดิฉันก็คงยังไม่เชื่อ เขาพูดกันว่ากรรมสมัยนี้มันติดจรวดจึงให้ผลรวดเร็วโดยไม่ต้องรอให้ถึงชาติหน้า ท่านพระครูเชื่อหรือเปล่าคะ ว่าแต่ก่อนนี้ดิฉันร่ำรวยมาก ขนาดโต๊ะกินข้าวก็ยังฝังมุก

ตอนนั้นคุณอัครเดชสามีดิฉันเขาเป็นรัฐมนตรี วันๆมีแต่คนเอาเงินมาให้ เราสองคนก็รับไม่อั้น ถ้าหน้าบ้านคุณอัครเดชรับ แต่หลังบ้านดิฉันเป็นคนรับ รู้สึกว่าเงินทองไหลมาเทมาจนนับไม่หวาดไม่ไหว ดิฉันก็ฟุ่มเฟือยฟุ้งเฟ้อเพราะเงินได้มาง่ายๆ เสื้อผ้าแต่ละชิ้นที่ดิฉันสวมใส่ก็ล้วนราคาแพง ชุดหนึ่งๆราคามากกว่าเงินเดือนข้าราชการชั้นเอกเสียอีก ลูกๆก็ขับรถเก๋งคนละคัน แล้วก็ฟุ้งเฟ้อตามพ่อแม่”

“แต่พอคุณอัครเดชเป็นอัมพฤกษ์ทำงานไม่ได้ เราก็ขาดรายได้เพราะไม่มีใครเอาเงินทองมาให้เหมือนแต่ก่อน ดิฉันและลูกๆก็อยู่ในสภาพ จมไม่ลง ทรัพย์สินเงินทองที่ได้มาในทางมิชอบก็ร่อยหรอลงไปทุกวัน พอคุณอัครเดชเสียชีวิต ดิฉันก็ต้องช้ำใจหนักขึ้นเพราะลูกๆ ทะเลาะเบาะแว้งแย่งชิงสมบัติกันต่อหน้าต่อตาดิฉัน ตู้ฝังมุก โต๊ะฝังมุก เขาก็แย่งกันขนไปขายทอดตลาด ไม่เกรงใจดิฉันซึ่งเป็นแม่” คนเล่าไม่ได้บอกความจริงแก่ท่านพระครูว่าที่ลูกๆ เขาไม่เกรงใจเพราะเขากลัวคนเป็นแม่จะเอาเงินทองไปบำเรอพวกหนุ่มๆ ที่เป็นคู่นอน

“แล้วคุณหญิงไปทำอะไรให้ลูกๆ เขาไม่เกรงใจหรือเปล่า” คำถามของท่านเจ้าของกุฏิแทงใจดำของคนเป็นคุณหญิง เธอกำลังคิดว่าจะตอบหรือไม่ตอบดี ท่านพระครูรู้ว่าจะทำให้เธออึดอัดใจจึงพูดตัดบทว่า

“เอาละ ไม่ต้องตอบอาตมาก็ได้ แล้วท่านรัฐมนตรีมีอะไรจะปรึกษากับอาตมาหรือเปล่า” ประโยคหลังท่านถามอดีตรัฐมนตรี

“เรื่องของผมก็คล้ายๆ กับของน้องสาวแหละครับท่านพระครู แต่มีข้อดีข้อเสียต่างกันนิดหน่อย คือน้องสาวผมเขาแย่ตรงฐานะทางการเงินทรุดลงและลูกๆ ก็แย่งสมบัติกัน แต่สำหรับผม เงินทอง

ยังมีมากมาย แต่ตาผมมองไม่เห็นเสียแล้ว อุตส่าห์บินไปรักษาถึงเมืองนอกก็ยังไม่หาย ผมจะมาเรียนถามท่านพระครูว่าท่านพอจะมีทางช่วยผมบ้างไหม ช่วยทำให้ตาผมมองเห็นเหมือนแต่ก่อนน่ะครับ แล้วผมจะทำบุญไม่อั้นทีเดียว" ท่านพระครูตอบทันทีว่า

"ช่วยไม่ได้หรอกท่าน อาตมาช่วยอะไร ไม่ได้เพราะมันเป็นเรื่องของกรรม ท่านสะสมอกุศลกรรมไว้มาก ถึงคราวที่มันมาให้ผลท่านก็ต้องรับอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้" ได้ฟังเช่นนั้นอดีตรัฐมนตรีวัยเจ็ดสิบเศษถึงกับนั่งกอดเข่าร้องไห้ คุณหญิงอรอุษาหยุดร้องไปแล้วก็มีอันต้องร้องอีก ดร.เอกสิทธิ์เองก็ตาแดงๆ เพราะสมเพชบุคคลทั้งสอง หากความรู้สึกที่ว่านี้ก็เป็นไปชั่วประเดี๋ยวประด๋าว เพราะเมื่อนึกถึง *ธุระ* ของตนที่จะมาเรียนปรึกษาท่านพระครูแล้วเรื่องของคนอื่นก็มีอันหมดความหมาย เขาถามท่านเจ้าของกุฏิว่า

"หลวงพ่อครับ ผมเรียนจบปริญญาเอกจากอเมริกา อยากจะใช้ความรู้มาพัฒนาประเทศ ผมจะมีโอกาสขึ้นเป็นรัฐมนตรีหรือเปล่าครับ คุณพ่อก็กรุยทางไว้ให้แล้ว" เขา*ปรึกษา*และเรียกท่านพระครูว่า *หลวงพ่อ* เหมือนที่นายสมชายเรียก ท่านเจ้าของกุฏิเห็นกฎแห่งกรรมคนเป็นดอกเตอร์แล้ว จึงพูดขึ้นว่า

"ท่านอยากเป็นอย่างที่คุณพ่อเป็นใช่ไหม"

"ครับ" เขาเข้าใจว่า *เป็นรัฐมนตรี*

"แปลว่าท่านอยากประสบเคราะห์กรรมแบบเดียวกับที่ท่านรัฐมนตรีประสบอยู่ เป็นอย่างนั้นหรือ"

"ไม่ครับ ผมไม่ต้องการเช่นนั้น" เขารีบปฏิเสธ

"ถ้าเช่นนั้นก็เลิกล้มความคิดที่จะเป็นรัฐมนตรีเสีย อาตมาขอบิณฑบาตเถิดนะ ท่านอย่าได้ไปยุ่งกับการเมืองเลย เชื่ออาตมาสักครั้งเถอะ"

"การเมืองมันไม่ดีอย่างไรหรือครับ หลวงพ่อจึงไม่อยากให้ผมเข้าไปยุ่งเกี่ยว" ถามเพื่อจะ *ลองภูมิ* ท่าน

"เรื่องนี้ท่านคงทราบดีกว่าอาตมา ท่านเป็นถึงดอกเตอร์ลองไปคิดหาคำตอบเอาเองก็แล้วกัน" ท่านพูดเพียงเท่านี้

"ท่านพระครูช่วยรดน้ำมนต์ตัดเวรตัดกรรมให้ดิฉันด้วยเถิดค่ะ" คุณหญิงอรอุษาพูดขึ้น

"น้ำมนต์ช่วยตัดเวร์ตัดกรรมไม่ได้หรอกคุณหญิง แต่ถ้าจะให้รดให้เพื่อเป็นสิริมงคล อาตมาก็จะรดให้" ท่านจำเป็นต้องใช้น้ำมนต์เพื่อให้เขาสบายใจขึ้น เพราะหากจะแนะนำให้เขาสวดมนต์หรือเจริญกรรมฐาน เขา *รับไม่ได้* กรรมเขาหนักเกินกว่าที่ท่านจะช่วยได้ ไหนๆ เขาก็มาขอพึ่งบารมี ก็ต้องช่วยเขาไปตามหน้าที่ ในเมื่อเขาไม่สามารถรับ *ของจริง* ได้ ท่านก็ต้องให้ *ของปลอม* แต่ถ้าใครมีอุปนิสัยบารมีพอที่จะรับของจริงได้ ท่านก็จะไม่ยอมให้ของปลอมอย่างเด็ดขาด

ท่านพระครูรดน้ำมนต์ให้แล้วคนทั้งสามก็ลากลับ นายสมชายเดินตามไปส่งถึงที่จอดรถ ดร.เอกสิทธิ์ทำหน้าที่เป็นคนขับชายวัยกลางคน เปิดกระเป๋าสตางค์ดึงธนบัตรใบละร้อยใหม่เอี่ยมส่งให้นายสมชาย

"น้องชาย ขอบใจมากนะ เอาไว้ซื้อขนมกิน"

"ขอบคุณครับ ขนมที่วัดมีเยอะ ผมไม่ต้องซื้อหรอกครับ" เขาตอบและไม่ยอมรับเงินนั้น ดอกเตอร์วัยสี่สิบเศษจึงหยิบขึ้นมาอีกใบหนึ่งด้วยคิดว่าร้อยเดียวมันอาจจะน้อยไป

"งั้นเอาไปสองใบเอ้า" ครั้นนายสมชายปฏิเสธอีก คนเป็นดอกเตอร์จึงเก็บมันเข้ากระเป๋าดังเดิม เป็นเรื่องประหลาดที่สุดเท่าที่เขาเคยพบ คนที่ปฏิเสธเงินยังมีอยู่ในโลก!

๔๓

อาบัติปาราชิก

เพราะนายขุนทองจัดตารางเวลาทำงานให้ท่านพระครู จึงทำให้ญาติโยมที่มาเข้ากรรมฐานได้มีโอกาสมากขึ้นในอันที่จะเรียนถามข้อข้องใจสงสัยเกี่ยวกับการปฏิบัติ

ในการปฏิบัติธรรมให้ได้ผลดีนั้น จำเป็นจะต้องมีครูอาจารย์คอยควบคุมชี้แนะอย่างใกล้ชิด ไม่เช่นนั้นอาจทำให้ผู้ปฏิบัติเกิดความเข้าใจผิดพลาดคลาดเคลื่อนหรือหลงทางได้ง่าย

เช้าวันหนึ่งขณะที่ท่านพระครูกำลังสอบอารมณ์ให้อุบาสกอุบาสิกาอยู่ที่กุฏิ หญิงสาวผู้หนึ่งเดินเข้ามานั่งแถวหลังสุด ก้มลงกราบสามครั้งแล้วนิ่งอยู่ สีหน้าท่าทางบ่งบอกว่าหล่อนกำลังมีทุกข์ ท่านเจ้าของกุฏิยังต้องใช้เวลาในการสอบอารมณ์อีกนาน จึงอนุญาตให้หล่อน ลัดคิว ด้วยการถามว่า

"มีอะไรหรือจ๊ะแม่หนู ไหนเขยิบเข้ามานั่งในๆ หน่อยซิ"

บรรดาผู้ที่นั่งอยู่ก่อนต่างขยับกายเปิดทางให้หล่อนคลานเข้ามา

"อาตมาต้องขอโทษญาติโยมด้วยนะ ขอลัดคิวให้แม่หนูคนนี้ก่อน ท่าทางเขาจะมีธุระด่วน เอ้าแม่หนูมีอะไรก็ว่าไปเลย" ท่านกล่าวอนุญาต หญิงสาวจึงพูดขึ้นว่า

"หลวงพ่อคะ หนูมาขอบวชชีค่ะ"

"คิดยังไงถึงจะบวชล่ะหนู"

"หนูกลุ้มใจค่ะ ให้หนูบวชเถิดนะคะหลวงพ่อ หนูอยากจะอยู่ในที่สงบค่ะ" ท่านพระครู *ตรวจสอบ* คุณสมบัติของหล่อนแล้วจึงพูดขึ้นว่า

"เอาละ อย่าเพิ่งพูดเรื่องบวช เอาอย่างนี้ เดี๋ยวหลวงพ่อจะให้นายขุนทองเขาพาหนูไปฝากไว้กับแม่ครัวสักเจ็ดวันแล้วค่อยมาพูดกันใหม่" ท่านเรียกนายขุนทองมาสั่งการ ครั้นหญิงสาวลุกออกไปแล้ว อุบาสิกาคนหนึ่งได้ถามขึ้นว่า

"ทำไมหลวงพ่อไม่ส่งเขาไปอยู่สำนักชีล่ะคะ ทำไมถึงส่งไปอยู่โรงครัว"

"ก็พวกแม่ชีเขากินข้าววันละสองมื้อ แต่แม่หนูคนนั้นแกจำเป็นจะต้องกินสามมื้อ อาตมาจึงต้องส่งไปอยู่กับพวกแม่ครัว"

"ไหน ๆ เขาจะบวชก็น่าจะฝึกกินสองมื้อไว้ ไม่งั้นจะบวชได้ยังไง" อุบาสิกาผู้นั้นออกความเห็น

"ก็ใครว่าอาตมาจะให้เขาบวชล่ะ ขืนให้บวชก็เสียชื่อวัดหมด รับรองว่าวัดป่ามะม่วงเสียชื่อกันคราวนี้เอง ให้บวชไม่ได้เด็ดขาด" ท่านพูดเสียงหนักแน่น

"ทำไมหรือครับ" อุบาสกที่นั่งหน้าสุดถาม ผู้ที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้นมีประมาณยี่สิบคน เป็นอุบาสกเพียงสามคน แสดงว่าพวกผู้ชายเป็นโรคไม่ชอบเข้าวัด ท่านพระครูตอบว่า

"จะให้บวชได้ยังไง ก็มาสองคน บวชได้หรือ"

"ผมเห็นมาคนเดียวนี่ครับ"

"ใช่ **ใครๆก็เห็นเขามาคนเดียว แต่อาตมาเห็นเขามาสองคนอยู่ในท้องคนนึง แบบนี้จะให้บวชได้ยังไง ใครไม่รู้ก็จะหาว่ามาท้องกับพระ เพราะครรภ์มันโตขึ้นทุกวันๆ** เมื่อกี้อาตมาไม่พูดเพราะกลัวเขาจะอาย ญาติโยมเห็นหรือยังว่า ***เห็นหนอ*** นั่นมีประโยชน์

มหาศาลทีเดียว ไม่ใช่เป็นการอวดคุณวิเศษแต่ประการใด โยมเห็นด้วยไหม"

"เห็นด้วยครับ" อุบาสกตอบ

"หลวงพ่อคะ แล้วอย่างฉันนี่จะมีโอกาสได้ *เห็นหนอ* หรือเปล่าคะ" อุบาสิกาอีกผู้หนึ่งถามขึ้น

"จะได้หรือไม่ได้มันก็ขึ้นอยู่กับบุญบารมีที่โยมได้สั่งสมไว้แต่ชาติปางก่อน บวกกับความเพียรพยายามในชาตินี้ ถ้าชาติก่อนๆ ไม่ได้สั่งสมมา ชาตินี้จะเพียรพยายามสักเท่าใดก็จะไม่ได้ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าการปฏิบัติของเราเป็นหมัน เพราะมันจะเป็นเหตุปัจจัยของชาติต่อๆไป อาจจะไปได้ชาติหน้าก็ได้ แต่อย่างไรก็ตาม อาตมาไม่สนับสนุนให้ตั้งความหวัง ขอให้โยมอยู่กับปัจจุบันให้มากที่สุด กำหนดสติรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ตลอดเวลา จะได้ *เห็นหนอ* หรือไม่ได้ก็ไม่ต้องไปสนใจ แต่ถ้าใครได้แล้วนำไปใช้ในทางที่ไม่ถูกต้องอีกหน่อยก็เสื่อม อย่างอาตมานี่ไม่เคยใช้ดูเลขให้หวยใคร เพราะไม่ใช่วิสัยของพระที่จะทำเช่นนั้น"

"งั้นพระที่รับสะเดาะเคราะห์รดน้ำมนต์ตัดเวรตัดกรรมก็ไม่ถูกต้องซิคะ อ้อ พระหมอดูอีกอย่าง"

"มันจะถูกต้องได้ยังไงล่ะโยม ท่านเก่งแต่สะเดาะเคราะห์ให้คนอื่นเขา พอเคราะห์ตัวเอง กลับสะเดาะไม่ได้ โยมคอยดูไปก็แล้วกันว่ากฎแห่งกรรมจะทำหน้าที่เร็วหรือช้า คุณหญิงคนนึงเขามาพูดให้อาตมาฟังว่าเดี๋ยวนี้กรรมติดจรวดนะ ให้ผลทันตาเห็น ไม่ต้องรอถึงชาติหน้า" ท่านนึกถึงคำพูดของคุณหญิงอรอุษา

"พระสมัยนี้ทำตัวนอกรีตนอกรอยนะครับหลวงพ่อ ที่ผมกล้าพูดเพราะผมเคยเป็นลูกศิษย์วัดมาก่อน ตอนเรียนหนังสือผมต้องอาศัยวัดอยู่เพราะเป็นเด็กบ้านนอก พ่อแม่ส่งไปเรียน

กรุงเทพฯ เลยไปอาศัยอยู่กับหลวงพี่ซึ่งเป็นคนบ้านเดียวกัน"

"งั้นหรือ โยมอยู่วัดอะไรล่ะ" เขาบอกชื่อวัดแห่งหนึ่ง เป็นวัดที่รายได้ดีเพราะมีศพคนรวยๆมาให้เผาทุกวัน ส่วนคนจนไม่มีสิทธิ์เอาศพมาเผาที่วัดนี้เพราะสู้ *ค่าโสหุ้ย* ไม่ไหว

"โอ๊ย วัดนี้น่ะเหรอ ยอดยิวเลยค่ะหลวงพ่อ ญาติฉันเคยเอาศพพ่อเขาไปไว้ ตั้งใจจะสวดพระอภิธรรมสักเจ็ดคืน พอสวดไปได้สามคืนก็ต้องขอย้ายวัดเพราะสู้ค่าใช้จ่ายไม่ไหว ขนาดเขาเป็นคนมีเงินนะคะ ยังสู้ไม่ไหวเลยค่ะ"

"แล้วหลวงพ่อเชื่อไหมครับ คนที่อยู่วัดมักจะเกลียดพระ อย่างผมนี่เกลียดมากๆ แต่ก็ไม่ทุกองค์นะครับ องค์ไหนดีผมก็ไม่เกลียดแต่องค์ที่ดีๆก็หายากแสนยาก"

"ไปเกลียดท่านเรื่องอะไรล่ะโยม"

"ก็ท่านทำตัวไม่เหมาะสมน่ะครับ อย่างหลวงพี่ข้างห้องผมท่านเอาสีกาเข้าไปคุยในห้อง คุยตั้งแต่หัวค่ำยันดึก ปิดประตูคุยเสียด้วย ผมก็ไม่อยากจะคิดว่าเขาทำอะไรกันเพราะผมกลัวบาป อีกอย่างเราก็ไม่ได้เห็นกะตา"

"แล้วทำไมไม่แอบดูล่ะ" อุบาสกอีกคนถาม

"ไม่หรอกครับ ผมกลัวเห็น แต่พวกเพื่อนๆผมมันเจาะฝาแอบดูแล้วพากันหัวเราะคิกๆ ชอบใจ"

"แหม ถ้าผมเป็นคุณ ผมจะแอบดูให้รู้ดำรู้แดงไปเลย" อุบาสกผู้นั้นว่า

"ผมไม่อยากเดือดร้อน เจ้าพวกนั้นพอดูแล้วก็เดือดร้อนไปตามๆ กันเพราะต้องออกไปเสียเงินเสียทองให้ผู้หญิงอย่างว่า ส่วนผมไม่มีเงินที่จะทำเช่นนั้น" เขาบอกเหตุผลที่ไม่ยอมแอบดู ท่านพระครูเชื่อในสิ่งที่เขาพูดโดยไม่ต้องใช้ ***เห็นหนอ*** เข้าตรวจสอบ ที่เชื่อ

เพราะท่านเองก็มีเพื่อนเป็นลูกศิษย์วัดมาก่อน จึงรู้เช่นเห็นชาติพวกพระนอกรีตนอกรอยมานักต่อนักแล้ว จึงเล่าแต่ในส่วนที่พอจะเล่าได้ว่า

"อาตมาก็มีเพื่อนเป็นเด็กวัดเหมือนกัน วัดที่กรุงเทพฯนะ ชื่ออะไรก็อย่ารู้เลย ก็อย่างที่โยมว่า ใกล้พระก็เกลียดพระ **อาตมาเกลียดพระที่สุดแต่อย่าลืมนะ มันเป็นกฎแห่งกรรม เกลียดพระก็เลยต้องมาเป็นพระ** โบราณเขาสอนไว้ว่าเกลียดขี้ขี้ตาม อาตมานี่เกลียดพระจึงต้องมาเป็นพระ" ท่านย้ำ

"ทำไมหลวงพ่อถึงเกลียดพระล่ะคะ"

"จะไม่ให้เกลียดได้ยังไง ก็ท่านทำไม่ถูกต้อง"

"แล้วหลวงพ่อทำไมไม่ฟ้องพระผู้ใหญ่ล่ะคะ"

"ฟ้องไม่ได้หรอก ขืนฟ้องเพื่อนของอาตมาก็ถูกไล่ออกจากวัด แล้วจะไปอยู่ที่ไหนล่ะ"

"เหมือนผมเลยครับหลวงพ่อ ผมกับเพื่อนๆ เห็นพระทำผิดก็ไม่มีปากมีเสียง เพราะถ้าขืนปากมากไป เขาไล่ออกจากวัดก็จะไม่ได้เรียนหนังสือ พ่อแม่อุตส่าห์ส่งมาเรียน"

"นั่นน่ะซิ เรามันหัวอกเดียวกันนะโยมนะ"

"ครับ" อุบาสกตอบยิ้มๆ

"ที่อาตมาเกลียดพระเพราะสงสารเพื่อนที่ถูกท่านใช้ทุกคืน เขาจะดูหนังสือหนังหากลับต้องมาวิ่งซื้อก๋วยเตี๋ยวให้พระฉันในยามวิกาล"

"แล้วท่านให้เงินไหมครับ ให้เงินค่าจ้างน่ะครับ"

"ไม่ได้ให้ค่าจ้างหรอก ท่านใช้วิธีหลวงพี่ชาม ลูกศิษย์ชามเพื่อนอาตมาก็กินก๋วยเตี๋ยวทุกคืนจนเบื่อ"

"นอกจากบริโภคอาหารในเวลาวิกาลแล้วก็ยังถกเขมรเตะ

ตะกร้อกันทุกเย็น นุ่งห่มก็ไม่สำรวม เป็นพระทำอย่างนั้นผิดวินัยนะ ต้องนุ่งห่มให้ครบสามชิ้นที่เรียกว่าไตรจีวร **ตั้งแต่บวชมานี่อาตมายังไม่เคยละเมิดพระวินัยข้อนี้เลย จะร้อนแสนร้อนเหงื่อหยดติ๋งๆ อาตมาก็นุ่งห่มครบสามชิ้น ทั้งสบง จีวร และสังฆาฏิ** แต่พระวัดนั้นนุ่งสบงตัวเดียว แถมถกเขมรเตะตะกร้อกันอย่างสนุกสนาน ไม่มีการสำรวมอิริยาบถกันเลย แต่อย่าพูดไปนะ ตอนนี้หลวงพี่พวกนั้นพากันเข้าเมรุไปเกือบหมดแล้ว ที่ยังอยู่ก็คงเตะตะกร้อไม่ไหวมั้ง”

“แย่จังเลยนะคะหลวงพ่อ แล้วแบบนี้ศาสนาไม่เสื่อมยังไงไหว” อุบาสิกาผู้นั้นรู้สึกห่วงใยในพระพุทธศาสนา

“**ศาสนาน่ะไม่เสื่อมหรอกโยม จิตใจคนต่างหากที่เสื่อม ทั้งจิตใจคนที่เป็นพระ และคนที่เป็นฆราวาสนั่นแหละ แต่เมื่อรู้อย่างนี้แล้วโยมก็อย่าไปสรุปเอาว่าพระเลวหมด เพราะที่ดีๆก็ยังมีอยู่ ขอให้โยมใช้ปัญญาไตร่ตรองเอาก็แล้วกัน พระแท้กับพระเทียมนั้นมีข้อแตกต่างกันเยอะ** *คนที่บวชเพื่อละคือพระแท้* จำเอาไว้ ถ้าใครมาบวชเพื่อหวังลาภสักการะคนนั้นไม่ใช่พระแท้หรอก”

“ในสมัยพุทธกาลคนที่มีเงินมากๆ มาขอบวช พระพุทธองค์จะไม่บวชให้ ต้องจัดการเอาเงินไปแจกจ่ายคนยากคนจนให้หมดเสียก่อน ตัวอย่างเช่น วิสาขอุบาสกมีเงินหนึ่งพันกหาปณะมาขอบวช พระพุทธองค์ตรัสว่า *เราไม่บวชให้บุคคลที่มีเงินมาหนึ่งพันกหาปณะ* ท่านวิสาขอุบาสกจึงต้องเอาเงินไปแจกจ่ายคนยากคนจนแล้วถึงได้บวช แต่สมัยนี้นะ พระบางองค์ตอนบวชไม่มีอะไรเลย แต่พอตอนสึก โอ้โฮ ข้าวของทรัพย์สมบัติมากมายเหลือเกิน เอารถบรรทุกมาขนตั้งสามเที่ยวก็ยังไม่หมด นี่แบบนี้ไม่ใช่สาวกของพระพุทธเจ้าแน่”

“หลวงพ่อคะ แล้วพระที่นอนกับผู้หญิง ทำไมท่านไม่สึกเสีย

ให้รู้แล้วรู้รอด จะได้ไม่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ แล้วก็ไม่ทำให้คนเข้าใจศาสนาผิดๆด้วย เป็นฉันฉันสึกดีกว่า"

"ก็ท่านไม่ได้เป็นโยมน่ะซิ ถ้าเป็นโยมก็คงหมดเรื่องไปแล้วจริงไหม"

"ผมว่า ท่านคงเสียดายลาภสักการะที่เคยได้น่ะครับหลวงพ่อ กลัวว่าสึกไปแล้วจะไม่มีใครนับหน้าถือตา จะไม่มีใครเอาปัจจัยมาถวาย"

"หลวงพ่อคะ พระหมั้นผู้หญิงบาปไหมคะ" อุบาสิกาที่อายุน้อยกว่าใครเพื่อนถาม หล่อนเป็นครูสอนหนังสืออยู่ในกรุงเทพฯ

"หมั้นยังไงล่ะ"

"คือวัดข้างบ้านหนูน่ะค่ะ หลวงลุงองค์หนึ่งอายุห้าสิบ ท่านไปหมั้นผู้หญิงอายุสิบเจ็ด ทำพิธีหมั้นกันด้วย หนูยังไปดูเลยค่ะ ท่านก็มานั่งใกล้ๆ กับผู้หญิงแล้วมอบสินสอดทองหมั้นให้ หนูก็ปากไม่ดี อดรนทนไม่ได้จึงถามท่านว่า *ทำไมหลวงลุงไม่สึกเสียเลยล่ะ จะได้สวมแหวนเพชรให้เจ้าสาวได้* ท่านก็ตอบทันทีว่า *ยังสึกไม่ได้หรอกครู รอเก็บเงินแต่งงานก่อน* หนูเลยอายม้วนไปเลย พระอายุห้าสิบตอบอย่างนี้ หนูอายเลยค่ะ แล้วท่านก็ทำอะไรตลกตลก เวลามีญาติโยมเอาส้มสูกลูกไม้มาถวาย พอเขาลงกุฏิไป ท่านก็ลงกุฏิบ้างถือถาดผลไม้ที่เขาเอามา *ถวาย* นั่นไปถวายผู้หญิงอีกทีนึง ผู้หญิงที่เป็นคู่หมั้นน่ะค่ะ คนแถวนั้นเขารู้กันทั้งซอย ไม่มีใครเลื่อมใสศรัทธาท่าน แต่คนที่มาจากที่อื่นเขาคงไม่รู้ มาให้ท่านดูหมอได้ทุกวัน ท่านบอกจะต้องเก็บเงินไว้จ้างเขาปลูกเรือนหอให้เสร็จก่อนถึงจะสึก หนูก็แกล้งพูดประชดว่ากว่าจะถึงเวลานั้นหลวงลุงไม่หกสิบเสียก่อนหรือ ท่านก็ว่าไม่หรอก เหลืออีกไม่กี่หมื่นก็จะครบแล้ว"

"แหม โยมก็ไปต่อล้อต่อเถียงกับท่านอยู่ได้ ประเดี๋ยวท่าน

ก็จะหาว่าอิจฉาท่านหรอก” ท่านพระครูว่า

“ท่านว่าแล้วค่ะ บอกว่า *ครูเสียใจใช่ไหมที่อาตมาไม่มาขอหมั้นครู ครูก็เลยอิจฉาหนูอรเขาคู่หมั้นท่านชื่ออรปณิตาค่ะ”*

“แล้วโยมว่ายังไง”

“หนูก็ย้อนว่า *โอ๊ย แก่ๆอย่างหลวงลุงถึงมาขอ หนูก็ไม่เอาหร๊อก ใครจะโง่เอาผีมาเผาล่ะหลวงลุ้ง”*

“ผมว่าพอกันเลยน่ะครับ ทั้งพระทั้งสีกาฝีปากพอๆกัน” อุบาสกผู้นั้นว่า เลยถูกครูสาวขว้างค้อนเข้าใส่หนึ่งวง

“แบบนี้บาปไหมคะหลวงพ่อ ถึงขั้นปาราชิกไหมคะ” ขว้างค้อนใส่บุรุษนั้นแล้วครูสาวจึงถามต่อ ท่านพระครูตอบว่า

“เท่าที่โยมเล่ามายังไม่ถึงขั้นปาราชิกหรอก ยังไม่ถึง อาบัติปาราชิกมีสี่ข้อคือ **เสพเมถุน ๑ ฆ่ามนุษย์ ๑ ขโมยเงินตั้งแต่ห้ามาสกขึ้นไป ๑ และอวดคุณวิเศษที่ไม่มีในตน ๑** หากประพฤติข้อหนึ่งข้อใดในสี่ข้อนี้จึงจะเรียกว่าต้องอาบัติปาราชิก ขาดจากเพศสมณะ เอาละ ทีนี้เรามาสอบอารมณ์ต่อกันดีกว่า รู้สึกว่าจะพูดมากกันเกินขอบเขตไปแล้ว ทั้งอาตมาทั้งโยมนั่นแหละ อย่างนี้เขาเรียกว่า ***กรรมฐานรั่ว*** อุตส่าห์ตั้งใจปฏิบัติมาตั้งหลายวันก็มาทำรั่วเสียแล้ว เห็นไหมสอบตกกันทั้งพระทั้งคฤหัสถ์เลย” ท่านตำหนิตัวเองด้วย แล้วเหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้ จึงพูดอีกว่า

“อาตมาเกือบต้องตายเพราะพระนะ ดีที่มีคนช่วยเอาไว้ อาตมายังรู้บุญรู้คุณเขามาจนบัดนี้ อยากฟังไหม จะเล่าให้ฟัง”

“อยากฟังครับ”

“อยากฟังค่ะ” อุบาสกอุบาสิกาตอบพร้อมกัน

“คืออาตมาตอนเด็กๆ ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ ยายมาขอไปเลี้ยงตั้งแต่อายุหกขวบ พอเรียนจบมัธยมสาม ก็ไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ

ไปอยู่กับคุณปู่ที่บางแวก จังหวัดธนบุรี ตอนนั้นกรุงเทพฯ กับธนบุรียังไม่รวมกันเหมือนเดี๋ยวนี้ คุณปู่ของอาตมาชื่อพันตรีหลวงธาราอาตมาก็ไปเรียนที่โรงเรียนสวนกุหลาบ ตอนเย็นโรงเรียนเลิกก็ไปเรียนดีดสีตีเป่ากับครูจำนงค์ที่ในสวนหลังวัดโตนด”

“ตอนนั้นหลวงพ่ออายุเท่าไรคะ”

“ดูเหมือนจะสิบเจ็ดย่างสิบแปด ทีนี้อาตมาก็ต้องเดินผ่านวัดโตนดทุกเย็น ไปเรียนดนตรีสองชั่วโมง หกโมงเย็นเขาก็เอาเรือมารับที่หน้าวัด คุณปู่มีเรือส่วนตัว มีคนขับด้วย ชื่อนายแรม”

“เหมือนกับที่คนสมัยนี้มีรถส่วนตัวใช่ไหมครับ” อุบาสกผู้หนึ่งถาม

“คงอย่างนั้นกระมัง อาตมาก็บังเอิญไปรู้ความลับหลวงตาวัดโตนดเข้า แกเลยอาฆาตอาตมา”

“หลวงพ่อรู้ความลับอะไรของท่านครับ”

“อ้าว ถ้าบอกโยม มันก็ไม่เป็นความลับน่ะซิ จะให้บอกหรือ”

“หลวงพ่อไม่ต้องบอกก็ได้ค่ะ แต่พวกเราอยากทราบ” อุบาสิกาพูดง่ายแต่ฟังยาก

“อยากทราบก็จะบอก เพราะไหนๆแกก็ตายไปแล้ว คือหลวงตาองค์ที่ว่านี้ แกกินยาฝิ่น แล้วก็ต่อนกเขา กินข้าวค่ำ ถ้าว่ากันตามพระวินัยแล้ว แกก็ไม่ใช่พระ เพราะถ้าเป็นพระคงไม่คิดฆ่าคน ต้องมีความเกรงใจในพระวินัยบ้าง”

“แกฆ่าใครครับ” อุบาสกถาม เห็นท่านพระครูใช้ *แก* กับหลวงตา เขาจึงถือโอกาสใช้บ้าง

“ฆ่าอาตมานี่แหละ แกใจร้ายเหลือเกิน สั่งให้เด็กวัดมารุมซ้อมอาตมาซึ่งกำลังนอนหลับอยู่ที่ศาลาริมน้ำขณะรอเรือมารับ

อาตมายกมือไหว้ปลก ๆ ขอชีวิต พวกเด็กวัดทำท่าจะสงสาร แต่หลวงตาสั่งว่า ***อย่าไปสงสารมัน ไอ้นี่มันร้ายกาจมาก ขืนปล่อยไปมันจะกลับมาเล่นงานพวกเอ็ง*** พวกเด็กวัดเลยซ้อมอาตมาอีก อาตมาก็คิดจะกระโดดลงน้ำ จึงวิ่งไปที่แพ พวกมันก็วิ่งตาม หลวงตาเห็นว่าอาตมาคงจะหนีไปได้ เลยชักมีดออกมาส่งให้ลูกศิษย์ สั่งว่า ***เอาเลย แทงมันให้ตายแล้วโยนลงน้ำไป*** อาตมากลัวมาก แล้วรู้สึกมีคนฉุดลงไปในน้ำ จากนั้นก็ไม่รู้สึกตัวอีกเลย”

“คนที่ช่วยหลวงพ่อเป็นใครคะ”

“เป็นหมอจีน อายุห้าสิบเศษ ชื่อ **ลุงหมั่น แซ่ตั้ง** เขาพายเรือผ่านมาเห็นเข้าพอดี เลยฉุดอาตมาลงเรือแล้วพายหลบเข้าไปในบ้านคลองสวนอ้อย ถ้าไม่ได้ลุงหมั่นช่วย ป่านนี้ไม่รู้ว่าไปอยู่นรกขุมไหน เพราะตอนเด็ก ๆ ไม่เคยสร้างความดีเลย ยายก็สอนไปเถอะสอนจนอ่อนใจก็ไม่ดีขึ้น ยายให้เอาอาหารไปถวายเพลพระที่วัด อาตมาก็เอาไปกินกับเด็กเลี้ยงควายที่กลางทุ่ง อาหารไม่เคยถึงพระเลย เพื่อนที่เลี้ยงควายมันก็บอกว่า *ให้แม่มันกินทำไมกันพระ อีกหน่อยก็สึกออกไปเป็นผัวใครก็ไม่รู้ มากินกันเองดีกว่า* อาตมาก็เชื่อเขา กระทั่งวันหนึ่งถูกยายจับได้”

“คุณยายท่านแอบสะกดรอยตามไปดูหรือคะ” อุบาสิกาที่เป็นครูถาม

“เปล่า พออาตมาหิ้วปิ่นโตออกจากบ้าน ก็ไปกินกับเด็กเลี้ยงควายที่กลางนา กินเสร็จก็เล่นน้ำกันอย่างสนุกสนาน ล้างปิ่นโตเสียเอี่ยมอ่องเพื่อทำลายหลักฐาน”

“หลวงพ่อฉลาดรอบคอบดีจังนะครับ” อุบาสกชม

“ไม่ฉลาดได้เรอะ มือชั้นนี้แล้ว” ท่านพูดยิ้ม ๆ

“แต่ถึงจะฉลาดยังไงก็ถูกยายจับได้ เพราะพออาตมาเดินมา

ถึงบ้าน ยายก็ถามมาแต่ไกลว่า *ไอ้หนูถวายเพลเรียบร้อยแล้วหรือ* อาตมาก็ว่า เรียบร้อยแล้วยาย ยายก็ถามอีกว่า *แล้วรับพรมาหรือเปล่า* อาตมาก็โกหก *รับซียาย สมภารท่านให้พรมาเต็มปิ่นโตเลย* ยายบอก *ดีมาก ไอ้หนูทำดีมาก มารีบๆขึ้นมา ยายจะให้รางวัล* อาตมาก็ชักเอะใจเพราะยายไม่เคยพูดอย่างนี้ พอขึ้นพ้นหัวกระไดตายเลย สมภารนั่งอยู่บนบ้าน โอ้โฮยายตีซะหลังลายพร้อยเลย ตีต่อหน้าสมภารเสียด้วย แล้วก็สอนว่า ***ทีหน้าทีหลังอย่าทำอีก กินของพระเอ็งจะเป็นเปรตรู้ไหม***"

"แล้วสมภารท่านไม่ห้ามหรือคะ" ครูสาวถาม

"ท่านก็ห้ามเหมือนกัน แต่ยายบอก ***ไม่ได้หรอกท่านสมภาร มันทำมาหลายหนแล้ว ถ้าไม่ตีเดี๋ยวมันจะบาป ต้องตีล้างบาปให้มันหน่อย*** นี่ยายพูดอย่างนี้ แหม หน่อยของยายน่ะ เล่นเอาอาตมาหลังลายไปหลายวัน ตั้งแต่นั้นก็เลยเข็ด ที่เข็ดเพราะไม่อยากถูกตี ไม่ใช่ว่ากลัวจะเป็นเปรตหรอก เพราะอาตมาไม่เชื่อที่ยายพูด"

"แล้วเพื่อนๆ หลวงพ่อว่าอย่างไรครับ เวลาที่หลวงพ่อหิ้วปิ่นโตเดินผ่าน"

"เขาก็ถามว่า *เฮ้ย ไอ้แกละ วันนี้ไม่กินเลี้ยงกันอีกหรือ* อาตมาบอกไม่ได้หรอก ต้องเอาไปถวายพระ เดี๋ยวยายตีหลังลาย ว่าแล้วก็เลิกเสื้อให้เขาดูหลัง"

"ตอนเด็กๆ หลวงพ่อชื่อแกละหรือคะ" อุบาสิกาวัยห้าสิบถาม

"คืออาตมาไว้ผมแกละ ไว้ทั้งข้างซ้าย ข้างขวา แล้วก็ข้างหลัง เรียกว่าสามแกละเลย เพื่อนๆเขาก็เรียก *ไอ้แกละ* บ้าง *แกละ* เฉยๆ บ้าง แต่ยายมักจะเรียก *ไอ้หนู* นอกจากโกรธเต็มที่ถึงจะเรียก *ไอ้แกละ* สมภารวัยห้าสิบอธิบาย

"แสดงว่าหลวงพ่อค่อนข้างเกเรนะครับ ผมหมายถึงตอนที่หลวงพ่อเป็นเด็ก" อุบาสกพูดอย่างเกรงใจ

"ไม่ค่อนข้างหรอกโยม เรียกว่ายอดเกเลยเชียวแหละ หาเรื่องให้ยายปวดหัวได้ไม่เว้นแต่ละวัน เพราะเที่ยวไปมีเรื่องกับเขาตีหัวหมา *ด่าแม่เจ๊ก* คือยี่ห้อของอาตมาละ" ท่านเล่าถึงวีรกรรมตอนเป็นเด็ก

"แต่หลวงพ่อก็เรียนเก่งใช่ไหมครับ" อุบาสกพยายามหาความดี ให้ท่านพระครู

"เก่งหรือไม่เก่งอาตมาก็เรียนมันทุกโรงเรียนเลยแหละ จังหวัดสิงห์บุรีมีโรงเรียนมัธยมอยู่ ๘ โรงเรียน อาตมาเรียนมาครบทุกแห่งๆ ละหนึ่งเดือนบ้าง สองเดือนบ้าง อย่างเก่งก็ไม่เกินหนึ่งปี พอเรียนครบ ๘ แห่งแล้ว ก็กะจะเรียนรอบสอง แต่ทางโรงเรียนเขารู้กิตติศัพท์ เลยไม่ยอมรับสักแห่ง ก็เลยต้องไปเรียนที่กรุงเทพฯ เรื่องของอาตมามันยาวนะโยม เล่าไปอีกสามวันก็ไม่จบ เอาละอาตมาไม่เล่าแล้ว มาพูดถึงการปฏิบัติกันดีกว่า ไหนใครมีปัญหาอะไรก็ถามได้ ยังมีเวลาเหลืออีกประมาณสามสิบนาทีก่อนจะถึงเพล"

๔๔

เจ๊นวลศรี

วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๗ ท่านพระครูกลับจากงานเผาศพนางปั่นที่จังหวัดอ่างทอง ขณะที่รถแล่นมาตามถนนสายเอเซียใกล้ปากทางที่จะเข้าวัด พลันก็นึกได้ว่าเจ๊นวลศรีกำลังป่วยหนัก ควรจะต้องไปเยี่ยมเยียน ด้วยว่าวันอาทิตย์ที่จะถึงนี้แกจะไปแล้ว ***เห็นหนอ*** บอกว่าแกจะไปสู่สุคติในวันอาทิตย์ที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๗ เวลา ๐๔.๑๐ นาฬิกา

"สมชายเดี๋ยวไม่ต้องเลี้ยวเข้าวัดนะ ฉันจะเข้าจังหวัดไปเยี่ยมเจ๊นวลศรีเขา" ท่านสั่งคนขับรถ

"ป้านวลศรีแกไม่สบายหรือครับ เป็นอะไรครับ"

"เป็นเนื้องอกในท้อง เห็นว่าอีกสามวันจะทิ้งร่าง ต้องไปดูเขาหน่อย"

"จะตายแล้วหรือครับ เห็นอ้วนท้วนสมบูรณ์ดี ไม่น่าตายเลย อายุก็ยังไม่มากนี่ครับ ดูเหมือนจะยังไม่ถึงหกสิบด้วยซ้ำ"

"*จะอ้วนหรือผอม อายุน้อยหรืออายุมาก เมื่อถึงคราวก็ต้องตายทั้งนั้นแหละ*" ท่านพระครูว่า

"แล้วมีไหมครับหลวงพ่อ มีประเภทที่ถึงคราวแล้วแต่ไม่ตายหรือตายทั้งที่ยังไม่ถึงคราวอะไรเทือกนี้ มีไหมครับ" นายสมชายเริ่มเล่นลิ้น รู้สึกเหงาปากมานานเพราะพอขึ้นรถ ท่านก็ นั่งหลับตา

เพิ่งจะมาเอ่ยปากพูดเมื่อตอนใกล้จะถึงทางเลี้ยวเข้าวัด พูดเพื่อจะบอกเขาว่าไม่ให้เลี้ยวเข้าวัดนั่นแหละ

"มี ***ก็เธอยังไงล่ะที่ต้องตายทั้งที่ยังไม่ถึงคราว*** เพราะพูดมากปากมอม" คนเล่นลิ้นถูก ด่า เอาดื้อๆ

"แหม เป็นพระคุณอย่างสูงเลยครับ หลวงพ่อที่ให้พรผม" ท่านพระครูนิ่งไปสักยี่สิบนาทีเห็นจะได้ ต่อเมื่อรถเลี้ยวเข้าตัวจังหวัดแล้วจึงพูดขึ้นว่า

"ใครว่าฉันให้พร ฉันด่าเธอต่างหากล่ะ ฟังไม่ออกหรอกหรือความรู้สึกช้าจังนะ" นายสมชายรู้สึก *ทึ่ง* ที่ท่านอุตส่าห์ *ต่อเรื่อง* ได้ถูก จึงว่า

"นั่นแหละครับ ผมถือว่าให้พร คนโบราณเขายังสอนไว้เลยว่า *ผู้หญิงด่าแปลว่าผู้หญิงรัก ผู้หญิงให้จวักแปลว่าเขากวักมือ*"

"แล้วถ้าผู้หญิงเรียก *นายกระบือ* ล่ะ"

"ก็ต้องถือว่าเป็นความซวยครับ" ตอบโดยไม่ต้องคิด

"เออ ดีมาก ระวังโน่นเลี้ยวซ้ายข้างหน้าโน่น อย่าขับเลยไปล่ะ"

"ครับไม่เลยแน่ ทำไมป้าเขาไม่ไปอยู่โรงพยาบาลล่ะครับหลวงพ่อ ลูกหลานเขาไม่พาส่งโรงพยาบาลหรอกหรือ"

"ส่งมาทุกโรงแล้วแต่หมอเขาไม่รับ บอกว่าให้กลับมาพักผ่อนที่บ้าน ลงเขาพูดอย่างนี้ก็แปลว่าไม่รอดแน่ เอาละ นั่นจอดหน้าตึกนั่น" นายสมชายทำตามคำสั่ง

บ้าน ของเจ๊นวลศรีเป็นตึกแถวสามชั้นสองคูหา ข้างล่างขายอาหาร ข้างบนเป็นที่พักอาศัย เมื่อท่านก้าวลงจากรถ บรรดาหลานๆ ของเจ๊นวลศรีก็เข้ามาต้อนรับ

"นิมนต์หลวงพ่อจ้ะ แหมดีใจเหลือเกินที่อุตส่าห์มาเยี่ยม"

นางสาวกิมเจ็งหลานสาวคนโตของเจ๊นวลศรีพูดอย่างยินดี

"เจ๊นวลศรีเป็นอย่างไรบ้าง" ท่านถามถึงคนป่วย

"ก็ทรงๆ ทรุดๆ ค่ะหลวงพ่อ นิมนต์ข้างบนเลยค่ะ อาม่าอยู่ข้างบน" หล่อนพูดพลางเดินนำไปที่บันไดแล้วหลีกทางให้ท่านกับลูกศิษย์ขึ้นก่อน ท่านพระครูถอดรองเท้าแล้วจึงเดินขึ้นไปโดยมีนายสมชายเดินตามหลัง นางสาวกิมเจ็งสั่งน้องสาวให้ชงชาขึ้นมาถวาย

นางเน้ยกำลังป้อนข้าวให้มารดาอยู่ ครั้นเห็นท่านพระครูก็วางมือบอกมารดาอย่างดีใจว่า "แม่ หลวงพ่อท่านมาเยี่ยมแน่ะ" เจ๊นวลศรียันกายลุกขึ้นนั่ง สองมือประนมแล้วกล่าวว่า

"นิมนต์จ้ะหลวงพ่อ เป็นพระคุณเหลือเกินที่อุตส่าห์มาเยี่ยม" นางสาวกิมเจ็งเห็นหมดธุระแล้วจึงลงมาข้างล่าง

"ไม่ต้องลุกก็ได้เจ๊ นอนตามสบายเถอะ"

"ไม่หรอกจ้ะ ฉันกลัวบาป นอนคุยกับพระกับเจ้าฉันไม่เคยทำ" คนป่วยว่า

"หน้าตาสดชื่นดีนี่นา ยังกับคนปกติยังไงยังงั้น หรือโยมเน้ยว่ายังไง" ท่านถามลูกสาวเจ๊นวลศรี

"ฉันก็ว่าอย่างหลวงพ่อนั่นแหละ แม่แกเป็นคนไข้ที่น่ารักมาก ไม่จู้จี้กวนใจ แล้วก็ไม่เคยบ่นให้ลูกหลานฟังว่าเจ็บตรงไหนปวดตรงไหน" นางเน้ยกล่าวชมมารดา

"ก็ฉันเรียนฝึกสติมาจากหลวงพ่อนี่จ๊ะ ขืนเอะอะโวยวายก็อเสียชื่อครูบาอาจารย์แย่เลย" คนป่วยพูดจ้อยๆ

"จะไม่น่ารักก็เห็นจะมีเรื่องเดียวแหละจ้ะหลวงพ่อ เรื่องที่แกบอกว่าอีกสามวันจะตายแล้ว ฉันยังไม่อยากให้แกตาย หลวงพ่อช่วยหน่อยซี" ลูกสาวเจ๊นวลศรีว่า

"เจ๊จะตายเมื่อไรหรือ" ท่านถามเพื่อจะตรวจสอบว่าเจ๊นวลศรี **รู้** ตรงกับที่ท่าน **รู้** หรือไม่ นางเน้ยรู้สึกพิศวงที่คนเป็นพระกับคนเป็นแม่นั่งพูดเรื่องเป็นเรื่องตายกันหน้าตาเฉย หล่อนได้ยินมารดาตอบท่านพระครูว่า

"วันอาทิตย์ แรม ๑๐ ค่ำ เดือน ๓ ปีขาล เวลาตีสี่กับสิบนาที" ท่านพระครูเชื่อแล้วว่าเจ๊นวลศรีได้ *เห็นหนอ* เพราะมันตรงกับที่ท่าน รู้ และ *เห็น* ทุกประการ นางเน้ยขออนุญาตลุกออกไป พอดีกับลูกสาวคนรองยกถาดน้ำชาขึ้นมา หล่อนจึงบอกลูกว่า "กิมฮวยไปหยิบยาแก้ปวดหัวมาให้แม่สองเม็ด เอาน้ำมาด้วย"

"ใครจะกินล่ะแม่ อาม่าหรือ ก็หมอเขาให้ยามาแล้วไง" นางสาวกิมฮวยออกสงสัย

"เออน่า ไปเอามาเถอะ แม่จะกินเอง"

"แม่ปวดหัวเหรอ เอ ทุกทีไม่เห็นเป็นอะไร พอหลวงพ่อมา กลับปวดหัว" ลูกสาวบ่น หล่อนบอกนายสมชายให้ช่วยประเคนน้ำชา ท่านพระครูแล้วจึงลงไปหายาในตู้ยาชั้นล่าง

ครู่หนึ่งนายฮิมก็ถือยาและแก้วน้ำขึ้นมา เขาเพิ่งกลับจากซื้อของที่กรุงเทพฯ รู้จากลูกสาวว่าภรรยาจะกินยาแก้ปวดศีรษะ จึงตามมาดูด้วยความเป็นห่วง ครั้นเห็นท่านพระครูจึงวางยาและแก้วน้ำลงแล้วกราบสามครั้ง

"หลงพ่อมานานแล้วหรือครับ" เขาเอ่ยทัก ออกเสียง หลวง เพี้ยนเป็น *หลง*

"สักครู่เห็นจะได้ กำลังพูดกับโยมเน้ยอยู่ว่าเจ๊เขาหน้าตาไม่เหมือนคนป่วยเลยสักนิด" ท่านพูดกับลูกเขยเจ๊นวลศรี แม่ยายกับลูกเขยคู่นี้เกิดปีเดียวกัน แต่คนเป็นแม่ยายอ่อนเดือนกว่า สามีของเจ๊นวลศรีซึ่งเสียชีวิตไปเมื่อสองปีที่แล้วก็เกิดปีเดียวกับแม่ยาย เจ๊

เคยเล่าให้ท่านพระครูฟังอย่างนี้ และท่านก็สรุปในใจว่า *สงสัยจะเป็นกรรมพันธุ์*

"เห็นลูกมันว่าลื้อจะกินยาแก้ปวดหัว" นายฮิมถามภรรยาพลางหยิบยาและแก้วน้ำส่งให้ กระบวนรักภรรยาไม่มีใครเกิน *เถ้าแก่ฮิม*

"ใช่ ฉันฟังแม่กับหลวงพ่อคุยกันแล้วปวดหัวพิลึก" ภรรยาวัยสี่สิบพอดิบพอดีบอกสามีวัยห้าสิบเก้าพลางรับยาและน้ำจากสามี ยานั้นบรรจุมาในขวดฝาเกลียว มีสำลีปิดที่ปากขวดกันชื้น นางเน้ยเปิดฝาขวดแล้วหยิบยาขึ้นมาสองเม็ด หากท่านพระครูห้ามไว้

"อย่ากินเลยโยม ยานั้นจะกินก็ต่อเมื่อมันจำเป็น นี่อาตมายังไม่เห็นความจำเป็นที่โยมจะต้องกิน เอาเถอะตั้งใจฟังต่อไปแล้วก็จะหายปวดหัว เชื่ออาตมาเถอะ"

"หลงพ่อคุยอะไรกับแม่หรือครับ ถึงทำให้อาเน้ยเขาปวดหัว" คนอายุแก่เดือนกว่าแม่ยายถาม

"ไม่มีอะไรมากหรอกเถ้าแก่ อาตมาเพียงแต่ถามเจ๊ว่าจะไปวันไหนจะตรงกับที่อาตมาคิดไว้หรือเปล่าเท่านั้นแหละ"

"แล้วตรงไหมครับ"

"ตรงเผงเลยแหละเถ้าแก่ **เจ๊เขาเก่งจริงๆนี่แหละคนที่ปฏิบัติกรรมฐานอย่างจริงจังสามารถรู้วันตายของตัวเองได้** เถ้าแก่ว่าดีไหมล่ะ เถ้าแก่เตรียมบอกลูกหลานให้ตัดชุดกงเต็กได้แล้ว อีกสามวันเจ๊เขาไปแน่" แล้วถามคนป่วยว่า

"ถามจริงๆ เถอะเจ๊ พอรู้ว่าจะต้องตายนี่กลัวบ้างไหม นึกเสียดายชีวิตบ้างไหม"

"*ตอบจริงๆ ก็ต้องบอกว่าไม่กลัว ฉันไม่กลัวเลยจ้ะหลวงพ่อ ก็ในเมื่อฉันเห็นกฎแห่งกรรมของตัวเองแล้วว่าจะต้องตายในวันนั้น*

ฉันก็ทำใจได้ ไม่รู้สึกกลัวหรือโศกเศร้าเสียดายชีวิตแต่อย่างใด คงเป็นเพราะฉันปฏิบัติกรรมฐานกระมังถึงได้ไม่กลัวตาย”

“ถูกแล้วเจ๊ คนที่ปฏิบัติกรรมฐานอย่างจริงจัง จนประสบผลสำเร็จสามารถเห็นกฎแห่งกรรมของตัวเองได้ เขาจะไม่กลัวตาย ส่วนคนที่ปฏิบัติจิ้มๆ จ้ำๆ ไม่เอาจริงเอาจังก็ยังกลัวตายอยู่ เพราะยังไม่เห็นกฎแห่งกรรม อาตมาขอชมเชยเจ๊ที่มีความเพียรจนกระทั่งประสบความสำเร็จ รู้สึกว่าเจ๊สติดีมาก สามารถข่มทุกขเวทนาไว้ได้ อาตมารู้ว่าเจ๊ก็เจ็บก็ปวดเช่นเดียวกับคนป่วยทั่วๆไป แต่ผิดกันตรงที่เจ๊สามารถเอาสติข่มเวทนาไว้ได้ อันนี้อาตมาขอชมเชยจากใจจริง เจ๊เป็นลูกศิษย์ที่อาตมาภาคภูมิใจมากที่สุด” ท่านชมเสียยืดยาว และเจ๊นวลศรีก็ปลาบปลื้มจนแทบจะหายป่วยเลยทีเดียว

“อาเน้ย ป๋าก็รู้สึกปวดหัวแล้วเหมือนกัน เรามากินยาคนละสองเม็ดดีไหม” นายฮิมพูดกับลูกสาวคนเดียวของแม่ยายเป็นเชิงปรึกษา

“ก็ฉันบอกตั้งแต่แรกแล้ว” นางเน้ยว่า

“นี่เอ็งสองคนอย่ามาพูดจากวนประสาทข้านะ” เจ๊นวลศรีผู้ซึ่งเป็นคนไทยเต็มตัวว่า ลูกสาวที่เป็นคนไทยครึ่งตัว เพราะมีเตี่ยเป็นจีน ส่วนลูกเขยคนดีของเจ๊นั้นเป็น จีงล้อยปูเซ็ง

“เจ๊อย่าเพิ่งว่าโยมเน้ยกะเถ้าแก่เขาเลย เอาไว้อาตมาจะเป็นคนว่าให้เอง” ท่านพระครูอาสาแล้วพูดกับสองผัวเมียว่า

“ที่อาตมาคุยกับเจ๊เขานี่ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลไร้สาระนะโยม แต่จะอธิบายด้วยคำพูดมันก็ไม่ค่อยจะเหมาะ ประเดี๋ยวโยมสองคนก็จะพากันปวดหัวอีก เอาอย่างนี้ถ้าอยากรู้จริงๆ ก็ต้องไปเข้ากรรมฐานที่วัดอาตมาซักเจ็ดวันแล้วก็จะเข้าใจเรื่องที่อาตมาคุยกับเจ๊โดยไม่ต้องปวดหัว”

"ไม่มีเวลาครับ"

"ไม่มีเวลาจ้ะ" สองผัวเมียตอบพร้อมกัน เจ๊นวลศรีจึงว่า

"หลวงพ่ออย่าชวนเขาให้ยากเลย ฉันน่ะปลงเสียแล้ว *อย่าข่มเขาโคขืนให้กินหญ้า* เลยจ้ะหลวงพ่อ" คนป่วยว่าเป็นคำกลอน

"เอาไว้ว่างๆ แล้วผมค่อยไปนะครับหลงพ่อ" นายฮิมพยายามประนีประนอม อย่างน้อยก็เห็นแก่ท่านพระครู

"ถ้าเถ้าแก่รอให้ว่าง รับรองว่าไม่ได้ไป เพราะเถ้าแก่จะหาเวลาว่างไม่ได้เลยในชีวิตนี้" แล้วท่านจึงเล่าเรื่องของนายสนธยาให้นายฮิมและนางเน้ยฟัง เถ้าแก่วัยห้าสิบเก้าเชื่อแต่ก็ผัดว่า

"ถ้าอย่างนั้นผมรอให้เสร็จงานแม่เขาก่อน"

"โอ๊ย ไม่ต้องเอาข้ามาบังหน้าหร็อก จะไปก็ไปเลย เรื่องศพข้าก็ไม่ต้องห่วง ข้าบอกนังเน้ยมันไว้แล้ว ขอเผาที่วัดหลวงพ่อแล้วกันนะจ๊ะ ทั้งเผาทั้งสวดเลยเพราะไม่ไกลจากบ้านเท่าไร ฉันจะสั่งลูกหลานให้เรียบร้อย" เจ๊นวลศรีว่าลูกเขย แล้วก็หันมาพูดกับท่านพระครู

"จะสวดซักกี่คืนล่ะเจ๊"

"สามคืนก็พอ ตายวันสิบค่ำ เผาสิบสามค่ำ หลวงพ่อมาก็ดีแล้ว ฉันขอจองวัดจองเมรุเลย" คนจะตายสั่งการ

นางเน้ยเอามือกุมขมับ ไม่เคยพบเคยเห็น มีอย่างที่ไหน รู้วันตายของตัวเอง แถมสั่งงานเรื่องทำศพไว้เสร็จสรรพ ท่านพระครูก็ช่างกระไร เข้ากันได้เป็นปี่เป็นขลุ่ย คนเข้าวัดนี่มีอะไรเพี้ยนๆ แบบนี้ทุกคนหรือเปล่านะ

ท่านพระครูหยิบสมุดบันทึกออกมาจากย่าม เปิดหน้าที่ตรงกับวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๗ บันทึกว่า *เจ๊นวลศรีตายเมื่อเวลา ๐๔.๑๐ น. สวดพระอภิธรรมที่วัดป่ามะม่วง วันที่ ๑๗-๑๘-*

๑๙ เวลา ๑๙.๐๐ น. แล้วเปิดไปหน้าที่ตรงกับวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๗ บันทึกว่า *เวลา ๑๗.๐๐ น. ฌาปนกิจศพเจ๊นวลศรี*

"เอาละ เสร็จธุระแล้วอาตมาเห็นจะต้องลา ขอให้ไปสบายๆ นะเจ๊ เรื่องศพไม่ต้องห่วง อาตมาจะจัดการให้เรียบร้อย ในอดีตกาลที่ผ่านมาถ้าอาตมาทำอะไร พูดอะไรแล้วทำให้เจ๊ไม่พอใจ อาตมาก็ต้องขออโหสิกรรมจากเจ๊ด้วย"

"เช่นเดียวกันจ้ะหลวงพ่อ ถ้าฉันล่วงเกินอะไรหลวงพ่อเอาไว้ด้วยกาย วาจา ใจ ก็ดี ฉันขออโหสิกรรมจากหลวงพ่อด้วย"

"เอาละ อาตมาอโหสิให้ แล้วก็ถือโอกาสอำลาเลย" ท่านหันมาพูดกับนายฮิมว่า

"เถ้าแก่จะไปกับอาตมาวันนี้เลยไหมเล่า"

"ยังหรอกครับหลงพ่อ เอาไว้ให้อะไรๆมันเข้าที่เสียก่อน ขอบคุณหลงพ่อมากครับที่ชวน" เขาตอบและลุกขึ้นเตรียมมาส่งท่าน นายสมชายลุกตามท่านพระครูและนายฮิมลงไป ก่อนขึ้นรถท่านยังหันมาพูดกับเขาว่า

"*อย่าลืมมาเข้ากรรมฐานนะเถ้าแก่ อยากให้รีบๆหน่อย อาตมาสังเกตดูรู้สึกว่าน้ำมันใกล้จะหมดแล้ว*" ท่านเตือนเป็นนัยๆ

"น้ำมันอะไรครับหลงพ่อ ถ้าน้ำมันรถมีปั๊มตรงทางจะออกไปถนนสายเอเซียน่ะครับ" นายฮิมคิดว่าท่านหมายถึงน้ำมันรถยนต์ เขาควักกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรใบละร้อยส่งให้นายสมชายพูดว่า

"เอ้า สมชายช่วยเติมน้ำมันให้หลงพ่อด้วย"

"ไม่ต้องหรอกครับเถ้าแก่ ผมเติมมาเต็มแล้ว" ลูกศิษย์วัดบอก

"ก็หลงพ่อบอกน้ำมันใกล้จะหมด"

"อาตมาไม่ได้หมายถึงน้ำมันรถ แต่หมายถึงน้ำมันของ

เถ้าแก่น่ะใกล้จะหมดแล้วนะต้องรีบเติมซะ คืออาตมาเปรียบเทียบให้เถ้าแก่ฟังว่า **บุญกุศลที่เราทำมานั้นเปรียบเสมือนน้ำมันรถ ถ้ามีมากรถก็วิ่งได้นาน ถ้าหมดรถก็จอด เหมือนคนเราถ้าบุญหมดเมื่อไรก็ต้องตายเมื่อนั้น อาตมาจึงเตือนเถ้าแก่ไว้ว่าบุญกุศลที่เถ้าแก่ทำมานั้นใกล้จะหมดแล้ว ต้องรีบสร้างเพิ่ม จึงได้ชวนไปเข้ากรรมฐานยังไงล่ะ**” พอเข้าใจที่ท่านพูด นายฮิมถึงกับใจหายวาบ รู้สึกจิตตกทันที เขาบอกท่านเสียงค่อนข้างสั่นว่า

“ครับหลงพ่อ ผมเองก็รู้สึกสังหรณ์ใจยังไงพิกล อยากจะไปอยู่วัดอย่างที่หลงพ่อบอก แต่ก็ห่วงอาเน้ยเขา ลูกห้าคนก็เป็นผู้หญิงหมด ผมเป็นผู้ชายคนเดียวในบ้าน” คนมีห่วงผูกคอ พูดน่าสงสาร

ท่านพระครูรู้แน่ว่าถึงอย่างไรเขาก็ไม่ยอมไปเพราะ *กรรม* นั้นหนักหน่วงนัก จึงช่วยเท่าที่พอจะช่วยได้ เมื่อเขามีอันต้อง *ไป* ก็อยากให้เขาไปดี จึงแนะแนวการปฏิบัติว่า

“เมื่อไม่มีเวลาจริงๆ อาตมาก็ไม่ว่าอะไร ขอให้หมั่นสวดมนต์แผ่เมตตาอโหสิกรรมให้กับเจ้ากรรมนายเวรนะเถ้าแก่นะ ทำได้ไหมเล่า แผ่นปลิวบทสวดมนต์ที่อาตมาเคยให้เจ๊เขามานั่นแหละ ไปขอยืมเขามาสวดให้ได้ทุกคืน ต้องทำให้ได้นะ”

“ครับ ถ้าไม่ต้องไปอยู่วัดละก็ผมทำได้ สวดมนต์อยู่ที่บ้านก็ได้” เขารับคำหนักแน่น จากนั้นท่านพระครูจึงลาเจ้าของบ้านกลับวัด

นายสมชายนำรถตู้สีครีมมาจอดที่หลังกุฏิเมื่อเวลาทุ่มเศษ เปิดประตูให้ท่านพระครูลงเรียบร้อยแล้วจึงถอยเข้าไปเก็บในโรงรถ นายขุนทองเดินออกมารับหน้าพร้อมรายงานเสียงจ้อยๆ

“หลวงลุงฮะ วันนี้หนูถูกพวกแขกรุมด่าใหญ่เลยฮะ” พูดพร้อมกับรับย่ามมาถือในลักษณะ *อุ้ม* เดินตามท่านไปยังกุฏิ

"เอ็งไปทำอะไรให้เขาด่าล่ะ" ท่านย้อนถาม

"ก็หนูบอกว่าวันนี้หลวงลุงงดรับแขกเพราะท่านเดินทางไปงานเผาศพที่อ่างทองตั้งแต่บ่ายโมง เขาก็พากันพูดไม่ดี หาว่าหลวงลุงเป็นพระเป็นเจ้าไม่รู้จักอยู่วัด หนูก็เถียงแทนว่าที่หลวงลุงอยู่ทำไมเขาไม่มา **คนสมัยนี้เห็นแก่ตัวจังเลยนะฮะ พอไม่ได้ดังใจก็พากันว่าแม้กระทั่งพระกระทั่งเจ้า เขาหาว่าอุตส่าห์ขับรถเสียน้ำมูกน้ำมันมา ท่านก็ไม่อยู่ให้พบ โอ๊ยสารพัดสารเพจะว่า หนูเห็นแล้วปลงอนิจจัง**"

"ขนาดปลงก็ยังอุตส่าห์ไปทะเลาะกับเขา เอ็งนี่มันใช้ไม่ได้เลยนะเจ้าขุนทอง" ท่านตำหนิหลานชาย

"ก็เขาอยากมาว่าหลวงลุงทำไมล่ะ"

"ก็ในเมื่อเขาว่าข้าแล้วเอ็งมาเดือดร้อนอะไรด้วยล่ะ ข้าเองยังไม่เดือดร้อนเลย ทำไมเอ็งถึงต้องเดือดร้อนหือเจ้าขุนทอง"

"หนูก็ไม่รู้เหมือนกัน แล้วก็ไม่รู้ด้วยว่าทำไมหลวงลุงถึงไม่รู้สึกเจ็บแค้นเสียบ้าง ปล่อยให้เขาว่าอยู่ได้" หลานชายกระเง้ากระงอด

"นี่นะเจ้าขุนทอง ข้าจะเปรียบเทียบให้เอ็งฟังซักอย่างนึง สมมุติว่าเอ็งไปบ้านคนอื่นเขา พอขึ้นเรือนปุ๊บเขาก็ยกสำรับกับข้าวมาเลี้ยงเอ็ง บังเอิญเอ็งเพิ่งอิ่มมาจากบ้าน เอ็งก็เลยไม่กิน พอเอ็งกลับ อยากถามหน่อยว่าสำรับกับข้าวนั้นจะตกเป็นของใคร"

"ก็ตกเป็นของเจ้าของบ้านซิหลวงลุง ไม่น่าถาม"

"นั่นแหละ มันก็เหมือนกันนั่นแหละ *ถ้ามีคนเขามาด่าเอ็งแล้วเอ็งไม่รับ คำด่าเหล่านั้นมันก็ตกอยู่กับคนที่ด่าจริงไหม* จำไว้นะทีนี้อย่าไปรับคำด่าของใคร แล้วก็ไม่ต้องเอามาบอกข้า ข้าไม่อยากฟัง มาเหนื่อยๆ อย่าหาเรื่องกวนใจมาให้ จำไว้" คราวนี้นายขุนทองไม่เถียง เมื่อขึ้นมาถึงกุฏิชั้นบนก็เอาย่ามวางไว้ข้างที่นอน

ของท่านแล้วจึงลงมาข้างล่างเข้าห้องใส่กลอนแล้วล้มตัวลงนอน พอหัวถึงหมอนก็หลับปุ๋ยโดยไม่ยอมสวดมนต์ไหว้พระเสียก่อน ก็วันนี้เขาเหนื่อยกว่าทุกวัน *ออกแรง* ทะเลาะกับแขกหนักหน่วงไปหน่อย

ท่านพระครูสรงน้ำเสร็จก็เตรียมจะเขียนหนังสือต่อ ยังไม่ทันลงมือเขียน นายสมชายก็มารายงานว่า

"หลวงพ่อครับ คุณนายราศีมาขอพบครับ นั่งรออยู่ข้างล่าง ผมบอกจะพาไปหาที่พักแล้วพรุ่งนี้ค่อยมาหาหลวงพ่อ แกก็ไม่ยอม บอกว่ามีเรื่องด่วนมาก"

"เรื่องอะไร เขาบอกเธอหรือเปล่า"

"เขาว่าเขาจะมาลาตายครับ สงสัยคงเพี้ยนหนัก" ลูกศิษย์วัดตอบพร้อมประเมินผลเสร็จ ท่านพระครูรู้ได้ในทันทีว่านั่นมิใช่ ***ร่าง*** ที่แท้จริงของคุณนายราศี ที่นายสมชายเห็นนั้นคือ ***เจตภูต*** จึงตอบไปว่า

"เอาละ งั้นฉันจะลงไปเดี๋ยวนี้แหละ" แล้วท่านก็ลงมาข้างล่าง นายสมชายเดินตามมาติดๆ คุณนายราศีเห็นท่านพระครูก็ร้องห่มร้องไห้ ***เจตภูตร้องไห้ก็เป็นด้วย*** ท่านพระครูคิดในใจ แล้วพูดเสียงเบาเพื่อไม่ให้ลูกศิษย์วัดได้ยินว่า

"เจริญพร คุณนายมีธุระด่วนใช่ไหมถึงได้มามืดๆ ค่ำๆ"

"ค่ะหลวงพ่อ หนูจะมากราบขอขมาแล้วก็จะลาหลวงพ่อด้วยค่ะ" เจตภูตรายงานเสียงเบาเช่นกัน

"ขอขมาเรื่องอะไร แล้วก็จะลาไปไหนหรือ"

"หนูมากราบขอขมาลาโทษที่ได้แสดงกิริยาที่ไม่งดงามที่กุฏิหลวงพ่อเมื่อวันขึ้นปีใหม่ แล้วก็มาลาไปปรโลกค่ะ พรุ่งนี้เวลาสองทุ่มตรง หนูจะถูกยิงตาย"

"ใครยิง"

"เมียน้อยของนายประวิทย์ คนที่เคยมาเข้ากรรมฐานกับหนูน่ะค่ะหลวงพ่อ เขาจ้างมือปืนมายิง"

"เขาจะยิงทำไมล่ะ คนเคยเข้ากรรมฐานมาแล้วทำไมยังมีจิตใจโหดร้ายถึงปานนั้น แล้วทำไมคุณนายไม่แจ้งความไว้เสียล่ะ" ถามเพื่อ *ประเมินผล* การปฏิบัติธรรมของคุณนายราศี

"ไม่หรอกค่ะหลวงพ่อ **มันเป็นกฎแห่งกรรม เมื่อชาติที่แล้วหนูฆ่าเขาไว้ นี่ถ้าหนูไม่มาเข้ากรรมฐานก็คงไม่รู้ แล้วก็คงจะต้องจองเวรจองกรรมกันต่อไป** เขาอยากจะเป็นคุณหญิงค่ะ หลวงพ่อ เมื่อหนูตาย เขาคงคิดว่าจะได้ขึ้นเป็นคุณหญิง"

"ไม่ได้เป็นหรอก คนจิตใจโหดร้าย อย่างนั้นไม่มีโอกาสได้เป็นคุณหญิงแน่ ไม่น่าเลย แสดงว่า ศีล สมาธิ ปัญญา ไม่ได้เข้าไปชำระล้างจิตใจเขาเลย มาปฏิบัติเสียเวลาเปล่า"

"ก็เขาไม่ได้ตั้งใจมาปฏิบัตินี่คะหลวงพ่อ ตั้งใจมาหาผัวต่างหาก พวกสาวแก่เข้าวัดก็ไม่มีอะไรหรอก มาเพื่อหาผัว" เจตภูตพูดอย่างดูแคลน ท่านพระครูจึงห้ามว่า

"ช่างเขาเถอะคุณนาย อย่าไปว่าเหมารวมอย่างนั้น คนที่เขาไม่ได้คิดอกุศลอย่างที่ว่าก็มี เอาเถอะที่ขออโหสิอาตมาก็จะอโหสิให้ ส่วนเรื่องมาลาก็ขออวยพรให้ไปดี แล้วอาตมาจะเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ"

"ถ้าอย่างนั้นหนูขอกราบลาค่ะ ขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่อเป็นอย่างสูงที่ได้เมตตาให้หนูรู้ดีรู้ชั่ว ทำให้หนูสามารถตัดภพตัดชาติให้สั้นเข้า หนูลาล่ะค่ะ" คุณนายราศีลุกออกไปแล้ว นายสมชายตั้งท่าจะไปส่ง หากท่านพระครูห้ามไว้ และบอกเขาว่านั่นเป็นเจตภูต ลูกศิษย์วัดจึงปิดประตูกุฏิเพื่อเตรียมเข้านอน ท่านพระครูเดินขึ้นข้างบน ตั้งใจว่าจะจดบันทึกเรื่องนี้ไว้เป็นหลักฐาน

๔๕

คุณนายโสภิต

ท่านพระครูฉันภัตตาหารเช้าเสร็จแล้ว นายขุนทองกับนายสมชายก็ช่วยกันยกสำรับกับข้าวลงมารับประทานกันที่กุฏิชั้นล่าง กำลังทานกันอยู่ เด็กส่งหนังสือพิมพ์ก็นำหนังสือพิมพ์รายวันมาส่งให้ นายสมชายเห็นหัวข้อข่าวและภาพถ่ายในหน้าหนึ่งแล้วก็มีอันทานข้าวไม่ลง

ยิงอาจารย์นักเรียนนอกดับคาเก๋ง ภาพสตรีวัยสี่สิบที่นอนพับคาพวงมาลัย ข้างล่างมีภาพถ่ายเล็กๆ เพื่อให้เห็นหน้าชัดเจน บอกชื่อ และนามสกุลไว้ชัดแจ้ง เขาอ่านข่าวนั้นแล้วถือหนังสือพิมพ์วิ่งขึ้นไปหาท่านพระครู

"หลวงพ่อครับ คุณนายราศีถูกยิงตายเสียแล้วละครับ" พูดพร้อมกับส่งหนังสือพิมพ์รายวันฉบับประจำวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ให้

"ไม่ต้องหรอกสมชาย ฉันรู้แล้ว ถูกยิงตอนสองทุ่มเมื่อคืนนี้ใช่ไหมล่ะ เขาบอกฉันเมื่อคืนก่อน"

"ที่แกว่ามาลาตายนั้นมันก็เรื่องจริงซีครับหลวงพ่อ ผมนึกว่าแกเพี้ยนซะอีก แล้วแกรู้ไหมครับว่าใครยิงแก เพราะในข่าวยังไม่รู้ตัวคนยิง"

"รู้ซิ ฉันก็รู้"

"ทำไมแกไม่ไปแจ้งความไว้ก่อนล่ะครับ แล้วหลวงพ่อจะไปให้ข่าวกับหนังสือพิมพ์หรือเปล่า" *ลูกคุณช่างซัก* ถามอย่างอยากรู้

"ก็คนถูกยิงแท้ๆ เขายังไม่ยอมแจ้ง แล้วฉันจะไปวุ่นวายทำไม มันเป็นเรื่องของกรรมน่ะสมชาย ไป ลงไปทำงานต่อได้แล้ว เอาหนังสือพิมพ์ลงไปด้วย ฉันไม่เคยอ่านหนังสือพิมพ์ ที่ต้องรับทุกวันก็เพื่อเอาไว้ให้พวกเธอและแขกอ่าน" เมื่อท่านไม่สนใจ ไม่ตื่นเต้นกับข่าวนั้น นายสมชายจึงลงมาวิพากษ์วิจารณ์กับนายขุนทองที่กุฏิชั้นล่าง

"มีอะไรตื่นเต้นหรือพี่ ถึงต้องวิ่งขึ้นไปหาหลวงลุง" นายขุนทองถาม ตัวเขาก็อยากรู้ ทว่าห่วงกินมากกว่า กินกับนอนต้องมาก่อนเสมอ

"แล้วจะกินข้าวต่อไหมนี่ ไม่กินหนูจะได้เก็บ"

"อยากเก็บก็เก็บได้เลย ข้ากินไม่ลงแล้ว นี่เอ็งดูผู้หญิงคนนี้ซิ เขามาบอกหลวงพ่อเมื่อคืนก่อนว่าจะถูกยิงตาย แล้วเขาก็ถูกยิงตายจริงๆ ตายเมื่อคืนนี้ตอนสองทุ่ม"

"อ้าว มาหาหลวงลุงแล้วทำไมหนูไม่เห็นล่ะ"

"ก็เอ็งเอาแต่นอน จะรู้นะรู้โมอะไร้ เขามาตอนเอ็งหลับปุ๋ยไปแล้วน่ะ" ลูกศิษย์วัดแถลงไข

"แล้วพี่ให้เขาพบหลวงลุงหรือเปล่า ละเมิดกฎอีกตามเคยล่ะซิ" คนเคร่งครัดในกฎเกณฑ์ว่า

"ถึงไม่ให้พบ เขาก็ต้องไปพบจนได้แหละน่า หลวงพ่อบอกว่าเขามาแบบ ***เจตภูต***" คนมากวัยกว่าอธิบาย

"อีกแล้วเหรอ เมื่ออาทิตย์ที่แล้วมีคนแก่คนนึงมาแบบเดียวกันนี้ หลวงลุงก็บอกว่าเป็นเจตภูตเหมือนกัน"

"งั้นหรือ แล้วทำไมข้าไม่เห็นล่ะ" นายสมชายเป็นฝ่ายถามบ้าง นายขุนทองได้โอกาสแก้แค้นจึงว่า

"ก็พี่มัวไปจีบสาวซะน่ะซิ ตอนพี่กลับมาน่ะแกไปแล้ว หนูอุตส่าห์เดินตามจะไปต่อว่าที่แกละเมิดกฎ ปรากฏว่าตามแกไม่ทัน ตอนหลังถึงได้รู้ว่าแกมาแบบเจตภูติ หลวงลุงเป็นคนบอก"

"แล้วเอ็งว่ามันประหลาดไหมล่ะ ที่วิญญาณออกจากร่างได้ทั้งๆที่ยังไม่ตาย ข้านึกว่าต้องตายเสียก่อนถึงจะออกได้ ที่วัดนี้มีอะไรแปลกๆ นะ ไม่รู้วัดอื่นเขาเป็นยังงี้บ้างหรือเปล่า"

"พี่ก็ลองไปอยู่วัดอื่นดูซิ ไม่งั้นก็ไม่รู้"

"อ้อ นี่คิดจะไล่ข้าเหรอ แล้วเอ็งขับรถให้หลวงพ่อได้ว่างั้นเถอะ" ลูกศิษย์วัดคิดไปอีกทาง

"เปล่านี่ ก็พี่อยากรู้ก็ต้องลอง ไม่ลองก็ไม่รู้ หนูไม่ได้คิดจะไล่พี่เลย ให้ตายซิ พี่ไปแล้วใครจะมาเป็นคู่ทุกข์คู่ยากของหนู" นายขุนทองพูดเสียงอ่อนเสียงหวาน

"แต่ข้าอยากรู้โดยไม่ต้องลองนี่นา" นายสมชายว่า

"ถ้าอย่างนั้นหนูก็ไม่รู้จะแนะนำยังไง หรือพี่ว่าหนูควรจะแนะนำพี่ยังไงก็กรุณาแนะนำหนูด้วย นึกว่าเอาบุญเถอะนะพี่นะ"

"นี่หยุด หยุดได้แล้วขุนทอง เอ็งยิ่งพูดก็ยิ่งวกวนจนข้าชักจะเวียนหัวแล้วนะ" นายสมชายพูดอย่างอดรนทนไม่ได้

"เวียนหัวเหรอ เดี๋ยวรอเดี๋ยวหนูจะไปละลายยาลมมาให้" ยังไม่ทันที่นายสมชายจะออกปากห้าม นายขุนทองก็หายเข้าไปในห้อง ครู่หนึ่งก็ถือถ้วยยาลมออกมาส่งให้ลูกศิษย์วัด

"เอ้า ดื่มซะจะได้หายเวียนหัว" นายสมชายไม่รับถ้วยยาหากใช้มือทั้งสองกุมขมับ พูดว่า

"ขุนทอง ข้าขอร้องเถิดนะ เอ็งอย่ายั่วข้าเลย ไปเก็บสำรับ

ไปล้างแล้วกวาดถูกุฏิให้เรียบร้อย ส่วนข้าจะไปล้างรถ พรุ่งนี้หลวงพ่อจะไปจันทบุรีแต่เช้ามืด”

“ให้หนูไปคนได้ไหม เดี๋ยวหนูจะขึ้นไปขออนุญาตหลวงลุง” นายขุนทองว่าเพราะอยากไปเปิดหูเปิดตากับเขาบ้าง

“คงไม่ได้มั้ง เอ็งต้องอยู่ดูแลเรื่องงานศพ พรุ่งนี้จะมีคนเอาศพมาสวดอภิธรรมตอนทุ่ม” เขาหมายถึงศพเจ๊นวลศรี

“ศพใคร แล้วทำไมพี่ถึงรู้ล่ะ”

“ก็เมื่อวันก่อนข้าไปเยี่ยมเขา เขาบอกพรุ่งนี้ตอนตีสี่สิบนาทีเขาจะตาย ตอนเย็นจะให้ลูกหลานเอาศพมาไว้ที่นี่”

“ใครหนอ หนูรู้จักมั้ย”

“ป้านวลศรีที่ขายอาหารอยู่ในตัวจังหวัดน่ะ ดูเหมือนจะชื่อร้าน *เน้ยโภชนา* ข้าไม่รู้หรอกว่าเอ็งรู้จักเขาหรือเปล่า”

“อ๋อเหรอ เอ. หนูก็ไม่รู้เหมือนกันว่า หนูรู้จักหรือเปล่า” นายขุนทองล้อเลียน

“นี่พอที พอที ข้าถามอะไรซักอย่างเถอะนะขุนทอง”

“พี่จะถามอะไรก็ถามมาเล้ย”

“ข้าอยากถามว่าเอ็งเคยไหมที่อยู่ดีๆ ก็ฟันร่วงสองซี่น่ะเคยไหม”

“อุ๊ย ถามหวาดเสียว ไม่เคยหรอกฮ่ะ เคยแต่ทำให้ฟันคนอื่นร่วงน่ะ พี่จะลองไหม ลองไหม” นายสมชายไม่ตอบหากเดินไปที่โรงรถเพื่อทำหน้าที่ ขืนคุยกับเจ้าหนุ่มที่ชื่อขุนทองนานกว่านี้อาจจะยั้งโทสะไม่ไหว ก็มันกวนโทสะเสียเหลือเกิน เกิดมาไม่เคยพบไม่เคยเห็น

วันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๗ ท่านพระครูออกจากวัดป่ามะม่วงตั้งแต่ตีสี่ เข้ามาในรถแล้วก็นั่งหลับตาทันที นายสมชาย

รู้สึกเหงาปาก เพราะไม่มีคนคุยด้วย เขาขับรถอย่างตั้งใจ หากขับไปได้ชั่วโมงเศษ ๆ ก็รู้สึกง่วงเพราะเมื่อคืนกลับจาก "บ้านเหนือ" ดึกไปหน่อย ชายหนุ่มชะลอความเร็วลง ใช้ฟันขบริมฝีปากล่างจนรู้สึกเจ็บหากก็ยังไม่หายง่วง รถกำลังวิ่งอยู่บนถนนสายเอเซียใกล้ปากทางที่จะแยกเข้าถนนพหลโยธิน คิดจะขออนุญาตจอดรถงีบสักประเดี๋ยวก็พอดีกับท่านพระครูพูดขึ้นว่า

"เข้าพหลโยธินแล้วจอดข้างทาง อนุญาตให้หลับสิบนาที"

ชายหนุ่มปฏิบัติตามอย่างแสนจะยินดี เวลาง่วงแล้วไม่ได้นอนนั้นมันทรมานอย่าบอกใคร ท่านพระครูก็ช่างรู้ใจหาใครเหมือน *แสนดี มีเมตตาอย่างนี้ สมชายขอรับใช้ไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่เลยแหละครับหลวงพ่อ* เขาแอบขอบคุณในใจ ครั้นจะพูดออกมาก็กลัวจะหายง่วง ก็ในเมื่อท่านอนุญาตให้งีบ มาหายง่วงเสียก็หมดสนุกกัน

เข้าถนนพหลโยธินแล้วนายสมชายก็แอบรถไว้ข้างทาง เปิดไฟฉุกเฉินเอาไว้แล้วเอนกายพิงพนักเก้าอี้ หลับปุ๋ยไปในทันที เขาไม่ห่วงว่าจะหลับเกินเวลาที่กำหนด เพราะเมื่อถึงเวลา ท่านพระครูก็จะปลุกเองโดยที่ท่านไม่ต้องดูนาฬิกา ท่านเคยพูดให้เขาฟังบ่อย ๆ ว่า **ผู้ที่ฝึกสติไว้ดีแล้ว สามารถใช้สติแทนนาฬิกาปลุกได้**

รถวิ่งเข้าเขตอำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี เมื่อเวลาเก้านาฬิกาสี่สิบนาที หากไม่เสียเวลาจอดข้างทางก็จะถึงเก้าโมงครึ่งพอดิบพอดีตามที่ท่านพระครูกำหนดไว้

"สมชายเดี๋ยวแวะที่ร้านอาหารข้างหน้านั่น หิวหรือยัง" ถามอย่างอาทร

"นิดหน่อยครับ เดี๋ยวนิมนต์หลวงพ่อฉันกาแฟสักถ้วยคงทันนะครับ"

"ทันแน่นอน อีกสักห้านาทีก็ถึงแล้ว ต้องไปถึงให้ตรงเวลา

เร็วไปช้าไป เจ้าภาพเขาจะอึดอัดเป็นกังวล" ท่านสอนลูกศิษย์วัดไปในตัว นายสมชายจอดรถหน้าร้านข้าวมันไก่ ซึ่งมีรถยนต์จอดอยู่หลายคัน แล้วจึงลงมาเปิดประตูให้เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง จากนั้นจึงเดินตามท่านเข้าไปในร้านซึ่งมีโต๊ะว่างอยู่เพียงโต๊ะเดียว เถ้าแก่เจ้าของร้านกุลีกุจอเข้ามาต้อนรับ

"นิมนต์ครับ" เขาพูดไทยชัดเจน แม้สำเนียงจะออกไปทาง*คนจันท์* นายสมชายต้องแยกไปนั่งอีกโต๊ะหนึ่ง ซึ่งมีลูกค้านั่งรับประทานอยู่เพราะจะนั่งรวมกับท่านพระครูไม่ได้

"เถ้าแก่ขอกาแฟถวายหลวงพ่อ ส่วนของผมขอข้าวมันไก่" เขาเดินมาบอกเถ้าแก่แล้วกลับไปนั่งที่เดิม เจ้าของร้านเรียกลูกจ้างมาสั่งอีกทีหนึ่ง ตัวเขายืนอย่างสำรวมอยู่ตรงหน้าท่านพระครู

"หลวงพ่อมาจากไหนหรือครับ" เขาถาม

"อาตมามาจากวัดป่ามะม่วง จังหวัดสิงห์บุรี เถ้าแก่รู้จักวัดนี้หรือเปล่า เคยได้ยินชื่อไหม"

"ไม่รู้จักครับแต่เคยได้ยินชื่อ เห็นเขาว่าเจ้าอาวาสวัดนี้ดูหมอแม่นมาก" เจ้าของร้านพูดตาม *เสียงลือเสียงเล่าอ้าง* ได้ยินมาว่านอกจากดูหมอแม่นแล้วท่านยังให้หวยเก่งด้วย

"อาตมาไม่เคยให้หวยใคร ส่วนเรื่องดูหมอก็เคยมาบ้างสมัยที่มีกระจกหมอดู แต่ก็ได้โยนทิ้งน้ำไปร่วมยี่สิบปีแล้ว" ท่านตอบตามจริง

"หรือครับ แหม ผมนึกว่าจะได้เลขสักตัวสองตัว" เจ้าของร้านรู้สึกผิดหวัง ที่จริงเขารวยอยู่แล้วหากก็อยากรวยขึ้นไปอีก วิสัยของปุถุชนนั้นคำว่า *พอ* ย่อมไม่มี

"ขยันทำมาหากินก็รวยเองนั่นแหละ ก็มีรายได้ทุกวันไม่ใช่หรือ"

"ครับ แต่มันน้อย อยากได้ทีละมากๆ น่ะครับหลวงพ่อ" คนมีนิสัยงกมาแต่กำเนิดว่า

"มากมันก็มาจากน้อยนะโยมนะ โบราณเขาสอนว่า *อย่านอนตื่นสาย อย่าอายทำกิน อย่าหมิ่นเงินน้อย อย่านอนคอยวาสนา* อาตมาว่าเขามีเหตุผลนะคนโบราณน่ะ" พอดีกับลูกจ้างนำกาแฟมาให้ เจ้าของร้านจึงรับมาประเคนด้วยตนเอง เสร็จแล้วจึงขอตัวไปดูแลลูกค้าโต๊ะอื่นๆ เพราะคิดว่าอย่างไรเสียคงไม่ได้เลขแน่ ในความรู้สึกของเขา *หลวงพ่อองค์นี้ไม่น่าศรัทธา* **"พระที่ดูหมอไม่เป็น ให้หวยไม่ได้ ใครจะไปศรัทธาเลื่อมใส"** เจ้าของร้านคิด

ออกจากร้านอาหาร นายสมชายก็ขับรถตามแผนผังที่คุณนายโสภิตส่งผ่านมาทางท่านพระครูและก็ไปถึงบ้านงานตรงเวลา คุณนายโสภิตออกมาต้อนรับถึงรถ

"นิมนต์ค่ะหลวงพ่อ กำลังกลัวว่าสมชายจะพาหลวงพ่อหลงทางอยู่เชียว ที่ไหนได้มาก่อนองค์อื่นๆ เสียอีก" คุณนายพูดอย่างยินดี นิมนต์ท่านเข้าไปนั่งยังอาสนะที่จัดเตรียมไว้สำหรับพระสงฆ์ ๙ รูป ท่านพระครูเลือกนั่งเป็นลำดับที่สองเพราะทราบว่ามีท่านเจ้าคุณรูปหนึ่งได้รับนิมนต์มางานเดียวกัน ***เห็นหนอ*** มีประโยชน์อย่างนี้

ท่านสังเกตการจัดอาสนะสงฆ์ที่เจ้าภาพจัดไว้ เห็นว่าไม่ถูกต้องตามประเพณีนิยม พระพุทธรูปควรจะไว้ทางขวามือของพระสงฆ์ก็ไปอยู่ทางซ้ายมือ ครั้นมองไปทางขวาก็เห็นว่าเป็นห้องน้ำ จึงเข้าใจเหตุผลและความจำเป็นที่เจ้าภาพต้องจัดพระพุทธรูปไว้ทางซ้ายมือ ประเดี๋ยวหนึ่งท่านเจ้าคุณกับพระสงฆ์อีก ๗ รูป ก็มาถึง สงฆ์ ๗ รูปนั่งต่อจากท่าน ส่วนท่านเจ้าคุณนั่งอาสนะที่ติดกับพระพุทธรูปซึ่งเป็น "หัวแถว"

ท่านพระครูทำความเคารพท่านเจ้าคุณด้วยการกราบ

สามครั้ง รับไหว้แล้ว ผู้มาใหม่ก็เริ่มรายการตำหนิเจ้าภาพด้วยเสียงที่ค่อนข้างดังว่า **"โยมทำไมเอาพระพุทธรูปมาไว้ทางซ้ายมือของพระสงฆ์ ทำไมไม่เอาไว้ขวามือ โยมทำผิดรู้ไหม"**

"เจ้าค่ะ" คุณนายโสภิตรับผิดโดยไม่ได้ แก้ตัว

"ที่หน้าที่หลังอย่าได้ทำอย่างนี้อีกนะ แขกไปใครมาอายเขา คนที่ไม่รู้ธรรมเนียมก็ไม่ว่าอะไร แต่คนที่รู้เขาจะตำหนิเอา" ท่านว่า อีก

"เจ้าค่ะ" คุณนายเจ้าของบ้านรับผิดอีก

"อะไร เป็นถึงคุณนายนายอำเภอ ทำไมไม่รู้จักขนบธรรมเนียมเสียบ้างเลย" คราวนี้คุณนายหน้าสลดลงนิดหนึ่ง อธิบายช้าๆ หากชัดถ้อยชัดคำว่า

"ท่านเจ้าคุณเจ้าคะ ดิฉันพอจะรู้ธรรมเนียมเจ้าค่ะ แต่ที่ต้องทำอย่างนั้นเพราะเห็นว่าการเอาพระพุทธรูปไปตั้งติดกับห้องน้ำมันไม่เหมาะ ดิฉันก็เลยต้องยอมผิดธรรมเนียมเจ้าค่ะ"

ฟังคำอธิบายของคนเป็นเจ้าภาพแล้ว ท่านเจ้าคุณถึงกับหน้าเสีย คิดในใจว่าไม่น่า *ปากไว* เช่นนี้เลย อายพระลูกวัด ๗ รูปนั้นก็อาย ไหนจะรูปที่ติดกับท่านนี่อีกเล่า มาจากวัดไหนก็ไม่รู้ แต่ดูท่าทางจะเป็น *พระภูธร* เสียมากกว่า

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงนั่งนิ่งดูเหตุการณ์อยู่ แล้วท่านก็ได้บทเรียนอีกบทหนึ่งโดยที่ไม่ต้องไปโรงเรียน บทเรียนนั้นสอนท่านว่า *ไปที่ไหนอย่าเอาปากไปก่อน* ขอให้ถือคติว่า ตาดู หูฟัง ปากนิ่ง จะได้ไม่ต้องอับอายขายหน้าคนอื่นเขา

ทักทายปราศรัยกับเจ้าของบ้านพอสมควรแก่เวลาแล้ว พระสงฆ์ทั้ง ๙ รูปก็เริ่มเจริญพระพุทธมนต์ จากนั้นคุณนายโสภิตและญาติๆ จึงช่วยกันถวายภัตตาหารแด่พระสงฆ์

ท่านพระครูเจริญคิดว่างานนี้หากท่านเพียงนั่งพิจารณาอาหารโดยไม่ฉันก็คงจะต้องถูกท่านเจ้าคุณช่างเจรจารูปนี้ตำหนิติเตียนเอาเป็นแน่ เผลอๆ คุณนายโสภิตก็จะถูกเอ็ดอีกว่าไปนิมนต์พระบ้าๆ บอๆ จากที่ไหนมาก็ไม่รู้ ดังนั้นจึงฉันไปสองสามคำพอเป็นพิธี

ครั้นพระสงฆ์ฉันภัตตาหารเป็นที่เรียบร้อยแล้ว คุณนายโสภิตจึงถวายจตุปัจจัยไทยธรรมแด่พระสงฆ์ทั้ง ๙ รูป เมื่อพระสงฆ์ ***ยถาสพฺพี*** เธอจึงกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลไปให้นายอำเภอสิทธิศักดิ์สามีผู้ล่วงลับ ท่านพระครูเคยสอนไว้ว่า *ยถาให้ผี สพฺพีให้คน* ดังนั้นเมื่อพระขึ้น *ยถา วาริวหา...* เธอจึงเริ่มรินน้ำลงในภาชนะกระทั่งท่านว่าถึง *มณิ โชติรโส ยถา* แล้วประนมมือรับพรเมื่อท่านขึ้น *สพฺพีติโย วิวชฺชนฺตุ*

เมื่อพิธีทำบุญอายุครบ ๕ รอบของคุณนายโสภิตเสร็จสิ้นลง ท่านเจ้าคุณและพระลูกวัดอีก ๗ รูป จึงลากลับ คุณนายโสภิตไปส่งท่านถึงรถ

“คุณนาย พระที่นั่งติดกับอาตมาเป็นใครกัน” ท่านเจ้าคุณถาม รู้สึกไม่ถูกชะตากับ *พระภูธร* รูปนั้น คงเป็นพระภูธรแน่ๆ ก็ท่าทางเชยๆออกอย่างนั้น แต่จะเป็น *พระภูธร* หรือ *พระนครบาล* ท่านก็รู้สึกไม่ถูกชะตาตั้งแต่แรกเห็น ไม่ถูกชะตาเอามากๆ คุณนายโสภิตไม่ตอบในทันที เธอกำลังคิดหาคำตอบที่เหมาะสม ดูเหมือนท่านเจ้าคุณจะมี *จิตริษยา* ท่านพระครูอยู่ในใจ ตัวเธอเองนั้นเคารพนับถือท่านพระครูมากกว่า เพราะท่านเป็นพระ*ปฏิบัติ* ส่วนท่านเจ้าคุณนั้นเคยนับถือกันสมัยที่คุณสิทธิศักดิ์ยังมีชีวิตอยู่ก็ไม่เลื่อมใสในจ*ริยาวัตร*ของท่านสักเท่าไร ขนาดลูกศิษย์ใกล้ชิดของท่านยังมาแอบนินทาให้คุณนายฟังถึงสรรพคุณของเจ้าคุณรูปนี้ว่า

เช้าเอน เพลนอน เย็นพักผ่อน ค่ำจำวัด ดึกซัดมาม่า ตีห้าคิดดอกเบี้ย เขาบอกว่าท่านมีเงินเป็นล้านๆให้คนกู้ ยิ่งกว่านั้นลูกศิษย์คนเดียวกันนี้ยังมาเล่าอีก จะจริงหรือไม่จริงก็อยู่ที่ลูกศิษย์คนนั้น เขาเล่าให้คุณนายฟังว่า

"คุณนายครับ ผมน่ะแสนจะอึดอัด พูดไม่ออก บอกไม่ได้ ครั้นจะไม่พูดไม่บอก มันก็อึดอัดแน่นอก ผมก็ขอบอกคุณนายคนเดียวก็แล้วกัน รู้แล้วก็เหยียบเสียนะครับ เหยียบให้แน่นๆเพราะถ้าเรื่องนี้รู้ถึงหูท่านเจ้าคุณเมื่อไร ผมต้องตายเมื่อนั้น ตายหยังเขียดเชียวนาครับ" เขาอารัมภบทยืดยาวก่อนเล่าว่า

"คุณนายทราบไหมครับ ที่ท่านเจ้าคุณท่านคุยว่าสามารถเข้า **นิโรธสมาบัติ** ได้ถึงเจ็ดวันนั้น ความจริงเป็นอย่างไร" เขายกมือท่วมศีรษะพร้อมกล่าวคำสาบาน *"เจ้าประคู้ณ ถ้าลูกช้างใส่ร้ายพระสงฆ์องค์เจ้าขอให้ลูกช้างตายไปตกนรกเถิด"* แล้วจึงเล่าวิธีการเข้านิโรธสมาบัติของท่านเจ้าคุณว่าท่านจะปิดกุฏิ ๗ วัน ห้ามลูกศิษย์ลูกหาเยี่ยมเยียน โดยสั่งเขาให้บอกคนเหล่านั้นว่าท่านจะเข้านิโรธสมาบัติเป็นเวลาเจ็ดคืนเจ็ดวันติดต่อกันโดยไม่ฉันและไม่จำวัด ตัวเขาเท่านั้นที่รู้ว่าท่าน ตุน อาหารการกินไว้เต็มตู้เย็นแล้วสั่งให้เขาทำขึ้นมาถวาย

กินๆ นอนๆ อยู่ในกุฏิครบตามเวลาที่กำหนดแล้วก็ให้เขาประกาศแก่ลูกศิษย์ลูกหาว่าท่านออกจากนิโรธสมาบัติแล้ว ใครอยากได้บุญก็ให้รีบเอาอาหารตลอดจนข้าวของเงินทองมาถวาย เพราะการถวายของกับพระที่เพิ่งออกจากนิโรธสมาบัตินั้นมีอานิสงส์แรงกล้า

บรรดาผู้งกบุญแต่ไร้ปัญญาทั้งหลายก็พากันมาถวายของ และกล่าวชื่นชมว่า ผิวพรรณท่านเจ้าคุณผ่องใสเพราะอำนาจสมาธิ

มีเขาคนเดียวเท่านั้นที่รู้ว่าท่านผ่องใสเพราะกินๆ นอนๆ อยู่ในกุฏิถึงเจ็ดวันเจ็ดคืน ไม่รู้ว่าท่านจะหลอกลวงชาวบ้านไปทำไม ช่างไม่กลัวบาปกลัวกรรมเสียบ้างเลย

ส่งท่านเจ้าคุณและพระลูกวัดกลับกรุงเทพฯแล้ว คุณนายโสภิตจึงกลับมาคุยกับท่านพระครูเพื่อ *รายงานผลการปฏิบัติธรรม* ให้ท่านทราบ คุณนายเคยไปเข้ากรรมฐานที่วัดป่ามะม่วงหลายครั้ง และนำมาปฏิบัติต่อที่บ้านทุกวัน มีปัญหาอะไรก็ไปเรียนถามท่านพระครู เพราะตอนนั้นสามีของคุณนายเป็นนายอำเภอเมือง จังหวัดสิงห์บุรี การไปมาจึงไม่ลำบาก ต่อเมื่อนายอำเภอเสียชีวิต คุณนายจึงย้ายกลับมาอยู่ภูมิลำเนาเดิมที่จังหวัดจันทบุรี แล้วก็เลยไม่ได้ไปหาท่านพระครูอีก

"หลวงพ่อคะ เมื่ออาทิตย์ก่อนเกิดเรื่องอัศจรรย์ค่ะ" คุณนายพูดขึ้น เมื่อกลับมานั่งเรียบร้อยแล้ว

"อัศจรรย์ยังไงหรือคุณนาย" ท่านถาม

"ก็ดิฉันนั่งกรรมฐานอยู่ในห้องพระดีๆเกิดตัวลอยออกไปนอกหน้าต่าง กิ่งทับทิมเกือบแทงตาแน่ะค่ะ พวกคนใช้เขาเห็นเลย พากันคิดว่าดิฉันได้คุณวิเศษ สามารถเหาะเหินเดินอากาศได้ แหม! ลอยออกไปตกดังตุ๊บ ยังหาว่าเหาะได้" คุณนายเล่า ยังนึกขำตัวเองไม่หาย

"ก่อนจะลอยคุณนายรู้สึกอย่างไร"

"รู้สึกตัวมันเบาค่ะ ดิฉันก็กำหนด ***เบาหนอ*** พอกำหนดอย่างนั้นตัวมันก็ลอยขึ้น ไม่ทราบลอยได้ยังไง น้ำหนักร่วมแปดสิบ" เธอพูดอย่างกังขา

"แล้วคุณนายกำหนดว่ายังไงตอนตัวลอยน่ะ"

"ดิฉันกำหนด **ลอยหนอๆ** ค่ะ"

"แล้วกัน กำหนดอย่างนั้นจะไปได้เรื่องอะไร บอกให้ลอยมันก็ลอยน่ะซิ ดีนะที่ไม่ลอยไปถึงวัดป่ามะม่วงโน่น" ท่านพระครูพูดยิ้มๆ คุณนายจึงเอออวยว่า

"แหม ถ้าไปถึงโน่นก็ดีซิคะหลวงพ่อ ดิฉันจะได้เลิกจ้างคนขับรถ อยากไปไหนมาไหนก็ลอยไป แบบนี้เขาเรียกว่าอะไรคะหลวงพ่อ ดิฉันได้ญาณอะไร" คนถามอยากรู้

"ไม่ใช่ญาณหรอกคุณนาย เป็นอำนาจของปีติน่ะ ปีติที่ทำให้ตัวเบาลอยขึ้นได้นั้นเขาเรียกว่า **อุพเพงคาปีติ** *การเกิดปีติขึ้นเพราะองค์ธรรมขณะที่ปฏิบัติไม่สมดุลกัน กล่าวคือ สติ วิริยะ และสมาธิ มันไม่เสมอกัน สมาธิมันเกินสติและวิริยะ จึงทำให้ออกนอกลู่นอกทาง* ฉะนั้นคุณนายต้องเพิ่มสติให้มากขึ้นอีก ให้มันเสมอกับวิริยะและสมาธิ การปฏิบัติจึงจะก้าวหน้า"

"แต่ดิฉันก็มีสตินะคะหลวงพ่อ เพราะขณะที่ตัวลอยดิฉันก็รู้" คุณนายพูดอย่างแคลงใจ

"อาตมาก็ไม่ได้ว่าคุณนายไม่มีสติ เพียงแต่บอกว่ากำลังของมันด้อยกว่าสมาธิกับวิริยะ แล้วเวลากำหนดขณะเมื่อตัวลอย คุณนายต้องกำหนดว่า ***รู้หนอ รู้หนอ*** คือเอาสติไปรู้ว่าตัวกำลังลอย ถ้ากำหนดอย่างนี้แล้วมันยังลอย คุณนายต้องกำหนดว่า ***หยุดหนอ หยุดหนอ*** เข้าใจหรือยัง อย่าไปกำหนด *ลอยหนอ* เกิดลอยไปตกน้ำตกท่าเดี๋ยวจะมาหาว่าอาตมาสอนไม่ดี"

"แหม ดิฉันนึกว่าตัวเองได้ญาณสูงถึงกับเหาะเหินเดินอากาศได้เสียอีก ถ้าเป็นเช่นนั้นดิฉันจะได้ขายรถ เลิกใช้รถไปเลย" คุณนายโสภิตพูดติดตลก บรรดาญาติมิตรที่นั่งฟังการสนทนาระหว่างคุณนายวัยหกสิบกับพระภิกษุวัยห้าสิบอยู่นั้น ไม่มีสักคนที่เข้าใจด้วยไม่เคยได้ยินได้ฟังเรื่องเช่นนี้มาก่อนเลยในชีวิต

๔๖

พระพุทธโสธร

สนทนาปราศรัยกับเจ้าภาพจนได้เวลาอันสมควรแล้ว ท่านพระครูก็เอ่ยปากลาด้วยตั้งใจจะไปแวะนมัสการหลวงพ่อพระพุทธโสธร ที่จังหวัดฉะเชิงเทราก่อน ต่อจากนั้นจึงจะไปร่วมงานสวดพระอภิธรรมศพคุณนายราศีที่วัดธาตุทอง

คุณนายโสภิตนิมนต์ให้ท่านสรงน้ำให้สดชื่นเบิกบานเสียก่อนเพราะจะต้องเดินทางอีกหลายชั่วโมง นายสมชายก็ถือโอกาสอาบน้ำอาบท่าเพื่อความกระปรี้กระเปร่า จะได้ไม่ง่วงในขณะขับรถ

กว่าท่านพระครูจะขึ้นรถได้ นายสมชายก็ต้องสตาร์ทรถรอร่วมชั่วโมง เพราะเดี๋ยวคนโน้นเข้ามาถาม คนนั้นเข้ามาคุย ล่ำลากันอยู่นั่นแล้ว พอคนนั้นลา คนโน้นก็เข้ามาคุย จนนายสมชายรู้สึกเวียนหัว ข้างฝ่ายคุณนายโสภิตก็ยกมือไหว้ลาแล้วลาอีกจนนายสมชายอดรนทนไม่ได้ต้องลงไปสัพยอกว่า

"หลวงพ่อ ผมสตาร์ทรถรอหมดน้ำมันไปครึ่งถังแล้วนะครับ" นั่นแหละท่านจึงขึ้นไปนั่งในรถคู่กับคนขับ โดยมีหลานชายของคุณนายโสภิตเป็นผู้เปิดปิดประตูให้ ท่านไขกระจกลงกล่าวคำล่ำลากับพวกเขาอีก

"อาตมาไปนะโยมนะ อย่าลืมไปเที่ยววัดป่ามะม่วงบ้างล่ะ"

"ค่ะหลวงพ่อ วันหลังฉันจะขอไปเข้ากรรมฐาน จะได้เหาะได้อย่างพี่โสภิต" น้องสาวคุณนายโสภิตว่า

"ตกลง อย่าลืมไปนะ" ท่านสำทับ นายสมชายเคลื่อนรถออกช้าๆ กระนั้นก็ยังอุตส่าห์มีคนเกาะหน้าต่างรถเดินตามมาพูดคุยกับท่าน ต่อเมื่อรถวิ่งเร็วขึ้นจนพวกเขาตามไม่ทัน การสนทนาและลำลาจึงมีอันสิ้นสุดลง

"จำวัดที่นี่ซักคืนดีไหมครับหลวงพ่อ" นายสมชายพูดประชดขึ้น

"อย่าเลยเดี๋ยวสาวบ้านเหนือเขาจะเศร้าสร้อยละห้อยหาที่ไม่เห็นหน้าเธอ" ท่านพูดแทงใจดำคนที่กำลังขับรถ นายสมชายจึงต้องเงียบเพราะเกิดคิดถึงคนรักขึ้นมาตะหงิดๆ วันนี้กว่าจะถึงวัดก็คงดึกดื่นเที่ยงคืน จะเห็นหน้ากันอีกครั้งก็คงตกค่ำของวันรุ่งขึ้น *คิดถึง คิดถึง คิดถึงคะนึงหา* เขาแอบครวญเพลงอยู่ในใจ

ท่านพระครูเปิดโอกาสให้เขาคิดคำนึงอย่างอิสระด้วยการไม่ชวนคุย ท่านนั่งหลับตาไปตลอดทางกระทั่งรถแล่นมาจอดที่ลานจอดรถ วัดพระพุทธโสธร

"หลวงพ่อจะเข้าไปเยี่ยมท่านเจ้าอาวาสด้วยหรือเปล่าครับ" นายสมชายถาม

"ไม่หรอก ท่านไม่อยู่ ไปกรุงเทพฯ ตั้งแต่เช้า"

"ทำไมหลวงพ่อรู้ล่ะครับ" ถามเพราะเคยปาก

"ก็ทำไมฉันจะไม่รู้ล่ะ" ตอบเพราะเคยชิน

"นั่นซิ ผมก็ชอบลืมทุกทีว่าหลวงพ่อน่ะรู้อะไรๆ ได้ทุกอย่างถ้าอยากจะรู้ แต่ก็อดถามไม่ได้สักที ปากมันเคยน่ะครับ" เขาพูดพลางอ้อมมาเปิดประตูให้ท่านลงจากรถแล้วเดินตามท่านเข้าไปในวิหารที่สถิตพระพุทธโสธร ซื้อดอกไม้ ธูป เทียน ทอง ถวายท่าน

และให้ตัวเองด้วย ท่านพระครูเข้าไปกราบนมัสการพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ของจังหวัดฉะเชิงเทรา เสร็จแล้วจึงเดินกลับมาขึ้นรถ สั่งคนขับว่า

"ประเดี๋ยวแวะซื้อกระยาสารทร้านข้างทางไปฝากญาติโยมเขาหน่อย" *ญาติโยม*ที่ท่านพูดถึงได้แก่พระลูกวัด แม่ชี แม่ครัว ตลอดจนอุบาสกอุบาสิกาที่มาเข้ากรรมฐาน ไปไหนมาไหนท่านมักจะมีของติดไม้ติดมือมาฝากพวกเขาเสมอ ๆ

"หลวงพ่อครับ เขาว่ากันว่าหลวงพ่อโสธรท่านศักดิ์สิทธิ์มาก เป็นเพราะอะไรครับ แล้วทำไมพระพุทธรูปองค์อื่น ๆ ถึงไม่ศักดิ์สิทธิ์" นายสมชายตั้งคำถาม

"จะว่าไปแล้ว พระพุทธรูปก็เหมือนกัน ทั้งนั้นแหละ คือทำจากอิฐจากปูนเหมือนกัน แต่บางองค์ศักดิ์สิทธิ์ขณะที่อีกหลายองค์ไม่ศักดิ์สิทธิ์นั้นขึ้นอยู่กับเทพหรือเทวดาที่สิงสถิตอยู่ที่พระพุทธ - รูปองค์นั้น ๆ ถ้ามีเทพหลายองค์ก็มีความศักดิ์สิทธิ์มาก ถ้าไม่มีเทพสิงสถิตอยู่เลยก็เป็น พระอิฐพระปูนธรรมดา ๆ แต่เราก็สักการบูชาในฐานะที่ท่านเป็นองค์แทนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือที่เรียกว่าเป็นพุทธานุสสติ ส่วนความศักดิ์สิทธิ์เป็นอีกเรื่องหนึ่งไม่เกี่ยวกัน"

"แล้วหลวงพ่อโสธรท่านมีเทพสิงสถิตอยู่กี่องค์ครับ"

"สิบหกองค์ พระพุทธชินราชกับหลวงพ่อวัดไร่ขิงก็มีเทพสิงสถิตหลายองค์ เทพเหล่านี้เป็นสัมมาทิฐิ หรือที่เรียกว่าพวกเทวดาตรง ส่วนพวกเทวดาพาลไม่ชอบอยู่กับพระ เพราะคุณธรรมไม่มี พวกนี้จะเกลียดพระด้วยซ้ำ ก็เหมือนมนุษย์ พวกที่ทำบาปทำชั่วเป็นอาจิณ พวกนี้จะไม่นับถือพระ เห็นพระแล้วก็ไม่เลื่อมใส บางคนมีอาการคลื่นไส้ด้วยซ้ำ

ฉันเคยรู้จักคนหนึ่งชื่อ **นายบุญช่วย** หมอนี่เข้าวัดก็อาเจียน เห็นพระก็คลื่นไส้ เลยเกลียดวัดเกลียดพระ ฉันก็เลยมาวิจัยดูว่าเป็นเพราะเหตุอะไร ก็ได้เห็นกฎแห่งกรรมของเขาว่า ตาคนนี้บาปหนักชาติก่อนๆ ทำกรรมชั่วไว้มาก มาชาตินี้ก็มีอาชีพรับจ้างฆ่าคน"

"แล้วแบบนี้นรกเขาปล่อยออกมาได้อย่างไรครับ ทำไมเขาไม่เอาตัวไปลงโทษทัณฑ์" คนถามรู้สึกกังขา

"ยังไม่ถึงเวลา อย่าลืมว่ากรรมมันก็ทำหน้าที่เหมือนม้วนเทปบันทึกเสียงนั่นแหละ เมื่อถึงเวลาก็จะให้ผลเองโดยอัตโนมัติเหมือนการหมุนของม้วนเทป"

"แล้วนายบุญช่วยคนนี้เป็นคนเดียวกับที่ทำให้หลวงพ่อเขวี้ยงกระจกหมอดูลงแม่น้ำเจ้าพระยาหรือเปล่าครับ"

"ไม่ใช่ คนละคน แต่บังเอิญชื่อไปพ้องกัน"

"แหม พูดก็พูดเถอะครับหลวงพ่อ ตั้งแต่ผมรู้จักคนชื่อนี้มากี่คนกี่คนก็หาดีไม่ได้สักคน อย่างนายบุญช่วยที่อยู่บ้านเหนือวัดนั่นก็ลักเล็กขโมยน้อยเป็นอาจิณจนชาวบ้านเขาเบื่อหน่าย ถ้าผมมีลูกรับรองไม่ให้ชื่อนี้เด็ดขาด" ชายหนุ่มว่า

"จะชื่ออะไรไม่สำคัญหรอก สำคัญที่ตัวคนต่างหากล่ะ คนจะดีจะเลวอยู่ที่การกระทำ ไม่ได้อยู่ที่ชื่อ คนชื่อบุญแต่ทำบาปก็ต้องได้บาปอยู่วันยังค่ำ หรือถ้าเกิดมีคนชื่อนายบาปแต่เขาทำบุญเขาก็ได้บุญ เมื่อตายไปก็จะเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ ส่วนนายบุญกลับต้องไปอบาย ไปทุคติ" ท่านพระครูอธิบายพร้อมยกตัวอย่างให้คนเป็นศิษย์ฟัง

"หลวงพ่อครับ สวดอภิธรรมศพคุณนายราศีเริ่มกี่ทุ่มครับ" นายสมชายเปลี่ยนเรื่องถาม

"ทุ่มตรง เธอถามทำไม"

"เผื่อไปถึงก่อนงานเริ่มเรามิเก้อแย่หรือครับ" เขาแสดงอาการปริวิตกเพราะขณะนั้นเพิ่งจะสี่โมงเย็น อีกชั่วโมงเศษๆ ก็จะถึงกรุงเทพฯ

"เรื่องนั้นเธออย่าได้กังวลไปเลย ประเดี๋ยวถึงกรุงเทพฯ เธอพาฉันไปเสาชิงช้า ฉันจะไปหาซื้อผ้าไตรสักสองสำรับ เอาไว้ช่วยวันเผาศพเจ๊นวลศรีสำรับหนึ่ง คุณนายราศีอีกสำรับหนึ่ง กรุงเทพฯ รถติด กว่าจะไปจะมาก็ได้เวลาทุ่มพอดี เชื่อฉันซิ"

"ครับ ผมเชื่อหลวงพ่อ" นิ่งไปอึดใจหนึ่งก็ถามขึ้นอีกว่า "แล้วเราจะถึงวัดกี่ทุ่มกี่ยามกันล่ะครับ"

"จะถึงกี่ทุ่มก็ช่างปะไร ไม่เห็นมีอะไรต้องห่วง หรือว่าเธอห่วงอะไร" ท่านแกล้งย้อนถาม

"ผมก็ไม่ห่วงอะไรหรอกครับ ถ้าจะห่วงก็ห่วงหลวงพ่อนั่นแหละ กลัวว่าจะเหนื่อยเกินไป" เขาว่า

"อย่าเอาฉันมาอ้างเลยน่า เธอกลัวจะไม่ได้เห็นหน้าสาวบ้านเหนือต่างหาก ทำใจเสียเถอะสมชายเอ๋ย วันนี้ยังไงๆ ก็ไม่ได้พบกันฉันรู้ แล้วก็ยังรู้ด้วยว่าเธอจะไม่ถึงกับขาดใจวายปราณเสียก่อนหรอก ดวงยังไม่ถึงฆาต" ท่านพูดอย่างรู้เท่าทัน ฝ่ายนั้นจึงออกไปข้างๆคูๆว่า

"ครับ ดวงอย่างผมอายุยืน ว่าจะอยู่ไปสักสองร้อยห้าสิบปีค่อยตาย"

"งั้นหรือ นิมนต์ตามสบายนะ ส่วนฉันอีกสี่ปีก็ขอลา" ท่านเผลอบอก *ความลับ* คนฟังตกใจเหลือหลายจนรถแฉลบออกขวาไปครึ่งคัน โชคดีที่ไม่มีรถสวนมา จึงทำให้คนขับทั้งตกใจทั้งโล่งใจในเวลาเดียวกัน

เขาประคองพวงมาลัยให้รถเข้าเส้นทางแล้วลดความเร็วลง

กระทั่งรถคันหลังๆ ที่วิ่งตามมาแซงออกหน้าไปหมดแล้วจึงเบรคพรืดจอดเสียตรงข้างทางด้วยหมดเรี่ยวแรงที่จะขับต่อไป

"ขับรถขับราให้มันดีๆ หน่อย ประเดี๋ยวก็อยู่ไม่ครบสองร้อยห้าสิบปีหรอก" ท่านพระครูสัพยอกขณะที่นายสมชายคิดว่ากำลังอยู่ในช่วงเวลา *หน้าสิ่วหน้าขวาน*

"นี่เธอหยุดรถทำไมกัน" ท่านถามด้วยอาการปกติทั้งน้ำเสียงและสีหน้า

"หลวงพ่อครับ ผมไหว้ละ" พูดพร้อมกับยกมือไหว้

"ผมถามจริงๆ เถอะครับว่าเมื่อกี้หลวงพ่อ พูดอะไร หลวงพ่อพูดเล่นใช่ไหมครับ ผมไม่สบายใจเลยที่ได้ยิน"

"นั่นเพราะเธอเป็นคนไม่ยอมรับความจริงน่ะซิ เอาละไหนๆ ฉันก็เผลอพูดออกไปแล้วก็จะบอกให้เธอรู้ไว้เสียเลย เธอฟังแล้วก็จำไว้นะว่า**วันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๑ ฉันจะประสบอุบัติเหตุรถคว่ำคอหักตายตอนเที่ยงสี่สิบห้า** กฎแห่งกรรมบอกอย่างนั้น" ได้ยินท่านพูด นายสมชายถึงกับร้องไห้ด้วยความโทมนัส เขาเอามือปาดน้ำตาแล้วถามท่านว่า

"ทำไมหลวงพ่อจะต้องเป็นอย่างนั้นด้วยครับ นี่ถ้าผมไม่ได้ยินจากปากหลวงพ่อเอง ผมจะไม่เชื่อเด็ดขาด"

"เพราะกรรมซิสมชายเอ๋ย กรรมบันดาลให้ฉันต้องเป็นอย่างนั้น" ท่านตอบเสียงเรียบ

"กรรมอะไรครับ ผมเห็นหลวงพ่อทำแต่กรรมดี"

"ตอนทำกรรมชั่วเธอไม่เห็นน่ะซิ ดูเหมือนเธอจะยังไม่เกิดด้วยมั้ง ตอนฉันอายุสิบสองสิบสามฉันฆ่านกตายเป็นร้อยๆ นกกระสา ยิงมันลงมาแล้วก็หักคอมันซ้ำอีก"

"หรือครับ แต่นั่นมันตอนเด็ก หลวงพ่อยังไม่ทันรู้เรื่องบาป

บุญคุณโทษ ตอนนี้หลวงพ่อบวชแล้วและก็เป็นผู้วิเศษอีกด้วย ผมว่าไม่น่าจะต้องไปรับกรรมถึงปานนั้น”

“ถ้าฉันเป็นผู้วิเศษอย่างที่เธอว่าก็ดีน่ะซิ แต่บังเอิญฉันไม่ได้เป็น เพราะฉะนั้นก็เลยต้องรับกรรมไปตามระเบียบ อ้อ! แต่ถึงจะเป็นผู้วิเศษก็ใช่ว่าจะหนีกรรมพ้นหรอกนะ ดูอย่างพระโมคคัลลานะ ท่านเป็นผู้วิเศษขนาดเหาะเหินเดินอากาศได้ก็ยังถูกโจรทุบจนกระดูกแหลกเป็นเมล็ดข้าวสารหัก เพราะฉะนั้นเธอจงเข้าใจเสียใหม่ให้ถูกต้องว่า ผู้วิเศษก็ต้องชดใช้กรรมเหมือนกัน เอาละ ทำใจให้สบายแล้วก็ออกรถได้ ประเดี๋ยวจะไม่ทันงาน แล้วก็เก็บเรื่องนี้เป็นความลับนะ อย่าบอกใครเป็นอันขาดโดยเฉพาะเจ้าขุนทอง ฉันรำคาญ ประเดี๋ยวก็จะมาทำวี้ดว้ายกระตู้วู้ใส่ฉัน” ท่านนึกเห็นภาพของหลานชายหากเขาทราบเรื่องนี้

“หลวงพ่อเคยบอกเรื่องนี้กับใครหรือยังครับ”

“ก็เผลอบอกพระบัวเฮียวเป็นคนแรก เธอเป็นคนที่สอง เอาไว้เวลานั้นใกล้เข้ามาจึงจะบอกคนอื่นๆ มันจำเป็นต้องบอกนะ ฉันจะได้ขออโหสิกรรมจากเขา ขณะเดียวกันก็จะได้ขอบคุณผู้ที่ช่วยเหลือฉัน เช่น ญาติโยมที่นำข้าวของเงินทองมาช่วยเป็นค่าน้ำค่าไฟและค่าอาหาร เป็นต้น”

“หลวงพ่อไม่มีทางแก้ไขอย่างอื่นเลยหรือครับ หรืออย่างน้อยก็ต่อเวลาไปอีกสักสิบปียี่สิบปี หลวงพ่อน่าจะต่อรองกับเจ้ากรรมนายเวรได้ ผมรู้ว่าหลวงพ่อทำได้” นายสมชายยังไม่ยอมยุติเรื่องที่กำลังสนทนาอยู่

“สมชาย เลิกพูดเรื่องนี้ได้แล้ว” ท่านพระครูสั่ง แม้จะด้วยเสียงที่ราบเรียบ หากชายหนุ่มก็รู้ว่าต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด เขาจึงหยุดพูดแต่มิได้หยุดคิด คิดข้องใจสงสัยไปตลอดทาง เกี่ยว

กับเรื่องบาปบุญคุณโทษ เรื่องกรรมดีและกรรมชั่ว คิดแล้วคิดเล่า เฝ้าแต่คิดก็ยังหาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้ ในที่สุดเลยเปลี่ยนมาคิดถึงสาวบ้านเหนือแทน เพราะสบายใจกว่า

นายสมชายนำท่านพระครูมาส่งที่ร้านสังฆภัณฑ์แห่งหนึ่งย่านเสาชิงช้า แล้วตัวเขาก็ไปหาที่จอดรถ ท่านพระครูเดินเข้าไปในร้าน คนขายอายุประมาณสี่สิบเศษรีบเข้ามาต้อนรับ

"นิมนต์ครับหลวงพ่อ มีอะไรจะให้ผมรับใช้" เขายกเก้าอี้มาให้ท่านนั่งพลางหันไปสั่งลูกจ้างให้นำน้ำชาร้อนๆมาถวาย

"อาตมาอยากจะซื้อผ้าไตรสักสองสำรับ เอาสีกรักชนิดที่เนื้อดีที่สุด ราคาแพงหน่อยก็ไม่เป็นไร" ท่านสั่ง ปกติแล้วของที่จะให้แก่ผู้อื่นนั้นท่านจะต้องเลือกชนิด *ดีที่สุด* แต่สำหรับตัวท่านเองแล้ว *อะไรก็ได้* แล้วแต่ญาติโยมเขาถวาย

"หลวงพ่อใช้เองหรือครับ" คนขายถามอย่างสงสัย เพราะพระจะไม่ซื้อผ้าไตรสำหรับตัวเอง แต่พระสมัยนี้มักไม่ค่อยเคร่งสักเท่าไร หลวงพ่อรูปนี้ก็อาจจะเป็นเช่นนั้นด้วย

"ไม่ใช่หรอกโยม อาตมาจะเอาไปช่วยงานศพเขา อาตมาไม่เคยซื้อผ้าไตรจีวรให้ตัวเอง" ฟังคำพูดของท่าน เจ้าของร้านก็เกิดศรัทธา จึงพูดขึ้นว่า

"ถ้าอย่างนั้นผมขอร่วมทำบุญด้วยนะครับ ผมจะขายให้หลวงพ่อหนึ่งสำรับ ส่วนอีกหนึ่งสำรับผมถวายเพื่อร่วมทำบุญกับหลวงพ่อ" ชายวัยสี่สิบเศษแสดงความจำนง ถึงอย่างไรเขาก็ไม่ขาดทุนเพราะได้บวกกำไรไว้เท่ากับราคาต้นทุน

"หากเป็นความประสงค์ของโยม อาตมาก็ขออนุโมทนา คงไม่คิดว่าอาตมามาเรี่ยไรนะ เงินทองอาตมาก็เตรียมมาพร้อม ไม่ชอบรบกวนใคร" ท่านรีบพูดออกตัวเพื่อกันการเข้าใจผิด

"ผมไม่ถือเป็นการรบกวนหรอกครับ นานๆ ผมจะเจอพระอย่างหลวงพ่อสักครั้ง คนที่เป็นพระเท่าที่ผมเห็นและรู้จัก ท่านเอาแต่รับลูกเดียว แต่หลวงพ่อกลับเป็นผู้ให้ แถมเลือกของดีที่สุดให้อีกด้วย ผมศรัทธาหลวงพ่อจริงๆครับ" เขาพูดพร้อมกับนำผ้าไตรสองสำรับมาใส่ถุงกระดาษให้ท่าน พอดีกับนายสมชายเดินเข้ามาจึงรับของมาถือไว้ ท่านพระครูจ่ายเงินตามราคาที่เขาบอก ให้ศีลให้พรแล้วกล่าวลาเจ้าของร้าน

"หลวงพ่อองค์นี้คงไม่ใช่พระธรรมยุตนะเพราะท่านจับเงิน" เจ้าของร้านพูดกับลูกจ้างหนุ่ม

"ครับ คงเป็นพระมหานิกาย แต่ท่าทางท่านสมถะน่าเลื่อมใสดีนะครับ พระบางรูปทำเคร่งไม่จับเงินจับทองต่อหน้าคนอื่นๆ แต่พอลับหลัง โฮ้ย แบงค์ร้อยเป็นฟ่อนเลย พระสมัยนี้ดูยากนะครับเถ้าแก่" ลูกจ้างว่า

"นั่นซิ อั๊วะถึงศรัทธาถวายท่านไปสำรับนึง ทำบุญกับพระแบบนี้ถึงจะได้บุญเต็มเม็ดเต็มหน่วยหน่อย"

การจราจรในกรุงเทพฯ ติดขัดจนนายสมชายนึกรำคาญ หากเขาก็สามารถนำท่านพระครูมาถึงวัดธาตุทองเวลาหนึ่งทุ่มพอดิบพอดี

พันเอกประวิทย์และ *คุณนายคนใหม่* เข้ามาต้อนรับ รู้สึกตกใจที่เห็นท่านมา ท่านคงพบข่าวจากหนังสือพิมพ์ แต่ทำไมจึงรู้ว่าตั้งศพที่วัดนี้ หรือว่ามีใครไปบอกท่าน คนทั้งสองต่างสงสัย

"นิมนต์ครับหลวงพ่อ เป็นพระคุณอย่างสูงที่กรุณามา"

"ทำไมหลวงพ่อจึงทราบว่าอยู่วัดนี้คะ" คุณนายคนใหม่ถามอย่างไม่อาจเก็บความสงสัยไว้ได้ หล่อนแต่งชุดดำและตีหน้าเศร้า ทว่านัยน์ตาทั้งคู่แจ่มจรัสเหมือนว่ายินดีปรีดาเสียนักที่หมด

เสี้ยนหนาม นายสมชายพอจะดูออกว่าผู้หญิงคนนี้มีท่าทางพิรุธ เลยพานสงสัยว่าหล่อนอาจจะเป็นคนบงการอยู่เบื้องหลังก็ได้

"หลวงพ่อคงทราบข่าวจากหนังสือพิมพ์ใช่ไหมครับ" พันเอกประวิทย์ถามบ้าง เขาอยู่ในชุดกางเกงสีดำ เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาว ผูกเน็คไทสีเดียวกับกางเกง

"อาตมารู้เพราะคุณนายราศีเขาไปลาคืนก่อนตาย เขาไปลาด้วยตัวเอง แต่ที่รู้ว่าอยู่วัดนี้อาตมาคิดเอาเอง" คำตอบของท่านพระครูทำให้คุณนายคนใหม่หน้าถอดสี

"แสดงว่าเขารู้ตัวว่าจะตายหรือคะ" หล่อนถาม

"ถูกแล้ว และเขาก็รู้ด้วยว่าใครยิงเขา" ภรรยาคนใหม่ของพันเอกประวิทย์หน้าซีดจนเห็นได้ชัด กลั้นใจถามออกไปว่า

"ใครยิงเขาคะ"

"เรื่องนี้อาตมาบอกโยมไม่ได้หรอก เพราะได้รับปากเขาไว้แล้วว่าจะปิดเป็นความลับ แต่เขาก็อโหสิให้นะ เขาบอกว่าเมื่อชาติก่อนเขาฆ่าคนคนนี้ไว้ มาชาตินี้เลยต้องถูกเขาฆ่า จะจริงหรือไม่จริง อาตมาเป็นสงฆ์ ไม่ขอออกความเห็นใด ๆ ทั้งสิ้น" ท่านพูดเพื่อให้คนฟังสบายใจ

"แล้วคนยิงจะถูกจับได้ไหมคะ"

"คงไม่ได้มั้ง ก็เขาว่าเขาอโหสิกรรมให้แล้วก็คงไม่จองเวรจองกรรมกัน" คำตอบของท่านพระครูทำให้สตรีวัยสี่สิบค่อยหายใจโล่งอก หล่อนรีบขอตัวไปรับแขกอีกทางหนึ่ง ท่านพระครูบอกให้นายสมชายนำถุงใส่ผ้าไตรมาให้ ท่านส่งถุงให้พันเอกประวิทย์แล้วพูดว่า

"ผู้พัน วันเผาศพอาตมาคงมาไม่ได้ ฝากผ้าไตรไว้ถวายพระด้วยสำรับหนึ่ง อาตมาขออุทิศส่วนกุศลนี้ให้คุณนายราศีด้วย"

พันเอกวัยสี่สิบยื่นมือมารับผ้าไตรด้วยอาการสั่นนิดๆ รู้สึกปีติจนน้ำตาคลอหน่วยตาทั้งสอง และเมื่อลูกชายหญิงเดินจูงมือกันเข้ามากราบท่านพระครู เขารู้สึกกรันทดจนน้ำตาไหล

"หลวงตาจำเราสองคนได้ไหมคะ เราเป็นลูกคุณแม่ราศีค่ะ" เด็กหญิงพูด

"จำได้จ้ะหนู หลวงตาขอแสดงความเสียใจด้วยนะที่คุณแม่หนูมาด่วนจากไป แต่เขาสบายแล้ว เขาบอกหลวงตาเอง หนูสองคนไม่ต้องเป็นห่วงเขานะจ๊ะ"

"คุณแม่อยู่บนสวรรค์ใช่ไหมครับหลวงตา" เด็กชายถามบ้าง

"จ้ะ หนูสองคนต้องหมั่นทำความดีนะจ๊ะ จะได้ไปอยู่กับคุณแม่"

"คุณแม่รอเราสองคนอยู่บนสวรรค์ ใช่ไหมคะหลวงตา"

"ถูกแล้วจ้ะหนู"

คุณนายคนใหม่มองมาเห็นลูกเลี้ยงกำลังคุยกับท่านพระครูอยู่ก็ให้นึกหมั่นไส้ ด้วยมีจิตริษยาเป็นทุนเดิมอยู่ จึงเดินเข้ามาเอ็ดว่า

"เธอสองคนมากวนพระกวนเจ้าอยู่ได้ ออกไป เด็กก็อยู่ส่วนเด็กซิ" พันเอกประวิทย์เริ่มมองเห็น *ภัย* ที่กำลังจะมาถึงลูกน้อยทั้งสอง รู้สึกเสียใจที่คิดผิด ไม่น่าพาตัวเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับสตรีผู้นี้เลย ความหายนะคงจะเกิดขึ้นในไม่ช้านี้

เมื่อถูกแม่เลี้ยงดุ เด็กทั้งสองจึงกราบท่านพระครูแล้วพากันลุกออกไป เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงมิได้พูดว่ากระไร เพราะหากท่านพูดเข้าข้างเด็ก ก็รังแต่จะให้คนเป็นแม่เลี้ยงเกิดความชิงชังหนูน้อยทั้งสองมากขึ้น ทางที่ดีก็ต้องใช้คาถา ตาดู หูฟัง *ปากนิ่ง*

นายสมชายขับรถพาท่านพระครูมาถึงวัดป่ามะม่วงก่อน

เวลาสองยามสักสิบนาที เคาะประตูเรียกอยู่นาน นายขุนทองจึงสะลึมสะลือลุกขึ้นมาเปิดให้ แล้วรีบกลับเข้าไปนอน ทิ้งหน้าที่การปิดประตูไว้ให้นายสมชายทำ ท่านพระครูอยากจะถามเรื่องการสวดอภิธรรมศพเจ๊นวลศรีว่าเรียบร้อยดีหรือไม่ ก็มีอันไม่ได้ถาม ท่านคิดว่าพรุ่งนี้ก็คงจะรู้ พระมหาบุญคงทำหน้าที่ของท่านได้อย่างเรียบร้อยเหมือนเช่นเคย

๔๗

นางสาวเตย

นายสมชายยกสำรับลงมาข้างล่าง นายขุนทองกำลังจะตามลงมาก็พอดีกับท่านพระครูถามขึ้นว่า

"งานสวดศพเจ๊นวลศรีเรียบร้อยดีใช่ไหม เขาเคลื่อนศพมาถึงวัดตอนกี่โมง"

"ไม่มีศพใครมาเลยนี่ฮะหลวงลุง พระมหาบุญท่านก็ยังสงสัยว่าทำไมถึงไม่เป็นไปตามที่หลวงลุงสั่งเอาไว้" หลานชายรายงาน

"ถ้าอย่างนั้นก็แสดงว่าลูกหลานเขาคงจะเปลี่ยนใจไม่เอามาไว้วัดนี้กระมัง ที่จริงรับปากคนตายไว้แล้วไม่น่าจะเสียคำพูด" ท่านตำหนิกลายๆ ตำหนิคนเป็นลูกหลานของเจ๊นวลศรี

"เขาคงคิดว่าตายไปแล้วคงไม่รู้มังฮะ นี่ถ้าเป็นหนูจะกลับมาหักคอให้ตายทั้งโขยงเลย โทษฐานที่ขัดคำสั่ง" หนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดขบเขี้ยวเคี้ยวฟันพูด

"เอาเถอะๆ ลงไปกินข้าวได้แล้ว กินเสร็จช่วยไปตามแม่หนูคนนั้นมาพบข้าหน่อย คนที่เอ็งพาไปฝากไว้ที่โรงครัวน่ะ" ท่านออกคำสั่ง

"นังเตยน่ะหรือฮะหลวงลุง เห็นพวกแม่ครัวเขาพูดกันว่าสงสัยมันจะท้อง เพราะอาเจียนโอ้กๆ ทุกเช้า"

"เอ็งเพิ่งรู้หรือ ข้ารู้มาตั้งนานแล้ว" ท่านพระครูว่า

"แต่หนูว่าหนูรู้ก่อนหลวงลุงอีกนะ" หลานชายไม่ยอมแพ้

"ถ้าเอ็งรู้จริงก็บอกข้ามาซิว่าเขาท้องได้กี่เดือนแล้ว"

"สามเดือนฮะ" ชายหนุ่มตอบค่อนข้างมั่นใจ

"นั่นแสดงว่าเอ็งรู้ไม่จริง ถ้ารู้จริงต้องตอบว่าสี่เดือน ข้ารู้ตั้งแต่วันแรกที่เห็นหน้าเขา เอ็งอย่ามาทำเก่งกว่าข้าหน่อยเลยเจ้าขุนทอง เพราะคนที่เก่งกว่าข้าน่ะพากันตายไปหมดแล้ว" ท่านตั้งใจยั่วหลานชาย หากคราวนี้นายขุนทองไม่โต้ตอบเพราะรู้สึกหิว จึงยกถ้วยชามเดินลงมาข้างล่างซึ่งนายสมชายรออยู่

"ทำไมเอ็งช้านักวะ ก็ไหนว่าหิวไง" ลูกศิษย์วัดต่อว่าเพราะลงมารอค่อนข้างนาน

"ก็หลวงลุงน่ะซี้ ถามโน่นถามนี่อยู่ได้" เขาโยนความผิดไปให้ท่านเจ้าของกุฏิ

"ท่านถามอะไรเอ็งก็ตอบๆ ไปเสียก็หมดเรื่อง ข้าว่ามัวแต่ต่อล้อต่อเถียงท่านอยู่น่ะซิ รู้นิสัยเอ็งหรอกน่า" คนมากวัยกว่าพูดดักคอ

"เอาเหอะๆ หนูหิวแล้ว กินข้าวกันดีกว่า อิ่มแล้วค่อยเถียงกันใหม่" นายขุนทองพูดตัดบท แล้วคนทั้งสองก็ก้มหน้าก้มตารับประทานอาหารโดยไม่พูดไม่จา นายสมชายคิดว่าอิ่มแล้วจะของีบสักพักใหญ่ๆ แล้วก็จะตื่นขึ้นมาล้างรถ แดดร่มลมตกจึงจะขี่จักรยานคู่ชีพไปบ้านเหนือ ขืนไปแต่วันก็อายชาวบ้านร้านถิ่นเขา จะต้องถูกครหาว่ามานั่งเฝ้าสาวจนไม่เป็นอันทำมาหากิน พวกชาวบ้านเขาจ้องจะนินทาอยู่แล้ว ถึงไม่เคยไปทำอะไรให้เขาต้องเดือดร้อนรำคาญใจก็มีสิทธิ์ถูกนินทาได้ อิ่มหมีพีมันกันแล้วนายขุนทองก็ออกคำสั่ง

"พี่ช่วยเก็บสำรับล้างด้วย หนูจะไปตามนังเตยมาพบหลวง

ลุง”

“เอ็งก็ล้างก่อนซีแล้วค่อยไป ข้าง่วง เมื่อคืนกลับดึกแล้วยังต้องมาปิดประตูแทนเอ็งอีก” เขาถือโอกาสทวงบุญคุณ

“งั้นพี่ไปตามนังเตยมันแทนหนูได้ไหมล่ะ” คนอ่อนวัยกว่าต่อรอง

“ข้าจะไปก็ได้ แต่มันน่าเกลียด เพราะข้ามันเป็นผู้ชาย เอ็งไปน่ะดีแล้ว ผู้หญิงเหมือนกันค่อยพูดกันรู้เรื่อง” ประโยคหลังถูกใจนายขุนทองนัก เขาจึงเก็บสำรับไปกองรวมไว้หลังกุฏิแล้วเดินไปตามนางสาวเตย คิดว่ากลับมาจึงค่อยล้าง

นายสมชายจึงถือโอกาสเข้าไปแอบนอนในห้องนายขุนทอง ขืนขึ้นไปห้องตัวเองคงต้องถูกท่านพระครูซักไซ้ไล่เลียง แล้วก็คงไม่มีโอกาสได้นอนเพราะท่านไม่ชอบให้ใครนอนกลางวัน ท่านว่าจะทำให้เป็นโรคเกียจคร้าน ตั้งแต่เข้ามาปรนนิบัติรับใช้ท่านก็ยังไม่เคยเห็นท่านนอนกลางวันเลยสักครั้ง แม้ในยามอาพาธเจ็บป่วยหมอสั่งให้พักผ่อนมากๆ ท่านก็ไม่ค่อยจะปฏิบัติตามคำสั่งของหมอ ครั้นถูกหมอต่อว่า ท่านก็ออกตัวว่า *อาตมากลัวจะมีโรคแทรก* เมื่อหมอถามว่าท่านกลัวโรคอะไรแทรก ท่านก็ตอบว่า *โรคเกียจคร้าน ถ้าอาตมาขืนนอนกลางวัน รับรองว่าต้องถูกโรคเกียจคร้านแทรก* หมอก็เลยต้องยอมจำนนต่อเหตุผลของท่าน แล้วท่านก็คงจะเกรงใจหมอ เพราะนานๆ จึงจะอาพาธสักที และหากอาการไม่หนักหนาสาหัสจริงๆ แล้ว ก็จะไม่ให้หมอได้รู้เป็นอันขาด

นายขุนทองเดินไปตามนางสาวเตยที่โรงครัว ถ้าหากไม่พบก็ว่าจะลองถามพวกแม่ครัวเขาดู บังเอิญได้ยินเสียงโอ้กอ้ากอยู่ทางด้านหลังจึงเดินไปยังที่มาของเสียง

“เตย หลวงลุงให้มาตามเอ็งไปพบ” เขาบอก ขณะที่ฝ่าย

นั้นโก่งคออาเจียนเอาๆ

"ตกลงท่านจะให้หนูบวชหรือเปล่า พี่ขุนทองรู้ไหม" นางสาวเตยถามเมื่อหยุดอาเจียนแล้ว

"ก็เอ็งท้องไม่ใช่เหรอ คนท้องเขาบวชกันซะที่ไหนล่ะ"

"ใครว่าหนูท้อง หนูเป็นโรคกระเพาะตังหาก" คนท้องสี่เดือนยังไม่ยอมรับความจริง

"เอ็งจะปิดไปทำไมกันวะ อีกหน่อยท้องมันก็ป่องออกมาฟ้องเอง ว่าแต่ว่าเอ็งท้องได้กี่เดือนแล้ว" คนถามมองดูท้องของอีกฝ่ายซึ่งนูนขึ้นมานิดเดียวเท่านั้น

"สามเดือนจ้ะ" นางสาวเตยตอบ

"ว่าแต่ว่าพี่อย่าบอกหลวงพ่อนะ ไงๆหนูขอบวชสักเดือนสองเดือน พอท้องมันโตค่อยสึก" หล่อนพูดเอาแต่ได้

"ข้าไม่ออกความเห็นดีกว่า เอ็งไปคุยกับหลวงลุงเอาเองก็แล้วกัน แต่ท่านรู้ว่าเอ็งท้องนะ ท่านว่าเอ็งท้องได้สี่เดือน แต่ข้าว่าเอ็งท้องสามเดือน ข้าชนะท่านแล้ว" นายขุนทองคิดว่าจะต้องไปชี้แจงข้อเท็จจริงกับท่าน ในที่สุดเขาก็ชนะท่านจนได้ ก็นังเตยมันว่ามันท้องสามเดือนนี่นา

"ท่านรู้ได้ยังไงล่ะพี่ หรือพวกแม่ครัวแอบไปบอก ถ้าเป็นยังงั้นหนูจะด่าให้เปิงเชียวละ" คนจะบวชชีแสดงอาการเกรี้ยวโกรธ

"ไม่มีใครบอกท่านหรอก ท่านรู้เอง เอ็งไม่รู้อะไร **หลวงลุงท่านตาทิพย์นะ สามารถเห็นอะไรๆ ที่คนธรรมดาๆ ไม่เห็น** เอาเหอะอย่ามัวชักช้าร่ำไร เดี๋ยวท่านจะรอ ไปกันเดี๋ยวนี้แหละ" พูดจบก็เดินนำนางสาวเตยมาที่กุฏิ ท่านพระครูลงมานั่งรอที่อาสนะแล้ว เมื่อไปถึงหล่อนกราบสามครั้งแล้วตั้งคำถาม

"ตกลงหลวงพ่อจะให้หนูบวชเมื่อไรคะ"

"หนูอย่าพูดเอาแต่ได้ยังงั้นซิ คิดให้ยาวๆหน่อย หนูไม่กลัวว่าจะทำให้เสียชื่อวัดหรือไง ถ้าหนูมาคนเดียว หลวงพ่อจะให้บวช แต่มาสองคนบวชไม่ได้"

"หนูก็มาคนเดียวนี่คะ" หล่อนเถียง

"สองซิหนู ในท้องอีกคนไง หนูท้องไม่ใช่หรือ แล้วก็ไม่ต้องไปด่าแม่ครัวเขาหรอกนะ เขาไม่ได้มาบอกหลวงพ่อ หลวงพ่อรู้เองที่หนูคุยกับเจ้าขุนทองเมื่อกี้ หลวงพ่อก็ได้ยินหมดแล้ว จะให้บอกไหมล่ะว่าพูดอะไรกันบ้าง" นายขุนทองยังไม่ได้ลุกออกไปล้างชามจึงถือโอกาสอวดสรรพคุณของตนว่า

"หลวงลุงแพ้หนูแล้ว เขาท้องได้สามเดือนจริงๆ นั่นแหละ หลวงลุงหาว่าสี่เดือน"

ท่านพระครูจึงพูดกับนางสาวเตยผู้ซึ่งเริ่มร้องไห้กระซิกๆ อยู่ต่อหน้าท่านว่า

"ไงจ๊ะแม่หนู ท้องสี่เดือนทำไมถึงว่าสามเดือน นี่ขนาดหลวงพ่อไม่ได้ท้องเองยังรู้เลย แล้วทำไมตัวหนูไม่รู้ล่ะจ๊ะ" นางสาวเตยจึงต้องคิดทบทวนเหตุการณ์ตั้งแต่ได้เสียกับไอ้หนุ่มเพื่อนบ้านกระทั่งรอบเดือนขาดไป แล้วก็ต้องยอมรับว่าหลวงพ่อท่านพูดถูก รอบเดือนของหล่อนหายไปสี่ครั้งก็แปลว่าหล่อนต้องท้องสี่เดือน ทำไมหลวงพ่อท่านถึงได้รู้อะไรๆได้มากมายนัก *สงสัยคงเป็นผู้วิเศษแบบนี้ต้องเป็นผู้วิเศษแน่ๆ* หล่อนคิด

"หลวงพ่อไม่ใช่ผู้วิเศษหรอกหนู อย่าคิดไปไกลขนาดนั้น" นางสาวเตยยิ่งประหลาดใจมากขึ้น เมื่อท่านรู้แม้กระทั่งว่าหล่อนคิดอะไรเช่นนี้ ก็ป่วยการที่จะโกหกท่าน จึงพูดทั้งน้ำตาว่า

"หลวงพ่อคะ หนูกลุ้มใจ ไอ้คนที่มันทำหนูท้อง มันไม่ยอมรับเป็นพ่อของลูกในท้องค่ะ" หล่อนเล่าความจริง

"หนูอยากให้เขารับใช่ไหม"

"ค่ะ ไม่งั้นหนูจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน ใครรู้เข้าหนูคงอกแตกตายแน่ โดยเฉพาะพ่อกับแม่หนู" แล้วหล่อนก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นคิดเคียดแค้นชิงชังเจ้าหนุ่มเพื่อนบ้านที่เป็นพ่อเด็กในท้อง

"เอาเถอะ หยุดร้องไห้ได้แล้ว หลวงพ่อมีวิธีที่จะทำให้คนรักของหนูเขามาแต่งงานกับหนู แต่หนูจะต้องไม่บวชชี ตกลงไหม"

"จริงหรือคะหลวงพ่อ" ถามอย่างยินดี หล่อนเชื่อว่าท่านต้องทำได้เพราะท่านเป็นผู้วิเศษ

"จริงหรือไม่จริงก็ต้องคอยดูกัน แต่หลวงพ่อก็ขอบอกไว้ก่อนว่ายังไงๆ ก็อนุญาตให้หนูบวชชีไม่ได้"

"หนูไม่บวชแล้วค่ะ ถ้าหลวงพ่อทำให้หนูได้แต่งงานกับเขาหนูไม่บวชค่ะ นึกว่าช่วยหนูเอาบุญเถิดนะคะ หนูหมดที่พึ่งแล้ว ครั้งแรกคิดจะฆ่าตัวตายแต่ใจไม่ถึง" คนท้องสารภาพ

"**อย่าเชียวนะหนู อย่าได้ฆ่าตัวตายเป็นอันขาด คนที่ฆ่าตัวตายต้องตกนรกถึงห้าร้อยชาติ แล้วถ้ามาเกิดเป็นมนุษย์อีกก็จะต้องฆ่าตัวตายถึงเจ็ดชาติจึงจะหมดเวร** มีตัวอย่างแล้ว ลูกศิษย์หลวงพ่อคนหนึ่งเป็นอาจารย์สอนอยู่โรงเรียนประจำจังหวัด เคยมาเข้ากรรมฐานกับหลวงพ่อแล้วก็เกิดระลึกชาติได้ว่าเคยฆ่าตัวตายมาหกชาติแล้ว ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย"

"แล้วหลวงพ่อไม่ช่วยเขาหรือคะ ช่วยไม่ให้เขาฆ่าตัวตายน่ะค่ะ"

"ช่วยซิหนู หลวงพ่อก็พยายามจนสุดความสามารถ แต่พ่อกับแม่เขาไม่ร่วมมือด้วย ในที่สุดเขาก็เลยผูกคอตาย แต่ก็ตายอย่างมีสตินะ เพราะเขารู้ว่าจะต้องชดใช้กรรม"

"ทำไมพ่อแม่เขาไม่ให้ความร่วมมือกับหลวงพ่อล่ะคะ หรือ

ว่าเป็นตาสีตาสาไม่รู้เรื่องรู้ราว"

"ไม่ใช่ตาสีตาสาหรอก พ่อเขาเป็นนายตำรวจ ส่วนแม่เขาเป็นครูประชาบาล แต่เขาไม่เชื่อที่หลวงพ่อบอก พอลูกสาวตายพากันมาร้องห่มร้องไห้ที่กุฏินี่ทั้งผัวทั้งเมียเลย บอกรู้ยังงี้เชื่อหลวงพ่อก็ดีหรอก หลวงพ่อก็เลยตอบไปว่ามาเชื่อเอาตอนนี้ก็ไม่มีประโยชน์แล้ว เพราะถึงยังไงลูกสาวก็ไม่ฟื้นคืนชีพมาอีกแล้ว แม่หนูคนนี้ก่อนตายเขาก็สร้างบ้านให้พ่อแม่หลังใหญ่เชียว สร้างด้วยไม้สักทั้งหลัง ตอนสร้างใช้เงินไม่กี่หมื่น แต่ตอนนี้ราคาหลายแสน"

"แล้วเขาต้องไปตกนรกอีกไหมคะ"

"ไม่ตกแล้วหนู ก่อนตายเขาก็ไหว้พระสวดมนต์แล้วนั่งกรรมฐานพ่อกับแม่ก็ไปทำงานแต่เช้า ก่อนไปเห็นลูกสาวนั่งสวดมนต์อยู่ในห้องพระก็ไม่ได้สังหรณ์ใจ ตกเย็นเลิกงานมาก็ยังเห็นลูกสาวนั่งอยู่ในห้องพระจึงเข้าไปเรียก คิดว่า *เอ. วันนี้อีหนูนั่งกรรมฐานนานจัง* ปรากฏว่าเรียกเท่าไร ลูกสาวก็ไม่ยอมลืมตา เลยเข้าไปจับตัวดูจึงรู้ว่าตายเพราะตัวเย็นชืดเลย"

"ก็ไหนหลวงพ่อว่าเขาผูกคอตายไงคะ"

"ก็ผูกคอตายน่ะซิ คือเขานั่งอยู่ในห้องพระ แต่ก็ใช้ผ้าสไบเฉียงพันรอบคอเอาไว้ ก็พันหลวมๆ นี่แหละ คือผูกคอตายพอเป็นพิธีว่างั้นเถอะ พวกชาวบ้านใกล้เคียงเขาเล่าให้พ่อแม่ของหนูคนนี้ฟังว่า เขาเห็นคนแต่งชุดขาวเดินกันให้ขวักไขวไปหมด ยังคิดว่าที่บ้านมีงาน หนูรู้ไหมที่ชาวบ้านเขาเห็นนั้นก็คือพวกเทวดา แสดงว่าเทวดามารับเอาไป"

"แบบนี้ก็ไปสวรรค์ซิคะ"

"ถูกแล้ว ถ้าไปนรก ยมบาลจะมารับ คนอื่นจะไม่เห็น แต่คนที่กำลังจะตายเขาจะเห็น คือเห็นยมบาลน่ะ"

"แหม งั้นหนูก็โชคดีนะคะที่ไม่ได้ฆ่าตัวตาย ยิ่งกว่านั้นยังมาพบหลวงพ่อผู้เปี่ยมด้วยเมตตาอีก"

"ไม่ต้องยอหลวงพ่อหรอกหนู ไงๆ หลวงพ่อก็ต้องช่วยหนูอยู่แล้ว แต่ที่สำคัญที่สุดหนูจะต้องช่วยตัวเองด้วย ต้องเพียรพยายามให้มากที่สุดแล้วหนูจะประสบความสำเร็จ อย่าลืมนะหนู พระพุทธองค์ทรงสอนไว้ว่า *บุคคลล่วงทุกข์ได้เพราะความเพียร*" หญิงสาวคิดว่าท่านพระครูคงจะช่วยหล่อนด้วยการทำเสน่ห์ให้คนรักกลับมาหา จึงถามวิธีการที่ตนจะต้องปฏิบัติ

"แล้วหนูจะต้องทำอะไรบ้างคะหลวงพ่อ แล้วจะต้องเสียค่าใช้จ่ายสักเท่าไร"

"หนูก็ต้องทำตามที่หลวงพ่อแนะนำอย่างเคร่งครัด ส่วนค่าใช้จ่ายไม่ต้องเสียอะไรเลย แถมที่อยู่ที่กินก็ฟรีอีกด้วย อย่าคิดว่าหลวงพ่อจะทำเสน่ห์ให้นะหนู เรื่องเสน่ห์เล่ห์กลหลวงพ่อไม่ถนัด แล้วก็รู้ว่ามันไม่ใช่ทางที่จะแก้ปัญหา พวกที่ไปพึ่งหมอเสน่ห์มักจะถูกหลอกกันเสียมาก บางคนถึงกับเสียเนื้อเสียตัวให้"

"แล้วพวกหมอเสน่ห์บาปไหมคะ"

"บาปซิหนู ก็เขาทุกข์มาขอพึ่ง แล้วยังจะไปทำให้เขาทุกข์หนักขึ้นไปอีก พวกนี้ตายไปต้องตกนรก"

"แล้ววิธีการของหลวงพ่อทำอย่างไรคะ"

"**วิธีของหลวงพ่อนั้นต้องใช้ปัญญาแก้ปัญหา คนที่มีปัญหาจะต้องมาเข้ากรรมฐาน ฝึกจิตให้สงบ เมื่อจิตสงบ ปัญญาก็เกิด ก็ใช้ปัญญานั้นแก้ปัญหาได้ วิธีนี้ดีที่สุด ไม่เป็นพิษเป็นภัยและไม่ต้องเสียเงินเสียทอง แต่การปฏิบัติก็ไม่ง่ายนัก ผู้ปฏิบัติต้องอดทน ต้องใช้ความเพียรพยายามอย่างยิ่งยวด ต้องตั้งจิตให้แน่วแน่ว่าเราจะทำให้ได้ จะสำเร็จหรือไม่สำเร็จขึ้นอยู่กับความเพียรพยายามของตัวเรา**

หลวงพ่อช่วยได้เพียงให้คำแนะนำเท่านั้น ส่วนเรื่องปฏิบัติหนูต้องทำเอง หลวงพ่อจะเปรียบเทียบให้หนูเห็นง่าย ๆคือเวลานี้หนูเปรียบเสมือนคนไข้ที่มาให้หลวงพ่อรักษา หลวงพ่อเป็นหมอตรวจดูอาการแล้วก็รู้ว่าหนูเป็นโรคอะไร จะต้องให้ยาอะไรไปรับประทานจึงจะหาย เมื่อหมอเขาให้ยาแล้วหน้าที่ของหนูก็คือต้องกินยาตามที่หมอแนะนำ ถ้าหนูไม่กินยา โรคไม่หาย หมอเขาจะกินยาแทนหนูก็ไม่ได้ จริงไหม”

“จริงค่ะ ถ้าอย่างนั้นหนูขอเข้ากรรมฐานวันนี้เลยนะคะ” หญิงสาวพูดอย่างปีติ รู้สึกว่าความทุกข์ที่สุมแน่นอยู่ในอกนั้นถูกขจัดออกไปตั้งครึ่งตั้งค่อน ไม่นึกไม่ฝันว่าจะมาพบพระใจดีมีเมตตาเช่นหลวงพ่อองค์นี้ คงเป็นบุญของหล่อนและลูกในท้องนั่นเอง

“ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวหลวงพ่อจะให้เจ้า ขุนทองพาไปอยู่สำนักชี ตอนเย็นให้หัวหน้าแม่ชีเขาพามาขึ้นกรรมฐาน ปกติคนมาเข้ากรรมฐาน หลวงพ่อจะให้รับศีลแปด แต่สำหรับหนู หลวงพ่ออนุญาตให้เป็นกรณีพิเศษ คือให้รับแค่ศีลห้า จะได้ไม่กระทบกระเทือนลูกในท้อง ตอนเย็นหนูก็ไปทานอาหารที่โรงครัวได้”

“แล้วกี่วันถึงจะได้ผลคะหลวงพ่อ” หล่อนถาม ท่านพระครูอยากให้หล่อนสบายใจ จึงตอบไปตามที่ *เห็นหนอ* รายงาน

“อีกสิบห้าวัน หนูจำไว้เลยนะ กลับไปจดไว้ก็ได้ วันนี้วันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ใช่ไหม นับต่อไปอีกสิบห้าวันซิถึงวันที่เท่าไร” หญิงสาวนับนิ้วมือขยุกขยิกอยู่นาน หากก็ไม่สามารถตอบท่านได้ เพราะไม่รู้ว่าปีนี้เดือนกุมภาพันธ์มีกี่วัน นายขุนทองผู้ซึ่งยอมรับว่าเป็นผู้แพ้และนั่งฟังอยู่อย่างสงบเสงี่ยมจึงลุกขึ้นไปเปิดดูปฏิทินที่แขวนอยู่ข้างฝา

“วันที่ ๔ มีนาคม ฮะหลวงลุง” เขาบอก

"วันที่ ๕ ต่างหาก ข้าบอกให้นับต่อไปอีกสิบห้าวันก็แปลว่าวันนี้ไม่ต้องนับ" ท่านพระครูพูดเรียบ ๆ หากนายขุนทองก็รู้สึกว่าวันนี้เขาพ่ายแพ้ท่านเป็นคำรบสองแล้ว ครั้นจะลุกออกไปล้างชามก็เกรงจะถูกดุให้ต้องขายหน้าอีก เพราะท่านเคยกำชับไว้ว่าหากมีสตรีเพศมานั่งคุยกับท่าน เขาจะต้องนั่งเป็นสักขีพยานจนกว่าผู้นั้นจะลากลับไป

"เอาละแม่หนู จำไว้นะว่า วันที่ ๕ มีนาคม คนรักของหนูเขาจะมารับหนูที่นี่ มารับไปแต่งงาน เอาละ ไปได้ ขุนทองพาแม่หนูไปฝากที่สำนักชี แล้วตอนเย็นให้แม่ชีพามาขึ้นกรรมฐานด้วย" ท่านสั่งนายขุนทอง หญิงสาวกราบท่านสามครั้งแล้วจึงลุกตามนายขุนทองออกไป

"พี่ขุนทอง ประเดี๋ยวหนูต้องไปเอาเสื้อผ้าที่โรงครัวก่อน" หล่อนบอกเมื่อเห็นนายขุนทองมุ่งหน้าไปทางสำนักชี

"เออ แล้วเอ็งจะไปด่าเขาไหม"

"ด่าใคร" คนพูดลืมไปแล้ว

"ก็ด่าพวกแม่ครัวไง เมื่อกี้เอ็งบอกจะด่าให้เปิงน่ะ ตอนนี้เปลี่ยนใจหรือยัง" นางสาวเตยยังนึกไม่ออกจึงย้อนถามว่า

"ทำไมหนูต้องไปด่าเขาด้วยล่ะ ทำไม" หล่อนจำไม่ได้จริง ๆ

"โธ่เว้ย" นายขุนทองชักมีโมโห

"ก็ที่เอ็งหาว่าเขาไปบอกหลวงลุงเรื่องเอ็งท้องน่ะ เมื่อกี้เอ็งบอกจะด่าให้เปิงไง ข้าถามว่ายังคิดจะด่าเขาอีกหรือเปล่า เอ็งนี่คงเอาสมองหมาปัญญาควายมาแน่ ๆ เลย" เขาว่า

"อ้าว ไหงมาด่ากันง่าย ๆ ล่ะพี่" ถึงจะปัญญาน้อยด้อยความรู้ขนาดไหนก็รู้ว่าอีกฝ่ายด่า ด่าซึ่ง ๆ หน้าเสียด้วย

"ก็จริงไหมล่ะ" คนด่ายังคงเถียง

"ฉันจะโง่หรือจะฉลาดมันก็ไม่เกี่ยวกับใคร เรื่องอะไรมาด่าฉัน ถือดียังไงฮึ" นางสาวเตยชักโกรธจึงเปลี่ยนสรรพนามจาก "หนู" มาเป็น "ฉัน"

"เปล่าหรอกน่า เอ็งอย่าทำโกรธไปเลย ก็ข้าถามเอ็งดี ๆ อยากทำไม่รู้เรื่องนี่นา" เห็นหญิงสาวโกรธ นายขุนทองจึงพูดกลบเกลื่อน

"อ๋อ หนูเพิ่งนึกได้ แหม หนูมันโง่จริง ๆ นั่นแหละ แล้วยังจะมาโกรธพี่อีก ขอโทษด้วยนะ พี่นะ" นางสาวเตยขอลุแก่โทษเมื่อนึกขึ้นได้ว่าพูดอะไรเอาไว้

"เออ พูดยังงี้ค่อยรู้เรื่องกันหน่อย ตกลงเอ็งหาคำตอบให้ข้าได้หรือยังล่ะ"

"ได้แล้วจ้ะ หนูกำลังจะบอกพี่เดี๋ยวนี้ไงว่าหนูไม่ด่าพวกเขาแล้ว เพราะพวกเขาไม่ได้เอาเรื่องของหนูไปเล่าให้หลวงพ่อฟัง หลวงพ่อท่านรู้เองเพราะท่านเป็นผู้วิเศษ แต่ถึงพวกเขาจะเอาไปบอกท่าน หนูก็จะไม่ด่า เพราะยังต้องฝากปากท้องไว้กับเขาอีกตั้งสิบห้าวัน ไปทำตัวเป็นศัตรูกับเขา มันก็ไม่สมควร จริงไหมล่ะพี่"

"จริง จริงที่สุดในโลก แหมเอ็งนี่ฉลาดรอบคอบดีจริง ๆ พับผ่าซิ" คนที่ด่าอยู่หยก ๆ เปลี่ยนมาเป็นชม

๔๘

มรรยาทชาวพุทธ

วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๗ รัฐมนตรีและคุณหญิง พร้อมด้วยญาติมิตรและผู้ติดตาม ได้เดินทางจากกรุงเทพฯ มาทำบุญถวายภัตตาหารเพลแด่พระสงฆ์ที่วัดป่ามะม่วง

เมื่อพระสงฆ์เจริญพระพุทธมนต์จบลง มัคนายกก็นำกล่าวถวายข้าวพระพุทธและถวายสังฆทานตามลำดับ พระสงฆ์ฉันภัตตาหารที่เจ้าภาพช่วยกันประเคน

ท่านพระครูเพียงแต่นั่งพิจารณาอาหารเหมือนเช่นเคย เพราะท่านชินเสียแล้วกับการฉันเช้าเพียงมื้อเดียว บังเอิญเจ้าภาพลุกออกไปเดินชมวัดหลังจากประเคนภัตตาหารแล้ว จึงไม่มีผู้ใดมานั่งคะยั้นคะยอให้ท่านฉันเช่นทุกครั้งที่มีผู้มาถวายเพล

กระทั่งพระฉันเสร็จ รัฐมนตรีและคุณหญิงก็ยังไม่กลับเข้ามา ญาติมิตรและผู้ติดตามจึงต้องช่วยกันประเคนจตุปัจจัยไทยธรรม หลังจากนั้นพระสงฆ์ ***ยถา สพฺพี*** โดยที่เจ้าภาพไม่ได้กรวดน้ำและรับพร เพราะมัวไปเดินชมวัดกันเพลิน ส่วนพวกที่ยังอยู่บนศาลาก็พากันนั่งประนมมือคุยกันประจ๋อประแจ๋อย่างคนที่ไม่รู้จักกาลเทศะ

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงนึกตำหนิในใจว่าไม่ได้เรื่องพอๆ กัน ทั้งผู้นำและผู้ตาม แล้วก็เลยคิดไปถึงคนส่วนใหญ่ในสังคมยุคนี้ว่า

ต่างพากันห่างเหินศาสนาออกไปทุกที แต่จะว่าคฤหัสถ์ข้างเดียวก็ไม่ถูกนัก เพราะพระสงฆ์องค์เจ้าเองก็มีส่วนทำให้คนไม่เลื่อมใสศรัทธาเท่าที่ควร ส่วนคนที่มีศรัทธาปสาทะ ซึ่งพอจะมีหลงเหลืออยู่บ้างก็กลับขาดความรู้ความเข้าใจที่แท้จริง เช่นรัฐมนตรีและคุณหญิงคู่นี้ที่อุตส่าห์ดั้นด้นมาทำบุญ แต่กลับไม่ได้บุญเพราะมัวไปเดินชมนกชมไม้กันเสีย

ท่านพระครูตัดสินใจแล้วว่าท่านจะต้อง ***ผ่าตัด*** คนเป็นรัฐมนตรีด้วยการฝึกให้เขาได้รู้จักกับสิ่งที่ ***ถูกต้อง*** เสียบ้าง มิใช่จะรู้แต่สิ่งที่ ***ถูกใจ*** เท่านั้น บุคคลทั้งสองกลับเข้ามานั่งในศาลาอีกครั้งเมื่อพระให้พรจบพอดี สงฆ์รูปอื่นๆ กราบพระพุทธรูปแล้วลุกออกไป คงเหลือแต่ท่านพระครูรูปเดียว

"ขอเชิญรับประทานอาหารกันก่อน ประเดี๋ยวอาตมาจะเทศน์นอกธรรมาสน์ให้ฟัง" ท่านเชื้อเชิญพวกเขา เพราะคนที่จะฟังเทศน์รู้เรื่องดีนั้นต้องให้ท้องอิ่มเสียก่อน

"วันนี้หลวงพ่อไม่มีธุระไปไหนหรือครับ" รัฐมนตรีถาม

"บ่ายสองอาตมาต้องไปงานเผาศพคนรู้จัก" ท่านตอบ

"ที่ไหนครับหลวงพ่อ"

"ที่จังหวัด แต่ยังไม่รู้เลยว่าวัดไหน คงต้องไปที่บ้านเขาก่อน ตอนแรกเห็นว่าจะเอาศพมาไว้ที่วัดนี้ แล้วยังไงถึงเปลี่ยนใจเสียก็ไม่ทราบ" ท่านหมายถึงศพของเจ๊นวลศรี

"เขาไม่ได้เรียนให้หลวงพ่อทราบหรือครับ" รัฐมนตรีนึกตำหนิเจ้าภาพ

"เขาคงยุ่งกระมัง พอดีอาตมาไม่สนิทสนมกับเจ้าภาพเท่าไร แต่กับคนตายคุ้นเคยกัน ก็เลยต้องไปเผาเขาหน่อย" ท่านตอบเป็นกลางๆ

เมื่อคณะของรัฐมนตรีรับประทานอาหารกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ท่านพระครูจึงเริ่มต้น *เทศน์*

"กับข้าววัดป่ามะม่วงรสชาติเป็นอย่างไรบ้าง พอจะทานกันได้หรือเปล่า" ท่านอารัมภบท อาหารหวานคาวมื้อนี้เป็นฝีมือของแม่ครัววัดป่ามะม่วง เจ้าภาพเพียงแต่นำเงินมาจ่ายตามราคาที่ซื้อของมา ซึ่งคนจ่ายกับข้าวก็จะจดรายการมาให้อย่างละเอียดว่าได้จ่ายอะไรไปบ้าง ส่วนปัจจัยไทยธรรมเจ้าภาพเตรียมมาเอง

"อร่อยมากค่ะหลวงพ่อ" คุณหญิงตอบ เธอเองก็นึกไม่ถึงว่าอาหาร *วัดบ้านนอก* จะเอร็ดอร่อยถึงปานนี้ จะว่าเป็นเพราะกำลังหิวก็ไม่ใช่ เพราะอาหารบางอย่าง ต่อให้หิวอย่างไรก็ยังรู้สึกว่ามันไม่อร่อยอยู่นั่นเอง

"ถ้าอย่างนั้นก็มาทานบ่อยๆ นะ ใครทานข้าววัดนี้แล้วรวยทุกคน" บรรดาคณะผู้ติดตามพากันหัวเราะคิกคักด้วยรู้สึกขำ

"อ้าว อย่าหัวเราะนา นี่อาตมาพูดจริงๆไม่ได้พูดเล่น ใครมาทานข้าววัดนี้ กลับไปรวยทุกคน" คุณหญิงซึ่งรวยอยู่แล้วแต่อยากรวยให้ยิ่งขึ้นไปกว่านี้จึงว่า

"ถ้าอย่างนั้นดิฉันเห็นจะต้องมาถวายเพลอีกแล้วละค่ะ" ภรรยาหมายเลขหนึ่งของรัฐมนตรีคิด *ลงทุน* เพื่อหวังกำไร

"ไม่ต้องมาถวายเพลก็ได้ ถ้าอยากจะทานอาหารวัดป่ามะม่วงก็เชิญได้ทุกเวลา อาตมาสั่งพวกแม่ครัวเขาไว้แล้วว่าให้ทำสุดฝีมือทุกวัน กับข้าววัดนี้ก็เลยอร่อยทุกวัน คุณหญิงอยากรู้เคล็ดลับในการทำอาหารให้อร่อยไหมล่ะ อาตมาจะบอกให้"

"อยากค่ะ" คุณหญิงตอบ บรรดาผู้ติดตามที่เป็นสตรีก็พากันอยากรู้ ท่านพระครูจึงบอกเคล็ดลับว่า

"**การจะทำอาหารให้อร่อย ก็ต้องตั้งสติให้ดี ทำใจให้ปลอด**

โปร่ง ถ้าใจดีเสียอย่างเดียว อะไรๆมันก็ดีหมด ทำกับข้าวก็อร่อยโดยไม่ต้องใช้ผงชูรส ชื่ออะไรนะที่เขาเรียกโนะๆ โต๊ะๆ น่ะ”

“*อายิโนะโมะโต๊ะ* ค่ะ” คุณหญิงบอกชื่อผงชูรสยี่ห้อหนึ่งที่ผลิตโดยคนญี่ปุ่น แต่ชาวญี่ปุ่นเขาไม่นิยมใช้กัน

“นั่นแหละๆ วัดนี้ไม่ต้องใช้โต๊ะที่ว่านั่น ใช้แต่โต๊ะสำหรับนั่งกินข้าว” คนฟังพากันหัวเราะชอบใจที่ท่านช่างมีอารมณ์ขัน

“ท่านรัฐมนตรีเคยผ่าตัดบ้างหรือเปล่า” เห็นทุกคนยิ้มแย้มแจ่มใสกันถ้วนหน้าแล้ว ท่านจึงเริ่มเรื่อง

“ไม่เคยครับหลวงพ่อ” รัฐมนตรีรู้สึกแปลกใจว่าเหตุใดท่านจึงถามอย่างนี้ หรือว่าเขามีเคราะห์

“แล้วอยากไหม อยากให้หมอผ่าตัดไหม”

“ไม่อยากครับ ผมตั้งความปรารถนาไว้เลยว่าอย่าให้เจอะให้เจอเป็นอันขาด ผมกลัวครับ”

“งั้นหรือ แต่ถ้าสมมุตินะ สมมุติว่าท่านจะต้องถูกผ่าตัด ถ้าไม่ผ่าตัดก็ต้องเสียชีวิต ท่านจะเลือกเอาอย่างไหน”

“ก็คงต้องเลือกผ่าตัดแหละครับ ถ้ามันไม่มีทางอื่นที่ดีกว่าให้เลือก”

“เอาละ ถ้าอย่างนั้นอาตมาก็จะสมมุติต่อนะ สมมุติว่าอาตมาเป็นหมอ ท่านเป็นคนไข้อาการหนักจะต้องผ่าตัดจึงจะหายมิฉะนั้นก็ต้องเสียชีวิต ท่านจะยอมให้อาตมาผ่าตัดหรือเปล่า”

“ยอมครับ” รัฐมนตรีตอบ หากใจแอบคิดว่า *หลวงพ่อจะมาไม้ไหนกันหนอนี่ ยังไงๆ ก็คงไม่บอกคุณหญิงต่อหน้าเราเรื่องที่เรามีอีหนูหรอกนะ เพราะมันไม่ใช่เรื่องของพระของเจ้า*

“ไม่ต้องกลัว อาตมาจะไม่พูดเรื่องที่ท่านกำลังคิดอยู่นั่นหรอก เพราะมันเป็นเรื่องของท่านคนเดียว แต่เรื่องที่อาตมาจะพูด

นี่มันเกี่ยวกับคนอื่นๆด้วย ท่านสบายใจได้" เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงพูดอย่างหยั่งรู้ความคิดของอีกฝ่าย

"ถ้าอย่างนั้นกระผมนิมนต์ท่านลงมือได้เลยครับ" รัฐมนตรีพูดอย่างรู้สึกโล่งใจ ท่านพระครูจึงพูดเป็นการเป็นงานว่า

"เจริญพรท่านรัฐมนตรี คุณหญิงและญาติโยมทุกท่านที่นั่งอยู่ในศาลาแห่งนี้ อาตมาซาบซึ้งใจยิ่งนักที่ท่านรัฐมนตรีและคณะได้มีจิตศรัทธาพากันมาถวายภัตตาหารแด่พระภิกษุสามเณรแห่งวัดป่ามะม่วงในวันนี้ นับว่าทุกท่านมีจิตใจที่เป็นบุญเป็นกุศลน่าสรรเสริญ แต่ก็น่าเสียดายที่พวกท่านอุตส่าห์มาทำบุญแต่กลับไม่ได้บุญ"

"ทำไมถึงเป็นเช่นนี้เล่าครับ" รัฐมนตรีถาม

"อาตมาก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าทำไมถึงเป็นเช่นนั้น ท่านทั้งหลายต้องถามตัวเอง ไม่ใช่มาถามอาตมา" ผู้ติดตามคนหนึ่งอยากทราบเหตุผลจึงพูดขึ้นว่า

"พระเดชพระคุณหลวงพ่อขอรับ กระผมเป็นข้าราชการจึงรู้แต่เรื่องราชการงานเมือง ส่วนเรื่องบุญกุศลไม่ค่อยจะรู้สักเท่าไร จึงขออาราธนาพระเดชพระคุณหลวงพ่อช่วยเมตตาแนะนำสั่งสอนกระผมและพวกพ้องด้วยเถิดครับ" ท่านพระครูนึกในใจว่า *เอ คนนี้พูดเข้าที ท่าทางคงจะไปได้ไกล* แล้วจึงอธิบายให้พวกเขาฟังว่า

"**การทำบุญที่ไม่ได้บุญคือการทำบุญที่ไม่รู้จักตัวเจตนา หรือที่เรียกว่าทำบุญเอาหน้า สักแต่ว่ามีศรัทธาแต่ไม่มีความรู้ความเข้าใจที่แท้จริง เจตนาก็คือความตั้งใจบำเพ็ญบุญ ซึ่งต้องกระทำให้ครบถ้วนกระบวนการ** ยกตัวอย่างการทำบุญที่ผ่านไปเมื่อครู่นี้ อาตมามองเห็นแล้วว่า ท่านทั้งหลายมีแต่ศรัทธาเท่านั้น ทว่าไม่มีความตั้งใจบำเพ็ญบุญ ต้องขอตำหนิกันตรงๆอย่างนี้แหละ ท่านรัฐมนตรีจะโกรธก็ตามใจ อาตมาพูดด้วยความหวังดี"

"ผมไม่โกรธหลวงพ่อหรอกครับ" รัฐมนตรีพูดออกตัว ไม่โกรธหากก็ไม่พอใจ เพราะตั้งแต่เป็นรัฐมนตรียังไม่เคยมีผู้ใดกล้ามาตำหนิเช่นนี้ มีแต่เขายกย่องสรรเสริญ

"แต่ถึงจะโกรธอาตมาก็ไม่ว่าหรอกนะ ยอมให้โกรธเพราะสิ่งที่อาตมาพูดนี้จะไปเป็นประโยชน์ต่อท่านในภายภาคหน้า" ท่านหยุดเว้นระยะนิดหนึ่งแล้วจึงพูดต่อ

"การที่ท่านกับคุณหญิงลุกออกไปเดินเล่นทั้งที่พิธีกรรมยังไม่เสร็จสิ้นนั้น นับว่าท่านเสียประโยชน์อย่างมหาศาล ท่านทิ้งให้ผู้ใต้บังคับบัญชาช่วยกันถวายปัจจัยไทยธรรม แทนที่จะประเคนเองในฐานะที่ท่านเป็นเจ้าภาพ และเมื่อพระสงฆ์ ***ยถา สพฺพี*** ท่านจึงไม่ได้กรวดน้ำและรับพร ที่ถูกท่านจะต้องอยู่ เมื่อพระว่า ***ยถา*** ท่านต้องอุทิศส่วนกุศลไปให้เปตชนหรือพวกเปรตที่เขาพากันมาคอยรับส่วนบุญ"

"เปรตมีจริงหรือครับ" ผู้ติดตามคนหนึ่งถามขึ้น

"มีซิโยม คนที่ตายขณะที่จิตมีโลภะ จะไปเกิดเป็นเปรต แล้วคนสมัยนี้ก็ไปเกิดเป็นเปรตกันมาก อย่าว่าแต่คนเลย พระเองก็เถอะ อาตมาเห็นไปเกิดเป็นเปรตหลายรูปแล้ว"

"ในสมัยพุทธกาลเมื่อพระเจ้าพิมพิสาร ถวายวัดเวฬุวันให้เป็นวัดแห่งแรกในพระพุทธศาสนา พวกญาติๆ ของพระองค์ที่ไปเกิดเป็นเปรตก็พากันมาขอส่วนบุญ"

"หรือคะ แหมดิฉันคิดว่าตัวพระเจ้าพิมพิสารไปเกิดเป็นเปรตเสียอีก" คุณหญิงพูดขึ้น จำได้คลับคล้ายคลับคลาว่า พระรูปหนึ่งเล่าให้ฟังอย่างนี้

"พระองค์ไม่เกิดเป็นเปรตหรอกคุณหญิง ตอนที่พระองค์สวรรคตทรงได้โสดาปัตติผลแล้ว คนเป็นพระโสดาบันจะตัด

อบายภูมิได้ ไม่ไปเกิดในนรก เปรต อสุรกาย เดรัจฉาน อย่างแน่นอน และเพราะเปรตมีจริง เวลาทำบุญเราจึงต้องอุทิศส่วนกุศลไปให้พวกเขา อาตมามักสอนญาติโยมเสมอๆว่า ***ยถาให้ผี สพฺพีให้คน*** เพราะเมื่ออุทิศให้พวกเปตชนเสร็จ พระท่านก็จะให้พรคนด้วยการขึ้นว่า ***สพฺพีติโย วิวชฺชนฺตุ*** เมื่อพระว่าดังนี้ เราจะต้องประนมมือขึ้นรับพรจากพระ **บางคน พระขึ้นสัพพีแล้วยังกรวดน้ำอยู่เลย** ทำอย่างนี้ถือว่าไม่ถูกต้อง คนที่รู้เขาจะตำหนิติเตียนเอาได้ อาตมาเคยเห็นบ่อย โดยเฉพาะพวกคนใหญ่คนโตทั้งหลาย"

"รวมทั้งผมด้วยครับ" รัฐมนตรียอมรับอย่างหน้าชื่นตาบาน เพิ่งจะรู้ในสิ่งที่ไม่รู้มาก่อน

"ก็นี่แหละ อาตมาก็ตั้งใจจะบอกท่านอยู่นี่ คราวหน้าคราวหลังจะได้ทำได้ถูกต้อง พวกญาติโยมก็เหมือนกัน" ท่านว่าบรรดาญาติมิตรและคณะผู้ติดตาม

"เวลาที่พระให้พรแทนที่จะตั้งใจรับพร กลับนั่งคุยกันเสียงอึงคะนึงแข่งกับเสียงพระสวด แล้วอย่างนี้จะไปได้บุญอะไร จริงไหม" ท่านถามสตรีผู้หนึ่ง

"จริงค่ะ" สตรีผู้นั้นตอบอย่างสำนึกผิด หล่อนคิดว่าต่อแต่นี้ไปจะไม่ทำเช่นนั้นอีก นี่หากท่านไม่บอกหล่อนก็คงไม่รู้ จึงนึกขอบคุณท่านอยู่ในใจ คิดว่าจะต้องนำสิ่งดีๆ เหล่านี้ไปสอนลูกสอนหลานให้รู้บ้าง

"โยมเชื่อไหมว่า คนที่ทำบุญเป็นล้านๆ แต่พอตายไปกลับไปตกนรก"

"แบบนี้ก็ทำดีได้ชั่วซิคะหลวงพ่อ" คุณหญิงขัดขึ้น

"ไม่ใช่หรอกคุณหญิง ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว อันนี้เป็นสัจธรรม"

"คนทำบุญเป็นล้านๆ ไม่เรียกว่าทำดีหรือคะหลวงพ่อแหม.ดิฉันชักงงแล้วนะคะ หลวงพ่อกรุณาอธิบายด้วยเถิดค่ะ"

"อาตมาก็กำลังจะอธิบายอยู่พอดี ญาติโยมทั้งหลาย **การที่เราทำบุญไม่ได้บุญนั้นเป็นเพราะเราขาดเจตนา คือไม่ได้ตั้งใจอย่างแท้จริง** สักแต่ว่าทำตามๆ คนอื่นเขาที่เรียกว่าทำบุญเอาหน้า บางคนบริจาคเป็นล้านแต่ได้บุญน้อยกว่าคนที่บริจาคสิบบาท เพราะคนหลังเขาเจตนาแรงกว่า ตัวเจตนานี่สำคัญที่สุดนะโยม **เจตนาก็คือใจ**

พระพุทธองค์ตรัสสอนไว้ว่าเจตนาหรือใจนั้นเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการกระทำกรรม ดังมีพระพุทธวจนะรับรองว่า

ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นหัวหน้า มีใจประเสริฐที่สุด สำเร็จแล้วแต่ใจ ถ้าบุคคลมีใจอันโทสะประทุษร้ายแล้ว กล่าวอยู่ก็ตาม ทำอยู่ก็ตาม ทุกข์ย่อมไปตามบุคคลนั้น เพราะทุจริต ๓ อย่างนั้น เหมือนล้อหมุนไปตามรอยเท้าโคผู้ลากเกวียนไปอยู่ฉะนั้น...ถ้าบุคคลมีใจผ่องใส กล่าวอยู่ก็ตาม ทำอยู่ก็ตาม สุขย่อมไปตามบุคคลนั้น เพราะสุจริต ๓ อย่าง เหมือนเงามีปกติไปตามฉะนั้น... ญาติโยมเห็นแล้วใช่ไหมว่า เจตนาหรือใจนั้นสำคัญมาก คนทำบุญเป็นล้านๆ แล้วตายไปตกนรกก็เพราะขาดเจตนาในการบำเพ็ญบุญ และตัวเขาก็ยังประกอบด้วยทุจริต ๓ อย่าง ไหนโยมผู้ชายลองบอกอาตมามาสักคนหนึ่งซิว่า ทุจริต ๓ อย่าง มีอะไรบ้าง" ท่านไม่ถามรัฐมนตรีตรงๆ เพราะรู้ว่าฝ่ายนั้นตอบไม่ได้ บรรดา *โยมผู้ชาย* ที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้นพากันปิดปากเงียบ ท่านจึงถามโยมผู้หญิง หากก็ไม่มีผู้ใดตอบอีกเช่นกัน ท่านจึงตอบเสียเองว่า

"ทุจริต ๓ อย่าง คือ กายทุจริต วจีทุจริต และมโนทุจริต ถ้าใครมีทุจริต ๓ อย่างนี้ ต่อให้ทำบุญอีกร้อยล้านก็ไปตกนรกได้"

"หมายความว่าการทำทานที่ปราศจากศีล ไม่ได้บุญใช่ไหมครับ" รัฐมนตรีเริ่มจะเข้าใจขึ้นมาบ้าง

"ถูกแล้ว ถ้าเรามีเงินมาก ทำทานเป็นล้านๆ แต่ไม่มีศีลสักข้อเดียว ทานที่ทำนั้นก็เป็นหมัน ไม่ได้บุญแล้วก็ยังต้องไปตกนรกอีก สมมุติว่ามีเศรษฐีคนหนึ่งบริจาคทานทุกวันวันละหลายหมื่น แต่เขาก็ยังฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พูดปด และดื่มสุราเมรัย แบบนี้เขาตายไปต้องไปตกนรก"

บรรดาผู้ที่นั่งอยู่ในศาลาพากันสะดุ้งสะเทือนเมื่อท่านพูดถึงศีล ต่างสำรวจตรวจสอบตัวเองว่าขาดไปกี่ข้อ คนที่มีจิตใจยุติธรรมสำรวจตัวเองอย่างตรงไปตรงมาก็ต้องยอมรับว่าตัวเขานั้นไม่มีศีลเลยสักข้อเดียว คนเป็นรัฐมนตรีสะดุ้งกับข้อ *ประพฤติผิดในกาม* มากที่สุด ท่านพระครูเทศน์ต่อไปอีกว่า

"ศีลก็เป็นเจตนาเหมือนกัน คือ เราต้องมีเจตนาว่าเราจะต้องไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ อย่างนี้เป็นต้น ถ้าเรามีศีลครบทั้งห้าข้อ เราก็ได้บุญแล้ว ได้มากกว่าการบริจาคทานเสียอีก"

"หลวงพ่อครับ ถ้าอย่างนั้นคนที่ถือศีลอย่างเคร่งครัด แต่เขาไม่เคยบริจาคทานก็ได้บุญมากกว่าคนบริจาคทานแต่ไม่มีศีลใช่ไหมครับ" ผู้ติดตามที่ท่านพระครูคิดว่า *ท่าทางจะไปได้ไกล* ถามขึ้น

"ถูกแล้ว แต่ถ้าจะให้ได้บุญมากที่สุดต้องให้ได้ครบทั้ง ทาน ศีล ภาวนา ที่เรียกว่า**บุญกิริยาวัตถุ ๓** ถ้าใครทำได้อย่างนี้ถือว่าได้บุญมากที่สุด"

"ภาวนาคืออะไรครับ หลวงพ่อพูดถึงทานและศีล ผมพอจะเข้าใจ แต่ภาวนาผมไม่เข้าใจครับว่าคืออะไร" รัฐมนตรีถาม

"ภาวนาก็คือการฝึกอบรมจิต เช่น การเจริญสมถกรรมฐาน

และวิปัสสนากรรมฐาน เป็นต้น อาตมาเรียกสั้นๆว่ากรรมฐาน” คำอธิบายของท่านพระครูทำให้คนเป็นรัฐมนตรีงุนงงหนักขึ้น เพราะจิตไม่เคยได้ *สัมผัส* สิ่งที่เป็นนามธรรม รู้จักแต่รูป เสียง กลิ่น รส และสัมผัสที่น่าใคร่ น่าพอใจเท่านั้น

“กรรมฐานคืออะไรครับหลวงพ่อ” เขาถามอีก

“ถ้าท่านรัฐมนตรีอยากรู้จักกรรมฐาน ก็ต้องมาอยู่กับอาตมาสักเจ็ดวัน มาเข้ากรรมฐานแล้วท่านจะรู้เองว่า กรรมฐานคืออะไร ถ้าให้อาตมาอธิบายด้วยคำพูด ท่านก็จะยิ่งสงสัยใหญ่ ของอย่างนี้ต้องลงมือปฏิบัติถึงจะซาบซึ้ง มาได้ไหมเล่าเจ็ดวันเท่านั้นเอง”

“คงไม่ได้หรอกครับหลวงพ่อ งานยุ่งมากคงปลีกเวลามาไม่ได้” เขาเอางานบังหน้า หากแท้จริงแล้วห่วงใยสาวน้อยหน้าอ่อนคนนั้นมากกว่า กำลังคลั่งไคล้ใหลหลง ไม่อยากจากพรากหล่อนไปแม้ราตรีเดียว

“แต่ถ้าท่านตั้งใจที่จะมาจริงๆ อาตมาก็ว่าท่านมาได้ แต่เอาเถอะไม่เป็นไรหรอก *ลางเนื้อชอบลางยา* เรื่องอย่างนี้บังคับเคี่ยวเข็ญกันไม่ได้ บางคนนะอาตมาเห็นว่าเขาต้องเสียชีวิต แต่ถ้ามาเข้ากรรมฐานเขามีทางรอดถึงแปดสิบเปอร์เซ็นต์ ก็ชวนเขามาเข้าแต่เขาก็ไม่ยอมมา ก็เลยต้องกลับบ้านเก่า”

“แล้วผมมีเคราะห์หรือเปล่าครับหลวงพ่อ หากผมต้องเป็นอย่างนั้นบ้าง ผมก็จะปลีกเวลามาเข้ากรรมฐาน” รัฐมนตรีพูดอย่างกลัวๆ หากเขาตายลงในตอนนี้ แม่หนูหน้าหวานเนื้อนุ่มคนนั้นจะอยู่กับใคร

“ไม่มีหรอก ท่านอย่าตกใจ เอาไว้มีอาตมาค่อยบอกให้รู้นะคุณหญิงนะ” ท่านหันไปพยักพเยิดกับคุณหญิง

"ค่ะหลวงพ่อ" ภรรยารัฐมนตรีเอออวย

"หลวงพ่อคะ เทวดามีจริงไหมคะ" ภรรยาของผู้ติดตามคนหนึ่งถามขึ้น

"ถ้าอยากรู้ว่ามีจริงหรือไม่ วันหน้าต้องมาคุยกันใหม่ ขืนคุยวันนี้อาตมาคงไม่ได้ไปเผาศพเพราะเรื่องมันยาว วันหน้ามาใหม่นะโยมนะ"

"ค่ะ หนูจะมาขอเข้ากรรมฐานด้วยค่ะ" หล่อนพูดด้วยศรัทธาที่เปี่ยมล้น ไปวัดไหนๆ ก็ไม่เคยศรัทธามากมายเหมือนมาวัดนี้ รู้อย่างนี้น่าจะมาเสียตั้งนานแล้ว หล่อนนึกเสียดายอยู่ในใจ

๔๙

นายฮิม

กว่าท่านพระครูจะออกจากวัดเพื่อไปงานเผาศพก็เลยเวลาที่กำหนดไว้ไปกว่าครึ่งชั่วโมง ทั้งนี้เพราะรัฐมนตรีและคณะได้เกิดความสนใจใคร่ธรรมพากันชวนท่านคุยจนนายสมชายต้องมากระซิบเตือนพร้อมทั้งนำรถมาจอดรอที่หน้าบันไดศาลา

"อาตมาต้องขอตัวก่อน เขามาตามแล้ว" ท่านบอกพวกเขาแล้วลุกออกมาขึ้นรถ ผู้ที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้นจึงพากันกราบท่านสามครั้งแล้วเตรียมตัวกลับ

"ผ้าไตรเอามาหรือยัง" ท่านถามคนขับรถ

"เอามาแล้วครับ" นายสมชายตอบ แล้วพูดต่อไปว่า

"หลวงพ่อครับ สมมุติถ้าเกิดผมลืมเอาผ้าไตรมา แล้วก็ไปนึกได้เอาตอนที่ใกล้จะถึงบ้านงานแล้ว หลวงพ่อจะให้ผมย้อนกลับไปเอาที่วัดไหมครับ"

"คิดเอาเอง"

"คิดไม่ออกน่ะครับ หลวงพ่อช่วยผมคิดหน่อย"

"คนอย่างฉันคิดหน่อยไม่เป็น *ทำอะไรต้องคิดมากๆ* ฉัน*ถือคติว่าคิดมากมักผิดน้อย แต่ถ้าคิดน้อยมักผิดมาก คนเราจะทำอะไรต้องคิดให้มากๆ ไว้ก่อน แล้วจึงทำ จะได้ไม่ต้องมานั่งเสียใจภายหลัง* คิดมากในที่นี้ก็คือคิดให้รอบคอบ ไม่ใช่คิดมากจนเป็นโรค

ประสาท” ท่านรู้ว่าคนเป็นศิษย์กำลังจะโต้แย้งจึงกล่าวแก้ไว้เสร็จสรรพ

“แหม หลวงพ่อของผมช่างฉลาดรอบคอบดีเหลือเกิน ผมดีใจที่ได้อยู่ใกล้คนฉลาดอย่างหลวงพ่อ” เขาแกล้งยอ

“ฉันไม่เคยคิดว่าตัวเองฉลาด ไม่เหมือนบางคนที่ชอบคิดว่าตัวเองฉลาดอยู่เรื่อย”

“หลวงพ่อว่าผมหรือครับ”

“คิดเอาเอง” นายสมชายจึงต้องนั่งคิดไปตลอดทางกระทั่งรถมาจอดที่หน้าร้าน ***เน้ยโภชนา*** จึงเลิกคิด

“นิมนต์ครับหลงพ่อ นิมนต์ข้างในเลย” นายฮิมเดินเข้ามารับถึงรถพร้อมนิมนต์เข้าร้านซึ่งเปิดขายอาหารตามปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงเห็นหน้าเจ้าของร้าน ก็รู้ว่าอีกสามวันเขาจะเสียชีวิตเพราะหมดอายุ ท่านรู้สึกสงสารหากก็ช่วยอะไรไม่ได้เพราะชวนเขาไปเข้ากรรมฐานเขาก็ปฏิเสธโดยอ้างว่าไม่มีเวลา เข้าไปนั่งในร้านแล้วจึงพูดว่า

“เถ้าแก่ อาตมาขอเตือนนะ อยากให้เถ้าแก่พักๆ งานเสียบ้าง มัวยุ่งกับงานก็ไม่มีเวลาพักผ่อน นี่อาตมาจะบอกอะไรให้ **เถ้าแก่สวดมนต์นะ สวดอิติปิโสทุกเวลาได้ไหม ทำอะไรก็สวดไปด้วยกี่จบก็ไม่ต้องไปนับ ขอให้สวดตลอดเวลาก็แล้วกัน ทำได้ไหม**”

“ผมสวดไม่เป็นครับหลงพ่อ”

“ไม่เป็นไร เดี๋ยวอาตมาจะจดให้ สวดไม่เป็นก็อ่านเอา อ่านแล้วก็ท่อง ไม่มากหรอก แค่สามบรรทัดเอง” แล้วท่านก็ล้วงลงไปในย่าม หยิบกระดาษและปากกาขึ้นมาเขียนบทสวดพุทธคุณส่งให้นายฮิม ฝ่ายนั้นรับมาอ่านทีละคำๆอย่างยากเย็น

"อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะ-สัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ" อ่านจบก็โอดครวญว่า

"อ่านยากจังครับหลงพ่อ"

"ไม่ยากหรอก เถ้าแก่อ่านถูกทุกตัวเลย อ่านซ้ำหลายๆหน ก็จะจำได้เอง เริ่มตั้งแต่เดี๋ยวนี้เลยนะ" ท่านแนะ ***ทางสวรรค์*** ให้ เพราะหากนายฮิมสวดพุทธคุณอยู่ตลอดเวลา จิตก็อาจเป็นสมาธิได้ เมื่อเขาดับจิตลงในขณะที่จิตผ่องใส สุคติย่อมเป็นที่หมาย ท่านช่วยเขาได้เพียงเท่านี้

"แล้วทำไมไม่เอาศพไปไว้วัดป่ามะม่วงล่ะ แล้วนี่จะเผากันที่วัดไหน" ท่านกลับมาพูดเรื่องศพเจ๊นวลศรี

"แม่แกไม่ตายหรอกครับหลงพ่อ" นายฮิมบอก

"อ้าว ทำไมถึงเป็นยังงั้นไปได้ ก็อาตมากับเจ๊ก็รู้ตรงกันนี่นาว่าวันที่ ๑๗ เขาจะไปแล้ว" ท่านนึกสงสัยแล้วก็ให้นึกไปถึงคำพูดของนายสมชายเมื่อสามสี่วันก่อนที่ว่า ***ถึงคราวแล้วแต่ไม่ตาย หรือตายทั้งที่ยังไม่ถึงคราว***

"ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันครับหลงพ่อ" นายฮิมว่า เขายิ่งนึกไม่เชื่อถือทั้งแม่ยาย ทั้งหลวงพ่อที่ทำเป็นรู้ว่าวันนั้นวันนี้จะตาย ที่แท้ก็เพ้อเจ้อทั้งเพ คนที่เก่งแต่เรื่องทำมาหากิน แต่เรื่องธรรมะไม่กระเตื้องเลยนั้น ก็ต้องคิดอย่างนายฮิมทุกคน นักปฏิบัติธรรมเท่านั้นจึงจะรู้ว่าทุกสิ่งเป็นอนิจจัง หาความเที่ยงแท้มิได้

"แล้วตอนนี้เขายังอยู่ข้างบนหรือเปล่า อาตมาขอขึ้นไปเยี่ยมได้ไหม" ท่านขออนุญาตเจ้าของบ้าน

"ไปอยู่โรงพยาบาลศิริราชแล้วครับหลงพ่อ ผมเหมารถพาไปตั้งแต่เช้าวันที่ ๑๗ เห็นหมอเขาว่าจะผ่าตัดให้ ไม่รู้อะไรกัน

นักหนา ทีก่อนหน้านี้ไม่มีโรงพยาบาลไหนรับสักแห่งเดียว ทั้งจุฬารามา ศิริราช ไม่ยอมรับเลย บอกแต่ว่าให้กลับไปตายที่บ้าน บอกผมนะครับ ไม่ได้บอกแม่โดยตรง แต่แม่แกก็รู้เลยให้พากลับบ้าน แล้วนี่ก็ให้พาไปศิริราชอีก ผมบอกเดี๋ยวหมอเขาก็ไล่กลับมาอีกหรอก แกก็ว่าไม่ไล่หรอกน่า แล้วเขาก็ไม่ไล่จริงๆ เห็นว่าวันที่ ๑๙ จะผ่าตัดให้ มันก็แปลกอยู่เหมือนกันนะครับหลงพ่อ นี่ผมก็ต้องมาคุมลูกน้องขายอาหาร ส่วนอาเน้ยและลูกๆ เขาเฝ้าไข้อยู่ทางโน้น" ลูกเขยเจ๊นวลศรีรายงาน

"เอ. แปลกจริงๆ ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นไปได้ เอาละ ถ้าอย่างนั้นอาตมาเห็นจะต้องขอลา จะไปเยี่ยมเขาหน่อย อยู่ตึกอะไรล่ะ"

"ตึกอะไรผมก็จำไม่ได้เสียแล้วละครับ หลงพ่อไปถามประชาสัมพันธ์ก็แล้วกัน จะไปวันนี้เลยหรือครับ"

"ใช่ ไปเดี๋ยวนี้เลยเชียวแหละ อาตมาเป็นคนใจร้อน อยากจะรู้เรื่องเร็วๆ ว่าทำไมมันถึงเป็นยังงั้นไปได้ อาตมาลาละนะ"

"ครับ นิมนต์ครับ" นายฮิมเดินไปส่งท่านถึงรถ นายสมชายยกมือไหว้นายฮิมพร้อมเอ่ยปากลา

"หลวงพ่อท่านสอนไว้ว่าคนดีมีสัมมาคารวะนั้นเขาต้อง *ไปลามาไหว้* ก็ต้องเชื่อท่าน" เขานึกในใจ

"เดี๋ยวแวะเติมน้ำมันที่ปั๊มข้างหน้านั่นหน่อย เติมเต็มถังเลย" ท่านสั่งคนขับรถ

"ถ้าเต็มถังมันก็ไม่หน่อยแล้วละครับหลวงพ่อ" ชายหนุ่มอดยั่วไม่ได้

"ปลาหมอตายเพราะปาก" ท่านพระครูพูดลอยๆ

"พูดไปสองไพเบี้ย นิ่งเสียตำลึงทอง" ลูกศิษย์วัดพูดลอยๆ

เช่นกัน เติมน้ำมันเรียบร้อยแล้วเขาจึงพูดอีกว่า

"หลวงพ่อครับ ตั้งแต่ผมรู้จักหลวงพ่อมา ผมยังไม่เคยเห็นว่าหลวงพ่อพูดอะไรแล้วไม่จริงเลยสักครั้ง เพิ่งครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เหตุการณ์มันไม่ได้เป็นไปอย่างที่หลวงพ่อพูด ทำไมมันถึงเป็นอย่างนั้นล่ะครับ ใครๆ เขาก็ว่าหลวงพ่อปากศักดิ์สิทธิ์ แต่คราวนี้ไหงมากลับกลายเป็นอื่นไปเสียได้"

"มันก็แปลกนะสมชาย ฉันเองก็ยังงงอยู่เหมือนกัน"

"หรือว่า**เห็นหนอ**ของหลวงพ่อหมดสมรรถภาพเสียแล้ว"

"เป็นไปไม่ได้ มันจะต้องมีอะไรสักอย่างอย่างแน่นอน เพียงแต่ฉันยังไม่รู้เท่านั้นว่าอะไรที่ว่านั้นมันคืออะไร"

"โอ๊ย หลวงพ่อครับ น้อยๆหน่อยครับ พูดวกวนจนผมเวียนหัวแล้ว อะไรๆของหลวงพ่อน่ะมันคืออะไรเล่าครับ"

"ก็เพราะยังไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไรน่ะซิ ฉันถึงยังไม่มีอะไรมาตอบเธอ" ท่านพระครูตั้งใจยั่ว

"แล้วไปถึงโรงพยาบาลจะรู้ไหมครับนี่"

"ก็ยังไม่รู้ว่าจะรู้หรือเปล่าเพราะยังไม่รู้อะไร"

"อะไรอีกแล้ว หลวงพ่อครับ ผมขอซื้อเถอะ"

"ซื้ออะไร เธอจะซื้ออะไรหรือ"

"ก็ซื้ออะไรนั่นแหละครับ"

"ซื้อเท่าไร ซื้อไปทำอะไร"

"ซื้อไปเก็บไว้ หลวงพ่อจะขายเท่าไรล่ะครับ"

"เธอมีเงินเท่าไรล่ะ"

"ก็ไม่มากนักหรอกครับ ดูเหมือนจะยังไม่ถึงร้อยล้าน"

"หัวล้านน่ะไม่ว่า"

"ไม่ล้านหรอกครับ ผมคนผมดก ตระกูลผมผมดกปกไหล่

ทั้งนั้น”

“ก็คอยดูไปแล้วกัน อีกไม่นานก็รู้”

“ครับ แล้วผมจะคอยดู อาจจะพลิกล็อคเหมือนรายป้านวลศรีก็ได้”

“เอาละนะเลิกพูดกันแล้วนะ ทีนี้ฉันจะนั่งหลับตาละ” แล้วท่านก็หยุดพูดเพราะต้องการจะแผ่เมตตาให้พวกสัมภเวสีที่คอยขอส่วนบุญอยู่ข้างถนนหนทางเหมือนจะรู้ล่วงหน้าว่าท่านจะมา

ถึงโรงพยาบาลศิริราช นายสมชายลงไปถามที่ประชาสัมพันธ์ก่อน แล้วจึงมานิมนต์ท่านพระครูซึ่งนั่งรออยู่ในรถ

“แม่ หลวงพ่อท่านมาเยี่ยม” นางเน้ยปลุกมารดาซึ่งกำลังหลับอยู่เพราะความอ่อนเพลีย

“ไม่ต้องปลุก โยมไม่ต้องปลุก ปล่อยให้เขาพักผ่อนตามสบายเถอะ” ท่านพระครูห้ามไว้

แม้จะรู้สึกอ่อนเพลียและเจ็บแผล หากเจ๊นวลศรีก็ประคองสติไว้ได้ นางลืมตาแล้วยกมือไหว้ท่านพระครู

“หลวงพ่อ เป็นพระคุณเหลือเกินที่อุตส่าห์มาเยี่ยมฉัน เน้ยช่วยหมุนเตียงขึ้นให้แม่หน่อย” นางสั่งบุตรสาวเพราะเจ็บแผลจนไม่อาจลุกนั่งได้

“เรื่องมันไปยังไงมายังไงกันล่ะเจ๊ พอจะเล่าให้อาตมาฟังได้ไหม อาตมาอยากรู้” คนเจ็บจึงเล่าเสียงดังฟังชัดว่า

“เรื่องมันแปลกมากจ้ะหลวงพ่อ ฉันเองก็ยังนึกว่าฝันไป คือเมื่อตอนเย็นวันที่ ๑๖ ได้มีคนมาเยี่ยมไข้ เขาเป็นมัคนายกวัดข้างบ้านฉัน คุยกันไปคุยกันมาเขาก็เล่าให้ฟังว่า กำลังหาเงินสร้างโบสถ์วัดในหมู่บ้าน จวนเสร็จแล้ว ยังขาดแต่ช่อฟ้าใบระกาและหางหงส์ ฉันก็เกิดศรัทธาอยากทำบุญ เลยขอทำบุญกับเขาไปสองหมื่น ฉัน

ดีใจมากที่กำลังจะตายอยู่แล้วก็ยังมีโอกาสได้ทำบุญเป็นครั้งสุดท้าย”

“คืนนั้นฉันก็นอนกำหนด *พองหนอ ยุบหนอ* เช่นทุกครั้ง แต่แปลกที่ว่ามันอิ่มอกอิ่มใจจนลืมความเจ็บปวดทางกาย ฉันก็นอนทำกรรมฐานไปเรื่อยๆ พอจิตเป็นสมาธิก็เกิดนิมิต บอกว่า *พรุ่งนี้ยังไม่ตาย ให้ไปโรงพยาบาลศิริราช หมอเขาจะผ่าตัดให้*”

“พอเกิดนิมิตอย่างนี้ฉันก็หลับ หลับสบายเลยจ้ะหลวงพ่อ พอตีสี่สิบนาที ซึ่งเป็นเวลาที่ฉันจะต้องตาย ฉันก็ตื่น รู้สึกสดชื่นกระปรี้กระเปร่า ก็รู้ว่าไม่ตายแน่ ลูกหลานเขาก็มาเฝ้าจะคอยดูใจ พอเห็นฉันไม่ตายก็ยินดีปรีดากันใหญ่ ฉันจึงบอกนายฮิมเขาว่าให้ไปว่าจ้างรถไปส่งฉันที่โรงพยาบาลศิริราช เขาก็จัดการให้ พอถึงโรงพยาบาล หมอเขาก็ตรวจอีกครั้งแล้วบอกว่าตกลงจะผ่าตัดให้”

“เจ๊ผ่าตัดเมื่อวานใช่ไหม เห็นนายฮิมเขาบอก”

“จ้ะ นี่ถ้าไม่ได้เรียนฝึกสติมาจากหลวงพ่อ ป่านนี้ก็คงนอนสลบไสลไม่รู้สึกตัวเพราะมันมึนมากเลยจ้ะหลวงพ่อ เจ็บแผลก็เจ็บ ฉันก็นอนกำหนด ***เจ็บหนอ เจ็บหนอ*** ก็คลายความเจ็บปวดไปมาก ฉันเห็นประโยชน์ของกรรมฐานก็ตอนเจ็บป่วยนี่แหละจ้ะ ต้องขอบพระคุณหลวงพ่อที่เมตตาสอนให้”

“ไม่ต้องขอบคุณอาตมาหรอกเจ๊ เป็นที่ตัวเจ๊นั่นแหละ เพราะคนที่เขาไม่เอากรรมฐานก็มีถมเถไป” ท่านนึกไปถึงนายฮิม

“แหม หลวงพ่อหลอกให้พวกหนูตัดชุดกงเต็กเก้อ ที่แท้อาม่าก็ไม่ตายสักหน่อย” นางสาวกิมเจ็งต่อว่าต่อขาน

“ไม่เป็นไรหรอกหนู ไม่เก้อหรอก อีกสามวันก็ได้ใช้” ท่านบอก เพราะอีกสามวันนายฮิมจะต้องตาย และคราวนี้จะไม่ *ฟลุ้ค* เหมือนเจ๊นวลศรี เพราะนายฮิมไม่ได้ปฏิบัติกรรมฐาน

"ใช้งานใครคะหลวงพ่อ ใครจะตาย"

"เอาเถอะอย่าเพิ่งถาม หลวงพ่อว่าได้ใช้ก็ต้องได้"

"หลวงพ่อจ๊ะ ที่ฉันไม่ตายนี่เพราะอานิสงส์ของบุญใช่ไหมจ๊ะ" คนเจ็บถามเสียงใส

"ถูกแล้วเจ๊ บุญที่ว่านี่ถ้าจะจัดเป็นกรรมก็ต้องเรียกว่าเป็น **อุปฆาตกกรรม** หรือกรรมตัดรอน กรรมชนิดนี้มันจะพลิกแผ่นดินเชียวละ คือถ้าดีก็จะดีสุดยอดไปเลย แต่ถ้าชั่วก็จะชั่วสุดยอดเหมือนกัน *อุปฆาตกกรรมมีกำลังแรงมาก เห็นไหมว่ามันเปลี่ยนจากตายให้เป็นไม่ตายได้ พูดง่ายๆ ก็คือพอบุญเก่าเจ๊หมด บุญใหม่ก็มาให้ผลทันตา บุญใหม่นี้ก็คือการที่เจ๊ทำบุญสร้างโบสถ์กับมัคนายกคนนั้น เจ๊เกิดปีติมากที่ได้ทำบุญเป็นครั้งสุดท้าย บุญนั้นให้ผลทันตาเห็น เลยไม่ต้องตาย* ทั้งที่จะต้องตายแน่ๆ แล้ว เรื่องอย่างนี้ก็เคยมีนะ ในสมัยพุทธกาลก็เคยเกิดขึ้นแล้ว อยากฟังไหมล่ะ"

"อยากค่ะ" นางเน้ยและลูกๆ ตอบพร้อมกัน นายสมชายก็ตั้งใจฟังอยู่ แล้วท่านจึงเล่าเรื่องนอกพระไตรปิฎกที่เล่าสืบๆกันมาว่า

"ในสมัยพุทธกาล มีสามเณรองค์หนึ่งเป็นลูกศิษย์ของพระสารีบุตรบวชตั้งแต่อายุเจ็ดขวบ ชื่อสุข ใครๆ เขาเรียกท่านว่าสุขสามเณร เมื่อสุขสามเณรอายุจวนจะครบเก้าขวบ ท่านพระสารีบุตรก็รู้ว่าลูกศิษย์ของท่านจะต้องเสียชีวิตเพราะบุญหมด ท่านจึงบอกให้สุขสามเณรทราบ พร้อมทั้งแนะนำให้ไปลาพ่อแม่ซึ่งอยู่อีกตำบลหนึ่ง"

"สุขสามเณรจึงลาพระสารีบุตร แล้วเดินทางไปหาบิดามารดาเพื่อแจ้งข่าวให้ทราบว่าท่านจะตายเมื่ออายุเก้าขวบ ขณะเดินทางไป ท่านผ่านหนองน้ำแห่งหนึ่งซึ่งน้ำกำลังแห้ง พวกปู ปลา

เต่า กำลังกระเสือกกระสนอยู่ในเลนจะตายมิตายแหล่ สุขสามเณรเกิดความสงสาร จึงเก็บเอามาใส่จีวรห่อไปปล่อยยังหนองน้ำใหญ่ แล้วจึงสรงน้ำ ซักจีวรในหนองน้ำนั้น เสร็จแล้วก็เดินทางต่อไปจนถึงบ้าน ล่ำลาบิดามารดาเป็นที่เรียบร้อย จึงเดินทางกลับมาอยู่กับอาจารย์"

"ครั้นถึงวันที่จะตายกลับไม่ตาย พระสารีบุตรสงสัยจึงสอบถามดูก็ได้รู้ว่าอานิสงส์ที่ช่วยสัตว์เหล่านั้นให้รอดพ้นจากความตายนั่นเองที่มาช่วยต่ออายุลูกศิษย์ให้ยืนยาวต่อไปอีก สุขสามเณรอยู่กับพระสารีบุตรจนอายุครบบวช กล่าวกันว่าท่านบรรลุอรหัตผลตั้งแต่อายุได้ ๗ ขวบ"

"สาธุ" คนเจ็บยกมือขึ้น *สาธุ* เมื่อท่านเล่าจบ

"โยมเห็นหรือยังว่าบุญกรรมนั้นมีจริง คนที่ทำบุญไว้มากๆ พอถึงคราวคับขันบุญก็ช่วยได้ อาตมาถึงอยากให้คนเขาเชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ แต่ก็นั่นแหละ จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ขึ้นอยู่กับกรรมของเขา คนที่มีกรรมชั่วเกินหกสิบเปอร์เซ็นต์ อาตมาก็ไม่อาจทำให้เขาเชื่อได้ อย่างเช่นเมื่อสี่ห้าวันก่อนมีทหารคนหนึ่งเขามาหาอาตมา อาตมาก็เห็นกฎแห่งกรรมของเขาว่า จะต้องตายในวันนี้ เลยบอกเขาว่าผู้พันนอนวัดเถอะ อาตมาจะสอนกรรมฐานให้ เขาก็บอกนอนไม่ได้หรอกหลวงพ่อ ผมห่วงบ้าน อาตมาก็รู้แล้วว่าเขาเพิ่งได้เด็กคราวลูกมาเป็นเมีย เมียลับๆ นะ เขาก็ไม่ยอมเชื่อเพราะห่วงเมียเด็กคนนั้น อาตมาก็บอกตรงๆ ว่า ถ้าท่านออกไปจะต้องประสบอุบัติเหตุ ขอให้เชื่ออาตมาเถอะ เขาก็ไม่ยอมเชื่อเพราะจิตใจไปอยู่กับเมียเด็กเสียแล้ว ในที่สุดก็ขับรถออกจากวัดไป พอถึงอ่างทองก็ไปเจอกับรถบรรทุกตายคาที่เลย"

"แสดงว่ากรรมหนักมากใช่ไหมคะหลวงพ่อ" นางเน้ยถาม

"ถ้าไม่หนักเขาก็ต้องเชื่อที่อาตมาบอกแล้วน่ะซิ"

"ตอนนี้เขาอยู่ที่ไหนคะ" นางสาวกิมเจ็งถาม

"กำลังปีนยอดงิ้วอยู่ในนรกโน่นแหละ ใครไม่เชื่อว่านรกมีจริงก็ทำชั่วให้มากๆ เข้านะหนูนะ" ท่านหันไปพยักพเยิดกับนางสาวกิมฮวยซึ่งนั่งฟังอย่างเดียว ไม่ยอมพูดจา

"แต่หนูเชื่อค่ะหลวงพ่อ หนูเชื่อเหมือนที่อาม่าเชื่อ แต่เตี่ยกับแม่เขาไม่ค่อยเชื่อ รวมทั้งพี่กิมเจ็งด้วย" นางสาวกิมฮวยว่า

"ก็เธอมันคนหัวโบราณนี่ยะ คนสมัยใหม่เขาไม่เชื่อกันหรอก ฉันคนสมัยใหม่ย่ะ" นางสาวกิมเจ็งว่าให้น้องสาว

"จริงหนู คนสมัยใหม่เขาไม่เชื่อนรกสวรรค์กันอย่างที่หนูว่ามานั่นแหละ แต่หนูเชื่อไหมคนที่ตายไปตกนรกมากที่สุดก็เป็นพวกคนสมัยใหม่ทั้งนั้น ไม่เชื่อหนูจะลองไปดูก็ได้" ท่านบอกหลานสาวคนโตของเจ๊นวลศรี

๕๐

หัวอกสะใภ้

บ่ายสองโมงของวันเสาร์ที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ขณะที่ท่านพระครูกำลัง *รับแขก* อยู่ที่กุฏิชั้นล่าง นางสาวกิมเจ็งก็เดินร้องไห้กระซิกๆเข้ามา

"หลวงพ่อ เตี่ยตายแล้ว" หล่อนตะโกนข้ามศีรษะแขกเหรือที่นั่งเบียดเสียดกันอยู่หน้าอาสนะ

"อ้าว อีหนู ตะโกนข้ามหัวแม่ผัวซะแล้ว" สตรีวัยกลางคนพูดขึ้น นางกำลังหงุดหงิดเพราะยังอีกนานกว่าจะถึง คิว

"ฉันยังไม่มีผัว ถ้าจะมีก็ไม่เอาคนอย่างลื้อมาเป็นแม่ผัวหรอก" สาววัยเต็มยี่สิบยังมีแก่ใจเถียง โกรธผู้หญิงคนนั้นเลยต้องหยุดร้องไห้

"ไหนเข้ามาพูดใกล้ๆซิ ญาติโยมโปรดหลีกทางให้เขาเข้ามาหน่อย" ท่านพระครูออกคำสั่ง บุตรสาวนายฮิมจึงเดินแหวกผู้คนเข้ามา จะค้อมหลังให้สักนิดก็ไม่มี

"โอ๊ย...กิริยามารยาทยังงี้ฉันก็ไม่เอามาเป็นลูกสะใภ้ให้ปวดกบาลฉันหร็อก" หญิงคนเดิมว่าอีก หากคราวนี้นางลดเสียงลงด้วยไม่ต้องการให้คนถูกว่าได้ยิน

"ไงล่ะหนู เตี่ยตายเมื่อไร แล้วเจ๊นวลศรีออกจากโรงพยาบาลแล้วหรือยัง" ท่านเจ้าของกุฏิถาม

"ตายเมื่อตอนเที่ยงนี่เองค่ะ แม่ให้หนูมาบอกหลวงพ่อว่าจะเอาศพมาไว้ที่วัดนี้ อาม่าก็ยังอยู่โรงพยาบาล"

"จะมาสวดกงเต็กที่นี่หรือ คงไม่ได้หรอกหนูเพราะเสียงจะไปรบกวนคนที่มาเข้ากรรมฐาน เอาไว้ที่บ้านนั่นแหละ จะเผาหรือฝังล่ะ"

"ยังไม่รู้เลย แม่ว่าต้องรอถามอาม่าก่อน สงสัยอาม่าแกคงรู้ว่าเตี่ยจะตายวันนี้ แกบอกให้หนูกับแม่กลับบ้านมาดูเตี่ย บอกถ้ามีปัญหาอะไรก็ให้มาถามหลวงพ่อ ที่หลวงพ่อพูดเมื่อวันไปเยี่ยมอาม่าว่า อีกสามวันพวกหนูก็จะได้ใช้ชุดกงเต็กน่ะ แปลว่าหลวงพ่อรู้ว่าเตี่ยจะตายใช่ไหม ทำไมหลวงพ่อไม่บอกตั้งแต่วันนั้น หลวงพ่อน่าจะช่วยเตี่ย อย่างน้อยๆก็ให้น้องสามคนเรียนจบเสียก่อน" หล่อนรายงานแถมท้ายด้วยการต่อว่าท่านพระครู

"ทำไมหลวงพ่อจะไม่ช่วย หลวงพ่อช่วยจนสุดความสามารถแล้ว แต่เตี่ยหนูเขาไม่ช่วยตัวเอง ชวนมาเข้ากรรมฐานก็ไม่มา ให้เอาแผ่นสวดมนต์ที่อาม่ามาสวดก็ไม่เอา ครั้งหลังสุดหลวงพ่ออุตส่าห์จดบทสวดพุทธคุณให้ไปท่อง เขาก็ไม่ยอมท่องอีก ห่วงแต่เรื่องทำมาหากิน เสร็จแล้วเป็นยังไง นี่แหละเป็นเพราะเขาไม่ยอมเชื่อหลวงพ่อ ไม่ยอมเชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ ถึงตัวหนูเองก็ไม่เชื่อใช่ไหมล่ะ"

"หนูเป็นคนสมัยใหม่นี่คะ เอาเถอะ หนูกำลังเศร้าโศก ไม่อยากเถียงกับหลวงพ่อ ตกลงหนูจะไปบอกแม่ว่าหลวงพ่อให้เอาศพไว้ที่บ้าน งั้นหนูลาละ จะไปตามน้องสาวสามคนที่เรียนอยู่ลพบุรี" หล่อนพูดอย่างไม่สบอารมณ์ นึกขัดเคืองมารดาที่ส่งหล่อนมาขอความช่วยเหลือจากท่าน ที่จริงแล้วหล่อนไม่ได้รับความช่วยเหลือใดๆเลย

"ไม่ต้องไปตามหรอกหนู น้องๆเขารออยู่ที่บ้านแล้ว กลับไปช่วยแม่เขาเถอะ แล้วก็ไม่ต้องไปบอกหนูกิมฮวยที่กรุงเทพฯ หรอก อาม่าหนูเขาคงบอกแล้ว" ท่านพระครู *ช่วยเหลือ* ทั้งที่ฝ่ายนั้นคิดว่าท่านมิได้ช่วยอะไรเลย

"หนูไปละหลวงพ่อ" หล่อนกราบเหมือนไม่เต็มใจ แล้วลุกเดินดุ่มๆออกมาเหมือนเมื่อตอนเข้าไป

"แหม กิริยายังกะม้าดีดกะโหลกแบบนี้หลวงพ่อให้มาเป็นลูกศิษย์ได้ยังไงคะ" สตรีวัยกลางคนได้โอกาสนินทาลับหลัง

"จะเป็นม้าดีดกะโหลกหรือช้างดีดกะโหลก อาตมาก็ต้องรับทั้งนั้นแหละโยม ที่วัดป่ามะม่วงไม่มีการสอบคัดเลือก แต่น้องสาวเขาเรียบร้อยดีนะ คนที่ชื่อกิมฮวยที่อาตมาพูดถึงน่ะ ส่วนแม่หนูคนนี้เขาชื่อกิมเจ็ง" ท่านพระครูถือโอกาสอธิบายทั้งที่ไม่มีผู้ถาม

"จริงหรือคะ ไม่น่าเป็นไปได้ พี่น้องกันก็น่าจะเหมือนๆกัน"

"ไม่เสมอไปหรอกโยม โบราณเขาถึงสอนเอาไว้ว่า *ไม้ไผ่ยังต่างปล้อง พี่น้องยังต่างใจ* มันต่างกรรมต่างวาระ จะให้เหมือนกันได้ยังไง"

"โอ้โฮ หลวงพ่อพูดเกือบเป็นกลอนเลยครับ" บุรุษที่นั่งหน้าสุดเอ่ยปากชม

"อ้อ ยังงั้นหรือ กลอนประตูหรือกลอนหน้าต่างล่ะโยม" ท่านถามยิ้มๆผู้ที่นั่ง ณ ที่นั้น ไม่มีผู้ใดกล้าคิดปฏิเสธว่า ยิ้มของท่านไม่สวย

"ไม่ใช่ทั้งสองอย่างครับ กลอนในที่นี้หมายถึงบทกลอน หลวงพ่อพูดเกือบเหมือนบทกลอน ที่ว่าเกือบเหมือนหมายความว่ายังเหมือนไม่ทั้งหมด คือเหมือนครึ่งหนึ่ง ไม่เหมือนครึ่งหนึ่งครับ" เขาอรรถาธิบาย ท่านพระครูรู้สึกคลับคล้ายคลับคลาว่า ลักษณะ

การพูดแบบนี้ น้ำเสียงอย่างนี้ เหมือนใครหนอ แล้วก็นึกออกว่าเหมือนนายสมชายลูกศิษย์ก้นกุฏิของท่านนั่นเอง

"เอาละ ใครมีอะไรก็ว่าไป วันนี้อาตมาเห็นจะต้องเลิกเร็วหน่อย จะไปเยี่ยมศพเตี่ยของแม่หนูคนนั้น"

"ยายม้าดีดกะโหลกน่ะหรือคะ" หญิงกลางคนถือโอกาสว่าอีก

"อย่าเก็บเรื่องของคนอื่นมาเป็นอารมณ์เลยโยม อาตมาขอร้องเถอะ เขาจะเป็นยังไงก็เรื่องของเขา ก็กรรมเขาทำมาอย่างนั้น" ท่านเจ้าของกุฏิกล่าวเตือน สตรีนั้นจึงสงบปากสงบคำลง

นายทหารยศพันโทวัยสามสิบเจ็ดก้มลงกราบท่านพระครูสามครั้งแล้วจึงเริ่มเรื่อง เขามาถึงก่อนใครเพื่อนจึงได้ *พูดธุระ* กับท่านเป็นคนแรก

"หลวงพ่อครับ ผมรอดตายอย่างปาฏิหาริย์ เพราะบารมีของหลวงพ่อคุ้มครอง" พูดอย่างสำนึกในบุญคุณของท่าน

"ถ้าไม่ได้หลวงพ่อ ป่านนี้ผมคงสิ้นชื่อไปแล้ว"

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงมองหน้าเขาอย่างพินิจ จึงรู้ว่าบุรุษผู้นี้เคยมาหาท่านเมื่อสองเดือนที่ผ่านมา และท่านก็ ***เห็น*** ว่าเขาจะต้องตายเพราะตกจากที่สูง จึงแนะนำให้มาเข้ากรรมฐานเป็นเวลาสองสัปดาห์เพื่ออุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร เขาปฏิบัติตามด้วยการไปทำเรื่องลาราชการ แล้วมาปฏิบัติกรรมฐานอย่างเคร่งครัดจนครบสิบสี่วัน และเมื่อเขาลากลับ ท่านก็ ***เห็น***ว่าเขา ***ปลอดภัย*** แล้ว

"พอจะเล่าสู่กันฟังได้หรือเปล่า ถ้าได้ อาตมาอยากให้ญาติโยมเขารับรู้ด้วย"

"ยินดีครับหลวงพ่อ แล้วผมก็เห็นว่าจะเป็นประโยชน์กับ

คนฟังด้วย อย่างน้อยๆก็ทำให้รู้ว่า **กรรมฐานนั้นมีอานิสงส์มาก สามารถทำให้คนที่ถึงที่ตาย รอดชีวิตได้อย่างน่าอัศจรรย์"** แล้วจึงเล่าว่า หลังจากออกจากวัดแล้ว ก็ได้กลับไปทำงานตามปกติ เขาเป็นทหารพลร่มของค่ายทหารจังหวัดลพบุรี เมื่อสัปดาห์ที่แล้วได้ไปฝึกซ้อมดิ่งพสุธาบริเวณเหนือพื้นที่เขตอำเภอชัยบาดาล และได้ประสบกับเหตุการณ์ที่ยังไม่เคยเกิดขึ้นกับผู้ใดมาก่อน

กล่าวคือเมื่อเขาพุ่งตัวลงจากเครื่องบิน และดิ่งลงมากลางเวหานั้น ทหารคนที่ต่อจากเขา คงจะพุ่งตามมาก่อนเวลาที่กำหนด จึงมาชนกับเขาอย่างแรง วินาทีนั้นเป็นเวลาเดียวกับที่ร่มของเขากางพอดี แรงปะทะทำให้เขาถึงกับสลบในทันที และคนที่ตกอยู่ในภาวะเช่นนั้นจะต้องตายเพราะร่างจะกระแทกกับพื้นเหมือนของที่ตกลงมาจากที่สูง ก่อนถึงพื้นดินทหารพลร่มจึงต้องโหย่งตัวขึ้นเพื่อจะได้ไม่กระทบกับพื้นแรงเกินไป แต่คนที่หมดสติย่อมไม่มีโอกาสทำเช่นนั้นได้และถ้าไปตกในน้ำก็ต้องจมน้ำตาย

ก่อนสัมปชัญญะจะดับวูบลง เขาระลึกถึงท่านพระครู และเมื่อรู้สึกตัวอีกครั้งก็พบว่าตัวเองนอนอยู่บนเตียงของโรงพยาบาลประจำอำเภอ เขาไม่ได้ตกลงสู่พื้นดินหรือพื้นน้ำ หากไปค้างอยู่บนยอดไม้กลางป่า กว่าจะมีคนมาพบและนำส่งโรงพยาบาลก็เกือบสาย เพราะแพทย์บอกว่าหากมาช้าอีกเพียงยี่สิบนาที ก็ไม่อาจช่วยชีวิตไว้ได้

"เป็นความบังเอิญอย่างมหัศจรรย์ที่สุดเลยครับหลวงพ่อ ชาวบ้านเล่าตอนผมฟื้นว่า ขณะที่ช่วยกันหามผมมาตามถนนลูกรังก็พบรถกระบะคันหนึ่งจอดอยู่ พวกเขาจึงขอให้ช่วยเอาผมส่งโรงพยาบาล เจ้าของรถบอกผมช่างมีบุญจริงๆ รถเขาเสีย แก้อยู่ตั้งหลายชั่วโมง พอแก้เสร็จและกำลังจะไป ผมก็มาถึงพอดี พวก

ชาวบ้านยังบอกอีกว่าถ้าไม่ได้รถกระบะคันนั้น ผมก็คงไปไม่ถึงโรงพยาบาล เพราะแถวนั้นไม่ค่อยมีรถวิ่งผ่าน สองสามวันจึงจะมีมาสักคันหนึ่ง เป็นเพราะบารมีของหลวงพ่อแท้ๆ ผมขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงที่ได้เมตตาช่วยชีวิตผม" เขาก้มลงกราบสามครั้ง

"ไม่ใช่บารมีของอาตมาหรอกผู้พัน บารมีของผู้พันเองนั่นแหละ เพราะถ้าผู้พันไม่ยอมเข้ากรรมฐาน อาตมาก็ช่วยอะไรไม่ได้"

"แต่ถ้าหลวงพ่อไม่บอกผม ผมก็ไม่ได้มาเข้า ผมถึงว่ารอดตายคราวนี้เพราะบารมีของหลวงพ่อ" นายทหารพยายามพูดยกความดีให้ท่านพระครู

"เอาละ ถ้าอย่างนั้นอาตมาก็อยากสรุปให้ญาติโยมฟังว่า **การปฏิบัติกรรมฐานเป็นการสร้างบารมี ขอให้เร่งปฏิบัติกันเข้า ทำให้ได้ทุกวัน เป็นการสะสมหน่วยกิต นะญาติโยมนะ**"

"แล้วคนที่ชนกับผู้พันตายหรือเปล่าคะ" เสียงใสๆ ถามขึ้น คนถูกถามหันไปทางเจ้าของเสียงก็พบสตรีสาวหน้าตาน่ารักยิ้มให้อย่างเป็นมิตร

"ไม่ตายหรอกครับ" แล้วหันมาทางท่านเจ้าของกุฏิ พลางกล่าวต่อไปว่า

"น่าแปลกนะครับหลวงพ่อ คนที่เขาชนผม เขาไม่เป็นอะไรเลย แล้วเขาก็คิดว่าผมไม่เป็นอะไรเหมือนกัน ที่ไหนได้ ผมเกือบไม่มีโอกาสได้มากราบเรียนให้หลวงพ่อทราบเสียแล้ว"

"นั่นแหละ เจ้ากรรมนายเวรของผู้พันละ เมื่อชาติก่อนเคยเป็นเพื่อนกันแล้วผู้พันก็ทำให้เขาตายโดยไม่ได้ตั้งใจ มาชาตินี้ เขาก็เลยทำให้ผู้พันตายโดยไม่ได้ตั้งใจเหมือนกัน ถ้าไม่มาเข้ากรรมฐานรับรองป่านนี้ฌาปนกิจไปแล้ว" ท่านถือโอกาสสั่งสอนญาติโยมว่า

"ท่านทั้งหลายเห็นหรือยังว่า เรื่องของกรรมนั้นซับซ้อนเหลือเกิน ขนาดทำให้เขาตายโดยไม่มีเจตนาก็ยังต้องมาชดใช้ เหมือนอย่างอาตมาเคยเหวี่ยงท่อนไม้ไปถูกสุนัขเลือดไหลออกจมูก วันดีคืนดีอาตมาก็ถูกเสาเต็นท์หลุดพุ่งมาปะทะหน้า เลือดไหลออกจมูกเหมือนกัน ดีนะที่แว่นตาไม่แตก" ท่านชี้แว่นที่สวมอยู่

"ที่แว่นไม่แตก เพราะไม่ได้ทำกรรมไว้ คือสุนัขตัวนั้นมันไม่ได้สวมแว่น ถ้าสวมก็คงแตก แล้วแว่นตาอาตมาก็จะต้องแตกเหมือนกัน นี่อาตมาคิดเอาเองนะ" ผู้ที่นั่ง ณ ที่นั้นหัวเราะครืนในความมีอารมณ์ขันของท่าน

"กรรมที่ทำโดยไม่มีเจตนาก็ต้องชดใช้หรือคะหลวงพ่อ" เสียงใสๆ ถามอีก

"ไม่เสมอไปหรอกโยม อาตมาจะเปรียบเทียบให้เห็นง่ายๆ สมมุติอาตมาจะซื้อแก้วสักโหลหนึ่ง ก็เข้าไปเลือก เลือกไปเลือกมาเลยทำตกแตกไปใบนึง แบบนี้โดยมรรยาท อาตมาต้องชดใช้เขา ใช่หรือเปล่า ถ้าแก้วราคาใบละ ๕ บาท ก็จะต้องจ่ายเขาไปทั้งๆ ที่ไม่มีเจตนาจะทำให้แตก แต่ถ้าสมมุติเจ้าของร้านเขาบอกว่า *ไม่เป็นไรหรอกหลวงพ่อ ผมไม่คิดเงินหรอก* อย่างนี้แปลว่าเขาอโหสิ อาตมาก็ไม่ต้องใช้ แต่ทีนี้ เจ้าสุนัขตัวนั้นมันคงอาฆาตอาตมา ก็เลยต้องชดใช้ไปตามระเบียบ เอาเถอะในเรื่องนี้ อาตมาขอสรุปสั้นๆว่า ***กรรมเก่าให้รีบใช้ กรรมใหม่อย่าไปสร้าง***"

"กรรมในที่นี้หมายถึงอกุศลกรรมนะ ไม่ได้หมายถึงกุศลกรรม เพราะถ้าเป็นกุศลกรรมเราจะต้องสร้างต้องเสริมเพื่อเพิ่มบารมีให้ตัวเอง **คนที่มีบารมีมากๆ พอถึงคราวที่กรรมชั่วมาให้ผลก็ช่วยให้ทุเลาเบาบางลงได้** ในกรณีของผู้พัน แทนที่จะต้องเสียชีวิตก็ทำให้เจ็บตัวแทน อยู่โรงพยาบาลกี่วันล่ะ" คนถูกถามกราบเรียน

ว่า

"เพิ่งออกเมื่อวานนี้เองครับ รุ่งเช้าผมก็มาหาหลวงพ่อเลย หมอเขาบอกอาการหนักมาก แต่ผมอยากมาหาหลวงพ่อเร็วๆ เลย ภาวนาทุกวัน ปรากฏว่า หายวันหายคืนจนหมอเอ่ยปากชม" เขาเล่าอย่างปีติ

"แล้วคุณนายทำไมไม่มาด้วย เพิ่งฟื้นไข้น่าจะตามมาพยาบาล" ท่านแกล้งถามเพื่อจะเปิดทางให้ *เสียงใสๆ* รู้ว่านายทหารหนุ่มผู้นี้ยังเป็นโสด ก็ ***เห็นหนอ*** บอกว่า คนคู่นี้เป็นเนื้อคู่กัน

"ผมยังไม่มีคุณนายหรอกครับหลวงพ่อ ก็ว่าจะให้หลวงพ่อช่วยหาแถวๆนี้ให้" พูดจบก็หันหลังไปสบตากับคนเสียงใส เจ้าหล่อนอายม้วน ก้มหน้าดูพื้น ท่านพระครูพูดทีเล่นทีจริงว่า

"ตกลง ตกลง อาตมาจะช่วยหาให้ แต่ต้องรักกันจริงนะ ต้องซื่อสัตย์ต่อกัน ห้ามนอกใจกันทั้งผู้หญิงผู้ชาย อาตมาไม่ชอบให้ผัวเมียนอกใจกัน สมัยนี้มีเยอะ ประเภทผัวนอกใจเมีย เมียนอกใจผัว อย่างนี้ไม่ดี ต้องรักกันซื่อสัตย์ต่อกัน ทำได้ไหมเล่า"

"ได้ครับ" นายทหารโสดรับคำหนักแน่น

"แล้วโยมล่ะ ทำได้หรือเปล่า" ท่านถาม *เสียงใสๆ*

"หนูอยู่นอกประเด็นค่ะหลวงพ่อ" หล่อนตอบด้วยเสียงใสๆ รู้สึกอายจนแทบจะแทรกแผ่นดินหนี

"อ้าว แล้วกัน อาตมาก็นึกว่าอยู่ในประเด็น หรือผู้พันว่ายังไง"

"ครับ ผมก็คิดอย่างนั้น กรุณาช่วยผมอีกครั้งเถิดครับหลวงพ่อ ช่วยให้ผมได้แต่งงานแต่งการเหมือนคนอื่นๆ เขา แล้วผมจะไม่ลืมพระคุณเลย ชีวิตนี้ผมขอมอบให้หลวงพ่อเป็นผู้ลิขิตครับ" นายทหารหนุ่มใหญ่สาธยาย

"จริงหรือ ให้อาตมาลิขิตจริงๆ น่ะหรือ" ท่านย้อนถาม

"จริงครับ" รับคำหนักแน่น

"งั้นก็มาบวชอยู่วัดกับอาตมาแล้วกัน จะได้ช่วยกันสงเคราะห์ญาติโยมเขา" คราวนี้คนมอบกายถวายชีวิตรีบแก้ตัวว่า

"ผมยังบุญไม่ถึงครับหลวงพ่อ อีกอย่างหนึ่งผมต้องรับใช้ชาติ ทหารเป็นรั้วของชาติ หากผมมาบวชเสีย รั้วของชาติก็จะแหว่งจะโหว่ เป็นช่องให้ศัตรูมารุกรานได้ครับ"

"งั้นก็เป็นทหารต่อไป แต่ทำไมถึงจะต้องแต่งงานด้วยล่ะ ไม่เห็นเกี่ยวกับหน้าที่เลย" ท่านลองใจอีก

"ก็ผมอยากมีหน่อเนื้อเชื้อไขไว้ดำรงวงศ์ตระกูลน่ะครับ อีกหน่อยผมแก่เฒ่าลง รั้วของชาติก็ผุ ลูกผมจะได้มาเป็นรั้วแทนครับ"

"สรุปว่าที่อยากแต่งงานเพราะอยากมีลูก ว่างั้นเถอะ"

"ครับผม" รับคำพลางหันไปทำตาหวานใส่ *เสียงใสๆ*

"งั้นก็ดีแล้ว ตรงประเด็นพอดี ผู้พันจะได้แต่งงาน แล้วก็จะได้ลูกทันใช้ เดี๋ยวจะจัดการให้ ตกลงนะ"

"ครับ ผมขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่อเป็นอย่างสูง" ว่าแล้วก็ก้มลงกราบสามครั้ง ด้วยคิดว่าท่านจะจัดการให้แต่งกับ*คนเสียงใส*

"เอาละ ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวอาตมาจะให้เด็กไปตามเจ้าสาวมาให้" ท่านหมายถึงนางสาวเตย

"เจ้าสาวไหนครับ" ถามอย่างผิดหวัง ท่านเจ้าของกุฏิจึงอธิบายว่า

"คือเมื่อสี่ห้าวันมานี่ มีผู้หญิงคนหนึ่งเขาท้องสี่เดือน จะมาขอบวชชี อาตมาก็ไม่ให้เขาบวช แต่ให้ไปเข้ากรรมฐานอยู่กับพวก

แม่ชี เขาท้องไม่มีพ่อ ผู้พันอยากแต่งงานก็ดีแล้ว อีกห้าเดือนได้ลูก ทันใจดีไหมล่ะ” คราวนี้คนอยากแต่งงานรีบปฏิเสธเสียงรัว

“ไม่ครับหลวงพ่อ ไม่ ที่หลวงพ่อเสนอมา มันสำเร็จรูปเกินไป ผมยังไม่ใจร้อนขนาดนั้นหรอกครับ อีกประการหนึ่ง หากผมจะมีลูก ก็อยากได้แบบที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของตัวเอง โบราณสอนไว้ว่า ***เอาลูกเขามาเลี้ยง เอาเมี่ยงเขามาอม*** มันไม่ดีครับ”

“อ้อ ยังงั้นหรอกหรือ งั้นก็มีอีกคนหนึ่ง แต่เขากำลังป่วย ไว้ให้เขาหาย อาตมาจะจัดการให้ ผู้พันไม่ใจร้อนไม่ใช่หรือ” นายทหารหนุ่มใหญ่เห็นว่าท่านพูดนอกประเด็น จึงพูดตรงไปตรงมาตามวิสัยชายชาญทหารกล้า

“ผมอยากแต่งงานกับคนที่นั่งข้างหลังน่ะครับ คนเสียงใสๆ คนนี้” เขาชี้มาที่หญิงสาวเสียงใส เจ้าหล่อนรู้สึกอายจนพูดอะไรไม่ออก

“ได้ไหมครับหลวงพ่อ ช่วยผมให้แต่งงานกับคนนี้ได้ไหมครับ” เขาเว้าวอน หันไปสบตาหล่อน เลยถูกขว้างค้อนใส่ กระนั้นเขาก็คิดว่าหล่อนค้อนได้สวย ท่านพระครูจึงพูดเป็นการเป็นงานว่า

“เรื่องอย่างนี้มันไม่ใช่กิจของสงฆ์ อาตมาไปยุ่งด้วยไม่ได้หรอก เดี๋ยวจะเป็นอาบัติ ให้ตกลงกันเอาเอง อาตมาไม่ขอเกี่ยวข้อง”

“แล้วสองรายแรก ทำไมหลวงพ่อจะจัดการให้ล่ะครับ” นายทหารหนุ่มใหญ่แย้ง

“สองรายนั่น อาตมาพูดเล่น เพราะรู้ว่าผู้พันไม่ยอมตกลงแน่ อาตมาอยากลองใจผู้พันเล่นเท่านั้น ไม่มีอะไรหรอก เอาละ โยมมีอะไรก็ว่าไป ถึงคิวแล้วไม่ใช่หรือ” ท่านพูดกับหญิงสาวเสียงใส

"คุณพ่อคุณแม่ให้หนูมานิมนต์หลวงพ่อไปงานทำบุญขึ้นบ้านใหม่ค่ะ" หญิงสาวบอก ธุระ

"ที่ไหน เมื่อไร" หล่อนบอกสถานที่ วัน เวลา นายทหารหนุ่มใหญ่ได้โอกาส จึงพูดขึ้นว่า

"หลวงพ่อครับ ผมขออนุญาตมารับหลวงพ่อไปงานนี้นะครับ"

"ผู้พันไม่ทำงานหรอกหรือ วันที่ ๒๘ เป็นวันพฤหัสนี่นะ"

"ผมลางานครึ่งวันได้ครับ"

"แล้วรู้จักบ้านงานหรือ" ท่านถามอีก

"ประเดี๋ยวผมจะขออนุญาตหลวงพ่อ ขับรถไปส่งเขาครับ บ้านอยู่ทางเดียวกัน" เขาสรุปง่ายๆ

"หนูขับรถมาค่ะหลวงพ่อ" หญิงสาวเรียนท่านพระครู แล้วค้อนให้คนเสนอตัว

"งั้นผมขับตามไปก็ได้ครับ" เขาว่าอีก

"ตามใจ จะเอาอย่างนั้นก็ตามใจ ว่าแต่ว่าจำทางให้แม่นๆ ก็แล้วกัน เกิดพาอาตมาหลง เดี๋ยวจะไม่ทันฤกษ์เขา" ท่านย้ำ

"รับรองครับ งั้นผมขอกราบลาเลยนะครับ"

ท่านพระครูหยิบสมุดบันทึกขึ้นมาจด แล้วพูดกับหญิงสาวว่า

"เอาละ อาตมาจดไว้แล้ว ตกลงโยมจะให้ผู้พันเขามารับอาตมา หรือว่าจะให้ไปเอง"

"หนูต้องปรึกษาคุณพ่อคุณแม่ก่อนค่ะ" หล่อนตอบเลี่ยงไปอีกทาง เสร็จธุระแล้วจึงลาท่านพระครู นายทหารหนุ่มใหญ่เดินตามหล่อนไปติดๆ ทั้งที่ฝ่ายหญิงไม่ยอมพูดด้วย

"เขาเรียกว่าโชคสองชั้น ดูเอาเถอะ รอดตายมาอย่าง

ปาฏิหาริย์ แล้วยังมาได้พบเนื้อคู่" ท่านเจ้าของกุฏิพูดกับญาติโยมที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้น

"เขาเป็นเนื้อคู่กันหรือคะหลวงพ่อ" สตรีวัยยี่สิบห้าถามอย่างนึกเสียดายนายทหารหนุ่มผู้นั้น ท่านพระครูรู้ใจ จึงตอบว่า

"ถูกแล้วโยม แต่เนื้อคู่ของโยมไม่ได้เป็นทหารหรอก อยากรู้ไหมล่ะว่าเป็นอะไร"

"อยากค่ะ หลวงพ่อกรุณาบอกหนูด้วยเถิดค่ะ"

"บอกก็ได้ เขาเป็นปลัดอำเภอจ้ะ แต่ตอนนี้เขาไปหลงรักนางเอกลิเก เลิกกันแล้วถึงจะมาเจอโยม เอาละ บอกแค่นี้แหละ" แล้วพูดกับคนอื่นๆ ว่า

"เอาละ ใครมีอะไรจะถามหรือจะปรึกษาเรื่องอะไรก็เชิญได้" ท่านพระครูกวาดสายตาไปทั่วๆ แล้วพูดว่า

"แหม วันนี้คิวยาวจัง เสาร์อาทิตย์นี่ควรจะต้องเพิ่มรอบเช้าอีกสักรอบหรือคนจัดคิวว่ายังไง" ท่านถามนายขุนทองซึ่งนั่งสัปหงกอยู่เบื้องหลัง

"อ้าว หลับหรือขุนทองเอ๊ย" เรียกด้วยเสียงปกติ หากก็ทำให้คนถูกเรียกถึงกับสะดุ้ง

"หลวงลุงมีอะไรให้หนูรับใช้หรือฮะ" เขาถาม ก็ชงน้ำชากาแฟแจกแขกหมดทุกคนแล้ว ไม่น่าจะมีงานอะไรอีก

"ข้าถามว่าวันเสาร์วันอาทิตย์นี่น่าจะเพิ่มรอบเช้าอีกสักรอบเกรงใจญาติโยมเขาที่ต้องมาคอยนาน หรือเอ็งว่ายังไง"

"ก็ดีฮะหลวงลุง หนูก็กำลังจะปรึกษาหลวงลุงอยู่เหมือนกันสองวันนี่เป็นวันหยุด คนมักจะมามากเป็นพิเศษ แต่หลวงลุงคงต้องเหนื่อยเพิ่มขึ้นอีก ทุกวันนี้ก็ได้จำวัดแค่วันละสองชั่วโมงเท่านั้น หนู

ไม่อยากให้ตรากตรำจนเกินไปเดี๋ยวหมอรู้เข้าจะมาว่าหนูดูแลไม่ดีอีก แล้วอีกอย่าง...” พูดยังไม่ทันจบท่านพระครูก็ขัดขึ้นว่า

“พอๆ ไม่ต้องร่ายยาว แหมข้าถามนิดเดียว ตอบเสียยาวยืดเลย สมชายไปไหน ไปบอกมาดูรถได้แล้ว สักพักข้าจะไปงานศพ” ท่านสั่งการ

หลานชายลุกออกไปแล้วจึงพูดกับญาติโยมว่า “ลูกศิษย์วัดป่ามะม่วงมีทุกแบบเลยโยม จะเอาแบบไหนล่ะ อย่างว่าแหละ ที่ดีๆ เขาก็ไม่มีเวลามารับใช้ ที่มารับใช้ก็ไม่ค่อยจะเต็มบาทเต็มเต็งสักเท่าไร ก็ต้องทนๆ กันไป เอาละ ใครมีอะไรก็ว่าไป”

“หลวงพ่อคะ หนูมีปัญหากับแม่ผัวค่ะ” สตรีอายุสามสิบเศษเอ่ย หล่อนมากับน้าสาววัยห้าสิบ

“ปัญหายังไงล่ะโยม ไหนว่าไปซิ” หล่อนไม่พูด หากนั่งร้องไห้กระซิกๆ คนเป็นน้าจึงพูดแทนว่า

“แม่ผัวเขาร้ายค่ะหลวงพ่อ แกล้งใช้งานสารพัด แถมยังไถเงินใช้ พอหลานฉันหาให้ไม่ทันก็ยุลูกชายให้มีเมียใหม่ แรกๆ ลูกเขาก็ไม่เชื่อแม่เขา แต่ตอนนี้กำลังจะเชื่อค่ะ จะทำยังไงดีคะหลวงพ่อ”

“แล้วโยมรู้ได้ยังไงว่ากำลังจะเชื่อ” ท่านย้อนถาม

“ก็เขามาขอหย่าจากหลานฉันน่ะซีคะ เขาว่าเขาเห็นแก่แม่หาว่าหลานฉันไม่ดีกับแม่เขา” คนเป็นน้าอธิบาย

“ขอหย่าก็หย่าไปเลย จะได้หมดเรื่อง หมดราว” ได้ยินดังนั้น คนเป็นลูกสะใภ้ก็ร้องไห้หนักขึ้น ท่านพระครูจึงปลอบว่า

“ใจเย็นๆ น่าโยม อาตมาลองใจเล่นเท่านั้น เดี๋ยวจะบอกวิธีแก้ให้รับรองว่าไม่ต้องหย่า” **ท่านรู้สึกเห็นใจหญิงสาว เพราะรู้ซึ้งถึงหัวอกของคนเป็นสะใภ้ ที่มักจะถูกแม่ผัวกลั่นแกล้ง ในเจ็ดชาติ**

ที่ท่านระลึกนึกย้อนถึงอดีตได้นั้น มีชาติหนึ่งที่ท่านเกิดเป็นสะใภ้เขา แม้จะล่วงกาลผ่านพ้นมาแสนนานขนาดข้ามภพข้ามชาติ หากท่านก็ยังจำความขมขื่นในครั้งนั้นได้ดี จึงให้ข้อคิดกับคนฟังว่า

"ญาติโยมโปรดจำไว้ แม่ผัวกับลูกสะใภ้นั้นมักจะเป็นคู่เวรกันมาแต่ครั้งอดีตชาติ รายไหนก็รายนั้น ที่จะดีต่อกันอย่างจริงใจน่ะหายากเต็มที ถ้าใครมีแม่ผัวดี ต้องกราบเช้ากราบเย็นเชียวนาแล้วก็คุยได้เลยว่า เป็นคนโชคดีที่สุดในโลก อาตมาเข็ดแล้ว ไม่ยอมเป็นลูกสะใภ้ใครอีกแล้ว" ผู้ที่นั่งฟังพากันหัวเราะ คนเป็นลูกสะใภ้ก็หัวเราะทั้งน้ำตา

"ฟังแล้วห้ามเอาไปพูดต่อนะ สมัยที่อาตมาเป็นลูกสะใภ้เขาน่ะ โอ้โฮ ลำบากอย่าบอกใครเลย แม่ผัวเขาใช้งานไม่พัก ข้าวก็ให้กินทีหลัง กับข้าวก็ไม่มี อาตมาเลยต้องกินข้าวคลุกน้ำตาทุกวัน ถึงต้องหนีมาบวชไงล่ะ" คนฟังหัวเราะอีก ด้วยคิดว่าท่านพูดเล่น ท่านเองก็ต้องการให้เขาคิดเช่นนั้น เพราะหากจะบอกว่าเป็นเรื่องจริงก็จะกลายเป็นว่าท่านอวดอุตริมนุสสธรรม

"พวกแม่ผัวนี่ ทำไมมันถึงได้ร้ายนักนะคะหลวงพ่อ นี่ดีนะที่เป็นหลานฉัน ถ้าเป็นฉันละก็ ฮึ่ม" หล่อนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

"โยมจะทำยังไง เกิดโยมเป็นสะใภ้ และโดนแบบนี้ จะแก้ปัญหายังไง" ท่านซักอย่างนึกสนุก

"ฉันก๊อจะถลกหนังหัวแม่ผัวมาทำกลองน่ะซีคะ" คนฟังหัวเราะชอบใจ ท่านพระครูเองก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ โชคดีที่ไม่มี *แม่ผัว* นั่งอยู่ ณ ที่นั้นแม้แต่คนเดียว มิฉะนั้นก็คงสนุกกันยกใหญ่

"โอ้โฮ้ คิดเหมือนอาตมาเปี๊ยบเลย ตอนนั้นอาตมาก็คิดอย่างที่โยมว่ามานี่แหละ แต่เดี๋ยวนี้เลิกคิดแล้ว พอมาเป็นพระ เลยเลิกคิด"

"แหม ฉันชักอยากจะเป็นลูกสะใภ้เขาซะแล้วซีหลวงพ่อ" คนเป็นน้ารู้สึกดังที่ปากพูด

"ยังงั้นหรือ ตอนนี้โยมอายุเท่าไรแล้วล่ะ"

"ห้าสิบค่ะ" สาววัยเที่ยงคืนตอบ

"อ้อ...อายุห้าสิบยังคิดอยากจะแต่งงาน อยากจะเป็นสะใภ้" เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงพูดยิ้มๆ บุรุษและสตรีที่นั่งในที่นั้นต่างก็มีใบหน้าอันเปื้อนยิ้ม ด้วยกันทุกคน

๕๑

อาจารย์ชิต

ขณะขับรถกลับจากงานศพของสามีนางเน้ย นายสมชายดูเคร่งขรึมไม่ช่างเจรจาพาทีเหมือนเช่นเคยจนท่านพระครูรู้สึกผิดสังเกต ความทุกข์อันใหญ่หลวงที่ชายหนุ่มกำลังเผชิญอยู่ในขณะนี้ก็คือทำอย่างไรจึงจะมีเงินแต่งงาน

ฝ่ายผู้หญิงเขาเรียกค่าสินสอดเป็นเงินถึงสี่หมื่นบาท อีกทองหมั้นหนัก ๕ บาท เบ็ดเสร็จแล้วเขาจะต้องมีเงินถึงสี่หมื่นแปดพันบาท จึงจะมีโอกาสได้เป็นเจ้าบ่าว เงินตั้งเกือบครึ่งแสนจะไปหาได้จากที่ไหน กู้ยืมใครเขาก็คงไม่ให้ เพราะไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกัน ครั้นจะเอาวัดป่ามะม่วงไปจำนองกับธนาคาร ก็ไม่รู้ว่าหลวงพ่อท่านจะอนุญาตหรือเปล่า ยิ่งคิดก็ยิ่งร้อนรุ่มกลุ้มทรวง แต่กาลก่อนก็สุขใจสุขกายสบายดีอยู่ พอมาตกห้วงรักเหวลึก ก็มีอันทุกข์ระทมตรมไหม้ไม่เว้นแต่ละวัน *"นี่แหละน้า เขาว่าอยู่ดีไม่ว่าดี"* ลูกศิษย์ก้นกุฏินึกสมน้ำหน้าตัวเอง

"สงสัยว่าพรุ่งนี้พระอาทิตย์จะขึ้นทางทิศตะวันตกเสียกระมัง" ท่านพระครูเปรยขึ้น คิดว่าฝ่ายนั้นจะโต้ตอบก็เห็นยังเงียบอยู่ นายสมชายกำลังใช้ความคิดอย่างหนัก จึงไม่ได้ยินที่ท่านพูด

"กำลังเข้าฌานอยู่หรือไง สงสัยจะเข้าจตุตถฌาน" ท่านเย้าอีก ครั้งนี้คนถูกเย้ารู้สึกแค่ว่ามีเสียงผ่านหู หากมิได้สำเหนียกว่า

ท่านพูดว่ากระไร

"สมชาย เธอเอาหูมาด้วยหรือเปล่า หรือว่าลืมไว้ที่บ้านงานโน่น จะกลับไปเอาก็ยังทันนะ" ครั้งนี้ท่านพูดดังกว่าเก่า

"อะไรนะครับ หลวงพ่อว่าอะไร" คนถูกเรียกเพิ่งจะรู้สึกตัว

"ทำไมเดี๋ยวนี้เธอเหม่อๆยังไงชอบกล มีอะไรไม่สบายใจหรือเปล่า"

"ก็...ก็ไม่...ไม่มีอะไรนี่ครับ" ปฏิเสธเสียงอ่อย

"ไม่ ไม่มี ก็แปลว่ามี เพราะปฏิเสธซ้อนปฏิเสธ ย่อมกลายเป็นบอกเล่า เธอมีอะไรไม่สบายใจก็บอกมา หรือถ้าไม่บอกมา ฉันจะได้บอกไป" ท่านเริ่มยั่ว นายสมชายไม่มีอารมณ์จะโต้ตอบ จึงระบายความกลุ้มให้ท่านฟังแทน

"ฝ่ายผู้หญิงเขาเรียกค่าสินสอดทองหมั้นตั้งร่วมห้าหมื่น ผมไม่รู้จะไปหาที่ไหน ก็เลยร้อนรุ่มกลุ้มทรวงอยู่นี่ไงครับ"

"แหม น่าสงสารจริง เอาเถอะตัวฉันน่ะ สงสารเธอใจแทบขาด และฉันก็อยากช่วยเธอ ทว่าไม่อยู่ในฐานะที่จะช่วยได้ ก็เลยจะไม่ช่วย"

"โธ่ หลวงพ่อ พูดเสียดิบดี ที่แท้ก็จะสรุปว่าช่วยไม่ได้ ผมรึอุตส่าห์ตั้งใจฟัง" นายสมชายต่อว่า รู้สึกความทุกข์ค่อยเบาบางลงเมื่อได้ระบายให้ท่านฟัง

"อ้าว ก็จริงๆนี่นา ฉันอยากจะให้เธอสมหวัง แต่ฉันก็ไม่มีเงินเดือน เพราะไม่ได้เป็นข้าราชการหรือลูกจ้างประจำ แล้วก็ไม่ได้เป็นพนักงานบริษัท เงินห้าหมื่น ฉันก็พอมีหรอก แต่เป็นเงินที่เขาบริจาค ถ้าเธอจะเอาไป..."

"โอ๊ะ ไม่ครับหลวงพ่อ ผมทำอย่างนั้นไม่ได้ มันผิดเจตนารมณ์ของญาติโยมเขา เขาเจตนาทำบุญ ไม่ได้ให้ผมเอามา

แต่งเมีย” ชายหนุ่มปฏิเสธเป็นพัลวัน

“ก็ใครว่าฉันจะทำอย่างนั้นล่ะ ฉันยังพูดไม่ทันจบเลย”

“อ๋อ หรือครับ ขอประทานโทษ ถ้าอย่างนั้นนิมนต์หลวงพ่อพูดต่อให้จบเถิดครับ”

“ไม่ต้องแล้ว ก็ส่วนที่ฉันจะพูดต่อน่ะ เธอพูดมาหมดแล้วเอ แต่พอมีทางนะ เธอจะลองดูไหม ลองเอาวัดป่ามะม่วงไปจำนองกับธนาคาร” ท่านตั้งใจจะล้อเล่น หากนายสมชายคิดว่าเป็นจริงจึงรีบสนองว่า

“แหม ผมก็คิดอยู่ทีเดียว นึกว่าหลวงพ่อจะไม่อนุญาตเสียอีก ต้องขอกราบพระคุณอย่างสูง พรุ่งนี้ผมขออนุญาตเข้าจังหวัดนะครับ” คนตกหลุมรักมองเห็นทางสมหวัง

“เธอจะเข้าไปทำอะไร”

“ก็ไปติดต่อกับผู้จัดการธนาคารซีครับ หลวงพ่อว่าควรจะกู้ธนาคารไหนดี” เขาขอคำปรึกษา

“ธนาคารไหนก็ดีทั้งนั้นแหละ ถ้าเขายอมให้กู้ แต่เธอไม่ต้องไปให้เสียเวลาหรอก เพราะฉันรู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ แล้วก็ไม่มีใครเขาทำกัน ฉันเพียงแต่ล้อเธอเล่นเท่านั้น” ถ้อยคำของท่านพระครูทำให้ความทุกข์ที่กำลังจะลดน้อยลงนั้น กลับเพิ่มระดับขึ้นอีก นายสมชายจึงพูดอย่างขัดเคืองว่า

“เอาเถอะ หลวงพ่อไม่ตกที่นั่งอย่างผมบ้างก็แล้วไป แต่ถ้าเมื่อไรที่หลวงพ่อเป็นอย่างผม ผมก็จะไม่ช่วยหลวงพ่อเหมือนที่หลวงพ่อไม่ช่วยผม” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงรู้สึกสมเพชคนเป็นศิษย์เสียนัก จึงพูดให้สติแก่เขาว่า

“สมชายเอ๋ย อายุฉันก็ปูนนี้แล้ว ล่วงกาลผ่านวัยมาก็มาก และที่สำคัญที่สุด คือ **ฉันกำลังดำเนินตามมรรคาที่เป็นทางสายเอก**

จะให้เปลี่ยนไปเดินสายโทสายตรีนั้น ฉันไม่ทำแน่ เธอปัดความคิดเช่นนี้ออกจากสมองได้แล้ว” ลูกศิษย์วัดยังไม่หายเคืองขุ่น จึงเถียงไปข้างๆคูๆว่า

“มันก็ไม่แน่เสมอไปหรอกครับ ผมเคยอ่านข่าวอยู่บ่อยๆ คนอายุเจ็ดสิบยังแต่งงานกับคนอายุสิบเจ็ด ขนาดถือไม้เท้ายักแย่ยักยันก็ยังอุตริมีเมียคราวลูกคราวหลาน นับประสาอะไรกับคนอายุเพิ่งจะห้าสิบอย่างหลวงพ่อ”

“นั่นเขาเป็นคฤหัสถ์ แต่ฉันเป็นบรรพชิต ไม่เหมือนกันหรอกนะ” ท่านพระครูแย้งเสียงเรียบ

“ถึงบรรพชิตก็เถอะ บางรูปขนาดเป็นถึงท่านเจ้าคุณ ก็ยังอุตส่าห์สึกมาแต่งงาน หลวงพ่อจะให้ผมเอ่ยชื่อไหมล่ะ” ท่านพระครูเห็นว่าจะไปกันใหญ่ จึงรีบกล่าวห้าม

“สมชาย สมชาย อย่าลามปาม เธอพูดอยู่กับฉันสองคนเท่านั้น อย่าลามปามไปถึงคนอื่น ใครจะเป็นอย่างไรก็ช่างเขา กรรมของเขาทำมาอย่างนั้น แต่ที่ฉันกล้ารับรองกับเธอว่าจะไม่เป็นอย่างเขา ก็เพราะฉันไม่ได้ทำกรรมมาอย่างนั้น **ฉันปรารถนาพระนิพพาน ไม่ใช่กามคุณห้า**” นายสมชายเห็นว่าถึงอย่างไรก็ไม่สามารถเอาชนะท่านได้จึงนิ่งเสีย ท่านพระครูรู้ว่าเขายังไม่หายหงุดหงิด จึงพูดให้กำลังใจว่า

“อย่าวิตกทุกข์ร้อนไปเลย อนาคตยังมาไม่ถึง แต่ฉันก็ขอรับรองว่าเธอต้องได้แต่งงานกับผู้หญิงคนนี้อย่างแน่นอน เพียงแต่ต้องรอเวลาหน่อยเท่านั้น” คนฟังรู้สึกใจมาเป็นกอง จึงกลับมาเป็นสมชายคนเดิมอีกครั้ง

“หน่อยของหลวงพ่อน่ะ กี่ปีครับ อย่าให้ผมถึงกับต้องตะบันน้ำกินนะครับ”

"ก็ไม่แน่ ถ้าเธอปรารถนาเช่นนั้นก็อาจเป็นได้"

"แต่ถ้าไม่ปรารถนาล่ะครับ" ศิษย์ก้นกุฏิเริ่มมีอารมณ์ยั่วเย้า

"ไม่ปรารถนาอะไร"

"ไม่ปรารถนาเช่นนั้นน่ะครับ" ผู้มิใช่ ญวน โดยกำเนิด เจตนายวน

"หายหงุดหงิดแล้วหรือ" ท่านพระครูกลับย้อนถาม

"ผมน่ะหรือ หงุดหงิดเรื่องอะไรครับ" คนถามแสร้งตีหน้าเหลอ

"เรื่องไม่มีเงินไปซื้อบ่วงมาผูกคอน่ะซิ"

"แหม หลวงพ่อพูดอะไรยังงั้น กะเดี๋ยวผมก็เปลี่ยนใจไม่ตบไม่แต่งมันซะเลย" คนพูดปากไม่ตรงกับใจ

"ดี ฉันขออนุโมทนา ยิ่งบวชตลอดชีวิตได้ยิ่งดี"

"หลวงพ่อคร้าบ" คนเป็นศิษย์ตั้งใจลากเสียงให้ยาวแล้วว่า

"ก็ถ้าบวชกันซะหมด แล้วใคร้ใครจะมาขับรถให้หลวงพ่อนั่งล่ะครับ หรือว่าหลวงพ่อคิดจะขับเองขอรับ"

"อยากรู้ก็ลองบวชดูซิ"

"ยังไม่กล้าลองหรอกครับ ยังไม่กล้า เดี๋ยวเกิดติดใจบวชแล้วไม่ยอมสึกเหมือนหลวงพ่อ แฟนผมก๊อหม้ายขันหมากน่ะซิครับ"

"แต่ประเพณีโบราณเขาต้องบวชก่อนเบียดนะ นี่เธอคิดจะเบียดก่อนหรือไง"

"ก็ดวงผมมันเป็นยังงั้นนี่ครับ" คนพูดโยนกลองไปให้ ดวง

"เธออย่าให้ดวงมากำหนดเธอซิ เธอควรจะกำหนดดวงมันถึงจะถูก"

"จะถูกยังไง ก็ต้องแพงกว่าเผือกอยู่ดีนั่นแหละครับ" ท่านพระครูรู้สึกงงจึงย้อนถามว่า

"อะไรแพงกว่าเผือก พูดเรื่องดวงอยู่ดีๆไหงเอาเผือกเข้ามาเกี่ยวด้วย"

"ก็มันซิครับ ที่หลวงพ่อว่า *มันถึงจะถูก*ผมก็ว่าถูกยังไงก็ยังแพงกว่าเผือกอยู่ดี หรือว่าหลวงพ่อเคยเห็นเผือกแพงกว่ามันครับ"

"สมชาย เธอเคยไหม ที่อยู่ดีๆก็เห็นดาวระยิบระยับไปหมด ทั้งที่ความจริงไม่มีดาวสักดวงบนท้องฟ้าน่ะ เคยหรือเปล่า" เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงถามอย่างเหลืออดเหลือทนเต็มที

"ไม่เคยไม่เคยครับหลวงพ่อ แล้วผมก็ไม่อยากมีประสบการณ์อย่างนั้นด้วย ก็พอจะรู้ๆว่ามันคงไม่สนุกนักหรอก" นายสมชายว่า

"ถ้าอย่างนั้น ก็เปลี่ยนเรื่องพูดได้แล้ว ขืนพูดเรื่องนี้ต่อไปประเดี๋ยวอาจจะได้ประสบการณ์ที่เธอไม่พึงปรารถนา ที่แนะนำนี่เพราะหวังดีหรอกนะ"

"ใครจะเป็นคนให้ล่ะครับ หรือว่าหลวงพ่อจะให้ อย่านาครับ ผมไม่อยากเป็นต้นเหตุให้หลวงพ่อต้องอาบัติ เกิดผมตายละก็ หลวงพ่อต้องอาบัติปาราชิกเทียวนะครับ"

"รับรองว่าฉันไม่ต้องอาบัติแน่ เพราะกรณีนี้ไม่มีผู้กระทำ มีแต่ผู้ถูกกระทำเท่านั้น" ท่านพระครูเล่นสำนวนบ้าง

"มันก็ไม่สมเหตุสมผลตามหลักกรรมที่หลวงพ่อเคยสอนน่ะซิครับ เอ. หรือว่ากรรมมันคอรัปชั่น" เขาทำทีครุ่นคิด

"ใส่ร้ายกรรม ระวังกรรมจะเล่นงานเธอ เดี๋ยวจะมาหาว่าฉันไม่เตือน วจีกรรมนั้นถึงจะไม่มีผลมากเท่ามโนกรรม แต่มันก็ทำให้คนฟันหักมามากต่อมากแล้ว" ได้ผล เพราะครั้งนี้นายสมชายปิดปากเงียบ มิใช่ว่ากลัวท่านพระครูจะทำร้าย เพราะท่านไม่เคยทำร้ายใคร ทว่าตัวเขาเริ่มจะมองเห็นทุกข์โทษแห่งวจีกรรม นี่

กระมังที่คนโบราณเขาสอนไว้ว่า *พูดไปสองไพเบี้ย นิ่งเสียตำลึงทอง*

"หลวงพ่อครับ เถ้าแก่ฮิมจะไปเกิดที่ไหนครับ ทุคติหรือสุคติ"

"อ้าว ทำไมเปลี่ยนเรื่องซะแล้วล่ะ" ท่านพระครูแกล้งยั่ว

"ก็ผมเคารพนับถือหลวงพ่อ จึงต้องเชื่อฟังหลวงพ่อซิครับ"

"งั้นหรือ แต่กว่าจะเชื่อฟัง ก็เล่นเอาฉันเหนื่อยเลย เอาเถอะสำหรับเรื่องของเธอ ฉันรับรองปีหน้าได้แต่งงานแน่ รอไหวไหม"

"ไหวครับ แต่ผมขอไม่บวชนะครับ เพราะห่วงว่าจะไม่มีคนขับรถให้หลวงพ่อ"

"ตามใจ แต่ต้องเข้ากรรมฐาน ๑๕ วัน แล้วก็ต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ถ้าทำได้ก็จะได้กุศลแรงกว่าพวกที่บวชจิ้มๆจ้ำๆเสียอีก"

"ครับ ผมยอมรับข้อเสนอ แต่ใน ๑๕ วัน ที่ผมเข้ากรรมฐานหลวงพ่อต้องไม่รับนิมนต์ไปข้างนอกนะครับ ผมจะได้ไม่รู้สึกว่าละเลยต่อหน้าที่"

"ก็ได้ แต่มีเงื่อนไขว่า ถ้าเจ้าภาพเขาอาสารับส่ง ฉันก็รับนิมนต์ได้"

"ครับ แต่หลวงพ่อต้องไม่รับนิมนต์ติดต่อกันทั้ง ๑๕ วันนะครับ"

"แต่วันพระ ฉันก็งดรับนิมนต์อยู่แล้ว"

"แต่...หลวงพ่อครับ"

"แต่อะไรอีกล่ะหือสมชาย"

"คือผมชักจะเวียนหัวกับคำว่า *แต่* เสียแล้วครับ เราเลิกพูด *แต่* กันดีไหมครับ"

"แต่ฉันยังไม่อยากเลิกนี่" ท่านพระครูยั่วอีก

"ถ้าอย่างนั้นก็นิมนต์หลวงพ่อพูดเถิดครับ แต่ผมไม่พูดแล้ว"

"นั่นไง ขนาดว่าไม่พูดก็ยังเผลอ *แต่* ออกมาจนได้"

"ก็มันลืมนี่ครับ แต่ต่อไปนี้ผมจะไม่ลืม"

"เอาเถอะๆ ฉันก็ชักจะเวียนหัวเหมือนกัน สรุปว่าเรื่องของเธอไม่มีปัญหาและอุปสรรคแต่ประการใด และฉันก็ขอบอกว่าตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ฉันจะตั้งเงินเดือนให้เธอเดือนละหนึ่งพันบาท ย้อนหลังไปถึงเดือนที่เธอเริ่มมาทำหน้าที่ขับรถให้ฉัน แต่ก็มีเงื่อนไขว่า"

"แน่ะ หลวงพ่อ *แต่* อีกแล้ว"

"เถอะน่า อย่าชักใบให้เรือเสีย เงื่อนไขก็คือ ฉันจะจ่ายให้เธอก็ต่อเมื่อฉันมีเงินส่วนตัวที่ไม่ใช่เงินวัด คืนนี้ฉันจะตั้งจิตอธิษฐานว่า ขอให้มีเงินส่วนตัวใช้โดยไม่ต้องรับราชการ"

"ให้ผมอธิษฐานเองไม่ดีกว่าหรือครับ จะได้ไม่ต้องรบกวนหลวงพ่อ" ศิษย์ก้นกุฏิพูดอย่างเกรงใจ

"คนที่ไม่ได้ทำไว้อธิษฐานไม่ขึ้นหรอกสมชาย ไม่งั้นก็อธิษฐานให้รวยกันหมดทุกคนแล้ว ของอย่างนี้มันต้องทำต้องสร้างไว้ก่อน กรรมไม่เคยคอรัปชั่น" เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงอธิบาย

"หรือครับ ถ้าอย่างนั้น ผมก็ขอกราบขอบพระคุณที่หลวงพ่อจะอธิษฐานเผื่อผม แต่หลวงพ่อยังไม่ได้ตอบผมเลยครับว่า เถ้าแก่ฮิมแกไปเกิดที่ไหน"

"เธอจะอยากรู้ไปทำไมกัน"

"รู้ไปประดับความรู้น่ะครับ เพื่อสอนตัวเองด้วย"

"งั้นฉันก็จะบอก แต่ก่อนอื่นฉันขอถามเธอก่อนว่า คนที่ดับจิตในขณะที่ยังห่วงลูกห่วงเมียน่ะ จิตเขาเป็นอย่างไร

"จิตมีโลภะครับ"

"แล้วคนที่ตายขณะที่จิตมีโลภะ จะไปเกิดทุคติหรือสุคติล่ะ"

"ทุคติครับ ไม่เป็นเปรต ก็ต้องเป็นอสุรกาย อย่างใดอย่างหนึ่ง"

"ถูกแล้ว ฉันกำลังจะบอกเธอว่านายฮิมเขาไปเกิดเป็นเปรต"

"แล้วหลวงพ่อไม่ช่วยเขาหรือครับ"

"ช่วยไม่ได้ ก็เขาไม่มีทุนเดิมอยู่เลย คนที่ฉันจะช่วยได้นั้นจะต้องมีทุนเดิมอย่างน้อยหกสิบเปอร์เซ็นต์ ทุนที่ว่านี้หมายถึงกุศลกรรม ถ้าใครมีกุศลกรรมอยู่หกสิบเปอร์เซ็นต์ แล้วมาให้ฉันช่วยก็พอจะช่วยได้ แต่เขาก็ต้องช่วยตัวเองด้วย อย่างเช่น ฉันบอกให้มาเจริญกรรมฐานเพื่อเพิ่มทุน ถ้าเขาไม่มาหรือมาแต่ไม่ปฏิบัติจริงจัง ก็ไม่ได้ผล แก้กรรมไม่ได้"

"เรื่องของกรรมนี่ลึกลับซับซ้อนจังนะครับหลวงพ่อ คนบางพวกก็ก่อกรรมทำชั่วโดยไม่กลัวบาป ขนาดหลวงพ่อตักเตือน เขาก็ไม่ยอมเชื่อฟัง"

"เพราะกรรมเขาทำมาอย่างนั้น"

"ครับ นึกๆ ดูก็น่าขำเหมือนกัน **คนทุกคนตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม แต่บางคนกลับไม่เชื่อกรรม** ผมโชคดีที่ได้มาอยู่ใกล้หลวงพ่อ ไม่งั้นก็คงไม่เชื่อเหมือนกัน"

"เอาละๆจบบทสนทนากันเสียที จะถึงทางแยกเข้าวัดแล้ว ดูซ้ายดูขวาให้ดีล่ะ ประเดี๋ยวจะไม่มีโอกาสได้แต่งงานกับเขา" ท่านพระครูเตือน

"ถึงมีโอกาสก็ไม่แต่งหรอกครับหลวงพ่อ แหม อยู่ดีไม่ว่าดี จะให้ไปแต่งงานกับภูเขาเสียแล้ว แต่งกับคนยังพอว่า" ลูกศิษย์

วัดไม่วายเล่นลิ้น เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงไม่ได้ตอบเพราะต้องทำหน้าที่มองซ้ายขวาช่วยคนขับซึ่งพูดมากปากไม่ค่อยได้พักผ่อนเช่นนายสมชายผู้นี้

เมื่อรถตู้สีครีมเลี้ยวขวาออกจากถนนสายเอเซีย นายขุนทองซึ่งมานั่งดักรออยู่ที่ศาลาตรงปากทางเข้าวัด ก็วิ่งมาสกัดหน้ารถ นายสมชายจึงจอดรับเขาขึ้นมาด้วย

"ไปไหนมาขุนทอง สามทุ่มกว่าแล้ว ยังไม่หลับอีกหรือ" คนขับตั้งคำถาม

"หลับได้ไงล่ะพี่ เหม็นอีตาคนนั้นจนอ้วกแตกอ้วกแตน เลยต้องหนีมานั่งที่ศาลา" นายขุนทองตอบ แล้วรายงานท่านพระครูว่า

"หลวงลุงฮะ มีตาคนนึงมารอหลวงลุงอยู่ที่กุฏิ หนูพาไปห้องพักก็ไม่ยอมไป แกว่าแกป่วยมาก เดินไม่ไหว"

"เดินไม่ไหวแล้วมาถึงกุฏิข้าได้ยังไง หรือว่ามีคนหามมา"

"ก็ไม่ทราบเหมือนกันฮะ หนูกำลังจะปิดกุฏิตอนเกือบ ๆ สองทุ่มแกก็เดินโซซัดโซเซเข้ามาแล้วก็นอนร้องโอย ๆอยู่หน้าอาสนะหลวงลุงนั่นแหละ"

"แสดงว่าเขาป่วยมาก แล้วเอ็งทิ้งเขาไว้อย่างนั้นน่ะหรือ ทิ้งแขกของข้าซึ่งกำลังป่วยหนักให้นอนอยู่อย่างนั้นหรือขุนทอง" ท่านเอ็ดหลานชาย

"โธ่ หลวงลุงฮะ หนูทนไม่ไหวจริง ๆ แกเหม็นอย่างร้ายกาจขนาดหนูเข้าไปหลบอยู่ในห้อง กลิ่นเหม็นนั้นก็ยังตามไปราวี หนูอ้วกซะไม่มีดี ทนอยู่ได้สักครึ่งชั่วโมงก็ยอมแพ้ เลยเดินเล่น ๆมาจนถึงศาลานั่นแหละฮะ" หลานชายชี้แจง

"เขาเป็นอะไร ถึงได้เหม็นขนาดนั้น"

"หนูก็ไม่ทราบฮะ สงสัยคอแกจะเน่า น้ำเหลืองไหลเยิ้มเลย"

"แล้วเขามาจากไหน เอ็งถามหรือเปล่า"

"หนูไม่กล้าถามฮะ กลัวกลิ่นเน่าเข้าปาก แค่เข้าจมูกก็เกือบตายแล้ว" นายสมชายอดรนทนไม่ได้ จึงเอ่ยขึ้นว่า

"เอ็งพูดเกินความจริงแล้วมั้งขุนทอง คนเป็น ๆอะไรจะเหม็นขนาดนั้น" นายขุนท่องชักอารมณ์ไม่ดีด้วยดูเหมือนไม่มีใครเชื่อในสิ่งที่เขาบอกกล่าว จึง *แว้ด* ใส่คนอายุมากกว่าว่า

"ไม่เชื่อเดี๋ยวพี่ก็ไปดูเองแล้วกัน แล้วจะรู้ว่าหนูไม่ได้โกหก" พอดีกับรถแล่นมาจอดที่ด้านหลังกุฏิ ทันทีที่ก้าวขาลงจากรถท่านพระครูก็มีอันต้องกำหนด ***ได้กลิ่นหนอ*** ข้างฝ่ายนายสมชายถึงกับบ่นอุบ

"อะไรกันวะขุนทอง รุนแรงถึงขนาดนี้เชียวหรือ"

"เป็นไง หนูโกหกหรือเปล่า" ฝ่ายนั้นได้ทีจึงย้อนให้ แล้วหันไปพูดกับท่านเจ้าของกุฏิว่า "หลวงลุงฮะ คืนนี้หนูขออนุญาตไปนอนกับหลวงพี่บัวเฮียวนะฮะ ขืนนอนที่นี่มีหวังอ้วกทั้งคืน" ท่านพระครูรู้นิสัยของหลานชายที่คิดเสมอว่าตัวเองเป็นผู้หญิงจึงไม่ยอมอนุญาต ด้วยเกรงพ่อตัวดีจะไปทำให้พรหมจรรย์ของภิกษุหนุ่มต้องมัวหมอง

"ไปไม่ได้ เอาเถอะ ข้าอนุญาตให้เอ็งขึ้นไปนอนบนห้องนายสมชาย แล้วให้เจ้าของห้องไปนอนที่กุฏิพระบัวเฮียวแทน"

"ขอบพระคุณครับหลวงพ่อ เดี๋ยวผมเก็บรถแล้วก็จะไปอาบน้ำที่นั่นเลย โอย ขืนอยู่คงต้องอ้วกแข่งกับเจ้าขุนทองมัน" นายสมชายว่า แล้วจึงนำรถเข้าไปเก็บ

ฝ่ายนายขุนทองก็กระฟัดกระเฟียดเดินเอามืออุดจมูกเข้าไป

ในกุฏิแล้วก็ขึ้นไปนอนชั้นบน ท่านพระครูไม่ว่ากระไร เพราะแม้ท่านเองก็ยังแทบทนไม่ได้ **เมื่อเดินไปนั่งที่อาสนะ กลิ่นนั้นก็รุนแรงยิ่งขึ้นจนท่านเกือบจะต้องใช้มือปิดจมูก**

เห็นท่านเข้ามา บุรุษวัยหกสิบพยายามยันกายลุกนั่ง แล้วกราบท่านสามครั้ง

"หลวงพ่อครับ ช่วยผมด้วย โอย ทรมานเหลือเกิน" เขาพูดพลางส่งเสียงครวญคราง

"โยมเป็นอะไรมา" ท่านเจ้าของกุฏิถาม

"โอย...หมอเขาว่าเป็นมะเร็งต่อมน้ำเหลืองครับ ผ่าตัดมาแล้วสองครั้งก็ไม่หาย มันเหม็นเหลือเกินครับหลวงพ่อ โอย...ผมกะจะมาตายอยู่กับหลวงพ่อ"

"อ้าว นี่หนีลูกหนีเมียมานี่นา ใช่หรือเปล่า" ท่านจำเป็นต้องใช้ ***เห็นหนอ*** เข้าตรวจสอบเพื่อช่วยให้คนเจ็บไม่ต้องพูดนาน

"ครับ" เขาสารภาพ

"ไม่ได้ ทำอย่างนั้นไม่ได้ เอาละ ขอให้บอกชื่อและที่อยู่มาถ้ายังไงอาตมาจะได้ส่งข่าวไปให้ลูกเมียได้ อย่าพูดปดนา อาตมารู้ว่าโยมมาจากเชียงใหม่ เคยเป็นอาจารย์สอนที่วิทยาลัยเกษตรกรรมใช่ไหม แล้วภรรยาเป็นเจ้าของร้านขายผ้าไหมอยู่ในเมือง ลูกชายเป็นปลัดอำเภอ ลูกสาวเป็นพยาบาล ถูกหรือเปล่า"

"ถูกครับ โอย ทำไมหลวงพ่อทราบ" ถามด้วยความสงสัย

"ก็กฎแห่งกรรมของโยมบอกอาตมาน่ะซิ ไหนบอกชื่อและที่อยู่มาก่อน แล้วที่มานี่เพราะเพื่อนบ้านแนะนำมาใช่ไหมเล่า"

"ถึงผมไม่บอก หลวงพ่อก็ทราบนี่ครับ โอย..." บุรุษนั้นรู้สึกศรัทธาในตัวท่านขึ้นมาทันที มิเสียแรงที่ลงทุนจ้างรถแท็กซี่มาส่งด้วยราคาถึงห้าร้อยบาท

"แต่อาตมาต้องการให้โยมบอก เอาละ ช่วยจดใส่สมุดเล่มนี้ให้ด้วย อาตมาจะเก็บไว้เป็นหลักฐาน" ท่านส่งสมุดเล่มหนาให้อดีตอาจารย์วิทยาลัยเกษตรกรรมรับมา หากไม่สามารถเขียนได้จึงเรียนท่านว่า

"ผมไม่สามารถเขียนได้ครับหลวงพ่อ" แม้อายุจะแก่กว่าท่านถึงสิบปี หากก็เรียกท่านว่า *หลวงพ่อ* อย่างเต็มอกเต็มใจ รู้สึกเหมือนว่าทุกขเวทนาลดลงเมื่อได้พูดคุยกับท่าน

"ปวดมากจนเขียนไม่ได้หรือ" ท่านพระครูถาม รู้ว่าเขากำลังต่อสู้กับทุกขเวทนา จึงแผ่เมตตาจิตไปช่วยให้ทุเลาลง

"ที่เขียนไม่ได้เพราะไม่มีปากกาครับ ผมไม่ได้เอาปากกามา" ตอบโดยไม่ต้องผสมด้วยเสียง *โอย* เพราะได้รับกระแสแห่งเมตตาโดยที่เจ้าตัวไม่รู้

"อ้าว แล้วก็ไม่บอก อาตมานึกว่าปวดมากจนเขียนไม่ได้เสียอีก" พูดแล้วจึงส่งปากกาให้ บุรุษวัยหกสิบรับมาแล้วเขียนชื่อนามสกุล พร้อมทั้งที่อยู่ของตนลงในสมุดแล้วส่งคืนให้ท่าน

"อ้อ ชื่อชิตหรือ"

"ครับ"

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงมองหน้าอาจารย์ชิต และเห็นกฎแห่งกรรมของเขาอย่างทะลุปรุโปร่ง ทว่าบุรุษผู้นี้กลับไม่เห็นกฎแห่งกรรมของตัวเอง!

๕๒

พระฉฬภิญญา

พระบัวเฮียวไม่อยากจะเชื่อเรื่องที่นายสมชายเล่า แต่คนเล่าอยากให้ท่านเชื่อ จึงต้องนิมนต์ให้ไปพิสูจน์ บังเอิญภิกษุเชื้อสายญวนมีข้อข้องใจสงสัยที่จะเรียนถามท่านพระครูอยู่แล้ว จึงตกลงปลงใจที่จะไปพบพระอุปัชฌายาจารย์ของท่าน

"เฝ้ากุฏิไว้นะ อย่าเพิ่งหลับล่ะ" ท่านสั่งนายสมชายแล้วออกเดินพลางกำหนด *ขวา-ซ้าย ขวา-ซ้าย* ไปยังกุฏิท่านเจ้าอาวาส ครั้นถึงก็ได้กลิ่นเหม็นเน่า คล้ายกลิ่นสุนัขที่ตายมาหลายวัน ท่านคิดว่าคงเป็นอุปาทานมากกว่าจึงกำหนด *ได้กลิ่นหนอ* ทว่าความรุนแรงของมันก็มิได้ลดลง จึงคิดจะเดินกลับ โชคดีที่ท่านพระครูยังไม่เห็น เพราะภิกษุหนุ่มเดินมาเข้าทางด้านหลังของกุฏิ

"บัวเฮียว จะกลับไปทำไมล่ะ เข้ามาก่อน" เสียงพระอุปัชฌาย์เรียกออกมาจากข้างใน พระบัวเฮียวเลิกสงสัยมานานแล้วว่า เหตุใดท่านพระครูจึงรู้ว่าท่านกำลังเดินมา ในความคิดของภิกษุหนุ่ม พระอุปัชฌาย์ของท่านเป็น ***พระฉฬภิญญา***

ผู้บวชใหม่จึงจำต้องเดินเข้าไปกราบท่านสามครั้งแล้วถอยห่างออกมานั่งติดกับประตูด้านหน้า กระนั้นก็มีความรู้สึกอยากอาเจียนเป็นกำลัง

"ทำไมไปนั่งเสียไกลเชียว เขยิบเข้ามานั่งใกล้ๆซิ" ท่านเจ้า

ของกุฏิออกคำสั่ง เป็นคำสั่งที่พระบัวเฮียวจำใจต้องปฏิบัติตามอย่างยากเย็นยิ่ง

"ท่านคงเหม็นผมน่ะครับหลวงพ่อ ผมเองก็ยังแทบจะทนกับกลิ่นของตัวเองไม่ไหว" อาจารย์ชิตพูดอย่างเกรงใจ รู้สึกสงสารจมูกของพระคุณเจ้าสองรูปนี้ยิ่งนัก และเพราะเหตุผลอย่างเดียวกันนี้ ที่เขาต้องหนีลูกหนีเมียซมซานมาหาท่านพระครู ขอมาตายใกล้ๆพระ จะได้ไม่ตกนรก

"บัวเฮียว สมมุตินี่เป็นสนามสอบ เธอลงมือทำข้อสอบได้แล้ว จะตกหรือจะผ่าน ประเดี๋ยวก็ได้รู้" อาจารย์ชิตไม่เข้าใจในสิ่งที่ท่านพระครูพูด ซึ่งย่อมเป็นธรรมดาของผู้ที่ยังไม่เคยปฏิบัติกรรมฐาน ส่วนพระบัวเฮียวนั้นเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง ท่านเริ่มกำหนด ได้*กลิ่นหนอ* ด้วยสติอันไม่ถึงกับว่องไว หากก็ไม่จัดว่าช้า เวลาผ่านไปประมาณสองนาที ก็โอดครวญกับพระอุปัชฌาย์ว่า

"พระเดชพระคุณหลวงพ่อที่เคารพอย่างสูง งวดนี้กระผมขออนุญาตสอบตกนะขอรับ ยังเตรียมไม่พร้อม จะกลับไปตั้งหลักก่อน แล้วค่อยกลับมาแก้ตัวใหม่ขอรับ"

"แล้วถ้างวดหน้าตกอีกล่ะ" พระอุปัชฌาย์ย้อนถาม

"ก็ขอไปแก้ตัวงวดโน้นขอรับ" ผู้บวชได้สี่เดือนเศษตอบ ขณะพูดมีความรู้สึกว่ากลิ่นเน่าโชยเข้ามาในปากจึงเกิดอาการสะอิดสะเอียนจน มิอาจทนนั่งอยู่ได้

"แล้วถ้าฉันไม่อนุญาตล่ะ" ภิกษุหนุ่มไม่ทันได้ตอบ เพราะรีบลุกออกไปอาเจียนที่กอต้นเข็ม เสร็จแล้วจึงกลับมานั่งน้ำหูน้ำตาไหลเพราะความคลื่นเหียน เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงให้สงสารลูกศิษย์นัก จึงกล่าวอนุญาตว่า

"เอาเถอะ จะกลับมาสอบคราวหน้าก็ได้ แล้วช่วยกลับไป

บอกสมชายด้วยว่า พรุ่งนี้เช้าให้ไปหา **ต้นลูกใต้ใบ** กับ **ต้นไมยราบ** มาให้ฉันสักหอบย่อมๆ จะเอามาปรุงยาให้โยมเขา" ท่านหมายถึงอาจารย์ชิต

"ครับ ผมกราบลาละครับ" ภิกษุหนุ่มกราบพระอุปัชฌาย์สามครั้งแล้วลุกออกมา แวะอาเจียนที่กอต้นเข็มอีกครั้ง จึงเดินกลับกุฏิของท่าน ความรู้สึกพะอืดพะอมทำให้ลืมกำหนด *ขวา-ซ้าย* มานึกได้ก็ต่อเมื่อถึงที่พักแล้ว

"ผลแห่งการพิสูจน์เป็นยังไงครับหลวงพี่" นายสมชายถาม

"จะเป็นยังไง แต่เอาเถอะ อาตมาจะไม่บอกคุณหรอก"

"บอกเถอะครับ ผมอยากรู้"

"แต่อาตมาไม่อยากบอก"

"บอกเถอะครับ เพราะผมอยากรู้จริงๆ แล้วความอยากรู้ของผมนั้นมีมากกว่าความไม่อยากบอกของหลวงพี่เสียอีก ฉะนั้นหลวงพี่จะต้องบอก" ลูกศิษย์วัดอ้างเหตุผลที่เข้าข้างตัวเอง

"คุณเอาอะไรมาวัด"

"ไม่ต้องวัดหรอกครับหลวงพี่ ของมันเห็นกันเจ๋งๆอยู่แล้วจะต้องไปวัดเวิ้ดทำไมกัน"

พระบัวเฮียวคร้านที่จะเถียง จึงบอกเสียงอ่อยๆว่า "อาตมาสอบตกอย่างไม่เป็นท่าเลย"

"สอบอะไรครับ สอบบรรจุหรือว่าสอบเลื่อนตำแหน่ง" ชายหนุ่มถามงงๆ

"ไม่ใช่ทั้งสองอย่าง คือพออาตมาไปถึง หลวงพ่อท่านก็ให้สอบ แล้วอาตมาก็ตก เอ. แต่หลวงพ่อท่านฝากสั่งมาหาคุณแน่ะ" ท่านเปลี่ยนเรื่องด้วยไม่ต้องการให้ฝ่ายนั้นรับรู้ความพ่ายแพ้ที่ท่านได้รับมาหยกๆ

"ท่านสั่งถึงผมว่ายังไงครับ"

"ท่านว่า พรุ่งนี้เช้าให้คุณไปหาต้นลูกใต้ใบกับต้นไมยราบมาสักหอบย่อมๆ ท่านจะเอาไปปรุงยาให้โยมเขา" คนรับฝากคำสั่งถ่ายทอดความได้ทุกถ้อยคำ

"โยมไหนครับ" เขาคิดว่าคงจะเป็นบุรุษคอเน่าคนนั้น

"เอ. อันนี้อาตมาก็ไม่รู้เหมือนกัน เพราะหลวงพ่อท่านไม่ได้บอก" คนฉลาดแต่ไม่เฉลียวตอบไม่เต็มเสียง

"งั้นพรุ่งนี้ หลวงพี่ช่วยเตือนผมอีกทีแล้วกัน เอาละ ทีนี้กรุณาเล่าให้ผมฟังหน่อยว่า หลวงพี่ไปสอบอะไรมา ที่พูดค้างไว้เมื่อกี้น่ะ" คนเป็นคฤหัสถ์วกกลับมาเรื่องเดิม

"แหม อาตมานึกว่าคุณลืมไปแล้ว หลงดีใจว่าจะได้ไม่ต้องเล่า" ภิกษุหนุ่มรู้สึกผิดหวัง

"ผมไม่ลืมหรอกครับหลวงพี่ แล้วผมก็รู้ด้วยว่า หลวงพี่อยากให้ผมลืม ไอ้ผมมันก็คนหัวรั้นเสียด้วย คือถ้าใครอยากให้ผมลืม ผมมักจะจำ"

"ระวังเถอะ คนที่หัวรั้นน่ะต่อไปจะหัวล้าน" นายสมชายสะดุ้ง เพราะครั้งหนึ่งท่านพระครูก็เคยพูดเรื่องผมบนศีรษะของเขาว่า ในอนาคตมันจะลดปริมาณลง เมื่อมาถูกพระบัวเฮียวสะกิดอีกจึงถึงกับใจฝ่อ ก็ผู้ชายคนไหนบ้างอยากจะหัวล้าน ถึงผู้หญิงก็เถอะ

"แหม หลวงพี่พูดอะไรยังงั้น เล่นเอาผมใจคอไม่ดี" เขาต่อว่าภิกษุหนุ่ม

"ทำไม กลัวหรือ"

"ก็กลัวซิครับ เกิดเป็นตามปากหลวงพี่ ผมกลุ้มตายแน่ๆ"

"อย่ากลัวเลยคุณ ถ้าคุณมีกรรมจะต้องเป็นอย่างนั้น มัน

ก็ต้องเป็นเข้าจนได้ ไม่ว่าอาตมาจะพูดหรือไม่พูดก็ตามจริงไหม"

"คงจริงมังครับ แต่ถ้าผมจะต้องเป็นอย่างนั้น ก็ขอภาวนาให้เป็นหลังแต่งงานเถอะ ขืนเป็นก่อนแต่งงาน ผู้หญิงเขาคงไม่ยอมแต่งกับผมแน่"

หากเป็นเมื่อก่อน ใจของพระบัวเฮียวจะต้องซัดส่ายทุกครั้งเมื่อได้ยินคนพูดเรื่องแต่งงาน แล้วก็คิดอยากสึกออกไปมีคู่ครองเฉกเช่นคนอื่นๆบ้าง แต่หลังจากที่ท่านได้ปฏิบัติกรรมฐานอย่างเคร่งครัดจนสามารถแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลไปยังโยมมารดาถึงกับทำให้ท่านได้รับรางวัลเป็นอาหารทิพย์จากเทวดา ปรากฏการณ์สองอย่างนี้ทำให้ท่านตั้งปณิธานว่าจะไม่สึกออกไปเป็นผู้ครองเรือนอย่างเด็ดขาด

นับแต่บัดนั้น ท่านก็มิได้หวั่นไหวยามได้ยินได้ฟังเรื่องเช่นว่านี้ ทั้งความคิดที่จะสึกก็ไม่เคยเกิดขึ้นอีก

"ถ้าเขาไม่ยอมแต่งก็ดีน่ะซิ จะได้รู้ว่าเขารักเราที่รูปร่างหน้าตา อาตมาเคยได้ยินหลวงพ่อท่านสอนญาติโยมว่า **คนที่รักกันด้วยรูปโฉมโนมพรรณหรือทรัพย์สมบัตินั้น ไม่ใช่รักแท้"**

"ต้องรักด้วยอะไรล่ะครับจึงจะเรียกว่ารักแท้" ศิษย์วัดแกล้งถามเพื่อลองภูมิ *หลวงพี่*

"หลวงพ่อท่านว่า *ต้องรักด้วยใจ ด้วย* คุณความดี *รักอย่างนี้ถึงจะยั่งยืน อย่างแรกไม่ยั่งยืนเพราะพอหมดเงิน หมดสวย รักก็จืดจางร้างรา*" ผู้บวชใหม่พูดตามที่ได้ยินได้ฟังมาจากพระอุปัชฌาย์

"ทำไมต้องเป็นหลวงพ่อท่านว่าด้วยล่ะครับ เป็นหลวงพี่ว่าไม่ได้รึไง" นายสมชายทักท้วง

"อาตมายังไม่เคยมีประสบการณ์" ภิกษุหนุ่มให้เหตุผล

"ก็เมื่อไรจะมีล่ะครับ เมื่อไร"

"อาตมาไม่พึงปรารถนา จริงอยู่เมื่อก่อนอาตมาก็เคยคิด แต่

เดี๋ยวนี้เลิกคิดแล้ว พอปฏิบัติกรรมฐานมากๆจิตมันก็ไม่ยอมรับสิ่งนี้ไปโดยปริยาย ไม่ต้องมีการฝืนใจด้วย มันก็แปลกดีนะ คุณน่าจะลองบ้าง”

“อย่าให้ผมลองเลยครับหลวงพี่ ผมยังไม่อยากจะเป็นพระอรหันต์ ยังรักที่จะเป็นปุถุชนคนเดินดินอย่างนี้แหละ” นายสมชายรีบปฏิเสธ

“คุณคิดว่าการเป็นพระอรหันต์นั้น เป็นกันได้ง่ายๆงั้นหรือ” พระบัวเฮียวย้อน

“ง่ายหรือยาก ผมก็ไม่อยากเป็นหรอกครับ”

“แต่ถึงอยาก ก็ใช่ว่าจะได้เป็นดังที่อยาก **หลวงพ่อท่านบอกว่าการเป็นพระอรหันต์ต้องปฏิบัติข้ามภพข้ามชาติ แล้วก็ต้องทำด้วยตนเอง ทำแทนกันไม่ได้ ซื้อเอาก็ไม่ได้ เพราะไม่ใช่บัตรผู้แทน”**

“แหม หลวงพี่อ้างหลวงพ่ออีกแล้ว เมื่อไรจะเลิกอ้างแบบนี้เสียที คนเราควรจะมีความคิดที่เป็นของตัวเองมั่ง” นายสมชายว่า

“มันก็มีบ้างเหมือนกันแหละ ความคิดที่เป็นของตัวเองน่ะ แต่มันออกจะเปิ่นๆไม่ฉลาดเฉลียวนัก พูดออกมาทีไร เป็นถูกคนเขาหัวเราะเยาะทุกที ก็เลยต้องอ้างหลวงพ่อ จะผิดจะถูกยังไงก็ให้ไปถามหลวงพ่อเอาเอง แต่ก็แปลกนะคุณ พออาตมาอ้างหลวงพ่อ ก็ไม่เห็นใครหัวเราะเยาะเลย จึงต้องอ้างบ่อยๆจนชิน” พระบัวเฮียวอธิบายถึงสาเหตุที่ต้องอ้างคำพูดของอาจารย์

“เอาเถอะครับ เรายุติเรื่องนี้กันดีกว่า หลวงพี่ตอบผมได้แล้วว่าไปสอบอะไรมา” นายสมชายทวงคำตอบ

พระบัวเฮียวเห็นว่าไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ จึงจำใจเล่าให้ชายหนุ่มฟัง พร้อมทั้งลงความเห็นว่า

"ไม่น่าเป็นไปได้ ที่คนเป็นๆจะเหม็นราวกับซากศพ นี่ถ้าอาตมาไม่ได้เห็นมากับตาตัวเอง เป็นไม่เชื่อเด็ดขาด"

"ไม่รู้ว่าหลวงพ่อท่านทนได้ยังไงนะ **ผมละสงสารท่านจังเลย ที่ต้องสงเคราะห์คนทุกประเภทโดยไม่เลือกชั้นวรรณะ ตั้งแต่เกิดมาก็ยังไม่เคยเห็นใครมีชีวิตลำบากลำบนเหมือนท่าน ในโลกนี้จะมีอีกสักกี่คนที่เป็นอย่างท่าน** หรือหลวงพี่ว่ายังไง"

"อาตมาว่า ไม่มีอีกแล้ว คนที่ประเสริฐอย่างหลวงพ่อหาไม่ได้อีกแล้ว ไม่ว่าในโลกนี้หรือโลกไหนๆ" พระบัวเฮียวพูดจากใจจริง

"นั่นซิครับ แล้วผมก็เสียดายใจแทบขาด ที่ท่านจะต้องจากพวกเราไปในอีกสี่ปีข้างหน้า หลวงพี่ทราบเรื่องที่ท่านจะต้องได้รับอุบัติเหตุรถคว่ำแล้วใช่ไหมครับ"

"รู้แล้ว แต่มันยังไงๆอยู่นะ **อาตมาค่อนข้างมั่นใจว่าท่านจะไม่มรณภาพในลักษณะเช่นนั้น บุญบารมีที่ท่านสะสมไว้จะช่วยท่านได้ อาตมาแน่ใจเช่นนั้น**"

"หมายความว่า หลวงพี่ไม่เชื่อที่หลวงพ่อบอกหรือครับ แสดงว่าหลวงพี่ไม่เชื่อว่าท่านได้อภิญญาจริงอย่างนั้นหรือครับ"

"เชื่อซิ อาตมาเชื่อว่า ท่านได้อภิญญา ๖ ด้วยนะ ท่านเป็นพระอรหันต์ประเภท ***ฉฬภิญญา*** อาตมาเชื่ออย่างนี้"

"หลวงพี่อย่าไปพูดอย่างนี้ต่อหน้าท่านนะครับ เดี๋ยวจะหาว่าผมไม่เตือน เคยมีคนคิดว่าท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านบอกอย่าคิดอย่างนั้น ท่านเป็นพระอรเหต่างหาก เพราะใครมีทุกข์ ท่านก็จะเหไปช่วยเขา"

"คนอื่นจะคิดอย่างไรก็แล้วแต่ สำหรับอาตมา ท่านเป็นพระอรหันต์ที่ได้อภิญญาครบทั้ง ๖ ท่านเป็น ***พระฉฬภิญญา***" ภิกษุหนุ่ม

ย้ำ

"เอาเถอะครับ หลวงพี่อยากจะคิดอย่างนั้นก็ตามใจ แต่อย่าได้ไปพูดเรื่องนี้ให้ท่านฟังเชียว ถูกดุแน่ๆ นี่กี่ทุ่มกี่ยามแล้วล่ะ ผมชักง่วงแล้ว นอนกันเถอะครับ"

"เชิญคุณนอนก่อนเถอะ อาตมาจะปฏิบัติกรรมฐานเพื่อแผ่เมตตาไปให้หลวงพ่อท่าน บางทีอาจช่วยท่านได้นะหรือคุณว่ายังไง"

"**ครับ อาจเป็นได้ ก็หนูยังช่วยราชสีห์ได้นี่ครับ หลวงพี่ตัวใหญ่กว่าหนูตั้งแยะ**" นายสมชายว่า จากนั้นก็ล้มตัวลงนอน ไม่ช้าก็ส่งเสียงกรนเบาๆแสดงว่าหลับสนิท พระบัวเฮียวนั่งสมาธิกำหนด *พอง-หนอ* และ *ยุบ-หนอ* เป็นเวลาสองชั่วโมง ถอนจิตออกจากสมาธิแล้วแผ่เมตตาและอุทิศส่วนกุศลไปให้ท่านพระครู จากนั้นจึงจำวัด

พระบัวเฮียวกลับออกไปแล้ว ท่านพระครูจึงพูดกับอาจารย์ชิตว่า

"ยังไม่ทันไร สอบตกเสียแล้ว โยมอย่าไปถือสาท่านเลยนะท่านเพิ่งบวชยังไม่ทันครบพรรษาเลย" อาจารย์ชิตพอจะเข้าใจความหมายที่ท่านพูดจึงตอบว่า

"ผมไม่คิดอย่างนั้นหรอกครับ เพราะถ้าเป็นผม ก็ทนไม่ได้เช่นกัน แล้วผมก็เกรงใจหลวงพ่อมากที่ต้องมาทนกับกลิ่นเหม็นเน่าราวกับซากศพอย่างนี้ **ผมคงบาปมากใช่ไหมครับ ถึงได้เน่าทั้งที่ยังไม่ตาย**"

"อย่าเพิ่งไปคิดอะไร แล้วก็ไม่ต้องเกรงอกเกรงใจอาตมาแต่ประการใด ไหนลองตอบอาตมามาซิว่า โยมอยากหายหรือเปล่า"

"ผมยังมีโอกาสที่จะหายได้หรือครับ คงเป็นไปไม่ได้ หลวง

พ่ออย่าปลอบใจผมเลยครับ ที่ผมดั้นด้นมาก็ไม่ได้หวังว่าจะหาย เพียงแต่จะขอมาตายใกล้ๆหลวงพ่อเท่านั้น” อาจารย์วัยหกสิบพูดอย่างปลงตก

“แต่อาตมาดูแล้วว่า มีทางเป็นไปได้ถึงแปดสิบเปอร์เซ็นต์ ขอให้เชื่ออาตมา แล้วทำตามที่บอกก็แล้วกัน”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ผมจะขอบวชตลอดชีวิตเลยครับ ขออุทิศชีวิตเพื่อพระศาสนา ชีวิตการครองเรือนของผมสิ้นสุดลงเพราะโรคร้าย การได้ชีวิตใหม่ ผมถือว่าเป็นเพราะอำนาจบุญกุศล ผมจึงขอต่อบุญด้วยการบวชตลอดชีวิต”

“อย่าคิดไกลถึงขนาดนั้นเลยโยม อนาคตเป็นของไม่แน่ ถ้าโยมคิดว่าจะบวช ก็ขอให้อธิษฐานไว้แค่พรรษาเดียวก็พอ ถ้าไปบอกว่าจะบวชตลอดชีวิต แล้วเกิดทำตามที่พูดไม่ได้ ก็จะเสียสัจจะ เรื่องสัจจะนี่สำคัญมากนะโยม ลูกศิษย์อาตมาคนหนึ่งชื่อนายอู่ กำลังจะจมน้ำตายเพราะอุบัติเหตุเรือพลิกคว่ำ ก็อธิษฐานว่า หากรอดชีวิตจะบวชหนึ่งพรรษา เสร็จแล้วก็ไม่ทำตามที่พูด แกบนไว้ตั้งแต่ลูกสาวยังอยู่ในท้อง จนลูกสาวแต่งงานก็ยังไม่ยอมบวช อาตมาเตือน ก็ผัดเมื่อนั่นเมื่อนี่อยู่เรื่อย ในที่สุดก็เลยรถคว่ำคอหักตาย นี่แหละผลของการเสียสัจจะ ในกรณีของโยมก็เหมือนกัน ขอให้ตั้งใจไว้ว่าจะบวชอย่างน้อยหนึ่งพรรษา หลังจากนั้นจะสึกหรือไม่สึก ก็ไม่ถือว่าเสียสัจจะ เข้าใจหรือยัง”

“ครับ ผมจะอธิษฐานไว้หนึ่งพรรษาก่อน หลังจากนั้นก็จะอยู่ต่อไปเรื่อยๆโดยไม่สึก”

“ตามใจโยมก็แล้วกัน แต่อาตมาดูแล้ว โยมจะต้องสึกออกไปดูแลกิจการร้านค้า บวชตลอดชีวิตไม่ได้แน่” ท่านพระครูพูด

กฎแห่งกรรม ของอาจารย์ชิตบอกท่านว่า **ภรรยาเขาจะตายด้วยโรค**

มะเร็งในอีกสามปีข้างหน้า ท่านยังไม่บอกเขาตอนนี้ แต่จะบอกต่อเมื่อเขาหายป่วยแล้ว

"ภรรยาผมเขาดูแลได้ครับหลวงพ่อ เขาเก่งเรื่องค้าขายแล้วก็แข็งแรงไม่เคยเจ็บป่วย เขาคงทำบุญมาดี อย่างน้อยก็ดีกว่าผมแหละครับ"

"*แต่คนที่ทำบุญมาดี พอมาชาตินี้ไม่ต่อบุญ น้ำมันก็หมดได้เหมือนกันนะโยม*" ท่านพระครูแย้งเสียงเรียบเพราะรู้ว่าอีกสามปี **ภรรยาอาจารย์ชิตจะน้ำมันหมด ชนิดที่ไม่มีผู้ใดจะช่วยได้**

"บุญกุศลก็มีวันหมดได้หรือครับหลวงพ่อ" คนเป็นโรคมะเร็งถาม

"ได้ซิโยม ก็เหมือนน้ำมันรถนั่นแหละ หมดเมื่อไรรถก็วิ่งต่อไปไม่ได้ ถึงต้องเติมน้ำมันไงล่ะ" ท่านเจ้าของกุฏิอธิบายเชิงเปรียบเทียบให้คนเป็นอาจารย์ฟัง

"ถ้าอย่างนั้น บาปก็หมดได้ใช่ไหมครับ" อาจารย์ชิตถาม การได้สนทนากับท่านพระครู ทำให้เขารู้สึกเพลิดเพลินจนลืมความเจ็บปวดได้ชั่วครั้งคราว แท้ที่จริง *พลังเมตตา* ที่ท่านแผ่มาให้นั่นดอก ที่ช่วยบรรเทาเบาคลายความทุกข์ให้เขา

"ได้ ถ้าหากมีการชดใช้ สมมุติว่าโยมไปขอยืมเงินเขามาแล้วก็ไม่ใช้คืนเขา โยมก็ได้ชื่อว่าเป็นหนี้เขาอยู่ ต่อเมื่อใช้คืนเขาเมื่อใด ก็เป็นอันว่าหมดหนี้ พูดถึงเรื่องหนี้ อาตมานึกถึงเรื่องของตัวเองได้ โยมอยากฟังหรือเปล่า ถ้าไม่อยาก อาตมาจะได้ไม่เล่า"

"อยากครับ หลวงพ่อกรุณาเล่าเถิดครับ ผมรู้สึกสบายขึ้นเมื่อได้คุยกับหลวงพ่อ อาการเจ็บปวดดูเหมือนลดน้อยลงไปจนเกือบจะเหมือนคนปกติ หลวงพ่อกรุณาเล่าเถิดครับ"

"แล้วห้ามเอาไปเล่าต่อนะ เพราะเรื่องมันเกิดขึ้นและจบลง

เป็นอดีตไปแล้ว”

“ครับ ผมจะไม่เล่าให้ใครฟังหากไม่เผลอ”

“ตกลง ถ้าเล่าตอนเผลอ อาตมาไม่ว่า แต่ถ้าไม่เผลอ ห้ามเล่านะ”

“ครับ” บุรุษวัยหกสิบรับคำ

ท่านพระครูจึงเล่าว่า “สมัยที่อาตมาบวชใหม่ๆ อาตมาคุ้นเคยกับเจ๊คนนึง แกชื่อ **เจ๊ลั้ง** วันหนึ่งแกก็มาหาอาตมา บอกว่า *หลวงพ่อ ขอยืมเงินฉันสักห้าพันได้ไหม ฉันจะเอาไปให้เฮียเขาซ่อมรถ รถมันเสีย* เจ๊ลั้งแกมากับสามี จะชื่ออะไรอาตมาก็จำไม่ได้เสียแล้ว ตอนนั้นอาตมาเงินเยอะเพราะยายทิ้งสมบัติไว้ให้ ทั้งเงินทั้งทอง ทองนั่นก็ดูเหมือนจะสักสี่สิบบาทเห็นจะได้ เป็นทองรูปพรรณมีทั้งเข็มขัด สร้อยข้อมือ แล้วก็สร้อยสังวาลที่คนสมัยก่อนเขาใส่กัน อ้อ! แล้วก็มีร่างแหทองคำอันใหญ่อีกอันนึง”

“อะไรครับ หลวงพ่อ ร่างแหทองคำ” อาจารย์ชิตถาม

“ก็ลักษณะเหมือนกับแห ที่เขาให้เด็กผู้หญิงใส่น่ะ สมัยนี้ไม่ค่อยเห็นแล้ว เพราะเขาใส่กางเกงแทน”

“อ๋อ ตะปิ้งใช่ไหมครับ”

“คงงั้นมั้ง อาตมาเองก็ไม่เคยใส่กับเขา เพราะเป็นเด็กผู้ชาย” ท่านพระครูพูดติดตลก

“ผมก็เคยซื้อให้ลูกสาวใส่ครับ สมัยที่แกเด็กๆ เดี๋ยวนี้แม่เขายังเก็บไว้ บอกเอาไว้ให้รุ่นหลานดู”

“นั่นแหละ ทีนี้เจ๊ลั้งแกมาขอยืมเงินห้าพัน แกกำลังท้องแก่ด้วย ตอนที่มาน่ะ ท้องลูกคนแรก”

“แล้วหลวงพ่อให้หรือเปล่าครับ”

“ให้ซิ แต่บังเอิญตอนที่แกมาขอยืมอาตมาเพิ่งทำบุญสร้าง

โบสถ์ไปหลังหนึ่ง เงินหมดพอดีก็เลยไปขอยืมคนที่ตลาดปากบางให้ไปก่อน พอมีเงินจึงค่อยเอาไปใช้เขา แต่ก็นึกสังหรณ์ใจว่าคงจะไม่ได้คืน แล้วก็ไม่ได้คืนจริงๆ อาตมาจดบันทึกไว้นะ พอแกกับสามีกลับ อาตมาก็ขึ้นไปจดบันทึกว่า *วันที่ ๑๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๙๒ เวลา ๑๔.๐๐ น. เจ๊ลั้งที่อยู่นครนายกมายืมเงินไปห้าพันบาท รู้สึกสังหรณ์ใจว่าจะไม่ได้คืน*

"แล้วหลวงพ่อได้คืนหรือเปล่าครับ"

"ไม่ได้จนบัดนี้ อาตมาก็ไม่กล้าทวงแก เพราะทวงหนี้ใครไม่เป็น ก็ไม่รู้ว่าทำไมแกถึงลืมได้ แกมาที่นี่หลายครั้ง แต่ไม่เคยพูดเรื่องเงินเลย ฉะนั้นจะว่าแกตั้งใจโกงก็ไม่ได้ เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นจริง แกก็ต้องหลบหน้าหลบตา ไม่มาให้เห็นหน้า จริงไหม"

"จริงครับ เอาอย่างนี้ไหมครับหลวงพ่อ ถ้าวันหลังแกมาที่นี่อีก หลวงพ่อกรุณาบอกผม ผมจะพูดให้เองดีไหมครับ" อาจารย์ชิตขันอาสา

"ไม่ต้องหรอกโยม มันจบสิ้นกันไปแล้ว ฟังก่อน อาตมายังเล่าไม่จบ คือเมื่อปีที่แล้วนี่เอง แกก็มานิมนต์ไปงานแต่งงานลูกสาว ก็คนที่อยู่ในท้องตอนที่แกมาขอยืมเงินอาตมานั่นแหละ ก่อนไปอาตมาก็อธิษฐาน *เจ้าประคุ้นขอให้ข้าพเจ้าได้เงินห้าพันคืนเถอะ ขอให้เจ๊ลั้งแกนึกได้เถอะ* แล้วก็ไปนครนายก แกส่งรถมารับเพราะตอนนั้นอาตมายังไม่มีรถใช้ ลูกสาวแกแต่งงานวันที่ ๑๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ เป็นเวลา ๒๔ ปีเต็มที่แกยืมเงินอาตมาไป พอไปถึงก็ทำพิธี จากนั้นก็ฉันเช้า

ฉันเช้าเสร็จ อาตมาก็ลากลับ แกก็ไม่พูดเรื่องเงินอีก **อาตมารู้สึกผิดหวัง ก็เลยมานั่งกรรมฐานตรวจสอบดู ถึงได้รู้ว่า ที่เขาลืมเพราะเราเคยเป็นหนี้เขาไว้ตั้งแต่ชาติก่อนโน้น**"

"ชาติที่แล้วนี่หรือครับ"

"ไม่ใช่ ก่อนชาติที่แล้ว เพราะชาติที่แล้วอาตมายังไม่ทันขอยืมเงินใครเนื่องจากตายเสียก่อน ดูเหมือนจะตายตอนอายุสักสามสี่ขวบนี่แหละ"

"เป็นอะไรตายครับ"

"ตกน้ำตาย คือบ้านอาตมาอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา แล้วพี่เลี้ยงเขาเผลอ อาตมาลงไปเล่นที่ท่าน้ำ ก็เลยตกน้ำตาย นี่โยมห้ามเอาไปเล่าให้ใครฟังนะ อาตมายังไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง เรื่องตกน้ำตายน่ะ **การปฏิบัติกรรมฐานมีประโยชน์ตรงนี้แหละ คือทำให้ระลึกถึงกรรมเก่าได้ จะได้ใช้ๆให้หมดไปเสีย ทุกคนก็มีกรรมด้วยกันทั้งนั้น ไม่ว่าโยมหรืออาตมาหรือใครๆ**"

"แล้วหลวงพ่อบอกเจ๊คนนั้นหรือเปล่าครับ"

"ไม่ได้บอกอย่างที่เล่าให้โยมฟังหรอก หลังจากนั้นอีกหนึ่งเดือน แกก็มาที่วัดอีก อาตมาก็แกล้งถามแกว่า *เจ๊ อาตมาเคยเป็นหนี้เป็นสินเจ๊แล้วลืมใช้บ้างหรือเปล่า ลองนึกดูซิ* แกก็นึกอยู่นานแล้วก็บอกว่าไม่ได้เป็น อาตมาก็ถามว่า ถ้าเกิดเป็นตั้งแต่ชาติก่อนๆ ล่ะ อาตมาจะใช้ให้ชาตินี้ เอาไหม จะได้หมดหนี้กัน แกก็ว่า *เอาเถอะ ฉันยกให้ ถ้าเป็นหนี้ตั้งแต่ชาติก่อนๆฉันยกให้หลวงพ่อ* อาตมาก็ย้ำว่า จริงๆนะ *อย่าพูดเล่นนะ* แกก็รับปากรับคำ ซึ่งก็แปลว่า แกอโหสิให้ **อาตมาก็เลยบอกว่า ที่แกยืมอาตมาเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน อาตมาก็ยกให้เหมือนกัน แกก็นึกขึ้นได้ แล้วบอกจะใช้คืน อาตมาไม่ยอมรับคืน เพราะที่ยืมแกมา ถ้าคิดเป็นเงินในชาตินี้ ก็คงตกสองแสนบาททั้งต้นทั้งดอก ซึ่งถ้าแกเกิดจะเอาคืน ก็ไม่รู้จะไปเอาที่ไหนมาให้**"

"หลวงพ่อก็ได้กำไรซิครับ"

"ยังงั้นน่ะซิ อาตมาถึงเตือนโยมว่า อย่าเที่ยวพูดเรื่องนี้ให้ใครฟัง เดี๋ยวเขาจะตำหนิเอาว่าหลวงพ่อเจริญค้ากำไรเกินควร" แล้วท่านก็หัวเราะ อาจารย์ชิตพลอยหัวเราะไปด้วย นานนักหนาแล้วที่เขาไม่ได้หัวเราะอย่างมีความสุขเช่นค่ำคืนนี้

๕๓

บุรุษผู้มากับก้อนหิน

เสียงยามเคาะแผ่นเหล็กสิบสองครั้งบอกเวลาเที่ยงคืน ท่านพระครูจึงบอกอาจารย์ชิตว่า

"สองยามแล้ว โยมควรจะพักผ่อนเสียที พรุ่งนี้อาตมาจะให้ขึ้นกรรมฐาน แล้วก็จะปรุงยารักษาโรคให้ เอาละ ประเดี๋ยวอาตมาจะไปเอาเครื่องนอนมาให้ นอนตรงหน้าอาสนะนี่แหละ" ท่านลุกจากที่นั่งแล้วเดินเข้าไปในห้องนายขุนทอง ประเดี๋ยวหนึ่งก็ออกมาพร้อมเครื่องนอนหนึ่งชุด อาจารย์ชิตรับของจากมือท่านแล้วจัดการปูเสื่อและกางมุ้ง เขากราบท่านสามครั้งด้วยซาบซึ้งในพระคุณอย่างหาที่สุดมิได้

"เอาละ นอนได้แล้ว อาตมาจะให้การบ้านตั้งแต่คืนนี้เลย"

"การบ้านอะไรครับ" บุรุษวัยหกสิบไม่เข้าใจ

"ก็ให้โยมเริ่มปฏิบัติกรรมฐานเสียตั้งแต่คืนนี้เลยน่ะซิ วิธีปฏิบัติคือให้เอามือวางไว้ที่ท้อง สังเกตอาการพอง-ยุบ ขณะที่หายใจเข้า-ออก เมื่อท้องพอง โยมก็ว่าในใจว่า *พอง-หนอ* เมื่อยุบก็ว่า *ยุบ-หนอ* ทำอย่างนี้ไปจนกว่าจะหลับ ไม่ต้องไปสนใจความเจ็บปวดตรงคอ ให้เอาสติมาไว้ที่ท้องตลอดเวลา พยายามทำให้ได้ นี่แหละคือการบ้าน อาตมาจะขึ้นไปทำงานต่อละ"

"หลวงพ่อยังไม่จำวัดหรือครับ"

"ยังหรอกโยม อาตมาไม่เคยนอนต่ำกว่าตีสอง บางคืนก็ทำงานจนถึงตีสี่ซึ่งเป็นเวลาปฏิบัติกรรมฐานพอดี ก็เลยไม่ต้องนอน เอาละ พักผ่อนเถอะ อาตมาจะขึ้นข้างบนเสียที" ท่านปิดไฟห้องรับแขก แล้วพูดกับ ***บุรุษผู้มากับก้อนหิน***ด้วยเสียงแผ่วเบาว่า *"ช่วยดูแลแขกของอาตมาด้วยนะ เขากำลังป่วยหนัก"*

"ครับ กระผมจะดูแลอย่างดีที่สุด ขอพระคุณเจ้าอย่าได้เป็นกังวลเลยขอรับ" บุรุษนั้นรับคำ เขานั่งประนมมือ หมอบอยู่ตรงประตูทางขึ้น

"เอาละ ขอบใจ เป็นยังไงบ้าง ปฏิบัติกรรมฐานไปถึงไหนแล้ว ไม่เห็นมาให้สอบอารมณ์เลย"

"กระผมเกรงใจพระคุณเจ้าน่ะขอรับ เห็นทำงานจนไม่มีเวลาพักผ่อน การปฏิบัติของกระผมก็ก้าวหน้าดีขอรับ หากบรรลุญาณ ๑๖ เมื่อใด ก็จะต้องขอราบลา"

"แล้วจวนหรือยังล่ะ"

"จวนแล้วขอรับ คิดว่าอีกไม่นานคงได้"

"แล้วไม่ห่วงคู่รักหรือ ไปแล้วไม่ห่วงคนที่มากับเสานั่นหรือ" ท่านหมายถึงเสาตกน้ำมันที่พิงอยู่ใต้ต้นปีบหลังกุฏิ

"เรานัดกันแล้วขอรับ กระผมจะไปรอเธอที่สวรรค์ชั้นดุสิต เธอบอกจะอยู่รับใช้หลวงพ่อไปก่อน เธอช่วยกวาดบริเวณวัดทุกคืนเลยนะขอรับ"

"อาตมาทราบแล้ว ฝากขอบใจเขาด้วย ลานวัดสะอาดสะอ้านขึ้นมากตั้งแต่เขามาอยู่ เอาเถอะ พากันสร้างบารมีเข้าไว้ จะได้ไม่ตกลงไปในภพภูมิต่ำ อย่าลืมดูแลแขกของอาตมาด้วย จะขึ้นไปทำงานละ" พูดจบ ท่านจึงขึ้นไปชั้นบน

อาจารย์ชิตไหว้พระสวดมนต์เสร็จแล้วจึงล้มตัวลงนอน เอามือวางบนท้องสังเกตอาการเคลื่อนไหวของมันดังที่หลวงพ่อท่านสอน นับตั้งแต่ถูกโรคร้ายรุมเร้า เขากลายเป็นคนโกรธง่าย เจ้าโทสะฉุนเฉียว จนลูกเมียเข้าหน้าไม่ติด ห้าปีเต็มที่ต้องมีชีวิตอย่างทุกข์ทรมานและสิ้นหวัง ชะรอยคงเป็นบุญเก่าที่นำให้มาพบพระภิกษุผู้เปี่ยมด้วยเมตตาธรรมเช่นท่านพระครู

เป็นวันแรกที่เขารู้สึกสบายอกสบายใจ และมีความหวังว่าชีวิตจะปลอดภัยจากโรคมะเร็งร้าย *ในภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่น บุรุษวัยหกสิบรู้สึกว่ามีคนเอาสำลีชุบน้ำอุ่นมาเช็ดแผลที่คอซึ่งมีน้ำเหลืองไหลเยิ้มอยู่ตลอดเวลาและส่งกลิ่นเหม็นอย่างร้ายกาจ เขาพยายามจะลืมตาขึ้นดูว่าเป็นผู้ใด หากก็รู้สึกว่าเปลือกตาหนักจนลืมไม่ขึ้น* จะว่าเป็นพ่อหนุ่มกะเทยคนนั้นก็คงเป็นไปไม่ได้ เพราะแกแสดงท่าทางรังเกียจ ถึงกับหนีขึ้นไปนอนข้างบน คงเป็นหลวงพ่อผู้มีจิตเปี่ยมด้วยเมตตานั่นเอง แล้วเขาก็ผล็อยหลับไปอย่างมีความสุข เป็นความสุขที่ชีวิตไม่เคยได้สัมผัสในช่วงห้าปีที่ผ่านมา

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงนั่งเขียนหนังสืออยู่จนถึงตีสอง จากนั้นจึงลงมาล้างมือล้างเท้าที่ห้องน้ำใต้บันไดเพื่อเตรียมจำวัด ขณะเอนกายลงอย่างมีสตินั้น บัดดลก็ให้รู้สึกปีติซาบซ่านทั่วสรรพางค์จึงใช้ *เห็นหนอ* ตรวจสอบดู พระบัวเฮียวนั่นเองที่เป็นต้นเหตุของความรู้สึกเช่นนี้ ท่านพูดในใจว่า

ขอบใจเธอมากบัวเฮียวที่อุตส่าห์แผ่เมตตามาให้ แต่คงจะไม่มีใครช่วยฉันได้หรอก ใครเลยจะฝืนกฎแห่งกรรมไปได้ ***ฉันรู้ตัวดีวันเสาร์ที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๑ เวลา ๑๒.๔๕ นาฬิกา ฉันจะต้องคอหักตายเพราะอุบัติเหตุรถคว่ำ ต้องตายอย่างแน่นอน ฉันตรวจสอบดูแล้ว***

ก่อนเข้าสู่ห้วงนิทรารมณ์ ท่านหวนระลึกนึกถึงพระพุทธวจนะที่ว่า ***"อตฺตนา ว กตํ ปาปํ อตฺตนา สงฺกิสฺสติ, อตฺตนา อกตํ ปาปํ อตฺตนา ว วิสุชฺฌติ, สุทฺธิ อสุทฺธิ ปจฺจตฺตํ นาญฺโญ อญฺญํ วิโสธเย*** *– ตนทำบาปเอง ตนก็เศร้าหมองเอง ตนไม่ทำบาป ตนก็บริสุทธิ์เอง ความบริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์เป็นของเฉพาะตน คนอื่นจะให้คนอื่นบริสุทธิ์แทนไม่ได้*

เมื่อท่านพระครูกลับจากบิณฑบาต นายสมชายจัดสำรับถวายท่านแล้วนั่งคอยรับใช้อยู่ห่างๆ อาจารย์ชิตยังคงนอนหลับอย่างมีความสุขและท่านเจ้าของกุฏิก็ไม่ต้องการจะรบกวนเขา ด้วยรู้ว่าบุรุษวัยหกสิบมิได้หลับสบายเช่นนี้มาห้าปีแล้ว เมื่อท่านฉันเสร็จคนที่กำลังหลับอยู่ก็ตื่นพอดี เขารีบออกตัวว่า

"ผมตื่นสายขนาดนี้เชียวหรือครับ ต้องขอประทานโทษเพราะหลับสบายดีเหลือเกิน" พูดพลางลุกขึ้นมาเก็บที่นอน รู้สึกกระปรี้กระเปร่าเหมือนไม่ใช่คนที่กำลังป่วยหนัก จากนั้นจึงนำแปรงและยาสีฟันออกมาจากกระเป๋าเสื้อผ้า ท่านพระครูชี้ไปที่ห้องน้ำใต้บันได พลางกล่าวอนุญาตให้เขาเข้าไปใช้ได้

"หลวงพ่อให้เขาใช้ทำไม ประเดี๋ยวก็เหม็นแย่" นายสมชายติง พอดีกับนายขุนทองทำความสะอาดกุฏิชั้นบนเสร็จ และลงมาข้างล่าง เมื่อรู้ว่าบุรุษนั้นเข้าใช้ห้องน้ำใต้บันไดก็โวยวายลั่น

"หนูไม่ย้อมไม่ยอม ทำไมหลวงลุงถึงทำแบบนี้"

"เบาๆหน่อยเจ้าขุนทอง ยังไงก็เห็นแก่หน้าข้ามั่ง" ท่านพระครูปราม

"มันห้องน้ำของข้า ข้าจะให้ใครใช้ มันก็เรื่องของข้า พวกเอ็งมาเดือดร้อนอะไรด้วย"

"ดีแล้ว งั้นหลวงลุงทำความสะอาดเองก็แล้วกัน หนูไม่ทำอีกแล้ว" หนุ่มกะเทยว่า

"ผมก็คงไม่เหมือนกัน" นายสมชายสมทบ

"เอาละ ไม่เป็นไร พวกเอ็งไม่ทำ ข้าทำของข้าเองก็ได้ จะได้รู้ว่าคนอย่างพวกเอ็งนั้นเลี้ยงเสียข้าวสุก จิตใจไร้ความเมตตา เขาทุกข์เพราะโรคร้ายก็ทรมานพอแล้ว ยังจะมาทุกข์เพราะกิริยาท่าทางของพวกเอ็งอีก เสียแรงที่อยู่ใกล้ข้า แต่ไม่เอาเยี่ยงอย่างข้าเลยแม้แต่น้อย ลองเอาใจเขามาใส่ใจเราดูบ้างซิ ถ้าพวกเอ็งเป็นอย่างเขา จะรู้สึกยังไง" ท่านเจ้าของกุฏิ *เทศน์* เสียยืดยาวจนชายหนุ่มทั้งสองได้คิด เขาก้มลงกราบขอขมา

"ผมผิดไปแล้วครับ หลวงพ่อกรุณายกโทษให้ผมด้วย" นายสมชายพูดก่อน

"หนูก็ผิดไปแล้วฮะหลวงลุง หนูกราบขอขมา" นายขุนทองพูดบ้าง

พอดีอาจารย์ชิตออกมาจากห้องน้ำ เขาได้ยินการสนทนานั้น หากไม่ถือสา เพราะเข้าใจความรู้สึกของคนทั้งสองดี แต่ถ้าเป็นเมื่อก่อนก็คงโกรธหน้าดำหน้าแดงไปเหมือนกัน

"ผมหลับสนิทเลยครับหลวงพ่อ รู้สึกตัวเหมือนกันตอนที่หลวงพ่อมาเช็ดแผลให้ ผมอยากจะกล่าวขอบคุณ แต่รู้สึกปากมันหนักจนพูดไม่ออก แถมตาก็ลืมไม่ขึ้นด้วยครับ"

"อ้อ ยังงั้นหรือ มีคนมาพยาบาลตอนหลับหรือ" ท่านพระครูถามยิ้มๆด้วยรู้ว่า ใคร คือบุคคลผู้นั้น

"ไม่ใช่หลวงพ่อหรอกหรือครับ" อาจารย์ชิตถามอย่างฉงน

"อาตมาไม่ได้ลงมาเอง แต่สั่งคนอื่นมาทำแทน เอาเถอะ ไม่ต้องซักถามอะไร" นายสมชายกับนายขุนทองมองตากัน แล้วหนุ่ม

กะเทยก็โพล่งขึ้นว่า

"สงสัยจะเป็นนายก้อนหินมั่งหลวงลุง"

"นายก้อนหินไหนครับ" อาจารย์ชิตถาม ท่านพระครูขยิบตาใส่หลานชายเป็นเชิงห้ามไม่ให้พูด แต่ชายหนุ่มไม่เห็น จึงพูดต่อ

"ก็ที่ครูสองผัวเมียเอามาถวายหลวงลุงนั่นไงที่อยู่..." ยังพูดไม่ทันจบ ก็ถูกนายสมชายสะกิดอย่างแรงจึงต้องหยุด

"อย่าไปฟังเจ้าขุนท่องเลยโยม ธาตุมันไม่ค่อยดี เลยชอบพูดเพ้อเจ้ออยู่เรื่อย" หลานชายอ้าปากจะเถียง หากนายสมชายพูดตัดบทขึ้นว่า

"เราไปกินข้าวที่หอฉันกันเถอะ จะได้ให้อาจารย์กินที่นี่" แล้วเขาก็จัดสำรับที่ท่านพระครูฉันเสร็จแล้วนั้นให้อาจารย์ชิต ตัวเขากับนายขุนทองพร้อมใจกันเดินไปรับประทานที่หอฉันร่วมกับเด็กวัดคนอื่นๆ

"ทานอาหารเสียก่อน ประเดี๋ยวจะให้ขึ้นกรรมฐาน ทานได้หรือเปล่า หรือว่าจะทานข้าวต้ม"

"ไม่ต้องหรอกครับหลวงพ่อ ผมเบื่อข้าวต้มจะแย่อยู่แล้ว วันนี้จะขอทานน้ำพริกผักต้มดู คงไม่มีปัญหาอะไรครับ" แล้วเขาจึงลงมือรับประทาน รู้สึกรสชาติถูกปากจนรับประทานได้หลายคำทั้งที่ยังเจ็บคออยู่ รับประทานเสร็จก็เตรียมเก็บสำรับจะนำไปล้าง

"เอาไว้นั่นแหละ ไม่ต้องทำ ประเดี๋ยวสองคนนั่นเขามาจัดการเอง" ท่านหมายถึงคนเป็นลูกศิษย์กับคนเป็นหลาน พอดีกับนายขุนทองเดินเข้ามา

"สมชายไปไหนเสียล่ะ" ท่านถาม

"ไปหาต้นใต้ใบกับต้นไมยราบมาให้หลวงลุงฮะ บอกให้หนูมาเก็บสำรับ" เขายกสำรับออกไปวางบนโต๊ะหลังห้องรับแขก ครอบ

ด้วยฝาชีทำจากตอกไม้ไผ่ แล้วจึงเก็บถ้วยชามที่ใช้แล้วออกไปล้างข้างตุ่มน้ำหลังกุฏิ ค่อยหายใจโล่งอกเมื่อห่างบุรุษนั้นออกมา แต่ถึงอย่างไร วันนี้ก็ยังดีกว่าวันวาน อาจเป็นเพราะจมูกเขาเริ่มจะชินกับกลิ่นเน่านั้นก็เป็นได้

ครู่ใหญ่ นายสมชายก็หอบพืชสมุนไพรสองชนิดเข้ามาในกุฏิ

"เอาไปที่โรงครัว สับให้ละเอียดแล้วผึ่งแดดให้แห้ง จากนั้นก็นำไปคั่วให้เหลือง แล้วค่อยเอามาที่นี่ อย่าให้ปนกันนะ" ท่านเจ้าของกุฏิสั่งการ ชายหนุ่มจึงหอบของสองสิ่งนั้นไปยังโรงครัวเพื่อจัดการตามคำสั่ง

"ขุนทองช่วยไปตามพระบัวเฮียวมาช่วยนำโยมขึ้นกรรมฐาน แล้วจัดพานดอกไม้ธูปเทียนมาด้วย" ท่านสั่งหลานชายที่เพิ่งเสร็จจากการล้างถ้วยชาม

"ให้หลวงพี่จัดพานมาด้วยหรือฮะหลวงลุง รู้สึกว่าหลวงพี่จะไม่มีพานนะฮะ" หลานชายท้วง

"ข้าให้เอ็งต่างหาก"

"ก็หลวงลุงสั่งไม่ชัดเจน ทีหลังพูดให้ชัดๆนะฮะ"

"ข้าก็ว่าข้าพูดชัดเจนดีแล้วนา หรือว่าโยมว่ายังไง" ท่านหันไปถามอาจารย์ชิต บุรุษวัยหกสิบเพียงแต่ยิ้มหากไม่ออกความเห็น เพราะเกรงนายขุนทองจะโกรธ ทางที่ดีควรนิ่งเข้าไว้

"เห็นไหมหลวงลุง ที่โยมเขานิ่งก็แปลว่าเขาเห็นด้วยกะหนูใช่ไหมฮะ" ถามอย่างจะหาพวก ท่านพระครูจึงพูดตัดบทว่า

"เอาเถอะๆอย่ามัวมาต่อนัดต่อแนงอยู่เลย รีบไปตามพระบัวเฮียวได้แล้ว หลังจากนั้นก็ให้เอ็งไปเก็บดอกไม้มา พานและธูปเทียนมีอยู่ที่นี่แล้ว ไง ข้าสั่งชัดเจนหรือยังคราวนี้"

"ชัดเจ๋งเป้งเลยฮะ" หลานชายใช้ศัพท์ทันสมัยพลางหัวเราะคิกๆ จากนั้นจึงลุกออกไปตามคำสั่ง

"ประเดี๋ยวโยมรับศีลแปดก็แล้วกันนะ ไหวหรือเปล่า อาตมาอยากจะให้ฝืนใจหน่อย ถ้าถือศีลแปดจะหายเร็วกว่าศีลห้า เพราะการประพฤติพรหมจรรย์มันเอื้อต่อการปฏิบัติ"

"ไหวครับหลวงพ่อ ปกติผมก็ไม่ค่อยได้รับประทานมื้อเย็นอยู่แล้ว จะได้เตรียมตัวไว้ต่อนบวชเลย" อาจารย์ชิตรับคำแข็งขัน

พระบัวเฮียวรู้ว่าอย่างไรเสียก็จะต้องถูกเรียกไปสอบแก้ตัวอีก ดังนั้น หลังจากฉันเช้าเสร็จ ท่านจึงนั่งสมาธิหนึ่งชั่วโมงโดยไม่เดินจงกรม ถอนจิตออกจากสมาธิแล้วก็แผ่เมตตาให้ตัวเองและอาจารย์ชิต พร้อมทั้งอธิษฐานขอให้ *สอบผ่าน* นายขุนทองมาถึงตอนท่านแผ่เมตตาเสร็จพอดี

"หลวงพี่ฮะ หลวงลุงให้มาตามไปนำโยมคอเน่าคนนั้นขึ้นกรรมฐานฮะ" หนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดรายงาน

"ขุนทอง อย่าไปเรียกเขาอย่างนั้นเลย เขาได้ยินเข้ามันจะไม่ดี เขาเป็นอาจารย์ไม่ใช่รึ เรียกเขาว่าอาจารย์ดีกว่านะ" พระบัวเฮียวปรามแล้วเสนอแนะ

"ตกลงฮะ จริงของหลวงพี่ ไอ้หนูมันก็กระโถนปากแตกเสียด้วย เมื่อเช้าก็ถูกหลวงลุงเทศน์เพราะเรื่องนี้ เดี๋ยวหลวงพี่ไปเลยนะฮะ หนูจะไปเก็บดอกไม้ก่อน" เขาไหว้หนึ่งครั้งแล้วเดินจากไป

พระบัวเฮียวเดินกำหนด ***ขวา–ซ้าย*** ไปยังกุฏิพระอุปัชฌาย์ ครั้นถึงจึงกราบสามครั้งแล้วนั่งตรงที่ที่เคยนั่ง ชะรอยท่านคงจะปฏิบัติก้าวหน้าขึ้นมาก จึงสามารถทนต่อกลิ่นนั้นได้ดีกว่าวันวาน รู้สึกว่าความเหม็นของมันจะลดลงกว่าครึ่ง

อาจารย์ชิตกราบผู้มาใหม่สามครั้งโดยไม่ต้องให้ท่านพระครู

บอก ครู่หนึ่งนายขุนทองก็ถือดอกไม้เข้ามา เป็นดอกเข็มกับดอกดาวเรือง เขาจัดการนำมาใส่พานพร้อมธูปและเทียน พิธีสมาทานกรรมฐานเริ่มตั้งแต่อาจารย์ชิตถวายเครื่องสักการะคือพานดอกไม้ธูปเทียนแด่ท่านพระครู แล้วสมาทานศีล ๘ ท่านพระครูให้ศีล จากนั้นพระบัวเฮียวกล่าวนำคำขอกรรมฐานให้อาจารย์ชิตว่าตามไปจนเสร็จพิธี

"เอาละ ทีนี้ก็จะลงมือปฏิบัติกันเลย บัวเฮียว เธอกลับที่พักได้แล้ว เป็นอันว่าเธอสอบผ่าน" ท่านเจ้าของกุฏิบอกภิกษุหนุ่ม

"หลวงพ่อจะสอนโยมเองหรือครับ" พระบัวเฮียวถาม เพราะปกติท่านพระครูจะให้ท่านเป็นผู้สอน

"ถูกแล้ว รายนี้ต้องสอนเป็นพิเศษ เพราะเขาป่วย มีอะไรที่ต้องแนะนำนอกเหนือไปจากสอนคนปกติ อ้อ แล้วก็ขอขอบใจนะที่แผ่เมตตามาให้เมื่อคืนนี้" ท่านไม่ได้พูดต่อดอกว่า การทำกรรมแทนกันนั้นเป็นเรื่องที่มิอาจทำได้เพราะ *คนอื่นจะให้คนอื่นบริสุทธิ์แทนไม่ได้* ที่ไม่พูดเพราะไม่ต้องการให้คนเป็นศิษย์เสียกำลังใจ พระบัวเฮียวจึงเดินกลับกุฏิด้วยจิตที่ผ่องแผ้ว ท่านมิได้กำหนด *ขวา-ซ้าย* เหมือนเมื่อตอนขามา หากเปลี่ยนมากำหนด *ดีใจหนอ สอบผ่านแล้วหนอ* แทน

"เอาละ อาตมาจะสอนให้โยมเดินจงกรมและนั่งสมาธิ แต่ขอเกริ่นไว้ก่อนว่า โยมจะต้องอดทนมากๆ ยิ่งปฏิบัติ โยมก็จะยิ่งมีทุกขเวทนาเพิ่มขึ้น คือแผลที่คอมันจะปวดมากกว่าเดิมหลายเท่า โยมก็อย่าท้อถอยตั้งสติสู้กับมัน นึกเสียว่า เราทำกรรมเอาไว้และกำลังชดใช้กรรม ยิ่งปวดมากเท่าไรก็ยิ่งดีมากเท่านั้น เพราะถ้าไม่ปวดแสดงว่าจะไม่หาย ขอให้โยมจำอันนี้ไว้ให้ดี พอจะทำได้หรือเปล่า"

"ครับ ผมจะพยายามให้ถึงที่สุด กำลังใจผมดีขึ้นเป็นกอง

คิดว่าคงสู้กับมันได้” เขาหมายถึงโรคร้าย

“นั่นต้องอย่างนั้น อย่าลืมว่าใจนี่สำคัญที่สุดเลยนะ ไม่ว่าจะทำอะไรก็ตาม ถ้ากำลังใจดีก็ถือว่าสำเร็จไปครึ่งหนึ่งแล้ว พระพุทธองค์จึงได้ทรงสอนไว้ว่า **“มโนปุพฺพงฺคมา ธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา, มนสา เจ ปสนฺเนน ภาสติ วา กโรติ วา, ตโต นํ สุขมนฺเวติ ฉายาว อนุปายินี** – *ธรรมทั้งหลาย มีใจเป็นหัวหน้า มีใจประเสริฐที่สุด สำเร็จแล้วแต่ใจ ถ้าบุคคลมีใจผ่องใส กล่าวอยู่ก็ตาม ทำอยู่ก็ตาม สุขย่อมไปตามบุคคลนั้น เพราะสุจริตสามอย่างนั้น เหมือนเงา มีปกติไปตามฉะนั้น”* เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงอัญเชิญพระพุทธวจนะมาเพื่อเป็นกำลังใจแก่คนป่วยหนัก

บ่ายวันเดียวกันนั้น ที่กุฏิท่านพระครูร้างผู้คน เพราะบรรดาผู้มีทุกข์ทั้งหลาย ไม่อาจทนกับกลิ่นเหม็นจากแผลที่คออาจารย์ชิตได้ ท่านเจ้าของกุฏิก็ตั้งใจจะทดสอบความอดทนของพวกเขา จึงไม่ยอมเปลี่ยนไป *รับแขก* ที่ศาลาการเปรียญ ตามที่มีผู้เสนอแนะมา นายสมชายกับนายขุนทองจึงไม่ต้องทำหน้าที่คอยบริการแขก ทั้งสองช่วยกันทำความสะอาดกุฏิและขัดห้องน้ำ ทั้งยังตกลงกันว่าคืนนี้จะกลับมานอนยังที่ของตนๆ

“ในเมื่อหลวงพ่อท่านทนได้ เราก็ต้องทนได้ จริงไหมขุนทอง” ศิษย์วัดพูดเสียงเบาเพื่อไม่ให้คนเป็นมะเร็งต่อมน้ำเหลืองได้ยิน

“จริงฮะ จริงร้อยเปอร์เซ็นต์เลย แหม หนูชักอยากให้อาจารย์ชิตแกอยู่ที่นี่นานๆแล้วละ เราจะได้ไม่ต้องรับแขก แล้วหลวงลุงก็จะได้มีเวลาพักผ่อน” หนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดว่าขณะใช้แปรงขัดพื้นห้องน้ำ

"พูดยังงั้นมันก็ไม่ดี อย่าลืมว่าญาติโยมที่เขามาหาหลวงพ่อเพราะเขามีทุกข์นะ แล้วหลวงพ่อท่านก็ช่วยแนะนำให้พวกเขาหายทุกข์ ซึ่งจะหายมากหายน้อยก็ขึ้นอยู่กับว่าเขาปฏิบัติตามได้แค่ไหน หรือบางคนไม่นำไปปฏิบัติเลย ก็ต้องทุกข์กันต่อไป เอ็งไปพูดอย่างนั้น ก็เหมือนกับขาดเมตตาธรรม" คนอาวุโสกว่าอธิบาย

"จริงของพี่ ถ้าพวกเขาไม่มา หลวงลุงท่านก็ไม่ได้สร้างบารมี จริงไหม **การช่วยคนให้พ้นจากความทุกข์เป็นการสร้างบารมีอย่างหนึ่ง** ใช่ไหม"

"ถูกแล้ว แหม เดี๋ยวนี้เอ็งชักเก่งขึ้นนะ เก่งขึ้นกว่าแต่ก่อนจนเกือบจะเรียกได้ว่าเป็นคนละคนกันเลย" นายสมชายชม

"คนเรามันก็ต้องมีการพัฒนากันบ้างแหละพี่ จะให้งี่เง่าอยู่ตลอดเวลาได้ไง" นายขุนทองว่า

"นั่นซิ แต่ข้าว่าเพราะเอ็งได้มาอยู่ใกล้หลวงพ่อด้วยแหละ ข้าเองก็รู้สึกตัวเหมือนกันว่า ถ้าไม่ได้มาอยู่รับใช้ใกล้ชิดหลวงพ่อป่านนี้อาจกลายเป็นไอ้โจรห้าร้อยไปแล้ว"

"ทำไมต้องห้าร้อยด้วยล่ะพี่ สองร้อยสามร้อยไม่ได้หรือ" นายขุนทองเริ่มยวน นายสมชายกำลังอารมณ์ดีจึงตอบว่า

"ก็คงได้มั้ง แต่ข้าไม่เคยได้ยินใครเขาพูดว่า ไอ้โจรสองร้อยหรือไอ้โจรสามร้อย ได้ยินแต่ไอ้โจรห้าร้อย"

เสียงร้องครวญครางให้ท่านพระครูช่วยดังมาจากด้านหน้าของกุฏิ

นายสมชายใช้ให้นายขุนทองออกไปดู ฝ่ายนั้นจึงละมือจากการขัดพื้นห้องน้ำ พอเปิดประตูออกมาก็ร้องกรี๊ด

"ว้าย ตาเถนหกคะเมนตีลังกา ตายแล้วตายแล้ว นางมณโฑนมโตข้างเดียว"

๕๔

นางมณโฑ

“โอยปวด...ปวดเหลือเกิน หลวงพ่อจ๋า ช่วยลูกช้างด้วย” สตรีวัยยี่สิบเศษนอนร้องครวญครางอยู่ตรงประตูทางเข้า หล่อนสวมผ้าซิ่นสีน้ำตาลเข้ม ทว่าท่อนบนเปลือยเปล่า ปทุมถันข้างหนึ่งใหญ่กว่าปกติประมาณสักสามเท่าของอีกข้าง ในมือหล่อนถือเสื้อมาด้วย อาจารย์ชิตกำลังนั่งสมาธิอยู่ ได้ยินเสียงร้องครวญครางจึงลืมตาขึ้นดู

ภาพที่เห็นไม่ได้ทำให้เขาเกิดความกำหนัดยินดีในกามคุณ เพราะหญิงสาวผู้นี้คงอายุรุ่นราวคราวเดียวกับลูกสาวเขา ความรู้สึกที่มีต่อหล่อนคือสมเพชเวทนา รู้ว่าหล่อนจะต้องเป็นมะเร็งที่เต้านมแล้วก็คงเจ็บปวดไม่แพ้มะเร็งต่อมน้ำเหลืองของเขา

“หนู ทำไมไม่ใส่เสื้อให้เรียบร้อยล่ะ มาหาพระหาเจ้าควรแต่งกายให้มิดชิดนะหนูนะ” บุรุษสูงอายุพูดด้วยเมตตา

“มันใส่ไม่ไหวจ้ะลุง ปวด ปวดเหลือเกิน ลองลุงมาเป็นฉันมั่ง จะรู้ว่ามันทรมานแค่ไหน” หญิงสาวว่าพลางสะอื้นฮัก ๆ

“ลุงรู้ ทำไมจะไม่รู้ นี่ลุงก็เป็นมะเร็งที่ต่อมน้ำเหลืองมาห้าปีแล้ว ปวดอย่างที่หนูปวดนั่นแหละ นี่เห็นไหม น้ำเหลืองไหลเยิ้มเลย แล้วก็เหม็นเน่าด้วย หนูได้กลิ่นไหมล่ะ” เขาชี้แผลที่คอบริเวณใต้กกหูข้างขวา

ขณะที่อาจารย์ชิตสนทนาอยู่กับผู้หญิงคนนั้น นายขุนทองก็ตะลีตะลานขึ้นไปรายงานท่านพระครู เห็นท่าทางลนลานของอีกฝ่าย นายสมชายจึงออกมาดูและรู้สึกสงสารหล่อน **หากในความสงสารนั้น ก็ระคนด้วยความกำหนัดยินดีตามประสาคนหนุ่มที่มาเห็นเพศตรงข้ามเปลือยอก**

"หลวงลุงเร็วๆเข้า นางมณโฑ...นางมณโฑ" นายขุนทองละล่ำละลัก ท่านพระครูวางปากกาแล้วถาม

"อะไรของเอ็งอีกล่ะ นางมณโฑไหน ใช่คนที่เป็นเมียทศกัณฐ์หรือเปล่า" ท่านเจ้าของกุฏิถามอย่างอารมณ์ดี

"จะใช่หรือเปล่าก็ไม่รู้ซิฮะ หลวงลุงลงไปดูเองดีกว่า เขาร้องหาหลวงลุงอยู่แน่ะ" ท่านพระครูจึงเดินลงมาทันเห็นสายตาของลูกศิษย์หนุ่มซึ่งจ้องเขม็งอยู่ที่อกหญิงสาว จึงออกอุบายว่า

"สมชายไปดูยาที่ตากไว้ซิว่าแห้งหรือยัง ถ้ายังก็ให้นั่งเฝ้าไว้จนกว่าจะแห้ง เมื่อแห้งแล้วก็นำไปคั่ว เสร็จแล้วก็ต้มน้ำมากาหนึ่งต้มให้เดือดด้วยนะ" ชายหนุ่มจึงจำลุกออกไปทั้งแสนเสียดาย เดินพลางนึกในใจว่า *แม่เจ้าโวย ทำไมมันถึงได้ใหญ่โตขนาดนั้น นี่ของแฟนเราจะได้ครึ่งหรือเปล่าหนอ* ปุถุชนคนหนุ่มคิดคำนึงไปถึงคนรัก

เห็นท่านเจ้าของกุฏิลงมา หญิงสาวจึงคลานเข้ามาใกล้อาสนะ กราบพลางคร่ำครวญว่า

"หลวงพ่อช่วยลูกช้างด้วย ปวดจะตายอยู่แล้ว" หล่อนร้องไห้สะอึกสะอื้น ท่านพระครูแผ่เมตตาจิตไปให้ กระแสแห่งเมตตาทำให้หล่อนรู้สึกว่าความเจ็บปวดนั้นบรรเทาเบาลง

"ใส่เสื้อก่อนหนู นุ่งห่มให้เรียบร้อย ไม่ต้องกลัว เดี๋ยวหลวงพ่อจะช่วย" ท่านพูดอย่างปรานี นายขุนทองนั่งคุมเชิงอยู่ใกล้ๆด้วย

เกรงว่าหล่อนจะเข้ามาประชิดติดตัวหลวงลุง ก็ดูหล่อนเจ็บปวดจนขาดสติออกอย่างนั้น หญิงสาวหยุดสะอื้น เอาเสื้อในมือขึ้นมาใส่ แล้วจึงบอกท่านว่า

"ปวดเหลือเกินจ้ะหลวงพ่อ มันทรมานฉันเหลือเกิน ไอ้โรคบ้าๆนี่" หล่อนพูดอย่างโกรธแค้น ทั้งโกรธทั้งแค้นเจ้าโรคร้ายที่มาคุกคามชีวิตหล่อน

"หนูมาจากไหนเล่านี่ บ้านอยู่ที่ไหน" ท่านเจ้าของกุฏิถาม

"โธ่ หลวงพ่อ จำฉันไม่ได้หรือ ส้มป่อยไงล่ะ บ้านอยู่ตรงข้ามวัดโน่นไง" หล่อนชี้มือไปยังบ้านที่ตั้งอยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำเจ้าพระยา

"อ้าวเอ็งหรอกหรือส้มป่อย แล้วมายังไงล่ะนี่" เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงถาม ท่านเห็นนางสาวส้มป่อยมาตั้งแต่หล่อนยังเป็นเด็กตัวเล็กๆ เพราะหล่อนมักตามมารดามาทำบุญที่วัดนี้ทุกวันพระเพิ่งมาหายหน้าหายตาไปเมื่อห้าหกปีมานี้

"ฉันมาเรือจ้างจ้ะ หลวงพ่อช่วยฉันด้วยเถอะ ฉันไม่มีเงินไปหาหมอ ทุกวันนี้ฉันก็ตัวคนเดียว พ่อแม่พี่น้องหายสาบสูญไปหมด"

"แน่ล่ะซิ ข้าก็ได้ข่าวอยู่เหมือนกัน **เอ็งเห็นหรือยังล่ะว่า เวรกรรมนั้นมีจริง ไม่ต้องรอไปถึงชาติหน้าหรอก จำได้หรือเปล่าว่าเอ็งทำกรรมอะไรไว้"**

"จำไม่ได้จ้ะ หลวงพ่อช่วยบอกฉันด้วยเถอะ" หล่อนว่า

"อ้าว ก็เอ็งทำเองจะมาให้ข้าบอกได้ยังไง ลองนึกดูดีๆซิ"

"ฉันขี้เกียจนึก หลวงพ่อนึกเผื่อฉันด้วย แล้วช่วยบอกฉันทีว่าจะแก้กรรมได้ยังไง" หล่อนพูดง่ายๆ นึกโกรธขึ้นมาตะหงิดๆ ตามวิสัยของคนที่เจ็บป่วยด้วยโรคร้าย ท่านพระครูไม่ถือสา **เพราะ**

มนุษย์ทุกรูปนามย่อมมีธรรมชาติเหมือนกันหมด นั่นคือเมื่อสุขกาย ใจก็แช่มชื่น ครั้นเมื่อทุกข์กาย ใจก็เศร้าหมองและมองโลกในแง่ร้าย เหมือนดังนางสาวส้มป่อยผู้นี้

"เอาละ เมื่อเอ็งนึกไม่ออก ข้าก็จะช่วยนึกให้ จำได้หรือเปล่า เมื่อห้าหกปีที่ผ่านมา เอ็งเอาลูกหมาใส่เรือมาปล่อยที่ฝั่งนี้ แล้วข้าเตือนเอ็ง เอ็งก็ไม่เชื่อ ลูกหมามันยังเล็ก ยังไม่ทันลืมตาด้วยซ้ำ เอ็งก็นำมันมาปล่อยเสียแล้ว ข้าบอกให้มันโตอีกสักหน่อย พอช่วยตัวเองได้เสียก่อน แล้วจะเอามันมาปล่อยที่วัดข้าก็ไม่ว่า นี่เอ็งเถียงฉอดๆว่า แม่ใช้ให้มาปล่อย รู้ไหมลูกหมาเหล่านั้นมันก็นอนตายอยู่ริมหาดนั่นเอง ข้าเตือนทั้งแม่เอ็งด้วยว่า อย่าไปสร้างเวรสร้างกรรม แม่เอ็งก็ไม่เชื่อข้า แถมโกรธจะเป็นจะตาย ขนาดไม่ยอมมาทำบุญที่วัดนี้อีก ทีนี้เป็นยังไงล่ะ โดนกฎแห่งกรรมเล่นงานทั้งครอบครัวเลย ข้ารู้ตลอด เพราะมีคนเขาบอกข้า จะให้เล่าไหมล่ะว่าเกิดอะไรขึ้น"

อาจารย์ชิตกำลังนั่งสมาธิอยู่ใกล้ๆ เขาได้ยินเรื่องที่ท่านพระครูพูดแล้วก็ฟังเพลิน จนถึงกับทิ้ง *พอง-ยุบ* มาสนใจที่การสนทนาท่านเจ้าของกุฏิจึงพูดขึ้นว่า

"โยม อยากฟังก็ลืมตาได้ นั่งหลับตาฟังยังงั้นจะไปรู้เรื่องอะไร เอาเถอะ อาตมาอนุญาต" ดังนั้นบุรุษสูงวัยจึงลืมตาด้วยท่าทางขัดเขินที่ท่านรู้ทัน

"ว่าไง จะให้ข้าเล่าหรือเปล่า แต่ถึงไม่ให้ ข้าก็จะเล่า เพราะเอ็งมาให้ข้าช่วย **ขอบอกไว้ ณ ที่นี้เสียเลยว่านอกจากข้าแล้ว ไม่มีใครช่วยเอ็งได้ ถึงเอ็งจะไปหาหมอ เขาก็ช่วยเอ็งไม่ได้**"

"เอาเหอะๆหลวงพ่อจะเล่าก็เล่าไปเถอะ ก็ฉันไม่มีทางเลือกแล้วนี่ ไอ้หมอ ไอ้หมาที่ไหน ฉันก็ไม่ไปหามันหรอก ไม่มีเงินให้

มัน" สาววัยยี่สิบเศษพูดพาลๆ

"หนู พูดกับพระกับเจ้าควรจะให้สุภาพหน่อย ลุงรู้ว่าหนูหงุดหงิดเพราะความเจ็บปวด ถึงลุงเองก็เคยเป็นอย่างหนูมาก่อน แต่ลุงก็พยายามสงบสติอารมณ์ ที่หลวงพ่อท่านพูดมาก็จริงของท่านนะ นี่ขนาดลุงเป็นมาห้าปี ผ่าตัดมาสองครั้งก็ยังไม่หาย ลุงก็หวังจะมาตายอยู่ใกล้หลวงพ่อ เพิ่งมาได้วันเดียวยังรู้สึกว่าอาการดีขึ้น หนูจะต้องหายแน่ เชื่อลุงเถ่อะแล้วก็พูดกับท่านให้สุภาพหน่อย ชีวิตของหนูอยู่ในกำมือท่านก็ว่าได้" เขาเตือนด้วยความหวังดีเพราะคิดว่าหล่อนก็เหมือนลูกหลานคนหนึ่งของเขา

"ลุงก็อยู่ส่วนลุงซี มายุ่งอะไรกะฉัน ฉันจะพูดยังไงก็ไม่เห็นจะหนักกบาลใคร" หล่อนถือโอกาสเล่นงานอาจารย์ชิต เพราะโกรธท่านพระครู

"อีส้มป่อย นี่กูชักจะทนไม่ไหวแล้วนะ ประเดี๋ยวก็ตบล้างน้ำซะนี่ จะตายอยู่ร่อมร่อแล้วยังมาทำกำแหง เดี๋ยวกูตบสลบแล้วลากไปทิ้งหาดทรายให้ตายอย่างลูกหมานั่นหรอก" นายขุนทองพูดอย่างเหลืออดเหลือทน พลางเงื้องาดมือไม้ นางสาวส้มป่อยตกตะลึงอ้าปากค้าง เห็นท่าทางเอาจริงของอีกฝ่ายก็ชักกลัว

"ขุนทอง เอ็งไปดูที่ครัวซิ สมชายคั่วยาเสร็จหรือยัง ไปเดี๋ยวนี้เลย" ท่านเจ้าของกุฏิออกคำสั่ง คิดไม่ทันคาดไม่ถึงว่าหลานชายจะร้ายกาจถึงปานนี้ นายขุนทองขยับปากจะพูดแต่ท่านรีบห้ามว่า

"ไม่ต้องพูดอะไรทั้งสิ้น รีบไปทำตามที่ข้าสั่ง" หนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดจึงเดินตุปัดตุป่องออกไป

"ข้าต้องขอโทษเอ็งด้วยนะส้มป่อย ที่คนของข้าแสดงกิริยาไม่ดีกับเอ็ง อย่าถือสามันเลย มันเป็นเด็กมีปัญหา" ท่านขอโทษแทนหลาน

"เด็กเดิกอะไรกัน โตยังกะงัวกะควาย หลวงพ่ออบรมมันยังไงถึงได้เป็นยังงี้" นางสาวส้มป่อยถือโอกาสตำหนิติเตียนทั้งนายขุนทองและท่านพระครู แต่กลับลืมตำหนิตัวเอง

"ข้าก็อบรมมันอย่างดีนั่นแหละ แต่เพราะมันไม่เชื่อฟัง มันถึงได้เป็นอย่างนี้ เอ็งก็เหมือนกัน ถ้าเชื่อฟังข้า ก็จะไม่เป็นอย่างที่เป็นอยู่นี่หรอก" ท่านถือโอกาสเตือนหล่อนบ้าง คราวนี้หญิงสาวเถียงไม่ออก เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงพูดต่ออีกว่า

"ที่ข้าพูดมาแล้วและที่กำลังจะพูดต่อไปนี้นั้น ข้าไม่ได้มีเจตนาจะประจานเอ็ง แต่ที่ต้องพูดเพราะมันเกี่ยวกับการรักษาโรคที่เอ็งเป็นอยู่ พระพุทธองค์ตรัสสอนไว้ว่า *ทุกข์จะดับได้ก็ต้องรู้สาเหตุของทุกข์* ฉะนั้นเอ็ง*จำเป็นจะต้องรู้สาเหตุของทุกข์ที่เอ็งได้รับอยู่ในขณะนี้* จะได้ไม่ไปโทษว่า โชคชะตาเล่นตลกกับเอ็ง คนสมัยนี้ชอบโยนความผิดไปให้โชคชะตา หารู้ไม่ว่าตัวเองนั่นแหละลิขิตตัวเอง เอาละ ทีนี้ข้าจะเล่าว่า เกิดอะไรขึ้นกับครอบครัวเอ็ง ตามที่คนเขามาเล่าให้ข้าฟัง เอ็งฟังก่อน แล้วถ้าไม่จริงค่อยแย้งทีหลัง เข้าใจหรือเปล่า ระหว่างที่ข้าพูด ขอให้ฟังอย่างเดียว" ท่านวางเงื่อนไข

"เข้าใจจ้ะ นิมนต์หลวงพ่อพูดเถอะจ้ะ" เห็นว่าจะเป็นประโยชน์กับตัวหล่อนเอง นางสาวส้มป่อยจึงอารมณ์ดีขึ้น ท่านพระครูจึงเล่าว่า

"พ่อเอ็งหายไปก่อนใช่ไหม บอกจะไปหางานทำที่จังหวัดลำปาง แล้วก็หายเงียบไป ไม่ส่งข่าวคราวให้ทางบ้านรู้ รุ่งขึ้นอีกปีนึง แม่กับพี่ชายเอ็งบอกจะไปตามหาพ่อเอ็ง แล้วก็หายเงียบไปอีก และเมื่อสองปีที่แล้ว พี่สาวกับน้องชายเอ็ง ก็ทิ้งเอ็งไว้คนเดียวแล้วพากันไปตามหาแม่กับพ่อของเอ็ง พอเอ็งอยู่คนเดียวก็คิดมาก เมื่อคิดมากก็เครียดมาก เมื่อเครียดหนักๆเข้า มะเร็งก็เลยเล่นงาน

เอ็ง **นี่แหละผลกรรมที่เอ็งก่อไว้กับลูกหมา ไปพรากลูกพรากแม่มัน แล้วก็ทำให้มันตายอย่างทรมาน กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง ที่เอ็งเอามันมาทิ้ง จำได้หรือเปล่าว่ากี่ครั้ง**” ท่านถามจำเลยซึ่งนั่งนิ่งเหมือนรูปปั้น

“จำไม่ได้จ้ะหลวงพ่อ รู้แต่ว่าอีด่าง อีเขียวออกลูกทีไร แม่ก็ให้ฉันเป็นคนเอามาทิ้งทุกที ฉันก็นึกไม่ถึงว่าเวรกรรมมันจะเล่นงานฉันถึงปานนี้ นี่ถ้าเชื่อหลวงพ่อเสียตั้งแต่ตอนนั้นก็คงไม่เป็นอย่างนี้ใช่ไหมจ๊ะ” หล่อนเพิ่งจะสำนึกผิด

“เอาเถอะๆไหนๆเรื่องมันก็ผ่านไปแล้ว เมื่อเอ็งก่อกรรมก็ต้องรับผลของมัน ไม่มีใครมารับแทนเอ็งได้ รู้อย่างนี้แล้วก็ต้องอดทน คิดเสียว่า ใช้เวรที่ทำ ใช้กรรมที่ก่อ ใช้หมดเมื่อไร เอ็งก็จะหาย นี่โยมเขาก็มาใช้เวรใช้กรรมแบบเดียวกับเอ็งนั่นแหละ” ท่านหมายถึงอาจารย์ชิต

“ลุงทำกรรมอะไรไว้หรือจ๊ะ” หล่อนหันไปพูดดีกับบุรุษสูงวัย เป็นการขอลุแก่โทษ

“ลุงยังนึกไม่ออกเลยหนู หลวงพ่อท่านก็ไม่ยอมบอกลุงเหมือนอย่างที่บอกหนู” บุรุษวัยหกสิบตอบ เขาเองก็อยากรู้ว่าทำกรรมอะไรไว้

“ในกรณีของโยม อาตมาจะยังไม่บอก ต้องให้รู้เองถึงจะซึ้งใจ เอาเถอะ ภายในเจ็ดวันนี้ ถ้าโยมปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ก็คงจะนึกได้” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงพูดให้กำลังใจ หากไม่บอกในสิ่งที่เขาอยากรู้

“เอาละ ประเดี๋ยวเอ็งไปพักที่สำนักชีก่อน เย็นๆให้เขาพามาขึ้นกรรมฐาน ต้องมารักษาอยู่ที่วัดนี่นะ ไม่ต้องอยู่บ้าน ให้ชีเขาช่วยดูแล ถ้าไปอยู่บ้านคนเดียวก็จะฟุ้งซ่านอีก ดีไม่ดีจะกลายเป็นคนวิกลจริตไป”

"มาเช้าเย็นกลับไม่ได้หรือจ๊ะหลวงพ่อ ฉันห่วงบ้าน" หล่อนต่อรอง

"ไม่ต้องไปห่วงของนอกกาย ให้ห่วงตัวเองก่อน ทิ้งไว้นั่นแหละ ใครเขาอยากได้อะไรก็ให้เขาไป นึกว่าใช้หนี้ แต่เชื่อข้าสักอย่างหนึ่งว่า ถ้าเอ็งไม่เคยไปลักไปขโมยใครเขาไว้ รับรองว่าไม่มีใครเขามาลักของเอ็ง"

"ถ้าอย่างนั้นฉันขอกลับไปเอาเสื้อผ้าและเก็บข้าวเก็บของใส่ในเรือนไว้ก่อนได้ไหมจ๊ะ เย็นๆฉันค่อยมา" หล่อนขออนุญาต

"ตามใจเอ็งก็แล้วกัน จะไปก็ได้" หล่อนกราบท่านเจ้าของกุฏิสามครั้ง และยกมือไหว้อาจารย์ชิตหนึ่งครั้ง จากนั้นจึงเดินมุ่งหน้าไปยังท่าน้ำ ครั้นห่างรัศมีกุฎิออกไป ความเจ็บปวดกลับทวีความรุนแรงขึ้น จึงรีบเดินย้อนกลับมารายงานว่า

"โอย หลวงพ่อจ๊ะ ปวดเหลือเกิน เมื่อตะกี้รู้สึกค่อยยังชั่วพอลุกออกไปกลับปวดเหมือนเดิมอีก หลวงพ่อช่วยฉันด้วย" หล่อนอ้อนวอน แม้มิได้ร้องไห้

"นั่นแหละ เอ็งกำลังใช้กรรมละ ยิ่งถ้าเอ็งปฏิบัติกรรมฐานจะยิ่งปวดมากกว่านี้ หน้าที่ของเอ็งก็คือจะต้องทนให้ได้"

"โอย แค่นี้ก็จะแย่อยู่แล้ว ถ้าปวดมากกว่านี้ ฉันขอตายดีกว่า"

"ตามใจ ถ้าเอ็งจะเอาอย่างนั้นก็ตามใจ แต่ข้าขอบอกเสียก่อนว่า ถึงเอ็งจะตาย ก็ใช่ว่าเอ็งจะพ้นทุกข์ อาจจะทุกข์กว่าตอนเป็นด้วยซ้ำ"

"จะทุกข์ยังไงล่ะหลวงพ่อ ตายแล้วก็แล้วหมดเวรหมดกรรมกันไป" หญิงสาวพูดด้วยมิจฉาทิฐิ

"ถ้ามันเป็นอย่างที่เอ็งว่ามาก็ดีน่ะซิ แต่ทีนี้มันไม่เป็นยังงั้น

เพราะคนเราไม่ได้เกิดหนเดียวตายหนเดียวอย่างที่พวกวัตถุนิยมเขาเชื่อกัน ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ยายสะอิ้งก็คงไม่มาสร้างกุฏิกรรมฐานให้วัดนี้ เอ็งเห็นหรือเปล่า กุฏิกรรมฐานที่อยู่หน้าโบสถ์นั่นน่ะ ยายสะอิ้งเขามาสร้างให้เป็นหลังแรกด้วยเงินหนึ่งชั่ง ยมบาลเขาสั่งมาว่าถ้าไม่อยากมาเกิดในนรกอีก ก็ให้กลับมาสร้างกุฏิกรรมฐานถวายวัดหนึ่งหลัง ให้สร้างด้วยเงินหนึ่งชั่ง จะมากกว่านั้นน้อยกว่านั้นไม่ได้ แล้วแกก็มาสร้าง หมดเงินไปแปดสิบบาทพอดี”

อาจารย์ชิตกำลังนั่งกำหนด *พอง-ยุบ* ก็มีอันต้องลืมตาอีกครั้งด้วยอยากรู้เรื่อง เขาถามท่านเจ้าของกุฏิว่า

“สร้างนานหรือยังครับ”

“ก็สิบเจ็ดปีเข้านี่แล้ว แกมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๐ โยมเชื่อไหม แกบอกยมทูตเขาสั่งมาว่า ให้สร้างกุฏิกรรมฐานหนึ่งหลัง ด้วยเงินหนึ่งชั่ง และให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งวัน อาตมาก็คิดว่ามันจะเป็นไปได้ยังไง พอดีตอนแกมาเล่าช่างไม้เขาก็ยังอยู่ เพราะกำลังซ่อมโบสถ์หลังเก่า แล้วก็มีเรือนหลังหนึ่งที่ชาวบ้านเขารื้อมาถวายวัด พอพวกชาวบ้านรู้เรื่องของนางสะอิ้ง ก็เฮโลกันมาช่วยคนละมือละไม้ ก็เลยเสร็จก่อนพระอาทิตย์ตก แล้วก็หมดเงินไปหนึ่งชั่งพอดิบพอดี เป็นเรื่องมหัศจรรย์มาก อาตมาเคยเล่าให้ญาติโยมเขาฟังหลายครั้งแล้ว”

“กรุณาเล่าอีกสักครั้งได้ไหมครับ ผมอยากทราบว่าเรื่องราวเป็นอย่างไร และหากมีโอกาสผมจะได้นำไปเล่าให้ลูกหลานญาติมิตรฟัง เพื่อเป็นข้อเตือนใจไม่ให้เขาทำความชั่ว”

“แหม โยมอ้างเหตุผลมาน่าฟัง อาตมาเห็นจะต้องเล่าอีกรอบนึงเสียแล้ว เอ็งล่ะอยากฟังหรือเปล่า” ท่านถามนางสาวส้มป่อย

"อยากจ้ะ นิมนต์หลวงพ่อเล่าเถอะจ้ะ" หญิงสาวตอบ รู้สึกว่าความเจ็บปวดทุเลาลงเมื่อได้อยู่ใกล้ท่าน เห็นคนทั้งสองอยากฟังท่านพระครูจึงเล่าว่า

"เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๐ เล่าย่อๆนะ เรื่องมันยาวถ้าเล่าละเอียด วันนี้ทั้งวันก็ไม่จบ" ท่านทำความตกลงกับคนฟังแล้วจึงเริ่มต้นเล่าว่า

"วันนั้นเป็นวันพระ ญาติโยมเขาก็พากันมาทำบุญที่ศาลาการเปรียญ อาตมาก็มองไปเห็นลุงแก่ๆคนหนึ่งมากับผู้หญิงสองคน คนหนึ่งอายุไล่เลี่ยกับแก ส่วนอีกคนเป็นสาวรุ่นๆ อาตมาก็คิดว่าตากับยายพาหลานมาทำบุญ เขาก็พากันเข้ามาหาอาตมา ลุงแก่ๆคนนั้นแนะนำตัวว่าเขาชื่อนายปุ่น มาจากอำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์ ผู้หญิงสองคนที่มาด้วยเป็นเมียแก คนอายุ ๗๒ ปี เป็นเมียคนที่สอง ส่วนเมียคนแรกอายุ ๑๕ ปี ตัวแกอายุ ๗๕ ปี"

"พวกญาติโยมได้ยินก็พากันหัวเราะ นึกว่าแกเป็นโรคประสาท หรือไม่ก็แก่จนหลง อาตมาเองก็คิดอย่างนั้น แกก็ยืนยันว่าเรื่องที่แกเล่ามานั้นเป็นความจริง ผู้หญิงคนที่เป็นเมียคนแรกนั้นตายไปแล้ว และกลับชาติมาเกิดเป็นเด็กสาวอายุสิบห้าคนนี้ แล้วแกก็ให้เมียคนแรกเล่าให้ฟัง แม่หนูคนนั้นแกก็เล่าว่า เมื่อชาติที่แล้วแกเป็นเมียตาปุ่นแล้วก็คลอดลูกตายที่โรงนา ไปตกนรกมาหลายปี ช่วงเวลาที่อยู่ในนรกนั้น ตาปุ่นสามีแกได้บวชและเจริญกรรมฐานอุทิศส่วนกุศลไปให้ ยมบาลก็เลยให้กลับมารับใช้ตาปุ่น แล้วก็ให้สร้างกุฏิกรรมฐานถวายวัดหนึ่งหลังด้วยเงินหนึ่งชั่งและใช้เวลาหนึ่งวัน นอกจากนี้ยังให้ถือศีล ๘ ทุกวันพระอีกด้วย"

"แกเล่าหรือเปล่าครับว่าเหตุใดต้องไปตกนรก" อาจารย์ชิตถาม

"เล่าซิ แกเล่าว่าตอนมีชีวิตอยู่แกก่อกรรมทำชั่วไว้มาก ไปอยู่โรงนาก็ให้ลูกจ้างไปเที่ยวขโมยข้าวในลานของคนอื่น นอกจากนี้ยังขโมยทองของญาติตาปุ่น แล้วโยนความผิดไปให้หลานชาย ทำให้หลานชายถูกตีจนหัวแตก แกเป็นคนโหดร้าย ใจดำอำมหิต แล้วก็ไม่เคยทำบุญทำทานเลย สวดมนต์ก็ไม่เคยสวด **โย โส ภควา** ก็ว่าไม่เป็น พอแกตายไปก็เลยไปตกนรกอยู่หลายปี เมื่อได้รับส่วนกุศลที่ตาปุ่นส่งไปให้ ก็เลยได้รับอนุญาตให้กลับมาแก้ตัว"

"แกบอกว่าในเมืองนรกนั้นมีการสอนกรรมฐานทุกวันพระ สอนให้สวดมนต์ด้วย ตอนเป็นนางสะอิ้ง แกสวดมนต์ไม่ได้เลย แต่พอมาเกิดใหม่สวดได้หมด เพราะเคยสวดตอนอยู่เมืองนรก อาตมาลองให้สวด โอ้โฮ สวดได้แจ๋วไปเลย พวกญาติโยมก็พากันประหลาดใจ แกว่า **ในเมืองนรกมีการลงโทษต่างๆนานา แต่จะหยุดลงโทษในวันโกนวันพระ เพื่อให้พวกสัตว์นรกได้สวดมนต์และเจริญกรรมฐาน และที่สำคัญคือพระก็ไปตกนรกด้วย**"

"อาตมาก็ถามว่าจะรู้ได้อย่างไรว่า คนไหนเป็นพระ แม่หนูที่เป็นยายสะอิ้งกลับชาติมาเกิดก็ตอบว่า **คนที่เป็นพระจะมีผ้าเหลืองผูกอยู่ที่ข้อมือ** โยมเห็นหรือยังว่า แม้แต่พระก็ยังไปตกนรกได้ นี่ไม่ได้ว่าพระนะ" ท่านรีบออกตัว

"ผมว่าคนพวกนี้ไม่ใช่พระหรอกครับ เป็นเพียงพวกอาศัยผ้าเหลืองหากินเท่านั้น" อาจารย์ชิตวิจารณ์

"ถูกของโยม อาตมาเห็นด้วย เพราะคนที่เป็นพระจริงๆนั้นเขาจะไม่ไปตกนรก และที่อาตมาเชื่อที่แม่หนูนั่นเล่า ก็เพราะเคยรู้มาก่อนแล้วจากตาเหล็งฮ้วย รายนี้หนีจากนรกมาเข้ายายเภา เพื่อจะขอส่วนบุญจากหลานสาว"

"งั้นหลวงพ่อเล่าเรื่องตาเหล็งฮ้วยด้วยนะจ๊ะ" นางสาว

ส้มป่อยพูดขึ้น รู้สึกเพลิดเพลินเมื่อฟังท่านเล่า

"เอาไว้วันหลัง ขืนเล่าหมดวันนี้ ประเดี๋ยววันหลังไม่มีอะไรจะเล่า"

"หลวงพ่อยังเล่าเรื่องยายสะอิ้งไม่จบเลยครับ" อาจารย์ชิตทวง

"อ้าว ยังไม่จบอีกหรือ งั้นก็จะเล่าต่อ คือที่อาตมาเชื่อว่ายายสะอิ้งแกพูดความจริง เพราะตรงกับที่ตาเหล็งฮ้วยเล่าให้อาตมาฟังทุกอย่าง แล้วอาตมาก็ลองทดสอบด้วยการถามว่านรกของศาสนาพุทธ เหมือนกับของศาสนาอื่นหรือเปล่า เป็นคนละนรกหรือว่าเป็นนรกเดียวกัน ยายสะอิ้งก็ตอบตรงกับตาเหล็งฮ้วยอีกว่า ไม่มีการแบ่งศาสนา **ไม่ว่าใครจะนับถือศาสนาอะไร ถ้าทำชั่วก็จะไปตกนรกเดียวกันหมด** อันนี้เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลมากทีเดียว หรือโยมเห็นว่ายังไง" ท่านถามบุรุษวัยหกสิบ

"ครับ ผมเห็นด้วยครับ" อาจารย์ชิตคล้อยตาม

"นั่นต้องยังงั้น ขืนไม่เห็นด้วยอาตมาจะได้เลิกเล่า" ท่านถือโอกาสเล่นตัว

"ฉันก็เห็นด้วยจ้ะ" นางสาวส้มป่อยรีบบอก เพราะกลัวว่าท่านจะไม่เล่า

"อ้อ เอ็งก็เห็นด้วยเหมือนกันหรือส้มป่อย" ท่านถามยิ้ม ๆ แล้วจึงเล่าต่อไปว่า

"แม่หนูที่เป็นยายสะอิ้งกลับชาติมาเกิด แกก็เล่าให้อาตมาฟัง พวกญาติโยมก็พลอยได้ฟังไปด้วย อาตมาก็บอกญาติโยมว่าเรื่องที่แม่หนูเล่านี้ต้องเป็นความจริง เพราะเหมือนกับที่ตาเหล็งฮ้วยเล่าให้อาตมาฟังทุกประการ นอกจากนั้น ตาปุ่นผู้เป็นสามีก็ยังเล่าอีกว่า ทีแรกแกก็ไม่เชื่อ แต่นางสะอิ้งก็เล่าให้แกฟังทุกอย่าง ตั้งแต่

แต่งงานกันมาว่าค่าสินสอดทองหมั้นกี่บาท มีลูกกี่คน มีลูกจ้างกี่คน ชื่ออะไรบ้าง ตาปุ่นก็ยังไม่ยอมเชื่อ เพราะคิดว่าแม่หนูคนนี้จะมาหลอกเอาสมบัติเพราะแกรวยมาก”

“นางสะอิ้งหรือแม่หนูอายุสิบห้าก็เลยบอกว่า ก่อนตายแกได้ฝังสายสะพายหนักเส้นละแปดบาทไว้ที่โรงนาสองเส้นจะพาไปขุด ตาปุ่นก็เลยพาลูกชายสองคนที่เป็นลูกนางสะอิ้งไป เอาจอบไปด้วย ขุดไปขุดมาปรากฏว่าพบทองจริงๆ ตาปุ่นก็เลยเชื่อ ลูกชายสองคนซึ่งอายุเกือบๆห้าสิบแล้ว ก็เลยเชื่อว่าผู้หญิงอายุสิบห้านี่เป็นนางสะอิ้งแม่ของตนที่กลับชาติมาเกิดจริงๆ”

“นางสะอิ้งยังเล่าอีกว่ายมบาลเขาให้มารับใช้ตาปุ่นห้าปี พออายุยี่สิบก็จะไป แต่ไม่ไปตกนรกแล้ว จะไปเกิดบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ พวกชาวบ้านที่ฟังอยู่ ก็รับอาสาจะช่วยสร้างกุฏิ วันนั้นอาตมาก็ให้ตาปุ่นกับเมียเก่าและเมียใหม่ของแกนอนที่ศาลาการเปรียญ พอรุ่งเช้าชาวบ้านก็พากันมาสร้างกุฏิกรรมฐาน ตกเย็นก็สร้างเสร็จ พอดี หมดเงินไปแปดสิบบาทตามที่ยมบาลสั่งมา มันก็น่าแปลก”

“ทีนี้อาตมาก็เป็นคนชอบพิสูจน์ พอครบห้าปี อาตมาก็เดินทางไปยังบ้านตาปุ่น ไปลำบากมากเพราะสมัยนั้นการคมนาคมยังไม่เจริญเหมือนเดี๋ยวนี้ อาตมาต้องเดินเท้าหนึ่งวันเต็มๆจากตัวจังหวัดไปบ้านแก พอไปถึง แม่หนูนั่นก็เอาน้ำมาถวายแล้วก็ก้มลงกราบอาตมา *ก้มแล้วก็ฟุบอยู่ตรงนั้น ปรากฏว่าไปแล้ว ไปวันที่อาตมาไปพิสูจน์พอดี* เมียใหม่ของตาปุ่นซึ่งตอนอาตมาไป ก็อายุ ๗๗ แล้ว เล่าให้อาตมาฟังว่า พอสร้างกุฏิแล้ว แม่หนูคนนั้นก็ตามมาอยู่กับตาปุ่น ซึ่งหลังจากนั้นไม่นานก็ป่วยเป็นอัมพาต ลุกไปไหนมาไหนไม่ได้ แม่หนูนี่ก็คอยป้อนข้าวป้อนน้ำ เช็ดอุจจาระปัสสาวะ

ให้โดยไม่รังเกียจ ก็ปฏิบัติอยู่ห้าปีเต็มดังที่รับปากยมบาลมา ตาปุ่นก็นอนพะงาบๆพูดไม่ได้ อาตมาถามว่าจำอาตมาได้ไหม แกก็พยักหน้า อาตมาก็ปลอบใจว่าไม่ต้องเสียใจนะ แม่สะอิ้งเขาไปดี แกก็เข้าใจและทำใจได้เพราะเคยบวชและปฏิบัติกรรมฐานมาแล้ว **ตกลงยายสะอิ้งก็ตายก่อนตาปุ่นทั้งสองชาติ คือชาติที่เป็นนางสะอิ้งและชาติที่เป็นแม่หนูอายุสิบห้า** เอาละ จบเรื่องนางสะอิ้งแล้ว ได้เวลาเพลพอดี โยมรับประทานข้าวเสียก่อน อาหารในสำรับนั่นแหละ ส่วนเอ็งเดินไปกินที่โรงครัวก็แล้วกัน" ท่านบอกนางสาวส้มป่อย

"ไม่เป็นไรจ้ะ ฉันกลับไปกินที่บ้านได้" หล่อนว่า

"งั้นก็ตามใจเอ็ง" นางสาวส้มป่อยจึงกราบท่านสามครั้งก่อนลุกออกไปก็โอดครวญว่า

"ปวดอีกแล้ว พอรู้ว่าจะไป มันก็เริ่มปวดเลยเชียว ทำไมมันถึงต้องปวดด้วยล่ะจ๊ะหลวงพ่อ"

"ก็จะไม่ให้ปวดได้ยังไงล่ะ ที่ข้าเห็นน่ะนะ ข้าเห็นหนอนตัวใหญ่เท่านิ้วก้อยกำลังพากันดูดกินเลือดกินหนองเอ็งอย่างเอร็ดอร่อยอยู่นั่น" ท่านตอบเพราะเห็นด้วย ***เห็นหนอ***

"มันเข้าไปได้ยังไงล่ะจ๊ะ"

"ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน เพราะไม่เห็นตอนที่มันเข้า นี่แหละเขาเรียกว่าโรคเวรโรคกรรม บางคนก็ถูกหนอนกินตั้งแต่ยังไม่ทันตาย บางคนพอตายปุ๊บ ก็ถูกหนอนกินปั๊บ ใครเป็นอย่างนี้ละก็ รู้ได้ทันทีว่าเป็นคนบาป อันนี้ข้าวิจัยมาแล้ว ไม่ได้พูดสุ่มสี่สุ่มห้าแต่ประการใด เอาเถอะในเมื่อปวด เอ็งก็ท่องไว้ในใจว่า *ปวดหนอ ปวดหนอ* ก็แล้วกัน" ท่านแนะนำ

"ท่องแล้วจะหายปวดหรือจ๊ะ"

"ไม่หายหรอก แต่ถ้าเอ็งท่องมากๆจนเพลิน ก็จะทำให้ลืมความปวดได้ชั่วครั้งคราว ก็ยังดีใช่ไหม นี่แหละเอ็งกำลังใช้กรรมละ ต้องอดทนให้มากๆ เข้าใจหรือยัง"

"เข้าใจแล้วจ้ะ ถ้างั้นฉันไปก่อนละ เดี๋ยวจะมาใหม่" พูดจบก็ลุกออกมาและเดินท่อง ***ปวดหนอ ปวดหนอ*** ไปตลอดทาง

๕๕
แม่ชีเจียน

แม่ชีเจียนพานางสาวส้มป่อยมาขอขึ้นกรรมฐานที่กุฏิท่านพระครูตอนห้าโมงเย็น เมื่ออยู่ในชุดนุ่งขาวห่มขาว หน้าตาที่ซีดเซียวเพราะถูกโรคร้ายรุมเร้า ดูดีขึ้น ขอกรรมฐานเสร็จ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงพูดขึ้นว่า

"เอาละ ประเดี๋ยวกลับไปที่สำนักชี ให้เขาสอนเดินจงกรมและนั่งสมาธิให้ แม่ชีต้องเอาใจใส่เป็นพิเศษหน่อยนะ เขาป่วยหนักและมีทุกขเวทนามาก บางครั้งอาจหงุดหงิดฉุนเฉียว แม่ชีก็ต้องเข้าใจ อย่าไปโกรธเคืองเขา เพราะคนที่กำลังป่วยมักเป็นอย่างนี้ทุกคน เข้าใจหรือเปล่า"

"เข้าใจจ้ะหลวงพ่อ ฉันจะดูแลให้ดีที่สุด และจะคิดว่าเขาก็เหมือนกับลูกหลานของฉันคนหนึ่ง" แม่ชีเจียนรับคำแข็งขัน

"ดีแล้ว นึกว่าสร้างบารมีให้ตัวเองด้วยการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ ส้มป่อยเอ็งกราบแม่ชีเขาเสียซิ ฝากเนื้อฝากตัวไว้ เพราะเขาจะช่วยดูแลเอ็ง แล้วก็พยายามสงบสติอารมณ์เสียบ้าง เวลาปวดมาก ๆ ก็ให้อดทน อย่าไปเที่ยวอาละวาดระรานคนอื่นเขาล่ะ" ท่านกำชับไว้ก่อน หญิงสาวก้มลงกราบแม่ชีหนึ่งครั้ง

"ดีแล้ว เอาละ เดี๋ยวจะให้ยาไปกิน นี่นะยาแก้มะเร็ง เอาชงดื่มต่างน้ำ ถ้าเอ็งหิวน้ำก็ให้ดื่มยานี่แทน ชงเหมือนชงชานั่น

แหละ รสชาติมันขมและเฝื่อน แต่เอ็งก็ต้องฝืนใจดื่มให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ยานี้จะเข้าไปขับเลือดขับหนองและของเน่าของเสียออกมา"

"ขับหนอนด้วยหรือเปล่าจ๊ะหลวงพ่อ" หล่อนถาม

"ด้วยซิ พอมันถูกยาเข้าไป มันก็จะอยู่ไม่ได้"

"มันจะตายใช่ไหมจ๊ะ แล้วหลวงพ่อไม่บาปหรือจ๊ะ"

"บาปซิ ถ้ามันตาย ข้าบาปแน่ๆ แต่มันไม่ตายหรอก เมื่ออยู่ไม่ได้มันก็จะพากันหาทางออกมาเอง ไม่ต้องห่วง ถ้าเอ็งอยากหายเร็วๆ ก็ต้องขยันกินยาแล้วก็จะหาย ข้ารักษาหายมาหลายรายแล้ว ด้วยยานี้"

"แล้วที่ตายมีไหมจ๊ะ" หญิงสาวถามอีก

"มี ทำไมจะไม่มี" ท่านตอบตามตรง

"ว้า งั้นฉันอาจจะตายก็ได้" หล่อนรู้สึกใจหดหู่ขึ้นมาอีก

"ใช่ ถ้าเอ็งไม่ยอมกินยา เอ็งตายแน่ๆ เพราะคนที่เขาตายนั้น ไม่ใช่เพราะยาไม่ดี แต่เพราะเขาไม่ยอมกินยา ไม่สามารถฝืนใจตัวเอง เพราะเคยชินแต่กับรสที่น่าปรารถนา น่าพอใจ พอมาเจอรสยานี่เข้า เลยทนไม่ได้"

"รสชาติมันร้ายกาจมากเลยแหละหนู ขนาดลุงเคยกินยาขมมาหลายขนาน ก็ยังไม่ได้ครึ่งของยานี้ หนูลองชิมดูก็ได้" อาจารย์ชิตพูดพร้อมกับส่งถ้วยบรรจุน้ำสีน้ำตาลแกมเหลืองคล้ายกับสีของน้ำชาให้หล่อน

"ขอบใจจ้ะ" หญิงสาวรับถ้วยพลางกล่าวคำขอบใจ ท่านพระครูจึงถือโอกาสสอนว่า *"พูดกับคนที่แก่กว่าต้องว่า **ขอบคุณ** ส่วน **ขอบใจ** นั่นใช้กับเพื่อนหรือคนที่อายุน้อยกว่า จำไว้ ทีหลังจะได้พูดได้ถูกต้อง"*

"จ้ะ งั้นฉันพูดใหม่ให้ถูกต้องก็ได้" หล่อนหันไปทางอาจารย์ชิต พูดใหม่ว่า "ขอบคุณจ้ะ" แล้วจึงยกถ้วยยาขึ้นดื่ม เพียงลิ้นสัมผัสหล่อนก็รีบวางแล้ววิ่งออกไปบ้วนทิ้งที่หน้ากุฏิ กระนั้นก็ยังรู้สึกว่ารสขมติดปากติดลิ้นอยู่ ท่านพระครูจึงว่า

"นั่นไง เดี๋ยวก็ได้ตายอีกคนหรอก"

"โอย หลวงพ่อ ทำไมมันขมร้ายกาจอย่างนี้ ไม่กินยาไม่ได้หรือจ๊ะ ปฏิบัติกรรมฐานอย่างเดียวได้ไหม" หล่อนต่อรอง

"ก็ในเมื่อยาเอ็งยังกินไม่ได้ แล้วเอ็งจะไปปฏิบัติได้ยังไง **เพราะการปฏิบัติกรรมฐานเพื่อแก้กรรมนั้น มันทุกข์ทรมานยิ่งกว่ากินยาขมหลายเท่านัก ไม่ใช่ปฏิบัติจิ้มๆจ้ำๆ แล้วจะแก้กรรมได้ ต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพันเชียวละ**" ท่านเจ้าของกุฏิชี้แจง

"นี่ก็แปลว่าฉันต้องทนปวดหน้าอก ทนกินยา แล้วก็ยังต้องทนปฏิบัติกรรมฐานอีก ทำไมมันหนักหนาสาหัสอย่างนี้ล่ะจ๊ะหลวงพ่อ" สตรีวัยยี่สิบเศษนึกท้อ

"เอ็งจะได้เข็ดหลาบยังไงล่ะ ทีหลังจะได้ไม่ก่อกรรมทำเวรอีก เอาเถอะกลับไปได้แล้ว แม่ชีช่วยเป็นหูเป็นตาแทนด้วยนะ" ท่านฝากฝังกับแม่ชีเจียนอีกครั้ง

"จ้ะ หลวงพ่ออย่าได้เป็นห่วงเลย ฉันจะดูแลอย่างดีที่สุด หากมีอะไรเหลือบ่ากว่าแรงก็จะมากราบเรียนให้หลวงพ่อทราบ ฉันลาละจ้ะ" แม่ชีกราบท่านเจ้าของกุฏิสามครั้ง แล้วชวนนางสาวส้มป่อยกลับสำนักชี หญิงสาวกราบท่านพระครูและกำลังจะลุกตามแม่ชีออกไป ก็พอดีกับท่านเจ้าของกุฏิถามขึ้นว่า

"ส้มป่อยบ้านเอ็งอยู่ติดกับบ้านตาวน ไม่ใช่หรือ แกเป็นยังไงบ้าง" ท่านถามถึงเพื่อนบ้านของนางสาวส้มป่อย

"เห็นว่าป่วยมานานแล้วจ้ะ ไอ้ฉันก็ไม่ได้ไปเยี่ยม เพราะ

ลำพังตัวเองก็จะเอาไม่รอด ลูกสาวแกคนที่เป็นเพื่อนกับฉันบอกว่า เอาไปอยู่โรงพยาบาลเป็นเดือนก็ไม่หาย แล้วแกก็รบเร้าให้ลูกพากลับบ้าน"

"อ้อ ยังงั้นหรอกหรือ แกป่วยเป็นอะไรล่ะ"

"ก็โรคคนแก่นั่นแหละจ้ะหลวงพ่อ สงสัยอีกไม่นานคงต้องกลับบ้านเก่า นี่ฉันไม่ได้แช่งนะ" หล่อนรีบออกตัว

"เอาละๆ ไปได้แล้ว ประเดี๋ยวข้าเห็นจะต้องไปเยี่ยมแกสักหน่อย เรือข้ามฟากยังมีใช่ไหม"

"มีจ้ะ ทุ่มนึงถึงจะหมด นิมนต์หลวงพ่อรีบไปเถอะจ้ะ"

"ถ้ายังงั้น โยมปฏิบัติไปก่อนนะ อาตมาจะไปเยี่ยมไข้เขาสักหน่อย เดี๋ยวกลับมาจะเล่าอะไรให้ฟัง" ท่านบอกอาจารย์ชิต

"ครับ นิมนต์หลวงพ่อเถิดครับ" อาจารย์ชิตว่า รู้สึกดีใจที่จะได้ฟังท่าน *เล่าอะไร*

"สมชาย ขุนทอง หายกันไปไหนหมดล่ะ" ท่านถามหาลูกศิษย์และหลานชาย นายขุนทองกำลังอ่านหนังสือการ์ตูนอยู่ในห้องได้ยินท่านเรียกจึงออกมา

"หลวงลุงมีอะไรจะใช้หนูหรือฮะ"

"สมชายไปไหนเสียล่ะ"

"โน่นแหละฮ่ะ บ้านเหนือโน่น" เขาชี้มือประกอบ

"ถ้าอย่างนั้น เอ็งไปเตรียมของเยี่ยมคนป่วยมาหนึ่งชุด จัดใส่ถาดมาให้เรียบร้อย แล้วก็หาซองเปล่ามาหนึ่งซอง" ท่านสั่ง นายขุนทองจึงหายเข้าไปในห้องอีกครั้ง ประเดี๋ยวหนึ่งก็ถือถาดพลาสติกออกมา ในถาดมีโอวัลตินขนาดกลางหนึ่งกระป๋อง นมข้นตราหมีสามกระป๋องและนมสดอีกหนึ่งโหล ซองเปล่าสีขาววางอยู่บนกระป๋องโอวัลติน ท่านพระครูหยิบธนบัตรใบละร้อยจากย่ามส่งให้

เขาสองใบ

“เอาใส่ในซองนั่น แล้วถือถาดตามข้ามา โยมเฝ้ากุฏิไปก่อนนะ ถ้ามีใครมาก็ช่วยบอกว่า อาตมาไปเยี่ยมไข้ฝั่งโน้น อีกสองชั่วโมงจะกลับ” ท่านสั่งอาจารย์ชิตแล้วจึงเดินนำไปยังท่าน้ำโดยมีนายขุนทองเดินตาม

ท่านพระครูออกไปไม่ถึงสิบนาที บุรุษวัยสี่สิบเศษก็เข้ามาถามหาท่าน อาจารย์ชิตบอกเขาตามที่ท่านเจ้าของกุฏิสั่ง และแอบสังเกตว่า ดวงตาของบุรุษนั้นแดงช้ำเหมือนคนที่ผ่านการร้องไห้มาอย่างหนัก จึงพูดขึ้นว่า

“ดูท่าทางคุณคงมีทุกข์ ระหว่างที่รอหลวงพ่อ หากมีอะไรที่ผมพอจะช่วยได้ก็อย่าเกรงใจนะครับ” เขาเสนอตัว เมื่อมีคนมาแสดงความเห็นอกเห็นใจ บุรุษนั้นก็ร้องไห้เหมือนเด็กๆ พลางรำพึงรำพัน

“ขอบคุณครับ ไม่มีใครช่วยผมได้ ผมมันคนเลว ผมมันไอ้ฆาตกรต้องตกนรกหมกไหม้” แล้วเขาก็ตีอกชกหัวตัวเองต่อหน้าบุรุษสูงวัย

“อย่าทำร้ายตัวเองอย่างนั้นเลยครับ ผมเชื่อว่าหลวงพ่อท่านคงช่วยคุณได้ ท่านมีเมตตาจิตสูง ช่วยให้คนพ้นทุกข์มามากต่อมาก ผมว่าคุณใจเย็นไว้ก่อนดีกว่า”

ผู้มาใหม่หยุดทำร้ายตัวเองเพราะรู้สึกเจ็บ นึกโกรธตัวเองอยู่ครามครัน ทุกข์ใจก็สุดจะทานทนแล้ว ยังมาเพิ่มทุกข์กายให้ตัวเองอีก

เมื่อบุรุษนั้นหยุดร้องไห้ อาจารย์ชิตจึงถามขึ้นว่า

“ขอประทานโทษ คุณมาจากไหนหรือครับ”

“จากเพชรบูรณ์ครับ ผมขับรถมา”

"บ้านอยู่ที่นั่นหรือครับ" เขาถามอีก การได้พูดได้คุยทำให้รู้สึกเพลิดเพลินจนสามารถลืมความเจ็บปวดไปได้บ้าง

"เปล่าครับ ขอโทษนะครับ กรุณาอย่าถามว่าผมไปทำอะไรที่นั่น เพราะประเดี๋ยวผมก็มีอันต้องร้องไห้อีก" บุรุษนั้นขอร้อง ผู้อาวุโสจึงจำต้องนิ่ง ขณะเดียวกันก็คิดว่า บุรุษผู้นี้คงจะได้รับความสะเทือนใจอะไรสักอย่างมาจากจังหวัดนั้น เงียบกันไปพักหนึ่ง ผู้มาใหม่จึงถามขึ้นว่า

"คุณได้กลิ่นอะไรหรือเปล่าครับ คล้ายๆ กลิ่นเน่าของสุนัขหรือว่ามีหนูตายอยู่แถวนี้ ผมได้กลิ่นตั้งแต่ตอนเข้ามาโน่นแล้ว" เขาทำจมูกฟุดฟิดพลางก้มลงมองที่ใต้อาสนะเพื่อค้นหา

"อย่าหาเลยครับ แถวนี้ไม่มีหนูตาย ผมรับรองได้" อาจารย์ชิตว่า

"คุณไม่ได้กลิ่นบ้างหรือ เหม็นออกอย่างนั้น" ผู้มาใหม่ถามอีก

"ได้ซิครับ แต่ผมชินกับมันเสียแล้ว นี่ไงครับที่มาของกลิ่น" เขาชี้แผลตรงคอบริเวณใต้กกหูข้างขวา บุรุษนั้นจึงรีบกล่าวคำขอโทษ

"ผมต้องขอประทานโทษนะครับ ที่พูดในสิ่งที่อาจทำให้คุณสะเทือนใจ เป็นอะไรหรือครับ"

"มะเร็งต่อมน้ำเหลือง ก่อนหน้านี้ผมรู้สึกหมดอาลัยในชีวิต แต่พอมาพบหลวงพ่อ ผมกลับมีความหวังขึ้น ท่านบอกว่าผมมีโอกาสหายถึงแปดสิบเปอร์เซ็นต์"

"ครับ ผมขอแสดงความยินดี แต่ถึงอย่างไรก็ต้องขอโทษที่พูดไปเมื่อตะกี้ กรุณายกโทษให้ผมด้วย"

"อย่าเก็บมาเป็นอารมณ์เลยครับ ผมเข้าใจความรู้สึกของ

คุณดี แล้วแผลของผมมันก็เหม็นอย่างที่คุณว่ามาจริงๆ อย่าว่าแต่คนอื่นเลย แม้ลูกเมียเขาก็ยังรังเกียจผม ถึงเขาไม่แสดงออกมานอกหน้านอกตา แต่ผมก็รู้ ตอนมาที่นี่ใหม่ๆลูกศิษย์วัดเขาก็แสดงกิริยารังเกียจ แต่หลังจากที่หลวงพ่อท่านพูดอบรม พวกเขาก็ปฏิบัติต่อผมดีขึ้น ผมเป็นหนี้บุญคุณหลวงพ่อท่านมากเลยครับ ผมรู้ว่าท่านก็ต้องเหม็นกลิ่นเน่าจากแผลของผม แต่ท่านก็มิได้แสดงอาการรังเกียจ ทั้งที่ผมก็เป็นคนแปลกหน้าสำหรับท่าน ในโลกนี้จะหาใครที่มีจิตเปี่ยมด้วยเมตตาเช่นท่านไม่มีอีกแล้ว ไม่มีจริงๆ”

“คุณไม่เคยรู้จักกับท่านมาก่อนหรือครับ”

“ไม่เคยครับ ผมได้รับคำแนะนำจากเพื่อน ก็เสี่ยงมาอย่างนั้นเอง ไม่นึกว่าจะมาได้รับความเมตตามากมายถึงปานนี้ นี่ผมก็ตั้งใจไว้ว่าเมื่อหายก็จะบวชตลอดชีวิต” ผู้อาวุโสพูดอย่างมุ่งมั่น

“ครับ ผมขออนุโมทนา แล้วขอให้หายโดยเร็ว” ผู้มาใหม่แสดงมุทิตาจิต

“คุยกันมาตั้งนาน ผมยังไม่ทราบเลยว่าคุณชื่ออะไร ส่วนผมชื่อชิต เคยเป็นอาจารย์สอนที่วิทยาลัยเกษตรกรรม จังหวัดเชียงใหม่ แต่ได้ลาออกมาห้าปีแล้ว หลังจากที่รู้ว่าเป็นมะเร็งต่อมน้ำเหลือง” อาจารย์ชิตแนะนำตัวเอง

“ผมชื่อจรินทร์ครับ เป็นวิศวกร” ผู้มาใหม่พูดสั้นๆ เขารู้สึกว่า กลิ่นเน่านั้นรุนแรงจนแทบไม่อยากจะหายใจเข้า จึงพยายามที่จะหายใจออกเพียงอย่างเดียว หากก็ทำอยู่ได้ไม่นานเพราะมันผิดธรรมชาติ ในที่สุดจึงออกอุบายว่า “ผมยังไม่ได้ทานมื้อกลางวันเลย ชักหิวเสียแล้ว เห็นจะต้องไปหาอะไรรองท้องสักหน่อย ขออนุญาตนะครับ” พูดจบก็ลุกเดินออกไปทางโรงครัว ค่อยหายใจโล่งอกเมื่อห่างรัศมีของกุฏิออกมา เขาเดินเรื่อยๆไปจนถึงโรงครัว หากมิได้

แวะเข้าไป ความทุกข์ที่กำลังได้รับมันหนักหน่วงเสียจนไม่รู้สึกหิว บุรุษวัยสี่สิบเศษเดินไปจนถึงศาลาท่าน้ำแล้วก็เลยถือโอกาสนั่งคอยท่านพระครูอยู่ ณ ที่นั้น

ช่วงเวลาแห่งการรอคอย นายจรินทร์รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังตกอยู่ในห้วงอเวจี มันร้อนรุ่มกลุ้มกลัดอึดอัดขัดข้องจนสุดจะพรรณนา นับตั้งแต่จำความได้กระทั่งอายุย่างเข้าปีที่สี่สิบสาม ก็ยังไม่เคยมีความทุกข์ครั้งใดหนักหนาสาหัสเท่าครั้งนี้ เมื่อได้อยู่คนเดียว ภาพเหตุการณ์สยดสยองที่เกิดขึ้นเมื่อเวลาสิบเอ็ดนาฬิกาได้กลับเข้ามาสู่ห้วงความคิดอีกครั้ง เขาเห็นร่างของพระอาจารย์สุวินที่นอนจมกองเลือดเพราะน้ำมือของเขา ท่ามกลางความตะลึงงันของบรรดาพระภิกษุและแม่ชีในวัด มันเกิดขึ้นและเป็นไปอย่างรวดเร็วราวกับลมพัดผ่าน แล้วเขาก็กลายเป็นฆาตกรไปโดยมิได้เจตนา

“โอ๊ย ทนไม่ไหวแล้ว” เขาตะโกนและยกมือทั้งสองขึ้นปิดหน้า เพราะไม่ต้องการจะเห็นภาพนั้น **ทว่ายิ่งปิด ก็ยิ่งดูเหมือนว่ามันชัดเจนมากขึ้น** จนเขามิอาจทนนั่งอยู่ ณ ที่นั่นได้ จึงลุกขึ้นเดินกลับไปยังกุฏิ คิดว่าทนเหม็นกลิ่นเน่า ก็ยังดีกว่าต้องมาทนอยู่กับความทุกข์ทรมานเช่นนี้

บุรุษวัยสี่สิบเศษเดินกลับมาที่กุฏิอีกครั้ง คิดว่าจะมาพูดคุยกับบุรุษสูงวัยเพื่อให้คลายความกลัดกลุ้ม ครั้นมาถึงก็เห็นฝ่ายนั้นกำลังเดินจงกรมอยู่อย่างขะมักเขม้น จึงคิดที่จะทำเช่นนั้นบ้าง

นายจรินทร์เคยมาเข้ากรรมฐานที่วัดแห่งนี้เมื่อหลายปีมาแล้ว หลังจากนั้นก็ได้ฝากเนื้อฝากตัวเป็นลูกศิษย์ของท่านพระครูและได้รับความเมตตาช่วยเหลือจากท่านหลายอย่างหลายประการ สามปีเต็ม ๆที่เขาขับรถไป ๆมา ๆระหว่างสิงห์บุรีกับกรุงเทพฯ โดย

มิรู้สึกเหน็ดเหนื่อย หรือแม้แต่เบื่อหน่าย แล้วอยู่ๆก็เหมือนมีกรรมบันดาลให้เขาต้องเหินห่างจากท่าน เพียงได้รู้จักกับพระอาจารย์สุวิน เขาก็เริ่ม *แปรพักตร์* จากท่านพระครูเจริญ ไปหลงติดใน *อิทธิปาฏิหาริย์* ของพระอาจารย์สุวิน

ดังนั้นแทนที่จะขับรถมาสิงห์บุรี เขาก็ไปเพชรบูรณ์แทน แล้วก็ไปได้ทุกอาทิตย์ จนไม่เป็นอันทำการงาน เพราะใจจดจ่อรอให้ถึงวันศุกร์ ภรรยาเขาเคยสะกดรอยตาม ด้วยคิดว่าเขาคงไปมีผู้หญิง ซุกซ่อนไว้ที่นั่น ครั้นเห็นว่าไปหาพระจริง หล่อนก็เลิกตาม กระนั้นก็ยังค่อนแคะกระแนะกระแหนว่าเขา *หลงพระ* ยิ่งกว่าหลงผู้หญิง

ปีที่แล้วนี่เอง ที่ไม่ได้ไปหาท่านเพราะทางราชการส่งเขาไปดูงานที่ประเทศสหรัฐอเมริกา และเพิ่งบินกลับมาถึงเมื่อวานตอนเย็น พอตีห้าของวันรุ่งขึ้น เขาก็ขับรถบึ่งไปเพชรบูรณ์ด้วยความระลึกนึกถึงพระภิกษุรูปนั้น มิได้คาดฝันว่าจะมากลายเป็นฆาตกรไปในที่สุด คิดมาถึงตอนนี้เขาอยากจะตะโกนออกมาดังๆ เพื่อระบายความกลัดกลุ้ม หากก็ต้องยับยั้งสติอารมณ์เอาไว้ เพราะเกรงใจคนที่กำลังเดินจงกรมอยู่ข้างๆ

บุรุษวัยสี่สิบเศษเริ่มต้นเดินจงกรมบ้าง ตั้งใจว่าจะเดินไปจนกว่าท่านพระครูจะกลับ

อาจารย์ชิตนึกอนุโมทนาเมื่อเห็นผู้มาใหม่เดินจงกรม เพราะนั่นเป็นวิธีเดียวที่จะทำให้จิตใจเขาสงบลงได้บ้าง บุรุษสูงวัยเริ่มมองเห็นความจริงของชีวิต ซึ่งล้วนเต็มไปด้วยทุกข์ ถึงแม้จะมาในรูปแบบต่างๆกัน หากก็สรุปลงด้วยทุกข์เหมือนกันหมด เหตุนี้กระมัง พระพุทธองค์จึงตรัสสอนว่า ***ชีวิตเป็นทุกข์***

ท่านพระครูกลับมาถึงกุฏิเมื่อเวลาทุ่มครึ่ง ทันทีที่เห็นท่าน

เดินเข้ามา นายจรินทร์ก็โผเข้าไปกราบที่เท้าท่าน แล้วซบหน้าร้องไห้อยู่ตรงนั้น เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงมิได้พูดว่ากระไร หากยืนก้มหน้านิ่งดูเขาร้องไห้ อาจารย์ชิตกำลังจะนั่งสมาธิ ก็เลยมีอันไม่ได้นั่งเพราะอยากรู้เรื่องราวและสาเหตุแห่งทุกข์ของบุรุษนั้น

"หลวงพ่อครับ ช่วยผมด้วย ช่วยผมด้วย" นายจรินทร์คร่ำครวญ

"ได้ข่าวว่าไปดูงานที่เมืองนอกไม่ใช่หรือ กลับมาเมื่อไรล่ะ" ท่านเจ้าของกุฏิถามด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมด้วยเมตตา

"เมื่อเย็นวานนี้เองครับ" บุรุษวัยสี่สิบเศษเงยหน้าขึ้นตอบ ครั้นเห็นว่าเป็นการไม่สมควรที่จะให้ท่านยืนพูดกับเขาอย่างนั้น จึงถอยออกมาแล้วนิมนต์ท่านเข้าไปนั่งที่อาสนะ นายขุนทองจัดการชงกาแฟมาบริการแขกโดยไม่ต้องรอให้ท่านสั่ง

"โยมผู้หญิงไม่ได้มาด้วยหรอกหรือ" ท่านถามถึงภรรยานายจรินทร์

"ไม่ได้มาครับ ผมมาคนเดียวมาจากเพชรบูรณ์" แล้วเขาก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น

"อ้อ" ท่านพระครูรับรู้แล้วมิได้ถามอะไรอีก นายจรินทร์ใช้หลังมือปาดน้ำตาแล้วพูดขึ้นว่า

"หลวงพ่อครับ ผมเป็นผู้ร้ายฆ่าคนตาย ผมฆ่าพระตายครับ" พูดจบก็ร้องไห้ต่อ ท่านพระครูจึงปลอบเขาว่า

"ทำใจดี ๆ เข้าไว้ ไม่ต้องกลัว มาวัดนี้แล้วต้องกล้าหาญ อาตมาชอบคนกล้าหาญ เราต้องกล้าเผชิญกับทุกสิ่ง ไม่ว่าดีหรือร้าย เอาละ ตั้งสติให้ดี หายใจลึก ๆ แล้วเล่าไปว่าเกิดอะไรขึ้น" นายจรินทร์คิดว่าท่านคงจะตกใจและตำหนิเขา แต่เมื่อมิได้เป็นเช่นนั้นก็ใจชื้นขึ้น จึงเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ท่านฟัง อาจารย์ชิตกับ

นายขุนทองก็นั่งฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ

"เรื่องมันเกิดขึ้นวันนี้เองครับ คือผมขับรถไปเพชรบูรณ์ตอนตีห้า เพื่อจะไปกราบเยี่ยมพระอาจารย์สุวิน ไปถึงสิบเอ็ดโมงเศษๆ ก็ตรงไปที่กุฏิของท่าน แม่ชีปราณีบอกผมว่า ท่านเข้าสมาบัติอยู่ใน *ถ้ำน้ำบัง* บนภูเขามาสามเดือนแล้ว ห้ามใครไปรบกวน กำหนดท่านจะออกจากสมาบัติวันที่ ๑ มีนาคม ซึ่งครบสามเดือนพอดี ผมก็ถามแม่ชีว่า ทำไมท่านต้องเข้านานขนาดนั้น ก็ได้รับคำตอบว่าเพื่อสะเดาะเคราะห์และต่ออายุ หากไม่ทำเช่นนั้น ท่านจะต้องมรณภาพภายในเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๑๗ ผมก็ไม่เชื่อที่แม่ชีเล่า เพราะเคยได้ยินมาว่าพระสามารถจะเข้าสมาบัติได้อย่างมากต้องไม่เกินเจ็ดวัน ใช่ไหมครับ" เขาถามท่านเจ้าของกุฏิ

"มันคนละอย่างกัน สมาบัติมีสองประเภท คือ *ผลสมาบัติ* และ *นิโรธสมาบัติ* อย่างแรกเข้าเป็นเดือนก็ได้ แต่อย่างหลังคือนิโรธสมาบัติหรือชื่อเต็มว่า *สัญญาเวทยิตนิโรธสมาบัติ* เพราะเป็นสมาบัติที่ดับสัญญาและเวทนา อันนี้เข้าได้อย่างมากไม่เกินเจ็ดวัน" ท่านพระครูถือโอกาสอธิบายพร้อมทั้งยกตัวอย่างว่า

"หลวงพ่อเกษมที่อยู่จังหวัดลำปาง ท่านคุ้นเคยกับอาตมาดี องค์นี้ท่านเข้าผลสมาบัติครั้งหนึ่งๆนานเป็นเดือน ลูกศิษย์ลูกหามาเยี่ยมก็เลยต้องผิดหวังไปตามๆกัน"

"หลวงลุงน่าจะทำอย่างนั้นบ้างนะฮะ จะได้ไม่ต้องรับแขก หนูก็จะได้ไม่เหนื่อย" นายขุนทองพูดขึ้น

"ข้าก็อยากจะทำเหมือนกันแหละ แต่ทำไม่ได้ เพราะยังไม่หมดหน้าที่ ต้องใช้กรรมญาติโยมเขาให้หมดเสียก่อน" ท่านบอกหลานชาย

"อ๋อ เหรอฮะ แล้วจวนหมดหรือยังล่ะฮะ"

"อีกสี่ห้าปี เอาละ เอ็งเลิกถามได้แล้ว ข้าจะฟังโยมเขาเล่าต่อ" นายจรินทร์จึงเล่าต่อไปว่า

"ระหว่างที่แม่ชีเขาสาละวนอยู่กับการจัดอาหารถวายเพลพระ ผมจึงแอบขึ้นไปบนเขาแล้วก็เข้าไปในถ้ำ ก็เห็นพระอาจารย์สุวินท่านนอนหลับอยู่ในมุ้ง ผมจึงเข้าไปดูใกล้ๆก็พบกระดาษแผ่นหนึ่งเขียนไว้ที่ข้างมุ้ง เป็นลายมือของท่านเอง เขียนสั่งไว้ว่า *เจริญพรญาติโยมทั้งหลาย อาตมภาพจะไปเที่ยวป่าหิมพานต์สักสามเดือน ระหว่างนี้ ห้ามไม่ให้ใครมารบกวน อาตมาไม่ได้มรณภาพ จึงไม่ต้องรดน้ำศพ ไม่ต้องสวดพระอภิธรรม แล้วก็ไม่ต้องนำร่างไปใส่โลง แล้วอาตมาจะกลับมาในวันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๗ และที่สำคัญที่สุดคืออย่าให้ใครแตะต้องตัวอาตมาเป็นอันขาด* ท่านเขียนไว้อย่างนี้ครับ แล้วก็ลงวันที่ไว้ด้วย เป็นวันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ พอเห็นข้อความนั้น ผมก็เลยคิดว่าแม่ชีปราณีพูดความจริง แล้วก็เหมือนมีอะไรมาดลใจ ผมคิดว่าวันนี้ก็วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์แล้ว เหลือเวลาอีกห้าวันเท่านั้น หากผมจะปลุกท่านก็คงไม่เป็นไร เพราะไหนๆก็ผ่านพ้นเดือนมกราคมมาแล้ว คิดดังนั้นผมจึงเอื้อมมือเข้าไปในมุ้งเพื่อจะจับแขนท่าน ขณะนั้นแม่ชีปราณีตามมาถึงพอดี แกส่งเสียงห้ามว่า *คุณจรินทร์ อย่า* แต่ช้าไปเสียแล้ว เพราะผมยั้งมือไม่ทัน **ครั้นมือผมสัมผัสกับแขนท่านก็เกิดเสียงดัง *เพะ* เหมือนข้าวตอกแตก แล้วเลือดก็ไหลท่วมร่างท่านและไหลนองลงมาเต็มพื้นถ้ำ ไม่ทราบว่าทำไมจึงมากมายขนาดนั้นเหม็นคาวคลุ้งเลยครับ** ผมก็ตะลึง แม่ชีปราณีก็ตะลึง คนอื่นๆก็ตามมาดูกันทั้งพระทั้งชี

พอหายตกตะลึง ผมก็ร้องไห้ใหญ่ แม่ชีปราณีก็รำพึงรำพันซ้ำๆซากๆว่า *ไม่น่าเล้ย ไม่น่าเลย พี่บอกแล้วก็ไม่เชื่อ พี่เผลอเดี๋ยว*

เดียวเกิดเรื่องจนได้ ระหว่างที่พวกเขาช่วยกันนำศพใส่โลงและล้างพื้นถ้ำอยู่นั้น ผมก็บอกว่าจะไปมอบตัวกับตำรวจ ท่านเจ้าอาวาสบอกไม่ต้อง เพราะผมไม่ได้เป็นฆาตกร ท่านไม่ต้องการให้เรื่องนี้รู้ไปถึงหูตำรวจ ท่านยังบอกอีกว่า เป็นกรรมของพระอาจารย์สุวินเอง ท่านจะต้องมรณภาพอยู่แล้ว”

“ถูกต้อง เจ้าอาวาสท่านพูดของท่านถูกแล้ว” ท่านพระครูพูดขึ้น นายจรินทร์ไม่เข้าใจ จึงถามท่านว่า

“หลวงพ่อหมายความว่าอย่างไรครับ”

“ก็หมายความว่าโยมไม่ได้เป็นผู้ร้ายฆ่าคนอย่างที่โยมคิดน่ะซิ สมมุตินะ สมมุติว่าโยมเอามือมาถูกตัวอาตมา แล้วจะเรียกว่าโยมเป็นผู้ร้ายฆ่าคนหรือเปล่าเล่า”

“ไม่เรียกครับ” บุรุษวัยสี่สิบเศษตอบ รู้สึกโล่งใจเหมือนยกภูเขาออกจากอก

“นั่นแหละ แบบเดียวกันนั่นแหละ ทีนี้ก็เลิกโศกเศร้าเสียใจได้แล้ว เห็นหรือยังว่ากฎแห่งกรรมนั้นเที่ยงตรงนัก อาตมาก็รู้จักท่านสุวิน ท่านก็เคยมาปรึกษาเรื่องนี้ อาตมาก็ชวนมาเข้ากรรมฐาน ท่านก็ไม่เชื่อ ท่านชอบไปทางฌานสมาบัติ ในที่สุดก็ต้องเป็นไปตามกรรม **โยมอย่าลืมนะว่า วิธีที่จะแก้กรรมนั้น ต้องใช้วิปัสสนากรรมฐานเท่านั้น อย่างอื่นแก้ไม่ได้**”

“ถ้าอย่างนั้น ก็หมายความว่าฌานสมาบัติไม่มีประโยชน์หรือครับ”อาจารย์ชิตถาม

“มีซิ ทำไมจะไม่มี *แต่ประโยชน์ที่แท้จริงนั้นจะต้องนำมาเป็นบาทฐานของวิปัสสนา ถ้าหากนำไปใช้ในทางให้เกิดอิทธิปาฏิหาริย์ ถือว่าไม่ใช่ประโยชน์ที่แท้ เพราะแก้ทุกข์ไม่ได้* ท่านสุวินท่านมีอิทธิปาฏิหาริย์หลายอย่างเท่าที่อาตมารู้ แต่เห็นหรือยังว่า

ท่านก็ไม่อาจหนีกรรมไปได้ อุตส่าห์หนีไปถึงป่าหิมพานต์ก็ยังไม่พ้นกรรม”

“แต่ถ้าท่านเชื่อหลวงพ่อ แล้วมาเข้ากรรมฐานที่นี่ ก็จะไม่มรณภาพหรือครับ” นายจรินทร์ถาม

“แน่นอน ข้อนี้อาตมารับรอง เพราะการที่ท่านได้ฌานก็เหมือนกับมีทุนเดิมอยู่แปดสิบเปอร์เซ็นต์แล้ว มาทำเพิ่มอีกยี่สิบเปอร์เซ็นต์ก็ไม่ใช่เรื่องยาก ใช่ไหมเล่า”

“ใช่ครับ ถ้าอย่างนั้นผมจะกลับไปลางานสักเจ็ดวัน แล้วมาเข้ากรรมฐานนะครับ หลวงพ่อครับ ผมขอปฏิญาณว่า ต่อแต่นี้ไป ผมจะเลิกสนใจเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์ จะสนใจแต่วิปัสสนากรรมฐานเพียงอย่างเดียว ผมเข็ดแล้วครับ” บุรุษวัยสี่สิบเศษให้คำมั่นสัญญา

“ดีแล้ว อาตมาขออนุโมทนา เอาละ สบายใจแล้วก็ไปที่โรงครัว ไปทานอาหารเสียก่อนแล้วค่อยกลับบ้าน ยังไม่ได้ทานข้าวกลางวันไม่ใช่หรือ”

“ครับ ขอบพระคุณครับ แหม พอหลวงพ่อพูด ผมรู้สึกหิวขึ้นมาทันทีเลยครับ” เขากราบท่านสามครั้ง แล้วหันไปลาอาจารย์ชิต

“ขอบคุณนะครับอาจารย์ ผมเลยถือโอกาสลาเลย” พูดจบก็ลุกขึ้นเดินมุ่งหน้าไปยังโรงครัวด้วยรู้สึกหิวจนแสบท้อง

๕๖
เจ๊ลั้ง

"หลวงพ่อครับ เป็นไปได้หรือครับที่คนเราจะอยู่ได้ตั้งสามเดือนโดยไม่ต้องกินอาหาร ผมว่ามันขัดกับหลักวิทยาศาสตร์นะครับ" อาจารย์ชิตเอ่ยถามหลังจากนายจรินทร์ลุกออกไปแล้ว

"ขัดซิโยม ถ้าโยมเอาหลักวิทยาศาสตร์มาตัดสิน มันขัดแน่ๆ แต่สำหรับอาตมาไม่ได้คิดอย่างนั้น **อาตมาไม่ได้ยกย่องวิทยาศาสตร์ว่าสามารถแก้ปัญหาทุกอย่างให้มนุษย์ได้** ทั้งนี้เพราะยังมีอีกหลายอย่างหลายเรื่องที่วิทยาศาสตร์ยังเข้าไม่ถึง เช่น เรื่องของกรรมและเรื่องของจิตวิญญาณเป็นต้น ยกตัวอย่างให้เห็นง่ายๆ ในกรณีของโยม การที่หมอเขาไม่สามารถรักษาโรคให้โยมได้เพราะเขาใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ แต่อาตมาจะใช้วิธีการทางจิตรักษาให้หาย **อย่าลืมว่าจิตวิญญาณนั้นมีพลังมากกว่าสสารหลายเท่านัก** การที่ร่างของท่านสุวินไม่เน่าเปื่อยเพราะอาศัยพลังจิตซึ่งตามหลักวิทยาศาสตร์มันเป็นไปไม่ได้ ใช่ไหม"

"ครับ เป็นไปไม่ได้"

"นั่นแหละ อาตมาถึงไม่ยึดเอาวิทยาศาสตร์มาเป็นเกณฑ์ตัดสินในทุกกรณี *เพราะมีบางกรณีที่วิทยาศาสตร์ตัดสินไม่ได้ แต่มนุษย์ทุกวันนี้เขายึดวิทยาศาสตร์เป็นสรณะ เพราะเขาให้ความสำคัญกับร่างกายมากกว่าจิตใจ อะไรที่พิสูจน์ไม่ได้ด้วยวิธีการทาง*

วิทยาศาสตร์ เขาก็ถือว่าเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ เช่น เรื่องจิตวิญญาณเป็นต้น" ท่านกล่าวถึงความเชื่อพื้นฐานของคนส่วนใหญ่ในยุคปัจจุบัน

"เรื่องฌานสมาบัติที่หลวงพ่อพูดถึงเมื่อตะกี้ ก็เป็นเรื่องของจิตใช่ไหมครับ" ผู้มากวัยกว่าถามอีก นายขุนทองรู้สึกว่าฟังไม่รู้เรื่องจึงขอตัวไปนอน

"ถูกแล้ว เป็นเรื่องของจิตโดยตรงทีเดียว"

"คนธรรมดาจะสามารถเข้าฌานได้หรือเปล่าครับ"

"ได้ หากมีการฝึกจิต"

"ถ้าเช่นนั้น ถ้าหากผมฝึกจิต ผมก็สามารถเข้านิโรธสมาบัติได้ใช่ไหมครับ"

"ไม่ได้หรอกโยม **บุคคลที่สามารถเข้านิโรธสมาบัติได้นั้น มีเพียงสองประเภท คือ พระอนาคามีที่ได้สมาบัติ ๘ กับพระอรหันต์ประเภทอุภโตภาควิมุตตะ นอกนั้นเข้าไม่ได้**"

"พระโสดาบันและพระสกทาคามีก็เข้าไม่ได้หรือครับ"

"ไม่ได้ ถึงแม้ท่านจะได้สมาบัติ ๘ แต่ก็ยังเข้านิโรธสมาบัติไม่ได้ เอาละ อาตมาว่า โยมปฏิบัติไปดีกว่า เรื่องเหล่านี้ยังไกลตัว เอาเรื่องใกล้ตัวก่อน เรื่องไกลตัวเอาไว้ทีหลัง" ท่านพระครูพูดตัดบท

"ครับ แต่...หลวงพ่อครับ หลวงพ่อบอกผมตอนก่อนไปว่ากลับมาจะเล่าอะไรให้ฟัง" เขาถือโอกาสทวงสัญญา

"ตกลง เล่าก็เล่า ความลับนะ ห้ามเอาไปพูดต่อ สัญญาได้ไหม"

"ได้ครับ ผมให้สัญญา" คนอยากฟังรับคำหนักแน่น

"เอาละ ถ้าอย่างนั้นอาตมาก็จะเล่าให้ฟัง" แล้วท่านจึงเล่า

ว่า

"ที่อาตมาถามถึงตาวนน่ะ เพราะเคยทำกรรมกับแกไว้สมัยที่อาตมาเป็นเด็ก นี่ก็ไปจัดการชดใช้มาเรียบร้อยแล้ว"

"กรรมอะไรครับ" อาจารย์ชิตถาม

"โกงค่าเรือจ้าง สมัยก่อนแกมีอาชีพพายเรือข้ามฟาก เก็บค่าโดยสารเที่ยวละหนึ่งสตางค์ อาตมาตอนนั้นเป็นนักเรียน ต้องข้ามฟากไปเรียนหนังสือฝั่งโน้น ก็ใช้บริการแกทุกวัน พอขึ้นท่าก็แกล้งโยนหินก้อนเล็กๆลงไปที่ท้ายเรือ ทำเป็นว่าจ่ายค่าโดยสาร แกก็ไม่ติดใจสงสัยเพราะผู้โดยสารคนอื่นๆเขาก็ทำอย่างนี้"

"โยนก้อนหินลงไปน่ะหรือครับ"

"เปล่า โยนสตางค์จริงๆ คือพอขึ้นท่า เขาก็จะโยนสตางค์ลงไปที่ท้ายเรือ มีอาตมาคนเดียวที่ใช้ก้อนหิน"

"แกเคยจับได้บ้างไหมครับ" ผู้สูงอายุถามอีก

"มือชั้นนี้แล้ว ถ้าถูกจับได้ก๊อเสียชื่อหมดน่ะซิ" ท่านถือโอกาส คุย

"หลวงพ่อเก่งจังนะครับ" คนฟังแสร้งชม

"อ้าวเก่งซิ ไม่เก่งได้หรือ แต่ขอโทษเถอะ เก่งในทางเลวทั้งนั้น" แล้วท่านก็หัวเราะ คนฟังพลอยหัวเราะตาม จากนั้นท่านเจ้าของกุฏิจึงเล่าอีกว่า

"อาตมาก็โกงแกทุกวัน กระทั่งย้ายโรงเรียน พูดแล้วอย่าหาว่าคุยนะ อาตมานี่ย้ายโรงเรียนเป็นว่าเล่น จังหวัดสิงห์บุรีสมัยนั้นมีโรงเรียนมัธยมอยู่ ๘ แห่ง อาตมาเรียนมาหมดทุกแห่ง แห่งละเดือนบ้าง สองเดือนบ้าง อย่างเก่งไม่เกินหกเดือน เสร็จแล้วก็ย้ายไปอีก"

"ทำไมย้ายบ่อยจังครับ" ถามอย่างสนใจ ท่านพระครู

ตอบอย่างภาคภูมิว่า

"ก็เขาเชิญออก เรียนได้เดือนสองเดือนเขาก็เชิญออก เพราะอาตมาเก่งเกินไป พวกครูเขาปวดหัวเพราะตามความเก่งกาจของลูกศิษย์ ไม่ทันก็เลยเชิญให้ออก อาตมาก็ต้องย้ายไปหาที่เรียนใหม่"

"พอครบ ๘ แห่งแล้ว หลวงพ่อทำอย่างไรครับ วนรอบสองหรือเปล่า" คนเป็นมะเร็งต่อมน้ำเหลืองถามอย่างนึกสนุก

"วนซิ วนรอบสอง แต่เขาไม่รับสักแห่งเดียว เขาบอกแค่รอบเดียว ครูก็จะพากันลาออกหมดโรงเรียนแล้ว ถ้าขืนรับอาตมาเข้าเรียนรอบสอง มีหวังภารโรงก็ต้องขอลาออก อาตมาก็เลยต้องไปเรียนที่บางกอกโน่น เอาละ จบเรื่องโรงเรียนก่อน มาเล่าเรื่องตาวนต่อ"

"ครับ ตกลงแกรู้เรื่องที่หลวงพ่อโกงค่าเรือจ้างหรือยังครับ" คนฟังถาม รู้สึกสนุกจนลืมปวดแผล

"รู้แล้ว อาตมาบอกแกเมื่อกี้เอง แต่เชื่อเถอะ แกไม่บอกใครหรอกอาตมารับรองได้"

"หลวงพ่อจะแน่ใจได้อย่างไรครับ พอหลวงพ่อลงเรือนมาแกอาจจะบอกลูกเมียแกก็ได้" คนมากวัยกว่าคาดการณ์

"แกไม่บอกหรอกโยม เพราะแกนอนพะงาบๆจะไปอยู่แล้ว อาตมาดูแล้วว่า สี่ทุ่มคืนนี้แกไปแน่ เห็นไหมนโยบายของอาตมาใช้ได้หรือเปล่า เลือกสารภาพตอนที่แกพูดไม่ได้แล้ว" ท่านหัวเราะอีก

"แล้วนายขุนทองทราบเรื่องนี้หรือเปล่าครับ" ถามเสียงเบา

"ให้รู้ไม่ได้ซิ เจ้าหมอนี่เก็บความลับได้เสียที่ไหนล่ะ" ท่านวิจารณ์คนมีศักดิ์เป็นหลาน

"พออาตมาไปถึง พวกลูกๆเขาดีใจใหญ่ บอก *แหม หลวงพ่อใจดีจัง อุตส่าห์มาเยี่ยม แถมเอาทั้งของทั้งเงินมาให้ พระวัดอื่นเขามีแต่จะเอาของญาติโยม แต่หลวงพ่อวัดนี้กลับเอามาให้ญาติโยม* อาตมาก็นึกขำที่เขาชมต่อหน้า ที่แท้เปล่าหรอก อาตมามาใช้หนี้ต่างหาก เขาก็พาอาตมาเข้าไปหาพ่อเขา อาตมาก็เข้าไปใกล้ๆ กระซิบข้างหูแกว่า *ตาวนจำอาตมาได้ไหม ที่เคยโดยสารเรือจ้างโยมเมื่อสามสิบกว่าปีก่อนน่ะ* แกก็พยักหน้า อาตมาก็พูดต่ออีกว่า

โยมรู้หรือเปล่า อาตมาโกงค่าเรือจ้างโยมทุกวัน ไม่เคยให้สตางค์เลย แต่โยนก้อนหินไปแทน นี่นะโยมก็ป่วยหนัก ถ้าอยากได้บุญก็อโหสิกรรมให้อาตมานะ เพราะตอนนี้อาตมาเป็นพระแล้ว และก็นี่เงินสองร้อยบาท อาตมาใช้หนี้ค่าเรือจ้าง ส่วนพวกเครื่องดื่มนี่คิดว่าเป็นดอกเบี้ย แต่โยมห้ามไปบอกลูกหลานนะ สัญญาได้ไหมเล่า ขืนบอกเขาก็จะพากันเลิกนับถืออาตมา แกก็พยักหน้าอีก

อาตมาก็โล่งใจที่ได้ใช้หนี้ไปอีกหนึ่งราย เสร็จแล้วอาตมาก็เทศน์โปรดแกเรื่องเกิด แก่ เจ็บ ตาย แกก็ฟังอย่างสงบ ก่อนกลับอาตมาก็สอนกรรมฐานให้ บอกว่าให้แกนอนกำหนด *พอง-ยุบ* ไปเท่าที่จะทำได้ ไม่ต้องห่วงลูกหลานหรือสมบัติ ให้เอาสติไว้ที่ท้องเท่านั้น แกก็พยายามทำตามที่อาตมาสอน ตกลงเรื่องนี้มีแกกับอาตมารู้กันสองคนเท่านั้น" ท่านสรุป รู้สึกโล่งอกโล่งใจเสียนัก

"แต่ตอนนี้สามแล้วนะครับหลวงพ่อ เพราะเพิ่มผมเข้ามาอีกคนหนึ่ง" คนฟังแย้ง

"ไม่เป็นไร เดี๋ยวก็เหลือสองเท่าเดิม หลังสี่ทุ่มไปแล้วก็เหลือสองเท่าเดิม" ท่านพระครูพูดยิ้มๆ อดีตอาจารย์จึงประเมินผลว่า

"ผมว่าเรื่องนี้นายวนแกได้กำไรนะครับ ที่หลวงพ่อเทศน์โปรดแกแถมยังสอนกรรมฐานให้ กำไรหลายสิบเท่าตัวเชียวแหละ

ไม่เหมือนเรื่องเจ๊ลี้ รายนั้นขาดทุนอานไปเลย” พูดแล้วก็หัวเราะ

“เจ๊ลั้งโยม ไม่ใช่เจ๊ลี้ แล้วกันไปเปลี่ยนชื่อให้เขาเสียแล้ว เอาละ ทีนี้โยมก็ปฏิบัติต่อได้แล้ว อย่าลืมดื่มยาบ่อยๆนะ ดื่มต่างน้ำเลย จะได้หายเร็วๆ เอาละ ให้เดินจงกรมหนึ่งชั่วโมง นั่งหนึ่งชั่วโมง วันนี้จะมีทุกขเวทนามากกว่าทุกวัน อย่าตกใจ ให้ตั้งสติกำหนด ***ปวดหนอ ปวดหนอ*** ถ้าไม่หายก็ให้กำหนดว่า ***อดทนหนอ อดทนหนอ*** แล้วก็หันมากำหนดพอง-ยุบต่อไป จนกว่าจะครบหนึ่งชั่วโมง อาตมาเห็นจะต้องขึ้นไปทำงานต่อข้างบนละนะ” พูดจบท่านก็ลุกออกไปปิดประตูด้านหน้าและด้านหลังของกุฏิ แล้วจึงขึ้นไปข้างบน นายสมชายมีกุญแจอีกดอกหนึ่งที่จะไขเข้ามาเองได้ โดยไม่ต้องตะโกนเรียกคนขี้เซาอย่างนายขุนทองมาเปิดให้เช่นที่แล้วๆมา

เมื่ออยู่คนเดียว อาจารย์ชิตจึงเริ่มเดินจงกรม รู้สึกปวดหนึบๆที่แผล หากเขาไม่สนใจ พยายามเอาสติจดจ่อกับอาการเคลื่อนไหวของเท้า เหลือบมองนาฬิกาที่แขวนอยู่ข้างฝา ขณะนั้นเป็นเวลาสองทุ่มครึ่ง เขาจะต้องเดินไปจนถึงสามทุ่มครึ่ง จากนั้นก็จะนั่งไปจนกว่าจะครบหนึ่งชั่วโมงตามที่หลวงพ่อท่านสั่ง แต่ปัญหาก็คือ จะรู้ได้อย่างไรว่าหมดเวลา คงจะต้องลืมตาขึ้นดูนาฬิกาเป็นครั้งเป็นคราว ทว่าการกระทำเช่นนั้นจะทำให้สมาธิไม่ต่อเนื่อง บุรุษวัยหกสิบรู้สึกสับสนทางความคิดจนต้องหยุดเดินแล้วตั้งสติกำหนด ***สับสนหนอ สับสนหนอ*** ยังไม่ทันจะหายสับสน ก็ได้ยินเสียงทุบประตูปังๆพร้อมกับเสียงเรียกเข้ามาว่า

“ท่านพระครูอยู่หรือเปล่าครับ ช่วยเปิดประตูหน่อย”

อาจารย์ชิตจึงจำต้องเดินไปที่ประตูเพื่อจะเปิด หากก็ไม่สามารถเปิดได้เพราะไม่มีลูกกุญแจ จึงหันกลับเพื่อจะไปปลุกนายขุนทอง พอดี

กับนายสมชายไขกุญแจเข้ามาทางประตูด้านหลัง

"มีคนมาเรียกหาหลวงพ่อแน่ะ" เขาบอกศิษย์วัด

"ครับ เดี๋ยวผมเปิดให้เอง" ชายหนุ่มเดินไปหยิบพวงกุญแจที่ห้อยอยู่ตรงบันไดทางขึ้น แล้วจึงไขประตูเปิดให้ผู้ที่อยู่ข้างนอกเข้ามา

"ท่านพระครูจำวัดหรือยัง" ภิกษุวัยเดียวกับเจ้าของกุฏิถาม ท่านมากับคฤหัสถ์สองคน เป็นชายหนึ่งหญิงหนึ่ง

"ยังหรอกครับ นิมนต์หลวงพ่อนั่งรอก่อน ประเดี๋ยวผมจะขึ้นไปตามให้" ภิกษุรูปนั้นจึงไปนั่งรอที่หน้าอาสนะ ส่วนผู้ติดตามทั้งสองก็เข้ามานั่งในกุฏิ นายสมชายจัดการชงน้ำชามาประเคนท่าน สำหรับคฤหัสถ์สองคน เขาแถมขนมปังกรอบชิ้นเล็กๆมาให้ด้วย บริการแขกเสร็จจึงขึ้นไปตามท่านพระครู

อาจารย์ชิตหลบออกไปเดินจงกรมที่ด้านหลังโรงรถ เขาไม่ต้องการนั่งอยู่ ณ ที่นั้น ด้วยเหตุผลสองประการ คือ อาคันตุกะของท่านพระครูจะได้ไม่เหม็นกลิ่นเน่าจากแผลของเขาประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่ง เขาจะได้ไม่เสียเวลาปฏิบัติกรรมฐาน

เมื่อท่านพระครูเปิดประตูหน้าบันไดออกมา ภิกษุอาคันตุกะยกมือไหว้ทำความเคารพ ท่านรับไหว้ ผู้ติดตามทั้งสองก้มลงกราบท่านเจ้าของกุฏิสามครั้ง

"ผมต้องขอโทษที่มารบกวนท่านพระครูในยามวิกาลเช่นนี้" ภิกษุวัยห้าสิบเอ่ยขึ้นก่อน

"อย่าถือว่าเป็นการรบกวนเลยครับ วัดป่ามะม่วงยินดีต้อนรับท่านพระครูทุกเวลา" ท่านเจ้าของกุฏิพูดกับภิกษุผู้มีวัยและสมณศักดิ์เสมอกับท่าน

"ผมมีเรื่องด่วนจะมาเรียนปรึกษาท่านพระครู รอให้ถึงพรุ่ง

นี้ไม่ได้เลยชวนญาติโยมเขามา คือเณรลูกวัดผมก่อปัญหาเสียแล้ว”

“ลูกชายผมเองครับ นี่แม่เขา” คฤหัสถ์ที่มาด้วยพูดขึ้น ทั้งเขาและภรรยามีท่าทางทุกข์ร้อน โดยเฉพาะภรรยานั้นมีดวงตาแดงช้ำ แสดงว่าเพิ่งผ่านการร้องไห้มา

“เกิดอะไรขึ้นกับเณรลูกชายของโยมหรือ” ท่านถามสองสามีภรรยา

“นิมนต์หลวงพ่อเล่าดีกว่าครับ” บุรุษวัยสี่สิบบอกภิกษุผู้เป็นอุปัชฌาย์ของสามเณรลูกชาย

“คืออย่างนี้ครับท่านพระครู โยมสองคนนี่เขาพาลูกชายมาบวชเณรที่วัดผม ก็บวชมาตั้งแต่อายุสิบสี่จนอายุจะครบบวชพระเข้าปีนี้แล้ว เณรรูปนี้ขยันนั่งสมาธิมาก พอฉันเสร็จก็นั่งสมาธิ ไม่พูดไม่คุยกับใคร เป็นอย่างนี้มาตั้งแต่บวชใหม่ๆแล้วครับ ทีนี้มาในช่วงหลังๆนี่นั่งสมาธิข้ามวันข้ามคืนเลย ข้าวปลาอาหารก็ไม่ยอมฉัน” ภิกษุผู้มาเยือนเล่าความ

“ก็ดีแล้วนี่ มีลูกศิษย์ขยันปฏิบัติอย่างนี้ ท่านน่าจะภูมิใจ” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงพูดขัดขึ้น

“ครับ ผมก็ภูมิใจ โยมพ่อโยมแม่เขาก็ภูมิใจ แต่ตอนนี้มันเกิดเรื่องยุ่งแล้วละครับท่านพระครู”

“ยุ่งยังไงล่ะ” ท่านเจ้าของกุฏิซัก

“คือตอนหกโมงเย็น เณรเขาออกจากสมาธิ แล้วก็ถือบาตรเดินออกจากวัดจะไปบิณฑบาต”

“บิณฑบาตตอนหกโมงเย็นน่ะหรือ”

“ครับ”

“ทำไมเป็นยังงั้นไปได้”

“นั่นซิครับ เขาถือบาตรออกมา แถมสบงจีวรก็ไม่มี เดิน

ตัวล่อนจ้อนออกมาจากห้อง พระเณรก็พากันตกใจ ถามว่า *เณรจะไปไหน* เขาก็ว่า ***ผมไม่ใช่เณรนะ ผมสำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้ว พวกคุณต้องกราบผม*** พระเณรเขาเห็นไม่ได้การ เลยไปบอกผม ผมก็ถามว่า *เณรทำไมไม่นุ่งสบงห่มจีวรให้เรียบร้อย ไม่อายคนเขาหรือ* ผมก็เลยถูกดุว่า ***คุณอย่ามาเรียกผมอย่างนั้นนะ ผมเป็นพระอรหันต์แล้ว สำเร็จแล้ว สำเร็จแล้ว*** พูดจบก็ถือบาตรเดินโทงๆไปทางประตูหน้าวัด ผมก็เลยสั่งให้พระเณรช่วยกันจับ เขาก็วิ่งหนีก็เกิดการไล่จับกันขึ้น ญาติโยมที่บ้านอยู่ใกล้วัดก็พากันมาดู แล้วก็วิพากษ์วิจารณ์ว่าเณรบ้า ผมก็เลยบอกให้โยมผู้ชายช่วยกันจับกว่าจะได้ก็เล่นหอบไปตามๆกัน"

"แล้วตอนนี้อยู่ที่ไหนล่ะ"

"อยู่ที่วัดครับ ผมให้เขามัดไว้แล้วไปตามโยมพ่อโยมแม่เขามา เขาก็จำอะไรไม่ได้ พูดแต่ว่า ***ผมเป็นพระอรหันต์ ผมเป็นพระอรหันต์ คุณมาจับพระอรหันต์มัดไว้อย่างนี้ จะต้องตกนรก***

"ลูกดิฉันเป็นอะไรไปคะหลวงพ่อ" ผู้เป็นแม่ถามเสียงเครือ

"เท่าที่ฟังเล่ามา อาตมาขอลงความเห็นว่า เขาหลงทางเสียแล้ว แบบนี้ลำบาก แก้ยาก" ท่านส่ายหน้าช้าๆ

"แล้วจะทำยังไงดีคะ" คราวนี้หล่อนร้องไห้

"ต้องให้สึก เอาเถอะ พอสึกออกมา อีกหน่อยเขาก็มีลูกมีเมีย แล้วก็จะหายไปเอง" ท่านพระครูบอกหนทางแก้ไข

"แต่ดิฉันอยากให้ลูกบวชตลอดชีวิตค่ะ อยากให้เขาบรรลุมรรค ผล นิพพาน" สตรีวัยสี่สิบรำพัน ภิกษุอาคันตุกะจึงถามขึ้นว่า

"บวชต่อไม่ได้หรือครับท่านพระครู โยมแม่เขาอยากให้ลูกบวชตลอดชีวิต"

"ไม่ได้แน่ เขาสร้างบุญบารมีมาแค่นี้ ถ้าไม่ให้สึก รับรองว่ากู่ไม่กลับ เชื่ออาตมาเถอะ"

"แต่ดิฉันทำใจไม่ได้ค่ะหลวงพ่อ ดิฉันมีลูกชายคนเดียว แล้วก็หวังมากว่าเขาจะได้เป็นพระอรหันต์" คนเป็นแม่รำพัน

"มนุษย์เราไม่ได้อย่างที่ใจหวังไปทุกคนหรอกโยม อาตมาว่าโยมจะต้องทำใจให้ได้ เอาเถอะ อีกหน่อยพอมีหลานมาให้อุ้ม โยมก็จะทำใจได้เองนะโยมนะ" เมื่อพูดถึงหลาน สตรีวัยสี่สิบรู้สึกอบอุ่นลึก ๆด้วยสัญชาตญาณของการดำรงเผ่าพันธุ์

จริงซินะ *หากคนบรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์กันหมด เผ่าพันธุ์ของมนุษย์ก็จะต้องสูญสิ้นไปจากโลกเป็นแน่แท้* หล่อนคิดหารู้ไม่ว่าสิ่งที่คิดนั้นมันเป็นไปไม่ได้

"ต้องพาส่งโรงพยาบาลปากคลองสานหรือเปล่าคะ" หล่อนถามอีก คราวนี้ด้วยความรู้สึกห่วงลูกมากกว่าห่วงมรรค ผล นิพพาน

"ไม่ต้องหรอกโยม ถ้าให้สึกไม่ต้องส่งโรงพยาบาล แต่ถ้าไม่สึกถึงจะส่งโรงพยาบาลก็ไม่มีโอกาสหาย" ท่านพระครูพูดตามที่เห็น

"แต่ถ้าเขาไม่ยอมสึกเล่าครับ" ท่านพระครูผู้เป็นอาคันตุกะยังวิตก

"ท่านก็ต้องเลือกโอกาสพูดกับเขาซิครับ คือเลือกพูดตอนที่เขาสงบแล้ว ตอนกำลังคลั่งอย่าเพิ่งพูด" ท่านเจ้าของกุฏิแนะนำ

"จริงของท่าน แหม ผมก็ลืมข้อนี้ไปเสียสนิทเลย ถ้าอย่างนั้นเห็นจะต้องลาละ ขอบพระคุณที่ท่านกรุณาแนะนำ" แล้วภิกษุอาคันตุกะหนึ่งรูปกับคฤหัสถ์สองคนก็ลาท่านเจ้าของกุฏิกลับ ท่านพระครูให้นายสมชายไปเรียกอาจารย์ชิตมาปฏิบัติภายในกุฏิ แล้วจึงขึ้นไปเขียนหนังสือต่อ

เมื่อเดินจงกรมครบหนึ่งชั่วโมง บุรุษวัยหกสิบจึงกำหนดนั่ง เขาไม่ต้องกังวลเรื่องเวลา เพราะนายสมชายเกิดใจดี นำนาฬิกาปลุกมาให้ยืมพร้อมทั้งตั้งเวลาให้เสร็จสรรพ อาการพอง-ยุบชัดเจนในตอนแรกๆ ครั้นเวลาผ่านไปชั่วครู่ ความรู้สึกปวดที่แผลทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น และน้ำเหลืองก็ออกมามากผิดปกติจนเสื้อกล้ามเปียกชื้น นึกถึงถ้อยคำของท่านพระครูที่ว่า ***วันนี้จะมีทุกขเวทนามากกว่าทุกวัน*** จึงไม่ใส่ใจกับมันเพราะรู้ล่วงหน้าแล้วว่าจะต้องเป็นเช่นนี้

ขณะเผชิญกับเวทนากล้า บุรุษสูงอายุปลุกปลอบใจตนเองด้วยการนึกไปถึงนางสาวส้มป่อย ป่านฉะนี้หล่อนก็คงกำลังทุกข์ทรมานไม่แพ้เขา ความรู้สึกว่า *มีเพื่อน* ทำให้เกิดกำลังใจมาต่อสู้กับทุกขเวทนาที่ได้รับ ถึงอย่างไรก็จะทนนั่งอย่างนี้ต่อไปจนกว่าจะหมดเวลา ทั้งจะไม่ยอมเปลี่ยนอิริยาบถเป็นอันขาด

เสียงเคาะประตูดังขึ้นอีก หากคราวนี้คนเป็นมะเร็งต่อมน้ำเหลืองนั่งเฉย เพราะได้ตั้งใจไว้แล้วว่าจะไม่ขยับลุกไปไหนจนกว่าจะหมดเวลา เสียงนั้นดังขึ้นกว่าเดิม ตามด้วยเสียงเรียกชื่อนายสมชาย คนถูกเรียกอาบน้ำเสร็จพอดี จึงเดินออกมาเปิดประตู

"สมชาย ช่วยไปเรียนหลวงพ่อให้ไปดูส้มป่อยด้วย อาละวาดใหญ่แล้ว ฉันห้ามยังไงก็ไม่ฟัง เล่นเอาคนอื่นไม่เป็นอันได้ปฏิบัติกันละ" แม่ชีเจียนบอกลูกศิษย์วัด เธอมากับเพื่อนชีอีกสองคน เพราะท่านเจ้าของกุฏิเคยสั่งไว้ว่า หากมีธุระด่วน และจำเป็นต้องมาพบท่านในยามวิกาล จะต้องมีเพื่อนมาด้วยสองคนเป็นอย่างน้อย

แม้จะมิได้ลืมตาขึ้นดู หากหูของคนที่กำลังนั่งสมาธิก็ได้ยินเรื่องที่แม่ชีบอกนายสมชาย แล้วใจก็เลยนึกสงสารท่านพระครูที่ต้องถูกผู้คนรบกวนทั้งกลางวันกลางคืนโดยไม่เลือกข้างขึ้นหรือข้างแรม!

๕๗

มาตาปิตุคุณสูตร

หากเป็นปุถุชนคนทั่วไปคงจะรู้สึกเหนื่อยหน่ายและหงุดหงิดรำคาญใจที่ต้องถูกรบกวนครั้งแล้วครั้งเล่าจนแทบจะหาเวลาเป็นของตัวเองไม่ได้

แต่สำหรับท่านพระครูผู้เปี่ยมด้วยเมตตาธรรมรูปนี้ ความรู้สึกดังกล่าวไม่เคยบังเกิดขึ้น เพราะท่านยึดหลักว่าการสงเคราะห์ญาติโยมเป็นหน้าที่โดยตรงของท่าน ซึ่งแม้จะเหนื่อยยากสักปานใดก็ไม่คิดถดถอย ดังนั้นเมื่อนายสมชายบอกกล่าวเรื่องที่แม่ชีเจียนมารายงาน ท่านจึงออกคำสั่งว่า

"ไปตามตัวมา บอกฉันให้มาพบที่กุฏิโดยด่วน" ครั้นนึกถึงภาพที่ศิษย์หนุ่มจ้องอกสาวเมื่อตอนสาย จึงสั่งอีกว่า

"ปลุกเจ้าขุนทองไปเป็นเพื่อนด้วย"

"ไม่ต้องหรอกครับ ผมไปคนเดียวดีกว่า ขี้เกียจฟังมันบ่นในยามวิกาล" เขาว่า เพราะเคยรู้ฤทธิ์กันมาแล้ว

"งั้นก็ชวนแม่ชีไปด้วยสองคน จะได้ไม่น่าเกลียด" ท่านหมายถึงชีสองคนที่มากับแม่ชีเจียน

"ครับ" ชายหนุ่มรับคำแล้วลงมาบอกให้แม่ชีสองคนทราบ

"งั้นฉันจะเดินไปเป็นเพื่อนอีกคน" แม่ชีเจียนพูดพลางหันไปมองอาจารย์ชิต แม้ฝ่ายนั้นจะกำลังนั่งสมาธิอยู่หากก็คงไม่เหมาะ

ถ้าเธอจะนั่ง ณ ที่นั้นโดยไม่มีบุคคลที่สามอยู่ด้วย

เมื่อคนทั้งสี่เดินไปถึงสำนักชี ก็ได้ยินเสียงร้องไห้คร่ำครวญสลับกับเสียงก่นด่า เสียงสาปแช่งที่ออกมาจากปากของนางสาวส้มป่อย

"ได้ยินไหม เห็นฤทธิ์แม่เจ้าประคุณหรือยัง ฉันเอาไม่ไหวจริงๆ ถึงต้องไปเรียนให้หลวงพ่อท่านทราบทั้งที่แสนจะเกรงใจ" แม่ชีเจียนว่า นายสมชายทั้งขำทั้งนึกสมเพชเมื่อได้ยินได้ฟัง

"โอ๊ย ปวดโว้ย ปวดจะตายอยู่แล้ว โธ่เว้ย ไม่มีใครเห็นใจอีส้มป่อยเลย แม่ชีโว้ย ไปตามหลวงพ่อมาหน่อย ฮือๆโธ่เอ๋ย กูนะกูเกิดมาอาภัพ ฮือๆพ่อแม่พี่น้องก็พากันหายหัวไปหมด...ฮือๆอีแม่...อีแม่นั่นแหละทำกรรมให้กู เสือกใช้ให้กูเอาลูกหมาไปปล่อย กูก็เลยต้องมาเป็นอย่างนี้ ฮือๆอีแม่เฮงซวย แม่หมาๆยังงี้ก็มีด้วย..." หล่อนก่นด่าแม่บังเกิดเกล้า

"ส้มป่อย หลวงพ่อให้มาตามไปพบด่วน" ชายหนุ่มบอก ได้ยินว่าท่านพระครูให้ไปพบ หญิงสาวก็ได้สติและหยุดร้องครวญคร่ำรำพัน

"จริงหรือ ไปเดี๋ยวนี้เลยหรือ" หล่อนถามด้วยหวังใจว่า การได้พบท่านจะทำให้ความเจ็บปวดที่กำลังได้รับอยู่นั้นบรรเทาเบาลง

"เขาจะมาโกหกเอ็งทำไมกัน ไป รีบไปเดี๋ยวนี้แหละ เดินไหวหรือเปล่า หรือจะต้องให้หาม" แม่ชีเจียนพูดอย่างรำคาญ

"ไหวจ้ะไหว" หญิงสาวว่า ออกเสียใจที่ *แผลงฤทธิ์* จนทำให้คนเขาเดือดร้อน ทั้งที่ท่านพระครูกำชับนักกำชับหนาว่าให้อดทน

"งั้นก็ไปกันเดี๋ยวนี้แหละ" นายสมชายพูดพลางออกเดินนำหน้า นางสาวส้มป่อยกับชีอีกสามคนต่างพากันเดินไปเงียบๆโดยไม่มีผู้ใดปริปากพูด ชีสาวสองคนที่มาเป็นเพื่อนแม่ชีเจียนนั้นไม่ผิด

กับคนใบ้ เพราะไม่พูดไม่จาทั้งตอนไปและตอนกลับ

เมื่อคนทั้งห้าเดินมาถึงกุฏิ ท่านสมภารวัดป่ามะม่วงนั่งรออยู่ที่อาสนะแล้ว อาจารย์ชิตยังคงนั่งสมาธิอยู่ที่เดิม เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าท่านเจ้าของกุฏิลงมาข้างล่าง คนทั้งห้าทำความเคารพด้วยการกราบสามครั้ง แล้วท่านพระครูจึงพูดกับนางสาวส้มป่อยว่า

"ไง อาละวาดใหญ่เลยหรือ ข้าเพิ่งเตือนไปหยกๆทำไมลืมเสียได้" ท่านมิได้แผ่เมตตาให้หล่อนด้วยเหตุผลที่ว่า *เดี๋ยวจะเคยตัว* กระนั้นหญิงสาวก็ยังรู้สึกว่าความเจ็บปวดทุเลาลงเมื่อได้มานั่งต่อหน้าท่าน เป็นอุปาทานที่เกิดจากความยึดติดถือมั่นในตัวบุคคล เวลานี้หล่อนเสมือนคนไร้ที่พึ่ง จึง *ยึด* ท่านพระครูเป็นสรณะ

"ฉันปวดจ้ะหลวงพ่อ มันทนไม่ไหวจริงๆ"

"ก็เลยอาละวาดงั้นหรือ การทำเช่นนั้นมันทำให้เอ็งหายปวดใช่ไหม"

"ไม่หายจ้ะ มันก็ยังปวดเหมือนเดิม แต่มันแปลกนะหลวงพ่อ เวลาฉันมานั่งต่อหน้าหลวงพ่อ ฉันรู้สึกสบายขึ้น"

"นั่นเป็นอุปาทานของเอ็งต่างหาก เอ็งดูโยมเขาซิ เขาก็ปวดไม่แพ้เอ็งเหมือนกัน แต่ทำไมเขาไม่โวยวายอย่างเอ็ง" หญิงสาวมองดูอาจารย์ชิต เห็นเขานั่งนิ่งเหมือนไม่มีความรู้สึกใดๆ จึงเถียงว่า

"เขาไม่ปวดอย่างฉันน่ะซิ ถ้าปวดก็ต้องทำอย่างที่ฉันทำนั่นแหละ"

"งั้นเดี๋ยวเอ็งลองถามเขาดูก็ได้ รอให้หมดเวลาเสียก่อน"

"เกิดเขานั่งอยู่อย่างนี้ทั้งคืน ฉันมิรอแย่หรือ" หล่อนพูดอย่างวิตก

"ถ้าเอ็งอยากรู้จริงๆก็น่าจะรอได้"

"งั้นฉันไม่อยากรู้ดีกว่า" หล่อนเปลี่ยนใจ พอดีกับเสียง

นาฬิกาปลุกดังกังวานขึ้น อาจารย์ชิตถอนจิตออกจากสมาธิ แล้วลืมตาช้าๆ เขากัมลงกราบท่านพระครูสามครั้งแล้วอุทธรณ์ว่า

"ปวดเหลือเกินครับหลวงพ่อ ปวดมากกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา"

"ได้ยินหรือยังส้มป่อย ไหนเอ็งว่าเขาไม่ปวดไงล่ะ" ท่านพระครูหันไปพูดกับสาวคนป่วย

"ปวดแล้วทำไมลุงนั่งเฉยราวกับไม่ปวดล่ะจ๊ะ" หล่อนถามอาจารย์ชิต

"**ก็ลุงพยายามใช้สมาธิข่มเวทนา แล้วลุงก็คิดว่ากำลังใช้หนี้กรรมทั้งที่ยังไม่รู้ว่าลุงทำกรรมอะไรไว้ ถึงอย่างไร หนูก็ยังดีกว่าลุงตรงที่รู้กรรมของตัวเองแล้ว** อีกประการหนึ่งหนูก็ปวดอย่างเดียว ไม่มีกลิ่นน่ารังเกียจเหมือนของลุง เพราะฉะนั้นหากจะเปรียบเทียบกันแล้ว ลุงอยู่ในสภาพที่แย่กว่าหนูมากนัก แต่ลุงก็พยายามอดทนสู้กับมัน" ฟังอาจารย์ชิตพูดแล้ว นางสาวส้มป่อยก็เถียงไม่ออก ท่านพระครูจึงพูดเสริมอีกว่า

"ฟังข้านะส้มป่อย ฟังแล้วก็เก็บไปคิดเป็นการบ้าน ปราชญ์เขาสอนไว้ว่า *หัสดินย่อมไม่ทิ้งลีลาแม้ออกศึก ไม้จันทน์ย่อมไม่ทิ้งความหอมแม้แห้ง อ้อยย่อมไม่ทิ้งความหวานแม้ผ่านหีบ... บัณฑิตแม้มีความทุกข์ย่อมไม่ทิ้งธรรม* โยมชิตเขาเป็นบัณฑิตนะ แม้เขาจะมีความทุกข์ก็ยังรักษาธรรมไว้ได้ ส่วนเอ็งทำตัวเยี่ยงคนพาล พอประสบทุกข์ก็ทิ้งธรรม มีอย่างที่ไหน แม้แต่แม่บังเกิดเกล้าของตัวเองก็ยังด่าได้" ท่านตำหนิติเตียน

"หลวงพ่อได้ยินหรือจ๊ะ" คนถามมองหน้านายสมชายด้วยคิดว่าเขามาฟ้อง

"ก็ถ้าไม่ได้ยินแล้วข้าจะพูดถูกหรือ เอ็งไม่ต้องไปสงสัยว่า

จะมีใครเขามาบอกข้าหรอก ข้ารู้ของข้าเองโดยไม่ต้องมีคนบอก ขอให้เอ็งรู้ไว้เสียด้วยว่า ข้ารู้ได้หากอยากจะรู้ ฉะนั้นก็อย่าพูด อย่าคิดอะไรๆที่มันไม่ดี ขอให้สำเหนียกไว้ว่า อย่างน้อยข้าก็รู้ ถึงคนอื่นจะไม่รู้แต่ข้ารู้" ท่านพระครูย้ำ มิใช่จะอวดอุตริมนุสสธรรม หากต้องการจะสอนบุคคลผู้สอนยากเช่นนางสาวส้มป่อยผู้นี้

"ฟังหลวงพ่อท่านสอนแล้วก็เก็บไปคิดทบทวนนะส้มป่อย คิดแล้วก็ต้องทำให้ได้ ขืนเอ็งอาละวาดอีก ข้าคงถูกคนอื่นๆเขาเล่นงานแน่" แม่ชีเจียนพูดเสริม ชีสาวสองคนไม่ปริปากพูดเช่นเคย

"หลวงพ่อจ๊ะ ฉันไม่ชอบชื่อส้มป่อยเลย มันทำให้ฉันนึกถึงกรรมที่ปล่อยลูกหมา หลวงพ่อช่วยเปลี่ยนชื่อใหม่ให้ฉันด้วยได้ไหมจ๊ะ" หญิงสาวเปลี่ยนเรื่องเสียทันใด ทั้งนี้ทั้งนั้นเพราะไม่อยากฟังคำตำหนิติเตียน

"ไม่ชอบชื่อส้มป่อยหรือ งั้นก็เปลี่ยนเป็นส้มแป้น เอาไหมเล่า หรือจะเอาส้มเช้ง" คราวนี้ทั้งแม่ชีทั้งคฤหัสถ์ต่างพากันหัวเราะ คนป่วยจึงว่า

"ไม่เอาจ้ะ ฉันไม่อยากได้คำว่า *ส้ม* ด้วย หลวงพ่อช่วยเปลี่ยนให้ใหม่ ไม่เอาทั้ง *ส้ม* ทั้ง *ป่อย* แล้วก็ไม่เอาอักษร ป. ด้วยนะจ๊ะ"

"งั้นก็ชื่อเพชราก็แล้วกัน เผื่อจะได้เป็นนางเอกหนังกะเขาบ้าง ชอบไหมล่ะ ชื่อเพชราน่ะ" คราวนี้คนป่วยยิ้มหน้าบาน รีบสนองว่า

"ดีจ้ะ ฉันก็เคยคิดไว้เหมือนกัน" แล้วพูดกับทุกคนในที่นั้นว่า

"ต่อไปนี้อย่าเรียกฉันว่าส้มป่อยนะจ๊ะ ฉันเปลี่ยนเป็นเพชราแล้ว หลวงพ่อท่านเปลี่ยนให้ นี่ฉันต้องไปแจ้งอำเภอไหมจ๊ะ"

ประโยคหลังหล่อนถามท่านพระครู

"ถ้าเอ็งจะเปลี่ยนจริงๆก็คงต้องแจ้ง แต่เอาเถอะ ให้หายป่วยเสียก่อนค่อยดำเนินการ อันที่จริงมันก็ไม่เกี่ยวกับชื่อหรอกนะ **คนเราจะดีหรือเลว จะสุขหรือทุกข์ไม่เกี่ยวกับชื่อ แต่อยู่ที่กรรม จะชื่อไพเราะเพราะพริ้งแค่ไหน หากทำกรรมชั่วก็ชื่อว่าเป็นคนชั่วอยู่วันยังค่ำ** จริงไหมโยม" ท่านถามอาจารย์ชิต

"จริงครับ" บุรุษวัยหกสิบรับคำ

"แล้วเอ็งล่ะ ที่ข้าพูดมานี่เอ็งเห็นด้วยไหมเพชรา" คนถูกถามยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ก่อนตอบว่า

"จริงจ้ะ" เห็นชีสาวสองคนนั่งยิ้มหากไม่ยอมพูดจา ท่านพระครูจึงถามแม่ชีเจียนว่า

"แม่ชีสองคนนี้เขาถือ วจีวิรัติ หรือยังไง ถึงไม่ยอมพูดจา"

"ถูกแล้วจ้ะหลวงพ่อ เขาถือมาสามวันเข้านี่แล้ว"

"ดีจริง อาตมาขออนุโมทนา การปฏิบัติธรรมนั้นหากจะให้ได้ผลจะต้องไม่พูดไม่คุยกับใครเลย เอาละ กลับที่พักกันได้แล้ว หวังว่าเอ็งคงไม่ทำฤทธิ์อีกนะจ๊ะแม่เพชรา" ท่านกำชับนางสาวเพชราคนได้ชื่อใหม่รับคำหนักแน่น แล้วก็เหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้ จึงถามท่านเจ้าของกุฏิว่า

"หลวงพ่อจ๊ะ ด่าพ่อแม่นี่ต้องตกนรกใช่ไหมจ๊ะ ฉันกลัวตกนรกจังเลยจ้ะ"

"กลัวก็ต้องรีบเจริญกรรมฐานเข้า หากเอ็งปฏิบัติได้ถึงขั้นบรรลุญาณ ๑๖ เอ็งก็จะสามารถตัดอบายภูมิได้ ตายไปก็ไม่ต้องไปตกนรก" ท่านพระครูตอบ

"แล้วฉันต้องปฏิบัติอยู่นานสักกี่ปีจ๊ะถึงจะบรรลุ"

"อันนี้ข้าตอบไม่ได้ เพราะมันขึ้นอยู่กับความเพียรพยายาม

ของเอ็ง คนอื่นจะมากะเกณฑ์ให้ไม่ได้"

"ด่าพ่อแม่นี่บาปกว่าเอาลูกหมาไปปล่อยใช่ไหมจ๊ะ" หล่อนถามอีก

"ถูกแล้ว ทั้งนี้เพราะพ่อแม่นั้นมีบุญคุณต่อเรามาก ในมาตาปิตุคุณสูตร พระพุทธองค์ทรงแสดงไว้ว่า **ลูกจะให้แม่นั่งบนบ่าขวา ให้พ่อนั่งบนบ่าซ้าย ถ่ายอุจจาระปัสสาวะรดลงไปบนบ่าลูก ลูกเป็นผู้เช็ดให้ หาอาหารมาป้อนให้ กระทั่งจนท่านตายหรือกระทั่งลูกตายไป ก็ไม่สามารถจะตอบแทนพระคุณข้าวป้อนน้ำนมที่ท่านได้ถนอมกล่อมเกลี้ยงบำรุงเลี้ยงมาอย่างดีได้**" พระพุทธวจนะที่ท่านพระครูหยิบยกมากล่าวอ้าง ทำให้คนฟังต่างระลึกนึกถึงบิดามารดาของตน โดยเฉพาะคนที่ชื่อยังใหม่เอี่ยมอ่องอยู่นั้นถึงกับน้ำตาซึม

"แล้วทำอย่างไรจึงจะได้ชื่อว่าได้ทดแทนบุญคุณพ่อแม่อย่างเลิศที่สุดครับ" อาจารย์ชิตถาม

"กล่าวโดยสรุปก็คือ ถ้าพ่อแม่เป็นมิจฉาทิฐิแล้วลูกสามารถชักจูงพ่อแม่ให้กลับเป็นสัมมาทิฐิได้ นั่นถือว่าได้ทดแทนบุญคุณอย่างเลิศ"

"อันนี้ฉันไม่เข้าใจจ้ะ" คนจบชั้นประถมปีที่สี่ว่า อาจารย์ชิตจึงช่วยอธิบายให้หล่อนฟังเป็นการ *ผ่อนแรง* ท่านพระครู

"หมายความว่าถ้าพ่อแม่ของหนูมีความเห็นผิดเป็นต้นว่าไม่เชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ แล้วหนูสามารถชักจูงชี้แจงให้ท่านมีความเห็นที่ถูกต้อง เชื่อว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว บุญบาปมีจริง ถ้าทำอย่างนี้ได้ถือว่าทดแทนบุญคุณอย่างเลิศที่สุด"

"แล้วถ้าฉันพาพ่อแม่มาเข้ากรรมฐานล่ะจ๊ะ"

"ถ้าทำเช่นนั้นก็ถือว่า เอ็งได้ทดแทนบุญคุณพ่อแม่อย่างเลิศที่สุด แต่ก็มีข้อแม้ว่า **พ่อแม่เอ็งจะต้องตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ ไม่ใช่มา**

นั่งกินนอนกินให้เปลืองข้าวสุกวัด คนประเภทนี้มีมากเหมือนกันโดยเฉพาะที่วัดนี้ พอออกจากวัดเลยไม่ได้อะไรกลับไป แล้วก็เที่ยวไปพูดว่ามานั่งหลับหูหลับตาเสียเวลาทำมาหากิน"

"หลวงพ่อจ๊ะ ฉันอยากพาพ่อกะแม่มาเข้ากรรมฐาน แต่ก็จนใจ เพราะไม่รู้ว่าเขาไปอยู่กันที่ไหน จะยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่าก็ไม่รู้" นางสาวเพชราพูดน่าสงสาร ท่านพระครูจึงจำต้อง ช่วยโดยบอกหล่อนว่า

"ยังอยู่ทั้งสองคนนั่นแหละ เอาเถอะ เอ็งช่วยตัวเองเสียก่อน ขอให้ตั้งใจปฏิบัติ หายป่วยเมื่อไรค่อยคิดช่วยพ่อแม่"

"ช่วยยังไงจ๊ะ"

"ข้ายังไม่บอกเอ็งตอนนี้หรอก เอาไว้เวลานั้นมาถึงแล้วค่อยว่ากันใหม่ เอาละ กลับไปได้แล้ว แม่ชีสองคนที่ถือ วจีวิรัติ นั้นอาตมาขออนุโมทนา ขอให้ปฏิบัติก้าวหน้ายิ่งๆขึ้น" คนทั้งสี่กราบลาท่านพระครูแล้วจึงลุกออกมา นายสมชายจัดการปิดประตูด้านหน้าและด้านหลัง แล้วเตรียมขึ้นนอนเพราะใกล้สองยามแล้ว

"หลวงพ่อง่วงหรือยังครับ" อาจารย์ชิตถาม เขายังอยากคุยกับท่านพระครูต่อเนื่องจากมีข้อข้องใจสงสัยที่อยากจะเรียนถาม

"อาตมาไม่เคยง่วงหรอกโยม จิตมันเป็นอัตโนมัติเสียแล้ว ปกติอาตมานอนตอนตีสอง พอนอนปุ๊บก็หลับปั๊บโดยไม่รู้สึกง่วง พอตีสี่ก็ตื่นเองโดยอัตโนมัติ"

"ถ้าเช่นนั้นผมขออนุญาตเรียนถามเรื่องฌานต่อได้ไหมครับ เพราะมันยังค้างใจผมอยู่จนเกิดเป็นความกังวลเวลานั่งสมาธิ"

"งั้นก็ถามมาเถอะ อาตมาจะได้ตอบให้หายข้องใจสงสัย แต่ต้องบอกกันไว้ก่อนนะว่าถ้าเข้าใจเรื่องนี้แล้วก็อย่าไปสงสัยเรื่องอื่นต่อไปอีก ประเดี๋ยวจะกลายเป็นวิจิกิจฉา ทำให้การปฏิบัติไม่ก้าว

หน้า”

“ครับ ผมจะพยายาม สิ่งที่ผมจะเรียนถามหลวงพ่อคือ ผมอยากทราบว่า **ฌานที่จะนำมาเป็นบาทฐานของวิปัสสนานั้น เป็นฌานขั้นไหน และถ้าเราไม่ได้ฌานก็จะไม่สามารถเจริญวิปัสสนาได้เป็นอย่างนั้นหรือเปล่าครับ**”

“เอาล่ะ อาตมาจะตอบคำถามหลังก่อน ที่โยมถามมานี้แสดงว่ายังแยกไม่ออก ระหว่าง **ฌาน** กับ **สมาธิ** อาตมาจะอธิบายคำหลังก่อน คำว่า *สมาธิ* แปลว่า *ความตั้งมั่นของจิต หรือภาวะที่จิตแน่วแน่ต่อสิ่งที่กำหนด จึงเป็นภาวะจิตที่มีอารมณ์เป็นหนึ่ง ไม่ฟุ้งซ่านหรือส่ายไป* **สมาธิมีสามระดับ** คือ **ขณิกสมาธิ** เป็นสมาธิชั่วขณะ **อุปจารสมาธิ** เป็นสมาธิจวนแน่วแน่ และ**อัปปนาสมาธิ** เป็นสมาธิแน่วแน่อันเป็นสมาธิระดับสูงสุดซึ่งมีในฌานทั้งหลาย

ดังนั้น **ภาวะจิตที่มีสมาธิถึงขั้นอัปปนาสมาธิแล้ว จึงจะเรียกว่าฌาน** ฌานมีหลายขั้น ยิ่งเป็นขั้นสูงขึ้นไปเท่าใด องค์ธรรมต่างๆ ที่เป็นคุณสมบัติของจิตก็ยิ่งลดน้อยลงไปเท่านั้น ฌานโดยทั่วไปแบ่งเป็น ๒ ระดับใหญ่ๆคือ **รูปฌาน ๔** และ **อรูปฌาน ๔** รูปฌาน ๔ ได้แก่ ปฐมฌาน ทุติยฌาน ตติยฌาน และจตุตถฌาน ส่วนอรูปฌาน ๔ ได้แก่ อากาสานัญจายตนฌาน วิญญาณัญจายตนฌาน อากิญจัญญายตนฌาน และเนวสัญญานาสัญญายตนฌาน”

ท่านพระครูอธิบายช้าและชัดเจน คนฟังกำหนด ฟังหนอแล้วตั้งอกตั้งใจฟัง ใจจดจ่ออยู่กับเรื่องที่ฟัง จึงเกิดความเข้าใจแจ่มแจ้งแม้เป็นเรื่องยาก

“ที่อาตมาพูดมาทั้งหมดนี้ โยมเข้าใจใช่ไหม”

“ครับ ผมเข้าใจแจ่มแจ้งเลยครับ”

“ถ้าอย่างนั้นลองอธิบายให้อาตมาฟังหน่อยซิว่า ฌานคือ

อะไร”

“คือภาวะจิตขั้นอัปปนาสมาธิครับ ขั้นขณิกสมาธิกับอุปจารสมาธิยังไม่เรียกว่าฌาน”

“ดีมาก ทีนี้อาตมาก็จะได้อธิบายถึงสมาธิที่ใช้เป็นบาทฐานของวิปัสสนาหรือจะเรียกว่า วิปัสสนาสมาธิก็ได้ **วิปัสสนาสมาธิได้แก่ สมาธิในระดับระหว่างขณิกสมาธิ กับอุปจารสมาธิ** ทีนี้โยมตอบมาซิว่า การที่จะเจริญวิปัสสนานั้นจำเป็นต้องได้ฌานหรือไม่”

“ไม่จำเป็นครับ”

“เอาละ ทีนี้ก็มาถึงคำถามแรกที่โยมถามว่า ฌานที่จะนำมาเป็นบาทฐานของวิปัสสนา เป็นฌานขั้นไหน โยมพอจะมองเห็นคำตอบไหม”

“เป็นขั้นไหนก็ได้ใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว เพราะเมื่อจะยกจิตขึ้นสู่อารมณ์วิปัสสนา จะต้องถอนจิตออกจากฌานเสียก่อน หรือถ้าหากไม่ได้ฌาน ก็ต้องถอนจิตออกจากสมาธิเสียก่อน

ในสมัยพุทธกาล ภิกษุรูปหนึ่งชื่อ **พระมหาติสสเถระ** ท่านเจริญ**อัฏฐิกรรมฐาน**จนบรรลุปฐมฌาน แล้วใช้ปฐมฌานนั้นเป็นบาทฐาน เจริญวิปัสสนาจนได้บรรลุเป็นพระอรหันต์”

“ถ้าอย่างนั้นฌานก็ไม่มีความสำคัญมากนัก สำหรับผู้ที่มุ่งในทางวิปัสสนากรรมฐานใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว แต่ถ้าผู้ปฏิบัติมุ่งในเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์ ฌานมีความสำคัญมากและต้องเจริญให้ถึงจตุตถฌาน แต่ทั้งนี้ก็มิได้หมายความว่าผู้ที่ได้จตุตถฌานทุกคนจะมีอิทธิปาฏิหาริย์ จะได้เฉพาะบางคนที่มีสมาธิแก่กล้าเท่านั้น ในคัมภีร์วิสุทธิมรรคยังระบุไว้ด้วยว่า **ผู้ที่จะได้อิทธิปาฏิหาริย์นั้น ต้องมีบุญบารมีอันสำเร็จมาแต่ชาติก่อน**

มิใช่ได้เพราะความเชี่ยวชาญในสมาบัติ”

“อย่างพระอาจารย์สุวินท่านก็ต้องเคยสร้างบารมีมาจากชาติก่อนๆใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว”

“แต่ท่านก็ไม่สามารถฝืนกฎแห่งกรรมไปได้ **แสดงว่าอิทธิปาฏิหาริย์ก็ยังอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม** ใช่ไหมครับ”

“แน่นอน บางคนไม่เข้าใจ คิดว่าถ้าได้อิทธิปาฏิหาริย์แล้วจะพ้นเวรพ้นกรรม มันพ้นไม่ได้หรอกโยม เอาละ นี่ก็ดึกมากแล้ว โยมควรจะพักผ่อนเสียที อาตมาก็จะขึ้นไปเขียนหนังสือต่อ” เมื่อท่านบอกจะขึ้นข้างบน อาจารย์ชิตก็รู้สึกปวดแผลขึ้นมาทันที จึงพยายามประวิงเวลาการสนทนาด้วยการถามว่า

“หลวงพ่อเคยเจริญฌานหรือเปล่าครับ”

“เคยโยม อาตมาเคยเจริญกสิณอยู่หลายปี”

“แล้วเป็นอย่างไรบ้างครับ หลวงพ่อกรุณาเล่าประสบการณ์ที่ได้จากการเจริญฌานให้ผมฟังเป็นธรรมทานได้ไหมครับ” ท่านพระครูไม่ตอบ หากลุกขึ้นไปหยิบคัมภีร์พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๑ มาจากตู้ เปิดตรงหน้า ๗๗ แล้วส่งให้ผู้สูงอายุ

“โยมช่วยอ่าน**อจินติสูตร**ให้อาตมาฟังหน่อยซิ” อาจารย์ชิตจึงอ่านตามที่ท่านสั่ง ในสูตรนั้นมีข้อความว่า

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อจินไตย ๔ ประการนี้ อันบุคคลไม่ควรคิด เมื่อบุคคลคิดพึงเป็นผู้มีส่วนแห่งความบ้า เดือดร้อน อจินไตย ๔ ประการเป็นไฉน

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พุทธวิสัยของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ๑ ฌานวิสัยของผู้ได้ฌาน ๑ วิบากแห่งกรรม ๑ ความคิดเรื่องโลก ๑

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อจินไตย ๔ ประการนี้แลไม่ควรคิด

เมื่อบุคคลคิดพึงเป็นผู้มีส่วนแห่งความบ้า เดือดร้อน

เมื่อบุรุษนั้นอ่านจบ ท่านเจ้าของกุฏิจึงถามขึ้นว่า

"เป็นยังไง อยากรู้เรื่องฌานอีกไหม"

"ไม่อยากแล้วครับหลวงพ่อ ผมยังไม่อยากเป็นบ้า และก็ไม่อยากเดือดร้อนมากกว่านี้ เท่าที่เดือดร้อนเพราะโรคภัยไข้เจ็บก็หนักแทบจะรับไม่ไหว ผมไม่อยากรู้เรื่องนี้อีกแล้วครับ"

เสียงเคาะประตูตามด้วยเสียงเรียกท่านพระครูดังขึ้นอีก เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงเดินไปหยิบลูกกุญแจ

"ผมเปิดเองครับ" อาจารย์ชิตขันอาสา แล้วรับลูกกุญแจจากท่านไปไขประตู ท่านเจ้าของกุฏิกลับไปนั่งยังอาสนะเพื่อรอรับการร้องทุกข์ บุรุษวัยห้าสิบเข้ามากราบท่าน ตามด้วยเพื่อนบ้านวัยไล่เลี่ยกันอีกสองคน

"หลวงพ่อครับ อีเช้าเมียผมถูกผีเข้า หลวงพ่อช่วยไปดูมันหน่อยเถิดครับ" บุรุษนั้นรายงาน

"ผีที่ไหนมาเข้าล่ะ"

"ไม่ทราบเหมือนกันครับ แหม.มันด่าเป็นไฟลามทุ่งเลย หลวงพ่อช่วยไปไล่มันออกหน่อยเถอะครับ"

"ตกลง ไปก็ไป เดี๋ยวนะ ขอขึ้นไปเอาของหน่อย" ท่านขึ้นไปปลุกนายสมชาย แล้วหยิบย่ามพร้อมไฟฉายหนึ่งกระบอก ก่อนออกจากวัดท่านสั่งอาจารย์ชิตว่า

"โยมพักผ่อนตามสบายนะ ไม่ต้องกังวลเรื่องเปิดประตู อาตมาจะเอาลูกกุญแจไปด้วย"

๕๘

ผีการพนัน

คนทั้งสามพาท่านพระครูกับนายสมชายเดินตัดท้องทุ่งอันเป็นทางลัดไปสู่บ้านของนางเช้า เพราะหากเดินไปตามถนนลูกรังจะต้องใช้เวลามากกว่าถึงสองเท่า ขณะเดินลัดเลาะไปตามคันนาท่านพระครูก็แผ่เมตตาให้สิงสาราสัตว์ จำพวกงูเงี้ยวเขี้ยวขอ เพื่อให้สัตว์เหล่านั้นอยู่เย็นเป็นสุข ปราศจากการเบียดเบียนซึ่งกันและกัน และเพื่อให้คฤหัสถ์สี่คนกับนักบวชอีก ๑ รูป ที่กำลังเดินอยู่ภายใต้แสงสลัวของพระจันทร์ครึ่งดวง ได้ปลอดภัยจากสัตว์เหล่านั้นด้วย

เวลาผ่านไปประมาณสี่สิบนาทีก็ถึงบ้านของนางเช้า เป็นบ้านไม้ชั้นเดียว ใต้ถุนสูง หลังคามุงสังกะสี บนบ้านจุดตะเกียงเจ้าพายุสว่างไสว เสียงผู้หญิงด่าอย่างหยาบคายดังมาจากบนบ้าน นายสมชายได้ยินถึงกับขนลุก ขนาดฟังนางสาวส้มป่อยด่ามาหยก ๆ ก็ยังรู้สึกว่า เสียงด่าที่กำลังได้ยินอยู่ขณะนี้ หยาบคายกว่าหลายเท่า ทั้งไม่ก่อให้เกิดความรู้สึกนึกขำแต่ประการใด

นายบ่ายนำท่านพระครูไปนั่งข้าง ๆ ภรรยาผู้ซึ่งนอนหลับหูหลับตาด่าอยู่บนเสื่อจันทบูรผืนใหม่ มีหมอนสีขาวหนุนที่ศีรษะลูก ๆ นั่งล้อมวงดู ด้วยไม่อาจจะช่วยอะไรได้ และทุกครั้งที่มารดาเป็นเช่นนี้ พวกเขาก็จะนั่งเฝ้าดูกระทั่งผีมันออกไปเอง หากคราว

นี้มันเข้านานกว่าทุกครั้ง และไม่มีทีท่าว่าจะออกไปง่ายๆ บิดาจึงชวนเพื่อนบ้าน แล้วพากันไปนิมนต์ท่านพระครูมาช่วยไล่ผี

"นี่แหละครับหลวงพ่อ ผีเข้าทีไรมันด่าลูกด่าผัวไม่พัก ไม่รู้ผีห่าผีเหวที่ไหนมาเข้า" นายบ่ายบอกท่านพระครูพร้อมด่าผีไปด้วย ได้ยินสามีพูดกับท่านพระครู คนถูกผีเข้าลืมตาขึ้นดูนิดหนึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่ท่านพระครูจ้องดูนางพอดี เสียงด่าหยุดชะงักลงประเดี๋ยวหนึ่ง แล้วคนถูกผีเข้าก็หลับหูหลับตาด่าต่อไปอีก หากคราวนี้เสียงเบาลงกว่าเดิมมาก

"ผีมันคงจะเกรงใจพระ" นายสมชายคิด เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงให้สงสัยยิ่งนักว่าผีที่มาเข้านางเช้านั้น เป็นผีจริงหรือผีปลอมกันแน่ ท่านต้องใช้ *เห็นหนอ* เข้าตรวจสอบ จึงได้รู้ว่าเป็นผีปลอม

เห็นหนอ รายงานว่า **วันไหนเล่นไพ่เสีย วันนั้นจะต้องถูกผีเข้า แล้วก็จะด่าลูกด่าผัวกระทั่งหลับไปเอง แต่ถ้าวันไหนเล่นได้วันนั้นผีไม่เข้า วันนี้เสียมากกว่าทุกวัน ผีก็เลยเข้าตั้งแต่หัวค่ำ แล้วก็ยังไม่ยอมออก** จนนายบ่ายผู้สามีต้องไปนิมนต์ท่านมาไล่ผี

"ช่วยหน่อยเถอะครับหลวงพ่อ ดูท่าทางมันจะด่ายันรุ่งแน่เลย ผมกับลูกเต้าคงไม่ได้หลับไม่ได้นอนกัน" นายบ่ายพูดท่าทางน่าสงสาร

"ช่วยแน่โยม อาตมาช่วยแน่ เดี๋ยวเถอะ เดี๋ยวจะไล่ให้ออกแทบไม่ทันเชียว คอยดูฝีมืออาตมาก็แล้วกัน" ท่านพูดข่มขวัญผีปลอม

"ต้องทำน้ำมนต์หรือเปล่าครับ ผมจะได้ให้ลูกไปหาขันน้ำกับเทียน" นายบ่ายถาม

"ไม่ต้อง ไม่ต้อง ผีรายนี้มันไม่กลัวน้ำมนต์"

"แล้วจะใช้อะไรไล่ล่ะครับ" ท่านพระครูนั่งนึกอยู่ประเดี๋ยว

หนึ่ง จึงตอบว่า

"ใช้ยา เดี๋ยวอาตมาจะปรุงยาให้ผีกิน รับรองว่ากินปุ๊บออกปั๊บเลย"

"ต้องใช้อะไรบ้างครับ"

"ใช้พริกขี้หนูกับเกลือ มีหรือเปล่า"

"แห้งหรือสดครับหลวงพ่อ"

"เอาสด ๆดีกว่า มีไหมพริกขี้หนูน่ะ"

"มีครับ ที่ต้นมีเยอะ เดี๋ยวผมจะเอาไฟฉายลงไปเก็บมาให้" นายเย็นบุตรชายคนโตของนางเช้าตอบ

"ดี ๆเอาที่แก่ ๆนะ ยิ่งได้สีแดงยิ่งดี ผีมันจะได้กลัว เอามาสักกำมือนึงแล้วตำกับเกลือมาให้หลวงพ่อ"

"ครับ" ชายหนุ่มรับคำแล้วเดินไปหยิบไฟฉายในห้อง เขาจัดการตามที่ท่านสั่ง ด้วยการลงไปเก็บพริกมาหนึ่งกำมือ แล้วนำไปโขลกกับเกลือที่ในครัว เสร็จแล้วจึงตักใส่ถ้วยนำมาให้ท่านพระครู

"ขอช้อนด้วย" คราวนี้ลูกสาวคนรอง เป็นคนไปหยิบมาให้ ได้อุปกรณ์ครบถ้วนแล้ว เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงสั่งว่า

"เอาละ ช่วยกันจับผีไว้แล้วป้อนยาเข้าไปทางปาก กรอกลงไปให้หมดถ้วยเลย" นายบ่ายและลูก ๆทำตามที่ท่านสั่ง แต่กว่าจะง้างปากผีให้อ้าได้ ก็ต้องออกแรงกันพอสมควร เพราะผีดิ้นรนขัดขืน ไม่ยอมให้กรอกยา เมื่อยาเข้าปาก ผีปลอมก็พ่นออกมาเพราะความแสบร้อน นายบ่ายและลูก ๆต่างพากันหลบเป็นพัลวัน

"โอย...เผ็ด เผ็ดฉิบหายเลย" เสียงผีปลอมโอดครวญ

"ขอน้ำหน่อย...น้ำ หลวงพ่อไม่น่าทำฉันเลย" นางเช้าตัดพ้อ

"ฉันน่ะใคร ผีหรือคน" ท่านพระครูย้อนถาม

"คนจ้ะ อีเช้าไงล่ะ หลวงพ่อไม่น่าทำกับอีเช้าอย่างนี้เลย"

นางลืมตาลุกขึ้นนั่ง สั่งลูกชายคนโตว่า

"ไอ้เย็น ขอน้ำให้ข้าหน่อย เผ็ดจะตายอยู่แล้ว" นายเย็นกำลังจะลุกออกไปหาน้ำ แต่ท่านพระครูห้ามไว้ ท่านบอกเขาว่า

"อย่าเพิ่ง ถ้าได้น้ำตอนนี้ ผีจะไม่ยอมออก เดี๋ยวต้องให้หลวงพ่อเจรจากับผีก่อน" ทั้งนี้ทั้งนั้นเพราะท่านต้องการจะ ดัดสันดานผี นางเช้าเห็นดังนั้น จึงต่อว่าท่านพระครูเป็นการใหญ่

"ฉันไปทำอะไรให้หลวงพ่อหรือ หลวงพ่อถึงทำกับฉันแบบนี้"

"อาตมาไม่ได้ทำโยม อาตมาทำผีต่างหาก ก็ผีมันเข้าโยม อาตมาก็จะช่วยไล่มันออกไป เห็นไหมพอให้กินยามันรีบออกเลย ทีหน้าทีหลังถ้ามันมาเข้าอีก ก็เอายานี่กรอกปากมันนะหนูนะ" ท่านหันไปบอกลูกๆของนางเช้า

"โอ๊ย พอแล้วจ้ะ พอแล้ว มันไม่เข้าอีกแล้ว ฉันรับรอง" นางเช้าบอกเสียงลั่น

"แน่นา" ท่านพระครูย้ำ

"แน่จ้ะ" คนถูกผีปลอมเข้ารับคำหนักแน่น นางนึกในใจว่า *ต่อแต่นี้ไปถึงจะเสียไพ่มากแค่ไหน ก็จะไม่ยอมทำเป็นผีเข้าอย่างเด็ดขาด เข็ดแล้ว เข็ดเป็นตอนแมวเชียวละ*

"ขอน้ำฉันกินหน่อยเถอะจ้ะหลวงพ่อ" นางอ้อนวอน เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงสั่งให้นายเย็นไปนำน้ำมาให้มารดาดื่ม เพื่อนบ้านสองคนที่นั่งดูท่านพระครูไล่ผี เมื่อเห็นว่าผีออกเป็นที่เรียบร้อยแล้วจึงกล่าวลา

"หลวงพ่อครับ ผมเห็นจะต้องกราบลา ดึกมากแล้ว ชักง่วง" หนึ่งในสองพูดขึ้น คนทั้งสองกราบท่านพระครูสามครั้งแล้วพากันลุกออกมา

"ขอบใจมากนะที่ไปเป็นเพื่อน" นายบ่ายขอบใจเพื่อนบ้านแล้วเหมือนจะนึกอะไรได้ จึงบอกบุรุษทั้งสองว่า

"แล้วใครจะไปเป็นเพื่อนข้าส่งหลวงพ่อกลับวัดล่ะ"

"ไม่ต้องไปส่ง อาตมากลับเองได้ โยมสองคนไปเถอะ อาตมาจะอยู่อีกสักพักแล้วค่อยกลับ" เมื่อท่านพูดเช่นนี้ เพื่อนบ้านสองคนจึงลงเรือนไป อาคันตุกะไปแล้ว เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงพูดกับลูกๆของนางเช้าว่า

"เอาละ พวกหนูๆพากันไปนอนได้แล้ว หลวงพ่อจะดูแลแม่เขาให้ปลอดภัย ผีออกไปแล้ว" ลูกชายหญิงทั้งห้าคนจึงลุกออกมาแล้วต่างแยกย้ายกันไปนอน ท่านพระครูพูดกับนางเช้าว่า

"เอาละ ทีนี้อาตมาจะเทศน์โยมละ เห็นไหมนี่ยังไว้หน้าโยมนะ ถึงได้รอให้เพื่อนบ้านและลูกๆของโยมลุกออกไปเสียก่อน แต่โยมบ่ายต้องอยู่ฟัง จะได้ช่วยอบรมสั่งสอนและฝึกนิสัยให้โยมเสียใหม่" คนถูกผีปลอมเข้านั่งฟังตาปริบๆ สูดลมเข้าปากซี๊ดๆเพราะยังเผ็ดไม่หาย

"นี่โยมบ่าย รู้ไหมว่าผีอะไรมันมาเข้าโยมเช้า" ท่านถามสามีคนถูกผีเข้า

"ผีอะไรครับหลวงพ่อ"

"**ผีการพนัน** โยมเช้าถูกผีการพนันเข้าสิง หนีไปเล่นไพ่ทุกวัน วันไหนเล่นได้ ผีไม่อาละวาด วันนี้เล่นเสียไปแยะ เลยอาละวาดนานกว่าทุกวัน โยมรู้ไว้ด้วย"

"อ้อ ยังงี้นี่เอง ผมถึงว่าทำไมเงินทองมันถึงไม่ค่อยพอใช้ เพราะมันเอาไปเสียไพ่นี่เอง" นายบ่ายโมโหโกรธา มองหน้าคนเป็นเมียอย่างจะกินเลือดกินเนื้อ

"หลวงพ่อ เรื่องอะไรมายุให้ผัวเมียเขาทะเลาะกัน เป็นพระ

ทำไมทำยังงี้" นางเช้าต่อว่าพลางสูดปากซี้ดๆ

"อาตมาไม่ได้ยุ โยมอย่าเข้าใจผิด นี่อาตมาจะช่วยโยมนะ ช่วยไม่ให้โยมต้องตกนรกไงล่ะ" ท่านพระครูชี้แจง

"โธ่ หลวงพ่อ นรกยังอยู่อีกไกล แล้วจะมีจริงหรือเปล่าก็ยังไม่รู้แน่ แต่ที่ใกล้ตัวนี่ซีฉันยังวิตก รับรองพอหลวงพ่อลงเรือนไปไอ้บ่ายมันเตะฉันแน่" นางคาดการณ์เมื่อเห็นสายตาท่าทางของสามี

"หลวงพ่อครับ ผมบอกตามตรงว่า ผมเกลียดขี้หน้ามันเหลือเกิน อีนี่มันหาความดีไม่ได้เลย" คนเป็นสามีพูดอย่างแค้นใจ

"ไม่ดีแล้วมึงเอากูมาเป็นเมียทำไม แถมยังมีลูกหัวปีท้ายปีนี่ถ้ากูไม่ทำหมันป่านนี้มิเป็นโหลแล้วรึ" นางเช้าคุยอวด***เสน่ห์***ของตัว

"เอาละๆอย่ามาทะเลาะเบาะแว้งกันต่อหน้าพระสงฆ์องค์เจ้าบาปกรรมรู้หรือเปล่า" เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงปราม

"เดี๋ยวเถอะมึง หลวงพ่อลงเรือนเมื่อไร มึงถูกกูเตะแน่ คอยดูก็แล้วกัน" นายบ่ายผูกอาฆาต

"ขอทีๆอาตมาขอบิณฑบาตเถอะ **การทำร้ายร่างกายกันไม่ใช่สิ่งดี คนเราไม่ใช่เดรัจฉาน พูดจากันได้ เดรัจฉานมันพูดไม่ได้ถึงต้องใช้กำลังเข้าปะทะกัน โยมอยากเป็นยังงั้นหรือ**"

"ไม่อยากครับ" คนตอบก้มหน้าดูพื้น

"มันซ้อมฉันประจำเลยแหละหลวงพ่อ สงสัยจะเป็นสัตว์เดรัจฉานมาเกิด" นางเช้าถือโอกาสฟ้องและด่าสามีไปด้วย

"ก็โยมมันร้ายกาจนักนี่ ปากคอยังกะตะไกรโรงพยาบาล นี่อาตมาไม่ได้เข้าข้างโยมบ่ายนะ" ท่านพระครูพูดอย่างเหลืออด

"ถึงว่าซิครับหลวงพ่อ ผมถึงได้เบื่อมันนัก อยากจะทิ้งไปหาเมียใหม่ ก็สงสารลูกๆ"

"เอาละๆเลิกพูดเลิกทะเลาะกันเสียที ต่อไปนี้ก็ทำตัวเสียใหม่

นะโยมเช้า ส่วนโยมบ่ายก็ห้ามทำร้ายกันแบบนั้น ค่อยๆพูด ค่อยๆ จากันเดี๋ยวอาตมาจะช่วยอบรมให้” แล้วท่านจึงพูดกับนางเช้าว่า

“โยมต้องปรับปรุงตัวเสียใหม่นะ ต้องเป็นตัวอย่างที่ดีของลูกๆ อีกหน่อยก็จะเป็นย่าคนยายคนแล้ว อย่าให้ลูกหลานมาถอนหงอกเอาได้ ประการแรกโยมต้องเลิกเล่นไพ่อย่างเด็ดขาด อาตมารู้ว่ามันทำยาก เพราะคนที่ถูกผีการพนันเข้าสิงนั้นมักจะเลิกไม่ได้”

“นั่นซิจ๊ะหลวงพ่อ บอกตามตรงว่า ฉันคงอกแตกตายแน่ๆ หากไม่ได้เล่น บางวันฉันก็คิดจะเลิก แต่มันก็เลิกไม่ได้ ขาไพ่เขามาตาม”

“ทีนี้ถ้าเขามาตาม ก็บอกให้ไปหาอาตมาที่วัดนะ ไปตั้งวงกันที่วัดโน่น บอกเขาอย่างนี้นะ แล้วโยมก็ควรจะไปอยู่วัดสักระยะนึง ไปอบรมจิตใจให้กิเลสตัณหามันเบาบางลงเสียบ้าง”

“ทิดบ่ายเขาจะยอมให้ฉันไปหรือเปล่าก็ไม่รู้” คราวนี้นางเปลี่ยนจาก *ไอ้* มาเป็น *ทิด*

“โอ๊ย เชิญเลย เชิญไปวันนี้พรุ่งนี้เลย ถ้าไปแล้วจะทำให้แกดีขึ้น จะไปอยู่นานๆก็ได้ ข้าไม่ว่าหรอก ช่วยดัดสันดานให้มันหน่อยนะครับหลวงพ่อ” คนเป็นสามีถือโอกาสฝากฝัง

“ตกลง งั้นพรุ่งนี้โยมเตรียมข้าวของไปอยู่วัดได้” แล้วหันไปพูดกับนายบ่ายว่า

“แน่ใจนะว่าจะไม่ไปตามกลับมา ประเดี๋ยวไม่ทันถึงสามวันก็จะไปบอก *แม่อีหนูกลับบ้านเถอะ ลูกๆมันคิดถึง* ที่แท้ตัวเองนั่นแหละคิดถึงแต่เอาลูกบังหน้า อาตมาเห็นมาหลายรายแล้ว”

“คงไม่หรอกครับหลวงพ่อ ผมกับลูกๆคงจะสบายขึ้น เพราะอย่างน้อยๆก็ไม่ต้องถูกมันด่าตอนผีการพนันเข้า”

“ต่อไปนี้ผีไม่เข้าแล้ว ข้ารับรองได้” นางเช้ารีบบอกสามี

ด้วยยังแสบปากแสบคอไม่หาย

"ดีแล้ว โยมต้องเลิกให้ได้นะ เพราะการพนันมันเป็นอบายมุข"

"อบายมุขคืออะไรจ๊ะหลวงพ่อ"

"คือเหตุแห่งความเสื่อม หรือเหตุแห่งความฉิบหาย มี ๖ ประการ คือ **เสพสุราและของมึนเมา ๑ เที่ยวกลางคืน ๑ เที่ยวดูการละเล่น ๑ เล่นการพนัน ๑ คบคนชั่วเป็นมิตร ๑ และเกียจคร้านการงาน ๑** ทั้งหกประการนี้ หากใครประพฤติปฏิบัติ บุคคลนั้นจะไม่ประสบกับความเจริญรุ่งเรือง ในกรณีของโยมก็เช่นกัน ขืนไม่เลิกเล่นไพ่ รับรองวันหนึ่งต้องหมดเนื้อหมดตัว คนโบราณเขาสอนไว้ว่า โจรปล้นสิบครั้งก็ยังดีกว่าไฟไหม้ เพราะบ้านและที่ดินยังเหลือ ไฟไหม้สิบครั้งก็ยังดีกว่าเล่นการพนัน เพราะบ้านไหม้แต่ที่ดินยังอยู่ แต่การพนันนั้นหมดทั้งบ้านทั้งที่ โยมเคยเห็นไหมที่เศรษฐีต้องกลายเป็นยาจก เพราะถูกผีการพนันเข้าสิง โยมอยากเป็นอย่างนั้นใช่ไหม"

"แต่ฉันไม่ใช่เศรษฐีนี่นา" นางเช้าเถียงไปข้างๆคูๆ

"ฟังมันเถอะหลวงพ่อ แล้วอย่างนี้จะไม่ให้ผมอยากเตะมันได้ยังไง" นายบ่ายพูดอย่างหมั่นไส้เมียเต็มแก่

"จริงๆนะโยมเช้า โยมนี่กวนโทสะเขาจริงๆนั่นแหละ อาตมาเองก็ชักเบื่อที่จะพูดกับโยมแล้ว ก็ในเมื่อเศรษฐียังหมดเนื้อหมดตัว แล้วคนที่ไม่ใช่เศรษฐี จะไม่แย่ยิ่งกว่าหรือ ยังจะมีหน้ามาเถียงอีก"

"เอาเถอะจ้ะ ฉันยอมแพ้ ตกลงฉันจะเลิกเล่นไพ่อย่างเด็ดขาด แต่เรื่องไปอยู่วัดขอคิดดูก่อน อ้อ แล้วที่หลวงพ่อบอกจะช่วยฉันไม่ให้ตกนรกน่ะ หลวงพ่อช่วยได้จริงๆหรือ แล้วนรกที่ว่า มัน

มีอยู่จริงๆใช่ไหม" นางเช้าถามอย่างสนใจ

"อาตมาช่วยได้ก็แค่บอกทางให้ว่า ทางนี้ไปนรก ทางนี้ไปสวรรค์ เมื่อรู้แล้วโยมจะยังเลือกไปนรก อาตมาก็ช่วยอะไรโยมไม่ได้ โยมต้องช่วยตัวเอง ทำกรรมแทนกันไม่ได้"

"แล้วนรกมันมีจริงๆอย่างที่คนเขาเชื่อกันหรือจ๊ะ" นางถามอีก

"ถามอย่างนี้ แปลว่าโยมไม่เชื่อใช่ไหม"

"ก็เชื่อเหมือนกัน แต่ไม่ค่อยมั่นใจนัก"

"ถ้าโยมอยากมั่นใจ ก็ต้องปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ถ้าตั้งใจปฏิบัติอย่างเอาจริงเอาจัง เมื่อบรรลุญาณที่ ๑๓ เมื่อไร เมื่อนั้นโยมก็จะไม่สงสัยเรื่องนรกสวรรค์อีกต่อไป ถ้าอยากรู้ก็ต้องลงมือพิสูจน์ด้วยตนเอง"

"ญาณ ๑๓ คืออะไรจ๊ะ"

"คือ *โคตรภูญาณ ใครปฏิบัติได้ถึงญาณนี้ ก็จะเลิกสงสัยเรื่องการมีอยู่ของนรกสวรรค์ ถ้าบรรลุถึงญาณ ๑๖ ก็จะได้เป็นพระอริยบุคคลระดับต้นที่เรียกว่า พระโสดาบัน* เอาเถอะ พูดไปโยมก็ไม่เข้าใจหรอก ของอย่างนี้ไม่อาจเข้าใจได้ด้วยคำพูด ต้องลงมือปฏิบัติถึงจะเข้าใจ ถ้าโยมอยากพิสูจน์เรื่องนรกสวรรค์ ก็ต้องปฏิบัติให้ได้ถึงญาณ ๑๓"

"ไม่มีวิธีอื่นเลยหรือหลวงพ่อ คือรู้โดยวิธีอื่นน่ะจ้ะ"

"มี วิธีที่ว่านี้คือ ให้ลองตายดู ถ้าอยากรู้ก็ลองตายเดี๋ยวนี้เลยก็ได้ รับรองได้เห็นนรกแน่"

"โอ๊ย ไม่เอาหรอกหลวงพ่อ ฉันไม่กล้าลอง กลัวมันจะตายจริงๆ" นางรีบปฏิเสธ

"ในเมื่อไม่กล้าลอง แล้วจะรู้ได้ยังไง อยากรู้มันก็ต้องลองจริงไหมโยม" ท่านถามนายบ่าย

"จริงครับ แต่สำหรับผม ผมเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์เลยครับหลวงพ่อ เชื่อโดยไม่ต้องลอง"

"ทำไมโยมถึงเชื่อล่ะ"

"เพราะผมเชื่อพระพุทธเจ้าน่ะครับ ที่เชื่อเพราะมั่นใจว่าท่านไม่ได้หลอกลวง ท่านจะมาหลอกลวงเราเพื่อประโยชน์อะไร จริงไหมครับหลวงพ่อ"

"แหม พูดเข้าที นี่แหละเขาถึงเรียกว่าคนฉลาด หรือโยมเช้าว่ายังไง"

"งั้นก็แปลว่าฉันโง่ใช่ไหม หลวงพ่อว่าฉันโง่ใช่ไหม" ถามอย่างไม่พอใจ

"อันนี้โยมคิดเอาเอง เอาละจะตีสองแล้ว อาตมาเห็นจะต้องกลับเสียที" ท่าน รู้ โดยไม่ต้องดูนาฬิกา นายสมชายนั่งสัปหงกอยู่ใกล้ๆ ได้ยินว่าท่านจะกลับก็ตาสว่าง

"อย่าลืมนะโยมเช้า เลิกเล่นไพ่ แล้วโยมบ่ายก็เลิกทุบตีเมีย" ท่านกำชับสองผัวเมีย

"แต่ถ้ามันยังขืนเล่นอีกล่ะครับ หลวงพ่อจะให้ผมทำยังไง"

"ก็ปรุงยาให้กินซิ พริกขี้หนูโขลกกับเกลือ จะยากอะไร" ท่านพระครูบอกเคล็ดลับในการปราบผีการพนัน นางเช้ารีบยืนยันด้วยเสียงหนักแน่นว่า

"เลิกจ้ะหลวงพ่อ ฉันเลิกเด็ดขาด ทิดบ่ายอย่าให้ฉันกินยานั่นอีกเลย ฉันเข็ดแล้วจ้ะ"

ขากลับ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงใช้เวลาเพียงยี่สิบนาทีก็ถึงวัด กระนั้นก็เป็นเวลาตีสองพอดี นายสมชายง่วงเสียจนไม่อยากจะวิเคราะห์หาเหตุผลว่า ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เขาจัดการปิดประตูกุฏิ แล้วล้างมือล้างเท้าขึ้นนอน พอหัวถึงหมอนก็หลับเป็นตาย

๕๙

ตาเหล็งฮ้วย

"ผลการไล่ผีเมื่อคืนเป็นอย่างไรบ้างครับหลวงพ่อ" อาจารย์ชิตถามหลังจากสอบอารมณ์เสร็จแล้ว ท่านเจ้าของกุฏิจึงเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้เขาฟังอย่างละเอียด แล้วสรุปว่า

"โชคดีที่อาตมาได้วิชาพิสูจน์ผีมา ถึงได้รู้เดี๋ยวนั้น สมัยที่ผีตาเหล็งฮ้วยมาเข้ายายเภา ต้องพิสูจน์อยู่หลายวันเพราะตอนนั้นยังไม่ได้วิชา" ท่านหมายถึงวิชา *เห็นหนอ*

"จะเป็นการรบกวนมากไปหรือเปล่าครับ หากผมจะนิมนต์ให้หลวงพ่อเล่าเรื่องตาเหล็งฮ้วย เพราะหลวงพ่อเคยเกริ่นๆไว้แล้วตอนเล่าเรื่องยายสะอิ้ง" บุรุษวัยหกสิบถามอย่างเกรงใจ

"โยมอยากฟังหรือ"

"ครับ ผมอยากฟัง ฟังหลวงพ่อเล่าแล้ว รู้สึกเพลินจนลืมปวดแผลน่ะครับ" เขาว่า

"อ้อ ลืมปวดก็ได้ด้วย งั้นก็น่าจะลืมบ่อยๆนะ" ท่านสัพยอก

"ครับ ถ้าหลวงพ่อเล่าบ่อยๆผมก็คงลืมบ่อยๆได้" อดีตอาจารย์สนองด้วยได้โอกาส

"เอาละ ถ้าอย่างนั้นก็จะเล่าให้ฟังเสียเลย เรื่องนี้เกิดก่อนเรื่องยายสะอิ้งปีนึง ตอนนั้นอาตมาอยู่ที่**วัดพรหมบุรี** ยังไม่ได้มาอยู่ที่วัดนี้"

"หลวงพ่อมาอยู่วัดนี้ปีอะไรครับ"

"ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ ก่อนหน้านั้นอยู่ที่วัดพรหมบุรี เรื่องของตาเหล็งฮ้วยเกิดเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๙ อาตมาจำได้ว่าวันนั้นเป็นวันโกน รุ่งขึ้นจะเป็นวันสารทไทย อาตมาก็ออกบิณฑบาตตามปกติ อาตมาออกบิณฑบาตเวลาหกโมงเช้าทุกวัน ในวันเกิดเหตุพอออกประตูวัดมา ก็เห็นคนแขวนโตงเตงอยู่บนต้นหมากเม่า โยมรู้จักต้นหมากเม่าไหม ผลมันเล็กๆเท่าไข่แมงดา กินอร่อย อมเปรี้ยวอมหวาน สมัยเด็กๆอาตมาชอบกิน" ท่านถามคนฟัง

"ไม่รู้จักครับ" บุรุษวัยหกสิบตอบ

"เอาละ ไม่รู้ก็ไม่เป็นไร ทางเชียงใหม่คงไม่มีต้นไม้ชนิดนี้ ถึงภาคกลางก็หายากแล้ว *เพราะคนขยันตัดไม้ทำลายป่ากันเหลือเกิน ไม้หลายชนิดต้องสูญพันธุ์ไปเพราะความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ อีกหน่อยเถอะ แผ่นดินจะกลายเป็นทะเลทราย ถ้าไม่ลดละความเห็นแก่ตัวลง รับรองได้เห็นทะเลทรายแน่*" ท่านพระครูทำนายทายทัก

"เรื่องอย่างนี้พูดยากครับหลวงพ่อ เนื่องจากผู้ที่เกี่ยวข้องเป็นคนใหญ่คนโตทั้งนั้น เจ้าหน้าที่ก็เลยทำงานได้ไม่เต็มความสามารถ เพราะมักจะไปขัดผลประโยชน์ของผู้มีอิทธิพล ก็เลยต้องทำเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ เพื่อความปลอดภัยของตัวเองและลูกเมีย คนทุกวันนี้ไม่ค่อยจะกลัวบาปกลัวกรรม ไม่มีหิริโอตตัปปะกันเลย" บุรุษสูงวัยพูดพลางทอดถอนใจ

"มันเป็นกรรมของเขาแหละโยม คนพวกนี้ถ้าจะเปรียบก็เหมือนคนที่เห็นกงจักรเป็นดอกบัว ต่อเมื่อกฎแห่งกรรมทำหน้าที่เมื่อไร เมื่อนั้นเขาก็จะรู้ว่ากงจักรก็คือกงจักร คนทำชั่วก็ต้องได้ชั่ววันยังค่ำ โยมคอยดูไปก็แล้วกัน เอาละ ทีนี้มาเล่าเรื่องตาเหล็งฮ้วย

ต่อ พออาตมาเห็นคนห้อยโตงเตงอยู่บนต้นหมากเม่า ก็เข้าไปดูใกล้ๆ โอ้โฮ น่ากลัวเชียว ตาถลนโปนออกมา ลิ้นห้อยยาวตั้งคืบ"

"แล้วหลวงพ่อกลัวหรือเปล่าครับ" เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงตอบตามตรงว่า

"กลัวซิ ทำไมจะไม่กลัว เพราะตอนนั้นยังไม่ได้วิชา แต่ต่อมาหลังจากได้**วิชาพิสูจน์ผี**แล้ว อาตมาก็เลิกกลัวผี เพราะไม่มีอะไรน่ากลัว **คนบางคนยังน่ากลั่วเสียยิ่งกว่าผี** จริงไหม"

"จริงครับ แล้วหลวงพ่อทำอย่างไรครับ วิ่งหนีหรือเปล่า"

"ก็อยากวิ่งเหมือนกัน แต่เกรงใจผ้าเหลือง เป็นพระวิ่งไม่ได้นะโยม มันผิดวินัย อาตมาจึงไม่วิ่ง ได้แต่เดินเร็วๆไปบอกคนในตลาดให้มาช่วยกันเอาศพลง โยมจำไว้นะ **วิธีเอาศพคนที่ผูกคอตายลงนั้น อย่าไปแก้เชือก ห้ามแก้เชือกเด็ดขาด แต่ให้ใช้มีดโต้ฟันจนเชือกขาดแล้วศพหล่นลงมาเอง** อาตมาก็แนะวิธีให้เขาพอศพหล่นลงมา จึงได้รู้ว่าเป็นตาเหล็งฮ้วย เลยไปตามเจ๊เจีย หลานสาวแกที่ขายของอยู่ในตลาดปากบางมาดู เจ๊แกก็เอาศพไปฝังตามประเพณี"

"ทำไมแกถึงผูกคอตายครับ" อาจารย์ชิตถาม

"ตอนนั้นยังไม่มีใครทราบสาเหตุ แต่ตอนที่แกมาเข้ายายเภา อาตมาถามถึงได้รู้ แกบอกอาตมาว่า แกน้อยใจที่หลานสาวคือเจ๊เจียไม่ให้เงินซื้อฝิ่นสูบ เลยผูกคอตาย ซึ่งก็ตรงกับที่เจ๊เจียแกสันนิษฐานเอาไว้ เจ๊เจียเล่าว่า ตาเหล็งฮ้วยเป็นพี่ชายของเตี่ยแก หนีมาจากเมืองจีนเมื่อสี่สิบปีก่อน มาอยู่กับน้องชายคือเตี่ยของแก พอเตี่ยแกตายก็เลยอยู่กับแก"

ตั้งแต่มาอยู่เมืองไทย ตาเหล็งฮ้วยไม่คบหาสมาคมกับใคร แล้วก็พูดไทยไม่ได้ ตอนหลังเจ๊แกจับได้ว่าลุงติดฝิ่น และขโมยเงิน

แกไปซื้อฝิ่นสูบทุกวัน ก็เลยเก็บเงินไว้อย่างมิดชิด ไม่ให้ลุงขโมยได้ ตาเหล็งฮ้วยเมื่อขโมยไม่ได้ก็เปลี่ยนมาขอแทน เจ๊แกก็ไม่ให้ พออดฝิ่นมากๆ ตาแป๊ะคงจะกลุ้มใจ ก็เลยผูกคอตาย”

“แสดงว่า แกเจตนาฆ่าตัวตายใช่ไหมครับ แบบนี้ก็ต้องตกนรกซิครับ” คนฟังออกความเห็น

“ถูกแล้วโยม ตาเหล็งฮ้วยไปตกนรก ที่อาตมาทราบเพราะแกเป็นคนบอกตอนที่มาเข้ายายเภา รายนี้ผีจริงมาเข้า จะเรียกว่าผีนรกก็ได้ เพราะหนีเขามาจากเมืองนรก”

“หนีมาอย่างไรครับ แกบอกหรือเปล่า”

“บอกละเอียดเลยแหละโยม พอแกตายครบปีก็มาเข้ายายเภา วันนั้นตรงกับวันโกน รุ่งขึ้นจะเป็นวันสารท ซึ่งตรงกับวันที่แกผูกคอตายครบปีพอดี ประมาณตีหนึ่ง คนเขามาตามอาตมาไปช่วยไล่ผี บอกว่ายายเภาถูกผีเข้า อาตมาก็ไปกับเขา พอถึงบ้านก็เห็นยายเภานอนหลับตาส่งภาษาจีนลั่งเล้งเลย เป็นเสียงผู้ชายแก่ๆ ไม่ใช่เสียงยายเภา อาตมาฟังไม่รู้เรื่อง คนอื่นๆก็ไม่รู้ เลยไปตามตาแป๊ะเล่งเจียมาจากตลาด ให้มาช่วยเป็นล่าม อาตมาก็สัมภาษณ์ตาเหล็งฮ้วย โดยผ่านล่ามคือตาแป๊ะเล่งเจีย”

“อาตมาถามว่าแกเป็นใคร มาจากไหน แกก็ตอบผ่านล่ามว่า แกชื่อตาแป๊ะเหล็งฮ้วย ที่ผูกคอตายใต้ต้นหมากเม่าเมื่อปีกลาย อาตมาถามถึงสาเหตุที่ผูกคอตาย แกก็ว่า น้อยใจหลานสาวที่ไม่ให้เงินซื้อฝิ่นสูบ ตอนนี้แกอยู่ในนรก อยู่กับฮ่วยเสี่ยเถ้าซื่อมด โยมรู้ไหมว่านรกอยู่ที่ไหน” ท่านถามคนฟัง

“ไม่ทราบครับ คนเฒ่าคนแก่เขาเคยบอกว่า นรกอยู่ใต้ดินใช่ไหมครับ”

“นั่นซิ อาตมาก็เคยเชื่ออย่างนั้นเหมือนกัน ถึงกับลงทุน

ขุดดู แต่ไม่ยักเจอนรก เจอแต่ไส้เดือนกับกิ้งกือ" คนฟังหัวเราะแล้วถามว่า

"แล้วหลวงพ่อถามตาแป๊ะหรือเปล่าครับ ว่านรกอยู่ตรงไหน"

"ถามซิ แกตอบว่ายังไงรู้ไหม"

"ไม่ทราบครับ"

"แกตอบว่า *ก็อยู่ตรงที่ที่แกผูกคอตายนั่นแหละ* แกยังเห็นอาตมาเดินไปบิณฑบาตทุกวัน แกว่า แกทักอาตมา แต่อาตมาไม่พูดกับแก ก็อาตมาไม่รู้นี่ว่าแกทัก ถ้ารู้ก็ต้องคุยกันแล้วจริงไหม" ท่านถาม

"คงจริงมังครับ" บุรุษสูงวัยตอบ

"อาตมาก็เลยถามอีกว่า นรกเป็นยังไง นรกมีจริงหรือ แกก็ว่ามีจริง แกกับฮ่วยเสี่ยเถ้าที่ชื่อมด **ถูกเขาทำโทษทุกวัน เขาเฆี่ยนจนแขนขาขาด พอขาดแล้วมันก็มาต่อกันใหม่อีก เป็นอย่างนี้ทุกวันๆ** อันนี้ภายหลังอาตมาได้ตรวจสอบกับคัมภีร์พระไตรปิฎก ปรากฏว่ามีข้อความคล้ายๆกัน อย่างเช่น ในเล่มที่ ๑๔ ถ้าอาตมาจำไม่ผิดนะ ในเล่มที่ ๑๔ ที่อธิบายสภาพของมหานรกแล้วก็จะสรุปลงท้ายว่า ***สัตว์นั้นย่อมเสวยเวทนาอันเป็นทุกข์กล้า เจ็บแสบ อยู่ในมหานรกนั้น และยังไม่ตายตราบเท่าบาปกรรมยังไม่สิ้น*** อันนี้เหมือนกับที่ตาแป๊ะเหล็งฮ้วยเล่าว่า เขาเฆี่ยนจนแขนขาดขาขาด แล้วมันก็มาต่อกันใหม่ คงจะเป็นทำนองเดียวกันนี้ โยมเห็นด้วยไหม"

"เห็นด้วยครับ แล้วหลวงพ่อถามแกหรือเปล่าครับว่ามาเข้ายายเภาได้ยังไง"

"ถามซิ แกว่าหนีเขามา **วันโกนวันพระเขาหยุดลงโทษทัณฑ์เพื่อให้พวกสัตว์นรกไหว้พระสวดมนต์ และเจริญสติปัฏฐาน ๔** อันนี้ก็มาตรงกับที่ยายสะอิ้งเล่าในปีถัดมาหลังจากที่อาตมาย้ายมา

อยู่วัดนี้แล้ว มันก็แปลกนะ หรือโยมว่ายังไง" ประโยคหลังเป็นคำถามเช่นเคย

"ครับ ผมก็ว่าแปลก แปลกแต่จริง ผมเชื่อครับว่าเป็นเรื่องจริง บางคนอาจจะไม่เชื่อ แต่ผมเชื่อ"

"รู้สึกว่า โยมจะเชื่อง่ายจริงนะ ระวังเถอะ คนที่เชื่ออะไรง่าย ๆมักจะถูกหลอก" ท่านเย้า

"หลวงพ่อไม่เชื่อหรือครับ" เขาย้อนถาม

"ตอนแรกก็ยังไม่เชื่อ เพราะอาตมาเป็นคนเชื่ออะไรยาก ต้องพิสูจน์ให้เห็นดำเห็นแดงกันเสียก่อนถึงค่อยเชื่อ"

"แล้วที่แกบอกว่า อยู่กับฮ่วยเสี่ยเถ้าที่ซื่อมดนั้น ใครครับ"

"อาตมาถามตาแป๊ะที่เป็นล่ามดู เขาบอกฮ่วยเสี่ยเถ้าแปลว่าสมภาร ตาเหล็งฮ้วยบอกอยู่กับสมภารที่ชื่อมด เรื่องนี้อาตมาไม่รู้มาก่อน ก็ได้ไปสืบถามคนเฒ่าคนแก่ดู ก็ได้ความอย่างเดียวกัน แสดงว่าเรื่องนี้เชื่อถือได้ คนแรกที่ถามก็คือ ยายของอาตมาเอง ยายเล่าว่า สมภารมดตายไปเมื่อห้าสิบปีก่อน ตอนนั้นอาตมายังไม่เกิด ท่านเป็นสมภารอยู่วัดพรหมนคร ที่ตายเพราะผูกคอตายแบบเดียวกับตาเหล็งฮ้วย อาตมาก็ได้ข้อคิดอีกอย่างหนึ่งว่า **ทำกรรมอย่างเดียวกัน ก็ต้องไปเกิดด้วยกัน สมภารมดกับตาเหล็งฮ้วยไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่ได้ผูกคอตายเหมือนกัน เลยไปได้รู้จักกันในนรก มันก็แปลกดีนะโยมนะ**"

"ครับ แปลกมากทีเดียว **ถ้าอย่างนั้น พวกที่ร่วมวงกันดื่มเหล้า เมาเช้าเมาเย็นด้วยกัน พอตายก็คงไปอยู่ในกระทะทองแดงใบเดียวกันใช่ไหมครับ**" บุรุษสูงอายุถาม

"มันก็คงจะเป็นอย่างนั้นมั้ง อาตมาก็ยังไม่เคยดื่มเหล้าสักที ตั้งแต่บวชมานี่ ยังไม่เคยดื่มเลยสักหยดเดียว" แล้วท่านก็หัวเราะ

หึหึ คนฟังหัวเราะตามแล้วถามว่า

"ทำไมสมภารมดจึงผูกคอตายครับ"

"ยายเล่าว่า ท่านกลุ้มใจ แก้ปัญหาไม่ได้ เลยผูกคอตาย คือญาติโยมเขาบริจาคเงินเพื่อสมทบทุนสร้างโบสถ์ เสร็จแล้วพวกกรรมการเอาเงินไปใช้หมด พอญาติโยมเขามาทวงกับท่านว่าเมื่อไรจะสร้างโบสถ์เสียที ท่านหาทางออกไม่ได้ ในที่สุดเลยตัดสินใจผูกคอตาย"

"**ไม่น่าเลยนะครับ อุตส่าห์บวชมานาน กระทั่งได้เป็นสมภารพอตายกลับไปตกนรก น่าอนาถใจเหลือเกิน**" เงียบกันไปพักหนึ่งคนเป็นอาจารย์จึงถามขึ้นว่า

"แล้วหลวงพ่อใช้วิธีไหนไล่ผีตาเหล็งฮ้วยครับ ปรุงยาให้กินแบบยายเช้าหรือเปล่า"

"ทำอย่างนั้นไม่ได้ซิ ผีจริงกับผีปลอมจะใช้วิธีเดียวกันได้ยังไง อาตมาก็ถามแกว่า ที่มาเข้ายายเภานี่ต้องการอะไร แกก็ว่าจะมาบอกอาตมาให้ช่วยไปบอกหลานสาวแกว่า **ไม่ต้องทำบุญกรวดน้ำไปให้ เพราะแกไม่ได้รับ ถ้าจะให้แกได้รับต้องเจริญกรรมฐานแล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้** อาตมาก็รับปากว่าจะบอกให้ แกก็ขอบอกขอบใจอาตมา แล้วบอกจะต้องรีบกลับแล้ว ประเดี๋ยวเขารู้ว่าหนีมาจะถูกทำโทษ พอแกล่ำลาเสร็จ ยายเภาก็แน่นิ่งไป ครู่หนึ่งก็ลืมตา พอเห็นอาตมาก็รีบลุกขึ้นนั่ง ถามว่าหลวงพ่อมายังไงดึก ๆ ดื่น ๆ อาตมาบอกว่ามาไล่ผีให้แก แกก็ไม่เชื่อหาว่าอาตมาล้อเล่น อาตมาถามแกต่อหน้าคนอื่น ๆ ว่า *โยมเภา เจี๊ยะปึ้ง แปลว่าอะไร* แกบอก*ไม่ทราบเจ้าค่ะ* ก็สรุปความได้ว่า ผีจริงนั้นไม่ต้องไล่ เขามาธุระพอเสร็จธุระเขาก็ออกเอง"

"พอรุ่งเช้า อาตมาก็ไปหาเจ๊เจียบอก *เจ๊ อาแปะลื้อมาเข้า*

ยายเภา สั่งให้ลื้อเจริญกรรมฐานแล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้ เจ๊เจียแก ตะคอกใส่อาตมาว่า *กรรมฐานกรรมโถนอะไร อั๊วะไม่สนใจหรอก เสียเวลาทำมาหากิน* แหม พอแกพูดยังงี้ อาตมาเลยรีบกลับวัดเลย"

"ตกลงตาเหล็งฮ้วยก็เลยไม่ได้รับส่วนกุศลจากหลานสาว น่าสงสารแกนะครับ"

"นั่นซิ อาตมาก็ได้ข้อคิดอีกอย่างหนึ่งว่า **บุญกุศลนั้น เราจะต้องสร้างของเราเอง อย่าไปหวังคอยว่าลูกหลานจะส่งให้หรืออุทิศไปให้ตอนตาย คนเดี๋ยวนี้เขาไม่ค่อยเข้าวัด ไม่ค่อยคิดสร้างความดี แล้วจะเอาบุญกุศลที่ไหนไปอุทิศให้คนอื่น** โยมว่าจริงหรือเปล่า"

"จริงครับ ผมว่าตัวของตัวเองก็ยังจะเอาไม่รอด ประสาอะไรจะไปช่วยคนอื่น **ผมไม่หวังรอรับส่วนบุญจากใครหรอกครับ ผมจะสร้างของผมเอง ที่จริงผมน่าจะขอบใจโรคภัยไข้เจ็บของผมนะครับ ถ้าผมไม่ป่วย ป่านนี้ก็คงไม่คิดเข้าวัด**"

"แต่การเข้าวัดก็ไม่ได้หมายความว่าจะมาสร้างบุญสร้างกุศลกันหมดทุกคนหรอกนะโยม บางคนก็เข้าวัดมาทำธุรกิจกับพระ เช่น มาขายของ มาขอหวย พวกนี้มาวัดบ่อย แต่ไม่เคยเอาธรรมะกลับไปบ้าน ถึงคนที่อยู่กับวัดเองก็เถอะ ไม่งั้นยายสะอิ้งคงไม่บอกอาตมาว่า พระก็ไปตกนรก" ท่านพระครูหยิบยกเรื่องจริงขึ้นมาพูด

"ครับ หรืออย่างสมภารมดที่หลวงพ่อเล่าก็เหมือนกัน พูดถึงเรื่องพระตกนรกนี่ ทำให้ผมนึกถึงมหาเสมียน องค์นี้ผมก็คิดว่าไม่พ้นอเวจีนรก พระที่เสพเมถุนนี่ต้องตกนรกอเวจีใช่ไหมครับ"

"ในพระวินัยบอกไว้อย่างนั้น" ท่านเจ้าของกุฏิกล่าวอ้างพระวินัย

"ครับ ผมว่าป่านนี้มหาเสมียนก็คงชดใช้กรรมอยู่ในอเวจีนรก คงอีกนานกว่าจะได้ผุดได้เกิด คนชั่วนี่บางทีฟ้าดินก็ลงโทษ

นะครับหลวงพ่อ ลงโทษทันตาเห็นเลย มหาเสมียนที่ว่านี้ท่านเสพเมถุนครับ พวกชาวบ้านเขารู้ เขาเห็น ก็ไปฟ้องเจ้าอาวาส เจ้าอาวาสท่านก็บอกไม่รู้จะจัดการอย่างไร เพราะท่านไม่เห็นกับตาว่าเขาผิดจริง แต่พอเวลาคนเขามานิมนต์ท่านไปดู ท่านก็ไม่ยอมไป อ้างว่าเดี๋ยวจะเป็นอาบัติ มหาเสมียนก็ได้ใจ กำเริบเสิบสานเป็นการใหญ่ *วันหนึ่งกำลังเสพเมถุนกับชีอยู่ในโบสถ์ ปรากฏว่าฟ้าผ่าลงมา ตายทั้งคู่เลยครับ* พวกชาวบ้านพากันสมน้ำหน้า แบบนี้เขา*เรียกว่า* **ฟ้าดินลงโทษ** ใช่ไหมครับหลวงพ่อ"

"ก็คงเป็นอย่างนั้น ฟ้าดินคงรำคาญที่เจ้าอาวาสไม่มีน้ำยาพระลูกวัดทำผิดขนาดนั้น ยังไม่ดำเนินการให้เป็นเรื่องเป็นราว ปล่อยให้ชาวบ้านเขาตำหนิติฉินอยู่ได้ อาตมายอมไม่ได้นะ ถ้าเรื่องอย่างนี้เกิดในวัดอาตมา อาตมาต้องจัดการ ไม่งั้นก็ทำให้คนเขาเสื่อมศรัทธา"

"นั่นซิครับ แล้วพระแบบนี้ก็มีมากขึ้นทุกวัน บางวัดเจ้าอาวาสเป็นเสียเอง นี่ผมไม่ได้ใส่ร้ายพระนะครับหลวงพ่อ ผมมีหลักฐาน มีพยานยืนยัน" อดีตอาจารย์พูดออกตัวไว้ก่อน

"อาตมาก็ยังไม่ได้ว่าอะไรโยมนี่นา" ท่านพระครูพูดด้วยเสียงปกติ

"ครับ ถ้าเผื่อหลวงพ่อจะว่า ผมก็มีพยานหลักฐานครับหลวงพ่ออย่าหาว่าผมเอาพระมานินทานะครับ"

"อาตมาไม่ว่าหรอกน่า โยมสบายใจได้ ไม่ต้องกลัวว่าอาตมาจะเข้าข้างพระ ถึงเป็นพระก็ไม่เข้าข้างพระ อาตมาไม่เข้าข้างคนผิดอยู่แล้ว" เมื่อท่านพูดเช่นนี้ อาจารย์ชิตจึงเล่าต่ออีกว่า

"เจ้าอาวาสองค์นี้ท่านมีตำแหน่งด้วยนะครับ คือเป็นถึงเจ้าคณะจังหวัด เห็นคนเขาเล่าว่าตำแหน่งนี้ก็ซื้อมา อันนี้ผมไม่มั่น

ใจนะครับว่าจะจริงหรือเปล่า ไม่ทราบจริงๆว่าสมณศักดิ์ก็มีการซื้อขายกันด้วย หลวงพ่อทราบหรือเปล่าครับ" เขาถามท่านพระครู

"ไม่ทราบ อาตมาก็เคยได้ยินคนเขาพูดกันทำนองนี้ จะเท็จจริงยังไงอาตมาไม่ทราบ แล้วก็ไม่ขอออกความเห็นใดๆ คงไม่ว่ากันนะ"

"ครับ แต่ผมภาวนาขออย่าให้เป็นความจริง **ขอให้เรื่องคอรัปชั่น เรื่องกินสินบาทคาดสินบนมีอยู่เฉพาะในวงการคฤหัสถ์เถิด อย่าได้มีอยู่ในวงการสงฆ์เลย สาธุ ผมขอภาวนา**" บุรุษวัยหกสิบยกมือขึ้นประนมขณะพูด *สาธุ*

"อาตมาก็ขอภาวนาอย่างนั้นเหมือนกัน **ภาวนาขออย่าให้เกลือต้องจืดเลย เพราะถ้าเกลือจืด หนอนมันก็จะขึ้น ที่เขาเรียกว่า *เกลือเป็นหนอน* ไงล่ะ**"

"นั่นซิครับ **เพราะสงฆ์มีหน้าที่สอนคนให้ทำความดี แต่ถ้าคนสอนมาทำชั่วเสียเองแล้ว จะไปสอนใครเขาได้** สรุปเป็นว่า เจ้าอาวาสองค์ที่ผมเล่า ท่านมีตำแหน่งเป็นเจ้าคณะจังหวัดนะครับ แล้วก็คงได้มาโดยไม่ต้องซื้อ แม้ว่าท่านจะรวยมีเงินเป็นสิบๆล้าน ฝากธนาคารไว้ก็ตาม"

"วันหนึ่งเด็กลูกศิษย์วัดแกไปปีนต้นมะพร้าวจะกินมะพร้าวอ่อน ขณะอยู่บนยอดมะพร้าว ก็มองเข้าไปในกุฏิท่าน ก็เห็นเข้ากลางวันแสกๆเสียด้วย แกก็ไปบอกพวกกรรมการวัด พวกกรรมการก็เชื่อ เพราะรู้มานานแล้ว แต่เขาก็ไม่กล้าว่าอะไร เพราะเห็นว่าท่านเป็นถึงเจ้าคณะจังหวัด ก็พูดเป็นนัยๆว่าพวกเขารู้ ท่านก็กลุ้มใจ หน้าดำคล้ำหมอง ไม่มีสง่าราศี เวลาเขานิมนต์ไปงานต่างๆ ท่านก็นั่งหน้าเศร้าไม่กล้าสบตากับใคร"

"ต่อจากนั้นอีกไม่นาน ท่านก็ถูกปล้นแล้วก็ถูกคนร้ายฆ่า

ตาย หลวงพ่อคงเคยได้ข่าวนะครับ เพราะเรื่องลงหนังสือพิมพ์ด้วย พอท่านถูกฆ่า พวกกรรมการไปค้นกุฏิท่าน พบจดหมายรักเป็นสิบ ๆ ฉบับ บางฉบับก็เขียนพรรณนาถึงความรักยังกับนิยายน้ำเน่า ผมก็เป็นกรรมการวัดด้วย อ่านแล้วต้องยอมรับว่า พวกสีกาเหล่านั้นเขียนจดหมายได้เก่งจริงๆแล้วก็ยังได้ทราบอีกว่า ท่านมีเงินส่วนตัวฝากธนาคารไว้เกือบยี่สิบล้าน น่าเสียดายที่เงินทองเหล่านั้นช่วยท่านไม่ได้เลย ผมเห็นแล้วก็ได้แต่ปลงสังเวช" บุรุษสูงอายุพูดอย่างสลดหดหู่ใจ ท่านเจ้าของกุฏิจึงปลอบเขาว่า

"อย่าคิดอะไรมากเลยโยม ขอให้ทำใจเถอะ ในอนาคตโยมจะยิ่งเห็นอะไรที่เลวร้ายมากกว่านี้ คนชั่วจะครองเมืองนะ ต่อไปเงินจะกลายเป็นพระเจ้า เหล็กที่ว่าแข็งแกร่งปานใด ก็จะถูกเงินง้างให้อ่อนลงได้ **เงินซื้อได้ทุกอย่าง อย่างเดียวที่ซื้อไม่ได้คือ กฎแห่งกรรม ถึงอย่างไร เงินก็ฝืนกฎแห่งกรรมไม่ได้**"

"ครับ ก็ยังดีที่กรรมไม่คอรัปชั่น หลวงพ่อครับ สงสัยยุคนี้คงจะเป็น **ยุคทองของคนชั่ว** นะครับ" อาจารย์ชิตพูดพลางทอดถอนใจ

๖๐

ใช้หนี้นกกระสา

เช้าวันพฤหัสบดีที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๗ หลังจากปฏิบัติกรรมฐานเป็นเวลาสองชั่วโมงแล้ว เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงก็แผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลไปให้สรรพสัตว์และเจ้ากรรมนายเวร ก่อนที่ท่านจะกำหนด *ลืมตาหนอ* ก็มีเสียงก้องดังอยู่ในโสตประสาท ***วันนี้ใช้หนี้นกกระสา วันนี้ใช้หนี้นกกระสา*** ฉับพลันท่านก็ระลึกนึกถึงกรรมที่ได้ทำไว้กับเจ้านกตัวนั้น จึงตอบในใจว่า *รู้แล้ว เอาเถอะ เราขอชดใช้บาปที่เคยทำ กรรมที่เคยก่อ จะได้ไม่ต้องมีหนี้สินติดตัวไปในภพหน้า*แล้วท่านจึงกำหนดลืมตา เหลือเวลาอีกสิบห้านาทีสำหรับการเตรียมตัว พันโทวิชญ์จะมารับท่านไปในงานทำบุญขึ้นบ้านใหม่ ซึ่งนางสาวบงกชรัตน์เป็นผู้นิมนต์ไว้

เวลาหกโมงสิบห้านาที นายขุนทองก็ขึ้นมารายงาน

"หลวงลุงฮะ ผู้พันมาแล้วฮะ" ท่านเจ้าของกุฏิรับทราบ และชมว่า

"มาแล้วหรือ ตรงเวลาดีจริง" นายสมชายถือย่ามเดินลงมาก่อน เขาดีใจที่วันนี้ไม่ต้องทำหน้าที่ขับรถเพราะท่านพระครูบอกว่า ผู้พันรับอาสาขับรถมารับและมาส่ง ศิษย์วัดลงไปแล้วท่านพระครูจึงกำหนด *ยืนหนอ* พร้อมกับลุกขึ้นยืน เมื่อเดินไปยังบันไดก็กำหนด *เดินหนอ เดินหนอ* และเมื่อก้าวลงบันได ท่าน

ก็กำหนด *ยกหนอ เหยียบหนอ*

อนิจจา...แม้จะมีสติรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ตลอดเวลาทุกขณะจิต แต่ในเมื่อถึงกาลที่อกุศลกรรมมาให้ผล ก็เกิดเหตุขึ้นจนได้ ท่านพลัดตกลงมานั่งพับเพียบแต้อยู่บนแท่นพักบันได รู้สึกปวดแปลบที่ขาข้างขวาและท่านก็รู้ว่ามัน หัก เรียบร้อยไปแล้ว เพราะกรรมที่เคยหักขานก!

เสียงเหมือนของหนักตกลงมา ทำให้นายสมชายเปิดประตูเข้าไปดู เห็นท่านเจ้าของกุฏินั่งพับเพียบอยู่บนแท่นพัก ชายหนุ่มก็พอจะเดาออกว่าเกิดอะไรขึ้น

"หลวงพ่อตกบันไดหรือครับ" ถามอย่างตกใจ

"เจ้ากรรมนายเวรเขามาทวง" ท่านพระครูตอบพลางกำหนด *ปวดหนอ ปวดหนอ* อยู่ในใจ

"แล้วเป็นอย่างไรบ้างครับ" ถามพลางวิ่งเข้าไปประคอง

"ไม่เป็นอะไรมากหรอก แค่ขาหัก" ตอบหน้าตาเฉย

"**ขาหัก**" นายสมชายพูดเสียงดังเมื่อได้ยินคำตอบ เขารีบเปิดประตูออกมารายงานพันโทวิชญ์

"ผู้พันครับ หลวงพ่อตกบันไดขาหัก" พันโทหนุ่มใหญ่รีบเข้ามาช่วยกันกับนายสมชาย ประคองท่านออกมานั่งยังอาสนะ อาจารย์ชิตต้องพักการเดินจงกรม แล้วเข้ามานั่งใกล้ๆด้วยความเป็นห่วง

"ผมจะนำท่านส่งโรงพยาบาลนะครับ" พันโทวิชญ์พูด ใจนั้นนึกกังวลว่า คงจะไปไม่ทันฤกษ์อย่างแน่นอน ท่านพระครูรู้ใจจึงว่า

"ไม่ต้องหรอกผู้พัน ยังไงๆอาตมาก็ต้องไปให้ทันฤกษ์เขา ขอพักห้านาทีเท่านั้น" อาจารย์ชิตแย้งขึ้นว่า

"แต่หลวงพ่อขาหักนะครับ จะทนปวดไหวหรือครับ"

"ไหวหรือไม่ไหวอาตมาก็ต้องทน เพราะอาตมากำลังใช้หนี้กรรม โยมเห็นแล้วใช่ไหมว่า ทุกคนก็ต้องมีกรรมด้วยกันทั้งนั้น"

"ถ้าอย่างนั้น เมื่อเสร็จพิธีแล้ว ผมจะนำหลวงพ่อส่งโรงพยาบาลนะครับ" นายทหารพูดอย่างโล่งอก

"ไม่ต้อง ผู้พันไม่ต้อง อาตมาขอขอบใจในความปรารถนาดีของผู้พัน อาตมาตั้งใจไว้แล้วว่า จะชดใช้กรรม เดือนเดียวก็หายเป็นปกติ" พูดจบท่านก็หลับตา สำรวมจิตให้ตั้งมั่น แล้วจึงร่าย ***คาถาพระโมคคัลลาน์ประสานกระดูก*** รักษาขาข้างที่หัก เสร็จแล้วจึงลืมตา บอกนายสมชายและนายทหารผู้นั้นว่า

"เรียบร้อยแล้ว ไปกันหรือยัง" คนทั้งสองเข้ามาจะประคองท่านให้ลุกขึ้น หากท่านห้ามไว้

"ไม่ต้อง อาตมาลุกเองได้" แล้วท่านก็ค่อย ๆลุกขึ้น เมื่อเท้าแตะพื้น ความเจ็บปวดประดังขึ้นมาอีกเป็นร้อยเท่าทวีคูณ กระนั้นท่านก็แข็งใจเดิน **แต่ละย่างก้าว สร้างความเจ็บปวดแก่ท่านจนแทบน้ำตาร่วง จึงจำต้องกำหนด *ปวดหนอ ปวดหนอ* อยู่ตลอดเวลา**

"หลวงลุงแน่ใจหรือฮะว่าจะเดินไหว" นายขุนทองถามพลางเดินตามไปส่งที่รถ อาจารย์ชิตนั้นรู้สึกสงสารท่านจนอยากจะร้องไห้ ท่านคงเจ็บปวดมากยิ่งกว่าเขาปวดแผลหลายเท่านัก

"แน่ใจซิ ว่าแต่ว่าเอ็งช่วยดูแลโยมเขาให้ดี วันนี้ข้าไม่ได้ออกบิณฑบาต เพราะฉะนั้นเอ็งต้องไปเอาอาหารที่โรงครัวมาให้โยมเขาทั้งมื้อเช้าและมื้อเพล อย่าเอาแต่นอนล่ะ" ท่านแสดงความห่วงใยคนป่วย ทั้งที่ท่านเองก็กำลังเผชิญกับทุกขเวทนาอย่างแสนสาหัส เห็นท่านเดินเกือบเหมือนคนปกติ เพียงแต่ช้ากว่า พันโทหนุ่มใหญ่จึงคิดว่าขาของท่านคงไม่ถึงกับหัก อาจจะเพียงแค่กระดูกร้าว

เพราะถ้าขาหักต้องเดินไม่ได้

เมื่อถึงรถ นายสมชายเปิดประตูให้ท่านเข้าไปนั่งเบาะหลัง ส่วนตัวเขานั่งหน้าคู่กับคนขับ ออกรถแล้ว พันโทวิชญ์จึงออกความเห็นว่า

"ผมว่า ขาของหลวงพ่อคงไม่ถึงกับหักนะครับ เพราะถ้าหักต้องเดินไม่ได้"

"หักซิผู้พัน อาตมารู้ว่าหักแน่ เพราะเขามาเตือนก่อนแล้วว่า วันนี้ใช้หนี้นกกระสา และอาตมาก็ได้ใช้แล้ว"

"ถ้าอย่างนั้น ก็เป็นเรื่องอัศจรรย์มาก ที่หลวงพ่อยังเดินได้อัศจรรย์เหลือเกิน" เขาว่า และหากไม่มาเห็นกับตาก็คงไม่เชื่อ

"แต่มันก็ปวดจนน้ำตาแทบหยดเชียวละ นี่ถ้าเป็นคนธรรมดาก็ต้องเดินไม่ได้ อาตมาไม่ได้คิดว่าตัวเองเป็นผู้วิเศษนะ ผู้พันอย่าเพิ่งเข้าใจผิด" ท่านรีบออกตัวไว้ก่อน

"เพราะคนธรรมดาในที่นี้ อาตมาหมายถึงคนที่ไม่เคยฝึกจิตน่ะ เพราะเขาจะไม่สามารถทนต่อความเจ็บปวดได้"

"ต้องอาศัยพลังจิตใช่ไหมครับ"

"ถูกแล้ว"

"ตอนที่หลวงพ่อนั่งหลับตาทำปากขมุบขมิบนั่น หลวงพ่อท่องคาถาหรือเปล่าครับ" คนกำลังขับรถถามอีก

"ใช่ อาตมาใช้คาถาของพระโมคคัลลานะ เป็นคาถาประสานกระดูกตอนที่ท่านถูกพวกโจรทุบจนกระดูกแหลกเป็นเมล็ดข้าวสารหัก ซึ่งที่จริงต้องปรินิพพาน เพราะคนที่ถูกทุบจนกระดูกแหลกอย่างนั้นต้องตายจริงไหม"

"ครับ นอกจากผู้วิเศษเท่านั้นถึงจะไม่ตาย"

"นั่นซิ ท่านพระโมคคัลลานะท่านเป็นผู้วิเศษ เพราะนอก

จากท่านจะเป็นพระอรหันต์แล้ว ท่านยังได้ **อภิญญา ๖** อีกด้วย คือท่านเป็นพระอรหันต์ประเภท ***ฉฬภิญญา*** แต่ถึงกระนั้นท่านก็ยังหนีกรรมไม่พ้น ในอดีตชาติท่านเคยทุบตีพ่อแม่ เมื่อจะปรินิพพานก็ต้องชดใช้กรรมนั้น”

“แต่ท่านก็มีคาถาประสานกระดูกนี่ครับ ถึงยังไงก็คงไม่รู้สึกว่ามันเจ็บปวด” นายสมชายออกความเห็นบ้าง

“ถึงมีคาถาก็ปวด ฉันเองก็ปวดแทบขาดใจอยู่นี่ คาถาไม่ได้ช่วยให้หายปวดนะ เพียงแต่ช่วยให้กระดูกมันมาประสานกันพอที่จะดำรงอัตภาพอยู่ได้ แต่ก็ไม่เหมือนเดิม ท่านถึงเหาะไปเฝ้าพระพุทธเจ้าเพื่อทูลขออนุญาตปรินิพพาน”

“แปลว่า ถ้าพระพุทธองค์ไม่ทรงอนุญาต ท่านพระโมคคัลลานะก็ปรินิพพานไม่ได้ใช่ไหมครับ” ศิษย์วัดถามอีก

“ต้องเป็นอย่างนั้น แต่พระพุทธเจ้าทรงอนุญาต เพราะทรงทราบว่าอัครสาวกทั้งสองจักต้องปรินิพพานก่อนพระองค์ **พระโมคคัลลานะปรินิพพานหลังพระสารีบุตร ๑๔ วัน**”

“หลวงพ่อครับ พระโมคคัลลานะท่านเหาะเหินเดินอากาศได้จริงๆหรือครับ” คราวนี้คนถามเป็นนายทหาร

“โยมไม่เชื่ออย่างนั้นหรือ” ท่านย้อนถาม

“ก็เชื่อเหมือนกันครับ แต่ไม่ค่อยมั่นใจ เพราะมันขัดกับหลักการทางวิทยาศาสตร์”

“ถ้าผู้พันอยากจะเชื่ออย่างมั่นใจ ก็ต้องทิ้งวิทยาศาสตร์ แล้วก็หมั่นเจริญกรรมฐาน เอาละ อาตมาจะไม่พูดอะไรมาก แต่จะขอทำนายไว้ว่า **ในอนาคตพวกฝรั่งเขาจะเชื่อเรื่องเหล่านี้กันมากขึ้น พวกเขาจะหันมานับถือพระพุทธศาสนากันอย่างจริงจัง และพระพุทธศาสนาก็จะไปเจริญรุ่งเรืองอยู่ในประเทศตะวันตก**”

"หลวงพ่อครับ ผมอยากได้คาถาที่หลวงพ่อพูดถึงเมื่อกี้นี้" นายสมชายหันมาบอกเสียงอ้อมแอ้ม คิดว่าอย่างไรเสีย ท่านพระครูก็คงไม่ว่าเขาต่อหน้าแขก

"เธอจะเอาไปทำอะไร คาถานั้นจะศักดิ์สิทธิ์ก็เฉพาะคนที่ฝึกสมาธิเท่านั้น คนที่ไม่เคยฝึกจิต ถึงได้ไปก็ไร้ประโยชน์ ถ้าเธออยากได้จริงๆก็ต้องหมั่นเจริญกรรมฐาน จิตถึงขั้นเมื่อไรแล้วจะให้"

"ถ้าอย่างนั้นผมไม่เอาก็ได้ครับ เพราะผมคงไม่มีเวลาปฏิบัติอย่างที่หลวงพ่อว่า" ชายหนุ่มปฏิเสธอย่างนิ่มนวล

"ชื่อคาถาอะไรนะครับ" คนกำลังขับรถถาม

"คาถาพระโมคคัลลาน์ประสานกระดูก แต่พูดก็พูดเถอะ **ถึงจะมีคาถาอาคมขลังเพียงใด ก็หนีกฎแห่งกรรมไปไม่พ้น** ก็พระโมคคัลลานะ ท่านเป็นถึงผู้วิเศษ มีฤทธิ์เดชเหาะเหินเดินอากาศได้ ก็ยังต้องถูกกฎแห่งกรรมลงโทษจนต้องปรินิพพาน"

"แล้วที่หลวงพ่อตกบันไดเพราะกรรมอะไรครับ" นายทหารถามทั้งที่แสนจะเกรงใจ ท่านพระครูจึงเล่าให้ฟังว่า

"เพราะกรรมที่อาตมาเคยหักขานกกระสา สมัยที่อาตมาอายุสิบสองสิบสาม อาตมาชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เกเรมาก หาความดีไม่ได้เลย วันหนึ่งก็ออกไปยิงนกในทุ่ง ใช้หนังสติ๊กยิง ยิงให้มันตายเล่นๆยังงั้นแหละ ไม่ได้เอาไปกินไปอยู่อะไร ทีนี้เจ้านกกระสาตัวนั้นมันไม่ตาย แค่ปีกหักบินไม่ได้ แต่สัญชาตญาณแห่งการรักชีวิตทำให้มันวิ่งหนี อาตมาก็วิ่งตาม ตามจนเหนื่อยหอบแฮ่กๆ มันเองก็คงเหนื่อย ประกอบกับเจ็บที่ปีกด้วย พออาตมาหยุดหอบมันก็หยุดวิ่ง พออาตมาวิ่ง มันถึงจะวิ่ง ก็ตามจับกันอยู่นาน กระทั่งมันวิ่งไม่ไหว ด้วยความแค้น พอจับได้ อาตมาหักขามันทันที โทษฐานที่ทำให้เหนื่อย อยากวิ่งเก่งนัก เลยหักขามันทั้งสองข้างเลย หัก

ขาแล้วอาตมาก็โยนทิ้ง แถมพูดกับมันว่า *เอาซิ วิ่งหนีอีกซี เก่งจริงก็วิ่งไปเลย* โอ้โฮ ตอนนั้นอาตมาใจคอโหดเหี้ยมมาก ไม่นึกกลัวบาปกลัวกรรม ทั้งที่ยายสอนจนปากเปียกปากแฉะ ที่ไม่กลัวเพราะไม่เชื่อว่าบาปกรรมจะมีจริง" ท่านระลึกนึกย้อนไปถึงอดีตขณะเล่า

"แล้วตอนนี้หลวงพ่อเชื่อหรือยังครับ" นายสมชายถือโอกาสเย้า ท่านพระครูไม่ตอบ ด้วยไม่ต้องการจะปะทะคารมกับเขาต่อหน้าพันโทหนุ่มใหญ่

เมื่อรถมาจอดหน้าบ้าน เจ้าภาพกุลีกุจอลงมาต้อนรับ โดยเฉพาะนางสาวบงกชรัตน์ ซึ่งเฝ้าชะเง้อชะแง้ด้วยใจจดจ่ออยู่กับนายทหารหนุ่มใหญ่ผู้นั้น ก่อนลงจากรถ ท่านพระครูพูดกับคนทั้งสองว่า

"เรื่องอาตมาขาหัก ไม่ต้องบอกให้เจ้าภาพเขารู้นะ ประเดี๋ยวเขาจะเป็นกังวล"

บิดาของนางสาวบงกชรัตน์ ทำหน้าที่เปิดประตูรถให้ท่านพระครู ส่วนนายสมชายกับพันโทวิชญ์ต่างก็เปิดประตูรถลงมาเอง คนเป็นทหารทำความเคารพ *ว่าที่พ่อตา* พลางหันไปมองคนรักชุดไทยสีครีมที่หล่อนสวมใส่กับกิริยานบไหว้ท่านพระครูอย่างนอบน้อม ทำให้หล่อนดูเป็นกุลสตรีเต็มตัว เขาชอบผู้หญิงไทยที่แต่งตัวแบบไทยๆ...ชอบมาก แล้วก็ไม่อยากเห็นพวกหล่อนนุ่งยีน!

"นิมนต์ข้างในเลยครับ" เจ้าภาพเชื้อเชิญพลางเดินนำท่านเข้าไปข้างในซึ่งมี *พระอันดับ*แปดรูป และแขกเหรื่อนั่งอยู่เต็ม

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงเดินพลางกำหนด *ปวดหนอ ปวดหนอ* ไปด้วย กระทั่งเข้าไปนั่งพับเพียบอยู่ตรงหัวแถว แม้จะรู้สึกเจ็บปวดรวดร้าวตรงขาข้างที่หัก แต่ท่านก็ใช้สติข่มเวทนาด้วยการระลึกรู้อยู่ว่า **กำลังเสวยผลของกรรมดำ!**

"คุณแม่ไปไหน" ท่านพระครูถามนางสาวบงกชรัตน์

"กำลังดูแลเรื่องอาหารอยู่ในครัวค่ะ" หล่อนตอบ

"ไปตามมานั่งฟังพระเจริญพระพุทธมนต์ด้วยกันที่นี่ บอกหลวงพ่อให้ตาม" หญิงสาวจึงลุกออกไป ครู่หนึ่งก็เดินตามหลังมารดาเข้ามา สตรีวัยห้าสิบกราบท่านพระครูสามครั้งแล้วว่า

"ดิฉันต้องขอตัวค่ะหลวงพ่อ ต้องไปเตรียมอาหารถวายพระค่ะ"

"ไปไม่ได้ อาตมาไม่อนุญาต เพราะอยากให้โยมได้บุญ โยมอยากได้บุญไหมเล่า" ท่านถาม

"อยากค่ะหลวงพ่อ ที่ดิฉันทำบุญนี่ก็เพราะอยากได้บุญค่ะ" มารดานางสาวบงกชรัตน์ตอบ

"นั่นซิ เพราะฉะนั้น โยมจะต้องตั้งใจรับศีลรับพร ไม่ใช่ไปขลุกอยู่ในครัว เรื่องอาหารให้เป็นหน้าที่ของพวกแม่ครัวเขาจัดการกันเอง เอาละ ได้เวลาตามฤกษ์แล้ว ญาติโยมตั้งใจรับศีลและฟังพระเจริญพระพุทธมนต์กันต่อไป" ท่านพระครูบอกเจ้าภาพและบรรดาผู้ที่มาร่วมงาน

พิธีทำบุญขึ้นบ้านใหม่เสร็จสิ้นลงเมื่อเวลาประมาณเก้านาฬิกา พระสงฆ์ ๘ รูป ลาท่านพระครูกลับวัด ซึ่งอยู่ใกล้ๆกับบ้านงาน เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงยังไม่กลับ ท่านให้เหตุผลว่า

"อาตมามาทีหลัง ก็ต้องกลับทีหลัง" หากเหตุผลที่แท้จริงนั้น ท่านต้องการให้คนเป็นทหารกับคนเป็นศิษย์ได้รับประทานข้าวปลาอาหารเสียก่อน โดยเฉพาะคนเป็นทหารนั้นคงจะยังไม่อยากกลับเป็นแน่

บิดาของนางสาวบงกชรัตน์รับหน้าที่เดินไปส่งพระสงฆ์ทั้งแปดรูป ขณะที่ภรรยาและบุตรสาวช่วยกันจัดอาหารและเครื่องดื่ม

มาบริการแขกที่ไปร่วมงาน ทุกคนต่างมีจิตผ่องใสเพราะ *อิ่มบุญ* **ท่านพระครูเองก็มีจิตผ่องใสแม้กายจะทุกข์ทรมาน!**

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงออกจากบ้านงานเมื่อเวลาสิบนาฬิกาพอดิบพอดี พันโทวิชญ์ขับตรงเข้าตัวจังหวัดสิงห์บุรีเพื่อจะนำท่านไปโรงพยาบาล

ทั้งที่นั่งหลับตา ท่านพระครูก็รู้ว่าไม่ใช่เส้นทางไปวัดป่ามะม่วง จึงถามว่า

"ผู้พันจะพาอาตมาไปไหน"

"ไปให้หมอเขาดูขาของหลวงพ่อหน่อยครับ"

"ขอบใจ แต่อาตมาบอกแล้วว่าจะชดใช้กรรม อย่าให้อาตมาต้องเสียความตั้งใจเลยนะ โปรดเลี้ยวรถกลับเถอะ อาตมาขอร้อง" นายทหารหนุ่มใหญ่จึงจำต้องทำตามความประสงค์ของท่าน

"ไปให้หมอเขาดูหน่อยไม่ดีหรือครับหลวงพ่อ" นายสมชายว่า

"ไม่ดีแน่ ก็ฉันบอกแล้วว่ามันเป็นโรคกรรม มดหมอที่ไหนก็ช่วยไม่ได้ นี่ยังดีนะที่หักข้างเดียว ที่จริงต้องหักทั้งสองข้างเหมือนอย่างที่ทำเขาไว้" ท่านหมายถึงเจ้านกกระสาตัวนั้น

"เขาอาจจะเอาทีละข้างก็ได้ คราวนี้ข้างขวา คราวหน้าข้างซ้าย" นายสมชายพูดตามประสาคนพูดมากปากมอม

"สมชาย รู้สึกว่าคุณพูดไม่ค่อยจะสวยเลยนะ" นายทหารเตือนกลายๆ ศิษย์วัดจึงจำต้องปิดปากเงียบ

"หลวงพ่อยังรู้สึกปวดอยู่หรือเปล่าครับ" คนกำลังขับรถถาม

"ปวดซิผู้พัน ปวดตลอดเวลาเชียวแหละ แต่ตอนนั่งปวดน้อยกว่าตอนเดิน ไม่เป็นไรหรอก ผู้พันไม่ต้องเป็นห่วง อีกเดือนเดียวก็จะหายเป็นปกติ โชคดีที่ไม่ได้รับนิมนต์ใครไว้ ก็ว่าจะถือ

โอกาสพักผ่อนและเขียนหนังสือให้เสร็จ"

"หลวงพ่อทราบล่วงหน้าหรือเปล่าครับว่า จะต้องเป็นเช่นนี้"

"ไม่ทราบหรอกผู้พัน เขาเพิ่งมาบอกเมื่อเช้าตอนหกโมง อาตมาหมายถึงเจ้ากรรมนายเวรน่ะ อีกสิบห้านาทีหลังจากนั้น อาตมาก็ตกบันได ผู้พันคิดดูก็แล้วกัน อาตมาขึ้นลงบันไดนี้ทุกวัน แล้วก็ทำอย่างนี้มาเกือบจะยี่สิบปีโดยไม่เคยตก เรียกว่า หลับตาเดินขึ้นเดินลงก็ยังได้"

"หมายความว่า ถ้าไม่เป็นเพราะกรรมที่เคยหักขานก หลวงพ่อก็จะไม่พลัดตกลงมาใช่ไหมครับ"

"ก็ต้องเป็นอย่างนั้น เพราะอาตมากำหนดสติอยู่ตลอดเวลาทุกอิริยาบถ ผู้พันเห็นหรือยังว่า **กฎแห่งกรรมนั้นไม่เคยปรานีใคร แล้วก็ไม่เคยคอรัปชั่น**"

"ครับหลวงพ่อ **แต่คนทุกวันนี้เขาไม่ค่อยเชื่อกันว่า กรรมนั้นมีจริง บ้านเมืองก็เลยเต็มไปด้วยการฉ้อราษฎร์บังหลวง**"

"นั่นเพราะคนที่เชื่อมักจะถูกคนอื่นหัวเราะเยาะว่าโง่เขลาเป็นเต่าล้านปี ไม่มีใครอยากเป็นคนโง่ จริงไหม" ท่านเจตนาทดสอบ *คุณธรรมประจำใจ* ของคนเป็นทหาร

"แต่สำหรับผม ผมคิดว่าเป็นคนโง่แต่ได้ขึ้นสวรรค์ ก็ยังดีกว่าเป็นคนฉลาดแล้วตกนรกครับ" นายทหารตอบเสียงดังฟังชัด

"โอ้โฮ ผู้พันตอบสมกับเป็นชายชาญทหารกล้าเลยเชียว อาตมาขออนุโมทนา" เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงชมพลางกำหนด *ปวดหนอ ปวดหนอ* อยู่ในใจ

๖๑

พระโลมสนาคเถระ

ส่งท่านพระครูแล้ว พันโทวิชญ์ก็กลับไปทำงานเพราะลามาครึ่งวันที่กุฏิ นายขุนทองกำลังนั่งคุยประจ๋อประแจ๋อยู่กับชายหญิงคู่หนึ่ง ครั้นเห็นหน้าชัดเจนจึงได้รู้ว่าคนคู่นั้นคือหลานชายและหลานสะใภ้ของท่านนั่นเอง

คนทั้งสองก้มลงกราบสามครั้งแล้วนายจ่อยก็เอ่ยทักขึ้นว่า "หลวงน้าสบายดีหรือครับ เห็นเจ้าขุนทองมันว่าหลวงน้าตกกระไดขาหักจริงหรือเปล่าครับ"

"เอ็งว่าจริงหรือเปล่าเล่า" ท่านย้อนถามหลานชาย

"ไม่รู้ซิครับ ก็เห็นหลวงน้าเดินปกติดีอยู่"

"แต่ก็ปวดนะครับ หลวงพ่อท่านบอกผมว่าปวดเกือบตลอดเวลา แต่ที่พี่เห็นว่าปกติเพราะท่านใช้คาถา *พระโมคคัลลาน์ประสานกระดูก*" นายสมชายบอกกล่าวหลังจากที่ได้ทักทายคนทั้งสองด้วยการ *ไหว้* แล้ว

"อ้อ ยังงั้นหรอกหรือ แล้วหลวงน้าไม่ไปหาหมอหรือครับ"

"ผู้พันจะพาไป แต่หลวงพ่อท่านไม่ยอม ท่านบอกว่าต้องการจะชดใช้กรรม อีกเดือนเดียวก็จะหายเป็นปกติ" ศิษย์วัดตอบอีก นายจ่อยรู้สึกไม่พอใจที่นายสมชายตอบคำถามแทนท่านพระครู เขาอุตส่าห์ลงท้ายด้วย *ครับ* ก็เพราะต้องการจะให้ท่านตอบ

"คุณรู้ได้ยังไงว่าอีกเดือนเดียวจะหาย" คราวนี้เขาถามชายหนุ่มและไม่มี *ครับ*

"หลวงพ่อท่านบอก" คนตอบไม่ยอมลง *ครับ* เช่นกัน

"อ้าว โยมเขาไปไหนเสียล่ะ" ท่านเจ้าของกุฏิถามหาอาจารย์ชิตเมื่อไม่เห็นเขาอยู่ ณ ที่นั้น

"ไปเดินจงกรมอยู่หน้าโบสถ์ฮ่ะ เขากระซิบบอกหนูว่ารู้สึกเกรงใจจมูกของพี่จ่อยกับพี่จุก" นายขุนทองเป็นคนตอบ

"แล้วเอ็งจัดการให้เขากินข้าวกินปลาหรือยัง"

"เรียบร้อยแล้วฮ่ะ พอเขาอิ่ม พี่จุกกับพี่จ่อยก็มาถึง เขาก็ไปหน้าโบสถ์"

"ลมอะไรหอบเอ็งสองคนมาล่ะ แล้วนี่กินข้าวกินปลาแล้วหรือยัง" ท่านถามสองสามีภรรยา

"ยังเลยจ้ะหลวงน้า ฉันก็รู้สึกหิวอยู่เหมือนกัน พี่จ่อย เราไปกินข้าวกันก่อนดีไหม" นางจุกชวนสามี ท่านพระครูจึงว่า

"พากันไปกินให้อิ่มท้องเสียก่อน เรื่องอื่นไว้ค่อยคุยกันทีหลังจะค้างไหมเล่า"

"คงไม่ค้างหรอกครับหลวงน้า ผมจะเอารถมาให้หลวงน้าช่วยเจิม ผมออกรถใหม่แล้วครับ" คนเป็นหลานบอกอย่างภาคภูมิใจ

"ยังงั้นหรือ ไปรวยอะไรมาล่ะ"

"ผมไม่ได้รวยหรอกครับ เงินจุกเขา"

"เอ็งถูกรางวัลที่หนึ่งหรือไงจุก" ท่านสัพยอกคนเป็นหลานสะใภ้ หากหล่อนกลับยอมรับหน้าตาเฉยว่า

"จ้ะหลวงน้า เรื่องมันประหลาดมาก เดี๋ยวกินข้าวอิ่มแล้วฉันจะเล่าให้หลวงน้าฟัง ไปกันเถอะพี่จ่อย" คนทั้งสองลุกออกไป

แล้ว ท่านพระครูจึงถามนายขุนทองว่า

"แล้วเอ็งล่ะ กินแล้วหรือยัง"

"เรียบร้อยแล้วฮ่ะหลวงลุง ตอนหนูไปเอามาให้อาจารย์เขา หนูก็อัดใส่ท้องตัวเองให้เต็มเสียก่อน" หลานชายตอบ

"***การกินการอยู่ใครไม่สู้พ่อ***" นายสมชายเปรยขึ้น

"***การพายการถ่อพ่อไม่สู้ใคร***" นายขุนทองต่อให้ แล้วอรรถาธิบายว่า "*พ่อ* ในที่นี้หมายถึงพี่นะ เพราะพี่เป็นผู้ชาย ถ้าพี่จะว่าหนู ต้องใช้คำว่า *แม่* ถึงจะถูก"

"ขนาดนั้นเชียว" นายสมชายเย้า

"ใช่ซิ ว่าแต่ว่าพี่ไม่หิวเหรอ น่าจะไปกินพร้อมพี่จ่อยกะพี่จุกเขา"

"ข้ายังอิ่มแปล้อยู่เลย อาหารบ้านงานเขาอร่อยๆทั้งนั้น แล้วข้าก็หิวด้วย เลยว่าซะท้องกางไปเลย"

"เอาละ เป็นอันว่าเอ็งสองคนอิ่มหมีพีมันกันดีแล้ว ทีนี้ก็ฟังข้า ตั้งใจฟังให้ดีนะ"

"ครับ"

"ฮ่ะ" คนทั้งสองรับปาก ท่านพระครูจึงว่า

"เอาละ ประเดี๋ยวข้าจะขึ้นข้างบน ถ้าสองคนนั่นมาก็ให้ขึ้นไปคุยกับข้าข้างบน แล้วขุนทอง เอ็งไปตามโยมเขามาปฏิบัติข้างในนี้ ส่วนสมชาย เธอจัดการทำความสะอาดกุฏิชั้นบนให้เรียบร้อย จัดข้าวของเสียใหม่ ฉันคงจะอยู่แต่ข้างบนจนกว่าขาจะหายเป็นปกติ จะไม่ลงมาข้างล่างยกเว้นเวลาถ่ายหนักถ่ายเบา"

"แล้วเวลาสรงน้ำล่ะครับ"

"ฉันก็จะงด จะใช้เช็ดตัวแทน หรือไม่ก็สรงตอนลงมาถ่าย"

"งั้นก็เหม็นแย่ซิฮะหลวงลุง ไม่อาบน้ำตั้งเดือน อยู่ได้ไง"

"ก็ทนๆอยู่มันไปงั้นแหละ ทำยังไงได้ล่ะ ในเมื่อเกิดมาแล้ว หรือเอ็งจะให้ข้าทำยังไงก็ลองว่ามา" แม้จะปวดขา หากก็ยังมีแก่ใจยั่วเย้า

"หนูก็ว่าทนอยู่ไปนั่นแหละดีแล้ว ดีกว่าฆ่าตัวตาย จริงไหมพี่" คนมากวัยกว่าจึงย้อนว่า

"นี่ถ้าเป็นเอ็งคงฆ่าใช่ไหม ใช่ไหม"

"เรื่องอะไร กว่าจะได้เกิดเป็นคนนั้นยากแสนยาก จริงไหมฮะหลวงลุง" ท่านพระครูจึงตัดสินอย่างรำคาญๆว่า

"เอาเถอะๆเลิกต่อล้อต่อเถียงกันได้แล้ว ฟังข้าพูดคนเดียวก็พอ เอ็งสองคนไม่ต้องพูด ห้ามพูดห้ามเถียง"

"แล้วหลวงพ่อจะออกบิณฑบาตไหมครับ" เมื่อท่านไม่ให้เถียง นายสมชายจึงเปลี่ยนเป็นถาม

"นี่สมชาย ถ้ามีเวลาก็ลองไปวัดไอ.คิว. ดูเสียบ้าง รู้สึกว่ามันจะต่ำเกินพิกัดไปแล้วนะ"

"ครับ ถ้าผมมีเวลาจะทำตามที่หลวงพ่อแนะนำครับ" ศิษย์วัดตอบหน้าตาเฉย ท่านพระครู มิรู้ว่าจะยอกย้อนประการใด จึงนิ่งเสีย

"หลวงพ่อยังไม่ตอบคำถามของผมเลยครับ" ชายหนุ่มทวง

"เอาละ เมื่ออยากรู้ฉันก็จะตอบ แต่ถ้าคนไอ.คิว. สูงหน่อยเขาจะรู้เอง แล้วก็จะไม่ถามอย่างที่เธอถามมานี่หรอก" ท่านถือโอกาสเหน็บแนมก่อนตอบว่า

"ฉันจะไม่ออกบิณฑบาต เพราะแม้จะลงไปสรงน้ำ ฉันยังไม่ลง แล้วทำไมจะต้องไปเดินเป็นกิโลๆ การทำเช่นนั้นเป็นการทรมานตัวเองมากเกินไป เข้าข่าย ***อัตตกิลมถานุโยค*** ที่พระพุทธองค์

ทรงติเตียนว่าเป็นทางปฏิบัติที่สุดโต่ง ฉันเป็นศิษย์พระตถาคตจึงต้องดำเนินรอยตามพระพุทธองค์เข้าใจหรือยัง”

“เข้าใจแล้วครับ เป็นอันว่า ผมจะไปนำอาหารจากโรงครัวมาถวายหลวงพ่อทุกเช้า ส่วนเรื่องหนักเรื่องเบา ผมว่าหลวงพ่อไม่ต้องลงมาก็ได้ ผมจะเป็นคนเทกระโถนเองนะครับ”

“ขอบใจเธอมาก แต่ฉันคงจะไม่รบกวนเธอถึงขนาดนั้น เท่าที่มาคอยปรนนิบัติรับใช้ ก็ขอบใจเหลือเกินแล้ว”

“ไม่เป็นไรครับ ถึงคราวผมบ้าง หลวงพ่อจะได้ช่วย หลวงพ่ออย่าลืมสัญญานะครับ ปีหน้าฟ้าใหม่ หลวงพ่อบอกว่าผมจะได้แต่งงาน” คำบอกกล่าวนั้นกินความไปถึง *ค่าสินสอดทองหมั้น* ที่ท่านพระครูจะช่วยอนุเคราะห์

“ผมเห็นพี่จุกเขาถือถุงหิ้วสีน้ำตาลมาด้วย สงสัยจะนำปัจจัยมาถวายหลวงพ่อ ยังไงก็อย่าลืมผมนะครับ” เขาเกริ่น

“หนูด้วยฮะหลวงลุง แล้วหนูก็เป็นญาติกะพี่จ่อยเขาด้วย เพราะฉะนั้นก็ไม่ควรจะได้น้อยกว่าพี่สมชายเขา” คนทั้งสองต่างตั้งความหวัง

“เอ็งจะเอาเงินไปทำอะไร” ท่านถามหลานชาย

“ดัดผมแล้วก็ซื้อเสื้อ กระโปรง รองเท้าส้นสูง” นายขุนทองตอบด้วยใฝ่ฝันอยากได้มานาน

“น้อย ๆหน่อย ถ้าเอ็งจะเอาไปซื้อสิ่งเหล่านี้ ข้าไม่ให้เอ็งหรอก ที่ให้มาอยู่ด้วยก็เพื่อจะให้เอ็งเป็นผู้ชายเต็มตัว” ท่านพระครูว่า

“แต่หนูอยากเป็นผู้หญิงเต็มตัวมากกว่า” หลานชายทำกระเง้ากระงอด

“เจ้าขุนทอง” ท่านพระครูเรียกชื่อหลานด้วยเสียงหนัก ๆ

"ขา" หลานชายตัวดีขานรับเสียงใส

"นี่ข้าขอร้องเถอะนะ ข้ากำลังปวดขา อย่าให้ต้องมาปวดหัวอีกเลย เธออีกคน" ท่านหันไปเล่นงานนายสมชาย

"ร่วมมือกันทำให้ฉันปวดหัวดีนัก จะไปไหนก็ไปเถอะไป๊ ฉันไม่อยากเห็นหน้าพวกเธอ"

"ก็หลวงพ่อให้ผมทำความสะอาดกุฏิชั้นบน แล้วผมจะไปไหนได้ล่ะครับ" นายสมช่ายยังคงยั่ว

"หนูก็เหมือนกัน หลวงลุงให้คอยดูว่าถ้าพี่สองคนเขามาให้เขาขึ้นไปหาหลวงลุงข้างบน แล้วก็ให้ไปตามอาจารย์เขามาปฏิบัติข้างในนี้ แล้วหนูจะไปไหนได้ล่ะฮะ" ประโยคท้ายเขาเลียนแบบนายสมชาย

"งั้นก็ทำหน้าที่กันไป หยุดพูดเสียทีข้าชักจะเวียนหัวเต็มแก่แล้ว ข้าจะขึ้นข้างบนละ" ท่านค่อย ๆลุกจากอาสนะ รู้สึกปวดที่ขาข้างขวาเป็นกำลัง นายสมชายกับนายขุนทองจะช่วยพยุง ท่านก็ว่า "ไม่ต้อง ข้าไปเองได้" แล้วเดินขึ้นชั้นบนอย่างเชื่องช้า ในใจนั้นกำหนด ***ปวดหนอ ปวดหนอ*** เกือบตลอดเวลา

เรื่องที่ท่านพระครูตกบันไดขาหักแพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว โดยนายขุนทองเป็นผู้กระจายข่าว พระสงฆ์องค์เณรตลอดจนอุบาสกอุบาสิกาที่อาศัยอยู่ในวัดป่ามะม่วงต่างพากันห่วงใยท่าน

ครั้นทราบจากคนกระจายข่าวว่า ท่านยังคงปฏิบัติกิจนิมนต์ได้ พวกเขาก็โล่งใจและคอยหาโอกาสมากราบเยี่ยม เมื่อเห็นท่านกลับมา จึงพากันมาที่กุฏิด้วยความเป็นห่วง คนกระจายข่าวจึงต้องขึ้นไปรายงานให้ท่านทราบ

"ลงไปบอกเขาว่า ข้าขอบใจที่เป็นห่วง ข้าไม่เป็นอะไรมาก แล้วก็ขอโทษที่ไม่ได้ลงไปให้พบ ครั้นจะให้มาพบข้างบนก็ไม่มีที่

จะให้นั่ง ขอให้ทำหน้าที่ของตัวเองไป ใครมีปัญหาอะไรก็ให้ไปปรึกษาพระมหาบุญหรือพระบัวเฮียวก็ได้" ท่านเจ้าของกุฏิสั่งการ

"แล้วถ้าหลวงพี่สององค์นี้ท่านไม่สามารถแก้ปัญหาให้เขาได้ล่ะฮะ"

"ก็ให้เขารอถามข้า ถ้าไม่ด่วนมากก็บอกเขาว่าให้ข้าหายเสียก่อน แต่ถ้าเป็นเรื่องด่วน ข้าก็อนุญาตให้เขาขึ้นมาพบเป็นกรณีพิเศษ เข้าใจหรือยัง"

"เข้าใจแล้วฮะ"

"งั้นก็ลงไปบอกเขาได้แล้ว" หนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดจึงลงมาแจ้งแก่พระภิกษุสามเณร และอุบาสก อุบาสิกา ที่นั่งรออยู่เต็มกุฏิชั้นล่าง คนทั้งหมดรับทราบ แล้วพากันกลับ ยกเว้นพระบัวเฮียวซึ่งลุกขึ้นไปจดๆจ้องๆอยู่ที่ตู้พระไตรปิฎก ครั้นเห็นคนอื่นๆ ไปกันหมดแล้วจึงบอกนายขุนทองว่า

"อาตมามีเรื่องด่วน ช่วยไปบอกหลวงพ่อว่า อาตมาขอเข้าพบเป็นกรณีพิเศษ" นายขุนทองจึงต้องขึ้นไปรายงานอีกครั้ง

"ถ้าอย่างนั้นก็ลงไปบอกให้ขึ้นมาได้" ท่านพระครูกล่าวอนุญาต ประเดี๋ยวหนึ่ง ภิกษุวัยย่างยี่สิบเจ็ดก็เดินเข่าเข้ามากราบท่านสามครั้ง นั่งในที่อันสมควร ประคองอัญชลีกราบเรียนว่า

"พระเดชพระคุณหลวงพ่อที่เคารพอย่างสูง กระผมพระบัวเฮียวขอกราบขอบพระคุณที่ท่านอนุญาตให้เข้าพบเป็นกรณีพิเศษขอรับ" แล้วจึงเอามือลง ท่านพระครูนึกขำ ทั้งรู้สึกว่าความเจ็บปวดนั้นลดลงไปเกือบครึ่ง จึงถามยิ้มๆว่า

"ไม่ได้เจอกันหลายวัน เธอพูดเก่งขึ้นเยอะ ไปเรียนมาจากใครล่ะ"

"จากพระมหาบุญครึ่งหนึ่ง แล้วก็เรียนรู้ด้วยตนเองอีกครึ่ง

หนึ่งขอรับ” คนถูกชมยิ้มหน้าบานก่อนตอบ

“ดีมาก แสดงว่าเธอเป็นคนชอบขวนขวายหาความรู้ ทั้งจากผู้อื่นและค้นคว้าด้วยตัวเอง เรียกว่าดีทั้งขึ้นทั้งล่อง” ท่านพระครูชมอีก คราวนี้ภิกษุหนุ่มยิ้มแก้มแทบปริ เพราะปีติยินดีในคำชมนั้น

“แต่ในด้านการปฏิบัติ รู้สึกว่าจะย่อหย่อนลงไปนะ มีอย่างที่ไหน พอฉันชมก็ดีอกดีใจ ยิ้มแย้มแจ่มใสจนลืมกำหนด *ดีใจหนอ* แสดงว่า *จิตยังหวั่นไหวในโลกธรรม*” ชมอยู่หยก ๆ ท่านก็เปลี่ยนเป็นติเสียแล้ว พระบัวเฮียว หุบยิ้มลงทันใด พร้อมต่อว่าต่อขานพระอุปัชฌาย์

“แหม หลวงพ่อ ผมเคยได้ยินคำพังเพยเขาว่า *ตบหัวแล้วลูบหลัง* แต่หลวงพ่อเล่นลูบหลังแล้วตบหัวจนผมตั้งตัวไม่ติด นึกแล้วเชียวว่าจะต้องมีอะไรผิดปกติ แล้วก็มีจริง ๆ” นายสมชายกำลังทำความสะอาดพื้น และจัดข้าวของอยู่ ได้ยินการสนทนามาตั้งแต่ต้น เลยอมยิ้มไปทำงานไป ชายหนุ่มนึกขำในใจ *ดูเอาเถอะ เราแซวหลวงพ่อ หลวงพ่อกลับไปแก้แค้นเอากับหลวงพี่ แล้วนี่หลวงพี่จะไปแก้แค้นใครต่อก็ไม่รู้* ชายหนุ่มเฝ้าพะวงสงสัย

“แล้วตอนนี้ตั้งตัวติดหรือยัง จะต้องใช้เวลาซักกี่นาที กี่ชั่วโมง” พระอุปัชฌาย์ยั่วอีก ตั้งแต่รู้ว่าพระบัวเฮียวเคยเป็นน้องชายของท่านในอดีตชาติ ความรู้สึกอยากยั่วเย้าก็มีมากขึ้น ภิกษุหนุ่มไม่ตอบ หากตั้งจิตกำหนด *ตั้งตัวหนอ ตั้งตัวหนอ* สักครู่ก็รายงานว่า

“เอาละครับ ผมพร้อมแล้ว ขอกราบเรียนเชิญพระเดชพระคุณหลวงพ่อสอบอารมณ์ได้เลย” พระบัวเฮียวประชด ความจริงท่านมิได้มาเพื่อการนี้

"เรื่องสอบอารมณ์พักไว้ก่อน แต่ฉันอยากรู้ว่า เธอมีธุระอยากพบฉันเรื่องอะไร" คำถามของพระอุปัชฌาย์ทำให้พระบัวเฮียวนึกขึ้นได้ จึงว่า

"แหม ผมมัวพูดเรื่องอื่นเสียเพลิน เกือบลืมเรื่องสำคัญที่จะมาเรียนถาม คือผมอยากทราบว่า หลวงพ่อขาหักแล้วทำไมยังปฏิบัติกิจนิมนต์ได้ ผมเป็นห่วงมาก แล้วหลวงพ่อไปหาหมอหรือเปล่าครับ" ท่านพระครูจึงต้องเล่าเรื่องทั้งหมดให้ภิกษุหนุ่มฟังแล้วสรุปแบบยาวๆว่า

"*กรรมเก่าต้องใช้หนี้ทั้งนั้น แต่กรรมใหม่อย่าไปสร้าง กรรมที่ฉันพูดถึงนี่หมายเฉพาะอกุศลกรรมเท่านั้นนะ คนที่สร้างกรรมไว้ เมื่อสำนึกได้ก็ต้องยอมรับใช้ ยอมรับผิด* **กรรมเก่านั้นไม่มีอะไรที่จะแก้ได้ เพราะมันทำไปแล้ว ผ่านไปแล้ว หน้าที่ของเราคือต้องชดใช้ ต้องใช้กรรมนะ**"

"เราทำบุญเพื่อล้างบาปไม่ได้หรือครับ เช่นเราเคยทำบาปไว้ในอดีต ปัจจุบันเราก็ทำบุญลบล้าง" ภิกษุหนุ่มถาม

"อะไรกันบัวเฮียว นี่เธอบวชมาก็ตั้งหลายเดือนแล้วนะ ทำไมถึงถามอะไรเปิ่นๆยังงี้ ฉันก็นึกว่าเธอก้าวหน้าไปถึงไหนๆแล้ว ที่แท้ก็ยังเหมือนเดิม"

"เหมือนเดิมอย่างไรครับ" ผู้อ่อนวัยกว่าถามกลับ

"ก็ไม่ก้าวหน้าน่ะซิ ยังอยู่กับที่ตามเดิม"

"แหม หลวงพ่อครับ การปฏิบัติธรรมให้ได้ผลนั้นมันต้องตั้งหลักให้ดีๆ ที่ผมไม่ก้าวหน้าเพราะยังไม่มั่นใจน่ะครับ ขอเวลาตั้งหลักอีกหน่อยเถอะครับ ผมให้สัญญาว่าจะไม่ทำให้หลวงพ่อต้องเสียชื่อในฐานะที่เป็นพระอุปัชฌาย์ของผม"

"ตกลง ฉันจะยอมเชื่อเธออีกสักครั้ง อีกครั้งเดียวเท่านั้น

นะ”

“ครับผม และเมื่อหลวงพ่อเชื่อผมแล้วก็โปรดตอบคำถามผมด้วยว่า เราทำบุญเพื่อล้างบาปได้หรือไม่”

“ดูเหมือนฉันจะเคยพูดเรื่องนี้กับเธอไปแล้วนะ แต่เอาเถอะ ไม่เป็นไร ฉันจะอธิบายซ้ำอีกก็ได้ว่า **เราทำบุญล้างบาปไม่ได้ นี่เป็นกฎตายตัวเลยนะ บุญก็ไปตามบุญ บาปก็ไปตามบาป เหมือนน้ำกับน้ำมัน ย่อมเข้ากันไม่ได้ฉะนั้น**”

“ถ้าอย่างนั้นผมก็คงต้องชดใช้กรรมที่ฆ่าวัวฆ่าควาย ที่ผมมาปฏิบัติกรรมฐานนี่ ผมนึกว่าจะล้างบาปได้” พระหนุ่มพูดเสียงเศร้า และรู้สึก *จิตตก* ขึ้นมาทันที

“อย่าให้จิตตก ตั้งสติไว้ ดูฉันเป็นตัวอย่าง ฉันก็กำลังใช้กรรมอยู่นี่ไง ฉันเคยบอกเธอแล้วใช่ไหมว่า กรรมของฉันนั้นหนักกว่าของเธอหลายเท่านัก ของเธอน่ะไม่ถึงกับตาย แต่ของฉันตายหยังเขียดเลยแหละ” ท่านตั้งใจจะให้คนฟังรู้สึกขำ หากพระบัวเฮียวก็ขำไม่ออก ท่านพระครูจึงปลอบอีกว่า

“ไม่ดีหรือ เธอใช้กรรมให้หมดๆไปเสียในชาตินี้ ดีกว่าไปใช้ในนรกอเวจี ถ้าเธอปฏิบัติกรรมฐานอย่างเคร่งครัด เธอจะไม่ต้องไปเกิดในอเวจีนรกอย่างแน่นอน **ไฟนรกนั้นท่านว่าร้อนแรงกว่าไฟในโลกมนุษย์หลายเท่านัก**”

“หลวงพ่อไปเห็นมาหรือครับ”

“ฉันไม่ตอบดีกว่า เอาไว้ให้เธอรู้เอาเองจากการปฏิบัติ แต่ก็จะขอยกตัวอย่างให้ฟังนะ แล้วเธอไปเปรียบเทียบเอาเอง อยากฟังไหม”

“อยากครับ” พระหนุ่มตอบ นายสมชายเองก็เงี่ยหูฟังด้วยความสนใจ ท่านเจ้าของกุฏิจึงหยิบยกเรื่องราวของพระเถระรูปหนึ่ง

มาเล่าว่า

"ในครั้งพุทธกาล พระโลมสนาคเถระท่านนั่งเจริญกรรมฐานอยู่ภายนอกที่จงกรม อากาศขณะนั้นร้อนอบอ้าวเพราะเป็นฤดูร้อน ท่านนั่งอยู่ ณ ที่ตรงนั้นจนเหงื่อไหลออกมาจากรักแร้ทั้งสองข้างก็ยังไม่ยอมลุกไปไหน พวกลูกศิษย์ได้มาอาราธนาให้ไปนั่งในที่ร่มซึ่งอากาศร้อนน้อยกว่า ท่านบอกลูกศิษย์ว่าที่ต้องนั่ง ณ ที่นั้นเพราะกลัวความร้อน แล้วนั่งพิจารณาอเวจีนรกอยู่ ท่านเคยตกนรกอเวจีมาแล้วหลายชาติ จึงเห็นว่า ความร้อนของแดดนั้นยังน้อยกว่าความร้อนของอเวจีนรกซึ่งร้อนแรงกว่าหลายร้อยเท่า ด้วยเหตุนี้ท่านจึงไม่ลุกไปไหนและตั้งใจเจริญกรรมฐานต่อไป" พระบัวเฮียวฟังแล้วถึงกับขนลุกจนต้องกำหนด ***ขนลุกหนอ*** อยู่ชั่วครู่ แล้วจึงบอกพระอุปัชฌาย์ว่า

"หลวงพ่อครับ ถ้าผมระลึกชาติได้ ผมคงรู้ว่าตัวเองเคยตกนรกอเวจีมาแล้วเช่นกัน เพราะแค่ได้ยินชื่อก็ขนลุกเสียแล้ว หลวงพ่อช่วยตรวจสอบได้ไหมครับว่า ผมตกนรกอเวจีมากี่ครั้งแล้ว"

"เหลวไหลน่าบัวเฮียว เธอจะอยากรู้ไปทำไม **อดีตเป็นสิ่งที่ผ่านไปแล้ว และจะไม่คืนกลับมาอีก ส่วนอนาคตก็ยังมาไม่ถึง ฉะนั้นเธอไม่ต้องไปพะวงถึงทั้งอดีตและอนาคต ให้มีสติตั้งมั่นอยู่กับปัจจุบันเป็นพอ** เข้าใจหรือยัง"

"เข้าใจแล้วครับ"

"เข้าใจแล้วก็ต้องทำให้ได้ ต้องทำให้ได้นะ"

"ครับผม" ภิกษุวัยย่างยี่สิบเจ็ดรับคำหนักแน่น

อิ่มข้าวแล้ว นายจ่อยกับภรรยาก็กลับมาที่กุฏิ เห็นอาจารย์ชิตกำลังนั่งสมาธิอยู่จึงถามนายขุนทองด้วยเสียงที่ค่อนข้างเบาว่า

"หลวงน้าจะลงมากี่โมง"

"ไม่ลงหรอกพี่จ่อย ขาท่านหัก ขึ้นๆลงๆจะทำให้หายช้า"

"อ้าว ก็พี่บอกแล้วว่าจะเอารถมาเจิม ท่านน่าจะรอก่อน" นายจ่อยพูดอย่างผิดหวัง

"ขอขึ้นไปข้างบนได้ไหม ขุนทองช่วยไปบอกท่านว่า พี่ขออนุญาตขึ้นไปพบข้างบน นะน้องนะ" นางจุกปะเหลาะญาติสามี

"พี่จะเอาของในถุงนั่นไปถวายหลวงลุงหรือฮะ" นายขุนทองถามด้วยคิดว่าสิ่งที่อยู่ในนั้นเป็นเงิน

"ถูกแล้ว พี่ตั้งใจมาถวายท่านเทียวแหละ" ภรรยานายจ่อยตอบ

"งั้นก็ขึ้นไปได้เลยพี่ ขึ้นไปเถอะ หนูอนุญาต" หนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดพูดเอาบุญเอาคุณด้วยได้โอกาส เขามั่นใจว่าจะต้องได้ส่วนแบ่งไม่มากก็น้อย!

๖๒

ตัวเงินตัวทอง

เห็นพระบัวเฮียวนั่งคุยอยู่กับท่านพระครู นายจ่อยให้ดีใจยิ่งนัก กราบท่านสามครั้งแล้วพูดว่า

"ผมคิดถึงหลวงพี่เหลือเกิน นี่ก็ว่าเสร็จธุระแล้วจะแวะไปกราบเยี่ยม ดีใจจริงๆที่ได้พบ"

"โยมจ่อยมาตั้งแต่เมื่อไร โยมจุกล่ะสบายดีหรือ หายไปหลายเดือนเลยนะ" พระหนุ่มทักทายสองสามีภรรยา

"หลวงพี่ดูอ้วนขึ้นนะจ๊ะ จวนสำเร็จหรือยังจ๊ะ"

"สำเร็จอะไรล่ะโยม"

"สำเร็จมรรคผลน่ะจ้ะ หลวงพี่จวนสำเร็จหรือยัง"

"ยังหรอกโยม ยังอีกไกลเชียวแหละ นี่ก็ถูกหลวงพ่อท่านตำหนิว่าปฏิบัติไม่ก้าวหน้า" ท่านชิงบอกเสียก่อน ก็ยังดีกว่าให้ท่านพระครูเป็นผู้บอก เพราะจะทำให้ท่านต้อง *เสียหน้า* มากกว่านี้

"เธอจะน้อยอกน้อยใจไปไยนะบัวเฮียว ฉันติเพื่อก่อต่างหาก ฉันรู้ว่าเธอเป็นคนบ้ายอ ถ้าฉันชมเธอ เธอก็จะคิดว่าตัวเองเก่งแล้วดีแล้ว ก็เลยไม่ขวนขวายทำความเพียร จริงไหมล่ะ" ท่านเจ้าของกุฏิชี้แจง พระบัวเฮียวรู้สึกใจชื้นขึ้นเป็นกอง จึงถือโอกาสยั่วพระอุปัชฌาย์ว่า

"ผมเพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่าที่หลวงพ่อติผมเป็นเพียงอุบายเท่านั้น ใช่ไหมครับ ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่า หลวงพ่อเป็นบุคคลผู้มากด้วยอุบาย"

"เธอจะว่าฉันมากเล่ห์เพทุบายใช่ไหมล่ะ" ท่านเจ้าของกุฏิรู้เท่าทัน

"หามิได้ครับ ผมจะบังอาจว่าพระอุปัชฌาย์ยังงั้นได้ยังไง หลวงพ่อเห็นผมเป็นคนเนรคุณไปแล้วหรือครับ พระบัวเฮียวได้ชื่อว่าเนรคุณพระอุปัชฌายาจารย์หรือครับ"

"นี่หลวงลุงกะหลวงพี่จะโต้คารมกันอีกนานไหมครับ ถ้านานผมจะได้ขออนุญาตหลับรอ" นายจ่อยขัดขึ้นเมื่อเห็นว่าภิกษุสองรูปต่างก็มีคุณสมบัติ ช่างเจรจา ไม่ย่อหย่อนกว่ากัน

"พอหนังท้องตึงหนังตาก็หย่อนหรือไง เอ็งนี่ไม่ไหวเลยนะ แบบนี้เขาเรียกว่าคนขี้เกียจ ใช่ไหมจุก" ท่านพระครูหันมา *เล่นงาน* ลูกชายของพี่สาว

"พี่จ่อยเขาไม่ขี้เกียจหรอกจ้ะหลวงน้า เขาขยันทำมาหากิน ใคร ๆ ก็ออกปากชมกันทั้งนั้น" นางจุกแก้ต่างให้สามี

"แสดงว่ามันเพิ่งจะขยันตอนมีเมีย สมัยที่อยู่กะข้า มันขี้เกียจยังกะอะไรดี" ท่านเจ้าของกุฏิไม่ยอมแพ้ เห็นหลานสะใภ้ไม่เข้าข้างจึงถือโอกาสเล่าเรื่องในอดีตที่พาดพิงไปถึงหล่อนว่า

"คิดถึงตอนนั้นแล้วข้ายังนึกขำไม่หาย สองคนน้าหลานเทข้าวทิ้งน้ำทุกวันเพราะรังเกียจขี้มูกเอ็ง เอ็งทำให้ข้าต้องผิดวินัยข้อไม่เคารพบิณฑบาต"

"โธ่ หลวงน้า เรื่องมันผ่านไปเป็นสิบปี แล้วยังจะขุดขึ้นมาเล่าอีก" นางจุกชักโมโหโกรธา พระบัวเฮียวได้โอกาสแก้แค้นจึงว่า

"นั่นซิโยม หลวงพ่อเพิ่งสอนอาตมาอยู่หยกๆว่าไม่ให้ละห้อยหาอดีต ไม่วาดหวังอนาคต จงกำหนดอยู่กับปัจจุบันเท่านั้น ยังไม่ทันไร หลวงพ่อลืมซะแล้ว"

"โอ้โฮ สนุกกันใหญ่ ช่วยกันตะลุมบอนฉันอยู่คนเดียว วันนี้วันอะไรนะ ฉันถึงได้ดวงตกขนาดนี้ ขาหักแล้วยังมาถูกคนเขารุมว่า" ท่านเจ้าของกุฏิโอดครวญ ใจจริงนั้นรู้สึกอบอุ่นที่คนใกล้ชิดทั้งในอดีตและปัจจุบันมาชุมนุมกันพร้อมหน้า

"วันพฤหัสบดี ขึ้นเจ็ดค่ำ เดือนสี่ ปีขาลครับ" นายสมชายหันไปอ่านปฏิทินที่แขวนอยู่ข้างฝา ท่านเจ้าของกุฏิหันไปมองลูกศิษย์แล้วค้อนงามๆ หนึ่งวง นายจ่อยโวยวายว่า

"ต๊าย หลวงน้าค้อนก็เป็นด้วย นี่เพราะอยู่ใกล้เจ้าขุนทองใช่ไหมครับ" นายสมชายรีบสนับสนุนว่า

"นั่นซิครับพี่จ่อย หลวงพ่อพูดเสมอๆว่า นายขุนทองมาอยู่รับใช้ใกล้ชิดท่าน จะได้หายเป็นกะเทย ไปๆมาๆหลวงพ่อกลับจะมาเอาเยี่ยงอย่างเจ้าขุนทองเสียแล้ว"

"อะไรๆใครเอาเยี่ยงอย่างใคร" นายขุนทองเข้ามาได้ยินพอดี เขาเลือกนั่งตรงหัวบันไดด้วยไม่มีที่จะนั่ง เพราะความคับแคบของห้อง

"ดีจริงๆมากันพร้อมหน้าพร้อมตาดีจริง เอาเลย พากันเล่นงานข้าเสียให้สมแค้น" ท่านพระครูประชด

"หลวงลุงกำลังถูกเล่นงานหรือฮะ"

"แน่ล่ะซิ เอ็งจะช่วยข้าหรือเปล่าล่ะ" ท่านหาพวก

"ช่วยซี้ ไม่ช่วยหลวงลุงแล้วหนูจะช่วยใครล่ะ" หลานชายว่า ครั้นมองไปที่ถุงกระดาษสีน้ำตาลซึ่งวางอยู่บนตักนางจุก จึงพูดใหม่

"หนูอยู่ฝ่ายพี่จุกดีกว่า เพราะเป็นผู้หญิงเหมือนกัน พี่จุกอยู่ฝ่ายไหน หนูก็อยู่ฝ่ายนั้น"

"อ้าว ไหงเปลี่ยนใจเร็วนักล่ะ ว่าแต่ว่าที่ขึ้นมานี่มีธุระอะไรกับข้าหรือเปล่า" ท่านพระครูถาม

"ไม่มีหรอกฮ่ะ หนูนั่งๆนอนๆอยู่ในห้อง รู้สึกเซ็ง เลยลองขึ้นมาฟังดูซิว่าคุยเรื่องอะไรกันบ้าง และที่สำคัญคือ อยากจะรู้ว่าพี่จุกทำยังไงถึงได้ถูกรางวัลที่หนึ่ง"

"โยมจุกถูกรางวัลที่หนึ่งหรือ" พระบัวเฮียวถาม

"จ้ะหลวงพี่ เรื่องมันประหลาดมาก ฉันว่าจะมาเล่าให้หลวงน้าฟัง" นางจุกตอบ ท่านพระครูจึงว่า

"งั้นก็เล่าได้เลย อยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตาแล้วนี่ หรือว่าจะไปตามโยมเขามาฟังอีกคน" ท่านหมายถึงอาจารย์ชิต

"อย่าเลยจ้ะหลวงน้า ตัวแกเหม็นยังไงก็ไม่รู้ เหมือนกลิ่นหนูตาย ฉันคงทนไม่ได้ ยิ่งห้องแคบๆยังงี้ ฉันคงเป็นลมเสียก่อนที่จะเล่าจบ" ภรรยานายจ่อยว่า

"หลวงลุงค่อยเล่าให้เขาฟังทีหลังก็ได้นี่ฮะ" นายขุนทองตัดสิน เขาเองแม้จะชินกับกลิ่นนั้น แต่หากเลี่ยงได้ก็อยากจะเลี่ยง

"ตกลง เมื่อจะเอายังงั้นก็ตกลง เอาละ เอ็งเล่าไปเลยจุก"

"เรื่องมันประหลาดมากจ้ะหลวงน้า" นางจุกอารัมภบท

"นี่เอ็งพูดยังงี้สามครั้งแล้วนะ" ท่านพระครูขัดขึ้น

"พูดยังไงจ๊ะ" นางจุกซักกงง

"ก็พูดว่า *เรื่องมันประหลาดมาก* น่ะซิ"

"โธ่ หลวงน้า ก็มันประหลาดจริงๆนี่นา" หล่อนเถียง

"งั้นก็เล่าไปเลย เล่าไปเสียก่อนที่ข้าจะเปลี่ยนใจ"

"เปลี่ยนใจเรื่องอะไรหรือหลวงน้า"

"ก็เปลี่ยนใจไม่ฟังเอ็งเล่าไงล่ะ" ท่านเล่นตัว

"งั้นฉันก็เปลี่ยนใจไม่เล่า" หล่อนถือโอกาสเล่นตัวบ้าง นายขุนทองต้องคะยั้นคะยอว่า

"เล่าเถอะฮ่ะพี่จุก หนูอยากฟัง ใครไม่อยากฟังก็เอามืออุดหูไว้" เขาประชดผู้เป็นลุง

"อาตมาขอฟังด้วยคน" พระบัวเฮียว *เว้าซื่อ ๆ*

"ผมด้วยครับ" นายสมชายพูดบ้าง

"ข้าในฐานะเจ้าของห้อง ถึงจะไม่อยากฟังก็ต้องฟัง" ท่านเจ้าของกุฏิพูดเลี่ยงไปอีกทางหนึ่ง

"ถ้างั้นเราลงไปเล่ากันข้างล่างดีไหม" นายจ่อยชวน

"อย่าเลย ฉันเหม็นลุงคนนั้น" คนเป็นเมียว่า

"พวกเอ็งเป็นอะไรกันไปแล้วนี่ พูดจาเลอะเลือนล่ามป้ามกันอยู่ได้ เอาละ ๆ จะเล่าก็เล่าไป อย่ามัวโอ้เอ้" ท่านพระครูตัดบทอย่างรำคาญ นางจุกจึงตั้งต้นเล่า

"เรื่องมันประหลาดมากจ้ะหลวงน้า"

"รู้แล้ว ๆ เอ็งพูดยังงี้มาสี่หนแล้ว" ท่านพระครูขัดขึ้น

"เอาอีกแล้ว หลวงน้าขัดคอฉันอีกแล้ว เป็นยังงี้ทุกที แล้วก็มาหาว่าพวกฉันพูดจาเลอะเลือนล่ามป้าม" นางจุกต่อว่าและได้รับเสียงสนับสนุนจากผู้ที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้นทุกคน ยกเว้นพระบัวเฮียวผู้ซึ่งเพิ่งจะรู้สึกสงสารพระอุปัชฌายาจารย์!

"เอาเถอะ ๆ ทีนี้ข้าไม่ขัดคอเอ็งแล้ว เล่าต่อไปซิว่ามันประหลาดยังไง"

"เรื่องมันประหลาดมากจ้ะหลวงน้า" หล่อนพูดประโยคเดิมอีก คราวนี้คนฟังต่างพากันเห็นคล้อยตามท่านพระครู ว่าคนเล่าพูดจาซ้ำ ๆ ซาก ๆ น่ารำคาญแล้วก็น่าขัดคอจริง ๆ นั่นแหละ ครั้นไม่

มีผู้ใดขัดคอ คนเล่าจึงพูดต่อ

"เมื่อเดือนที่แล้วนี่เอง ขณะที่ฉันนั่งเย็บเสื้อโหลอยู่ในร้านของฉัน ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับร้านขายกาแฟ ฉันก็เห็นตัวเงินตัวทองคลานมาที่หน้าร้านกาแฟ..."

"เป็นยังไง ตัวเงินตัวทองที่ว่าน่ะ" นายสมชายถาม นายจ่อยจึงอธิบายแทนคนเป็นเมียว่า

"ตัวคล้ายๆกิ้งก่า แต่ใหญ่กว่าหลายสิบเท่า ดูเผินๆคล้ายน้องจระเข้ จะเรียกว่าพี่กิ้งก่าหรือน้องจระเข้ก็ได้"

"อ๋อ ตัวเหี้ย" นายขุนทองโพล่งออกมา นางจุกจึงว่า

"ถูกแล้ว แต่พ่อแม่ปู่ย่าตายายฉันสอนไว้ว่า ให้เรียก *ตัวเงินตัวทอง* ทีนี้คนขายกาแฟนั่นก็ไล่ใหญ่ ตาผัวก็ไล่ ยายเมียก็ไล่เสียงดัง *ไป๊ ไอ้ตัวเหี้ย ไปให้พ้น* ตัวเงินตัวทองเขาก็ไม่ไป แล้วยังคลานเข้าไปในร้าน เสียงเมียร้องว่า *ตายแล้ว ชวยตายเลยกู ตัวเหี้ยเข้ามาในร้าน* ส่วนผัวก็เอาน้ำร้อนในหม้อที่ใช้สำหรับชงกาแฟขาย ราดลงบนตัวเขา เขาคงร้อนเลยวิ่งหนีมาเข้าร้านฉัน ฉันกลัวก็กลัว เขามาชะเง้ออยู่ต่อหน้าฉัน ฉันก็ปลดสายสร้อยหนักสองสลึงโยนใส่เขา ปากก็ว่า *เงินไหลนอง ทองไหลมา* พร่ำอยู่อย่างนี้ ยกมือไหว้เขาด้วย เขาก็ยังไม่ไป ฉันก็มีเงินอยู่ห้าบาท เป็นแบงก์ ๔ ใบ เหรียญห้าสิบสตางค์ ๒ เหรียญ ฉันก็โยนใส่เขาพร้อมกับพูดว่า *เงินไหลนอง ทองไหลมา* เขาก็ผงกหัวแล้วแลบลิ้นออกมา"

"สักครู่ก็คลานไปที่หลังร้าน ฉันก็มองตาม ก่อนออกไปเขายังเอี้ยวตัวมาดูฉัน แลบลิ้นแผล็บๆแล้วก็ไป สักพักนึงก็มียายซิ้มเอาล็อตเตอรี่มาขายให้ แกบอกเหลือใบเดียว ช่วยซื้อแกหน่อย ฉันก็บอกมีเงินอยู่แค่ห้าบาท ถ้าจะช่วยก็ซื้อได้เสี้ยวเดียว แกบอกเอาไว้ทั้งใบแล้วกัน แกก็ยัดเยียดให้ฉันจนได้ ฉันก็เลยต้องเป็นหนี้แก

อีกห้าบาท ปกติฉันไม่เคยเล่นหวยนะหลวงน้า ไม่เคยซื้อแกเลย เพราะหลวงน้าเคยสอนว่าการพนันเป็นสิ่งไม่ดี แต่วันนั้นยายซิ้มแกมายัดเยียด ฉันสงสารแกเลยซื้อไว้โดยไม่ได้คิดไม่ได้หวังอะไร แล้วฉันก็ไม่รู้ด้วยว่าฉันถูก ยายซิ้มแกเป็นคนมาบอก พี่จ่อยเขาก็เลยเอาไปซื้อรถโดยสารมาขับรับคน เขาเคยรับจ้างขับรถอยู่กับเถ้าแก่ ทีนี้เลยมีรถของเราเอง เรื่องมันประหลาดมากใช่ไหมจ๊ะหลวงน้า" หล่อนพูดประโยคเดิมอีก

"เออ มันก็ประหลาดเหมือนกัน แต่ไม่มาก เป็นเรื่องของกฎแห่งกรรมนั่นแหละ แล้วสองผัวเมียที่ขายกาแฟเป็นยังไงบ้าง" ท่านถามด้วยต้องการตรวจสอบ *ทฤษฎี* ของท่าน

"ก็แปลกอีกนั่นแหละหลวงน้า ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาเขาก็ขายไม่ค่อยดี แถมทะเลาะเบาะแว้งกันทุกวัน ในที่สุดก็เลิกกัน ผัวไปทาง เมียไปทาง" ภรรยานายจ่อยเล่า

"นั่นไง ตรงกับทฤษฎีของข้าทุกประการเลย เห็นไหม นี่**กรรม** *สองผัวเมียได้รับกรรมทันตาเห็น เขาทำอกุศลกรรม ก็เลยต้องมีอันเป็นไป ทำครบสามเลย กาย วาจา ใจ กายก็คือเอาน้ำร้อนไปราดเขา วาจาก็ไปด่าเขา ใจก็โหดร้ายต่อเขา* **ส่วนเอ็งก็ครบสามเหมือนกัน แต่เป็นกุศลกรรม เอ็งก็เลยถูกล็อตเตอรี่** *แต่ถ้าจะดูให้ลึกซึ้งลงไปกว่านั้น ข้าก็เห็นว่า เพราะเอ็งทำบุญมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย เอ็งใส่บาตรทุกวัน ถึงจะขี้มูกย้อยลงไปในบาตร แต่ก็ชื่อว่าเอ็งได้ทำบุญ"* ท่านพูดถึงอดีตของหลานสะใภ้

"เอาอีกแล้ว หลวงน้าเอาเรื่องขี้มูกฉันมาประจานอีกแล้ว เมื่อไรจะลืมๆเสียทีก็ไม่รู้" หล่อนบ่น

"เถอะน่า พอข้าตายข้าก็ลืมเองแหละ" ท่านพระครูว่า

"งั้นฉันคงถูกหลวงน้าประจานไปอีกหลายสิบปี เผลอๆฉัน

อาจจะตายก่อนก็ได้”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก ยังไงๆเอ็งก็ไม่มีวันที่จะตายก่อนข้า เอ็งเกิดทีหลังก็ต้องตายทีหลังซิ”

“มันก็ไม่แน่เสมอไปหรอกหลวงน้า มีออกถมเถไปที่พ่อแม่ไปงานเผาศพลูก” หล่อนว่า ท่านพระครูเห็นสมควรแก่เวลาที่จะบอกความลับเรื่องการมรณภาพของท่านให้ผู้เป็นหลานทราบ จึงออกอุบายว่า

“ขุนทอง เอ็งขึ้นมานานแล้ว ลงไปดูโยมเขาซิ เผื่อขาดเหลืออะไรจะได้หามาให้เขา” นายขุนทองกราบสามครั้งแล้วลุกออกไป หลานชายออกไปแล้ว ท่านจึงพูดกับนายจ่อยและภรรยาว่า

“ข้ามีความลับจะบอกเอ็งสองคน แต่ยังไม่อยากให้เจ้าขุนทองมันรู้เดี๋ยวก็จะไปบอกคนหมดวัด ยิ่งปากสว่างอยู่ด้วย”

“หลวงน้ามีอะไรจะบอกผมกับจุกหรือครับ”

“มีซิ ฟังให้ดีนะ เอ็งสองคนไม่ค่อยจะมาให้ข้าเห็นหน้าเห็นตา ยิ่งมีรถใหม่ก็ยิ่งจะไม่มีเวลามา ข้อนั้นข้าไม่ว่าหรอก เพราะเอ็งต้องทำมาหากิน แต่จำไว้นะ **วันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๒๑** ให้มาหาข้าหน่อย”

“มาตอนไหนครับ เช้าหรือบ่าย”

“ถ้าอยากเห็นข้าตอนเป็นก็มาแต่เช้า แต่ถ้าอยากเห็นตอนตายแล้วจะมาตอนบ่ายก็ได้”

“หมายความว่าอย่างไรจ๊ะหลวงน้า” นางจุกถาม

“ก็หมายความว่า วันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๑ ข้าจะได้รับอุบัติเหตุรถคว่ำคอหักเวลาเที่ยงสี่สิบห้า”

“จริงหรือครับ” นายจ่อยถาม

“จริงหรือไม่จริง พอถึงวันนั้นเอ็งอย่าลืมมาก็แล้วกัน” เจ้า

อาวาสวัดป่ามะม่วงตอบด้วยสีหน้าปกติ

"แต่ผมว่าหลวงพ่อต้องไม่ตาย เอ๊ย ไม่มรณภาพครับ ผมมั่นใจว่าหลวงพ่อจะต้องไม่เป็นเช่นนั้น" พระบัวเฮียวขัดขึ้นด้วยความรู้สึกแสนรันทด ผู้มีเมตตาธรรมสูงส่งเช่นนี้จะหาได้ที่ไหนอีก

"มันเป็นกฎแห่งกรรมนะบัวเฮียว ใครเลยจะฝืนได้"

"แต่ ผมไม่อยากให้หลวงพ่อมรณภาพนี่ครับ" พระหนุ่มแย้ง

"จะอยากหรือไม่อยาก ฉันก็ต้องตาย เอาเถอะ แล้วคอยดูกันไปว่าจะจริงอย่างที่เขาเตือนมาหรือเปล่า"

"เขาน่ะใครครับ" นายจ่อยถาม

"เจ้ากรรมนายเวรน่ะซิ เอาละ เลิกพูดเรื่องนี้กันได้แล้ว ขอให้เอ็งจำไว้อย่างเดียวว่าข้าจะต้องตายในวันนั้น" นางจุกร้องไห้กระซิกๆ ข้างฝ่ายนายจ่อยก็ตาแดงก่ำ ท่านเจ้าของกุฏิจึงว่า

"เอ็งสองคนไม่ต้องมาแสดงความโศกเศร้าล่วงหน้าไว้ก่อนหรอก อีกตั้งสี่ปีข้าถึงจะตาย"

"**หลวงน้าไม่ตายไม่ได้หรือจ๊ะ**" นางจุกอ้อนวอน

"ฟังเมียเอ็งพูดนะเจ้าจ่อย ฟังเอาไว้" ท่านบอกหลานชาย

"ครับ ผมกำลังฟังอยู่ แล้วก็อยากจะพูดแบบเดียวกับเขา หลวงน้าไม่ตายไม่ได้หรือครับ"

"เอ็งสองคนนี่พอกันเลย ไอ.คิว. พอกัน อย่างนี้นี่เองถึงอยู่ด้วยกันได้"

"ไอ.คิว. คืออะไรครับหลวงน้า" หลานชายถาม

"คือภูมิปัญญา เอ็งกับเมียเอ็งมีภูมิปัญญาเสมอกัน ไม่มีใครสูงกว่าใคร" ท่านพระครูอธิบายแกมประชด

"แล้วดีไหมครับ" นายจ่อยถามอีก

"ดี แต่ดีสำหรับเอ็งนะ ไม่ใช่สำหรับข้า"

"งั้นก็ดีไม่จริงน่ะซิครับหลวงน้า เพราะถ้าดีจริงจะต้องดีสำหรับทุกคน ไม่ใช่เฉพาะคนใดคนหนึ่ง" นายจ่อยพูดเหมือนนักปรัชญาทั้งที่ไม่เคยเรียนปรัชญา

"คิดเอาเอง" ท่านเจ้าของกุฏิตอบด้วยคร้านที่จะต่อนัดต่อแนงด้วย

"ผมคงไม่คิดแล้วละครับ ชักปวดหัวแล้ว ว่าแต่ว่าหลวงน้าจะลงไปเจิมรถให้ผมได้ไหมครับ" เขาพูด *ธุระ*

"อย่าเลยครับพี่จ่อย หลวงพ่อท่านตั้งใจว่าจะไม่ลงไปไหนจนกว่าขาท่านจะหายเป็นปกติ หลวงพ่อเสกแป้งแล้วให้หลวงพี่เป็นคนไปเจิมก็ได้นี่ครับ" ศิษย์วัดแนะนำด้วยความเป็นห่วงท่านพระครู

"ดีเหมือนกัน เพราะสองย่อมดีกว่าหนึ่ง หลวงพ่อก็ขลัง หลวงพี่ก็ขลัง ก็เป็นขลังกำลังสอง" นายจ่อยว่า

"ถ้าเอ็งอยากจะให้ขลังกำลังสาม เอ็งก็ต้องอยู่ในศีลในธรรม หากินด้วยความซื่อสัตย์สุจริต และหมั่นปฏิบัติกรรมฐาน" เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง *อบรม* ลูกชายของพี่สาว

"ครับ" คนเป็นหลานรับคำ นายสมชายจัดการหาวัสดุอุปกรณ์มาให้ มีขันจอกทำด้วย ทองเหลือง ดินสอพอง และน้ำมันจันทน์ ท่านพระครูหยิบดินสอพองใส่ลงในขันจอก ใช้นิ้วบดจนเป็นผง แล้วเทน้ำมันจันทน์ลงไป ผสมเสร็จแล้วจึง *เสก* ด้วยคาถาเมตตามหานิยม

"เอาละ เรียบร้อยแล้ว อย่าลืมนะ *คาถาจะศักดิ์สิทธิ์หรือไม่ศักดิ์สิทธิ์ ขึ้นอยู่กับพลังจิตของผู้ใช้* อันที่จริงข้าไม่อยากยุ่งกับเรื่องเสกเรื่องเป่านักหรอก แต่ในเมื่อเอ็งมาขอให้ทำ ก็ไม่อยากขัด

ใจ เพราะอะไรๆก็สู้กรรมฐานไม่ได้ เอาละ พระบัวเฮียวช่วยไปเจิมให้เขาหน่อย" นายจ่อยถือขันจอกบรรจุแป้งเสกลงบันไดไป ตามด้วยพระบัวเฮียวและนางจุก ครู่ใหญ่ๆภิกษุหนึ่งรูปกับฆราวาสสองคนก็ขึ้นมา นายขุนทองถือโอกาสตามขึ้นมาด้วย

"เสร็จธุระแล้ว ผมเห็นจะต้องกราบลา" นายจ่อยเอ่ย อดใจหายไม่ได้ เมื่อคิดไปว่าอีกสี่ปีเขาจะไม่มี **หลวงน้า** อีกแล้ว

"หลวงน้าจ๊ะ ฉันมีของมาถวายจ้ะ" นางจุกพูด พร้อมกับหยิบถุงกระดาษสีน้ำตาลส่งให้สามี

"พี่จ่อยช่วยประเคนแทนฉันด้วย" นายจ่อยจึงประเคนสิ่งนั้นให้ท่านพระครู

"อะไรของเอ็งล่ะ"

"หลวงน้าเปิดดูเองก็แล้วกัน" หล่อนว่า นายสมชายกับนายขุนทองจ้องเขม็งขณะที่ท่านเจ้าของกุฏิหยิบสิ่งนั้นออกมาจากถุง เป็นรองเท้าหนังสีน้ำตาลหนึ่งคู่!

"เอ็งถูกรางวัลที่หนึ่งตั้งห้าแสน ซื้อรองเท้าแตะมาให้ข้าคู่เดียวเองหรือจุก" ท่านสัพยอกหลานสะใภ้ด้วยความรู้สึก *ทราบซึ้ง* ในความตระหนี่ถี่เหนียวของหล่อน ทั้ง *ทราบซึ้ง* และ *ซาบซึ้ง*

"คู่เดียวก็ตั้งแปดสิบบาทนะหลวงน้า แพงกว่าของฉันตั้งสิบเท่า ฉันใช้คู่ละแปดบาทเอง" คนขี้เหนียวว่า

"ของผมก็คู่ละแปดบาทเหมือนกันครับหลวงน้า" นายจ่อยเข้าข้างภรรยา

"เอาเถอะๆ ข้าไม่ว่าอะไร จะกลับก็กลับได้แล้ว ข้าจะได้พักผ่อน" สองสามีภรรยาจึงกราบท่านสามครั้งแล้วลุกออกมา นายสมชายกับนายขุนทองรู้สึกผิดหวังจนไม่มีเรี่ยวแรงที่จะลุกออกไปส่ง

"เอาซิ เอาไปแบ่งกันคนละครึ่ง" ท่านพระครูพูดพลางส่งถุงกระดาษสีน้ำตาลให้นายสมชาย

"โธ่ หลวงพ่อ ใครเขาจะใส่รองเท้าข้างเดียว" ศิษย์วัดว่า

"หนูก็ไม่เอา นั่นมันรองเท้าสำหรับผู้ชาย หนูอยากได้รองเท้าส้นสูง" นายขุนทองว่า

"งั้นก็ถวายพระบัวเฮียวก็แล้วกัน" ท่านพระครูตัดสิน

"อย่าเลยครับหลวงพ่อ โยมจุกเขาตั้งใจถวายหลวงพ่อ" พระบัวเฮียวปฏิเสธ

"ก็ในเมื่อเขาให้ฉัน มันก็เป็นของฉัน แล้วฉันจะให้ใครมันก็เป็นสิทธิ์ของฉันใช่ไหมล่ะ"

"ใช่ครับ"

"งั้นฉันให้เธอ รองเท้าฉันยังดีอยู่ ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้ของใหม่" ผู้พูดถือสันโดษ

"แต่คู่นี้ราคาตั้งแปดสิบนะครับ คู่ของหลวงพ่อแค่สามสิบเท่านั้น" นายสมชายแย้ง ที่จำได้เพราะเขาเป็นคนไปซื้อ

"ก็เพราะมันแพงน่ะซิ แล้วฉันก็คิดว่าของแพงคงจะเป็นของดี เมื่อจะให้อะไรใครก็ต้องให้แต่ของดีๆ ดังนั้นฉันจึงให้เธอไงล่ะบัวเฮียว" ประโยคหลังท่านพูดกับภิกษุหนุ่ม

"แล้วคนให้เขาจะได้บุญหรือครับ เขาตั้งใจให้หลวงพ่อ แต่หลวงพ่อกลับมาให้ผม" พระบัวเฮียวพูดเพราะจิตของท่านไม่ถูกครอบงำด้วย *โลภะ*

"ได้ซิ ได้สองต่อเลยแหละ สมมุติว่าเขาให้ฉัน เขาได้บุญห้าสิบ ฉันเอาให้เธอ ฉันก็ได้บุญห้าสิบ คนให้คนแรกก็ได้บุญสองต่อ เขาได้บุญร้อยนะ ฉันได้ห้าสิบ เขาได้ร้อย"

"งั้นถ้าผมเอาไปถวายพระมหาบุญ ผมก็จะได้บุญห้าสิบ

หลวงพ่อก็ได้ร้อย โยมจุกก็ได้ร้อยห้าสิบใช่ไหมครับ”

“ก็คงจะเป็นยังงั้น แต่ฉันว่าเธอเก็บไว้เป็นที่ระลึกดีกว่า อีกสี่ปีฉันก็ไม่อยู่ให้เธอเห็นหน้าอีกแล้ว เวลาเธอใส่รองเท้าจะได้คิดถึงฉันไง”

“ครับ ถ้าเช่นนั้นผมจะเก็บไว้อย่างดีที่สุด อีกสี่ปีค่อยเอาออกมาใช้” ภิกษุวัยยี่สิบหกตอบ แล้วกราบลาเพื่อกลับไปปฏิบัติกรรมฐานยังกุฏิของท่าน

๖๓

มงคลสูตร

นับตั้งแต่อาจารย์ชิตเข้ามาพักรักษาตัวอยู่ที่วัดป่ามะม่วง แขกของท่านพระครูก็ร่อยหรอลงไป ไม่มีการมานั่งรอคิวตั้งแต่เช้ามืดเหมือนเช่นแต่ก่อน ทั้งนี้และทั้งนั้นก็เพราะพวกเขาไม่อาจทานทนต่อ *กลิ่น* ที่มาจากแผลของบุรุษวัยหกสิบได้

ครั้นเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงได้รับอุบัติเหตุตกบันไดขาหัก นายขุนทองก็ประกาศงดรับแขกเป็นเวลาหนึ่งเดือน นอกจากผู้ที่มีธุระสำคัญเร่งด่วนเท่านั้นจึงจะได้รับอนุญาตให้เข้าพบ

บรรดาผู้ประสบความทุกข์ทั้งหลาย เมื่อมาด้วยตนเองไม่ได้ ก็ใช้วิธีเขียนจดหมายมา ดังนั้นแทนที่จะได้พักผ่อน ท่านพระครูก็ต้องมานั่งตอบจดหมาย ซึ่งแรกๆก็มาวันละ ๙-๑๐ ฉบับ ต่อมาก็เพิ่มจำนวนมากขึ้น จนท่านต้องขอให้นายสมชายกับอาจารย์ชิตมาช่วยตอบ คนทั้งสองต่างยินดีปรีดาที่ได้ช่วยแบ่งเบาภาระของท่าน

ส่วนนายขุนทองไม่ได้รับเกียรติให้ทำหน้าที่นี้ ท่านเจ้าของกุฏิให้เหตุผลว่า "เจ้าหมอนี่มันปากสว่าง เดี๋ยวก็ได้เอาความลับของเขาไปเปิดเผย เสียชื่อวัดป่ามะม่วงหมด"

เช้าวันที่ ๕ มีนาคม หลังจากรับประทานอาหารกันเป็นที่เรียบร้อยแล้วอาจารย์ชิตกับนายสมชายก็ขึ้นไปช่วยงานท่านพระ

ครูเป็นวันที่สอง ส่วนนายขุนทองก็รับหน้าที่เก็บล้างถ้วยชามลามไหและทำความสะอาดกุฏิชั้นล่าง

ทำงานเสร็จก็จับเจ้าหมี เจ้าโฮม และเจ้าขาวมาอาบน้ำอาบท่าแถมโรยแป้งฝุ่นให้เสร็จสรรพ เป็นแป้งยี่ห้อเดียวและกระป๋องเดียวกับที่ตัวเขาใช้ แม้ตัวเองจะอาบน้ำวันละสองครั้ง เช้า-เย็น แต่สำหรับเจ้าสุนัขสามตัวนี้ เขาอาบน้ำโรยแป้งให้มันอาทิตย์ละครั้งเท่านั้น

เมื่อขึ้นไปถึง อาจารย์ชิตก็ทำหน้าที่เปิดผนึกจดหมายแล้วอ่านให้ท่านพระครูฟัง จากนั้นก็จะเขียนตอบ โดยท่านพระครูจะเป็นผู้บอกว่าตอบอย่างไร เขียนเสร็จก็เป็นหน้าที่ของนายสมชายที่จะพับใส่ซองปิดผนึก ติดแสตมป์ และจ่าหน้าซองถึงผู้รับ

บางราย เจ้าของจดหมายก็สอดซองติดแสตมป์ และจ่าหน้าซองถึงตัวเองไว้เสร็จสรรพ นายสมชายจึงเพียงแต่พับจดหมายตอบใส่ซองและปิดผนึกเท่านั้น

จดหมายฉบับแรกมาจากเด็กชายหาญกล้า บุญเสริมส่ง อาจารย์ชิตอ่านให้ท่าน พระครูฟังตั้งแต่ต้นจนจบ ความว่า

เขียนที่บ้านเลขที่ ๖๗/๘ หมู่ ๑
ถนนเพชรบุรี อ.พญาไท กรุงเทพฯ

กราบนมัสการ หลวงตาที่เคารพอย่างสูง

ผมชื่อเด็กชายหาญกล้า นามสกุลบุญเสริมส่ง อายุ ๑๔ ปี กำลังเรียนอยู่ ชั้น ม.ศ.๒ ผมไม่เคยรู้จักหลวงตามาก่อน แต่คุณลุงข้างบ้านเขารู้จักและให้ที่อยู่ผมมา ผมจึงเขียนมาขอความเมตตาให้ช่วยแก้ปัญหาให้ผมด้วย

ผมอยู่กับแม่สองคนครับ แม่ผมอายุ ๓๖ ปี แม่บอกว่าพ่อทิ้งเราไปตั้งแต่ผมยังแบเบาะ แล้วผมก็ไม่เคยเห็นหน้าพ่อเลยตั้งแต่จำความได้ แม่ไม่ยอมบอกว่าพ่อผมชื่ออะไร อยู่ที่ไหน แม้นามสกุลที่ผมใช้อยู่ก็เป็นนามสกุลของแม่ ผมจึงไม่มีโอกาสได้รู้จักพ่อเลย ผมพยายามสืบถามจากเพื่อนบ้าน ก็ไม่มีใครให้ความกระจ่างแก่ผม จนผมหมดหวังที่จะได้พบพ่อ ผมอยู่กับแม่สองคนก็มีความสุขตามอัตภาพ แม่ทำงานบริษัท เงินเดือนสองพันบาท ก็มากพอสมควรสำหรับเราสองคนแม่ลูก

มาเมื่อต้นปีที่แล้ว แม่เริ่มประพฤติตัวเหลวไหลด้วยการกลับบ้านดึกทุกคืนและมีกลิ่นเหล้าติดตัวมาด้วย หนักเข้าก็เมาแอ๋มาเลย แล้วก็เป็นอย่างนี้เกือบทุกวัน เงินทองก็เริ่มไม่พอใช้ ผมก็คิดมากจนเรียนไม่รู้เรื่อง เมื่อเงินไม่พอใช้ แม่ก็เที่ยวไปหยิบยืมจากเพื่อนบ้าน กระทั่งกลายเป็นคนมีหนี้สินรุงรัง

วันไหนไม่มีเงินซื้อเหล้ากิน แม่จะอารมณ์เสีย พานด่าผมอย่างหยาบ ๆคาย ๆ ผมกลัวว่าแม่จะกลายเป็นโรคพิษสุราเรื้อรังและถูกไล่ออกจากงานจึงต้องเขียนจดหมายมา รบกวนหลวงตาให้ช่วยแนะนำผมด้วยว่า **ผมจะสอนแม่อย่างไรดี จึงจะทำให้เขาเกิดความสำนึกและกลับตัวเป็นคนดีเหมือนแต่ก่อน** ขอหลวงตาโปรดตอบผมด้วย ผมจะรอคำตอบ พร้อมกันนี้ ผมได้ส่งซองติดแสตมป์มาด้วยครับ

นมัสการมาด้วยความเคารพอย่างสูง

หาญกล้า บุญเสริมส่ง

ป.ล. ผมเคยเป็นเด็กเรียนดี สอบได้ไม่เคยต่ำกว่า ๘๐% แต่เดี๋ยวนี้ผมกลายเป็นคนคิดมาก การเรียนตกต่ำลง และคงจะสอบตกถ้าแม่ยังเป็นอย่างนี้

"น่าสงสารแกนะครับ" อาจารย์ชิตเอ่ยเมื่ออ่านจบ

"คนเราก็มีกรรมต่างๆกันไป ตัวเองทำเองทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นกรรมดีหรือกรรมชั่ว ทำไว้แต่ครั้งอดีตชาติบ้าง มาทำในปัจจุบันชาติบ้าง พอกรรมมาให้ผล จึงสุขบ้าง ทุกข์บ้าง ตามชนิดของกรรมที่ทำ แต่ทั้งสุขและทุกข์ มันก็ไม่เที่ยงหรอกโยม ประเดี๋ยวก็เปลี่ยนแปลงผันแปรไปตามเหตุปัจจัย ไม่มีใครทำแต่กรรมชั่วอย่างเดียว แล้วก็ไม่มีใครทำแต่กรรมดีอย่างเดียว หากจะทำดีบ้าง ทำชั่วบ้าง คละเคล้ากันไป"

"เว้นแต่คนที่เป็นพระอรหันต์เท่านั้น จึงจะทำแต่กรรมดีอย่างเดียว ไม่ทำกรรมชั่วเลยใช่ไหมครับ" นายสมชายถาม

"นั่นเป็นความเข้าใจผิดของเธอ **พระอรหันต์ท่านเป็นผู้อยู่เหนือกรรม การกระทำของท่านเราไม่เรียกว่า กรรม แต่เรียกว่า กิริยา เพราะถ้าเป็นกรรม ก็ยังมีผลต่อการเวียนว่ายตายเกิด เช่น กรรมดีทำให้ไปเกิดในสุคติ กรรมชั่วทำให้ไปเกิดในทุคติ แต่พระอรหันต์ท่านตัดขาดจากสังสารวัฏแล้ว จึงไม่ต้องเวียนว่ายอยู่ในสงสารสาครเฉกเช่นปุถุชนทั้งหลาย**" ท่านพระครูอธิบายทั้งที่รู้ว่าคนถามไม่เข้าใจ แต่คนที่เข้าใจกลับเป็นอาจารย์ชิตผู้ซึ่งมิได้ถาม!

"ยังข้องใจสงสัยอะไรอีกหรือเปล่า ฉันให้โอกาสซักถาม"

"มีครับ แต่คงจะไม่ถาม เพราะที่หลวงพ่ออธิบายมานั้นผมก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี ไม่อยากให้หลวงพ่อต้องเป่าปี่ให้ควายฟังครับ" ชายหนุ่มว่า

"ก็ดีที่รู้ตัว แต่คำถามของเธอก็มิใช่จะไม่มีประโยชน์เสียเลย เพราะคนที่เข้าใจก็มีอยู่"

"หลวงพ่อหมายถึงอาจารย์หรือครับ"

"ก็จะมีใครเสียอีกล่ะ มีกันแค่สองคน ไม่น่าถาม"

"แล้วรายนี้ หลวงพ่อจะให้ตอบว่าอย่างไรครับ" คนสูงวัยถาม ท่านเจ้าของกุฏิจึงบอก

"ตอบไปว่า **ให้อดทน แล้วก็ไม่ต้องไปคิดสอนแม่เขา ลูกไม่ได้มีหน้าที่สั่งสอนพ่อแม่ เขาจะดีจะชั่วยังไง ก็เป็นผู้ให้กำเนิดเรามา** ใส่แผ่นปลิวบทสวดมนต์ไปให้ด้วย บอกให้สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ และพาหุงมหากา อย่างละหนึ่งจบ จากนั้นก็สวดพุทธคุณอย่างเดียวอีก ๑๕ จบ เขาอายุ ๑๔ ใช่ไหม"

"ครับ"

"อายุ ๑๔ ก็สวด ๑๕ จบ บอกหลวงตาให้สวดทุกคืน เสร็จแล้วแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้แม่เขา ปฏิบัติสม่ำเสมอจนจิตถึงขั้น เมื่อนั้นแม่เขาก็จะกลับตัวได้เอง แต่ถ้าไม่ทำตาม หลวงตาก็ไม่รู้จะช่วยได้ยังไง บอกเขาไปอย่างนี้ก็แล้วกัน" อาจารย์ชิตจัดการเขียนตามที่ท่านพระครูบอก นายสมชายหยิบแผ่นปลิวบทสวดมนต์พับใส่ซองลงไปก่อน เมื่ออาจารย์ชิตเขียนเสร็จ ท่านพระครูให้เขาอ่านทวนให้ฟังอีกครั้ง แล้วท่านจึงลงนาม จากนั้นนายสมชายก็จะพับจดหมายใส่ซองปิดผนึก

ฉบับที่สองมาจาก นางนนทรี จันทร์กระพริบ เขียนเล่ามาว่า

หนูมาที่วัดเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม แต่ลูกศิษย์บอกว่าหลวงพ่องดรับแขกหนึ่งเดือนเพื่อพักรักษาตัว เนื่องจากได้รับอุบัติเหตุตกบันได แต่หนูคงรอไม่ได้ เพราะมีเรื่องร้อนใจมาก จึงเขียนจดหมายมาขอคำปรึกษาหลวงพ่อค่ะ ปัญหาของหนูมีดังนี้คือ

เมื่อประมาณปีที่แล้ว หนูได้รู้จักกับเพื่อนใหม่คนหนึ่ง เรารู้จักกันที่วัดแห่งหนึ่ง เขามาทำบุญเช่นเดียวกับหนู ผู้หญิงคนนี้ชื่อสุธาวดี เป็นคนสวย น่ารัก พูดจาไพเราะ เราก็คบกันมาเรื่อยๆ

เพราะหนูเห็นเขาเป็นคนดีและชอบทำบุญทำทาน เพื่อนๆของเขาได้มาเตือนหนูว่า ผู้หญิงคนนี้เป็นคนไม่ดี อย่าไปคบ หนูก็ไม่เชื่อเพราะเชื่อว่าตัวเองคงดูคนไม่ผิด แต่ก็แปลกอยู่อย่างหนึ่งคือสุธาวดีเขาไม่ค่อยมีเพื่อน ดังนั้นเขาจึงมาสนิทกับหนู

อยู่มาวันหนึ่งก็มีสุภาพสตรีคนหนึ่งมาที่วัด และมาเล่าให้เจ้าอาวาสฟังว่า ผู้หญิงคนที่ชื่อสุธาวดี ได้เที่ยวไปพูดกับคนอื่นๆว่า เจ้าอาวาสมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับหนู เจ้าอาวาสท่านโกรธมาก จะให้หนูไปตามเพื่อนคนนี้มาพูดกัน ต่อหน้าท่านและสุภาพสตรีผู้นั้น ซึ่งยินดีจะเป็นพยานให้ หนูได้นำเรื่องมาเล่าให้สามีฟัง สามีบอกว่า คนเช่นนี้เป็นคนพาล ฉะนั้นไม่ต้องไปคบหาสมาคม แล้วก็ไม่ต้องไปชี้แจงอะไรกับเขาเพราะคนพาลย่อมไม่ยอมรับในสิ่งที่ถูกต้อง เป็นการเสียเวลาเปล่า หนูไม่ทราบว่าจะเชื่อใครดี เจ้าอาวาสหรือสามี จึงคิดถึงหลวงพ่อ และมั่นใจว่าหลวงพ่อจะช่วยแก้ปัญหาให้หนูได้ค่ะ

หนูขอสาบานว่า ไม่เคยคิดสกปรกลามกอย่างที่ผู้หญิงคนนี้กล่าวหา หนูไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมเขาใส่ร้ายหนูได้ ทั้งที่ไม่มีมูลความจริง เวลาไปวัดหนูก็ไปกับเขาทุกครั้ง เพราะตอนหลังๆเขาน่าสงสารมาก สามีก็ขอหย่า เพื่อนฝูงซึ่งมีอยู่ไม่กี่คนก็พากันเลิกคบเขา ธุรกิจการค้าก็ขาดทุน หนูสงสารเขามาก ก็พยายามปลอบใจเขา

มีอยู่ครั้งหนึ่ง เขาชวนหนูไปวัดและขอร้องให้หนูช่วยพูดกับเจ้าอาวาส ขอยืมเงินท่านมาลงทุน (ตอนแรกเขาขอยืมหนู แต่หนูไม่มีเงินมากขนาดนั้น เขาจึงขอให้หนูไปพูดกับเจ้าอาวาส) เป็นการขอร้องที่หนูลำบากใจมาก แต่เพราะสงสารเขาจึงช่วยพูดให้ เจ้าอาวาสท่านก็บอกว่าเงินที่มีอยู่นั้นเป็นเงินวัด ไม่ใช่เงินส่วนตัวของท่าน จึงไม่สามารถให้ยืมได้ เขาแสดงอาการไม่พอใจออกมา โดย

ว่าประชดท่านว่าเป็นพระแต่ไม่มีเมตตา แล้วก็ชวนหนูกลับ

นี่แหละค่ะ เรื่องกลุ้มใจของหนู ตอนนี้เขาก็หลบหน้าหลบตาไม่มาหาหนูอีกเลย หนูอยากโทรศัพท์ไปว่าเขาเหมือนกันว่าคนอย่างหนูนั้นไม่จนปัญญาถึงขนาดจะเอาพระมาเป็นผัวหรอก แล้วหนูก็กลัวตกนรกอเวจี เพราะในพระวินัยระบุไว้ว่าหญิงที่เสพเมถุนกับพระจะต้องตกนรกอเวจี ที่สำคัญคือ หนูก็มีสามีแล้ว ถ้าไปทำเช่นนั้น ก็ตกนรกสองต่อ หนูไม่ทำแน่นอนค่ะ

ขอความกรุณาหลวงพ่อช่วยตอบหนูด่วนนะคะ หนูควรจะจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างไร พร้อมจดหมายนี้ หนูได้แนบซองติดแสตมป์ และจ่าหน้าซองถึงตัวเองมาด้วยค่ะ ขอกราบขอบพระคุณล่วงหน้าค่ะ

อาจารย์ชิตอ่านจบ ท่านพระครูจึงพูดขึ้นว่า

“คนทุกวันนี้ใจบาปหยาบช้าจังเลยนะโยม แค่พระไม่ให้ยืมเงินก็ลงทุนใส่ร้ายป้ายสี ไม่กลัวบาปกลัวกรรม”

“หลวงพ่อจะให้ตอบเขาว่าอย่างไรครับ”

“บอกให้ทำตามที่สามีเขาแนะนำนั่นแหละ โยมเห็นหรือยังว่า โทษของการคบคนพาลนั้นเป็นอย่างไร ไม่งั้นพระพุทธองค์จะทรงสอนหรือว่า **อเสวนา จ พาลานํ ปณฺฑิตานญฺจ เสวนา – ไม่คบคนพาล คบบัณฑิต** นี้ปรากฏอยู่ในมงคลสูตร ซึ่งบรรดามนุษย์และเทวดาทั้งหลายต่างพากันถกเถียงกันว่าอะไรเป็นมงคล เถียงกันอยู่ ๑๒ ปี ก็ยังหาข้อยุติไม่ได้ จึงพากันมาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพื่อทูลถาม”

“พระพุทธองค์ได้ตรัสมงคล ๓๘ ประการ ดังนี้คือ ไม่คบคนพาล ๑ คบบัณฑิต ๑ บูชาคนที่ควรบูชา ๑ อยู่ในถิ่นที่มีสิ่งแวดล้อมดี ๑ ได้ทำความดีให้พร้อมไว้ก่อน ๑ ตั้งตนไว้ชอบ ๑ เล่า

เรียนศึกษามาก ๑ มีศิลปวิทยา ๑ มีระเบียบวินัย ๑ วาจาสุภาษิต ๑ บำรุงมารดาบิดา ๑ สงเคราะห์บุตร ๑ สงเคราะห์ภรรยา ๑ การงานไม่คั่งค้าง ๑ บำเพ็ญทาน ๑ ประพฤติธรรม ๑ สงเคราะห์ญาติ ๑ ประกอบการงานที่ไม่มีโทษ ๑ เว้นจากความชั่ว ๑ เว้นจากการดื่มน้ำเมา ๑ ไม่ประมาทในธรรมทั้งหลาย ๑ มีสัมมาคารวะ ๑ อ่อนน้อมถ่อมตน ๑ สันโดษ ๑ กตัญญู ๑ ฟังธรรมตามกาล ๑ มีความอดทน ๑ เป็นผู้ว่าง่ายสอนง่าย ๑ พบเห็นสมณะ ๑ สนทนาธรรมตามกาล ๑ มีความเพียรเผากิเลส ๑ ประพฤติพรหมจรรย์ ๑ เห็นอริยสัจ ๑ ทำพระนิพพานให้แจ้ง ๑ จิตไม่หวั่นไหวในโลกธรรม ๑ จิตไม่เศร้าโศก ๑ จิตปราศจากกิเลส ๑ จิตเกษม ๑ ทั้ง ๓๘ ประการนี้ จัดเป็นมงคลอันสูงสุด มงคลก็คือ สิ่งที่ทำให้มีโชคดี หรือธรรมอันนำมาซึ่งความสุขความเจริญ”

“เหมือนเวลาที่พระท่านสวดในงานมงคล เช่น งานแต่งงาน งานทำบุญขึ้นบ้านใหม่ ท่านมักจะสวดมงคล ๓๘ ประการ นี้ใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้วโยม แต่ถ้าว่ากันตามข้อเท็จจริงแล้ว มงคลนั้นไม่ใช่สิ่งที่ใครจะให้แก่ใคร เช่นไม่ใช่สิ่งที่พระท่านจะนำมาให้ญาติโยม เพราะไม่ใช่สิ่งของที่จะนำมาหยิบยื่นให้กันและกัน แต่มงคลจะเกิดขึ้นได้ บุคคลนั้นๆต้องสร้างเองทำเอง เช่นเดียวกับการทำกรรม เราทำกรรมแทนกันไม่ได้ มงคลจัดเป็นกุศลกรรม **ถ้าเราอยากให้มงคลเกิดแก่ตัวเรา เราก็ต้องทำต้องสร้างของเราเอง ไม่ใช่เที่ยวไปขอจากคนโน้นคนนี้ เช่นไปขอจากพระเป็นต้น ที่ถูกจะต้องทำเอง เกี่ยวกับเรื่องนี้ยังมีคนเข้าใจผิดกันอยู่มาก** หรือโยมคิดว่ายังไง”

“ผมก็คิดเหมือนหลวงพ่อครับ” บุรุษสูงวัยคล้อยตาม

“ดีแล้ว เอาละ ทีนี้ก็ตอบจดหมายโยมนนทรีเขาได้แล้ว

ตอบอย่างที่อาตมาแนะนำนั่นแหละ”

“ต้องเขียนมงคล ๓๘ ลงไปด้วยหรือเปล่าครับ” อาจารย์ชิตถาม หากต้องเขียน เขาก็คงจะต้องให้ท่านทวนให้ใหม่ทีละข้อ เพราะไม่สามารถจดจำได้ทั้งหมด

“ไม่ต้อง เอาเฉพาะสองข้อแรกเท่านั้น แล้วลอกโอวาทของท่านเจ้าคุณนรรัตน วัดเทพศิรินทราวาส ลงไปด้วย สมชายเธอไปหยิบรูปท่านเจ้าคุณนรรัตน์มาให้อาจารย์เขาด้วย” นายสมชายลุกขึ้นไปหยิบภาพถ่ายซึ่งวางอยู่บนหิ้งพระมาส่งให้อาจารย์ชิต เป็นภาพของพระภิกษุร่างผอมบางนั่งพับเพียบอยู่กลางใบโพธิ์ ใต้ภาพมีข้อความที่เขียนด้วยลายมือของท่าน มีความยาวถึง ๑๓ บรรทัด แล้วลงนาม นรรัตน ไว้ใต้ข้อความนั้น

“ลอกลงไปทั้งหมดนี่แหละ บอกโยมนนทรีเขาว่า เมื่ออ่านแล้วก็นำไปให้เจ้าอาวาสท่านอ่านด้วย ท่านจะได้หายโกรธโยมคนนั้น แล้วก็เลิกล้มความคิดที่จะเรียกเขามาต่อว่า”

“อันที่จริง โยมคนนั้นแกคิดสั้นนะ ถ้าแกทำดีกับเจ้าอาวาสและโยมนนทรี อีกหน่อยกิจการค้าของแกก็จะดีขึ้นเพราะอำนาจของบุญกุศล แต่ในเมื่อแกมาทำอย่างนี้ แกก็ไม่กล้ามาวัดอีก ก็เลยหมดโอกาสสร้างบุญสร้างกุศล เขาเรียกว่า ฆ่าตัวเองทางอ้อม เอาละ โยมลอกโอวาทของท่านเจ้าคุณนรรัตนลงไปก่อน แล้วค่อยตอบจดหมายทีหลัง เสร็จแล้วจะได้ให้นายสมชายเขานำไปไว้บนหิ้งพระตามเดิม” บุรุษสูงอายุจึงลงมือลอกข้อความนั้นลงในแผ่นกระดาษโอวาทของท่านเจ้าคุณนรรัตน มีใจความดังนี้

คนเราเมื่อมีลาภก็มีเสื่อมลาภ เมื่อมียศก็มีเสื่อมยศ เมื่อมีสุขก็มีทุกข์ เมื่อมีสรรเสริญก็มีนินทา เป็นของคู่กันมาเช่นนี้ จะไปถืออะไรกับปากมนุษย์ ถึงจะดีแสนดีมันก็ติ ถึงจะชั่วแสนชั่วมันก็ชม

นับประสาอะไร พระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐเลิศยิ่งกว่ามนุษย์และเทวดา ยังมีคนนินทาติเตียน ปุถุชนอย่างเราจะรอดพ้นจากโลกธรรมดัง กล่าวแล้วไม่ได้ ต้องคิดเสียว่าเขาจะติก็ช่าง ชมก็ช่าง เราไม่ได้ ทำอะไรให้เขาเดือดเนื้อร้อนใจ ก่อนที่เราจะทำอะไร เราคิดแล้วว่า ไม่เดือดร้อนแก่ตัวเองแลคนอื่นเราจึงทำ เขาจะนินทาว่าร้ายอย่าง ไรก็ช่างเขา บุญเราทำ กรรมเราไม่สร้าง พยายามสงบกาย สงบ วาจา สงบใจ จะต้องไปกังวลกลัวใครติเตียนทำไม ไม่เห็นมี ประโยชน์ เปลืองความคิดเปล่าๆ

นรรัตน

ลอกเสร็จแล้วนายสมชายจึงนำภาพถ่ายนั้นไปวางไว้ที่เดิม อาจารย์ชิตจัดการตอบจดหมายแล้วอ่านให้ท่านพระครูฟังเพื่อตรวจ สอบอีกครั้งก่อนลงนาม จากนั้นก็เป็นหน้าที่ของนายสมชายที่ จะพับใส่ซองและปิดผนึก

ฉบับที่สามเป็นของนายทหารยศพันเอก เขียนมา ๕ หน้า กระดาษฟุลสแก๊ป แถมลายมือก็ขยุกขยิกยุ่งเหยิงพอๆกับใจความ ในจดหมาย ซึ่งเขียนวกไปวนมา บ่งบอกถึงสภาวะทางจิตใจของ เจ้าของในขณะที่เขียน กว่าจะอ่านจบ ทั้งผู้ฟังและผู้อ่านต่างอ่อน เปลี้ยเพลียแรงไปตามๆกัน คนเป็นคฤหัสถ์นั้นยังฝึกสติไม่ถึงขั้น จึง รู้สึกเครียดกว่าคนเป็นพระ ท่านเจ้าของกุฏิมีอันต้องกำหนด ***เครียด หนอ เครียดหนอ*** อยู่ชั่วครู่จึงหายเครียด ท่านบอกคนเป็นคฤหัสถ์ว่า

"เอาละ โยมพักได้แล้ว พักสักยี่สิบนาที จากนั้นให้เดิน จงกรมสามสิบนาที นั่งสมาธิอีกครึ่งชั่วโมง ก็ได้เวลารับประทาน อาหารกลางวันพอดี" ท่านพูดราวกับรู้ว่าขณะนั้นเป็นเวลา ๙.๔๐ นาฬิกา อาจารย์ชิตกราบท่านสามครั้งแล้วจึงลงมาข้างล่าง เหลือบ ดูนาฬิกาที่แขวนอยู่ข้างฝา ปรากฏว่าเหลืออีก ๒๐ นาทีจะสิบโมง แสดงว่าท่านเจ้าของกุฏิรู้เวลาโดยไม่ต้องใช้นาฬิกา!

๖๔

สรณะที่แท้

อาจารย์ชิตลงไปแล้ว ท่านพระครูจึงถามนายสมชายว่า

"เป็นไง เธอรู้สึกเครียดบ้างไหม"

"ผมไม่กล้าเครียดหรอกครับหลวงพ่อ ผมกลัวมะเร็งเต้านมเล่นงานผม" ชายหนุ่มตอบอย่างคนรักตัวกลัวตาย

"เรื่องนั้นเธอไม่ต้องกลัวหรอก รับรองว่าไม่เป็น" ท่านเจ้าของกุฏิตอบ เพราะผู้ชายหมดโอกาสเป็นมะเร็งเต้านมและมะเร็งมดลูก!

"แต่เจ้าขุนทองมีสิทธิ์เหมือนกันนะครับหลวงพ่อ หลวงพ่อสังเกตไหมครับว่า นมมันใหญ่ขึ้น" คำถามนั้นสะดุดใจท่านพระครู ท่านรู้สึกเหมือนกันว่า หน้าอกของหลานชายมันดูผิดหูผิดตาไป

"มันไปทำยังไงเข้าล่ะ หน้าอกหน้าใจมันถึงผิดปกติยังงั้น"

"ผมหลอกถามดู เห็นมันบอกว่าเอามดตะนอยไปต่อย มันว่าถ้าใหญ่มาก ๆก็จะซื้อยกทรงมาใส่ หลวงพ่ออย่าบอกนะครับว่าผมมาพูด มันเอาผมตายเลย" ชายหนุ่มเล่าพลางขอร้อง

"แปลว่าเธอเอาความลับเจ้าขุนทองมาเปิดเผยน่ะซิ" ท่านพระครูพูดเสียงตำหนิ

"โธ่ หลวงพ่อครับ ผมไม่ได้คิดทรยศเพื่อนนะครับ แต่ที่

ทำไปเพราะหวังดีต่อมัน ผมกลัวมันจะเป็นมะเร็งเต้านมน่ะครับ ก็เห็นน้าขำเล่าว่าคนที่เอามดตะนอยต่อยลูกอัณฑะยังเป็นมะเร็งตายได้" ศิษย์วัดอ้างเหตุผลที่ต้องเปิดเผยความลับของเพื่อน

"นั่นเพราะกรรมที่เขาไปหลอกลวงหลวงไว้ต่างหากล่ะ หลอกหลวงเพื่อจะไม่ต้องเป็นทหาร แต่เจ้าขุนทองมันไม่มีกรรมเช่นนั้น ฉันรับรองว่ามันไม่เป็นมะเร็งแน่ เธออย่าห่วงไปเลย"

"ครับ ถ้าหลวงพ่อยืนยันเช่นนี้ผมก็สบายใจ แล้วหลวงพ่ออย่าเผลอบอกเรื่องนี้มันเข้านะครับ ไม่งั้นผมถูกมันด่าล้างน้ำแน่เลย"

"ล้างน้ำก็ดีน่ะซิ เธอจะได้สะอาดสะอ้านขึ้น" ท่านเริ่มยั่วเพื่อคลายเครียด

"มันก็คงจะดีหรอกครับถ้าผมเป็นคนชอบอาบน้ำ แต่บังเอิญผมเป็นโรคกลัวน้ำครับ" ชายหนุ่มว่า ได้ยั่วลูกศิษย์พอหอมปากหอมคอแล้วท่านพระครูจึงให้เขาลงไปล้างรถเพราะจอดไว้หลายวันจนฝุ่นเกาะเต็มไปหมด ถึงไม่ต้องลงไปดูก็รู้ได้ว่ามันจะต้องเป็นอย่างที่ท่านคิด

นายสมชายลงไปแล้ว เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงนั่งหลับตาทบทวนข้อความในจดหมายของนายพันเอก ใจความโดยสรุปก็คือเขาหลงรักครูสาวที่จ้างมาสอนพิเศษให้ลูกที่บ้าน ทั้งหลงรักและหลงใหล ถึงขนาดคิดขอหย่ากับภรรยาเพื่อจะแต่งงานกับเธอ เหตุผลที่เขาอ้างกับภรรยาคือ ตัวเขาเป็นนายพัน อีกไม่นานก็จะได้เป็นนายพล และคนเป็นภรรยาก็จะต้องได้ตำแหน่งคุณหญิง แต่ภรรยาของเขาไม่เหมาะสมกับตำแหน่งนี้ เพราะหล่อนแก่เกินไป ทั้งยังมีความรู้แค่มัธยมหก ขณะที่ครูสาวจบปริญญาแล้วก็สวยกว่าสาวกว่า

ผมอุตส่าห์ร้องห่มร้องไห้เพื่อให้เขาเห็นอกเห็นใจในความรักของผม แต่เขาใจร้ายกับผมมาก เพราะนอกจากจะไม่ยอมหย่าแล้ว ยังไม่สงสารเห็นใจ เขาไม่มีน้ำตาสักหยดเดียวทั้งที่ผมร้องไห้น้ำตาแทบเป็นสายเลือด อย่างนี้แล้วผมจะอยู่กับเขาได้อย่างไรครับหลวงพ่อ ผมพยายามพูดขอร้องเขาทุกวัน เขาก็ไม่ใจอ่อน กระทั่งผมอ่อนใจ มาวันนี้เองผมยื่นคำขาดว่า ถ้าเขาไม่ยอมหย่า ผมจะฆ่าตัวตาย เขาก็นิ่งไปพักหนึ่งแล้วบอกผมว่า ตกลง ฉันจะยอมหย่าให้ เพราะเห็นใจในความรักของคุณ ความรักมันกินได้ ส่วนเงินกินไม่ได้ ฉะนั้น ฉันจะยอมหย่าให้คุณ แต่คุณต้องยกเงินเดือนให้ฉันทั้งหมด หลวงพ่อคิดดูซิครับว่า ผมจะทำตามข้อเสนอของเขาได้อย่างไร ถ้าผมให้เงินเดือนเขาหมด ผมกับภรรยาคนใหม่จะอยู่ได้หรือ หลวงพ่อช่วยผมหน่อยเถิดครับ ช่วยให้เขาเห็นใจผมและยอมหย่าโดยไม่เอาเงินเดือนของผม ส่วนลูกผมเลี้ยงได้ และแม่ใหม่ของแกก็จะช่วยติววิชาให้โดยไม่ต้องไปเสียเงินให้โรงเรียนกวดวิชา ผมจะรอคำตอบจากหลวงพ่อ ความจริงผมอยากมากราบเรียนถามด้วยตนเอง แต่เขาทำให้ผมหมดแรงและหมดหวังจนไม่สามารถขับรถมาได้ หลวงพ่อกรุณาตอบผมโดยด่วนเลยนะครับ

จดหมายไม่มีซองเปล่าติดแสตมป์สอดมาด้วย เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงจัดการหยิบซองมาจ่าหน้าถึงผู้รับตามที่อยู่ตรงหัวกระดาษ เสร็จแล้วจึงลงมือตอบ

เขียนที่วัดป่ามะม่วง
วันที่ ๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๗

เจริญพร ท่านผู้พันที่นับถือ

อาตมาอ่านจดหมายของผู้พันแล้ว รู้สึกสงสารและเห็นใจ

เป็นที่สุด อย่าเพิ่งดีใจว่า อาตมาจะช่วยให้สมความปรารถนา **อาตมาจะช่วยได้อย่างไร ในเมื่อสิ่งที่ผู้พันปรารถนานั้น มันไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม** คนที่อาตมารู้สึกสงสารและเห็นใจเป็นที่สุดนั้น ไม่ใช่ผู้พัน หากแต่เป็นภรรยาของผู้พัน ภรรยาคนที่มีความรู้น้อย และถูกสามีตำหนิติเตียนว่าทั้งแก่ทั้งไม่สวยนั่นแหละ เรื่องทั้งหมดที่ผู้พันเล่ามา มันเหมือนนิยายมากกว่าที่จะเป็นเรื่องจริง แต่อาตมาก็ไม่คิดว่า ผู้พันจะแต่งนิยายมาให้อาตมาอ่านหรอกนะ เพราะอาตมาไม่ใช่นักอ่าน แล้วก็คงไม่มีเวลาเพราะมีงานที่ต้องทำอีกมากมาย

อาตมาคิดว่า ที่ภรรยาของผู้พันเขาไม่ร้องไห้นั้น คงเป็นเพราะน้ำตาตกในมากกว่า เอาละ เรื่องนี้อาตมาก็ขอตอบสั้นๆว่า **ให้ผู้พันเลิกล้มความคิดที่จะแต่งงานกับผู้หญิงคนใหม่เสียเถิด เพราะไม่มีประโยชน์อันใดเลย อาตมาขอร้องนะ โปรดอย่าได้ทำลายจิตใจผู้หญิงที่เป็นแม่ของลูก ปกติคนเราเมื่อตั้งความหวังในทางที่ผิด ครั้นสมหวังจะสุขสโมสรก็เฉพาะตอนต้นๆ แล้วมันก็จะเปลี่ยนเป็นความทุกข์ความเดือดร้อนในภายหลัง**

เพราะฉะนั้นอาตมาจึงขอแนะนำว่า ยอมผิดหวังเสียดีกว่า ซึ่งแม้จะต้องโศกเศร้าเสียใจอาลัยหา ต่อเมื่อทำใจได้เมื่อใด ก็จะเกิดความภูมิใจเอิบอิ่มใจว่า ตนมีความประพฤติสุจริต ไม่บกพร่องเสียหาย ใครๆก็ติเตียนไม่ได้ ผู้พันลองนำไปพิจารณาดู ส่วนเรื่องการเป็นคุณหญิงนั้น อาตมาได้ตรวจสอบดูกฎแห่งกรรมของคุณโยมทั้งสองแล้ว ไม่มีใครจะได้เป็นคุณหญิง

สุดท้ายนี้ อาตมาขอเจริญพร ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย และบารมีขององค์สมเด็จพระสยามเทวาธิราช จงปกป้องคุ้มครองให้ผู้พันและครอบครัวมีความสุขความเจริญ คิดหวังสิ่งใดในทางที่

ถูกที่ควร จงสมความปรารถนาทุกประการเทอญ

ขอเจริญพร

พระครูเจริญ จิตธมฺโม

เขียนเสร็จ ท่านพระครูก็อ่านทบทวนอีกครั้ง เสร็จแล้วจึงพับใส่ซอง ปิดผนึกอย่างเรียบร้อย ขาข้างที่หักกำลังอักเสบ ท่านเลิกสบงขึ้นดู ก็พบว่ามันบ่วมเป่ง ทั้งที่นวดด้วยน้ำมันมนต์ทุกวัน การขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวจึงเป็นไปด้วยความยากลำบาก หากท่านก็ไม่เคยคิดถดถอย แม้จะอยู่ในภาวะอาพาธเจ็บป่วย ก็ไม่เคยหยุดพัก ท่านทำงานทุกวันไม่มีวันหยุด ข้าราชการเขายังได้หยุดวันเสาร์วันอาทิตย์ แต่ท่านพระครูเจริญแห่งวัดป่ามะม่วงไม่มีวันหยุดกับใครเขา ทั้งงานที่ทำหรือก็ไม่มีเงินเดือนให้อีกด้วย

ฉบับต่อมาเป็นของนางวรวิน นิลเนตร เขียนมาจากบ้านเลขที่ ๗๖/๒๑ ถนนเพชรเกษม อ.สามพราน จ.นครปฐม จดหมายลงวันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ.๒๕๑๗ หล่อนเขียนเล่ามาว่า

เมื่อวานนี้ดิฉันกับสามีได้พาเพื่อนชาวอเมริกันไปดูการเข้าทรงที่บางแค ดูแล้วต่างก็รู้สึกสลดหดหู่ไปตามๆกัน ดิฉันจะเล่าให้ท่านพระครูฟังนะเจ้าคะ

คณะของเราไปถึงสถานที่ที่ใช้ทำพิธี ซึ่งเขาเรียกกันว่าพระตำหนัก เมื่อเวลาประมาณ ๗ นาฬิกา พระตำหนักสร้างด้วยหินอ่อนทั้งหลัง (คงราคาหลายล้าน) อยู่ในเนื้อที่ประมาณ ๑๐ ไร่ หน้าพระตำหนักมีรูปหล่อของหลวงพ่อทวดตั้งตระหง่านอยู่กลางสนาม

ผู้ไปร่วมงานมีทั้งพระและคฤหัสถ์ เวลา ๗.๓๐ น. พระสงฆ์ ๙ รูป เจริญพระพุทธมนต์ พระที่มาเจริญพระพุทธมนต์นี้ส่วนใหญ่เป็นพระราชาคณะ มีสมเด็จอยู่องค์หนึ่ง นอกนั้นก็เป็นท่านเจ้าคุณ

หลวงพ่อที่มีชื่อเสียงโด่งดังของจังหวัดสิงห์บุรี ก็ไปร่วมงานด้วย หลังจากพระเจริญพระพุทธมนต์แล้วก็มีการถวายภัตตาหาร และเครื่องไทยธรรมแด่พระสงฆ์ทั้ง ๙ รูปนั้น เสร็จแล้วท่านก็พากันกลับ ไม่ได้อยู่ดูเขาเข้าทรงและท่านก็คงไม่ทราบว่าเขาทำอะไรกันบ้าง

ดิฉันคิดว่าคนทรงเขาเข้าใจนิมนต์พระระดับสูงมา เพื่อจะเป็นเครื่องยืนยันว่า สิ่งที่เขาทำนั้นถูกต้องตามหลักพระพุทธศาสนา เป็นการหลอกลวงสงฆ์อย่างแนบเนียนที่สุด หลอกลวงสงฆ์มาเพื่อจะใช้หลอกชาวบ้านอีกต่อหนึ่ง

เสร็จพิธีสงฆ์แล้วก็เป็นพิธีเข้าทรง ที่ดิฉันสะท้อนสะเทือนใจมากก็คือ **คนทรงเป็นพระภิกษุ ดิฉันรู้สึกอับอายแทนชาวไทยพุทธทั้งประเทศ ที่ยังมีชาวพุทธบางคนโง่เขลางมงาย ไร้เหตุผล ทั้งที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้นับถือพระพุทธศาสนา อันเป็นศาสนาแห่งปัญญา**

นอกจากคนทรงจะเป็นพระภิกษุแล้ว ก็ยังมีพระภิกษุอยู่ร่วมงานอีกกว่าสองร้อยรูป ซึ่งท่านเหล่านี้อาจจะไม่ได้ศึกษาพระวินัย เพราะคงไม่ได้ตั้งใจบวช! สามีของดิฉันต้องอธิบายให้เพื่อนชาวอเมริกันฟังว่า คนพวกนี้เป็นพระเทียม ไม่ใช่พระแท้ **ที่ต้องอธิบายเพราะเขานับถือพระพุทธศาสนา และได้ศึกษาพระวินัยมาอย่างดี ทั้งเคยบวชมาแล้วด้วย เขาจึงวิพากษ์วิจารณ์พระเหล่านี้ว่ากระทำผิดพระพุทธบัญญัติ**

ดิฉันจะเล่าเรื่องคนทรงต่อนะเจ้าคะ เขาโกนศีรษะ ห่มผ้าเหลือง แต่งตัวเลียนแบบพระ ทั้งยังประกาศตัวว่าเป็นพระอีกด้วย เขาอ้างว่าหลวงพ่อทวดมาเข้าฝัน ขอร้องให้เขาเป็นร่างทรงของท่านเพื่อสร้างบารมี

เมื่อจะเริ่มเข้าทรง เขาจุดธูปมัดใหญ่ทั้งมัดเสียบไว้ในกระถางข้างหน้า แล้วจึงจุดเทียนมัดใหญ่เช่นกัน นำมัดเทียนตั้ง

ไว้บนศีรษะให้น้ำตาเทียนไหลย้อยมาอาบใบหน้า จากนั้นก็นั่งขัดสมาธิ ประนมมือหลับตาร่ายคาถาด้วยเสียงอันดัง ภาษาที่ใช้จะว่าบาลีก็ไม่ใช่ ไทยก็ไม่เชิง เพราะปนเปกันไปหมดจนฟังไม่ออก แต่ที่พอจะจับได้คำหนึ่งคือคำว่า **เทวา** เพราะพูดซ้ำๆหลายครั้ง ขณะที่ร่ายคาถา ก็นั่งขยุกขยิกท่าทางหลุกหลิก ไม่มีการสำรวมเลย ร่ายคาถาจบ ลูกศิษย์ก็จะนำจานหมากที่ผสมไว้เรียบร้อยแล้วมาประเคน เขาก็ใช้มือหยิบใส่ปาก ทำท่าเคี้ยวๆปล่อยน้ำหมากไหลย้อยลงมาเปรอะคาง

เพื่อนชาวอเมริกันบอกน่าเกลียดมาก เหมือนแดร๊กคูล่ากำลังกินเลือด เพราะน้ำหมากสีแดงเหมือนเลือดจริงๆ จากนั้นพวกลูกศิษย์ก็ช่วยกันยกขันบรรจุน้ำมาให้ทำน้ำมนต์ เป็นขันทองเหลืองขนาดมหึมาบรรจุน้ำได้ ๓๐ ลิตร เขาหยิบมัดเทียนจากบนศีรษะลงมาจ่อที่ปากขัน ให้น้ำตาเทียนหยดลงน้ำ ลูกศิษย์ส่งถาดบรรจุพวงมาลัยดอกมะลิมาให้ เขายกถาดขึ้นสูงระดับศีรษะหลับตาทำปากขมุบขมิบ ทำทีว่า เสก แล้วเทพวงมาลัยลงในขันน้ำมนต์

จากนั้นทั้งพระ (เทียม) และคฤหัสถ์ ก็จะเรียงแถวกันเข้ามารับน้ำมนต์ แถวพระเข้ามาก่อน เขาก็ใช้พวงมาลัยที่ลอยอยู่ในขันน้ำมนต์ตบที่ศีรษะพระ ซึ่งเข้าไปก้มศีรษะประนมมือรับอย่างนอบน้อม หมดจากแถวพระ (เทียม) ซึ่งมีประมาณสองร้อยรูปก็เป็นแถวของคฤหัสถ์ซึ่งมีนายทหารยศนายพลเดินนำหน้า

ที่ดิฉันทราบเพราะเขาแต่งเครื่องแบบมา แล้วดิฉันก็ไม่ทราบเหมือนกันว่า เป็นนายพลจริงหรือนายพลปลอม หากเป็นตัวจริงก็น่าสงสารมาก ที่เขาตกเป็นเครื่องมือหากินของคนพวกนั้น ท่านพระครูเจ้าคะ ดิฉันสลดใจเหลือเกิน **ชาวพุทธเราอับจนปัญญาและไร้ที่พึ่งพิงเสียแล้วหรือ จึงได้ฝากชีวิตไว้กับการเซ่นเจ้าเข้าทรง**

เช่นนี้ พระพุทธศาสนาใกล้จะถึงจุดจบเสียแล้วหรือ จึงถูกคนใจบาปหยาบช้านำมาใช้เป็นเครื่องมือกอบโกยเงินเข้ากระเป๋า

เพื่อนชาวอเมริกันที่ดิฉันพามาดู ได้แสดงความห่วงใยว่า หากคนศาสนาอื่นเขามาพบเข้า ก็จะเป็นจุดให้เขาโจมตีได้ ท่านพระครูคิดว่าจะแก้ไขอย่างไรดีเจ้าคะ

สามีของดิฉันบอกว่า อยากจะไปร้องเรียนต่อมหาเถรสมาคม หรือไม่ก็กรมการศาสนา ให้เขาสอดส่องดูแลบ้าง เพราะมันเป็นภัยร้ายแรงต่อพระศาสนาของเรา เป็นการเปิดช่องให้คอมมิวนิสต์และศาสนาอื่นเขาโจมตีเอาได้ ท่านพระครูกรุณาตอบปัญหาของดิฉันด้วยนะเจ้าคะ สิ่งที่ดิฉันอยากทราบมี ๒ ประการ คือ

๑. ท่านพระครูเชื่อหรือเปล่าเจ้าคะ ว่าหลวงพ่อทวดท่านมาเข้าทรงจริงๆ

๒. หากคนทรงและพระที่มารับน้ำมนต์ เป็นพระแท้ จะถือว่าเป็นการผิดวินัยตามพุทธบัญญัติหรือไม่

ขอกราบขอบพระคุณล่วงหน้าเจ้าค่ะ

นมัสการมาด้วยความเคารพอย่างสูง

วรวิน นิลเนตร

จดหมายทุกฉบับที่ท่านพระครูได้รับ ไม่มีฉบับใดที่ไม่ทำให้ท่านไม่เครียด พูดให้ฟังง่ายเข้าก็คือทุกฉบับล้วนแล้วแต่ทำให้ท่านเครียด แต่ความรู้สึกเช่นนี้ก็เกิดขึ้นไม่นาน เพราะเมื่อกำหนดเครียดหนอ เครียดหนอ มันก็หายไป แต่ฉบับของนางวรวิน นิลเนตร นี่ซิ ท่านต้องกำหนดทั้ง เครียดหนอ และ สลดใจหนอ ควบคู่กัน กระนั้นเจ้าความรู้สึกสองอย่างนี้มันก็ยังไม่ยอมเลือนหายไป

ท่านจึงต้องลุกขึ้นเดินจงกรม **ให้ความเจ็บปวดในแต่ละย่างก้าวนั้นมาช่วยฆ่าความเครียดและความสลดรันทดใจ!**

"**ว้าย หลวงลุงทำไมลุกขึ้นเดิน ตายแล้วๆ** ประเดี๋ยวขาก็ไม่หายหรอก" นายขุนทองส่งเสียงวี้ดว้ายเมื่อขึ้นมาเห็นกับตาว่าหลวงลุงกำลังทำอะไรอยู่

"ข้าเดินมาตั้งร่วมชั่วโมงแล้ว เอ็งเพิ่งจะมาโวยวาย มีธุระอะไรกับข้าอีกล่ะ" ท่านหยุดเดินพลางถาม

"หลวงลุงนั่งก่อนดีกว่าฮ่ะ นั่งนะคนดี๊คนดีของขุนทอง" หลานชายพูดเหมือนกับว่า *หลวงลุง* เป็นเด็กสามขวบ

"นี่ นี่เจ้าขุนทอง มันจะมากไป มันจะมากไป ข้าไม่ใช่เด็กอมมือนะ เอ็งอย่ามาพูดกะข้ายังงั้น" ท่านเอ็ดหลานชาย

"ไม่พูดก็ได้ แต่หลวงลุงนั่งก่อนซิ นะฮะ หนูขอร้อง"

"นั่งก็นั่ง เอาละ มีอะไรก็ว่าไป" ท่านหายเครียด หายสลดหดหู่ แต่ก็มีอันต้องกำหนด *ปวดหนอ ปวดหนอ* แทน เพราะรู้สึกปวดระบมไปทั้งร่าง โดยเฉพาะที่ขาข้างขวา

"ผัวนังเตยมาตามฮ่ะ" หนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดรายงาน

"เอ็งรู้ได้ยังไงว่าเขาเป็นผัวแม่หนูคนนั้น เขาบอกเอ็งหรือ"

"เปล่าบอกฮ่ะ แต่หลวงลุงเคยบอกไว้ว่า วันที่ ๕ มีนา ผัวนังเตยจะมารับไปแต่งงาน หนูเลยเดาเอา ก็เขามาถามหานังเตยนี่ฮะ"

"งั้นก็บอกเขาให้ขึ้นมาหาข้าก็แล้วกัน"

"ฮ่ะ" ชายหนุ่มรับคำแล้วจึงลงไป สักพักหนึ่ง ชายหนุ่มอีกคนก็ขึ้นมา แม้หน้าตาจะเศร้าสร้อย หากก็ดูหล่อเหลาชวนมอง

มิน่า *แม่หนูคนนั้นถึงได้เผลอใจเผลอกาย* ท่านเจ้าของกุฏิลงความเห็นในใจ ชายหนุ่มกราบท่านพระครูสามครั้ง แล้วแนะนำตัวเอง

"ผมชื่อสุเมธ มาจากจังหวัดพระนครศรีอยุธยาครับ" ท่านพระครูนิ่ง ไม่พูดไม่ถามเพราะต้องการจะดัด*นิสัย* ลูกผู้ชายที่ประพฤติตัวไม่สมกับเป็นลูกผู้ชาย

"ผมมาตามหาภรรยาครับ ได้ข่าวว่ามาบวชชีอยู่ที่วัดนี้" เขาพูดอีก หากท่านพระครูก็เฉยอีก

"มีผู้หญิงชื่อเตยมาบวชที่วัดนี้หรือเปล่าครับ" เมื่อท่านเจ้าของกุฏิเฉยอีก ชายหนุ่มก็หมดความอดทน เขาพูดด้วยเสียงเยาะเย้ยประชดประชันว่า

"ผมไม่นึกเลยว่าจะมาเจอเอาพระใบ้ เจ้ากะเทยนั่นก็ไม่ยักบอกว่าสมภารวัดนี้เป็นใบ้" ได้ผล เพราะท่านพระครูพูดขึ้นว่า

"อาตมาไม่ได้เป็นใบ้หรอกคุณ แต่อาตมาต้องการทดสอบคนที่มาวัดนี้ ทดสอบความอดทน ไงล่ะ คนที่มาวัดนี้จะต้องอดทน อดได้ ทนได้ รอได้ คุณอยากพบภรรยาไม่ใช่หรือ"

"ครับ" คราวนี้เขาพูดเสียงอ่อนลง แม้ใจจะยังรู้สึกโกรธขึ้ง

"ถ้างั้นก็นั่งรอประเดี๋ยว เดี๋ยวอาตมาจะคุยด้วย ขอตอบจดหมายฉบับนี้ให้เสร็จก่อน" แล้วท่านก็ก้มหน้าก้มตาตอบจดหมายที่เป็นสาเหตุแห่งความเครียดของท่าน

เจริญพร คุณโยมที่นับถือ

อาตมาได้อ่านจดหมายของคุณโยมแล้ว รู้สึกสลดหดหู่ใจไม่แพ้คุณโยมเช่นกัน นึกไม่ถึงว่าเรื่องที่เล่ามานั้นมันจะเกิดขึ้นได้

ในเรื่องนี้อาตมาเห็นว่า ถ้าคนทรงเขาเป็นคฤหัสถ์ และไม่มีพระสงฆ์ไปรับน้ำมนต์ อาตมาจะไม่นึกตำหนิเลย เพราะมันเป็น

วิธีการหากินของพวกเขา ที่จะหลอกคนโง่เขลาเบาปัญญา คุณโยมอย่าไปคิดว่าคนที่เป็นชาวพุทธนั้นจะเป็นผู้มีปัญญาไปเสียหมดทุกคน พระพุทธเจ้าทรงแบ่งคนไว้ ๔ ระดับ เปรียบเทียบกับบัว ๔ เหล่า คุณโยมคงพอจะจำได้ **อุคฆฏิตัญญู วิปจิตัญญู เนยยะ** และ **ปทปรมะ** ฉะนั้นจะให้ฉลาดหลักแหลมเหมือนกันหมดย่อมเป็นไปไม่ได้

หากจะถามความเห็นของอาตมาว่าเชื่อหรือไม่ว่า ผู้ที่มาเข้าทรงนั้นเป็นหลวงพ่อทวด อาตมาก็ขอตอบว่าไม่เชื่อ เพราะไม่มีเหตุผลอะไรที่ท่านจะต้องทำเช่นนั้น และที่ชอบอ้างกันว่า เทพมักจะลงมาสร้างบารมีในเมืองมนุษย์นั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ **อีกประการหนึ่ง ที่พึ่งของชาวพุทธก็ไม่ใช่เทพยดาหรือเจ้าพ่อเจ้าแม่ที่ไหน แต่คือพระรัตนตรัย** คุณโยมคงจะจำบทสวดมนต์ได้ บทสวดที่ว่า

นตฺถิ เม สรณํ อญฺญํ พุทฺโธ เม สรณํ วรํ – สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระพุทธเจ้าเป็นสรณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า...

นตฺถิ เม สรณํ อญฺญํ ธมฺโม เม สรณํ วรํ – สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระธรรมเป็นสรณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า...

นตฺถิ เม สรณํ อญฺญํ สงฺโฆ เม สรณํ วรํ – สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระสงฆ์เป็นสรณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า...

เอเตน สจฺจวชฺเชน วฑฺเฒยฺยํ สตฺถุสาสเน – ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้ ข้าพเจ้าพึงเจริญในพระศาสนาของพระศาสดา...

คุณโยมเห็นแล้วใช่ไหม พระพุทธองค์ไม่ทรงสอนให้ยึดสิ่งอื่นเป็นที่พึ่งนอกจากพระรัตนตรัยเท่านั้น **แต่ชาวพุทธทุกวันนี้เขาไปยึดอะไรกันก็ไม่รู้ เลอะเลือนล่ามป้ามกันไปหมดจนหาข้อยุติไม่ได้**

คุณโยมไม่ต้องไปกลัวว่าคอมมิวนิสต์ หรือศาสนาอื่นเขาจะมาทำลายพระพุทธศาสนาของเราหรอก ไม่ต้องกลัว ผู้ที่จะทำลายก็คือ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา นี่แหละ พระพุทธองค์เคยตรัสไว้ว่า **ศาสนาจะตั้งอยู่ได้นาน ก็เพราะพุทธบริษัท ๔ และจะเสื่อมไปก็เพราะพุทธบริษัท ๔ อีกเช่นกัน** ก็ยังดีที่ในปัจจุบันนี้ไม่มีภิกษุณีแล้ว ผู้ที่จะทำลายจึงเหลือเพียงสามคือ ภิกษุ อุบาสก อุบาสิกา อาตมาเองพยายามอุทิศเวลาเพื่อพระศาสนา อุทิศทั้งเวลาและชีวิต จะพยายามทำหน้าที่อย่างดีที่สุดจนกว่าวาระสุดท้ายของชีวิตจะมาถึง อาตมาทำได้เพียงเท่านี้

ในที่สุดนี้ อาตมาขอสรุปสั้นๆว่า **เมื่อมีหลวงพ่อทวด ก็ต้องมีหลวงพ่อเทียบ หลวงพ่อเทียม มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาไปเสียแล้ว สำหรับสมัยนี้ คนที่มีปัญญาเขาก็จะรู้เองว่า นี่เป็นหลวงพ่อเทียม ไม่ใช่หลวงพ่อทวด ส่วนคนเขลาเบาปัญญา ถึงคุณโยมจะไปบอกเขาว่า เป็นหลวงพ่อเทียม เขาก็ยังเชื่อว่าเป็นหลวงพ่อทวดอยู่นั่นเอง ก็ต้องปล่อยไปตามกรรมของเขา** ขอให้คุณโยมวางใจเป็นอุเบกขาเถิด ขอเจริญพร

๖๙

นายสุเมธ

พับจดหมายใส่ซองปิดผนึกเรียบร้อยแล้ว ท่านพระครูจึงเอ่ยถามชายหนุ่มตรงหน้า "คุณว่าคุณมาตามภรรยาหรือ" ไม่ปรากฏบ่อยนักที่ท่านจะใช้คำว่า คุณ กับผู้ใด เพราะคำๆนี้จะถูกนำมาใช้ก็เฉพาะแต่กับคนที่ท่านรู้ว่าเขามีความรู้สึก *ห่างเหิน* ต่อท่านเท่านั้น ความรู้สึกดังกล่าวขึ้นอยู่กับ *คุณสมบัติทางใจ* ของแต่ละคน

ผู้ที่มาวัดป่ามะม่วงส่วนใหญ่จะมาเพราะศรัทธานับถือในท่านพระครู หากก็มีบางคนที่มาแล้วเกิดความรู้สึกไม่ยอมรับนับถือท่าน ทั้งนี้เพราะคุณสมบัติทางใจของเขาเป็นไปในทางลบ เช่นเป็นคนที่ชอบสร้างอกุศลกรรมเป็นเนืองนิตย์ จนจิตคุ้นเคยกับความชั่วร้าย ครั้นเมื่อมาพบบุคคลเช่นท่านซึ่งเป็นผู้มีคุณสมบัติทางใจตรงข้ามกับตน จึงไม่สามารถทำใจให้ยอมรับนับถือได้

เมื่อเขามีความรู้สึกห่างเหินต่อท่านเช่นนี้ ท่านจึงต้องวางตนให้เหมาะสมกับความรู้สึกของเขา ด้วยการไม่ใช้ถ้อยคำที่แสดงความเป็นกันเองให้เขาต้องอึดอัดขัดข้องใจ

"ครับ เห็นเขาว่าเธอหนีมาบวชชีที่วัดนี้"

"ทำไมถึงต้องหนีมาล่ะ" ท่านทดสอบ *คุณสมบัติทางใจ* ของบุรุษตรงหน้า

"เรามีเรื่องกันนิดหน่อยครับ เรื่องของผัวเมีย" คำตอบนั้นบอกเป็นนัยๆว่า *คนเป็นพระอย่ามายุ่ง*

"เอ ถ้าอย่างนั้นเห็นจะเป็นคนละคนเสียแล้ว เพราะแม่หนูคนที่ชื่อเตยเขาบอกอาตมาว่าเขายังไม่ได้แต่งงาน สงสัยว่าคุณคงจะมาผิดวัดเสียแล้ว" ชายหนุ่มรู้สึกผิดหวัง แต่แล้วก็ถามอีกว่า

"เขาท้องหรือเปล่าครับ ภรรยาผมเขาตั้งท้องอ่อนๆ"

"อันนี้อาตมาไม่ขอตอบ เพราะมันเป็นความลับของเขา ว่าแต่ว่าคุณเป็นสามีทำไมถึงปล่อยให้เขาหนีมาบวชล่ะ" ท่านซักไซ้เพื่อให้เขาสารภาพผิด

"ผมเรียนท่านตั้งแต่ต้นแล้วนี่ครับว่าเป็นเรื่องของผัวเมีย ท่านเป็นพระก็อยู่ส่วนพระ" นอกจากจะไม่ยอมสารภาพแล้ว เขายังใช้ถ้อยคำที่ไม่สมควรกับท่านอีกด้วย

"ถ้าอย่างนั้นอาตมาก็ต้องขอโทษที่เข้าไปยุ่งเรื่องส่วนตัวของคุณ ที่ถามเพราะอยากจะช่วยแก้ปัญหา แต่ในเมื่อคุณคิดว่าอาตมายุ่งก็ต้องขอโทษด้วย" เห็นท่านยอมรับผิด ชายหนุ่มจึงรุกอีกว่า

"ท่านอนุญาตให้เขาบวชได้ยังไง คนหนีผัวมาท่านก็ยังบวชให้ ผมว่าท่านทำไม่ถูกต้องนะครับ"

"ใครว่าอาตมาให้เขาบวชล่ะคุณ" ท่านเจ้าของกุฏิแย้ง รู้สึกสมเพชบุรุษตรงหน้าเสียนัก *กฎแห่งกรรม* ของเขาเปิดเผยให้เห็นว่าเขาไม่มี *ทุนเดิม* อยู่เลย ทุนเดิมที่หมายถึงบุญกุศล!

"อ้าว ถ้าไม่ได้บวชแล้วทำไมเขาหายมาตั้งร่วมยี่สิบวัน แล้วเขามาอยู่ที่นี่ในฐานะอะไร หลวงพ่อให้เขาอยู่ในฐานะอะไรไม่ทราบ" ชายหนุ่มแสดงอาการก้าวร้าวและคิดอกุศลต่อท่านเจ้าอาวาสเพราะฤทธิ์หึง

"คุณ อย่าคิดอะไรที่มันเป็นไปไม่ได้หน่อยเลย มโนทุจริตก็มีทุกข์มีโทษนะคุณ อาตมาไม่เคยคิดอกุศลเช่นนั้น เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ประเดี๋ยวอาตมาจะให้เด็กเขาไปเรียกแม่หนูคนนั้นมา แล้วคุณลองไปคุยกับเขา ไปถามเขาดู ไม่ต้องถามต่อหน้าอาตมาก็ได้ เพราะเดี๋ยวจะไม่กล้าพูดความจริงต่อกัน คุณลงไปรอเขานะ ให้รออยู่ข้างล่างนั่นแหละ ถ้ายังมีข้อข้องใจสงสัยค่อยขึ้นมาถามอาตมา"

"ขอผมไปรอเขาที่อื่นไม่ได้หรือ ข้างล่างเหม็นออกจะตายไป เหม็นตาแก่ที่นั่งหลับตาอยู่นั่น" เขาหมายถึงอาจารย์ชิต ช่วงที่มานั่งรอนายขุนทองขึ้นมารายงานท่านเจ้าของกุฏิ เขาต้องทนนั่งดมกลิ่นร้ายกาจที่โชยมาจากกายของบุรุษนั้น

"งั้นก็ไปนั่งรอที่ศาลาริมแม่น้ำก็ได้ ที่นั่นอากาศดี แล้วบอกเด็กของอาตมาให้พาแม่หนูเตยไปหาที่นั่น" ท่านแก้ปัญหาเรื่องกลิ่นให้เขา

"งั้นผมไปละ คงจะเป็นคนเดียวกับภรรยาผม" เขาว่าแล้วลุกออกไปโดยมิได้ทำความเคารพ

นายขุนทองนั่งรอฟังข่าวอยู่ ครั้นเห็นเขาลงมาจึงถาม

"ท่านว่ายังไงบ้างฮะพี่" คนถามอยากรู้

"จะว่ายังไงมันก็ไม่ใช่เรื่องของแก พาฉันไปรอที่ศาลาท่าน้ำแล้วไปตามเมียฉันให้มาพบด้วย" คนถูกถามออกคำสั่ง นายขุนทองรู้สึกขัดเคืองกับถ้อยคำและกิริยาของอีกฝ่าย *แรกเห็น เขาแอบชื่นชมในใจว่า สุดหล่อ ครั้นได้ฟังถ้อยคำ ได้เห็นกิริยาเย่อหยิ่งจองหองของชายหนุ่ม จึงประเมินค่าบุรุษนั้นในใจ หล่อแต่รูปจูบไม่หอม*

"หลวงลุงสั่งหรือ" เขาถาม หากไม่ใช่คำสั่งของท่านพระครู เขาจะไม่ยอมไปด้วยนึกชังน้ำหน้าคนยโสโอหัง

"ทำไมต้องให้ท่านสั่ง ฉันสั่งไม่ได้หรือไง" ชายหนุ่มถาม

พาลๆ

"ได้ คุณสั่งได้ แต่ผมไม่จำเป็นต้องทำ เพราะคุณไม่ใช่เจ้านายผม แล้วผมก็ไม่ชอบให้ใครมาวางอำนาจที่กุฏิหลวงลุงของผม ขนาดรัฐมนตรีเขายังไม่วางอำนาจเลย แล้วคุณเป็นใครไม่ทราบ" ความโกรธทำให้นายขุนทองเรียกความรู้สึกของความเป็นผู้ชายกลับคืนมา สายตาดูถูกดูแคลนของอีกฝ่ายทำให้เขาต้องปิดบังซ่อนเร้นความรู้สึกที่อยากจะเป็นเอาไว้ คนทั้งสองทุ่มเถียงกันหนักขึ้นและเสียงก็ดังขึ้นๆตามลำดับ อาจารย์ชิตกำลังนั่งสมาธิอยู่ก็มีอันต้องกำหนด *ได้ยินหนอ ได้ยินหนอ* อย่างแสนจะรำคาญ กระทั่งได้ยินนายสมชายเข้ามาห้ามทัพ

"เรื่องอะไรกัน เกรงใจอาจารย์เขาบ้างซิ"

"ผู้ชายคนนี้มาหาเรื่องกับผมก่อน" นายขุนทอง *ฟ้อง* ศิษย์วัดรู้สึกดีใจที่เพื่อนร่วมกุฏิใช้คำว่า *ผม* แทนที่จะเป็น *หนู* อย่างเคยทั้งซุ่มเสียงก็ฟังดูเป็นผู้ชายเฉกเช่นคนอื่นเขา

"ใครหาเรื่องใคร ฉันใช้แกดีๆแกก็มาพาลเอากะฉัน" คนมาตามหาเมียเถียง

"เขาใช้อะไรเอ็งก็ไปทำเสียซิขุนทอง เขาเป็นแขกของหลวงพ่อนะ" ชายหนุ่มเตือนสติคนอายุน้อยกว่า แล้วถามคนเป็นแขกว่า

"คุณใช้เขาทำอะไรหรือครับ"

"ฉันให้เขาช่วยพาไปที่ศาลาท่าน้ำแล้วก็ให้ตามเมียฉันไปที่นั่น" เห็นนายสมชายเข้าข้าง ชายหนุ่มยิ่งแสดงทีท่าว่าตัวเองสำคัญและยิ่งใหญ่

"ขอโทษนะครับ ภรรยาคุณชื่ออะไรครับ ประเดี๋ยวผมจะจัดการให้"

"ชื่อเตย แต่ฉันต้องการให้นายคนนี้จัดการ"

"เอาเถอะครับ เรื่องแค่นี้ผมทำให้ได้ อย่าคิดไปเอาชนะคะคานกับเขาเลยครับ เพื่อนผมเขาเหมือนโคนันทิวิศาล ถ้าพูดดี ๆ เขาทำขาดใจไปเลย แต่ถ้าพูดไม่เข้าหู ให้เอาไปฆ่าเขาก็ไม่ยอมทำให้หรอกครับ" ศิษย์วัดชี้แจง

"งั้นก็ดีละ ฉันมันคนชอบเอาชนะเสียด้วย แกพาฉันไปเดี๋ยวนี้ ไม่งั้นฉันจะขึ้นไปฟ้องหลวงพ่อ" ชายหนุ่มขู่

"ผมไม่ไป" นายขุนทองปฏิเสธเสียงดังและเฉียบขาด นายสมชายสุดจะทานทน เพราะ *ขิงก็ราข่าก็แรง* เขาจึงจำต้องขึ้นไปเล่าให้ท่านพระครูฟัง ท่านจึงบอกนายสมชายว่า

"ลงไปบอกเจ้าขุนทองมันว่า ถ้าไม่พาไป ฉันจะเป็นคนพาไปเอง พาไปทั้งขาหัก ๆ ยังงี้แหละ" ท่านรู้ว่าแม้หลานชายจะมีทิฐิมากเพียงใดก็ยังพอพูดกันรู้เรื่อง แต่คนที่มีคุณสมบัติทางใจไปในทางลบนั้น ไม่มีวันพูดกันได้เลย

เมื่อนายสมชายลงมาบอกกล่าว นายขุนทองจึงพูดกับชายผู้นั้นว่า

"ตกลงผมยอมแพ้ เชิญทางนี้" เขาลุกขึ้นเดินนำ ความรักความห่วงใยในหลวงลุงมีมากกว่าความอยากเอาชนะเจ้าหนุ่มใจอกุศลผู้นี้ *ถ้าไม่ใช่เพราะข้าห่วงหลวงลุงละก็ อย่าหวังเลยว่าข้าจะยอมแพ้เอ็ง* ชายหนุ่มคิดอย่างคั่งแค้นขณะพาว่าที่สามีนางสาวเตยเดินไปยังท่าน้ำ ส่งเขาแล้วจึงเดินไปยังโรงครัว เพื่อบอกกล่าวบุคคลผู้เป็นต้นเหตุแห่งความยุ่งยากที่เกิดขึ้น เขาไปพบนางบุญพาน้องสาวนางบุญรับ ผู้มีคุณสมบัติ *ปากคอเราะร้าย* ไม่แพ้พี่สาวนางอาสามาเป็นคนล้างจานชามและเป็นลูกมือให้แม่ครัว เช่น ช่วยหั่นผัก ปอกหอม ปอกกระเทียมเป็นต้น

"ป้าเห็นนังเตยอยู่แถวนี้บ้างไหม" ชายหนุ่มถาม

"ตะกี้มันมากินข้าว แหม พอถูกข้าสะกิดเข้าหน่อยหายหัวไปเลย สงสัยจะไปนั่งร้องไห้อยู่หน้าโบสถ์ละมั้ง เอ็งลองตามไปดูซิ"

"ป้าไปสะกิดอะไรเขาล่ะ" นายขุนทองถาม คนที่มาวัดนี้ใช่จะเป็นคนดีไปเสียหมด ก็ดูอย่างเจ้าหนุ่มคนนั้นและยายแก่คนนี้สิ น่าสงสารหลวงลุงแท้ๆที่ท่านไม่มีโอกาสเลือกสรรคนดีๆมาช่วยงาน เขาเคยคิดเหมือนกัน คิดว่าจะเขียนป้ายไปติดไว้ที่หน้าประตูทางเข้า เขียนว่า ***วัดนี้ต้อนรับเฉพาะคนดี*** ก็ว่าจะลองไปปรึกษาหลวงลุงดูเหมือนกัน ขณะเขาหันหลังกลับเพื่อจะเดินไปยังพระอุโบสถ นางบุญพายังอุตส่าห์ส่งท้ายให้ได้ยินว่า

"สงสัยจะหลงรักเมียคนอื่น อีเตยจะหาพ่อให้ลูกได้กันคราวนี้แหละ" แม้จะโกรธเคืองกับวาจากล่าวร้ายเสียดสี หากนายขุนทองก็ระงับอารมณ์ได้ **เขารู้ว่าหากไปมีเรื่องกับใครแล้ว คนที่จะต้องเดือดร้อนมากที่สุดก็คือหลวงลุงของเขา อีกประการหนึ่งท่านก็อยู่ในภาวะอาพาธป่วยไข้ ควรหรือที่เขาจะหาเรื่องหนักอกหนักใจไปให้**

นางสาวเตยกำลังนั่งสมาธิ หล่อนพยายามระงับอารมณ์โกรธขึ้งที่มีต่อนางบุญพา เมื่อชั่วโมงที่ผ่านมานี้เอง ขณะที่หล่อนนั่งรับประทานอาหารกลางวันอยู่ในโรงครัว นางบุญพาก็ด่าหมาด่าแมวประชด หล่อนอยากจะลืมถ้อยคำ เสียดสีเหล่านั้น แต่ยิ่งนั่งก็ยิ่งดูเหมือนเสียงของนางบุญพาดังก้องอยู่ในโสตประสาท เสียงที่หล่อนไม่ปรารถนาจะได้ยินได้ฟัง ***อีพวกแม่หม้ายผัวทิ้ง*** นางด่าบรรดาหมาแมวที่มายุ่มย่ามอยู่แถวนั้นเพื่อรอคอยกินเศษอาหาร พลางปรายตามาทางหล่อน ครั้นไม่เห็นปฏิกิริยาตอบโต้จึงดำเนินการด่าต่อไป *พวกมึงก็ดีแต่แร่ดๆไปวันๆ เสร็จแล้วก็ท้องไม่มีพ่ออีพวกตูดไว ไม่เลือกว่าไทยว่าแขก ขอให้เป็นตัวผู้เป็นดิ๊กๆเข้าใส่*

"โกรธหนอ โกรธหนอ" หญิงสาวกำหนดอยู่ในใจ เกิด

อาการคอแข็งกินข้าวไม่ลง ในที่สุดจึงลุกเดินออกมา ตั้งใจว่าจะไปนั่งสงบสติอารมณ์ที่หน้าโบสถ์ แต่แล้วหล่อนก็นั่งอยู่ไม่ได้ เลยต้องลุกขึ้นเดินจงกรม ครั้นเห็นนายขุนทองเดินมาหาก็เอ่ยถาม

"พี่มีธุระอะไรกับหนูหรือเปล่า หรือว่าหลวงพ่อให้มาตาม" หล่อนลืมไปแล้วว่าวันนี้วันที่เท่าไร เพราะขะมักเขม้นกับการปฏิบัติจนลืมวันลืมเวลา

"ผัวเอ็งมารออยู่ที่ศาลาท่าน้ำ รีบไปหาเขาเร็วๆเข้า" บอกแล้วก็ตั้งท่าจะเดินกลับ นางสาวเตยเห็นผิดสังเกต เพราะทุกครั้งเขาจะพูดคุยต่อล้อต่อเถียงกับหล่อน ทว่าวันนี้ดูเขาเงียบขรึมผิดปกติ จึงถาม

"วันนี้พี่ไม่สบายหรือเปล่า"

"ข้าสบายดี รีบไปหาผัวเอ็งเถอะ ประเดี๋ยวเขาก็จะมาพาลเอากะข้าอีกหรอก"

"แสดงว่าเขาพูดไม่ดีกะพี่ใช่ไหมล่ะ หนูพอจะรู้หรอก ผู้ชายคนนี้นิสัยไม่ค่อยดีเท่าไร หนูชักไม่อยากแต่งงานกับเขาแล้วละ" หล่อนพูดจากใจจริง ไม่รู้สึกยินดียินร้ายกับการมาของเขา ช่วงเวลาแห่งการปฏิบัติ จิตใจของหล่อนละเอียดประณีตขึ้นตามลำดับ และบัดนี้ *ปัญญา* ได้เกิดขึ้นแล้ว **ปัญญาในการมองสิ่งทั้งหลายตามที่เป็นจริงโดยไม่เอาตัณหาอุปาทานเข้าไปเกาะเกี่ยว**

"แต่เอ็งก็ต้องแต่งนะ เพราะเอ็งท้องกับเขาแล้ว นี่ถ้าเอ็งไม่ท้องไม่ไส้ ข้าก็จะไม่สนับสนุนให้เอ็งแต่งกับเขาหรอก" เห็นหญิงสาวไม่เข้าข้างหนุ่มคนรัก นายขุนทองก็อารมณ์ดีขึ้น จึงแสดงความห่วงใยออกมา

"นั่นซิ แต่พูดก็พูดเถอะนะพี่ ถ้าหนูแต่งงานกับเขาแล้ว เขายังไม่เปลี่ยนนิสัย หนูก็จะเลิกกับเขา หนูเลี้ยงลูกเองได้ นี่หนูพูด

จริงๆ นะพี่" หล่อนพอจะมองเห็นอนาคต การร่วมชีวิตกับผู้ชายคนนั้นคงจะไม่ยั่งยืนหากเขายังคงเป็นเช่นที่กำลังเป็นอยู่

"เอาเถอะ นั่นเป็นเรื่องของอนาคต อย่าเพิ่งไปคิดถึงมัน รีบๆไปหาเขาเถอะ ถ้าเอ็งไม่อยากให้ข้าต้องเดือดร้อน" พูดจบคนนำข่าวมาให้ก็เดินกลับไปยังกุฏิ นางสาวเตยตั้งสติกำหนด *ขวา-ซ้าย ขวา-ซ้าย* ไปตลอดทางทุกย่างก้าว กระทั่งถึงศาลาริมน้ำ

"เตย เตยจริงๆนั่นแหละ" คนที่คอยอยู่ลุกเดินเข้ามาหา ครั้นถึงตัวก็เข้าโอบกอด ผู้หญิงท้องดูเปล่งปลั่งสดใส และสะสวยไปทั้งร่าง

"พี่เมธอย่าทำยังงี้ นี่มันในวัดในวานะ" นางสาวเตยว่าพลางแกะมือคนรักออกจากการโอบกอด

"ในวัดที่ไหนกัน นี่มันนอกวัด นั่นไงประตู" เขาชี้ไปที่ประตูที่เขาเดินออกมาสู่ศาลาแห่งนี้

"ถึงยังงั้นก็เถอะ ฉันกำลังเข้ากรรมฐาน พี่จะมาทำยังงี้กะฉันไม่ได้" คำว่า *กรรมฐาน* ไม่เคยผ่านหูนายสุเมธ เขาจึงคิดอกุศลกับหล่อน

"อ้อ เดี๋ยวนี้เธอรังเกียจพี่เสียแล้วหรือ ทีแต่ก่อนไม่เห็นเป็นนี่นา คงเจออะไรดีๆเข้าล่ะซิ กับสมภารหรือกับลูกศิษย์ล่ะ"

"พี่เมธ!" หญิงสาวเรียกชื่อคนรักด้วยเสียงเกือบเป็นตะโกน "พี่อย่าเอานรกมาให้ฉันได้ไหม พี่รู้หรือเปล่าว่าพูดอะไรออกมา หลวงพ่อท่านรู้นะ พี่จะพูดจะคิดยังไงท่านรู้หมดนั่นแหละ"

"อ้อ นี่เธอกำลังจะบอกพี่ว่าเขาเป็นผู้วิเศษงั้นซิ" นายสุเมธพูดด้วยมีจิตริษยาในท่านพระครู

"ไม่ใช่เขานะ พี่ต้องพูดว่า *ท่าน* ถึงจะถูก นี่ฉันพูดจริงๆนะว่า ท่านรู้ ท่านบอกว่าท่านไม่ได้เป็นผู้วิเศษ แต่ท่านก็รู้ ฉันคิด

อะไร พูดอะไรกับใครท่านก็รู้หมด" แล้วหล่อนจึงเล่าเรื่องราวให้เขาฟังตั้งแต่ต้นจนจบ ด้วยความมั่นใจว่าเขาจะต้องเกิดศรัทธาปสาทะบ้างไม่มากก็น้อย หากก็ต้องผิดหวังเมื่อนายสุเมธพูดว่า

"โธ่เอ๊ย จ้างพี่ก็ไม่เชื่อ อะไรจะเก่งถึงปานนั้น พี่ว่าเดาเก่งเสียมากกว่า" นางสาวเตยคร้านจะพูดต่อ *ปัญญา* ทำให้หล่อนมองชายคนรักอย่างทะลุปรุโปร่ง **ชายผู้นี้มืดบอด จนไม่ยอมรับว่าแสงสว่างมีอยู่ในโลก!**

"ตกลง ฉันจะยังไม่กลับนะ อยากอยู่ให้สบายใจไปอีกซักสี่ห้าวัน" หญิงสาวพูดจากใจจริง

"อ้อ อยู่มาร่วมยี่สิบวันยังไม่พอใจอีกหรือ สมภารวัดนี้คงเสน่ห์แรงซีนะ เธอถึงได้อยากจะอยู่ต่อ" วจีทุจริตพรั่งพรูออกมาจากมโนทุจริต นางสาวเตยสุดจะทนฟัง หล่อนรู้ว่าหากขืนดื้อดึงอยู่ต่อไปก็รังแต่จะทำให้ผู้ชายคนนี้ยิ่งบาปหนามากขึ้น ถึงอย่างไรเขาก็ได้ชื่อว่าเป็นพ่อของลูกในท้อง การจะทำให้เขาต้องมืดมนมากไปกว่านี้หาควรไม่

"ตกลง กลับก็กลับ งั้นให้ฉันไปลาหลวงพ่อก่อนนะ มาอาศัยข้าวน้ำท่านตั้งหลายวัน ต้องไปกราบขอบคุณท่าน"

"เธอขึ้นไปคนเดียวนะ พี่จะรออยู่ข้างล่าง อ้อ ชวนเจ้ากะเทยนั่นขึ้นไปเป็นเพื่อนด้วย" ชายหนุ่มพูด เขารู้สึกไม่ชอบท่านเอามากๆ ถึงกับไม่อยากขึ้นไปพบปะ อันที่จริง ***กระแสบาป*** ของเขาไม่อาจต่อต้าน ***กระแสบุญ*** ของท่านได้ต่างหากเล่า

ครู่ใหญ่ๆ นายขุนทองก็นำนางสาวเตยขึ้นมาพบท่านเจ้าของกุฏิ นายสมชายตามขึ้นมาด้วย เพราะไม่อยากอยู่ดูหน้าผู้ชายคนนั้น อาจารย์ชิตรู้ว่าเขาคงจะรังเกียจ จึงเลี่ยงออกไปเดินจงกรมที่หน้าโบสถ์ ชั้นล่างของกุฏิจึงมีนายสุเมธนั่งรออยู่อย่างกระสับ

กระส่าย

กราบท่านพระครูแล้ว นางสาวเตยก็นั่งร้องไห้กระซิกๆ

"ร้องไห้ทำไมอีกล่ะ เขามารับแล้วไม่ใช่หรือ" ท่านถามอย่างปรานี

"หนูไม่อยากไปค่ะหลวงพ่อ อยู่ที่นี่สบายอกสบายใจดีเหลือเกิน ถึงจะถูกยายบุญพาว่ากระทบกระเทียบ หนูก็ทำใจได้ ดีเสียอีกจะได้ทำแบบฝึกหัดไปในตัว" หล่อนพรรณนา

"กลับไปเถอะหนู ไปแต่งงานแต่งการให้เป็นเรื่องเป็นราว พ่อแม่เขาจะได้ไม่ต้องอับอายขายหน้า เอาเถอะแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปก่อน ส่วนอะไรมันจะเกิดขึ้นภายหลังก็ค่อยว่ากันใหม่" ท่านเห็นกฎแห่งกรรมของคนคู่นี้แล้วว่าจะอยู่กันไม่ยืดเพราะ ***ธรรมไม่เสมอกัน***

"แต่หนูสังหรณ์ใจค่ะหลวงพ่อ สังหรณ์ใจว่าคงจะอยู่กันไม่ยืด หลวงพ่อมีความเห็นว่าอย่างไรคะ" หล่อนถามเพราะรู้ว่าท่านต้อง **รู้**

"ในตอนนี้หลวงพ่อยังไม่มีความเห็นอะไร แต่ถ้าต่อไปในภายภาคหน้าหากหนูมีปัญหาอะไรจะปรึกษาก็มาหาหลวงพ่อได้ หลวงพ่อยินดีรับปรึกษาโดยไม่คิดมูลค่า" ท่านตั้งใจพูดตลกเพื่อคลี่คลายบรรยากาศที่แสนจะเคร่งเครียดให้คลายความเครียดลง

"เอาละ ในฐานะที่หนูจะมีคู่ หลวงพ่อก็จะพูดถึงหลักธรรมของคู่ชีวิตให้ฟัง เพื่อหนูจะได้จดจำเอาไว้ประพฤติปฏิบัติ *หลักธรรมของคู่ชีวิต คือธรรมที่จะทำให้คู่สมรสมีชีวิตสม่ำเสมอกลมกลืนกันอยู่ครองกันยืดยาว เราเรียกธรรมนั้นว่า* **สมชีวิธรรม ๔** ซึ่งได้แก่ **สมสัทธา** คือมีศรัทธาเสมอกัน **สมสีลา** - มีศีลเสมอกัน **สมจาคา** - มีการเสียสละเสมอกัน และ **สมปัญญา** - มีปัญญาเสมอกัน คู่สมรส

ใดมีธรรมทั้ง ๔ นี้เหมือนกัน ก็จะอยู่ด้วยกันยืด **แต่ถ้าคนหนึ่งมีศีล คนหนึ่งทุศีล ก็อยู่ด้วยกันไม่ได้ จริงไหม** เพราะศีลไม่เสมอกัน ข้ออื่นๆก็ทำนองเดียวกันนี้” คำสอนของท่านพระครูทำให้นางสาวเตยสรุปได้ในเดี๋ยวนั้นว่าหล่อนกับนายสุเมธมี *ธรรม* ไม่เสมอกันสักประการเดียวไม่ว่าจะเป็นศรัทธา ศีล การเสียสละ หรือปัญญา!

“หลวงพ่อคะ หนูขอพรให้ลูกในท้องด้วยค่ะ” เมื่อพูดเรื่องผัว แล้วทำให้หล่อนไม่สบายใจ จึงเปลี่ยนมาพูดถึง *ลูก* แทน

“หลวงพ่อขออวยพร ขอให้นักปราชญ์มาเกิดนะ แต่หนูก็ต้องทำให้พรนั้นสัมฤทธิ์ผลด้วย โบราณเขาสอนไว้ **ถ้าเรือนสกปรกสัตว์นรกจะมาเกิด ถ้าเรือนสะอาด นักปราชญ์มาเกิด** เรือนในที่นี้ก็หมายถึงเรือนกาย เรือนวาจา และเรือนใจ หรือจะหมายถึงที่อยู่อาศัยก็ได้ ถ้าเรามีกาย วาจา ใจ สะอาดบริสุทธิ์ คนที่เขาจะมาเกิดกับเราก็ต้องมาจากที่ดี แต่ถ้าเรือนสกปรก แน่นอนเหลือเกินว่า ผู้ที่จะมาเกิดนั้นจะต้องมาจากนรก เราจะรู้ได้เลยว่าลูกเรานี่เป็นนักปราชญ์ หรือเป็นสัตว์นรกมาเกิด”

“ถ้าใครมีลูกที่มาจากนรกนะ เชื่อเถอะพ่อแม่หาความสุขไม่ได้เลย เพราะเขาจะเถียงพ่อเถียงแม่คำไม่ตกฟาก แล้วก็ขยันหาเรื่องเดือดร้อนมาให้ แต่ถ้าเป็นนักปราชญ์มาเกิด ก็จะทำให้พ่อแม่สุขสบายทั้งกายทั้งใจ แล้วก็จะนำชื่อเสียงเกียรติยศมาสู่วงศ์ตระกูล”

“หนูหมั่นรักษากายวาจาใจให้สะอาดหมดจดด้วยการหมั่นเจริญกรรมฐานนะหนูนะ แล้วหนูจะประสบความสุขความเจริญในชีวิต เอาละกลับไปได้แล้ว ประเดี๋ยวคู่รักเขาจะรอนาน” ท่านพูดเพราะ รู้ ว่านายสุเมธกำลังนั่งด่าท่านในใจ ท่านยังรู้อีกว่าไม่นานนักหรอกที่คนคู่นี้จะต้องเลิกร้างกันไป และต่างก็จะพบกับคนที่มีธรรมเสมอกับตน คือมีคุณสมบัติทางใจเหมือนๆกัน!

๖๖

รู้อะไรไม่สู้รู้วิชา

เป็นวันที่อาจารย์ชิตมาอยู่วัดป่ามะม่วงครบเดือนพอดี เขาตื่นนอนตอนตี ๔ เช่นเคย ไหว้พระสวดมนต์แล้วก็เริ่มเดินจงกรมอยู่ภายในกุฏิเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง จากนั้นจึงกำหนดนั่ง รู้สึกจิตตั้งมั่นได้เร็วกว่าทุกครั้ง อาการพอง-ยุบ ชัดเจนเป็นจังหวะ แม้จะรู้สึกปวดที่กกหูข้างขวา หากก็สามารถใช้สติข่มเวทนาได้ บัดนี้เขาไม่ต้องตั้งนาฬิกาปลุก เพราะจิตสามารถรู้ได้เองว่าถึงเวลาที่กำหนดแล้วหรือยัง เป็นความมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นได้แต่เฉพาะกับผู้ที่ฝึกจิตไว้ดีแล้วเท่านั้น!

อีกสิบห้านาทีจะครบชั่วโมง บุรุษสูงวัยรู้สึกปวดที่แผลเป็นกำลัง ปวดราวกับจะไม่สามารถทานทนได้ น้ำเหลืองไหลออกมามากผิดปกติ จนเสื้อที่สวมอยู่เปียกชื้น แล้วยังไหลเลยไปเปียกกางเกงอีกด้วย ช่วงเวลาแห่งความทุกข์ทรมานนั้น เขารวบรวมสติตั้งจิตอธิษฐาน

"สาธุ ด้วยอำนาจแห่งพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ และบารมีของท่านพระครูเจริญแห่งวัดป่ามะม่วง หากทุกขเวทนาที่ข้าพเจ้ากำลังได้รับอยู่นี้ มีสาเหตุมาจากกรรมที่ข้าพเจ้าได้เคยทำไว้ ไม่ว่าจะเป็นชาตินี้หรือในอดีตชาติ ขอให้ข้าพเจ้าสามารถระลึกนึกย้อนไปถึงกรรมนั้นได้ เพื่อจะขอ

อโหสิกรรมต่อเจ้ากรรมนายเวร ขอให้ข้าพเจ้าจงหมดเวรหมดกรรมในชาติปัจจุบันนี้ด้วยเทอญ”

สิ้นคำอธิษฐาน ภาพยนตร์แห่งอดีตที่ตัวเขาเป็นผู้แสดงก็ฉายชัดขึ้นในมโนทวาร ผู้ชายอายุสามสิบกำลังขะมักเขม้นเรียนวิชาที่อาจารย์กำลังสอน คนคนนั้นคือตัวเขาเอง เมื่อสามสิบปีที่แล้วเขาได้ไปศึกษาต่อระดับปริญญาโทที่ประเทศฟิลิปปินส์ ในสาขาวิชาการเกษตร ในหลักสูตรมีวิชา *วิธีการฆ่า* รวมอยู่ด้วย และในการเรียน นักศึกษาก็ต้องลงมือฆ่าสัตว์กันคราวละหลาย ๆตัว สัตว์ที่จะนำมาเป็นอาหาร เช่น เป็ด ไก่ หมู และวัว

เขาจำได้ว่ากว่าจะจบหลักสูตร ได้ฆ่าสัตว์เหล่านี้ไปนับร้อย ๆ ชีวิต โดยการใช้มีดปลายแหลมแทงที่บริเวณคอ ผลกรรมอันนี้จึงทำให้เขาเป็นมะเร็งต่อมน้ำเหลือง โชคยังดีที่เขาไม่ได้นำวิชานี้มาเปิดสอนนักศึกษาในเมืองไทย มิฉะนั้นก็คงก่อกรรมทำเข็ญมากกว่านี้

เมื่อภาพยนตร์แห่งอดีตฉายจบลง เขาจึงตั้งจิตอธิษฐานแผ่เมตตาและอุทิศส่วนกุศลให้แก่เหล่าสัตว์ที่เขาเคยฆ่า และคงจะได้ผล เพราะเขาได้ยินชัดเจน...เสียงที่ก้องอยู่ในโสตประสาทว่า **“อโหสิ อโหสิ อโหสิ สาธุ อนุโมทามิ”**

สิ้นเสียงของเจ้ากรรมนายเวร อาการปวดแผลหายวับไปราวกับไม่เคยรู้สึกเจ็บปวดเช่นนี้มาก่อน จิตของบุรุษสูงวัยรับรู้ว่าหมดเวลาของการนั่งแล้ว เขาจึงกำหนดลืมตา เอามือคลำที่ใต้กกหูข้างขวาก็ไม่ปรากฏว่ามีแผล แถมเสื้อผ้าที่เปียกชื้นก็แห้งสนิท ไม่มีกลิ่นชวนให้ขยะแขยงใด ๆหลงเหลืออยู่ อารามดีใจเขาส่งเสียงเรียกนายสมชายและนายขุนทองดังลั่นกุฏิ

“สมชาย ขุนทอง มานี่หน่อย” นายขุนทองเข้ามาก่อน

เพราะอยู่ใกล้ ส่วนนายสมชายนั้นเมื่อไม่ได้ทำหน้าที่หิ้วปิ่นโตตามหลังท่านพระครูในเวลาที่ท่านออกบิณฑบาต จึงถือโอกาสนอนตื่นสาย และไม่ได้ยินเสียงเรียกของบุรุษวัยหกสิบ

"อาจารย์เรียกหนูเหรอฮะ" ชายหนุ่มถาม

"ถูกแล้ว ช่วยขึ้นไปเรียนให้หลวงพ่อทราบหน่อยว่าผมมีธุระขอพบด่วน"

"ฮะ แต่หนูขออนุญาตล้างหน้าแปรงฟันก่อนได้ไหมฮะ" เขาต่อรองและแล้วก็ต้องเปลี่ยนใจเมื่อเห็นท่าทางรีบร้อนของอีกฝ่าย

"ตกลงฮะ หนูจะขึ้นไปเรียนท่านเดี๋ยวนี้" เขาหายขึ้นไปอึดใจหนึ่งก็ลงมา

"หลวงลุงบอกให้ขึ้นไปได้เลยฮะ" อาจารย์ชิตจึงขึ้นไปกราบท่านพระครูสามครั้งอย่างสำนึกในบุญคุณ เขาเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ท่านเจ้าของกุฏิฟัง รู้สึกปีติจนน้ำใสๆคลอหน่วยตาทั้งสอง

"อาตมาขออนุโมทนา โยมหมดเวรหมดกรรมแล้ว กรรมเก่าชดใช้แล้ว กรรมใหม่ก็อย่าสร้างอีก นี่อาตมาหมายเฉพาะกรรมชั่วนะ อย่าไปสร้างอีก ถ้าจะสร้างก็ขอให้เป็นกรรมดี เข้าใจหรือเปล่า"

"เข้าใจครับ ผมเข็ดแล้วครับหลวงพ่อ เข็ดจริงๆ ไม่นึกเลยว่าเวรกรรมจะให้ผลทันตาเห็นในชาตินี้ **ผมลืมไปสนิทเลยครับว่าได้ทำกรรมนี้เอาไว้ ก็มันผ่านมาตั้งสามสิบปีแล้วนี่ครับ**" บุรุษสูงอายุว่า

"นั่นซิ อย่าว่าแต่สามสิบปีเลย แค่ผ่านไปเมื่อวานบางคนก็ยังลืมเสียแล้ว จริงไหม"

"จริงครับ แต่หลวงพ่อครับ ผมสงสัยเหลือเกินว่าทำไมแผล

ถึงหายเร็วนัก ตอนเริ่มนั่งสมาธิผมยังปวดแทบจะทนไม่ไหว แต่บทจะหายก็หายไปโดยไม่ทิ้งร่องรอยอะไรไว้ แม้แต่กลิ่นก็ไม่มีเหลือ ทำไมถึงเป็นเช่นนั้นครับ”

“ก็อาตมาเคยบอกแล้วไม่ใช่หรือว่า **โรคกรรมนั้นไม่เหมือนกับโรคทั่วๆไป ถ้าเจ้ากรรมนายเวรเขายังอาฆาต หมอก็รักษาให้หายไม่ได้ แต่พอเขาอโหสิ โรคก็หายไปเอง อย่าไปสงสัยเลย เป็นเรื่องของ** *กรรมวิสัย* น่ะ พระพุทธองค์ท่านตรัสห้าม เพราะเป็นอจินไตย เรื่องนี้อาตมาเคยพูดไปครั้งหนึ่งแล้ว โยมคงจำได้”

“ครับจำได้ ถ้าเช่นนั้นผมเห็นจะต้องเลิกสงสัย เพราะเดี๋ยวจะเป็น *ผู้มีส่วนแห่งความบ้าดังที่พระพุทธองค์ตรัส*” เขายิ้มทั้งน้ำตา

“เอาละ ใกล้เวลาอาหารเช้าแล้ว ไปเตรียมล้างหน้าล้างตากันก่อน เดี๋ยวอาตมาก็จะลงไปสรงน้ำเหมือนกัน”

“แล้วหลวงพ่อไม่ปวดขาหรือครับ เวลาเดินขึ้นเดินลงน่ะครับ”

“ปวดก็ต้องทนเอา นี่ก็โรคกรรมเหมือนกัน แต่อาตมาลงวันละครั้งเท่านั้น ตอนเย็นก็งดสรงน้ำ ใช้เช็ดตัวแทน” อาจารย์ชิตกำลังจะลงมาข้างล่าง นายสมชายก็เดินออกมาจากห้องพอดี เห็นท่าทางสดชื่นเบิกบานของอีกฝ่ายจึงเอ่ยทัก

“มาหาหลวงพ่อแต่เช้าเลย มีอะไรพิเศษหรือครับ”

“ผมหมดเวรหมดกรรมแล้ว ดูซิ แผลที่กกหูก็หายสนิทเลย แถมไม่มีกลิ่นน่ารังเกียจด้วย ต้องขอขอบใจสมชายกับขุนทองที่ช่วยดูแลผมอย่างดี ต่อไปนี้ผมจะเดินไปรับประทานอาหารที่โรงครัวเอง ไม่ต้องลำบากเอามาให้ผม ขอเริ่มตั้งแต่มื้อนี้เลย” คนหายป่วยพูดจ้อยๆ

“ผมขอแสดงความยินดีด้วยนะครับ” ศิษย์วัดแสดงมุทิตา

จิตเมื่อเห็นเขาพ้นทุกข์พ้นร้อน

"งั้นเดี๋ยวคุณล้างหน้าล้างตาแล้วจะได้ไปนำอาหารมาถวายหลวงพ่อ ขออนุญาตให้ผมไปช่วยยกด้วยคนนะ ตอนนี้ผมไม่มีกลิ่นน่ารังเกียจแล้ว" คนสูงวัยอาสาอยากทำหน้าที่นี้มานานนับตั้งแต่ท่านพระครูได้รับอุบัติเหตุออกบิณฑบาตไม่ได้ แต่เมื่อนึกถึงกลิ่นกายที่ไม่พึงปรารถนาของตนก็ต้องอดใจไว้

"หลวงพ่อจะลงเดี๋ยวนี้เลยหรือเปล่าครับ ผมจะได้ช่วยประคองลงไป" นายสมชายจึงตอบแทนท่านพระครูว่า

"คงไม่ต้องมั้งครับอาจารย์ ขนาดผมจะช่วยท่านก็ยังไม่ยอมบอกเดี๋ยวจะชดใช้กรรมได้ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ก็ต้องตามใจท่าน" ศิษย์วัดอดกระแนะกระแหนเสียมิได้

"เอาละๆอย่ามัวพูดมากอยู่เลย จะทำอะไรก็รีบๆไปทำซะ ฉันจะใช้เวลาตอบจดหมายอีกสักสองสามฉบับแล้วจึงจะลงไปล้างหน้า จะได้ไม่ต้องแย่งกันใช้ห้องน้ำ" ชายหนุ่มจึงลงมาทำธุระที่ห้องน้ำใต้บันได อาจารย์ชิตกราบท่านพระครูสามครั้ง แล้วจึงตามลงมา ครั้นเห็นนายขุนทองกำลังเก็บที่นอนให้ตนจึงรีบเข้าไปช่วย

"ขอโทษที ผมรีบขึ้นไปหาหลวงพ่อ เลยยังไม่ทันได้เก็บที่หลับที่นอนให้เรียบร้อยเสีย ก่อน"

"ไม่เป็นไรฮะ อาจารย์คงมีเรื่องด่วนกับหลวงลุงใช่ไหมฮะ" คนถามอยากรู้

"ก็ด่วนเหมือนกัน แต่เรียบร้อยแล้ว ผมเพียงแต่จะไปกราบเรียนท่านว่าผมหายแล้ว คุณดูนี่ซิ แผลใต้กกหูข้างขวาผมหายสนิทเลย อัศจรรย์เหลือเกิน" พูดพร้อมกับเอียงหน้าให้เขาดูตรงที่เคยมีแผล

"อุ๊ยจริงๆด้วย แล้วกลิ่นก็หายไปด้วย อาจารย์ไปทำยังไง

หรือฮะ”

“ผมก็ปฏิบัติตามที่หลวงพ่อท่านแนะนำ เป็นเพราะบารมีของท่านแท้ๆเทียวที่ทำให้ผมหายจากโรคร้าย เหมือนตายแล้วเกิดใหม่เลยนะนี่”

“งั้นอีกไม่นานอาจารย์ก็คงกลับไปอยู่บ้านใช่ไหมฮะ หนูคงคิดถึงอาจารย์แย่เลย” เมื่อพูดถึงบ้าน อาจารย์วัยหกสิบรู้สึกคิดถึงภรรยาและลูกๆขึ้นมาทันที ความขุ่นข้องหมองใจที่เคยมีต่อพวกเขาพลันมลายไปสิ้น

“ผมก็คงคิดถึงที่นี่เหมือนกัน โดยเฉพาะหลวงพ่อ”

“งั้นอาจารย์ก็อย่าเพิ่งกลับซิฮะ อยู่ไปอีกซักเดือนสองเดือน” ชายหนุ่มชวนให้เขาอยู่ต่อ

“ผมตั้งใจจะอยู่จนกว่าหลวงพ่อจะหายเป็นปกติ อยากช่วยแบ่งเบาภาระของท่านเพื่อทดแทนบุญคุณที่ท่านชุบชีวิตใหม่ให้กับผม หลังจากนั้นก็ว่าจะกลับไปเยี่ยมบ้านสักพัก ใกล้เข้าพรรษาจะกลับมาบวชที่วัดนี้” ผู้สูงอายุวางแผนชีวิต

“หนูขออนุโมทนาด้วยฮ่ะ แล้วก็ดีใจที่จะมีคนมาช่วยงานหลวงลุง ห้องน้ำว่างแล้ว เชิญอาจารย์เถอะฮ่ะ” เมื่ออาจารย์ชิตหายเข้าไปในห้องน้ำ นายขุนทองก็จัดการกวาดถูกุฏิชั้นล่างจนสะอาดสะอ้าน ส่วนชั้นบนเป็นหน้าที่ของนายสมชาย เพราะแบ่งงานกันแล้ว

“ขุนทอง วันนี้เอ็งไม่ต้องไปช่วยข้ายกสำรับของหลวงพ่อนะ อาจารย์เขาจะจัดการเอง” นายสมชายลงมาบอกกล่าว

“ก็ดีซิพี่ แบบนี้ขุนทองก๊อ ส.บ.ม.”

“อะไรของเอ็งวะ ส.บ.ม. อะไร”

“วุ้ย พี่นี่เช้ยเชย **ส.บ.ม. ก็ย่อมาจากสบายมากไง**” หนุ่มวัย

ยี่สิบเอ็ดเฉลย อาจารย์ชิตออกมาจากห้องน้ำและเช็ดหน้าเช็ดตาแห้งแล้ว นายสมชายจึงเอ่ยชวน

"ไปกันหรือยังครับ"

"แล้วขุนทองล่ะ" บุรุษสูงวัยถาม

"สองคนก็พอฮ่ะ หนูจะจัดถ้วยจัดจานขึ้นไปก่อน" เขาตอบ คนทั้งสองจึงเดินมุ่งหน้าไปยังโรงครัวเพื่อนำภัตตาหารมาถวายท่านพระครู

หลังอาหารเช้า อาจารย์ชิตและนายสมชายขึ้นไปช่วยงานท่านเจ้าของกุฏิอย่างเคย จดหมายเพิ่มจำนวนมากขึ้นในแต่ละวัน และคนที่เขียนมาล้วนแล้วแต่ขอให้ท่านช่วยแก้ปัญหา ช่วยดับร้อนผ่อนทุกข์ บ้างก็พรรณนาถึงความคับแค้นใจที่สามีไปมีหญิงอื่น ไม่มีสักฉบับเดียวที่ท่านอ่านแล้วจะเกิดความชุ่มชื่นระรื่นจิต ด้วยไม่มีใครเขียนมาบอกว่า "*หนูมีความสุข หนูรวย สามีหนูดี ลูกหนูดี หนูไม่มีปัญหาใดๆ ไม่เดือดเนื้อร้อนใจเหมือนคนอื่นเขา เพราะลูกก็ดี ผัวก็ดี คนใช้ก็ดี*" ท่านอยากจะได้รับจดหมายในทำนองนี้บ้าง หากก็ไม่มีเลย เพราะถ้าเขามีความสุขกันแล้วเขาก็จะไม่นึกถึงท่าน คนที่จะคิดถึงท่านก็คือคนมีทุกข์มีปัญหา!

ภิกษุหนึ่งรูปกับคฤหัสถ์สองคนเพิ่งจะช่วยกันตอบจดหมายไปได้ฉบับเดียว นายขุนทองก็ขึ้นมารายงาน

"หลวงลุงฮะ ท่านรัฐมนตรีมาขอพบฮะ"

"รัฐมนตรีไหนล่ะ" ท่านถาม เพราะวัดนี้มีรัฐมนตรีมาหลายคน อดีตรัฐมนตรีบ้าง รัฐมนตรีคนปัจจุบันบ้าง รัฐมนตรีในอนาคตบ้าง โดยเฉพาะประเภทหลังนี้มีมากที่สุด เพราะใครๆก็ฝันอยากจะเป็นรัฐมนตรีกันทั้งนั้น

"คนที่เคยมาเลี้ยงเพลเมื่อวันที่หลวงลุงไปเผาศพป้าเนี้ยน่ะ

ฮะ” หลานชายตอบ นายสมชายรีบแย้งว่า

“ไม่ใช่ป้าเนัยหรอกขุนทอง ป้านวลศรีต่างหาก คนชื่อเนัยเป็นลูกสาว เอ็งไปแช่งเขาซะแล้ว ระวังบาปจะกินหัวเอ็ง”

“อ้าวไหงเป็นยังงั้นไปได้ ก็หนูไม่รู้จักตัว เคยได้ยินแต่ชื่อเลยไม่รู้ว่าคนไหนเป็นแม่ คนไหนเป็นลูก จะให้ลูกตายก่อนแม่ซะแล้ว”

“แต่ความจริงยังอยู่ทั้งแม่ทั้งลูกนั่นแหละ ยังไม่มีใครตายสักคน” ศิษย์วัดว่า

“มี ก็ลูกเขยเขาไงล่ะ” คราวนี้คนที่แย้งคือท่านพระครู

“อ้าว ทำไมถึงได้กลับตาลปัตรยังงั้นล่ะ” เขาถามนายสมชาย

“เห็นหลวงพ่อบอกว่าเป็นเรื่องของกรรม ข้าก็ไม่ค่อยเข้าใจซักเท่าไรหร็อก เอ็งอยากรู้ก็ถามหลวงพ่อเอาเอง” ศิษย์วัดจัดการโยนกลองไปให้ท่านพระครู

“มัวเถียงกันอยู่นั่นแหละ เดี๋ยวรัฐมนตรีท่านก็คอยแย่ ลงไปเรียนท่านว่าข้าให้ขึ้นมาข้างบนนี้” ท่านเจ้าของกุฏิออกคำสั่ง นายขุนทองจึงลงมาข้างล่างเพื่อเรียนให้รัฐมนตรีทราบ

“ถ้าเช่นนั้นผมจะลงไปข้างล่างก่อนนะครับ เผื่อท่านมีอะไรจะคุยกับหลวงพ่อเป็นพิเศษ” อาจารย์ชิตพูดอย่างคนมีมรรยาท

“ไม่ต้องหรอกโยม ท่านเพียงแต่จะมาบอกว่าจะมาเลี้ยงเพลเนื่องในวันคล้ายวันเกิดของคุณหญิง”

“จริงหรือครับ ทำไมหลวงพ่อทราบ”

“เดี๋ยวโยมคอยดูก็แล้วกันว่าจะเหมือนที่อาตมาพูดไว้หรือเปล่า” พอดีกับรัฐมนตรีขึ้นมาถึงพร้อมผู้ติดตามซึ่งแต่งเครื่องแบบนายตำรวจยศพันเอก คนทั้งสองกราบท่านสามครั้ง

“เจริญพรท่านรัฐมนตรี อาตมาต้องขอประทานโทษที่ต้อง

ให้ขึ้นมาบนนี้ เด็กเขาคงเรียนให้ท่านทราบแล้วว่าเพราะเหตุใด" ท่านหมายถึงนายขุนทอง

"ครับ เขาบอกว่าหลวงพ่อตกบันไดขาหัก ทำไมหลวงพ่อไม่ไปหาหมอล่ะครับ"

"อาตมาไม่ชอบโรงพยาบาล **ขึ้นชื่อว่า โรง อาตมาไม่อยากเข้าสักอย่างเดียว ไม่ว่าจะเป็นโรงแรม โรงพยาบาล โรงพัก โรงศาล หรือโลงศพ"** ท่านพูดแล้วหัวเราะ

"ผมก็ไม่ชอบครับ ไม่ชอบสี่โรงหลัง แต่โรงแรกชอบครับ นี่ก็กำลังจะเดินทางไปเชียงใหม่ ไปนอนโรงแรมที่นั่น" นายขุนทองยกถาดเครื่องดื่มขึ้นมาบริการ เป็นกาแฟร้อนส่งกลิ่นหอมฉุย

"ทำไมเอามาแค่สองถ้วยล่ะ ท่านมากันสามคนนะ" เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงบอกหลานชาย

"หลวงลุงตาฝาดมั้งฮะ ท่านมากันแค่สองคนเท่านั้น ก็หนูเห็นกะตานี่นา สงสัยจะต้องเปลี่ยนแว่นใหม่แล้วละหลวงลุงเนี่ย"

"ตาข้าไม่ฝาดหรอกขุนทอง ไปชงกาแฟมาอีกถ้วยนึง แล้วไปบอกตุ๊กตาที่นั่งอยู่ในรถของท่านรัฐมนตรีมาที่นี่ บอกหลวงพ่อเชิญมาดื่มกาแฟก่อน" รัฐมนตรีสบตากับผู้ติดตามแล้วต่างก็ทำหน้างวยงง ก็อุตส่าห์ซ่อนแม่หนูคนนั้นไว้ในรถเบ๊นซ์ มีม่านลูกไม้ปิดกระจกอย่างมิดชิด เหตุไฉนท่านจึงมองเห็น มิหนำซ้ำรถก็จอดอยู่ลานวัดโน่น

"ทำไมหลวงพ่อทราบล่ะครับ" รัฐมนตรีและผู้ติดตามถามขึ้นพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย

"ทำไมอาตมาจะไม่ทราบล่ะ" ท่านพระครูถามยอกย้อน

"เด็กของผู้กำกับเขา" รัฐมนตรีรีบโยนความผิดให้คนที่ทำหน้าที่ขับรถให้ ฝ่ายนั้นโยนกลับอย่างแยบยล ด้วยการตอบว่า

"ครับ เด็กของผมเอง ผมเป็นคนเลือกสรรมาให้ท่าน แล้วท่านก็โปรดปรานมากเลยครับ เป็นวาสนาของเด็ก"

"ตอนนี้ท่านรัฐมนตรีอายุเท่าไร" ท่านเจ้าของกุฏิถาม

"หกสิบเอ็ดครับ"

"แล้วแม่หนูคนนั้นล่ะ" พันตำรวจเอกรีบตอบแทนเจ้านายว่า

"สิบหกครับ อายุเท่ากันนะครับหลวงพ่อ เพียงแต่ตัวเลขสับที่กัน ๖๑ กับ ๑๖" คนตอบหวังเอาใจเจ้านาย

"แบบนี้ถ้าจะว่าเป็นลูกสาวก็คงจะอ่อนเกินไป เป็นหลานสาวกำลังพอเหมาะ ท่านเล่นข้ามสองรุ่นเลยนะ" ท่านพระครูสัพยอก

"โธ่หลวงพ่อครับ ผมเป็นคนไม่ชอบขัดใจใคร เขาให้อะไรมาก็ต้องรับไว้หมด ถ้าหลวงพ่อจะว่าก็ต้องว่าผู้กำกับเขานะครับ"

"เอาละๆไม่ต้องเถียงกัน ว่าแต่ว่า ที่มานี่มีธุระอะไรกับอาตมาหรือเปล่า"

"มีครับ คือคุณหญิงเขาให้มากราบเรียนหลวงพ่อว่า วันที่ ๓๑ เดือนนี้ เขาจะมาเลี้ยงเพลครับ วันครบรอบวันเกิดเขา ทุกปีก็เลี้ยงฉลองกันที่บ้าน มาปีนี้เขาอยากจะเปลี่ยนสถานที่ เขาบอกมาคราวนั้นแล้วติดใจ หลวงพ่อเทศน์เก่ง" พอดีกับนายขุนทองขึ้นมารายงานว่าสาวน้อยแรกรุ่นดรุณีไม่ยอมมา คงจะอับอายขายหน้าที่เป็นเมียคนอายุคราวปู่คราวตา เป็นเมียลับๆเสียด้วย!

"งั้นผมต้องกราบลาละครับ" รัฐมนตรีเอ่ยลาเพราะห่วงว่าสาวน้อยจะรอนาน นายขุนทองตามไปส่งถึงรถ ไม่ได้คิดจะประจบประแจงรัฐมนตรี แต่เพราะติดใจในความงามของสาวแรกรุ่น หนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดตั้งจิตอธิษฐานว่า

เจ้าประคู้ณ ชาติหน้าฟ้าใหม่ขอให้ขุนทองสวยอย่างนี้บ้างเถิ้ด

"คนสมัยนี้เขาให้ของกำนัลกันแปลก ๆนะโยมนะ" ท่านพระครูพูดกับอาจารย์ชิต หลังจากรัฐมนตรีและผู้ติดตามลงไปแล้ว

"ครับ แล้วพวกข้าราชการสมัยนี้ก็เอาใจเจ้านายกันเก่งเหลือเกิน บางคนรู้กระทั่งวันเกิดของเมียน้อยนาย แต่ของเมียตัวเองกลับไม่รู้"

"ยังงี้ละมังอาตมาถึงได้ยินเขาแปลงกลอนของสุนทรภู่ให้เข้ากับยุคสมัยสุนทรภู่ท่านแต่งไว้ว่า *รู้อะไรไม่สู้รู้วิชา รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี* เขาก็มาแปลงเสียใหม่เป็น ***รู้อะไรไม่สู้รู้วิชา รู้เลียขาเลียแข้งตำแหน่งดี***" ท่านเจ้าของกุฏิพูดยิ้ม ๆ

๖๗

ทำกรรมแทนกันไม่ได้

วันที่ ๓๐ มีนาคม ท่านพระครูลงรับแขกเป็นครั้งแรก หลังจากที่หยุดไปหนึ่งเดือนเต็ม ผู้คนมารอกันแน่นกุฏิเช่นเคยเพราะเป็นวันเสาร์

เจ้าทุกข์รายที่หนึ่งเป็นสุภาพสตรีวัยสามสิบ ผิวขาว หน้าตาแม้จะดูเศร้าโศก หากก็แฝงเอาไว้ซึ่งความงดงามชนิดหาที่ติมิได้ หล่อนเข้าไปกราบท่านพระครูสามครั้งแล้วเอ่ยทั้งน้ำตาว่า

"หลวงพ่อคะ ช่วยหนูด้วย"

"โยมจะให้อาตมาช่วยอะไรก็ว่ามาเลย" ท่านพูดอย่างปรานี ครั้นเห็นรอยฟกช้ำดำเขียวที่แขนทั้งสองข้างจึงถาม

"นั่นไปโดนอะไรมา ถึงได้เนื้อตัวเขียวปั้ดออกอย่างนั้น" หล่อนร้องไห้หนักขึ้น แล้วตอบว่า

"สามีตีค่ะ"

"ทำไมถึงต้องตีด้วยล่ะ โยมไปทำอะไรให้เขาโกรธ เขาถึงได้ตีเอา แต่จริง ๆ แล้วก็ไม่ควรจะทุบตีกันแบบนี้ จะโกรธจะเคืองยังไงก็น่าจะพูดกันได้ อาตมาไม่ชอบให้ทำอย่างนี้เลย" แล้วท่านจึงพูดกับบรรดาสุภาพบุรุษที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้นว่า **"คุณพ่อบ้านทั้งหลาย อาตมาอยากจะขอร้องนะ อย่าได้รังแกแม่บ้านเขายังงี้เลย มีอย่างที่ไหน มาทุบตีกันยังกะเขาเป็นวัวเป็นควาย แบบนี้ไม่ใช่วิสัยของสุภาพ**

บุรุษ” มนุษย์เพศชายที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้น ต่างพากันสงสารหญิงสาวที่นั่งร้องไห้อยู่เบื้องหน้าท่านพระครู หนุ่มหนึ่งนึกในใจว่า *“ถ้าเมียข้าสวยยังงี้ จ้างก็ไม่ตีให้โง่ แต่ที่ต้องตีเพราะมันไม่สวย”*

“จะสวยหรือไม่สวยก็ห้ามตีเด็ดขาด ไม่ใช่ว่าต้องสวยถึงจะไม่ตี” ท่านเจ้าของกุฏิพูดพร้อมกับสบตาคนแอบนึก เจ้าหนุ่มจึงนึกต่ออีกว่า

“โอ้โฮ หลวงพ่อนี่ชั้นหนึ่งเลย ขนาดเราอุตส่าห์พูดในใจยังได้ยินเสียอีกแน่ะ”

“จะพูดในใจหรือพูดนอกใจ อาตมาก็ได้ยินทั้งนั้นถ้าอยากจะได้ยิน แต่ถ้าไม่อยากก็แล้วไป”

“**พระอรหันต์!**” หนุ่มนั้นสรุปในใจ

“อาตมาไม่ได้เป็นพระอรหันต์ อย่างเก่งก็เป็นได้แค่พระอรเห เพราะใครมีทุกข์ก็จะเหไปช่วยเขา” ผู้ที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้น ชักจะงุนงงด้วยรู้สึกว่าท่านพูดอยู่คนเดียว แถมเรื่องที่พูดก็ไม่ไปด้วยกันอีกด้วย ท่านพระครูไม่อยากให้พวกเขาต้องงงนาน จึงถามหญิงสาวผู้นั้นว่า

“โยมไปทำอะไรให้เขาโกรธหรือเปล่า เขาถึงได้ตีเอา”

“ไม่ได้ทำค่ะ แต่เขาเป็นคนขี้หึง หนูคุยกับใครไม่ได้เลย เขาหาว่าหนูพยายามจะนอกใจเขา คนอะไรก็ไม่รู้ หึงไม่ดูตาม้าตาเรือ หนูไม่อยากอยู่กับเขาแล้วค่ะหลวงพ่อ เขาตียังกะวัวกะควาย”

“แล้วเขาทำงานอะไรล่ะ”

“เป็นทหารค่ะ ทหารยศร้อยเอก อยู่ค่ายในจังหวัดลพบุรีนี่เอง เวลาจะไปทำงาน เขาก็ใส่กุญแจขังหนูไว้ในบ้านไม่ให้ออกไปไหน เกิดฟืนไฟไหม้บ้านหนูก็คงถูกย่างสดตายอยู่ในนั้น”

“โอ้โฮ หึงมากขนาดนั้นเชียวหรือ แล้วมีลูกกี่คนล่ะ มีลูก

ด้วยกันหรือเปล่า”

“มีค่ะ มีลูกชายสอง ลูกสาวสอง เข้าโรงเรียนหมดแล้ว”

“ขนาดมีลูกสี่คนก็ยังหึงหรือ”

“ค่ะ หนูถึงไม่อยากจะทนอีกต่อไป หลวงพ่อคิดดูซิคะ อยู่กันมาสิบปี เขาขังหนูไว้ในบ้านตลอด” หญิงสาวเล่า และท่านเจ้าของกุฏิก็ รู้ ว่าหล่อนมิได้พูดเกินความจริง

“ผมว่าแบบนี้ผิดปกติแล้วนะครับหลวงพ่อ สงสัยจะเป็นโรคจิต” หนุ่มที่อ้างในใจว่า *เพราะเมียไม่สวยถึงตี* เอ่ยขึ้น

“**นั่นซิ คนที่ชอบตีเมียน่ะเป็นโรคจิตทั้งนั้น**” ท่านพระครูเห็นช่องทาง *ตีวัวกระทบคราด* พ่อหนุ่มนั่นจึงจำต้องนิ่ง

“หลวงพ่อต้องช่วยหนูนะคะ” คนถูกสามีตีอ้อนวอน

“จะให้ช่วยแบบไหนล่ะ ช่วยไม่ให้เขาตียังงั้นหรือ”

“ช่วยให้หนูเลิกกับเขาน่ะค่ะ หนูเบื่อชีวิตแบบที่แล้วๆมา มันเหมือนตกนรกทั้งเป็นค่ะ”

“จะเลิกกันยังไงล่ะโยม ลูกเต้าก็มีด้วยกันตั้ง ๔ คน อาตมาไม่ชอบให้ผัวเมียเลิกร้างกัน เพราะมันจะเป็นปัญหากับลูกในภายหลัง จะให้ช่วยแบบนั้น อาตมาไม่ช่วยแน่นอน เพราะอาตมากลัวบาป” แล้วท่านจึงพูดกับผู้ที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้นว่า “ญาติโยมทั้งหลายโปรดจำเอาไว้ **การยุแหย่ให้ผัวเมียเขาเลิกกันนั้นบาปมาก ใครคิดจะทำก็ให้ล้มเลิกความคิดนั้นเสีย และใครที่เคยทำมาแล้ว ก็อย่าได้ทำอีก ไม่งั้นบาปกรรมจะตามมาถึงตัว** ขอให้เชื่ออาตมาสักครั้ง” ท่านจงใจ *เทศน์* สตรีสามคนที่มานั่งรอคิวอยู่ *กฎแห่งกรรม* ของคนทั้งสามฟ้องว่าพวกหล่อนมีความสามารถในการ *ยุแยงตะแคงแซะ* ให้ผัวเมียเขาเลิกกัน และก็ทำจนประสบความสำเร็จมาหลายคู่แล้ว

คนประเภทนี้จะรู้เรื่องของคนอื่นไปหมดทุกเรื่อง ผัวใครไป

มีเมียน้อยไว้ที่ไหน พวกหล่อนรู้หมด แต่พอผัวตัวเองมีเมียน้อย พวกหล่อนกลับไม่รู้! ที่มาหาท่าน ก็ใช่ว่าจะเลื่อมใสศรัทธา แต่มาเพื่อขอเลขเด็ด กับขอให้ท่านดูดวงให้ เมื่อท่านปฏิเสธ พวกหล่อนก็จะไม่มาเหยียบวัดนี้อีก พร้อมกันนั้นก็จะเอาไปเที่ยวโพนทะนาว่า *หลวงพ่อวัดนี้ไม่ดี!*

"ถ้าอย่างนั้นหลวงพ่อช่วยให้เขาเลิกตีหนูนะคะ" สตรีวัยสามสิบอ้อนวอน

"ตกลงโยม ถ้าช่วยแบบนี้ไม่บาป เอาละ อาตมาจะแนะวิธีการให้ ขุนทองช่วยหยิบแผ่นปลิวบทสวดมนต์มาให้โยมเขาแผ่นนึง" ท่านสั่งหลานชายแล้วพูดกับสตรีนั้นว่า

"โยมสวดมนต์นะ สวดทุกวันแล้วก็อธิษฐานขอให้เขาเลิกตี วันไหนเขาทำท่าจะตี ก็หนีขึ้นไปห้องพระเลย ไปนั่งสวดมนต์อยู่ในห้องพระนั่นแหละ รับรองว่าเขาไม่กล้าตีคนที่กำลังสวดมนต์หรอก"

"แต่ถ้าเขาตีล่ะคะ" หล่อนถามอย่างหวั่นหวาด

"ให้มาตีอาตมาแทน บอกเขาเลยว่า ถ้าจะตีคนที่กำลังสวดมนต์ ก็ให้ไปตีหลวงพ่อวัดป่ามะม่วงโน่น" คราวนี้หล่อนยิ้มทั้งน้ำตา คนอื่นๆพลอยยิ้มไปด้วย

"ถ้าเกิดเขามาตีหลวงพ่อจริงๆหนูก็บาปแย่น่ะซิคะ" หล่อนว่า

"เขาไม่ตีหรอกหนู แหม อย่าไปดูถูกสามีเราถึงขนาดนั้นซิ อาตมาดูแล้วเขาก็เป็นคนดีพอสมควร"

"ถ้าดีแล้วทำไมต้องตีเมียด้วย" สตรีผู้หนึ่งถามขึ้น

"ก็เขาหึง ทำไมถึงต้องหึง โยมรู้ไหม" ท่านถามสตรีผู้นั้น

"ไม่ทราบค่ะ"

"ไม่ทราบหรือคะ ถ้างั้นอาตมาจะตอบให้ ที่เขาหึงก็เพราะ

เขาหวงแล้วทำไมเขาถึงหวง โยมตอบซิ"

"ไม่ทราบค่ะ" หล่อนยืนยันคำตอบเดิม ท่านพระครูจึงเฉลยว่า

"เพราะเขาตกห้วงรัก" แล้วพูดกับบรรดาสุภาพบุรุษว่า "โยมผู้ชายอย่าไปทำอย่างนั้นนะ อย่าไปตกห้วงรักถึงขนาดทุบตีแม่บ้านเขานะ เกิดเขาหนีไปแล้วใครจะหุงข้าวให้เรากิน ต้องเอาใจเขาไว้มากๆ เขาจะได้อยู่กับเรานานๆ"

"หลวงพ่อครับ แต่ที่บ้านผมแม่บ้านเขาไม่ได้หุงข้าวให้ผมกินหรอกครับ ผมเป็นฝ่ายหุงให้เขากินครับ หุงมาตั้งแต่แต่งงานกันใหม่ๆ จนเดี๋ยวนี้ลูกสามแล้ว" บุรุษร่างท้วมพูดฉาดฉาน ที่กล้าพูดได้เต็มปากเต็มคำ เพราะคนเป็นเมียไม่ได้มา หากว่าหล่อนมาด้วยแล้วไซร้ ใครเลยจะกล้าพูด นี่ก็จะมานิมนต์ท่านไปงานทำบุญวันเกิดเมีย

"ก็ดีแล้วนี่ แสดงว่าโยมเป็นสามีที่ประเสริฐมาก ใครมีพ่อบ้านแบบนี้สบายไปเจ็ดชาติเลย" ท่านเจ้าของกุฏิชม

"แต่ผมว่าไม่ดีนะครับหลวงพ่อ ผู้หญิงต้องเป็นแม่บ้านแม่เรือน ไม่ใช่ให้สามีมาทำให้กิน ผมยอมไม่ได้เด็ดขาด" พ่อบ้านผู้หนึ่งแสดงความเห็น

"ที่โยมว่ามานั้นมันก็ถูก แต่ถูกสำหรับคนรุ่นเก่า ที่ผู้ชายเป็นฝ่ายหาเลี้ยงครอบครัว ผู้หญิงอยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน เป็นแม่บ้าน **แต่สมัยนี้ ผู้หญิงต้องออกทำงานนอกบ้านเช่นเดียวกับผู้ชาย ฉะนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ผู้ชายจะมาทำงานบ้านแทนผู้หญิงเขาบ้าง** โยมเห็นด้วยไหม" ท่านถามคนหุงข้าวให้เมียกิน

"เห็นด้วยครับหลวงพ่อ แล้วแม่บ้านของผมเขาก็ทำงานหนักมาก กลางวันสอนโรงเรียนมัธยม เย็นสอนพิเศษที่บ้าน กลาง

คืนก็ต้องเขียนบทความส่งนิตยสาร เลยไม่มีเวลามาทำหน้าที่แม่บ้าน ผมไม่ชอบเอาเปรียบผู้หญิง แล้วผมก็ไม่ใช่คนขี้อิจฉาด้วย **ผู้ชายบางคนนะครับ อิจฉาแม้กระทั่งเมียตัวเอง กลัวเมียจะสบาย เลยต้องแกล้งใช้ให้ทำงานอย่างกับทาส**" เขาตั้งใจพูดแดกดันผู้ชายคนนั้น

"คุณว่าใคร พูดยังงี้หมายความว่ายังไง" บุรุษนั้นมีโทสะท่าทางเขาบอกชัดว่าพร้อมจะเอาเรื่อง

"ผมก็ว่าคนที่เป็นอย่างที่ผมว่า คุณมาเดือดร้อนอะไรด้วยอ๋อ หรือว่าคุณเป็นอย่างที่ผมว่า" อีกฝ่ายตั้งใจยั่วโทสะ บุรุษนั้นสุดจะทานทน เขาผุดลุกขึ้นยืนท่ามกลางความตระหนกตกใจของคนทั้งกุฏิ

"พูดยังงี้มันต้องสั่งสอนกันหน่อยละ" คนพูดถลกแขนเสื้อขึ้น

"ขอโทษนะครับ ผมขอร้องว่าอย่ามีเรื่องมีราวกันในวัดในวาเลยนะครับ อย่างน้อยก็นึกว่าเห็นแก่หลวงพ่อท่าน" อาจารย์ชิตเอ่ยห้าม บุรุษเจ้าโทสะจึงนั่งลง แต่ยังแสดงอาการฮึดฮัดอย่างไม่พึงพอใจ เห็นอีกฝ่ายเอาจริง คนไม่ชอบเอาเปรียบเมียจึงต้องนิ่งขืนมีเรื่องมีราวกันก็รังแต่จะนำความเดือดเนื้อร้อนใจมาให้คนเป็นเมีย

"หลวงพ่อเจ้าคะ ทำบุญแทนกันได้ไหมเจ้าคะ" สตรีวัยกลางคนถาม

"ทำแทนกันแบบไหนล่ะโยม"

"คือยังงี้เจ้าค่ะ พ่อเด็กเขาเป็นคนไม่เชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ ชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต อิฉันก็เตือนเขา เขาก็ไม่เชื่อ อิฉันก็ขอร้องเขาว่ายังไงๆก็หยุดฆ่าวันพระสักวันก็ยังดี พอถึงวันพระ อิฉันก็บอกเขา เขาก็ถามว่าวันนี้วันพระกี่ค่ำ อิฉันบอกสิบห้าค่ำ เขา

ก็ว่า *ดีแล้ว วันนี้ข้าจะต้องฆ่ามันให้ได้สิบห้าตัว* พูดจบเขาก็ไปตลาด ไปซื้อปลาหมอเป็นๆมาสิบห้าตัว มาฆ่าต่อหน้าต่อตาอิฉัน”

“แล้วโยมทำยังไงล่ะ”

“อิฉันก็ไม่ทราบจะทำยังไงเจ้าค่ะ ก็ได้แต่สงสารเขา เวลาอิฉันทำบุญใส่บาตร อิฉันก็จะอุทิศส่วนกุศลให้เขา อธิษฐานว่า บุญทั้งหมดที่อิฉันทำ อิฉันขอยกให้สามี ขออย่าให้เขาต้องตกนรกเลย แบบนี้ได้ไหมเจ้าคะ อิฉันทำบุญแทนเขาแบบนี้ได้หรือเปล่า เพราะอย่างอื่นเขาดีหมดเสียอยู่เรื่องเดียวนี่แหละเจ้าค่ะ”

“**ทำกรรมแทนกันไม่ได้หรอกโยม บุญนั้นก็คือกุศลกรรม ใครทำใครได้ การจะตกนรกหรือขึ้นสวรรค์ตัวเองต้องทำเอง คนอื่นจะมาทำแทนไม่ได้ ใครทำดีย่อมได้ดีทำชั่วย่อมได้ชั่ว**”

“แล้วอิฉันจะช่วยเขายังไงเจ้าคะ เขาถึงจะไม่บาป”

“เรื่องอย่างนี้มันก็พูดยากนะโยม เรื่องบุญเรื่องบาป ใครทำใครได้ อย่าว่าแต่คนธรรมดาอย่างเราๆจะทำแทนกันไม่ได้เลย แม้พระอรหันต์ท่านก็ยังทำแทนคนอื่นไม่ได้ อย่างเช่นเรื่องของพระเจ้าอโศกมหาราช พระองค์มีพระโอรสพระธิดาเป็นพระอรหันต์ คือ *พระมหินท์* กับ *พระภิกษุณีสังฆมิตตา* แต่พระองค์ก็ยังไปเกิดเป็นงูเหลือม พระองค์เองก็ทำบุญไว้กับพระพุทธศาสนามาก แต่ทำไมถึงไปเกิดเป็นงูเหลือมโยมรู้ไหม”

“ไม่ทราบเจ้าค่ะ”

“เพราะโทสะ ตอนจะสวรรคตโกรธเสนาบดี คือตอนที่พระองค์ประชวรได้สั่งให้อำมาตย์นำพระราชทรัพย์มาบริจาคให้คนยากคนจน เสนาบดีก็ห้ามไม่ให้อำมาตย์ทำตาม บอกว่าพระองค์ทำบุญมากจนพระราชทรัพย์จะหมดพระคลังอยู่แล้ว อย่าทำอีกเลย พระองค์ก็ทรงพระพิโรธ คือโกรธเสนาบดีกระทั่งสิ้นพระชนม์ เมื่อ

ดับจิตในขณะที่จิตเป็นอกุศล ก็เลยไปเกิดในทุคติ คือเกิดในกำเนิดเดรัจฉาน ไปเป็นงูเหลือม"

"วันหนึ่งพระมหินท์ซึ่งตอนนั้นสำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้ว พระองค์ก็อยากจะทราบว่า พระราชบิดาสวรรคตแล้วไปเกิดที่ไหน ก็ใช้ญาณตรวจสอบดู จึงได้ทรงทราบว่า พระราชบิดาไปเกิดเป็นงูเหลือม นี่เห็นไหม อบายน่ะไปง่ายเหลือเกิน เผลอสตินิดเดียวไปเกิดเป็นเดรัจฉานเสียแล้ว แล้วโยมรู้หรือเปล่าว่า ไปเกิดเป็นเดรัจฉานไม่ดียังไง"

"ไม่ทราบเจ้าค่ะ"

"ไม่ทราบอีกแล้ว แหม คนที่มาวัดนี้ตอบเป็นอยู่อย่างเดียว *ไม่ทราบเจ้าค่ะ*" ท่านเลียนเสียงสตรีผู้นั้น

"ก็อิฉันไม่ทราบจริงๆนี่เจ้าคะ" นางว่า

"อ้อ ไม่ทราบจริงๆ หรือเจ้าคะ อาตมานึกว่าแกล้งไม่ทราบเสียอีก" ท่านพูดยิ้มๆ คนอื่นๆพลอยยิ้มไปด้วย

"เป็นเดรัจฉานไม่ดีตรงที่หมดโอกาสสร้างบุญสร้างกุศลน่ะโยม นอกจากนี้ยังเป็นช่องทางให้ประกอบอกุศลกรรมได้ง่ายอีกด้วย เพราะตัวโมหะมันครอบงำ อย่างงูเหลือมตัวที่เคยเป็นพระเจ้าอโศกนั้น ตอนที่พระมหินท์ท่านเล็งญาณไปทอดพระเนตร โยมรู้ไหมว่ากำลังทำอะไรอยู่"

"ไม่ทราบเจ้าค่ะ"

"ไม่ทราบอีกแล้ว ถ้าอย่างนั้นมีอะไรบ้างที่โยมทราบน่ะ ไหนบอกอาตมามาซิว่า โยมทราบอะไรบ้างเจ้าคะ"

"*ทราบว่าหลวงพ่อใจดีเจ้าค่ะ มาวัดนี้แล้วสบายใจ แล้วอาหารก็อร่อย แถมหลวงพ่อไม่เคยบอกบุญเรี่ยไรเงินอีกด้วย ใครมีศรัทธาจะทำก็ทำ ใครไม่ทำ หลวงพ่อก็ไม่ว่า* ไม่เหมือนบางวัดที่

พอไปถึงยังไม่ทันจะนั่ง สมภารท่านก็แจกใบฎีกาเสียแล้ว” คราวนี้คนไม่ทราบสาธยายเสียยืดยาว

“โอ้โฮ ทราบเยอะเหมือนกันนี่ แหม อาตมาก็นึกว่าไม่ทราบอะไร” ท่านสัพยอก สตรีนั้นยิ้มเบิกบานกับคำชม

“ตกลงงูเหลือมพระเจ้าอโศกกำลังทำอะไรอยู่เจ้าคะ” นางไม่ลืมที่จะทวงคำถาม

“ก็ทำบาปน่ะซิ ทำยังไงรู้ไหม อ้อ ไม่ต้องตอบก็ได้ เพราะอาตมารู้แล้วว่า โยมจะตอบยังไง งูเหลือมตัวนั้นกำลังวิดน้ำ วิธีวิดน้ำของเขาก็คือ เอาหัวพาดต้นไม้ต้นหนึ่ง หางพาดอีกต้นหนึ่ง แล้วเอาลำตัววิดน้ำ วิดน้ำทำไมรู้ไหม โยมลองตอบซิ” ท่านถามสตรีที่ถูกสามีตี”

“ไม่ทราบค่ะ”

“จะกินปลา ก็หนองน้ำมันมีปลา เขาก็อยากจะกินปลา แล้วก็ฉลาดเสียด้วย แต่ฉลาดในทางที่ผิด เพราะเป็นเดรัจฉาน จะไม่รู้เรื่องบาปบุญคุณโทษ”

“หลวงพ่อครับ หลวงพ่อเคยเทศน์บนศาลาการเปรียญ วันที่เท่าไรเดือนอะไร ผมก็จำไม่ได้เสียแล้ว แต่ที่จำได้คือ หลวงพ่อเทศน์ว่า**คนที่ตายขณะที่จิตมีโทสะ จะไปเกิดเป็นสัตว์นรก ถ้ามีโลภะจะไปเกิดเป็นเปรตหรืออสุรกาย แต่ถ้ามีโมหะ จะไปเกิดเป็นเดรัจฉาน** แต่ทำไมพระเจ้าอโศกจึงไปเกิดเป็นงูเหลือม ทั้งที่ตอนดับจิต พระองค์โกรธเสนาบดี” บุรุษผู้หนึ่งถาม

“เรื่องนี้มันลึกซึ้งนะโยม เรื่องของจิตนี่ลึกซึ้งมาก แต่อย่างไรก็ตาม คนที่กำลังจะตายนั้น ถ้าจิตเขาเป็นอกุศล เขาจะไม่รู้ตัวเลยว่า ขณะนั้นจิตของเขามีโลภะ หรือโทสะ หรือโมหะ แต่เท่าที่อาตมาวิจัยนะอาตมาว่า มีทั้งสามตัวนั่นแหละ เพียงแต่ว่าตัวไหน

จะมากกว่าอีกสองตัว ถ้าดับจิตขณะที่ตัวไหนมีดีกรีสูง ก็จะไปเกิดตามกรรมนั้นๆ”

“ในกรณีของพระเจ้าอโศก แม้พระองค์มีโทสะอยู่ก็จริง แต่ก็เป็นโทสะที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของโมหะ โมหะซึ่งมีกำลังแรงกว่า จึงส่งผลให้ไปอุบัติในกำเนิดเดรัจฉาน เห็นหรือยังว่า แม้พระองค์จะทรงสร้างคุณประโยชน์ใหญ่หลวงให้กับพระศาสนา แต่เมื่อถึงเวลาละโลกนี้ไป ก็ยังต้องไปเกิดในทุคติ นับประสาอะไรกับคนที่ไม่เคยสร้างคุณความดีเลย ขอให้ญาติโยมเก็บไปคิดเป็นการบ้านนะ”

“ตกลง อิฉันไม่มีทางช่วยพ่อเด็กเขาได้เลยหรือเจ้าคะ” หน้าตาและท่าทางคนถามบ่งบอกว่าทุกข์ร้อน

“ถ้าจะช่วยได้ โยมก็ต้องสวดมนต์ สวดมากๆ แล้วอธิษฐานขอให้ส่วนกุศลที่โยมทำ ช่วยให้เขาเลิกทำปาณาติบาต ส่วนเขาจะเลิกได้หรือไม่ได้ ก็ขึ้นอยู่กับกรรมของเขา”

“ต้องให้เขาสวดด้วยไหมเจ้าคะ”

“ไม่ต้องหรอก เพราะจะไปบอกยังไงๆ เขาก็ไม่ยอมทำเพราะเขาไม่เชื่อ คนเราลงไม่มีศรัทธาเสียแล้วก็เลิกพูดกัน”

“งั้นก็แปลว่า ถึงแม้อิฉันจะสวดมนต์ แต่ก็ไม่อาจช่วยเขาได้ยังงั้นหรือเจ้าคะ” นางรู้สึกสับสน

“ได้ซิ ได้ในแง่ที่ว่า เมื่อโยมสวดมนต์มากๆ โยมก็จะรู้ว่าเมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา นั้นมันมีขอบเขตแค่ไหน เพียงใด แล้วโยมก็จะวางใจให้เป็นอุเบกขาได้ เขาก็จะไม่เป็นสาเหตุทำให้โยมทุกข์อีกต่อไปยังไงล่ะ”

“หลวงพ่อยิ่งพูด อิฉันก็ยิ่งงงเจ้าค่ะ”

“ทำไมจะไม่งงล่ะ ก็ธรรมะของพระพุทธเจ้าไม่ได้มีไว้ให้พูดกันเฉยๆ แต่มีไว้ให้ปฏิบัติ เอาเถอะ เมื่อโยมปฏิบัติแล้วก็จะหายงงไปเอง ขอให้เชื่ออาตมาสักครั้ง เชื่อประเทศไทยสักครั้ง”

๖๘

ทิดบวบ

เจ้าทุกข์รายต่อมาเป็นคู่สามีภรรยาวัยสี่สิบเศษ ใบหน้าของบุคคลทั้งสองดูหมดอาลัยตายอยากในชีวิต กราบท่านพระครูแล้ว คนเป็นเมียก็เอ่ยขึ้นว่า

"หลวงพ่อช่วยทิดบวบเขาด้วยเถิดจ้ะ"

"ช่วยอีกแล้ว แหม ใครๆมาก็จะให้ช่วยทั้งนั้น ไม่มีสักรายที่จะมาบอกว่า *หลวงพ่อเจ้าคะ ดิฉันจะมาช่วยหลวงพ่อเจ้าค่ะ มีอะไรให้ดิฉันช่วยบ้างเจ้าคะ*" ท่านพูดเสียงอ่อนเสียงหวาน ลอยหน้าลอยตาเสร็จสรรพ เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศเคร่งเครียดให้เป็นครึกครื้นมีชีวิตชีวา คนอื่นๆพากันหัวเราะในมุขตลกของท่าน แต่สองผัวเมียหัวเราะไม่ออกเพราะความทุกข์ท่วมท้นทับอกอยู่

"เอาละ โยมมีอะไรก็ว่าไปเลย อาตมาช่วยได้ก็จะช่วย"

"แกเล่าซิ เล่าให้ท่านฟัง" คนเป็นเมียบอกตาผัว

"แกเล่าแหละดีแล้วข้าใจคอไม่ดี เล่าไม่ถูก" ตาผัวว่า

"มัวเกี่ยงกันอยู่นั่นแหละ เอาละ ใครเป็นต้นเหตุของเรื่องก็ให้คนนั้นเล่า" ท่านพระครูตัดสิน

"ทิดบวบจ้ะหลวงพ่อ ตานี่แหละเป็นตัวต้นเหตุทำให้พี่น้องลูกหลานฉันพลอยเดือดร้อนไปหมด" คนเป็นเมียถือโอกาส ฟ้อง

"เอ้า งั้นโยมบวบก็เล่าไปว่า ต้นสายปลายเหตุมันเป็นยัง

ไง” นายบวบจึงต้องเล่าว่า

“คืออย่างนี้ครับหลวงพ่อ ผมถูกใส่ร้ายว่าไปเผาไร่เขา คือผมมีอาชีพทำไร่ เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว ผมก็ไปเผาไร่ เผาเสร็จผมก็ตรวจตราดูจนเห็นไฟดับเรียบร้อยแล้วจึงกลับบ้าน พักใหญ่ๆไร่อ้อยที่ติดกับไร่ผมถูกไฟไหม้ ผมก็ไปช่วยเขาดับ แต่ช่วยไม่ไหวเพราะไฟมันลามมาทุกทิศเลย ในที่สุดมันก็ไหม้หมดทั้งแปลงเลยครับ”

“แล้วยังไง เราไปช่วยเขาดับก็ดีแล้วนี่นา”

“ครับ แต่เขามาโทษครับ มาโทษว่า ไฟจากไร่ผมลามไปไหม้ไร่เขา มีพยานรู้เห็นหลายคน เขามาบอกผมว่าไฟมันไหม้มาจากทิศทางที่ตรงข้ามกับไร่ผม เจ้าของเขาเจตนาเผาไร่ตัวเองแล้วโยนความผิดมาให้ผม” เรื่องนี้จำเป็นที่จะต้องใช้ *เห็นหนอ* เข้าตรวจสอบ จะได้รู้ว่าใครผิดใครถูกกันแน่

“อ้าว นี่โยมไปทำให้เขาโกรธนี่ เขาก็เลยใส่ร้ายเอาน่ะซิ”

“ทำให้เขาโกรธยังไงครับ” นายบวบไม่เข้าใจ

“ก็เขาเจตนาจะเผาไร่เพื่อเอาเงินค่าประกัน แล้วโยมอุตส่าห์ไปดับของเขา เขาก็โกรธน่ะซิ เรื่องมันยุ่งเสียแล้วละ”

“ครับ ยุ่งมากเลยครับ พอเขากล่าวหา เขาก็เขียนหนังสือขึ้นฉบับหนึ่งให้ผมเซ็นรับว่าเป็นคนเผาไร่เขาจริงและเขาเรียกค่าเสียหายสองหมื่นบาท”

“แล้วโยมก็เซ็นให้เขาไปเรียบร้อย”

“ครับ”

“แหม ฉลาดจริงๆ ฉลาดในการหาเรื่องเดือดร้อนมาให้ตัวเองและลูกเมีย”

“นั่นซิจ๊ะหลวงพ่อ ผัวฉันมันฉลาดยังกะควาย นี่ไม่ได้หาเรื่องเดือดร้อนมาให้ลูกเมียเท่านั้น พี่น้องฉันก็พลอยเดือดร้อนไป

ด้วย เขาจับไปขังคุกไว้คืนนึง หลานฉันต้องเอาที่ดินไปประกันถึงได้ออกมานั่งอยู่ที่นี่ได้" นางบัวผันพูดอย่างคั่งแค้น แค้นทั้งฝ่ายโจทก์ ทั้งฝ่ายจำเลยคือผัวตัวดีนั่นแหละ

"หลวงพ่อพอจะมีทางช่วยผมบ้างไหมครับ นี่เขาก็ฟ้องทั้งทางอาญาและทางแพ่ง ผมไม่อยากติดคุกเลย แค่ไปอยู่ในห้องขังคืนเดียวผมยังแทบบ้า"

"แล้วพวกพยานเข่าทำไมไม่มาเป็นพยานให้"

"เขาไม่กล้าครับ เพราะเจ้าของไร่เป็นคนมีอิทธิพล ไม่มีใครกล้ามาเป็นพยานให้ผมหรอกครับ"

"งั้นก็เห็นจะลำบากเสียแล้ว" ได้ยินท่านพูด นายบวบถึงกับน้ำตาตก

"หลวงพ่อไม่มีทางช่วยผมเลยหรือครับ" เขาอ้อนวอนเสียงเครือ

"หนักใจ เรื่องนี้อาตมาหนักใจจริงๆ ก็โยมไปผูกไว้เสียแน่นแล้วจะมาให้อาตมาแก้ เรียนผูกแล้วก็ควรจะเรียนแก้ด้วยตัวเองมันถึงจะถูก" ท่านเจ้าของกุฏิพูดอย่างอ่อนใจ

"หลวงพ่อกรุณาผมด้วยเถิดครับ จะให้ผมทำอะไร ผมยอมทั้งนั้น ขออย่างเดียว อย่าให้ผมไปติดคุกเลย ผมกราบละครับ" เขาก้มลงกราบด้วยทีท่าน่าสงสาร

"เอาละ ทางเดียวที่พอจะช่วยได้ก็คือให้โยมสองคนพากันมาเข้ากรรมฐานสักเจ็ดวัน ทำได้ไหมล่ะ" ท่านเสนอวิธีที่ดีที่สุดให้

"ผมคงมาไม่ได้หรอกครับหลวงพ่อ เพราะผมต้องทำไร่ นี่ก็จะเริ่มไถแล้ว พอฝนลงก็จะหยอดข้าวโพด" สามีนางบัวผันว่า ท่านพระครูรู้สึกสมเพชเวทนาบุรุษตรงหน้าเสียนัก จึงถามเขาว่า

"แล้วถ้าโยมไปติดคุกล่ะ โยมจะมีโอกาสมาทำไร่ไหม อาตมา

ขอถามหน่อยเถอะ”

“ไม่มีครับ ผมถึงมาขอความเมตตาหลวงพ่อให้ช่วยไงครับ โปรดช่วยอย่าให้ผมต้องติดคุกเลย” คนที่เมียยกย่องว่าฉลาดเหมือนควายชี้แจง

“โยม” ท่านเจ้าของกุฏิเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่แสนสุดจะระอา **“ทำกรรมแทนกันไม่ได้หรอกนะ แล้วรับผลแทนกันก็ไม่ได้อีกเหมือนกัน เรื่องนี้โยมเป็นคนทำขึ้น โยมก็ต้องรับผล** นี่อาตมาก็เสนอแนวทางที่ดีที่สุดให้แล้ว ถ้าโยมทำไม่ได้ อาตมารับรองว่าติดคุกแน่ เลือกเอาก็แล้วกันว่า ระหว่างติดคุกกับเข้ากรรมฐาน โยมจะเลือกอย่างไหน”

“เลือกมาเข้ากรรมฐานครับ” คนตอบไม่รั้งรอ เข็ดเสียนักกับการนอนในคุก

“หลวงพ่อครับ ทำไมผมถึงโชคร้ายอย่างนี้ครับ ผมหากิน*ในทางสุจริตไม่เคยคดโกงใคร แต่ผมก็ต้องมาถูกใส่ร้าย ส่วนเจ้าคนที่มันใส่ร้ายผม มันหากินในทางทุจริต คดโกง เป็นชู้กับลูกกับเมียคนอื่น แต่มันกลับมั่งมีศรีสุขร่ำรวยเงินทองมหาศาล ขณะที่ผมจนลงๆ แบบนี้ไม่เรียกว่าทำดีได้ชั่วทำชั่วได้ดีหรือครับ*” นายบวบพูดอย่างคนที่มองโลกในแง่ร้าย บวกกับความโง่เขลาเบาปัญญาของตัวเองด้วย

“โยมอย่าไปคิดว่า ความดีคือความรวย ความชั่วคือความจนซิ เพราะมันคนละเรื่องกัน อาตมาขอยืนยันว่า **ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว คนทุกวันนี้ให้ค่าทางวัตถุมากกว่าจิตใจ อะไรๆก็วัดกันด้วยวัตถุ แม้แต่ความดีความชั่ว คนดีก็คือคนรวย คนชั่วก็คือคนจนใช่ไหม เดี๋ยวนี้คนเขาคิดกันอย่างนี้ใช่ไหม”**

“ครับส่วนใหญ่คิดอย่างนี้” คนไม่อยากติดคุกตอบ

"นี่แหละๆ สังคมทุกวันนี้ถึงได้สับสนวุ่นวาย ก็เพราะคนพากันยึดถือค่านิยมผิดๆอย่างนี้ แล้วคนที่ยอมลดตัวลงไปเป็นทาสของเงิน ยอมทำบาปทำชั่วเพราะเงินตัวเดียว อาตมาเห็นแล้วก็ให้รู้สึกสะท้อนสะเทือนในหัวใจ

แต่โยมเชื่อไหมล่ะ *เวลาที่กฎแห่งกรรมมาให้ผล เงินทองก็ช่วยอะไรไม่ได้ จริงอยู่ เราอาจจะเห็นว่า เงินทองมันสามารถซื้ออะไรได้เกือบทุกอย่าง ซื้อแม้กระทั่งคนบางคน แต่มันก็จะเป็นอย่างนี้เฉพาะในโลกมนุษย์เท่านั้น สำหรับในปรโลก เงินทองไม่มีความหมายเลย คนที่ทำความชั่วจะต้องตกนรก ถึงจะเอาเงินสักสิบล้านไปจ้างยมบาลไม่ให้ลงโทษ เขาก็ไม่รับจ้าง เพราะเงินไม่มีความหมายสำหรับเขา*

ฉะนั้นโยมไม่ต้องน้อยอกน้อยใจว่า เราทำความดี แต่ทำไมถึงจน คนทำความชั่วกลับร่ำรวย แล้วก็ไม่ต้องไปอิจฉาคนชั่ว ไม่ต้องไปอิจฉาเขา เพราะคนพวกนี้น่าสงสารมากกว่าน่าอิจฉา กฎแห่งกรรมทำหน้าที่เมื่อไร เมื่อนั้นเขาก็จะรู้ละว่า ทำชั่วต้องได้ชั่ว"

"ครับ ฟังหลวงพ่อแล้วผมสบายใจขึ้นมากเลยครับ ถ้าเช่นนั้นผมกับแม่บ้านขอกราบลา พรุ่งนี้จะมาเข้ากรรมฐานนะครับ"

"เจริญพร ขอให้โยมจงหมดเคราะห์หมดโศก แล้วก็อย่าเปลี่ยนใจเสียล่ะ ถ้าไม่มาเข้ากรรมฐาน อาตมารับรองว่าต้องติดคุกแน่"

"ครับ เป็นตายยังไงผมต้องมาแน่ ขอกลับไปเอาเสื้อผ้าก่อนนะครับ" คนทั้งสองกราบลาท่านพระครูแล้วลุกออกไป หน้าตาดูสดชื่นขึ้นเพราะมีความหวัง

"หลวงพ่อเจ้าคะ อิฉันไม่อยากจะพูดว่า ขอให้หลวงพ่อช่วย แต่อิฉันก็ไม่อยากมุสา เพราะที่มานั่งรอคิวตั้งแต่เช้านี่ ก็เพื่อจะมา

ให้ท่านช่วยเจ้าค่ะ” สตรีวัยห้าสิบอารัมภบท

“จะให้ช่วยอะไรล่ะโยม เอาเถอะ ว่าไปเลย ไม่ต้องเกรงใจ เพราะถ้าเกรงใจโยมก็คงไม่มาใช่ไหม”

“แหม หลวงพ่อพูดแบบนี้ คนฟังก๊อสะดุ้งแย่ เขาเรียกว่ายิงปืนนัดเดียวได้นกเป็นฝูง” สตรีหน้าตาจิ้มลิ้มผู้หนึ่งต่อว่า

“ก็หรือโยมว่าอาตมาพูดไม่จริงล่ะ ที่อาตมาพูดนั้นไม่จริงใช่ไหม” ท่านถามยิ้มๆ

“จริงค่ะ แต่เป็นความจริงที่เสียดแทงใจคนฟัง หลวงพ่อไม่น่าพูดตรงๆอย่างนี้” หญิงสาวตัดพ้อ

“ก็อาตมาเป็นคนตรง จึงต้องพูดตรงๆ อ้อมค้อมกับใครเขาไม่เป็น เอาละ โยมมีอะไรก็ว่าไป” ท่านบอกสตรีวัยห้าสิบ

“คือยังงี้เจ้าค่ะหลวงพ่อ อิฉันแสนจะอึดอัดกลัดกลุ้ม **ชีวิตหาความสุขสงบไม่ได้เลย บ้านก็ขัด วัดก็ขูด พูดไม่ออกเจ้าค่ะ”**

“โอ้โฮ ขนาดพูดไม่ออกยังพูดได้คล้องจองกันถึงปานนี้” ท่านเจ้าของกุฏิออกปากชม “ไหนว่าวัดขูดน่ะเป็นยังไง ลองอธิบายให้อาตมาฟังซิ”

“เป็นยังงี้เจ้าค่ะ คือว่า อิฉันมีอาชีพทำนา บ้านอยู่อ่างทอง รายได้ก็ไม่แน่ไม่นอน เพราะเดี๋ยวแล้งเดี๋ยวน้ำท่วม ความเป็นอยู่ก็ค่อนข้างขัดสน ทีนี้สมภารข้างบ้านก็มาเรี่ยไร บอกปีนี้ขอเรี่ยไรสร้างโบสถ์ห้าพัน อิฉันกับพ่อเด็กก็ไม่รู้ว่าจะทำยังไง ก็ผัดท่านว่ารอให้เก็บเกี่ยวขายข้าวได้แล้วค่อยให้ พออิฉันขายข้าวเสร็จ ท่านก็มาทวงทันที แต่ทีนี้มันยังงี้ซิเจ้าคะหลวงพ่อ” นางหยุดเล่าด้วยเกิดความรู้สึกลังเล เพราะเรื่องที่จะเล่านั้นเกี่ยวพันไปถึงคนเป็นพระ หากพระท่านเข้าข้างกัน นางนั่นแหละจะเดือดร้อน

“มันยังงี้น่ะยังไง ว่าต่อไปซิโยม”

"ฉันชักไม่กล้าเล่าแล้วละเจ้าค่ะ ดีไม่ดี หลวงพ่อจะพลอยโกรธฉันไปด้วย" คนเล่าพูดออกตัว

"รับรองอาตมาไม่โกรธ อาตมาเลิกโกรธมาหลายปีแล้ว โยมจะพูดอะไรก็พูดได้เลย" เมื่อท่านพูดเช่นนี้ นางจึงเล่าต่อไปว่า

"คือปีนี้อิฉันขายข้าวได้แค่สองหมื่น ก็ใช้หนี้ใช้สินเขาไปหมื่นนึง เหลืออีกหมื่นนึงก็ต้องเก็บไว้ทำทุนสำหรับปีต่อไป ถ้าเอาไปทำบุญเสียห้าพัน อิฉันกับครอบครัวก็จะต้องลำบาก อิฉันก็เลยต้องต่อรองท่านว่า ขอทำสองพันจะได้หรือไม่"

"แล้วท่านว่ายังไง"

"ท่านไม่ยอมเจ้าค่ะ ท่านบอกพูดก็ต้องเป็นพูด โกหกพระโกหกเจ้าจะต้องตกนรก อิฉันก็กลุ้มใจกลัวตกนรกเจ้าค่ะ หลวงพ่อช่วยบอกอิฉันทีว่าจะทำยังไง"

"แล้วโยมคิดว่าจะทำยังไงล่ะ" ท่านเจ้าของกุฏิย้อนถาม

"อิฉันก็ไม่รู้ว่าจะทำยังไงซิเจ้าคะ ถึงได้มาเรียนถามหลวงพ่อ" นางหยุดคิดนิดหนึ่งแล้วจึงพูดขึ้นว่า "อิฉันจะทำยังงี้ได้ไหมเจ้าคะ"

"ทำยังไง โยมว่าไปซิ อาตมากำลังฟัง"

"ก็จะมาขอยืมหลวงพ่อสักห้าพันไปถวายสมภารท่าน ปีหน้าฟ้าใหม่ หากอิฉันเงยหน้าอ้าปากได้ก็จะเอามาใช้เจ้าค่ะ"

"แปลว่าจะมายืมเงินวัดนี้ไปทำบุญวัดโน้นว่างั้นเถอะ"

"เจ้าค่ะ"

"แหม โยมนี่เข้าใจแก้ปัญหานะ แก้ปัญหาได้แจ๋วเลย" ท่านตั้งใจประชดแต่คนฟังกลับคิดว่าท่านพูดจริง จึงถาม

"แปลว่า หลวงพ่อจะให้อิฉันยืมใช่ไหมเจ้าคะ"

"อาตมายังไม่ได้พูดยังงั้น โยมอย่าเพิ่งเข้าใจผิด" ท่านรีบ

บอก

"หรือว่าหลวงพ่อกลัวอิฉันจะโกง ไม่โกงแน่เจ้าค่ะ อิฉันเตรียมโฉนดที่นามาให้หลวงพ่อด้วย" พูดพลางหยิบโฉนดออกมาจากถุงกระดาษ

"เอาละ ๆ ขอให้อาตมาพูดบ้าง โยมฟังนะ อาตมาไม่ได้มีอาชีพออกเงินให้กู้ เพราะอาตมาเป็นสงฆ์ ย่อมไม่เป็นการสมควรที่จะประกอบธุรกิจเช่นนั้น ถึงโยมจะเคยเห็นพระวัดอื่นเขาทำกัน แต่สำหรับอาตมาไม่เคยคิดจะทำ"

"เคยมีบ้างเหมือนกัน ที่อาตมาให้ญาติโยมยืมเงิน แต่ก็ไม่ได้คิดดอกเบี้ย เพียงแต่จะช่วยสงเคราะห์ยามที่เขาเดือดร้อน แต่ในรายของโยม อาตมาไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องให้ยืม เพราะโยมไม่ได้เดือดร้อนอะไร"

"การจะยืมเงินคนอื่นไปทำบุญนั้น เป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง แล้วโยมก็จะไม่ได้บุญอีกด้วย ญาติโยมทั้งหลายโปรดจำไว้ การทำบุญชนิดที่เรียกว่า ***เมาบุญ*** นั้นไม่ได้บุญแน่นอน เราต้องทำตามกำลังศรัทธาและกำลังทรัพย์ที่เรามีอยู่ หากทำแล้วตัวเองต้องเดือดร้อน จะไปได้บุญอะไรจริงไหม"

"จริงครับ" บุรุษผู้หนึ่งตอบ แล้วเขาก็ถามอีกว่า

"แล้วสมภารวัดนั้นจะได้บุญหรือครับหลวงพ่อบังคับให้คนอื่นเขาทำบุญ ผมว่าไม่น่าจะได้บุญ"

"ไม่ได้แน่นอน เพราะเท่ากับทำให้เขาเดือดร้อน อย่างน้อย ๆ ก็ทำให้เขาทุกข์ใจ จริงไหมโยม" ท่านถามเจ้าของเรื่อง

"จริงเจ้าค่ะ อิฉันนอนไม่หลับมาหลายวัน ถึงได้ตัดสินใจมาหาหลวงพ่อ"

"กลับไปนี่ก็หายกลุ้มนะ อย่าไปกลุ้ม เพราะมันไม่เกิด

ประโยชน์อะไร"

"แล้วอิฉันจะไปบอกสมภารวัดนั้นยังไงดีเจ้าคะ"

"ก็บอกอย่างที่อาตมาพูดนี่แหละ แต่อย่าไปอ้างชื่ออาตมาล่ะ ประเดี๋ยวท่านจะมาโกรธอาตมาอีกคน บอกท่านไปว่าโยมมีศรัทธาแค่นี้ ก็จะทำเท่านี้แหละ รับก็รับ ไม่รับก็แล้วไป บอกอย่างนี้ไม่บาปหรอก แล้วก็ไม่ตกนรกด้วย"

"จริงหรือเจ้าคะ แหม อิฉันโล่งใจจริงๆ กลัวตกนรกน่ะเจ้าค่ะ เมื่อท่านบอกว่าไม่ตก อิฉันก็ดีใจ ถ้างั้นอิฉันกราบลานะเจ้าคะ"

"เจริญพร ทีนี้โยมก็เลิกบ่นได้แล้วนะ ไม่ต้องไปบ่นว่า *บ้านก็ขัดวัดก็ขูด พูดไม่ออก* เพราะถ้าทางบ้านกำลังขัดสนแล้วทางวัดยังมาขูด โยมจะต้องพูด อย่าไปทำเป็นพูดไม่ออกแล้วก็เก็บมากลุ้มอกกลุ้มใจแบบนี้เข้าใจหรือเปล่า"

"เข้าใจเจ้าค่ะ ต่อไปนี้อิฉันจะกล้าพูดแล้วเจ้าค่ะ กราบลานะเจ้าคะ" สตรีวัยห้าสิบลุกออกไปแล้วก็ถึงคิวของบุรุษวัยหกสิบ

"หลวงพ่อครับ ลูกชายคนเล็กผมไม่เอาถ่านเลยครับ ส่งไปเรียนหนังสือกรุงเทพฯ ก็ไม่เรียน ประพฤติตัวเกกมะเหรกเกเรขอแต่เงิน หลวงพ่อช่วยหน่อยเถอะครับ" ท่านพระครูพิศใบหน้าของเขาแล้วรู้สึกคลับคล้ายคลับคลาว่าเคยเห็นที่ไหนมาก่อน

"อายุเท่าไรแล้วล่ะ ลูกชายที่ว่านี่"

"สิบแปดครับหลวงพ่อ" เขาตอบ ท่านเจ้าของกุฏิพยายามนึกว่าเคยรู้จักบุรุษนี้ที่ไหน เมื่อไร ครั้นนึกไม่ออกจึงจำต้องพึ่ง ***เห็นหนอ*** แล้วท่านจึงตั้งสติกำหนด *เห็นหนอ เห็นหนอ ตาคนนี้เป็นใครกันหนอ เคยรู้จักกับเราเมื่อไรหนอ อ้อ! นึกออกแล้วหนอ ตาคนนี้เราเคยโกงค่าก๋วยเตี๋ยวแกสมัยที่เรายังเป็นเด็กหนอ นี่แกก็มาขอความช่วยเหลือ เราได้โอกาสชดใช้กรรมอีกแล้วหนอ*

"พรุ่งนี้พามาหาอาตมา" ท่านสั่ง ***เจ้ากรรมนายเวร*** แล้วจึงถามเขาว่า

"โยมมีอาชีพขายก๋วยเตี๋ยวใช่ไหม"

"ครับหลวงพ่อ แต่เดี๋ยวนี้ไม่ได้ขายแล้ว เลิกมาได้สักสิบปีเข้านี่แล้ว"

"ทำไมเลิกเสียล่ะ"

"มันขายไม่ค่อยดีครับ ผมเลยหันไปซื้อขวดมาขาย กำไรดีกว่ากันเยอะ"

"อ้อ สมัยอาตมาเป็นเด็ก ก็เคยซื้อก๋วยเตี๋ยวโยมกินทุกวัน" ท่านเล่าความหลัง ต่อหน้าธารกำนัลเช่นนี้ ท่านยังไม่บอกหรอกว่าเงินที่ใช้ซื้อนั้นก็ขโมยของแกนั่นแหละมาซื้อ คือแอบไปขโมยเงินทางด้านหลัง แล้วอ้อมมาซื้อทางด้านหน้า!

"หรือครับ ตอนนั้นผมขายจานละเท่าไรครับ" คนถามรู้สึกตื่นเต้นที่ได้พบ *ลูกค้าเก่า*

"จานละสองสตางค์ ถ้าใส่ไข่สามสตางค์"

"ก็หลายสิบปีแล้วน่ะซิครับ ครั้งสุดท้ายก่อนที่ผมจะเลิกขายราคาขึ้นมาเป็นจานละห้าสิบสตางค์ ถ้าใส่ไข่เจ็ดสิบห้าสตางค์" การสนทนาระหว่างท่านพระครูกับอดีตพ่อค้าก๋วยเตี๋ยวผัดไทยทำให้ผู้ที่นั่งฟังรู้สึกหิว แล้วก็เหมือนกับสวรรค์โปรดเมื่อท่านเจ้าของกุฏิพูดขึ้นว่า

"ได้เวลาอาหารกลางวันแล้ว ขอเชิญญาติโยมทุกท่านไปรับประทานอาหารกันให้อิ่มหนำสำราญเสียก่อน วันนี้แม่ครัวเขาทำก๋วยเตี๋ยวผัดไทยเลี้ยง" ที่ท่านทราบเพราะ *เห็นหนอ* บอก

๖๙

ใช้หนี้ค่าก๋วยเตี๋ยว

เจ้าทุกข์รายแรกของช่วงบ่ายเป็นสตรีสาวสวยซึ่งมาด้วยกันสามคน คนที่มีท่าทางเป็นผู้นำรายงานว่า "พวกหนูมาจากวิทยาลัยครู...ค่ะ เป็นอาจารย์สอนอยู่ที่นั่น" หล่อนออกชื่อวิทยาลัยครูแห่งหนึ่ง

"อ้อ" เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงมองหน้าหล่อนทีละคนแล้วถาม "ชื่ออะไรกันบ้างล่ะ อาจารย์อะไรจ๊ะ"

"หนูชื่อยุพาพร คนซ้ายมือชื่ออาจารย์กุลนที ส่วนคนขวามือชื่ออาจารย์กวิศญา คนนี้เพิ่งบรรจุค่ะ" คนเป็นผู้นำพูดเสียงดังฟังชัด

"แล้วรู้จักวัดนี้ได้ยังไง ทำไมถึงมาถูกล่ะจ๊ะ"

"คุณแม่หนูเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อค่ะ เคยมาเข้ากรรมฐานหลายครั้ง คุณแม่เป็นคนบอกทางให้ค่ะ" ลูกสาวของลูกศิษย์ท่านพระครูตอบ

"ยังงั้นหรอกหรือ คุณแม่ชื่ออะไรล่ะจ๊ะ"

"ชื่อสอาดค่ะ หลวงพ่อจำได้หรือเปล่าคะ คุณแม่หนูสวย ผิวขาว ไม่ดำอย่างหนูหรอกค่ะ" คนชื่อกวิศญาพูดเสียงแจ๋วๆ

"แล้วทำไมอาจารย์ถึงไม่ขาวเหมือนคุณแม่ล่ะ หรือว่าคุณพ่อผิวคล้ำ" ท่านเลี่ยงมาใช้คำว่า คล้ำ แทน ดำ

"คุณพ่อก็ขาวค่ะ พี่น้องสามคนก็ผิวขาวหมด มีหนูดำอยู่คนเดียวเพราะตอนหนูอยู่ในท้องคุณแม่ คุณพ่อไปติเพื่อนบ้านคนนึง ชื่อนายหละ ติเขาได้ทุกวันว่า *ตาคนนี้ยิ้มเห็นแต่ฟัน* หนูออกมาก็เลยดำเหมือนตาหละค่ะ คุณแม่โกรธคุณพ่อมากเลย ทำไมคุณพ่อว่าคนอื่นแล้วกรรมต้องมาตกที่ลูกตัวด้วยล่ะคะ" หล่อนถาม

"เขาเรียกว่า *กรรมจัดสรร* คนโบราณเขาถึงได้สอนเอาไว้ว่า เวลาท้องอย่าเที่ยวไปติใคร เหมือนคนที่อาตมารู้จัก แกไปติลูกของเพื่อนบ้านว่าปากแหว่ง พอแกคลอดลูกออกมา โอ้โฮ ปากแหว่งเหมือนลูกของเพื่อนบ้านเปี๊ยบเลย"

"ถ้าอย่างนั้นเวลากำลังท้องต้องชมว่าเขาสวยใช่ไหมคะ" อาจารย์สาววัยยี่สิบเอ็ดบวกสองเรียนถาม

"ก็ควรจะเป็นอย่างนั้น แต่ก็ไม่ใช่หลับหูหลับตาชมนะ เดี๋ยวไปเห็นคนปากแหว่ง ตาเหล่ แล้วไปชมเขาว่าสวย ลูกออกมาก็เลยสวยอย่างนั้นบ้าง" คำพูดของท่านเรียกเสียงหัวเราะจากคนทั้งกุฏิ "อ้าว นี่พูดจริงๆนา อย่าทำเป็นหัวเราะ"

"จริงค่ะหลวงพ่อ หนูก็เคยเห็นมาแล้ว ที่หน้าวิทยาลัยหนูมีสามีภรรยาคู่หนึ่ง อาชีพขายถ่าน ตัวดำทั้งคู่ แต่ลูกสาวแกสวยมาก ผิวขาวยังกับหยวก คนเขาสงสัยก็พากันไปถามแก แกก็เล่าให้ฟังว่า ตอนแกตั้งท้อง แกเอารูปนางงามมาติดไว้ข้างฝา แล้วก็ดูทุกวันวันละ ๔ เวลา หลังอาหารและก่อนนอน พอลูกแกออกมาก็เลยหน้าตาเหมือนนางงามในรูป เมื่องานฤดูหนาวที่ผ่านมา เขามีการประกวดนางงามประจำจังหวัด ลูกสาวแกได้ที่หนึ่งค่ะ" อาจารย์กุลนทีเป็นคนเล่า ท่านเจ้าของกุฏิจึงสรุปให้ญาติโยมฟังว่า

"ที่พูดมานี่ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลไร้สาระนะ ญาติโยมโปรดจำไว้ **กายกรรม วจีกรรม มโนกรรม นั้นมีผล มีวิบาก กฎแห่งกรรม**

ทำหน้าที่ของมันตลอดเวลา เพียงแต่ว่ามันจะปรากฏให้เห็นเร็วหรือช้าเท่านั้น เพราะฉะนั้น ถ้าใครกลัวทุกข์ก็จงทำ จงพูด จงคิด แต่ในสิ่งที่ถูกต้องดีงาม เอาละ แล้วอาจารย์ทั้งสามท่านมีอะไรจะให้อาตมาช่วยหรือเปล่า" ท่านเปิดโอกาสให้สตรีทั้งสาม

"อาจารย์กวิศญาเขามีปัญหาค่ะหลวงพ่อ" อาจารย์ยุพาพรช่วยเกริ่นให้

"ว่าไปเลยจ้ะ อาจารย์ว่าไปเลย" ท่านเจ้าของกุฏิกล่าวอนุญาต

"ให้พี่กุลนทีเล่าดีกว่าค่ะ เพราะเขาเป็นคนทำให้ปัญหาเกิดขึ้น" คนมีปัญหาเกี่ยงเพื่อน

"ไม่ต้องเกี่ยงกัน เอาละ อาตมาจะเป็นคนตัดสินให้เอง ในฐานะที่อาจารย์ยุพาพรไม่ใช่คู่กรณี อาจารย์ลองเล่าไปตามความเป็นจริงก็แล้วกัน" เมื่อท่านพูดมาอย่างนี้ อาจารย์สาวจึงจำต้องเล่า

"เรื่องเป็นอย่างนี้ค่ะหลวงพ่อ อาจารย์กวิศญาเขามาอยู่บ้านเดียวกับหนู เพราะยังไม่ได้บ้าน บ้านพักอาจารย์มีจำกัดค่ะ คนที่บรรจุใหม่จึงต้องรอ หากมีการโยกย้ายหรือมีการแต่งงานระหว่างอาจารย์ด้วยกัน คู่แต่งงานก็ต้องย้ายมาอยู่บ้านหลังเดียวกัน ก็จะมีบ้านว่างหนึ่งหลัง ทางวิทยาลัยก็จะจัดการว่าใครควรจะได้บ้านก่อนใคร"

"ระหว่างที่รอบ้าน หนูจึงชวนเขามาอยู่ด้วย ก็อยู่กันสบายๆ ไม่มีปัญหาอะไร มาเมื่อสองวันก่อน อาจารย์กวิศญาเขาอยากกินมะม่วงน้ำปลาหวาน เขาก็โขลกกุ้งแห้งเป็นการใหญ่ แล้วจะเป็นเพราะเขาหิวมากหรือเขาแรงมากก็ไม่ทราบ คุณเธอโขลกเสียครกบ้านหนูแตกออกเป็นสองกระบิเลยค่ะ หนูก็บอกเขาว่าไม่เป็นไร

แตกก็ซื้อใหม่ได้ ที่ตลาดมีเป็นพะเรอเกวียน เขาก็บอกจะไปซื้อมาใช้ พอดีอาจารย์กุลนทีมาเห็นเข้า เธอตกใจใหญ่ บอกว่าคนทางบ้านเธอเขาถือกันมาก ใครตำน้ำพริกจนครกแตก แสดงว่าคนๆนั้นกำลังมีเคราะห์จะต้องสะเดาะเคราะห์ด้วยการอุ้มครกที่แตกนั้นวิ่งรอบบ้านเจ็ดรอบ" อาจารย์สาวพูดเสียงดังฟังชัด

"อ้อ ทางบ้านอาจารย์ คนเขาถือกันอย่างนี้หรือ" ท่านถามอาจารย์กุลนที

"ค่ะ"

"แล้วอาจารย์เชื่อเขาหรือเปล่า" ท่านถามคนทำครกแตก

"เชื่อเหมือนกันค่ะหลวงพ่อ ก็อยากจะสะเดาะเคราะห์อย่างที่เขาว่า แต่หนูไม่กล้าค่ะ"

"ทำไมถึงไม่กล้าล่ะ" อาจารย์ยุพาพรตอบแทนว่า

"เพราะไม่ได้อุ้มครกวิ่งอย่างเดียวค่ะ แต่ต้อง...ต้อง..."

"ต้องอะไร พูดไปเลย อาตมากำลังฟังอยู่"

"ต้องเปลือยกายวิ่งด้วยค่ะ" คนเล่าเอามือปิดปากหัวเราะกิ๊กๆ คนฟังพากันหัวเราะครืน

"โอ้โฮ ถึงขนาดนั้นเชียวหรือ" ท่านเจ้าของกุฏิถาม เจ้าของปัญหาจึงว่า

"นี่แหละค่ะ คือปัญหาของหนู หลวงพ่อช่วยหนูด้วยนะคะ" คนมีเคราะห์อ้อนวอน ท่านพระครูส่ายหน้าช้าๆแล้ววิจารณ์ซึ่งๆ หน้า

"อาตมาฟังแล้วไม่รู้จะร้องเพลงอะไรดี"

"เป็นพระร้องเพลงได้หรือคะ" อาจารย์กุลนทีถามซื่อๆ คราวนี้ท่านพระครูรู้สึกอยากร้องไห้ นั่งปรับอารมณ์อยู่ประเดี๋ยวหนึ่ง ท่านเจ้าของกุฏิจึงถามขึ้นว่า

"อาจารย์สอนวิชาอะไร"

"หนูสอนภาษาอังกฤษค่ะ ส่วนอาจารย์ยุพาพรกับอาจารย์กุลนทีสอนภาษาไทย" อาจารย์กวิศญาตอบ

"แล้วเรียนจบจากที่ไหน"

หล่อนบอกชื่อมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง

"แหม จบจากสถาบันที่มีชื่อเสียงเสียด้วย เสียดายที่อุตส่าห์เป็นถึงบัณฑิตแต่แก้ปัญหาไม่ได้ แค่ทำครกแตกใบเดียวก็แก้ปัญหาไม่ได้ ต้องวิ่งมาหาพระให้ช่วย" สตรีทั้งสามมองตากันปริบๆเมื่อถูก *เทศน์* ต่อหน้าธารกำนัล

"แล้วเป็นอาจารย์มาได้ยังไง้ น่าสงสารคนที่เป็นลูกศิษย์" สตรีผู้หนึ่งวิจารณ์ในใจ

"อาจารย์เคยเข้าวัดกันบ้างไหม เคยไปฟังพระเทศน์หรือเปล่า" ท่านเจ้าของกุฏิถามอาจารย์สาว คนชื่อกุลนทีตอบว่า

"ไม่เคยค่ะ นี่เป็นวัดแรกที่หนูเข้า แล้วก็คงจะเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายที่หนูจะเข้าวัด" ตอบตรงไปตรงมา

"ทำไมล่ะอาจารย์ วัดนี้ไม่ดียังไง"

"ก็หนูอุตส่าห์พากันมารอคิวตั้งครึ่งวัน เสร็จแล้วยังมาถูกหลวงพ่อว่าเสียอีก หลวงพ่อไม่ช่วยแล้วยังซ้ำเติม" อาจารย์สาวตัดพ้อ

"จริงด้วย" เพื่อนสาวสองคนสนับสนุน

"อาจารย์อยากให้อาตมาช่วยหรือเปล่าล่ะ" ท่านถามอาจารย์กวิศญา

"อยากค่ะ หลวงพ่อช่วยหนูด้วยเถอะค่ะ ไหนๆหนูก็อุตส่าห์ดั้นด้นมาขอความเมตตา คุณแม่บอกว่าหลวงพ่อใจดีมีเมตตา หลวงพ่อต้องช่วยแน่ๆค่ะ" หล่อนอ้างมารดา

"แล้วทำไมคุณแม่เขาไม่ช่วยล่ะ"

"ไม่ทราบเหมือนกันค่ะ บอกแต่ว่าให้มาหาหลวงพ่อ" ท่านเจ้าของกุฏิให้สงสัยนักว่า เหตุใดคุณสอาดจึงไม่ช่วยแก้ปัญหาให้ลูก ทำไมจะต้องส่งมาหาท่าน ด้วยความอยากรู้จึงใช้ ***เห็นหนอ*** เข้าตรวจสอบและก็ได้ทราบว่า เป็นอุบายของผู้เป็นแม่ที่จะชักจูงบุตรสาวให้เข้าวัดนั่นเอง

"เอาละ ถ้าอย่างนั้นอาตมาจะช่วย อาจารย์สวดมนต์เป็นหรือเปล่า สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ และพาหุงมหากา ได้ไหม"

"สวดได้สามอย่างแรกค่ะ อย่างหลังสวดไม่ได้ แต่คิดว่าคุณแม่คงสวดได้ค่ะ คำทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น คุณแม่ก็ท่องได้ค่ะ ท่องได้แล้วก็แปลได้ด้วย" น้ำเสียงที่พูดบ่งบอกว่าภาคภูมิใจในมารดายิ่งนัก "แต่หนูสวดไม่เป็นสักอย่างเดียวค่ะ" อาจารย์กุลนทีว่า

"ทำไมถึงไม่เป็นล่ะจ๊ะ"

"เพราะไม่เคยสวดค่ะ แล้วหนูก็ไม่เห็นความจำเป็นของการสวดมนต์ด้วย คนเราถ้ามีความสุขอยู่แล้วก็ไม่จำเป็นต้องสวดมนต์ ไม่จำเป็นต้องเข้าวัด พวกที่เข้าวัดก็คือคนที่มีความทุกข์ มีปัญหา"

"พูดดี ๆ นะคะอาจารย์ ยังกับว่าตัวเองไม่เคยมีความทุกข์งั้นแหละ" สตรีวัยกลางคนพูดขึ้นอย่างรู้สึกหมั่นไส้เสียเต็มประดา

"ฉันไม่เคยมีความทุกข์จริง ๆ นะน้า ตั้งแต่เกิดมานี่ยังไม่เคยรู้เลยว่าความทุกข์มันเป็นยังไง นี่ฉันพูดจริง ๆ นะ ไม่ได้พูดยกตนข่มท่านแต่ประการใด" คนไม่รู้จักความทุกข์ว่า

"สงสัยว่าคงจะมีคนเดียวในโลก" สตรีนั้นพูดประชด

"อันนั้นฉันไม่รู้ รู้แต่ว่าตัวเองโชคดี พ่อดี แม่ดี ญาติพี่น้องเพื่อนฝูงดีหมด แล้วฉันก็มีความสุขมาก"

"เอาเถอะ สักวันก็จะรู้ว่าความทุกข์มันเป็นยังไง คนอย่างอาจารย์นี่ต้องจัดอยู่ในประเภท *ไม่เห็นโลงศพ ไม่หลั่งน้ำตา*"

"ไม่จริงหรอกน้า บ้านฉันอยู่ติดกับร้านขายโลงศพ ฉันเห็นโลงศพทุกวันแต่ไม่ยักกะหลั่งน้ำตา แล้วน้าจะมาว่าฉันเป็นคนประเภทนั้นได้ยังไง" อาจารย์สาวโต้ สตรีนั้นโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง หากก็มิรู้ที่จะโต้ตอบว่ากระไร จึงได้แต่ปลอบใจตัวเองว่า *อย่าไปเถียงกะเขาเลย เขานั้นจบปริญญา ส่วนตัวข้าแค่ ป.๔*

"แหม อาจารย์เห็นกุฏิอาตมาเป็นสนามโต้วาทีไปเสียแล้ว" ท่านเจ้าของกุฏิต่อว่าต่อขานด้วยใบหน้ายิ้มๆ

"ก็ยังดีกว่าเห็นเป็นสนามมวยใช่ไหมคะ" อาจารย์สาวถามยิ้มๆเช่นกัน

"ดูเถอะ กับพระกับเจ้ายังไม่ยอมลดละ แบบนี้เป็นอาจารย์ได้ยังไง้ น่าสงสารลูกศิษย์จริง" คนจบ ป.๔ พูดกระทบกระเทียบ

"ถึงว่าซิ น้าน่าจะไปเป็นอาจารย์แทนฉันนะ พี่ยุพาพรว่าดีไหม ให้น้าคนนี้ไปเป็นอาจารย์แทนหนูดีไหม" คนจบปริญญาตั้งใจยั่วคนจบ ป.๔

"ขอโทษนะครับ คุณสามคนเสร็จธุระหรือยัง ถ้าเสร็จแล้วก็เปิดโอกาสให้คนอื่นเขาบ้าง" บุรุษหนึ่งพูดขึ้นอย่างเหลืออด นึกหมั่นไส้แม่สามสาวนี่ตั้งแต่แรกแล้ว ท่านพระครูเห็นว่าอาจารย์สาวสามคนนี้จะต้องถูกคนอื่นๆว่าอีก หากพวกหล่อนยังขืนต่อปากต่อคำกับท่านอยู่ จึงบอกพวกหล่อนว่า

"เสร็จธุระแล้วใช่ไหม แล้วนี่จะกลับกันยังไง"

"หนูขับรถมาค่ะ" อาจารย์กุลนทีตอบ

"หลวงพ่อยังไม่ได้ตอบปัญหาของหนูเลย" อาจารย์กวิศญาพ้อ

"ก็ให้ไปสวดมนต์ไง สวดมนต์มากๆแล้วจะเกิดปัญญาแก้ปัญหาได้เอง เอาเถอะให้ลองไปทำดู ได้ผลยังไงค่อยมาบอกทีหลัง" ท่านออกอุบายให้อาจารย์สาวมาวัดอีก

"พี่ไม่มาเป็นเพื่อนอีกแล้วนะ" คนไม่ชอบเข้าวัดบอก

"ไม่เป็นไร มากับพี่ก็ได้" อาจารย์ยุพาพรเอื้อเฟื้อ คนทั้งสามจึงกราบท่านพระครูสามครั้งแล้วลุกออกมาท่ามกลางความรู้สึกโล่งอกโล่งใจของบรรดาผู้มีความทุกข์ทั้งหลาย

"หลวงพ่อครับ ผมรู้สึกสงสารนักศึกษาวิทยาลัยครูแห่งนั้นเหลือเกิน ที่มีอาจารย์ปัญญานิ่มๆอย่างนี้ แค่ทำครกแตกก็มีปัญหาไม่รู้เป็นอาจารย์ได้ยังไง" บุรุษผู้มีนิสัยชอบหมั่นไส้ผู้อื่นพูดขึ้น

"แต่ถึงอย่างไรโยมก็อย่าไปเหมาว่าอาจารย์วิทยาลัยครูเป็นอย่างนี้ทุกคนนะ เพราะคนที่เขาปฏิบัติกรรมฐานเขาก็ไม่เป็นอย่างนี้ พูดก็พูดเถอะ บางคนเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย เรียนจบดอกเตอร์มาจากเมืองนอกเมืองนา ก็ยังมาให้ช่วยแก้ปัญหา ตัวเองจบถึงดอกเตอร์ แต่แก้ปัญหาไม่ได้ ต้องมาให้คนจบมัธยม ๔ แก้ให้ คนประเภทนี้เขาเรียกว่า *ความรู้ท่วมตัวเอาหัวไม่รอด*"

"ความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอดครับหลวงพ่อ" บุรุษนั้นแย้ง ท่านพระครูจึงแก้ว่า

"มันก็เหมือนกันนั่นแหละโยม *การศึกษาสมัยนี้ทำคนให้เป็นก้านไม้ขีด คือหัวโตแต่ตัวลีบ ก็เลยไปไม่ไหว* โยมสังเกตไหม เดี๋ยวนี้ในโรงเรียนเขาไม่สอนเด็กสวดมนต์กันแล้ว สมัยที่อาตมาเป็นนักเรียนนะ ครูเขาให้สวดมนต์ทุกวัน เด็กสมัยก่อนจึงสวดมนต์เป็น สมัยนี้ครูเองยังสวดไม่เป็น นับประสาอะไรกับนักเรียน โยมว่าจริงไหม"

"จริงครับ ทั้งครูทั้งอาจารย์สวดมนต์ไม่เป็น นักเรียนนัก

ศึกษาก็เลยดำเนินรอยตาม ผมว่าถ้าขืนปล่อยไว้ไม่รีบแก้ไข บ้านเมืองก็จะไปไม่รอดนะครับ” บุรุษนั้นแสดงความคิดเห็น

“อาตมาว่าเราเลิกพูดเรื่องนี้กันดีกว่า เพราะยิ่งพูดมันก็ยิ่งเครียด เอาเถอะ อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด ขอให้เราทำหน้าที่ของตัวให้ดีที่สุดก็แล้วกันนะโยมนะ”

“ครับหลวงพ่อ ประเทศไทยไม่ใช่ของเราคนเดียวจริงไหมครับ”

“คงจริงมั้ง เอาเถอะโยมอยากจะคิดยังงั้นก็ตามใจ เรื่องความคิดมันห้ามกันไม่ได้ เอาละ ทีนี้ใครมีอะไรก็ว่าไป”

สตรีวัยกลางคนคลานเข้ามาหากราบสามครั้งแล้วรายงานว่า “หลวงพ่อจ๊ะ ลูกสาวฉันมันหนีตามผู้ชายไป พ่อบ้านเขาโกรธมาก เขาวางแผนจะฆ่าลูกเขย ฉันห้ามก็ไม่เชื่อ จะทำยังไงดีจ๊ะ”

“ไปบอกเขาเลยว่า ถ้าฆ่าติดคุกแน่ หลวงพ่อบอกว่าติดคุกแน่นอน แล้วตายไปก็ต้องตกนรกอีกด้วย จะไปฆ่าเขาทำไม”

“ก็มันทำให้เสียชื่อเสียศักดิ์ศรีน่ะจ้ะ หลวงพ่อ เขาบอกมันเหยียบจมูกกันแบบนี้ เขายอมไม่ได้ ลูกสาวฉันมันก็ไม่ดี เถ้าแก่โรงสีเขามาขอ มันก็ไม่เอาเขา ไปเอาไอ้คนจนๆมาทำผัว” คนพูดเคียดแค้น

“อ้าว ก็เขามาสู่ขอแล้วไม่ให้เขานี่นา ไปดูถูกดูแคลนว่าเขายากจนข้นแค้น เอาเถอะ อย่าไปรังเกียจรังงอนเขาเลย ถึงเขาจะจนเขาก็เป็นคนดี โยมเชื่ออาตมาสักครั้งนะ แล้วกลับไปบอกพ่อบ้านว่า ยังไงๆก็อย่าไปคิดพรากผัวพรากเมียเขา บาปกรรมเปล่าๆเชื่อประเทศไทยเถอะ”

“แต่พ่อบ้านเขาอยากให้มันแต่งกับเถ้าแก่โรงสีจ้ะหลวงพ่อ”

“แต่งได้ยังไง ก็เขามีลูกมีเมียแล้ว โยมอยากให้ลูกไปเป็น

เมียน้อยเขาหรือไง เป็นเมียหลวงดีๆอยู่แล้ว เรื่องอะไรจะให้เขาไปเป็นเมียน้อย” ท่านพูดไปตามที่ *เห็นหนอ* รายงาน

“แต่เมียเขาหนีตามชู้ไปนะจ๊ะหลวงพ่อ หนีไปกับชู้ซึ่งเป็นทนายความ” ท่านเจ้าของกุฏิช่วยพูดอีกว่า

“แล้วทนายความก็มีลูกมีเมียแล้ว น่าสมเพชนะโยม ผู้หญิงหลงตัวผู้ชาย ข้างผู้ชายก็หลงเงินของผู้หญิง อาตมาเห็นกฎแห่งกรรมของคนคู่นี้แล้ว น่าสงสารจริงๆแต่ก็ช่วยอะไรไม่ได้ เขาทำของเขาเอง เอาละ เรื่องลูกสาวของโยมนั้น เขาได้คู่ดีแล้ว ถ้าไปได้กับเถ้าแก่ อยู่กันไม่ยืด แล้วก็ไม่ต้องไปดูถูกดูแคลนว่าลูกเขยจน อีกห้าปีเขาจะรวย รวยกว่าเถ้าแก่โรงสีเสียอีก โยมสบายใจได้ กลับไปบอกพ่อบ้านเขาอย่างนี้นะ”

“จ้ะหลวงพ่อ ฉันสบายใจขึ้นเป็นกอง ไม่เสียแรงที่อุตส่าห์มาหา”

“โยมมาจากไหนล่ะ”

“จากโคกสำโรงจ้ะหลวงพ่อ”

“รู้จักคนชื่อจุกหรือเปล่า จุกที่อยู่ตลาดโคกสำโรงน่ะ เห็นเขาว่าถูกรางวัลที่หนึ่ง” ท่านถามถึงคนเป็นหลานสะใภ้

“รู้จักดีจ้ะหลวงพ่อ อีนังนี่มันขี้เหนียวอย่าบอกใคร ขนาดถูกหวยตั้งห้าแสน มันซื้อรองเท้าไปฝากหลวงน้ามันคู่เดียวเอง”

“ยังงั้นหรือ” ท่านเจ้าของกุฏิรับทราบ คงไม่จำเป็นต้องบอกหรอกว่า หลวงน้าของ *อีนังนี่* ก็คือตัวท่านนั่นเอง

แขกคนสุดท้ายกลับไปเมื่อเวลาสองทุ่ม ท่านพระครูเรียกนายสมชายมาสั่งการว่า

“พรุ่งนี้ตีสี่เธอไปตลาดกับแม่ครัวเขา ไปซื้อของมาเตรียม

ทำบุญเลี้ยงพระ คุณหญิงเขาจะมาเลี้ยงเพล แล้วก็ช่วยซื้อผ้าไตรมาให้ฉันหนึ่งสำรับด้วย เลือกชนิดที่เนื้อดีที่สุดนะ ไปซิ ไปบอกแม่ครัวเขาไว้ก่อน พรุ่งนี้จะได้ไม่ยุ่ง" นายสมชายลุกออกไปแล้ว ท่านเจ้าของกุฏิจึงพูดกับอาจารย์ชิตว่า

"เจ้ากรรมนายเวรเขาตามมาทวงอีกรายแล้ว"

"คราวนี้หลวงพ่อจะเป็นอะไรอีกครับ" คนสูงอายุถามอย่างเป็นห่วง

"ไม่เป็นอะไรแล้ว แต่ต้องเสียเงิน พรุ่งนี้คนขายก๋วยเตี๋ยวจะเอาลูกชายมาฝาก อาตมาจะให้เขาบวชเณร แล้วก็ปฏิบัติกรรมฐาน สักเดือนสองเดือนเขาก็จะรู้ดีรู้ชั่วแล้วก็จะกลับไปเรียนหนังสืออย่างเดิม อาตมาก็ได้ใช้หนี้คนขายก๋วยเตี๋ยว โยมอยากรู้ไหมว่าหนี้อะไร"

"หนี้อะไรครับ" บุรุษวัยหกสิบถาม

"หนี้ค่าก๋วยเตี๋ยว อาตมาโกงค่าก๋วยเตี๋ยวแกทุกวัน วิธีโกงก็คือ ย่องไปขโมยเงินทางด้านหลังแก แล้วเอามาซื้อทางด้านหน้าแกยืนผัดก๋วยเตี๋ยวเหย็งๆ พอใครซื้อแกก็เอาเงินเหวี่ยงลงไปในตะกร้าซึ่งวางอยู่บนโต๊ะด้านหลังแก อาตมาก็กินก๋วยเตี๋ยวฟรีทุกวัน แถมบางวันยังหยิบเกินมาเป็นค่าน้ำแข็งไสอีกด้วย" คนเล่าหัวเราะ

"เคยถูกจับได้บ้างไหมครับ" คนฟังถาม

"ไม่เคย" ตอบอย่างภาคภูมิใจในความเก่งกาจของตน

"มือชั้นนี้แล้ว ให้ถูกจับได้ก๊อเสียชื่อหมด อาตมาเป็นคนดวงดีนะ ดวงทำบาปขึ้น เรื่องถูกจับได้นั้นไม่ต้องพูดถึง"

๗๐

คนปากโป้ง

อาจารย์ชิตกับนายสมชายช่วยท่านพระครูตอบจดหมายอยู่ถึงห้าทุ่ม จากนั้นคนทั้งสองจึงได้รับอนุญาตให้ไปพักผ่อนหลับนอน ส่วนท่านเจ้าของกุฏิทำงานคนเดียวต่อไปจนถึงตีหนึ่ง เหลือเวลาอีกหนึ่งชั่วโมงก่อนจำวัด สมภารวัยห้าสิบตั้งใจจะเขียนหนังสือคู่มือการสอบอารมณ์กรรมฐาน ท่านรู้สึกกระหายน้ำเป็นกำลัง จึงเอื้อมมือไปหยิบกระติกน้ำร้อนเพื่อจะนำมาชง *ชา* ดื่ม

ชา ของท่านมิได้ทำจากใบชา หากทำมาจาก **ต้นลูกใต้ใบ** กับ **ต้นไมยราบ** สับละเอียดตากแห้ง นำไปคั่วจนออกสีเหลือง แล้วชงกับน้ำร้อน ใช้ดื่มต่างน้ำชา นายสมชายเพิ่งจะเติมน้ำร้อนลงไปเมื่อตอนสี่ทุ่ม เมื่อท่านเปิดฝาชั้นนอกของกระติก ก็มีเสียงระเบิดดัง *ฟุ* น้ำร้อนพุ่งออกมา ลวกต้นขาท่านจนปวดแสบปวดร้อนทั้งสองขา

บัดดลท่านนึกถึงนังดำลาย เจ้าแมวเคราะห์ร้ายที่บังเอิญผ่านมาตอนที่ท่านสาดน้ำร้อนออกไปทางหน้าต่าง เมื่อตอนดึกของวันวาน มันส่งเสียงร้อง *แป๊ว* แล้ววิ่งหายไปทางศาลาการเปรียญ ท่าน *ตรวจสอบ* ดูก็รู้ว่า น้ำร้อนไปลวกขาทั้งสองข้างของมันจนเกิดอาการปวดแสบปวดร้อน

เพียงชั่วคืนเดียว *กรรม* นั้นก็กลับมาสนองท่านรวดเร็ว

จนไม่ทันได้ตั้งตัว *"นังดำ ลายเอ๋ย ขอบใจเอ็งมากนะที่มาทวงแต่เนิ่นๆอย่างนี้ เป็นอันว่าข้าใช้เอ็งแล้ว หมดหนี้หมดสินกันเสียที ชาติหน้าข้าจะไม่เกิดในโลกมนุษย์อีกแล้ว"* ท่านรำพึงกับตัวเอง

อันที่จริงท่านมีคาถา *ดับพิษร้อน* เพียงแต่สำรวมจิตว่าคาถาแล้วเป่าพรวดลงไปตรงบริเวณที่เป็น อาการปวดแสบปวดร้อนก็จะหายไปในทันที แต่ท่านไม่ยอมทำเช่นนั้น เพราะจะเป็นการเอาเปรียบนังดำลายเกินไป มันทุกข์ทรมานแค่ไหน นานเพียงไร ท่านก็ควรจะ ใช้คืน ในอัตราที่เท่าเทียมกันแม้จะได้แผ่เมตตาให้มันไปแล้วเมื่อตอนเช้าก็ตาม

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงหยิบ ชา ใส่ถ้วยกระเบื้อง แล้วเทน้ำร้อนลงไป โชคยังดีที่กระติกไม่แตก แล้วก็ยังมีน้ำร้อนเหลืออยู่อีกตั้งเกือบครึ่ง ไม่มีเหตุผลอะไรที่มันจะระเบิด นอกเสียจากว่าต้องการให้ท่านชดใช้กรรม กรรมที่ทำกับนังดำลายโดยมิได้มีเจตนาแม้สักนิด!

ภิกษุสูงวัยยกถ้วยชาขึ้นดื่ม รสขมและเฝื่อนของต้นลูกใต้ใบช่วยให้ท่านลืมความปวดแสบปวดร้อนที่ขาลงได้บ้าง ท่านดื่ม ชาชนิดนี้มาได้หลายปีแล้ว และก็รู้ว่ามันเป็นยารักษาโรคมะเร็งได้อย่างวิเศษที่สุด

แม้จะมีทุกขเวทนาที่บริเวณต้นขาทั้งสองข้าง แต่เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงยังคงนั่งเขียนหนังสือต่อไป กระทั่งได้ยินเสียงยามเคาะแผ่นเหล็กสองครั้ง จึงเตรียมตัวจำวัด

ภิกษุวัยห้าสิบเอนกายลงอย่างมีสติ ครั้นศีรษะถึงหมอน จึงหลับตาลงช้าๆ และแล้วภาพใบหน้าคมคายของอาจารย์สาว ผู้มีนามว่า **กวิศญา** ก็มาลอยวนเวียนอยู่ในห้วงมโนนึก *"มันจะต้องมีอะไรผิดปกติสักอย่าง"* ท่านรำพึงกับตัวเอง วันหนึ่งๆท่านรับแขก

หลายสิบคน และก็เมตตาช่วยเหลือเขาไปตามกำลังความสามารถ ช่วยแล้วก็แล้ว ไม่เคยเก็บปัญหาของใครมาคิดต่อเป็นการบ้าน เรื่องที่จะนึกโปรดปรานผู้หนึ่งผู้ใดเป็นพิเศษก็ไม่เคยมี บางคนเห็นกันครั้งเดียวแล้วก็ไม่เคยเห็นกันอีก หรือบางคนแม้จะเห็นอีก ท่านก็จำไม่ได้เสียแล้ว เพราะเดือนหนึ่งๆปีหนึ่งๆคนเข้าวัดเป็นพันๆ แต่เหตุใดภาพของอาจารย์คนนั้นจึงมาปรากฏในใจท่าน คงจะต้องมีความผูกพันเกี่ยวข้องกันมาอย่างแน่นอน

"อย่ากระนั้นเลย เราควรจะให้ เห็นหนอช่วยตรวจสอบดู" แล้ว *เห็นหนอ* ก็ทำหน้าที่อย่างแคล่วคล่องว่องไวด้วยการรำลึกนึกย้อนกลับไปยังอดีต...ถอยจากชาติปัจจุบันไป ๓ ชาติ

เวลานั้น ท่านเกิดเป็นสะใภ้เขา ต้องถูกแม่ผัวกลั่นแกล้งทุกวี่วันจนหาความสุขไม่ได้ แล้วท่านก็มีลูกสาวถึง ๔ คน แม่ผัวซึ่งอยากได้หลานผู้ชายก็หาเรื่องใส่ร้ายป้ายสี นางยุยงลูกชายว่า ท่านเป็นหญิงกาลกิณี จึงไม่สามารถมีลูกผู้ชายได้ แรกๆสามีท่านไม่เชื่อ ครั้นเมื่อถูกมารดายุยงหนักเข้าก็ชักจะหวั่นไหว บังเอิญท่านตั้งท้องลูกคนที่ ๕ แม่ผัวก็ตราหน้าว่าต้องเป็นลูกสาวอีก

ครั้นถ้วนกำหนดทศมาส ท่านคลอดลูกออกมาเป็นชาย แม่ผัวดีใจสุดขีดถึงกับช็อคตายไป **ท่านจึงถือว่าลูกชายนำโชคมาให้ ช่างโชคดี ที่แม่ผัวตายเสียได้!**

จากชาติลูกสะใภ้ ก็ไปเกิดเป็นแม่ทัพเอกสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย จากชาติแม่ทัพก็มาเกิดเป็นลูกชายของผัวเมียคู่หนึ่ง ซึ่งตั้งบ้านเรือนอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา แต่ได้ตกน้ำตายเมื่ออายุยังไม่ทันครบ ๔ ขวบ ขณะนั้นมีน้องชายอายุสองขวบ และมาในชาตินี้น้องชายคนนั้นมาเกิดเป็นพระบัวเฮียว

ส่วนลูกคนที่ ๕ ในชาติที่ท่านเป็นสะใภ้เขานั้น มาเกิดเป็น

อาจารย์กวิศญา เห็นการเวียนว่ายวกวนอยู่ในวัฏสงสารแล้วท่านก็นึกท้อแท้และเบื่อหน่าย ไม่ปรารถนาจะเกิดอีกแม้แต่ชาติเดียว

เมื่อภาพยนตร์แห่งภพชาติฉายจบลง เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงได้คำตอบว่า เหตุใดภาพของอาจารย์สาวจึงลอยวนเวียนอยู่ในห้วงมโนนึก สมภารวัยห้าสิบรำพึงกับตัวเองว่า ***โธ่เอ๋ย ไอ้หนูลูกแม่ ทีแม่เกิดเป็นผู้หญิง เอ็งกลับเกิดเป็นผู้ชาย แต่พอแม่มาเกิดเป็นผู้ชาย เอ็งก็มากลายเป็นผู้หญิงเสียนี่ อนิจจัง วะตะสังขารา*** ได้คำตอบเป็นที่พอใจแล้ว เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงก็เข้าสู่ห้วงนิทรารมณ์และพร้อมที่จะตื่นขึ้นมาทำความเพียรในอีกสองชั่วโมงข้างหน้า

ฉันเช้าเสร็จ ท่านพระครูก็ลงรับแขก นายใสพาลูกชายมานั่งรอคิวแต่เช้า เห็นหน้าเด็กหนุ่มแล้ว ท่านเจ้าของกุฏิก็รู้ได้ทันทีว่า เด็กคนนี้จะไปได้ดิบได้ดีในภายภาคหน้า แต่ที่เกเรอยู่ขณะนี้ก็เพื่อจะเปิดโอกาสให้ท่านได้ใช้หนี้ค่าก๋วยเตี๋ยวนั่นเอง

"ลูกชายท่าทางดีนี่นา ไม่เกหรอก" ท่านพูดให้กำลังใจทั้งพ่อและลูก

"ไม่เกยังไงล่ะครับหลวงพ่อ ก็มันไม่ยอมเรียนหนังสือ" คนเป็นพ่อแย้ง ใจชื้นขึ้นมานิดหนึ่งเมื่อได้ยินว่าลูกชายท่าทางดี

"ต่อไปก็เรียน เชื่อซิ มาบวชวัดนี้แล้วออกไปดีทุกคน อาตมาดูหน้าเขาแล้ว ไม่ใช่คนเกเรเกเสอะไร ถ้าเกจริงป่านนี้ติดยาเสพติดเรียบร้อยไปแล้ว จริงไหมไอ้หนู" ท่านถามคนอายุสิบแปด

"ก็ไม่แน่หรอกครับหลวงปู่ ตอนนี้ยังไม่ติด ต่อไปอาจจะติดก็ได้" คนอายุสิบแปดว่า ด้วยเจตนาจะแกล้งคนเป็นพ่อ

"อย่านาไอ้หนูนา ขืนเอ็งทำยังงั้นก็เท่ากับตกนรกทั้งเป็น

เชียวนา แล้วใครๆก็ช่วยเอ็งไม่ได้ เชื่อหลวงปู่เหอะ”

“ตกลงหลวงพ่อจะให้มันบวชเมื่อไรครับ” นายใสถาม ใจแป้วเมื่อฟังคำของคนเป็นลูก

“อีกสามวัน ระหว่างนี้จะให้พระมหาบุญท่านช่วยสอนช่วยฝึกไปก่อน ไม่ต้องห่วง อาตมาจะจัดการให้เรียบร้อย”

“แล้วผ้าไตรล่ะครับ จะให้ผมซื้อมา หรือว่าจะเอาเงินให้หลวงพ่อไปซื้อ”

“ไม่ต้องทั้งสองอย่าง อาตมาให้สมชายไปซื้อมาให้แล้ว โยมไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น ไว้เป็นธุระของอาตมาเอง”

“ทำไมหลวงพ่อถึงได้เมตตาผมกับลูกมากมายถึงปานนี้ ผมนึกไม่ถึงเลยจริงๆว่าในประเทศไทยยังมีคนดีๆเช่นท่านหลงเหลืออยู่ ขอให้หลวงพ่อจงมีอายุยืนยาวนะครับ” นายใสให้ศีลให้พร

“อาตมาก็ตั้งใจว่าจะอยู่ไปจนกว่าจะตายนั่นแหละโยม” ท่านพระครูตอบยิ้มๆ แล้วถามเขาว่า

“อยากรู้ไหมว่าทำไมอาตมาถึงต้องดีกับโยมเป็นพิเศษ”

“อยากครับ ทำไมหรือครับ”

“เขถิบมาใกล้ๆ อาตมาไม่อยากให้คนอื่นได้ยิน มันเป็นความลับ” บุรุษวัยหกสิบจึงคลานเข้าไปจนชิดอาสนะ ท่านเจ้าของกุฏิก้มลงมา กระซิบที่ข้างหูเขาว่า

“รู้แล้วอย่าเที่ยวไปบอกใครนะ อาตมาต้องการใช้หนี้โยม หนี้ค่าก๋วยเตี๋ยว อาตมาขโมยเงินโยมมาซื้อก๋วยเตี๋ยวโยมกินทุกวัน แล้วจะช่วยอบรมลูกชายให้เป็นการใช้หนี้ ตกลงนะ ห้ามบอกใครนะ”

“ครับ ผมรับรองว่าจะไม่บอกใคร ถ้างั้นผมลาละครับ ฝาก

ไอ้หนูมันด้วย แล้ววันบวชผมจะมาใหม่" นายใสกราบท่านพระครู แล้วหันไปสั่งลูกชายว่า "ไอ้หนู เอ็งเชื่อฟังหลวงปู่ท่านนะ ท่านใช้ให้ทำอะไรก็ทำ พ่อไปก่อนละ" คนเป็นพ่อลุกออกไปแล้ว ท่านเจ้าของกุฏิจึงถามคนเป็นลูกว่า

"ไอ้หนู เอ็งกินข้าวเช้ามาหรือยัง"

"ยังเลยครับหลวงปู่ พ่อแกเร่งซะจนผมกินไม่ทัน" ไอ้หนูอายุสิบแปดตอบ

"แล้วหิวหรือเปล่าล่ะ"

"หิวซิครับหลวงปู่ หิวจนไส้กิ่วแล้ว" ลูกชายนายใสว่า

"งั้นเดี๋ยวให้เขาพาไปกินที่โรงครัว สมชาย ประเดี๋ยวเธอพาไอ้หนูไปกินข้าว แล้วเอาไปส่งให้พระมหาบุญ บอกช่วยจัดการให้หน่อย อีกสามวันเขาจะบวชเณร" ศิษย์วัดจึงจัดการตามที่ท่านสั่ง เขาเดินนำเด็กหนุ่มไปยังโรงครัว รอจนฝ่ายนั้นรับประทานอาหารอิ่มหนำสำราญแล้ว จึงพาไปหาพระมหาบุญ

สนทนาปราศรัยและไขปัญหาให้ญาติโยมจนถึงเวลาสิบนาฬิกา ท่านเจ้าของกุฏิจึงบอกพวกเขาว่า

"อาตมาต้องขึ้นศาลาก่อนนะ ได้เวลาแล้ว ใครไม่รีบกลับก็ขอเชิญไปฟังพระสวดธรรมจักรที่ศาลานะ วันนี้คุณหญิงเขามาเลี้ยงเพล อาตมาเลยนิมนต์พระสงฆ์สวดธรรมจักรเพื่อเป็นสิริมงคลเนื่องในโอกาสวันคล้ายวันเกิดของคุณหญิง อาตมาไปละนะ ใครจะฟังก็ตามมา" ท่านลุกจากอาสนะจัดเครื่องนุ่งห่มให้เรียบร้อยแล้วเดินไปยังศาลา ญาติโยมหลายคนเดินตามท่านไป บางคนก็กลับบ้านเพราะเสร็จธุระแล้ว

คุณหญิงและคณะมาถึงก่อนเวลาพระสวดเล็กน้อย **คณะผู้ติดตามมีไม่มากเท่าครั้งที่แล้ว คงเป็นเพราะรัฐมนตรีไม่ได้มาด้วย**

นั่นเอง

"เจริญพร คุณหญิงสบายดีหรือ" ท่านทักทาย

"สบายดีค่ะ" คุณหญิงตอบ

"ท่านรัฐมนตรีไม่มาด้วยหรือ"

"ท่านไปราชการที่จังหวัดเชียงใหม่ค่ะ"

"อ้าวยังไม่กลับอีกหรือ ไปนานจัง" ท่านนึกไปถึงสาวน้อยหน้าอ่อนที่คนเป็นรัฐมนตรีเอาซ่อนไว้ในรถ มีม่านปิดมิดชิด หากท่านก็ยังอุตส่าห์ เห็น

หากถามเกี่ยวกับรัฐมนตรี คุณหญิงอาจจะรู้ระแคะระคาย ท่านจึงเปลี่ยนเรื่องถาม

"วันนี้คุณหญิงอายุเท่าไรแล้ว"

"ห้าสิบห้าปีเต็มค่ะ" คนเป็นคุณหญิงตอบ พอดีกับได้เวลาพระสงฆ์เจริญพระพุทธมนต์ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงว่า

"ญาติโยมตั้งใจฟังพระเจริญพระพุทธมนต์นะ อย่าไปคุยกัน ผู้ใดได้ฟังพระสวดธรรมจักรถือว่าเป็นสิริมงคล บางคนฟังแล้วเกิดปัญญา แก้ปัญหาได้ก็มี" จากนั้นพระสงฆ์ก็เริ่มเจริญพระพุทธมนต์และสวดธรรมจักรตามลำดับ คุณหญิงและคณะตั้งอกตั้งใจฟังเป็นอันดี เพราะต่างก็คิดว่าจะไม่ยอมให้เสียชื่อเหมือนเมื่อคราวที่แล้ว

พิธีทำบุญเนื่องในโอกาสวันคล้ายวันเกิดของคุณหญิงเสร็จสิ้นลงเมื่อเวลาใกล้เที่ยง พระภิกษุสามเณรกราบพระรัตนตรัยสามครั้งพร้อมกันแล้วต่างแยกย้ายไปปฏิบัติกรรมฐานยังกุฏิของตน แต่ท่านพระครูยังไม่ลุกไปไหน

"ขอเชิญญาติโยมรับประทานอาหารกันให้อิ่มหนำสำราญเสียก่อน เรื่องอื่นค่อยว่ากันทีหลัง" ท่านเชื้อเชิญบรรดาผู้มาร่วมพิธี

แม่ชีเจียนรับประทานอาหารเสร็จแล้วก็คลานเข้ามานั่งตรงหน้าท่านพระครู กราบท่านสามครั้งแล้วรายงานว่า

"หลวงพ่อ เมื่อคืนฉันพยาบาลนังหนูส้มป่อยมันเกือบทั้งคืน แทบไม่ได้หลับได้นอนเลยจ้ะ"

"เขาเปลี่ยนชื่อใหม่เป็นเพชรร่าแล้ว แม่ชีไม่รู้หรอกหรือ"

"ทราบจ้ะ แต่ฉันมันติดเรียกชื่อเดิม ปากมันเคยจ้ะ"

"เขาเป็นยังไงล่ะ ไหนลองเล่าไปซิ"

"คือตอนหัวค่ำ เขาก็ปฏิบัติกรรมฐานตามปกติ พอตกดึกเขาบอกว่าปวดที่ถัน ฉันก็ให้เขาอดทน เขาก็แข็งใจทน แล้วก็ไม่อาละวาดเหมือนก่อน พอปวดหนักๆเข้า เขาเลยร้องไห้ เสร็จแล้วแผลมันแตกจ้ะหลวงพ่อ ทั้งหนองทั้งหนอนไหลออกมาเหล่ะๆจากปากแผล หนอนตัวเท่านิ้วก้อยฉันเลย ฉันก็เอากระโถนมารอง โอ้โฮเต็มกระโถนเลย กลิ่นก็เหม็น ฉันก็กำหนด *กลิ่นหนอ กลิ่นหนอ* พอหนองหยุดไหล ฉันก็รินยาให้ดื่ม เขาก็ดื่มแล้วก็หลับไปเลย เช้ามาก็หายเป็นปกติ แผลก็หาย แต่เขายังเพลีย ลุกไม่ขึ้น"

"เขาหมดกรรมแล้ว เดี๋ยวช่วยไปบอกว่า อาตมาขออนุโมทนาด้วย อีกห้าหกวันก็ให้กลับไปอยู่บ้านได้ แต่ถ้าเขายังอยากจะอยู่ต่อก็ตามใจเขา"

"จ้ะ แล้วฉันจะบอกเขาให้" เสร็จธุระแล้ว แม่ชีก็กราบสามครั้งแล้วคลานออกมา คุณหญิงคลานเข้าไปแทน

"คุณหญิงอิ่มเร็วจัง กับข้าวไม่อร่อยหรือไง" เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงถาม

"อร่อยมากค่ะหลวงพ่อ แต่ดิฉันปลื้มอกปลื้มใจเสียจนทานไม่ลง"

"ไม่ใช่เพราะท่านรัฐมนตรีไม่มาก็เลยทานไม่ลงหรอกนะ"

ท่านสัพยอก

“ก็คงมีส่วนค่ะ” คุณหญิงยอมรับ แล้วพูดต่ออีกว่า

“ทุกทีเคยไปไหนมาไหนด้วยกัน เพิ่งจะครั้งนี้แหละค่ะที่ท่านติดราชการมาไม่ได้” ฟังคนเป็นคุณหญิงพูดแล้วท่านพระครูให้รู้สึกสงสาร เพราะท่านรู้ว่าคุณหญิงไม่รู้ คุณหญิงไม่รู้หรอกว่า *ราชการ*ของผู้เป็นสามีนั้นคืออะไร นายขุนทองคลานเข้ามานั่งใกล้ๆ คุณหญิง อยากจะดูเครื่องเพชรให้เต็มตาเพราะเห็นเม็ดเป้งๆ ทั้งนั้น

“ขอประทานโทษ คุณหญิงมีบุตรกี่คน” ท่านสมภารเปลี่ยนเรื่องถามเมื่อเห็น ***คนปากโป้ง***เข้ามาร่วมวง

“สองค่ะ หญิงหนึ่ง ชายหนึ่ง กำลังเรียนอยู่เมืองนอกทั้งคู่”

“อีกหน่อยก็คงจะมีตัวเล็กๆมาให้อุ้มอีกนะฮะ” คนปากโป้งว่า

“โอ๊ย ไม่ไหวแล้ว ฉันแก่เกินไปแล้ว มีไม่ได้แล้ว” คนเป็นคุณหญิงรีบปฏิเสธ

“คุณหญิงมีไม่ได้ แต่ท่านรัฐมนตรียังมีได้นี่ฮะ”

“หา เธอว่าอะไรนะ” คุณหญิงฉุกใจกับคำพูดของชายหนุ่ม

“**ขุนทอง**” ท่านพระครูเรียกชื่อหลานชาย นายขุนทองมองหน้าหลวงลุงก็เห็นท่านขยิบหูขยิบตา แต่เขาไม่เข้าใจจึง *พล่าม* ต่อ

“จริงๆ นะฮะคุณหญิง หนูเห็นกะตาเลย”

“**ขุนทอง**” คราวนี้ท่านพระครูถอดแว่นออก เพราะคิดว่าหลานชายคงไม่เห็นตอนท่านขยิบตา

“อ้าว หลวงลุงหลับตาปริ๊บๆเป็นอะไรหรือเปล่า หรือว่าจะเป็นลม เดี๋ยวนะ หนูจะไปชงยาหอมมาให้” พูดจบก็กุลีกุจอลุกออกไป

“หมายความว่ายังไงคะหลวงพ่อ” คุณหญิงหันมา *เล่นงาน*

ท่านสมภารแทน

"ไม่มีอะไรหรอกคุณหญิง เจ้าหมอนี่มันธาตุไม่ค่อยจะดี เลยพูดจาเลอะเทอะเปรอะเปื้อนไปหน่อย ไม่มีอะไรหรอก"

"แต่ดิฉันว่ามันจะต้องมีอะไร หลวงพ่ออย่าปิดดิฉันเลยค่ะ" คนเป็นคุณหญิงพูดเสียงดังกว่าปกติจนทำให้คนที่กำลังรับประทานอาหารกันอยู่หันมามอง

"เบา ๆหน่อยคุณหญิง อาตมาขอร้องเถอะนะ วันนี้ก็เป็นวันมงคลของคุณหญิง จึงควรที่จะต้องทำจิตใจให้ผ่องใสเบิกบาน อะไรที่ไม่ดี ไม่งาม ไม่ต้องเก็บเอามาคิด นะคุณหญิงนะ" ท่านพระครูพูดเตือนสติคนเป็นคุณหญิง คิดว่าเสร็จงานนี้แล้วจะต้องพิจารณาโทษพ่อหลานชายตัวดีสักหน่อย โทษฐานที่นำความลับของผู้อื่นมาเปิดเผย

"ดิฉันขอโทษค่ะ เอาเถอะเมื่อหลวงพ่อ ไม่ให้คิด ดิฉันก็จะพยายามไม่คิด" ปากพูดอย่างนี้ หากใจนั้นคิดว่าเสร็จงานนี้แล้วจะต้อง *สัมภาษณ์* พ่อหนุ่มท่าทางกระตุ้งกระติ้งคนนั้นให้รู้ความจริงให้จงได้

นายขุนทองประคองถาดใบเล็ก มีถ้วยกระเบื้องใส่ยาลมซึ่งละลายเรียบร้อยแล้ว มาประเคนท่านพระครู ปากก็ว่า

"หลวงลุงฉันยาลมหน่อย จะได้รู้สึกดีขึ้น" สมภารวัยห้าสิบจึงจำต้องรับถ้วยยาขึ้นมาดื่ม เพื่อไม่ให้คนเป็นคุณหญิงสงสัย ท่านพูดเบา ๆให้หลานชายได้ยินแต่ผู้เดียวว่า

"ความรู้สึกของข้าคงจะดีขึ้น ถ้าเอ็งไปให้พ้นหูพ้นตาข้า ไปเลย ไปเฝ้ากุฏิแทนสมชาย แล้วให้เขามาแทนเอ็งที่นี่" หลานชายทำตามคำสั่งผู้เป็นหลวงลุง เขาหายไปสักพัก นายสมชายก็ขึ้นมาบนศาลา ชายหนุ่มยกมือไหว้คุณหญิงแล้วมิได้พูดว่ากระไร ใจ

นั้นอยากจะถามว่าทำไมท่านรัฐมนตรีจึงไม่มาด้วย แต่ก็เห็นว่าไม่ใช่เรื่องอะไรของตน ท่านจะมาหรือไม่มามันก็ไม่ใช่กงการอะไรของเขา

เมื่อรับประทานอาหารกันเสร็จสรรพแล้ว คณะของคุณหญิงก็ค่อยๆทยอยกันมานั่งสนทนากับท่านพระครู คุณหญิงจึงถือโอกาสลุกออกมาทำทีว่าจะไปห้องสุขา ครั้นพ้นสายตาเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงแล้วเธอก็เดินไปที่กุฏิ มีคนมารอพบท่านพระครูหลายคน เธอจึงกวักมือเรียกให้นายขุนทองมาหา

"คุณหญิงมีอะไรจะใช้หนูหรือฮะ" เขาถาม คุณหญิงยังไม่ตอบ เธอเปิดกระเป๋าถือ หยิบธนบัตรสีแดงออกมาจากกระเป๋าสตางค์สามใบส่งให้ชายหนุ่ม

"เอาไว้ซื้ออะไรที่เธออยากจะซื้อ" คุณหญิงว่า

หากเป็นนายสมชายจะต้องปฏิเสธ แต่นายขุนทองไม่ใช่นายสมชาย ชายหนุ่มรีบยกมือไหว้ พร้อมกล่าวคำขอบคุณ ใจนั้นกระหยิ่มยิ้มย่อง ***คราวนี้อีขุนทองมีเงินดัดผมกะซื้อรองเท้าส้นสูงแล้ว***

ให้สินบนเรียบร้อยแล้ว คุณหญิงจึงเริ่มเรื่อง นายขุนทองกลัวใครจะมาได้ยิน จึงชวนไปคุยกันที่ศาลาท่าน้ำ **แล้วเขาก็เล่าให้คุณหญิงฟังทุกอย่างทุกประการ เหมือนจะให้คุ้มกับเงินค่าจ้างสามร้อยบาทที่คุณหญิงให้!** คนเล่าเล่าจบ คนฟังก็เข่าอ่อน มือไม้อ่อน รู้สึกเหมือนใจจะขาดเสียให้ได้ เธอร้องไห้คร่ำครวญพร้อมก่นด่าคนเป็นสามี

"ฮือๆไอ้แก่นะไอ้แก่ ทรยศกูจนได้ ไอ้งูเห่า เลี้ยงไม่เชื่อง กูอุตส่าห์ช่วยมันวิ่งเต้น เข้าหาผู้หลักผู้ใหญ่กูก็ทำ กว่าจะได้ขึ้นเป็นรัฐมนตรี กูลำบากจนเลือดตาแทบกระเด็น พอได้ดิบได้ดีมึงก็มาทรยศกู ไอ้เวรห้าร้อย"

นายขุนทองรู้สึกเสียใจที่ทำให้คนเป็น คุณหญิงต้องร้องไห้ และคนเป็นรัฐมนตรีต้องถูกด่า ไม่รู้ที่จะแก้ตัวอย่างไร จึงส่งเงินสามร้อยบาทคืนให้คุณหญิงเป็นการไถ่โทษ คิดว่าอย่างไรเสียเธอคงไม่ยอมรับคืน แต่ก็ผิดคาด เพราะคนเป็นคุณหญิงเอื้อมมือมากระชากเงินนั้นไปใส่กระเป๋าของตน ได้เงินคืนแล้วก็ยังไม่หยุดร้องไห้ นายขุนทองจึงปลอบว่า

"คุณหญิงอย่าคิดอะไรมากเลยฮะ อีกหน่อยเขาก็เลิกกัน ผู้หญิงที่ไหนเขาจะโง่เอาคนจวนเข้าโลงมาทำผัว"

"อ้อ นี่มึงว่ากูเหรอ มึงว่ากูโง่เหรอ" เธอแหวเข้าใส่ นายขุนทองตกใจอ้าปากค้าง นึกสมน้ำหน้าตัวเองที่อยู่ดีไม่ว่าดี คนเป็นคุณหญิงยังคงรำพันต่อไปว่า

"ฮือ ๆ กว่ามันจะเลิกกัน กูก็หมดตัวพอดี นี่เงินทองได้มาคงเอาไปบำรุงบำเรออีนั่นหมด คอยดูนะ กูจะต้องสืบให้รู้จนได้ จะถลกหนังมันเอาเกลือทาเชียวละ"

ค่ำคืนนั้น เมื่ออาคันตุกะกลับไปหมดแล้ว ท่านพระครูจึงเรียกตัวนายขุนทองมาซักฟอก

"เอ็งนี่มันแย่มากนะเจ้าขุนทอง มีอย่างที่ไหน ไปพูดให้ผัวเมียเขาแตกแยกกัน ระวังจะตกนรก คราวหน้าคราวหลังอย่าทำอย่างนี้อีก ได้ยินไหม ข้าอุตส่าห์ถอดแว่นขยิบตาให้ เอ็งก็ยังไม่รู้เรื่อง ยังดีนะที่ข้าไหวทัน จึงใช้ให้เอ็งมาเฝ้ากุฏิแทนเจ้าสมชาย ไม่งั้นความลับแตกแน่ ๆ" นายขุนทองร้องไห้โฮ ๆ ออกมา จนท่านพระครูตกใจ

"อะไร ว่าแค่นี้ก็ต้องร้องไห้ เกิดจะมีคุณธรรมสูงขึ้นมาเดี๋ยวนี้หรือไง" ท่านประชด

"มันไม่แค่นี้ซิฮะหลวงลุง มันไม่แค่นี้" คนพูดร้องไห้สะอึกสะอื้น

"แล้วมันแค่ไหนล่ะ"

"มันหมดเปลือกเลยฮ่ะ หนูแอบเล่าให้คุณหญิงฟังหมดเปลือกเลย เขาจ้างหนูสามร้อย พอเล่าจบเขาก็เอาเงินคืน กรี๊ด!"

๗๑

เจ้าหมี

ถึงวันนี้เจ้าหมีก็โตเป็นหนุ่มเต็มตัว เช่นเดียวกับเจ้าโฮมและเจ้าขาว น้องร่วมท้องที่ลืมตาดูโลกในวันเดียวกับมัน กิจกรรมสำคัญของเจ้าหนุ่มสามตัวนี้ก็คือ การสอดส่ายสายตาเล็งแลหาคู่ชู้ชม

บรรดาสาวๆที่นางบุญพาให้สมญาว่า *อีพวกแม่หม้ายผัวทิ้ง* จึงมักพากันมาป้วนเปี้ยนอยู่แถวๆกุฏิ เพื่อชม้อยชม้ายชายตาให้สามหนุ่มด้วยความสนิทเสน่หา

เจ้าโฮมกับเจ้าขาวพากันตกหลุมรักหม้ายสาวไปเรียบร้อยตั้งแต่วันแรกที่สบตากัน ยังเหลือก็แต่เจ้าหมีที่ยังไม่พลาดท่าเสียทีหรือยอมตกร่องปล่องชิ้นกับตัวใด มันคงไม่อยากเป็นมือสองรองใครอื่นให้ต้องเสียชั้นเชิงชาย หรือไม่ก็คงถือคติ *ข้าเป็นหนุ่มทั้งแท่งควรหรือจะมากินแตงเถาตาย* หรือว่ามันอาจจะคิดอะไรที่นอกเหนือไปจากนี้ก็ไม่มีใครรู้ได้

แต่ที่รู้แน่ๆก็คือเจ้าหมียังคงครองตัวเป็นโสด ไม่ยุ่งยิ่งสุงสิงกับหม้ายสาวตัวใดให้ต้องเสียความบริสุทธิ์ผุดผ่อง และเพราะเหตุนี้ที่ทำให้มันเป็นที่โปรดปรานรักใคร่ของนายขุนทองยิ่งกว่าน้องสองตัวของมัน

ข้อที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งก็คือ เจ้าหมีนั้นดูเหมือนจะเป็นหมาที่ถือเนื้อถือตัวเป็นพิเศษ ผิดแผกจากหมาทั่วๆไป กล่าว

คือมันจะไม่ทำตัวสนิทสนมกับใครง่ายๆ ไม่ว่าจะเป็นคนหรือเป็นหมาด้วยกันก็ตาม ยิ่งพวกเด็กๆด้วยแล้ว ดูจะไม่อยู่ในสายตาของมันเอาเสียเลย แต่ถึงกระนั้นก็ไม่เคยปรากฏว่ามันทำร้ายผู้ใด อย่างมากก็แค่แยกเขี้ยวใส่เท่านั้น

เป็นวันอาทิตย์ต้นเดือน ท่านพระครูลงรับแขกตามปกติตามตารางที่นายขุนทองเป็นผู้จัดให้ เจ้าหนุ่มสามตัวเหมือนกับจะรู้ล่วงหน้าว่าวันนี้พวกมันจะมี *แขก* มาหา แล้วก็เป็น ***แขก***ตัวจริงเสียด้วย

ผู้หญิงสองคนเดินเข้ามาหยุดยืนอยู่หน้ากุฏิที่เจ้าโฮม เจ้าขาว และเจ้าหมีนอนเรียงรายกันอยู่ คนที่หน้าตาเหมือนแขกหยุดจ้องเจ้าสามหนุ่มด้วยท่าทางเหมือนคนตกตะลึง เพื่อนที่มาด้วยต้องสะกิดให้หล่อนคลานเข้าไปนั่งยังข้างในกุฏิ นั่งลงแล้วหล่อนยังหันไปมองเจ้าสุนัขสามตัวตาไม่กะพริบ จ้องไปจ้องมาน้ำตาหล่อนก็ไหลพรากๆอย่างไม่อาจจะกลั้นได้

เมื่อถึง คิว เพื่อนที่มาด้วยกราบท่านพระครูสามครั้ง แต่ตัวหล่อนไม่กราบ ด้วยเหตุผลที่ว่า "หนูกราบหลวงพ่อไม่ได้หรอกค่ะ เพราะหนูเป็นมุสลิม ศาสนาอิสลามเขามีข้อห้ามไม่ให้ศาสนิกชนกราบไหว้พระหรือนักบวชในศาสนาอื่น หลวงพ่อคงไม่ว่าหนูนะคะ"

"ไม่ว่าหรอกจ้ะ หลวงพ่อกลับจะชมเสียอีกว่าหนูเป็นคนเคร่งศาสนา ดีกว่าชาวพุทธบางคนที่ไม่เคยเข้าวัดเลยด้วยซ้ำ แต่นี่หนูนับถือศาสนาอื่นก็ยังอุตส่าห์มาวัด"

"ที่จริงหนูก็ไม่ควรมาหรอกค่ะ เพราะคนที่เขาถือเคร่งจริงๆ เขาจะไม่มาวัดของศาสนาอื่น แต่หนูไม่เคร่งถึงขนาดนั้น" หล่อนหันไปดูเจ้าหมี เจ้าโฮม และเจ้าขาว ปากก็ถามว่า "หลวงพ่อคะ สุนัขสีดำตัวใหญ่นั่นชื่อเจ้าหมีใช่ไหมคะ"

"ทำไมหนูรู้ล่ะ ถูกแล้วมันชื่อหมี" ท่านพระครูตอบ

"ก็เขาไปหาหนูค่ะ" สาวมุสลิมว่า

"ไปหาที่ไหน นี่หนูมาจากไหนกันจ๊ะ"

"มาจากบางมดค่ะ บางมดฝั่งธนบุรี" เพื่อนที่มาด้วยถือโอกาสพูดบ้าง

"แล้วเจ้าหมีไปหาหนูที่ไหนล่ะ หรือว่าไปหาถึงบางมดโน่น" ท่านเจ้าของกุฏิสงสัย

"ค่ะหลวงพ่อ แต่เขาไปหาในฝันนะคะ ไปกับอีกสองตัวนั่น เรื่องมันแปลกมากเลยค่ะหลวงพ่อ แปลกที่สุดในโลก" คนเล่ามีท่าทางตื่นเต้น

"แปลกยังไงล่ะหนู เล่าให้หลวงพ่อฟังได้ไหม"

"ได้ค่ะ คือเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว หนูฝันเห็นเขาทั้งสามตัวเลยค่ะ" ผู้ที่นั่ง ณ ที่นั้นพากันหัวเราะและคิดในใจว่าหล่อนเพี้ยน แต่ท่านพระครูไม่คิดเช่นนั้นเพราะหากไม่ใช่เรื่องจริง หล่อนคงไม่ลงทุนมาถึงที่นี่ วัดนี้มักมีเรื่องแปลกประหลาดเกิดขึ้นเสมอๆ

"เล่าต่อไปซิหนู หลวงพ่อกำลังฟัง" สาวมุสลิมจึงเล่าต่อว่า

"ในฝันหนูกำลังนั่งร้องไห้ คือหนูปลูกบ้านให้คนเช่าค่ะหลวงพ่อ แล้วหนูก็ถูกเขาโกงค่าเช่า เขามาเช่าอยู่ พอใกล้จะสิ้นเดือนก็หนีโดยไม่จ่ายเงิน หนูก็ขาดทุนทุกเดือน จนเป็นหนี้เป็นสินเพราะต้องจ่ายค่าน้ำค่าไฟแทนคนเช่า หนูกลุ้มใจนอนร้องไห้ทุกคืน"

"เมื่ออาทิตย์ที่แล้วหนูก็นอนร้องไห้จนหลับไป แล้วหนูก็ฝันเห็นเขาทั้งสามตัว เจ้าหมีถามหนูว่า *น้าๆร้องไห้ทำไม* หนูก็ตอบว่าน้าถูกโกงค่าเช่า เขาก็บอก ***น้าไม่ต้องร้องไห้หรอก ไปหาหลวงพ่อวัดป่ามะม่วงซิ หลวงพ่อท่านช่วยได้*** แล้วเขาก็บอกชื่อหลวงพ่อ ชื่อจังหวัด แล้วก็ชื่อเขา พอหนูตื่นขึ้นมาภาพในฝันยังแจ่มชัดอยู่

ในความคิด แต่ว่าหนูลืมชื่อจังหวัด หนูจึงไปถามเพื่อนๆที่นับถือศาสนาพุทธว่า มีใครรู้จักวัดป่ามะม่วงบ้าง ก็หาคนรู้จักไม่ได้ บังเอิญเพื่อนคนนี้เขามีญาติซึ่งเคยมาวัดนี้ เขาเลยบอกทางให้ หลวงพ่อต้องช่วยหนูนะคะ" คนเล่าสรุปลงท้ายด้วยการขอความช่วยเหลือ

ผู้ที่นั่งฟัง และคิดว่าเป็นเรื่องเหลวไหลไม่น่าเชื่อถือกลับพากันเปลี่ยนใจมาเชื่อ เพราะอย่างน้อยเจ้าหนุ่มสามตัวที่นอนเรียงรายอยู่หน้ากุฏิก็เป็นพยานหลักฐานได้เป็นอย่างดี

"แหม เจ้าหมีมันใจบุญจริงๆอุตส่าห์ไปช่วยเขาถึงบางมดโน่น" ท่านพูดกับญาติโยมที่นั่งอยู่เต็มกุฏิ

"สงสัยว่ามันคงกลัวอาตมาจะไม่มีงานทำ เลยไปช่วยหางานมาให้ เจ้านี่มันสำคัญนัก" ท่านพูดยิ้มๆ

"หลวงพ่อต้องช่วยหนูนะคะ" คนเป็นมุสลิมย้ำ

"จะให้ช่วยอะไรล่ะจ๊ะ"

"ช่วยให้คนดีๆมาเช่าบ้าน หนูจะได้ไม่ถูกโกงค่าเช่าค่ะ"

"แต่คนดีๆนั้นหายากจังนะหนู หายากยิ่งกว่างมเขียงในมหาสมุทรเสียอีก" ท่านเจ้าของกุฏิเปรียบเทียบ

"งมเข็มค่ะหลวงพ่อ ถ้าเขียงไม่ต้องงม เพราะมันลอยน้ำได้" เพื่อนของสาวมุสลิมแย้ง

"อ้อ ยังงั้นหรือ โอ้โฮ ถ้างมเข็มก็ยิ่งยากเข้าไปใหญ่เลยซินะหรือหนูว่ายังไง" ท่านถามคนนับถือศาสนาอิสลาม

"แต่ถึงจะยากยังไง หนูก็เชื่อว่าหลวงพ่อต้องช่วยได้ค่ะ ไม่งั้นเจ้าหมีเขาคงไม่ลงทุนไปเข้าฝันหนู หลวงพ่อช่วยหนูด้วยนะคะได้โปรดเถอะค่ะ" หล่อนวิงวอน

"เอาละ ช่วยก็ช่วย เจ้าหมีจะได้ไม่เสียหน้า หนูสวดมนต์เป็นไหมล่ะจ๊ะ สวดอิติปิโสได้หรือเปล่า"

"สวดไม่เป็นค่ะ แล้วก็สวดไม่ได้ด้วย เพราะศาสนาหนูเขาห้าม"

"แล้วศาสนาของหนูมีสวดมนต์หรือ เปล่า"

"มีค่ะ ก่อนละหมาดเราต้องสวดมนต์"

"ถ้าอย่างนั้น ก็สวดไปตามที่ศาสนาของหนูสอนก็แล้วกัน พอสวดเสร็จ ก็ให้ตั้งใจแผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวร อ้อ ถ้าหลวงพ่อจะให้พระบรมฉายาลักษณ์ของในหลวงรัชกาลที่ ๕ หนูไว้บูชาจะได้หรือเปล่า ศาสนาเขาห้ามไหม"

"ไม่ห้ามค่ะ ถ้าเป็นในหลวงเขาไม่ห้าม แต่ถ้าเป็นพระถึงจะห้ามค่ะ"

"งั้นก็ดีแล้ว หลวงพ่อจะให้หนูไปหนึ่งแผ่น หนูเอาไปใส่กรอบไว้บูชานะ แล้วก็อธิษฐานขอพระบารมีของพระองค์ให้ช่วยปกป้องคุ้มครอง ปฏิบัติตามที่หลวงพ่อบอกมานี่นะ ไม่เกินสองเดือนรับรองรู้ผล หนูจะทำได้ไหมล่ะ"

"ได้ค่ะหลวงพ่อ" หล่อนรับคำแข็งขัน แล้วดูเหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้ จึงพูดกับท่านเจ้าของกุฏิว่า

"หลวงพ่อคะ หนูมีอะไรบางอย่างจะสารภาพกับหลวงพ่อค่ะ"

"มีอะไรล่ะจ๊ะ จะสารภาพอะไร"

"คือหนูยอมรับว่า **ก่อนหน้านี้หนูไม่เคยนับถือพระเลยค่ะ ไม่ใช่ว่าเพราะหนูนับถือศาสนาอิสลามหรอกนะคะ แต่เพราะหนูไม่เคยเห็นพระดีๆสักคนเดียว**"

"เมื่อก่อนนี้บ้านหนูอยู่ติดกับวัดลุ่ม หนูเห็นพระวัดนั้นเปิดเพลงเต้นร็อคกันทุกวัน หนูเคยโผล่หน้าต่างไปจ้องดูหมายจะให้พวกเขาอาย แต่นอกจากจะไม่อายแล้วเขายังกวักมือเรียกหนู บอก

โยมมาเต้นด้วยกันไหมล่ะโยม หนูก็ด่าไปว่า ขอโทษนะคะหลวงพ่ออย่าหาว่าหนูหยาบคายนะคะ” หล่อนหยุดเล่า กล่าวคำขอโทษ แล้วจึงเล่าต่อ

“หนูก็ด่าไปว่า *ไอ้พระบ้า ไอ้พระลามก* หนูด่าอย่างนี้บาปไหมคะหลวงพ่อ” หล่อนถาม

“ถ้าจะบาป พระพวกนั้นท่านก็บาปกว่าหนูแหละ เป็นพระเป็นเจ้าไปทำยังงั้นได้ยังไง” ท่านพระครูตำหนิติเตียน

“นั่นซิคะ พอหนูด่า ป๊ะหนูได้ยินเลยมาช่วยด่าอีกคน แล้วป๊ะยังขู่ว่าจะบอกตำรวจ พวกเขาก็เลยเลิกเต้น วันต่อๆมา เวลาเขาจะเต้นกันเขาก็จะปิดหน้าต่างมิดชิด ได้ยินแต่เสียงเพลงดังออกมา ป๊ะหนูเขาเกลียดพระมากเลยค่ะหลวงพ่อ ป๊ะว่า ***พวกพระน่ะเก่งอยู่สองอย่างเท่านั้น คือดูหมอกับใบ้หวย นอกนั้นไม่ได้เรื่องซักอย่าง”***

“แต่พระวัดนี้ไม่ได้เป็นอย่างที่ป๊ะหนูว่านะ เมื่อก่อนหลวงพ่อก็เคยดูหมอเหมือนกัน แต่เลิกไปร่วมยี่สิบปีแล้ว ส่วนเรื่องใบ้หวยหลวงพ่อไม่เคยทำ วันหลังหนูชวนป๊ะเขามาด้วยซิหนู บอกหลวงพ่อให้มาพิสูจน์ว่าพระวัดนี้ไม่เหมือนวัดอื่น นะหนูนะ”

“ป๊ะคงไม่มาหรอกค่ะ เพราะเขาเคร่งศาสนามาก ไปประกอบพิธีฮัจญ์ที่เมืองมักกะฮ์ทุกปี นี่ถ้าป๊ะรู้ว่าหนูมาวัดคงโกรธน่าดูเลย” แล้วหันไปกำชับเพื่อนสาวว่า “นิด เธอต้องปิดเป็นความลับนะ ห้ามบอกป๊ะฉันเป็นอันขาด”

“ตกลง แต่เธอต้องให้สินบนฉันนะ” เพื่อนหล่อนว่า

“หลวงพ่อคะ คนที่นับถือศาสนาพุทธเขาชอบเรียกสินบาทคาดสินบนอย่างนี้หรือคะ” สาวมุสลิมถามท่านพระครู

“ก็ไม่ทุกคนหรอกหนู ที่เขาดีๆก็มี แต่หนูอาจจะโชคร้าย

สักหน่อยที่มาเจอแบบนี้"

"แหม หลวงพ่อ หนูพูดเล่นต่างหากล่ะคะ" คนเป็นพุทธแก้ตัว

"แต่ถ้าได้จริงๆก็ดีใช่ไหมล่ะ" ท่านพูดแทงใจดำ

"ก็ดีเหมือนกันค่ะ โธ่ หลวงพ่อคะใครบ้างไม่อยากได้เงิน" หญิงสาวพูดตรงๆ เพราะไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต้องพูดอ้อมค้อม

"เสร็จธุระแล้วหนูถือโอกาสลาหลวงพ่อละค่ะ" หล่อนเอ่ยปากลาหากมิได้กราบ ด้วยเกรงจะขัดต่อคำสอนในศาสนาของตน ส่วนเพื่อนหล่อนกราบท่านพระครูสามครั้งแต่มิได้เอ่ยปากลา ผู้หญิงสองคนลุกออกไปแล้ว ผู้ชายคนหนึ่งก็ถามขึ้นว่า

"เป็นไปได้หรือครับหลวงพ่อที่สุนัขจะไปเข้าฝันคน"

"โยมไม่เชื่อใช่ไหม" ท่านเจ้าของกุฏิย้อนถาม

"เชื่อครับ แต่ก็อยากได้รับคำยืนยันจากหลวงพ่อเพื่อความมั่นใจ" บุรุษนั้นตอบ

"ถ้าอย่างนั้นอาตมาก็ขอยืนยันว่าเจ้าหมีมันไปเข้าฝันแม่หนูคนนั้นจริงๆ โยมอาจจะสงสัยว่ามันเป็นหมาทำไมถึงทำได้ ที่มันทำได้เพราะชาติที่แล้วมันเกิดเป็นคน ญาติโยมอยากรู้เรื่องราวของเจ้าหมีไหมล่ะ อาตมาจะเล่าให้ฟัง อยากฟังไหม"

"อยากฟังค่ะ"

"อยากฟังครับ" สตรีและบุรุษที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้นตอบพร้อมกัน ท่านเจ้าของกุฏิจึงว่า

"ตกลง เมื่ออยากฟังอาตมาก็จะเล่า แต่ก่อนอื่นญาติโยมจะต้องเชื่อเรื่องภพชาติ เรื่องการเวียนว่ายตายเกิดว่า **เราต้องเวียนตายเวียนเกิดกันไม่รู้ว่ากี่หมื่นกี่แสนชาติ เกิดเป็นมนุษย์บ้างเป็นเดรัจฉานบ้าง เป็นเทพยดาบ้าง แล้วแต่กรรมที่ทำ** เรื่องการเวียน

ว่ายนี้ มีหลักฐานปรากฏชัดเจนในคัมภีร์พระไตรปิฎก ญาติโยมคงจำกันได้ว่า ในวันเพ็ญเดือนวิสาขะ ซึ่งเป็นวันที่พระพุทธองค์ตรัสรู้พระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ ขณะทรงบำเพ็ญเพียรอยู่ภายใต้ต้นอัสสัตถพฤกษ์นั้น...”

“ในยามต้นทรงบรรลุ **ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ** คือทรงระลึกชาติแต่หนหลังได้ อันนี้เป็นหลักฐานยืนยันว่าการเวียนว่ายตายเกิดนั้นมีจริง เราไม่ได้เกิดหนเดียวตายหนเดียวอย่างที่พวกวัตถุนิยมเขาเชื่อกัน แต่ทีนี้ทำไมบางคนถึงระลึกชาติได้ ทำไมบางคนระลึกชาติไม่ได้ อันนี้ก็ขึ้นอยู่กับระยะเวลาที่เขาไปเกิด เช่น สมมุติว่า นาย ก. ตายไปตกนรก พอหมดกรรมจากนรกก็ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน จากสัตว์เดรัจฉานมาเกิดเป็นมนุษย์อีก ถ้าเป็นอย่างนี้เขาจะระลึกชาติไม่ได้ คือจำชาติที่เคยเกิดเป็นนาย ก. ไม่ได้ เพราะระยะเวลาที่จะมาเป็นมนุษย์อีกนั้นมันถูกคั่นด้วยการไปเกิดในนรกกับไปเกิดเป็นเดรัจฉาน

ทีนี้สมมุติอีกคนหนึ่ง ชื่อ นาย ข. เขามาเกิดเป็นมนุษย์ พออายุได้ยี่สิบปีก็ตายเพราะอุบัติเหตุหรืออะไรก็แล้วแต่ เมื่อตายก็ได้ไปเกิดเป็นมนุษย์อีก เมื่อเขาเริ่มรู้ประสาเขาจะจำชาติที่แล้วของตัวได้ เพราะช่วงของระยะเวลาที่เกิดเป็นมนุษย์มันสั้นและต่อเนื่องกัน จึงทำให้เขาจำอดีตได้ เปรียบเทียบให้ใกล้ตัวเข้ามาอีก เช่น อย่างกับตัวเรานี่นะ เหตุการณ์ที่เกิดกับตัวเราเมื่อวานนี้ กับเหตุการณ์ที่เกิดกับตัวเราเมื่อยี่สิบปีที่แล้ว โยมคิดว่าโยมจะจำอันไหนได้ ที่เกิดเมื่อวาน หรือที่เกิดเมื่อยี่สิบปีที่แล้ว”

“ที่เกิดเมื่อวานค่ะ” สุภาพสตรีผู้หนึ่งตอบ

“ถูกแล้ว เราจะจำสิ่งที่ใกล้ตัวได้ก่อนสิ่งที่ไกลตัว ทีนี้ในกรณีของเจ้าหมีก็เหมือนกัน นี่อาตมาเคยสัมภาษณ์มันแล้วนะ มันรู้

ภาษาคน เพราะชาติที่แล้วมันเคยเกิดเป็นคน เพียงแต่มันพูดไม่ได้เท่านั้น"

"ในเมื่อมันพูดไม่ได้ แล้วหลวงพ่อสัมภาษณ์มันได้ยังไงล่ะครับ" บุรุษหนึ่งสงสัย

"โยมอยากรู้จริง ๆหรือว่าทำไมอาตมาถึงพูดกับมันรู้เรื่องทั้ง ๆที่มันพูดไม่ได้"

"อยากรู้ครับ" เขาตอบ

"ไม่ยากหรอกโยม เพราะถึงมันจะพูดไม่ได้ แต่เราก็ไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาพูด อาตมาใช้ภาษาจิตสัมภาษณ์มัน อย่าลืมนะ **ภาษาจิตนี่เป็นภาษาสากล ถ้าต่างคนต่างฝึกจิตจนถึงขั้นสื่อสารกันได้ ถึงจะต่างชาติต่างภาษาก็คุยกันรู้เรื่อง** ถ้าโยมอยากพิสูจน์เรื่องนี้ก็ต้องพยายามฝึกจิตด้วยการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน ถ้าจิตถึงขั้นนะโยมก็จะสามารถพูดกับคนต่างชาติได้"

"แบบนี้ก็แปลว่าเจ้าหมีมันต้องฝึกจิตด้วยใช่ไหมครับ มันถึงได้คุยกับหลวงพ่อรู้เรื่อง" บุรุษนั้นถามอีก

"เป็นเดรัจฉานทำอย่างนั้นไม่ได้หรอกโยม **เพราะการเกิดเป็นเดรัจฉานถือว่าเกิดในอบายภูมิ หมดโอกาสที่จะประกอบกุศลกรรม** แต่ทีนี้ที่เจ้าหมีมันทำได้ เพราะมันมี *สัญญา* คือการจำได้หมายรู้ มันมีสัญญาติดตัวหลงเหลือมาจากชาติที่เป็นมนุษย์ จึงสามารถฟังภาษามนุษย์ได้รู้เรื่องทั้งที่พูดไม่ได้ มันก็เป็นเรื่องแปลกนะ แปลกแต่จริง"

"แล้วมันเล่าให้หลวงพ่อฟังว่ายังไงบ้างครับ" คนถามอยากรู้

"มันเล่าว่าเมื่อชาติที่แล้วก่อนที่มันจะมาเกิดเป็นสุนัข มันเกิดเป็นมนุษย์แล้วก็เป็นมัคนายกของวัดนี้มาก่อน และที่ต้องมาเกิด

เป็นสุนัข เพราะกรรมที่มันชอบไปเรี่ยไรเงินคนเขามาทำบุญ เรี่ยไรเก่งมาก แต่ตัวเองไม่เคยเรี่ยไรตัวเองเลย"

"แม้มันจะทำบุญแต่ก็เป็นเงินของคนอื่น ไม่ใช่เงินของตัวเอง ในที่สุดมันก็เลยต้องมาเกิดเป็นสุนัข แต่เรื่องกรรมมันซับซ้อนนะโยม มันซับซ้อนมาก เจ้าหมีมันจะต้องมีกรรมอื่นมาส่งผลด้วยบวกกับกรรมที่ไปเอาเงินคนอื่นมาทำบุญ จึงทำให้ต้องมาเกิดในอบายภูมิ คือมาเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน มันไม่ได้เกิดที่วัดนี้หรอก แต่หลานชายของอาตมาเอามันมาจากบ้านเขาซึ่งอยู่คนละอำเภอ พอมันมาอยู่ที่วัดนี้มันก็จำได้ เพราะเคยอยู่มาแต่ครั้งอดีตชาติ"

ท่านไม่ได้บอกพวกเขาว่าก่อนที่มันจะมาเกิดเป็นมัคนายกได้เกิดเป็นทหารคนสนิทของท่านในชาติที่ท่านเป็นแม่ทัพ ที่ไม่บอกเพราะไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องบอก คนที่เขาไม่เชื่อเรื่องอย่างนี้จะพากันคิดว่าท่านเพี้ยน

"เอาละ ยุติเรื่องเจ้าหมีกันได้แล้ว และอาตมาก็อยากจะบอกกับญาติโยมว่า **ถ้าใครอยากระลึกชาติได้ก็ให้หมั่นเจริญกรรมฐาน ถ้าระลึกชาติได้เมื่อไร เมื่อนั้นโยมก็จะรู้ว่า การเวียนว่ายตายเกิดนั้นมันเป็นทุกข์ ไม่ว่าจะเกิดเป็นอะไรก็ทุกข์ทั้งนั้น** อาตมาตั้งจิตอธิษฐานไว้เลยนะว่าขออย่าให้ต้องเกิดอีก จะเกิดเป็นมนุษย์หรือเป็นเทวดาก็ไม่ต้องการทั้งนั้น แต่ก็นั่นแหละ ถ้ากรรมยังไม่สิ้นก็จำเป็นจะต้องเกิดอีก ไม่ว่าจะอยากเกิดหรือไม่อยากก็ตาม เอาละ ใครมีอะไรจะปรึกษาหารือก็เชิญ"

๗๒

เปิดป้ายร้านเสริมสวย

วันเสาร์ที่ ๒๙ มิถุนายน ท่านพระครูได้รับนิมนต์จากนายแพทย์สมเจตนาให้ไปทำพิธีเปิดป้ายร้านเสริมสวยที่ในตัวจังหวัด นายสมชายขับรถพาท่านออกจากวัดป่ามะม่วงตั้งแต่เจ็ดนาฬิกา รถแล่นออกประตูวัดมาแล้ว ผู้ที่ทำหน้าที่เป็นคนขับก็ชวนคุย

"หมอสมแกนึกยังไงถึงหันมาเปิดกิจการร้านเสริมสวย อาชีพหมอก็รวยอยู่แล้ว จริงไหมครับ"

"ถ้าเธออยากรู้ก็ลองถามเขาดูซิ ไปถึงบ้านงานก็ถามเขาเลยนะ มาถามฉัน ฉันจะไปรู้อะไร"

"แต่ถ้าหลวงพ่ออยากรู้ก็รู้ได้ หลวงพ่อรู้ได้ทุกอย่างที่อยากจะรู้" ศิษย์วัดว่า

"บังเอิญเรื่องนี้ฉันไม่อยากรู้ ก็เลยไม่รู้" สมภารวัยห้าสิบพูดขรึมๆ

"หรือครับ ไม่รู้ก็ไม่เป็นไรครับ" ชายหนุ่มวางท่าขรึมบ้างหากก็ทำได้ไม่นานเพราะรู้สึกเหมือนท้องจะแตก จึงต้องพูดขึ้นว่า

"ไม่รู้หมอสมแกจะอยากรวยไปถึงไหน ทั้งทำงานโรงพยาบาล ทั้งเปิดคลินิก แล้วยังจะมาเปิดร้านเสริมสวยอีก นี่แหละน้าคนโบราณเขาถึงว่า *คนรวยก็รวยเสียเหลือล้น คนจนก็จนเสียเหลือหลาย* เช่นนายสมชายเป็นต้น จนเสียจนไม่มีเงินจะแต่งงาน"

ชายหนุ่มพูดไปเรื่อยๆ เห็นท่านพระครูไม่พูด เขาจึงพูดต่ออีกว่า

"ลูกเมียหรือก็ไม่มี ยังจะงกอีก ได้ยินเขาเล่ากันว่าแกเคยแต่งงานนะครับ เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนโน้น แกเคยแต่งงานกับลูกสาวเจ้าของโรงสี แต่ยังไงไม่ทราบ อยู่กันแค่อาทิตย์เดียวก็หย่ากันเสียแล้ว แกก็เลยครองตัวเป็นพ่อหม้ายเนื้อหอมมาจนบัดนี้" แม้ท่านพระครูจะไม่พูด หากท่านก็ฟังและ รู้ ว่านั่นเป็นเพราะ *กรรม* **กรรมตัวเดียวเท่านั้นที่บันดาลให้เหล่าสัตว์ต้องมีอันเป็นไป**

"ใจคอหลวงพ่อจะให้ผมพูดอยู่คนเดียวอย่างนี้หรือครับ" นายสมชายถามภิกษุวัยห้าสิบที่นั่งเด่นเป็นสง่าอยู่เบื้องหลังของเขา

"ชอบไม่ใช่หรือ"

"จะว่าชอบก็ไม่เชิง แต่ครั้นจะว่าไม่ชอบก็ไม่ใช่ เพราะฉะนั้นผมก็เลยไม่ทราบจะตอบหลวงพ่อว่ายังไงดี หรือว่าหลวงพ่อจะให้ผมตอบว่ายังไงดีครับ" ชายหนุ่มยั่ว

"งั้นก็ไม่ต้องตอบ" ท่านพระครูพูดตัดบท

"แต่ผมอยากตอบนี่ครับ อยากตอบ แต่ไม่รู้จะตอบยังไง" คราวนี้เขายวน

"ฉันก็ไม่รู้ว่าจะช่วยเธอยังไงเหมือนกัน" ท่านยวนบ้าง

"แต่ถ้าหลวงพ่อตั้งใจจะช่วย ถึงไม่รู้ก็ช่วยได้นี่ครับ คือช่วยทั้งๆที่ไม่รู้"

"รู้สึกว่าเธอจะพูดมากไปแล้วนะ พูดมากปากไม่ได้พักผ่อน"

"ไม่เป็นไรครับ ปากผมยังหนุ่มยังแน่น ถึงไม่ได้พักผ่อนก็ยังแข็งแรง หลวงพ่ออย่าห่วงมันเลย ห่วงผมดีกว่า"

"เธอมีอะไรให้ห่วงล่ะ"

"ก็เรื่องห่วงไงครับ ผมอยากได้ห่วงสักห่วงมาผูกคอ แต่ไม่มีเงินไปซื้อครับ หลวงพ่อสัญญาว่าจะช่วย ป่านนี้ยังไม่มีวี่แววเลย

หลวงพ่อลืมหรือยังครับ ที่เคยให้คำมั่นสัญญาไว้กะผมน่ะครับ” คำพูดของศิษย์วัดทำให้ท่านพระครูนึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้อธิษฐานจิต *ช่วย* ให้ชายหนุ่มได้แต่งงานสมความมุ่งมาดปรารถนาดังที่ได้สัญญาไว้กับเขา

“ถ้าเธอไม่เตือนก็คงจะลืมไปแล้ว เอาละ คืนนี้จะจัดการให้ ทีนี้ก็หยุดพูดได้แล้ว ฉันจะหลับละ” แล้วท่านจึงนั่งหลับตา กระทั่งรถแล่นมาถึงบ้านงาน

พิธีทำบุญเลี้ยงพระเสร็จสิ้นลงเมื่อเวลา ๙.๑๙ นาฬิกา จากนั้นเป็นพิธีเปิดป้ายร้านเสริมสวย เมื่อพระสงฆ์ ๘ รูป ที่นิมนต์มาจากวัดอื่นขึ้นต้นสวด *ชะยันโต* เจ้าภาพคือนายแพทย์สมเจตนาจึงนิมนต์ท่านพระครูไปช่วยเจิมหน้าห้องเสริมสวย

เขาถือขันจอกทองเหลืองใบจิ๋ว ซึ่งวางอยู่บนพานทองเหลือง มี *ลิ้นพาน* รองในขันบรรจุ *แป้งเจิม* ซึ่งทำจากดินสอพองบดละเอียด ผสมกับน้ำมันจันทน์ เดินนำท่านพระครูไปยังห้องเสริมสวย เจิมห้องแรกเสร็จเขาก็นิมนต์ไปเจิมห้องอื่นๆอีก ทั้งหมดนับได้ถึง ๗ ห้อง

สมภารวัดป่ามะม่วงรู้สึกแปลกใจว่า เหตุใด ***ห้องเสริมสวย*** จึงมีหลายห้องนัก แถมมีเลขที่ห้องเรียงลำดับจากหนึ่งถึงเจ็ดติดไว้ที่หน้าประตูของแต่ละห้องอีกด้วย เมื่อเจิมเสร็จ ท่านจึงเดินกลับมายังห้องโถงที่ใช้ทำพิธี พวกหนุ่มๆหน้าตาดีหลายคนพากันมากระเซ้าพลางหัวเราะคิกคัก คนหนึ่งถามขึ้นว่า

“หลวงพ่อไปทำอะไรที่นั่นครับ คนเป็นพระเขาไม่ไปตรงนั้นกันหรอก” เขาหมายถึง *ห้องเสริมสวย*

“เขาให้ไปเจิมห้องเสริมสวย” คำตอบของท่านทำให้พวกหนุ่มๆหัวเราะครืน คนเดิมพูดอีกว่า

"หลวงพ่อถูกหลอกซะแล้ว"

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงนึกเอะใจ ท่าทางจะไม่ชอบมาพากลเสียแล้ว ท่านจึงกำหนด ***เห็นหนอ เห็นหนอ นั่นมันห้องอะไรหนอ*** แล้วท่านก็ต้องตกใจเมื่อรู้ว่าอะไรเป็นอะไร ***ตายแล้วหนอ นั่นมันช่องนี่หนอ ช่องโสเภณีหนอ เราถูกหมอสมเจตนาหลอกให้มาเปิดป้ายสำนักโสเภณีเสียแล้วหนอ*** ท่านมองหน้านายแพทย์สมเจตนาคล้ายจะถามว่า *นี่มันอะไรกัน* หากฝ่ายนั้นทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้

เมื่อท่านกลับมานั่งที่เดิมแล้ว เจ้าภาพจึงถวายจตุปัจจัยไทยธรรม แด่พระสงฆ์ทั้ง ๙ รูป และรับพร เสร็จแล้วพระ ๘ รูปก็พากันกลับวัด ท่านพระครูยังไม่ยอมกลับ เพราะต้องการจะ ผ่าตัด คนเป็นหมอผู้ซึ่งผ่าตัดคนอื่นเขามามากแล้ว ถึงคราวที่ตัวเองจะต้องถูกผ่าตัดบ้างละ

ส่งพระสงฆ์และแขกเหรื่อกลับไปแล้ว เจ้าภาพก็มานั่งพับเพียบอยู่ต่อหน้าท่านพระครู

"ไงคุณหมอ นึกยังไงถึงต้มอาตมาเสียเปื่อยเลย เห็นอาตมาเป็นไก่ไปแล้วหรือไง"

"โธ่หลวงพ่อครับ ก็เพราะผมเคารพนับถือหลวงพ่อ หลวงพ่อเป็นพระสุปฏิปันโน เป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์ ผมก็เลยอยากให้หลวงพ่อมาทำพิธีเปิด กิจการจะได้รุ่งโรจน์เรืองรองสืบไปในภายภาคหน้า" คนเป็นหมอสาธยาย

"แต่คุณหมอกำลังจะทำให้ ***ศีลบริสุทธิ์*** ของอาตมาต้องด่างพร้อย นี่โชคยังดีนะที่อาตมาไม่รู้เห็นเป็นใจด้วย ไม่งั้นต้องอาบัติแน่ๆ คุณหมอนะคุณหมอ ไม่น่าทำอาตมาเลย" ท่านตัดพ้อต่อว่า

"ผมกราบขอโทษครับหลวงพ่อ ขอโทษมากๆเลย" เขาก้ม

ลงกราบหนึ่งครั้ง

"ยังไม่แค่นี้นะ โทษของคุณหมอยังมีอีก รู้หรือเปล่าว่าคุณหมอกำลังประกอบ ***มิจฉาอาชีวะ*** การค้ามนุษย์ไม่จัดว่าเป็นสัมมาอาชีวะ อาตมาไม่เข้าใจว่าทำไมคุณหมอต้องทำอย่างนี้ พูดกันตรงๆ เลยนะ อาตมาขอตำหนิว่าคุณหมอช่างโลภมากเหลือเกิน เท่าที่มีอยู่ยังไม่พออีกหรือ ได้ชื่อว่าร่ำรวยที่สุดของจังหวัดนี้ยังไม่พอใจหรือ"

"พอใจครับหลวงพ่อ ตัวผมน่ะพอใจในสิ่งที่ผมมี ผมเป็นไม่เคยทะเยอทะยานหรอกครับ แต่ที่ต้องทำอย่างที่หลวงพ่อเห็นก็เพราะมันจำเป็นต้องทำครับ"

"จำเป็นยังไง พอจะบอกอาตมาได้หรือเปล่า"

"ได้ครับ คือมันเป็นความประสงค์ของพวกเด็กๆเขา เขามาอ้อนวอนก็เลยต้องตามใจเขา"

"เด็กๆไหน"

"ก็พวกหนุ่มๆที่นั่งหน้าตาสลอนอยู่นี่ไงครับ ถ้าผมไม่ตามใจพวกเขา เขาก็จะพากันทิ้งผมไป" หมอสบตากับท่านพระครูเหมือนจะขอความเห็นใจ **เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงเห็นแววตาที่บ่งบอกถึงความอ้างว้างว้าเหว่ ก็เข้าใจความรู้สึกของเขา** ท่านนึกในใจว่า *ดูเอาเถอะ พระพุทธองค์ทรงสอนให้ยึดพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึก แต่ตาหมอคนนี้กลับมายึดพวกหนุ่มๆช่างน่าสังเวชใจเสียจริง* ต่อเมื่อเห็น ***กฎแห่งกรรม*** ของบุรุษตรงหน้าแล้ว ท่านก็เข้าใจ ไม่นึกตำหนิติเตียนเขาอีก

"แล้วพวกสาวๆที่จะมาบริการแขกล่ะ ตอนนี้ไปอยู่กันที่ไหน" ท่านหมายถึงบรรดา คุณตัว ทั้งหลาย

"ช่วยกันล้างถ้วยชามอยู่ในครัวบ้าง ต้อนรับแขกบ้างครับ"

ท่านพระครูมองลงไปที่สนามหน้าบ้านซึ่งกางเต๊นท์ตั้งโต๊ะอาหารไว้บริการแขกเหรื่อที่มาร่วมงาน มีสาวสวยสามสี่คนทำหน้าที่เป็นบริกร

"ตอนนี้มีทั้งหมดกี่คน"

"เจ็ดครับ มีห้องแค่เจ็ดห้อง เลยรับได้แค่เจ็ดคน ก็ผมเรียนหลวงพ่อตั้งแต่แรกแล้วว่าไม่ได้ตั้งใจจะยึดเป็นอาชีพ แต่ทำเพื่อจะเอาใจพวกเด็ก ๆเขา" คนเป็นหมอว่า

"อ้าว ก็เมื่อกี้คุณหมอพูดอยู่หยก ๆว่าที่เชิญอาตมามาทำพิธีเปิดก็เพื่อจะให้กิจการรุ่งโรจน์เรืองรอง เสร็จแล้วกลับมาว่าไม่ได้ตั้งใจจะยึดเป็นอาชีพ เอ๊ะ มันยังไงกันแน่ อาตมาชักงงแล้วนะ"

"ผมเองก็งงเหมือนกันครับ คือผมหมายความว่าผมไม่ได้หวังรวยจากกิจการนี้ แต่ก็อยากให้มันรุ่งโรจน์และอยู่ได้นานที่สุดเท่าที่จะเป็นได้"

"พวกเด็ก ๆเขาจะได้อยู่กับคุณหมอนาน ๆ" ท่านพระครูต่อให้

"ครับผม" ท่านพระครูมองเห็นทาง *แก้ลำ* คนเป็นหมอจึงพูดขึ้นว่า

"ถ้าคุณหมออยากให้เขาอยู่ด้วยนาน ๆกิจการก็ต้องเจริญด้วย เอาอย่างนี้ คุณหมอให้เด็ก ๆของคุณหมอไปทำงานแทนพวกสาว ๆ แล้วเรียกพวกสาว ๆมาหาอาตมา อาตมาจะทำพิธีลงนะหน้าทองให้" นายแพทย์วัยสี่สิบเศษจึงจัดการตามความประสงค์ของท่าน พวกหนุ่ม ๆหน้าตาดีลุกออกไปสักพัก สาว ๆเจ็ดคนก็พากันเข้ามากราบท่านพระครู

"ขอประทานโทษ อาตมาต้องทำพิธีตามลำพังกับหนู ๆ พวกนี้ จึงขอความกรุณาคุณหมออย่าให้ใครเข้ามายุ่มย่าม และช่วยตาม

ลูกศิษย์ที่มากับอาตมาให้มานั่งเป็นเพื่อนด้วย”

เมื่อนายสมชายเข้ามานั่งในที่นั้นแล้ว นายแพทย์สมเจตนาก็ปลีกตัวออกไปอย่างคนมีมรรยาท ห้องโถงนั้นจึงเหลือเพียงท่านพระครู นายสมชาย กับ คุณตัว ทั้งเจ็ด

“ยังไงจ๊ะหนู คิดยังไงถึงได้มายึดอาชีพนี้” ท่าน *สัมภาษณ์* ทีละคน แล้วสรุปคำตอบได้ว่า ห้าคนทำด้วยความเต็มใจ มีสองคนเท่านั้นที่ถูกล่อลวงมา ท่านใช้ ***เห็นหนอ*** สำรวจดูกฎแห่งกรรมของคนทั้งเจ็ด ห้าคนที่มาด้วยความสมัครใจนั้น เพราะมี ***กรรม*** ที่จะต้องเป็นอย่างนี้ และจะต้องเป็นอย่างนี้ต่อไปอีกคนละสามชาติบ้าง ห้าชาติบ้าง และคนที่หน้าตาดีที่สุดนั้นจะต้องเป็นต่อไปอีกถึงเจ็ดชาติ! ส่วนอีกสองคนที่ถูกล่อลวงมานั้นเป็นหน้าที่ของท่านที่จะต้องช่วยให้หล่อนพ้นจากขุมนรก

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจัดการรดน้ำมนต์ให้หญิงสาวทั้งห้าให้ศีลให้พรเสร็จจึงบอกให้พวกหล่อนลุกออกไปทำงานต่อ เหลืออีกสองคน ท่านพูดว่า “หนูอยากจะไปจากที่นี่ไหมล่ะ”

“อยากค่ะ” ตอบพร้อมกัน

“อยากไป แล้วทำไมถึงไม่ไปล่ะจ๊ะ”

“หนูกลัวถูกซ้อมค่ะ เจ้าพวกหนุ่ม ๆ ของคุณหมอขู่ว่า ถ้าใครคิดหนีจะซ้อมให้ตาย หนูกลัวค่ะ”

“อ้อ ยังงั้นหรือ แล้วถ้าหลวงพ่อจะช่วยให้ไปจากที่นี่ จะไปไหม”

“ไปค่ะ” ตอบพร้อมกันอีก

“บ้านหนูอยู่ที่ไหนล่ะ” คนหนึ่งตอบว่า

“อุตรดิตถ์ค่ะ อยู่อำเภอน้ำปาด”

“แล้วหนูล่ะ” ท่านถามอีกคน

"อยู่ที่เดียวกันค่ะ เราเป็นพี่น้องกัน ถูกคนหลอกมาขายที่นี่ เขาบอกจะพาไปทำงานที่กรุงเทพฯ งานสบายรายได้ดี เราสองคนพี่น้องก็เลยมากับเขา" คนเป็นพี่เล่า

"แล้วมาอยู่ที่นี่นานหรือยัง"

"เดือนนึงแล้วค่ะ แต่ยังไม่ได้รับแขกนะคะ เพราะหมอบอกว่าต้องรอให้เปิดเป็นเรื่องเป็นราวเสียก่อน จะนิมนต์หลวงพ่อที่ดังที่สุดของจังหวัดมาเปิด แต่ถึงจะยังไม่ได้รับแขกข้างนอกแต่แขกข้างในก็รับเรียบร้อยแล้วค่ะ ก็พวกเด็ก ๆของหมอเขานั่นแหละ"

"รวมทั้งหมอด้วยหรือเปล่า" นายสมชายเป็นคนถาม

"เปล่าค่ะ หมอไม่เคยมายุ่งกับพวกเรา" หล่อนตอบ

"สมภารย่อมไม่กินไก่วัด" ชายหนุ่มว่า

"ไม่จริงหรอกพี่ สมภารคนนี้กินไก่วัด แต่ไม่กินไก่ตัวเมีย กินแต่ไก่ตัวผู้" คนพูดมีเลศนัย

"หมายความว่ายังไง" ศิษย์วัดถาม

"ก็แกไม่ยุ่งกะพวกหนู แต่ไปยุ่งกะพวกหนุ่ม ๆนั่น ที่เปิดซ่องก็เพื่อจะเอาใจคนพวกนั้น" หญิงสาวพูดอย่างดูแคลน

"หนูอย่าไปว่าเขาเลย มันเป็นกรรมนะหนู กรรมของเขาเขาทำมาอย่างนั้น เอาเถอะ สำหรับหนูสองคนหลวงพ่อจะช่วย" ท่านพระครูหยิบเงินออกมาจากย่ามสองร้อย

"เอ้า นี่นะค่ารถ เดี๋ยวหลวงพ่อจะพูดกับคุณหมอเขาให้" ท่านใช้นายสมชายไปตามนายแพทย์สมเจตนามาแล้วกล่าวว่า

"คุณหมอ อาตมาจัดการให้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว รับรองว่ารุ่งโรจน์เรืองรอง ถ้า..." ท่านหยุดไว้เพียงนั้นเพื่อเพิ่มความอยากรู้ให้คนเป็นหมอ

"ถ้าอะไรหรือครับหลวงพ่อ" คนอยากรู้ถาม

"ถ้าคุณหมอจะไม่เอาแม่หนูสองคนนี่ไว้"

"ทำไมหรือครับ สองคนนี้เป็นยังไง"

"ดวงเขาไม่สมพงษ์กับอาชีพนี้ ไปอยู่สำนักไหนก็ไม่เจริญทางที่ดีต้องเลิก"

"หรือครับ ถ้าอย่างนั้นผมจะส่งเขาไปอยู่สำนักอื่น สำนักที่เป็นคู่แข่งของผม" คนเป็นหมอแสดงนิสัย *เจ้าเล่ห์*

"คุณหมอ อาตมาขอร้องเถอะ เท่าที่คุณหมอทำอยู่นี่มันก็ไม่ใช่สิ่งดีนะ อย่าได้ไปสร้างบาปกรรมเพิ่มขึ้นอีกเลย **อาตมารู้ คนที่จะจบหมอได้นั้นต้องเป็นคนเก่ง คนฉลาด และคุณหมอก็มีคุณสมบัติอย่างนั้นครบถ้วน คงจะน่าเสียดายมาก ถ้าคุณหมอจะเอาความฉลาดไปใช้ในทางทุจริต** คิดดูก็แล้วกัน ถ้าคุณหมอทำอย่างที่พูด เท่ากับสร้างบาปขึ้นมาอีกสองอย่าง อย่างแรกคือไปก่อศัตรู ไปทำให้เขาพินาศล่มจม ซึ่งคนที่จะทำอย่างนั้นต้องเป็นคนจิตอกุศล มีจิตริษยา"

"อย่างที่สองคือคุณหมอทำบาปกับเด็กสองคนนี้ เพราะเขาไม่สมัครใจ แต่ถูกบังคับ เปรียบเหมือนว่าคุณหมอถนัดในทางรักษาไข้ แต่พ่อแม่บังคับให้ไปชกมวย แล้วคุณหมอจะพอใจไหม คิดดูนะใจจริงแล้วอาตมาไม่สนับสนุนให้ใครทำผิดเลย แต่นี่อาตมาเห็นแล้วว่าเป็นกฎแห่งกรรมที่จะต้องเป็นอย่างนั้น คือทั้งคุณหมอและทั้งแม่หนู ๕ คนนั้นต่างก็มีกรรมร่วมกันมา อาตมาจึงไม่สามารถทัดทานได้"

"อาตมาขออัญเชิญพระพุทธวจนะมากล่าวให้คุณหมอฟังเพื่อเป็นคติสอนใจ คุณหมอเก็บไว้คิด ไว้พิจารณาเองก็แล้วกัน พระพุทธวจนะนั้นมีว่า ***บุคคลเข้าถึงกุศลธรรม จะอยู่เป็นสุข ไม่คับแค้นไม่เดือดร้อน แต่ถ้าบุคคลเข้าถึงอกุศลธรรมจะอยู่เป็นทุกข์ คับแค้นเดือดร้อน*** อาตมาช่วยคุณหมอได้เท่านี้แหละ" คนจบ ม.๔ *เทศน์*

โปรดคนจบปริญญาแพทยศาสตรบัณฑิต

“ตกลงครับหลวงพ่อ ตกลงผมจะให้สองคนนี่ออก” นายแพทย์สมเจตนาพูดกับท่านพระครู หลังจากถูก *เทศน์* เสียยืดยาว

“อาตมาขออนุโมทนา อย่างน้อยคุณหมอก็ได้ทำความดีให้แก่ตัวเองและเด็กสองคนนี้ ไปซิหนู ไปเก็บเสื้อผ้า ประเดี๋ยวหลวงพ่อจะไปส่งที่ท่ารถ” ท่านสั่งสองศรีพี่น้อง ต้องจัดการพาไปเสียแต่วันนี้ ก่อนที่หมอสมเจตนาจะเปลี่ยนใจเพราะคำยุยงของพวกหนุ่มๆ หน้าตาหล่อเหลาพวกนั้น

ขากลับท่านพระครูย้ายไปนั่งด้านหน้าคู่กับคนขับ พี่น้องสองสาวนั่งข้างหลัง ขณะที่รถแล่นไปสู่สถานีขนส่งในตัวจังหวัด เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงแนะนำหญิงสาวทั้งสองว่า

“หนูไม่ต้องกลับไปบ้านที่อำเภอน้ำปาดหรอกนะ กลับไปก็จะถูกพ่อแม่พี่น้องเขารังเกียจ เพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียงเขาก็จะติฉินนินทาด้วย”

“แล้วหลวงพ่อจะให้หนูกับน้องไปอยู่ที่ไหนล่ะคะ หนูไม่รู้จักใครที่ไหนเลย” คนเป็นพี่ว่า

“ไปสมัครงานที่ห้างขายทองนะหนู ห้างขายทองที่อยู่ในตลาดอุตรดิตถ์ ในตัวเมืองนั่นแหละ เขากำลังต้องการคนทำงานบ้าน อยู่กับเขาทั้งสองคน และช่วยกันทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต อีกสองปีหนูจะร่ำรวย เชื่อหลวงพ่อเถอะ”

“ขอบคุณหลวงพ่อมากค่ะที่เมตตาหนูกับน้อง ชีวิตนี้จะไม่ลืมพระคุณของหลวงพ่อเลย” คนเป็นพี่พูดเสียงเครือ

ถึงท่ารถขนส่ง ท่านให้สองพี่น้องขึ้นรถ และรออยู่จนกระทั่งรถออก เพื่อแน่ใจว่าหล่อน *ปลอดภัย* ขณะนั่งรถกลับวัด ท่านพูดกับนายสมชายว่า “อีกสองปีคนพี่จะได้เป็นเถ้าแก่เนี้ย เพราะเมีย

เถ้าแก่จะตายด้วยโรคมะเร็ง เถ้าแก่ไม่อยากหาคนอื่นคนไกลมาเลี้ยงลูก ก็เลยยกฐานะลูกจ้างขึ้นเป็นเถ้าแก่เนี้ยแทน ส่วนคนน้องก็จะได้แต่งงานกับจ่าสิบตำรวจที่เฝ้าร้านทองนั่นแหละ แต่งงานแล้วก็จะได้เลื่อนเป็นนายร้อย เพราะคู่เขยเขาสนับสนุนกัน เห็นไหมฉันแก้ลำหมอสมเจตนาได้เด็ดขาดไปเลย" ท่านพูดแล้วหัวเราะหึๆ

คืนนั้นก่อนจำวัด เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงได้สวดมนต์แผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้สรรพสัตว์ แล้วจึงตั้งจิตอธิษฐานว่า *ด้วยอำนาจของทาน ศีล ภาวนา ที่ข้าพเจ้าได้ประพฤติปฏิบัติมาตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน ขอให้ข้าพเจ้าสามารถอนุเคราะห์นายสมชาย ชื่นฉ่ำจิต ที่เขามีบุญคุณต่อข้าพเจ้าด้วยการรับใช้ช่วยเหลือมาเป็นเวลานาน บัดนี้เขาได้พบเนื้อคู่และตกลงใจจะแต่งงานกัน แต่ยังขาดปัจจัยที่จะนำไปเป็นค่าสินสอดทองหมั้น ข้าพเจ้าอยากจะอนุเคราะห์ หากก็ไม่มีปัจจัย จึงขออำนาจบารมีของข้าพเจ้าช่วยให้สิ่งที่ปรารถนาจงสำเร็จด้วยเทอญ* ตั้งจิตอธิษฐานเสร็จ ท่านก็ล้มตัวลงนอน ไม่ลืมที่จะกำหนด *เอนหนอ ลงหนอ ลงหนอ ถึงหนอ* อย่างแคล่วคล่องว่องไว ก่อนที่จะเคลิ้มหลับ ก็มีเสียงกระซิบที่ข้างหูว่า **คำอธิษฐานวกวนไม่แจ่มแจ้ง ฉะนั้นต้องรออีกสิบห้าวันจึงจะสมความปรารถนา**

๗๓

ถูกรางวัลที่หนึ่ง

วันที่ ๑๕ สิงหาคม ที่จะถึงนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของท่านพระครู พระมหาบุญเล่าให้พระบัวเฮียวฟังว่า ในวันนั้น บรรดาศิษยานุศิษย์ผู้มีความเลื่อมใสศรัทธาและเคารพนับถือในท่าน พระครูจะแสดงมุทิตาจิตด้วยการทำบุญถวายภัตตาหารแด่พระภิกษุสามเณรตลอดจนแม่ชี และเลี้ยงอาหารผู้ที่มาปฏิบัติกรรมฐาน ณ วัดป่ามะม่วง

พระบัวเฮียวกำลังกังวลว่าท่านจะถวายสิ่งใดแด่พระอุปัชฌาย์เพื่อเป็นของขวัญวันเกิด จึงขอคำแนะนำจากพระมหาบุญ ผู้ซึ่งบังเอิญมาแวะเยี่ยม

"ผมเองก็ไม่เคยมีประสบการณ์เรื่องของขวัญวันเกิดพระแล้วเรื่องอย่างนี้ก็ไม่มีระบุไว้ในคัมภีร์เสียด้วย เลยไม่รู้จะให้คำแนะนำแก่คุณว่าอย่างไร" ผู้อาวุโสกว่าพูดออกตัว

"แล้วทุกปีที่ผ่านๆมา หลวงพี่ถวายอะไรเป็นของขวัญวันเกิดท่านครับ" ภิกษุวัยยี่สิบหกถาม

"ผมไม่ได้ถวายเป็นการส่วนตัว หากถวายในนามพระทั้งวัด" พระมหาบุญตอบไม่ตรงประเด็นนัก

"คือผมอยากทราบว่าหลวงพี่ถวายอะไรมากกว่าที่จะอยากทราบว่าหลวงพี่ถวายในนามของใครน่ะครับ" ผู้อ่อนวัยกว่าท้วง

อย่างสุภาพ

"แล้วคุณคิดว่าพวกผมถวายอะไรท่านล่ะ"

"อย่าให้ผมคิดเลยครับ เพราะผมมักจะคิดอะไรไม่ค่อยเหมือนชาวบ้านเขา" คนบวชได้เก้าเดือนว่า

"ก็หัดคิดให้เหมือนซิคุณ หัดบ่อย ๆอีกหน่อยก็เก่งไปเอง"

"คงจะไม่หัดหรอกครับ เพราะใจจริงแล้วผมก็ไม่อยากจะเหมือนชาวบ้านเขา ก็เป็นพระนี่ครับ จะให้เหมือนชาวบ้านได้ยังไง" ภิกษุเชื้อสายญวนว่า

"งั้นมาถามผมทำไม" พระมหาบุญชักฉิว

"ผมอยากรู้น่ะซีครับ เพราะหากผมรู้ว่าคนอื่น ๆเขาถวายอะไรผมจะได้ไม่ถวายซ้ำกับเขา"

"อย่าไปคิดอย่างนั้นเลยคุณ อย่าไปคิดว่าจะไปซ้ำกับคนอื่นหรือไม่ สิ่งที่คุณควรจะคิดก็คือ คุณจะต้องรู้ก่อนว่าหลวงพ่อท่านเป็นใคร แล้วคุณก็จะได้ถวายสิ่งที่คู่ควรกับท่าน"

"แล้วหลวงพ่อท่านเป็นใครล่ะครับ" พระบัวเฮียวถามซื่อ ๆ หากพระมหาบุญลงความเห็นว่าท่าน *เซ่อ*

"อะไรกัน คุณอยู่ที่นี่มาตั้งเกือบปีแล้ว ยังไม่รู้หรือว่าหลวงพ่อท่านเป็นใคร"

"แล้วหลวงพี่รู้หรือเปล่าครับ" แทนคำตอบ พระบัวเฮียวกลับย้อนถาม

"ทำไมผมจะไม่รู้"

"กรุณาบอกผมเอาบุญเถิดครับ"

"ตกลง ผมจะบอกให้เอาบุญ ฟังให้ดีนะ"

"ครับ ผมกำลังตั้งใจฟัง"

"ตั้งใจอย่างเดียวไม่พอหรอกนะคุณ ถ้าจะให้ดีต้องกำหนด

ฟังหนอ ด้วย” พระบัวเฮียวจึงกำหนด ฟังหนอ ตามคำแนะนำของพระมหาบุญผู้ซึ่งเฉลยว่า

“หลวงพ่อท่านเป็นพระสงฆ์ เพราะฉะนั้นคุณคิดว่าอะไรเล่าที่จะคู่ควรกับพระสงฆ์” คนฟังถูกถามอีก

“พระสงฆ์หรือครับ เอ พระสงฆ์คู่ควรกับอะไรหนอ” ภิกษุหนุ่มมีท่าทีครุ่นคิด คิดอยู่ค่อนข้างนานจึงตอบ

“รู้แล้ว นึกออกแล้วพระสงฆ์ก็ต้องคู่กับสีกา ใช่ไหมครับหลวงพี่ แต่เอ ถ้าผมถวายสีกาหลวงพ่อก็ต้องอาบัตินะซีครับ แล้วอีกอย่างน้ำหน้าอย่างผมจะไปหาสีกาที่ไหนมาถวายท่าน” พระบัวเฮียวยั่ว

“เลอะเทอะใหญ่แล้วคุณบัวเฮียว ธาตุไม่ปกติหรือยังไง หรือว่านอนไม่เต็มอิ่ม” ผู้อาวุโสกว่าทักท้วงเพราะทนฟังไม่ไหว

“ไม่ใช่ทั้งสองอย่างครับ”

“เอาละๆผมจะเฉลยให้คุณฟังเดี๋ยวนี้ จะได้สิ้นเรื่องสิ้นราวฟังนะ”

“หลวงพี่อย่าเลียนแบบหลวงพ่อซิครับ”

“เลียนแบบยังไง”

“ก็หลวงพี่พูดว่า *เอาละๆ* น่ะครับ คำคำนี้หลวงพ่อท่านผูกขาด” พระบัวเฮียวพาออกนอกเรื่องจนได้

“นี่คุณบัวเฮียว ผมชักจะหมดความอดทนแล้วนะ”

“หมดก็สร้างขึ้นมาใหม่ได้นี่ครับ เอ๊ะ นี่หลวงพี่โกรธผมหรืออย่านาครับ เขาพูดกันว่า ***โกรธคือโง่ โมโหคือบ้า*** ฉะนั้นจึงไม่ควรโกรธ กำหนดซิครับหลวงพี่ ***โกรธหนอ โกรธหนอ*** พระมหาบุญเกิดความรู้สึกว่าไม่สามารถทนพูดคุยกับพระบัวเฮียวต่อไปได้ จึงลุกขึ้นเตรียมตัวกลับกุฏิของท่าน

"อ้าวหลวงพี่จะไปแล้วหรือครับ ยังพูดกันไม่ทันรู้เรื่องเลย"

"เพราะอย่างนั้นน่ะซิผมถึงจะกลับ ผมจะจำใส่ใจไว้ว่าหากจะพูดกับใคร ก็ต้องดูคนที่พอจะพูดกันรู้เรื่อง จะได้ไม่เสียเวลาและอารมณ์" ท่านประชด

"งั้นผมเลิกยั่วหลวงพี่แล้ว จะได้พูดกันรู้เรื่อง ให้ผมแก้ตัวอีกครั้งนะครับ" คนชอบยั่วยอมจำนน

"ก็ได้ ผมจะให้โอกาสคุณอีกครั้ง ครั้งเดียวเท่านั้นนะ เพราะผมเสียเวลามามากแล้ว"

"ครับ ผมให้สัญญา หลวงพี่ตอบผมหน่อยซิครับ ว่าอะไรที่ควรคู่กับพระสงฆ์"

"ก็ดอกไม้ยังไงล่ะ คุณไม่เห็นหรอกหรือ เวลาที่เราบูชาพระรัตนตรัย เราจะใช้ธูป เทียน และดอกไม้ เป็นสัญลักษณ์แทนพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ ถึงแม้สิ่งเหล่านี้จะเป็นเรื่องสมมุติหากก็เป็นการสมมุติที่มีเหตุผล"

"จากการอ่านคัมภีร์ ทำให้ผมทราบว่า **ในครั้งพุทธกาล เขานิยมใช้ดอกไม้และของหอมเป็นเครื่องสักการะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า** อย่างเช่น **พระจุนทเถระ** ผู้เป็นน้องชายของพระสารีบุตร เมื่อท่านจะเข้าเฝ้าพระตถาคตก็จะสั่งช่างให้นำดอกไม้สดมาประดิษฐ์ตกแต่งอย่างสวยงาม คลุมด้วยตาข่ายที่บรรจงร้อยด้วยดอกมะลิ จากนั้นจึงนำไปถวายองค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐ์"

"ขอประทานโทษนะครับหลวงพี่ คือผมอยากทราบว่าองค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐ์ หมายถึงพระพุทธเจ้าใช่ไหมครับ"

"ถูกแล้ว พระพุทธเจ้าทรงมีหลายพระนาม เช่น ***พระสมณโคดม พระบรมโลกเชษฐ์ พระชินสีห์ พระผู้พิชิตมาร พระสัพพัญญู พระตถาคต*** ผมจำได้ไม่หมดหรอก ถ้าคุณอยากรู้ วัน

หลังผมจะหาหนังสือมาให้"

"ขอบคุณครับ นิมนต์เล่าเรื่องพระจุนทเถระต่อเถิดครับ"

"ตกลง เล่าต่อก็ได้ คืออยู่มาวันหนึ่ง ท่านก็นำดอกไม้ของหอมซึ่งตกแต่งแล้วอย่างประณีตสวยงาม มาถวายพระพุทธเจ้า พระพุทธองค์จึงตรัสบุพพกรรม ซึ่งหมายถึงการกระทำแต่ครั้งอดีตของพระจุนทเถระในท่ามกลางที่ประชุมสงฆ์ว่า..."

"พระจุนทเถระมิใช่จะถวายดอกไม้ของหอมแด่พระพุทธเจ้าเฉพาะในชาติปัจจุบันนี้เท่านั้น ในอดีตชาติท่านก็ได้เคยถวายดอกไม้ของหอมแด่พระพุทธเจ้าพระองค์อื่นๆมาแล้ว อานิสงส์แห่งการกระทำนั้นๆทำให้ท่านได้สวรรค์สมบัติ ๗๔ ชาติ เป็นพระราชา ๓๐๐ ชาติ เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๗๕ ชาติ จากนั้นจึงมาเป็นพระจุนทเถระ"

"แต่อานิสงส์ที่ถวายดอกไม้แด่พระพุทธเจ้าในชาติที่เป็นพระจุนทเถระคงจะไม่เหมือนเดิมแล้วนะครับ เพราะท่านเป็นพระอรหันต์แล้ว คงไม่ต้องการสวรรค์สมบัติอีก"

"แหม คุยกันมาตั้งนาน คุณเพิ่งจะมาแสดงความฉลาดปราดเปรื่องตอนนี้นี่เอง ผมนึกว่าคุณไม่มีสิ่งนี้อยู่ในตัวเสียอีก" พระบัวเฮียวไม่ทราบชัดว่าถูกชมหรือถูกตำหนิกันแน่ จึงถาม

"ที่ผมพูดมานี้ถูกหรือเปล่าครับ"

"ถูกซิ ผมถึงว่าคุณฉลาดไงล่ะ จริงอย่างที่คุณว่า **เมื่อพระจุนทเถระท่านได้โลกุตรสมบัติเสียแล้ว โลกิยสมบัติก็หมดความหมาย** เปรียบเหมือนซากสัตว์เน่าเหม็นย่อมเป็นอาหารอันโอชะของนกแร้ง หากเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนสำหรับพญาหงส์" พระมหาบุญเปรียบเทียบไม่ตรงประเด็นนัก หากพระบัวเฮียวผู้ซึ่งแน่ใจแล้วว่าท่านชม จึงชมตอบว่า

"โอ้โฮ หลวงพี่ก็คารมคมคายไม่เบาเหมือนกัน"

"ตกลงคุณตัดสินใจได้หรือยังว่า จะถวายอะไรเป็นของขวัญวันเกิดหลวงพ่อท่าน" คนถูกชมรู้สึกเขินจึงวกกลับมาพูดเรื่องเดิม

"ได้แล้วครับ ผมก็ต้องถวายดอกไม้ซีครับ แต่จะเป็นดอกอะไรนั้นต้องขออุบไว้ก่อน รับรองว่าไม่ใช่ดอกมะลิแน่ เพราะผมไม่ชอบทำอะไรเหมือนคนอื่น"

"ดีแล้วละคุณ แต่ก็หวังว่าคุณคงไม่อุตริเอาดอกอุตพิตถวายท่านนะ ต้องบอกไว้ก่อนเพราะคุณมักจะทำอะไรแผลงๆอยู่เรื่อย"

"รับรองครับ โถใครจะไปทำ นอกเสียจากว่าสติฟั่นเฟือน"

"ถ้าอย่างนั้นผมก็ขออนุโมทนาล่วงหน้า **หลวงพ่อท่านเคร่งนะ ไม่เคยติดในลาภสักการะอันจะทำให้เสียความเป็นผู้ทรงศีล** เวลาที่ท่านได้รับนิมนต์ไปงานวันเกิดพระด้วยกัน ท่านก็มักจะนำแจกันดอกไม้สดไปถวาย ในทรรศนะของผมเห็นว่า *ดอกไม้สดทำให้เกิดความรู้สึกสดชื่น แล้วยังเป็นอุปกรณ์สอนไตรลักษณ์ได้อีกด้วย*"

"ผมไม่เข้าใจครับ หลวงพี่กรุณาขยายความหน่อยเถิดครับ"

"*ก็แสดงให้เห็นความไม่เที่ยง ทนอยู่ไม่ได้ และปราศจากตัวตนที่เที่ยงแท้ อย่างที่พูดกันติดปากว่า อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา นั่นยังไง*"

"อ้อ งั้นผมก็เข้าใจแล้วละครับ คือ **ดอกไม้เมื่อมันยังสดก็ดูสวยงาม ครั้นเหี่ยวเฉาโรยราก็หาความสวยความงามไม่ได้ เหมือนบุรุษและสตรีเมื่อยังอยู่ในวัยหนุ่มวัยสาวก็ดูสดชื่นเปล่งปลั่ง ครั้นพอแก่เฒ่าก็เฉาเหี่ยวดุจเดียวกับดอกไม้ แสดงให้เห็นความไม่เที่ยงแท้ของสังขาร เพราะฉะนั้นบุคคลจึงไม่ควรยึดติดถือมั่นในรูป เสียงกลิ่น รส และสัมผัส** อย่างนั้นใช่ไหมครับ"

"ก็คงใช่ เอาเถอะ คุยกันนานแล้ว ผมเห็นจะต้องกลับไปปฏิบัติที่กุฏิของผมละ" พระมหาบุญูกลับไปแล้ว พระบัวเฮียวจึงเริ่มปฏิบัติบ้าง

วันอาทิตย์ แรมสิบค่ำ เดือนแปด เวลาประมาณยี่สิบสองนาฬิกา ขณะที่นายสมชายกำลังไขกุญแจประตูด้านหลังของกุฏิก็ได้ยินเสียงเรียกชื่อเขา

"สมชายใช่ไหม หลวงพ่ออยู่หรือเปล่า" เมื่อชายหนุ่มเหลียวหลังไปดูก็พบว่าเป็นคหบดีมากับภรรยาและบุตรชายทั้งสาม แต่ละคนสวมชุดขาวราวกับจะมาเข้ากรรมฐาน เขายกมือไหว้สองสามีภรรยา ขณะที่เด็กหนุ่มสามคนยกมือไหว้เขา

"ทำไมมาเสียดึกเชียวครับ" ชายหนุ่มถาม

"มาแต่วันเกรงจะไม่พบหลวงพ่อ ได้ข่าวว่าท่านรับนิมนต์ไปข้างนอกแทบทุกวัน จริงหรือเปล่า"

"ครับ บางทีคนก็นิมนต์ไปในเรื่องที่ไม่เป็นเรื่อง" เขาหมายถึงนายแพทย์สมเจตนา ที่หลอกนิมนต์ท่านไปเปิดป้ายสำนักโสเภณี!

"ต่อไปนี้ท่านบอกถ้าใครมานิมนต์ ท่านจะต้องสอบถามก่อนว่างานอะไร แล้วท่านก็จะพิจารณาว่าสมควรไปหรือไม่ เพราะงานท่านมากขึ้นทุกวัน แค่รับแขกอยู่ที่กุฏิก็รับแทบไม่หวาดไหว"

"นี่แหละ เหตุผลที่ผมไม่มาตอนกลางวันก็เพราะไม่อยากรอคิวด้วย เลยเสี่ยงมาตอนกลางคืน คิดว่ายังไงๆก็ต้องพบท่าน ฤดูนี้เป็นฤดูเข้าพรรษา โอกาสที่ท่านจะไปค้างแรมที่อื่นก็ไม่มี นอกเสียจากว่าจำเป็นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้"

"เชิญข้างในดีกว่าครับ" เขาเชิญคหบดีและครอบครัวเพราะยืนคุยกันข้างนอกมานาน เข้ามาแล้วชายหนุ่มจึงจัดการเปิดไฟ

ภายในกุฏิ นำเครื่องดื่มร้อนมาบริการแขก เสร็จแล้วจึงขึ้นไปกราบเรียนท่านพระครู

"ลงไปบอกเขาว่าอีกหนึ่งชั่วโมงฉันจะลงไป" ท่านเจ้าของกุฏิบอกเขาโดยไม่ละสายตาจากงานที่ทำ

"ประเดี๋ยวเขาจะไม่กลับดึกเกินไปหรือครับ" ชายหนุ่มแสดงความห่วงใย

"ดึกแน่ละเธอ เพราะฉันต้องการให้เขากลับหลังเที่ยงคืนไปแล้ว"

"ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นครับ"

"เพราะถ้าไปก่อนเที่ยงคืนจะต้องตายหมดทั้งครอบครัว เอาละ เธอลงไปบอกเขาก็แล้วกันว่าฉันสั่งให้ปฏิบัติกรรมฐานหนึ่งชั่วโมง"

"แล้วหลวงพ่อจะให้ผมบอกเขาหรือเปล่าครับว่า หากกลับไปก่อนเที่ยงคืนจะต้องตายทั้งครอบครัว"

"หากเขาถามก็บอกไปตามนี้"

"ครับ" เมื่อชายหนุ่มลงมาแจ้งให้คนทั้งห้าทราบ พวกเขาก็มิได้ซักถามอะไร ต่างพากันปฏิบัติกรรมฐานตามที่ท่านสั่ง นายสมชายรู้สึกแปลกใจด้วยคิดว่าอย่างไรเสียก็จะต้องถูกซักถาม ชายหนุ่มมิรู้ดอกว่า ***ผู้เข้าถึงธรรมย่อมเป็นผู้ว่านอนสอนง่าย***

เวลายี่สิบสามนาฬิกา ท่านพระครูจึงลงรับแขกรอบดึกอันเป็นรอบที่ไม่มีในตาราง โชคยังดีที่คนจัดตารางหลับปุ๋ยไปนานแล้ว มิฉะนั้นก็คงมีเรื่องมีราวให้ท่านเจ้าของกุฏิต้องรับรู้อีก กราบท่านพระครูแล้ว หนุ่มต้อมจึงเอ่ยขึ้นว่า "หลวงตาสบายดีหรือครับ ผมรู้สึกว่าหลวงตาดูซูบไป คงจะงานหนักมากใช่ไหมครับ"

"แต่หลวงตาชินกับมันแล้วละหนู **ชีวิตนี้หาความสุขสบายไม่**

ได้เลย หลวงตาเกิดมาใช้กรรมนะ ใช้ไปเรื่อยๆจนกว่าจะหมด” ภิกษุวัยห้าสิบเศษตอบ

“แล้วอีกนานไหมครับถึงจะหมด” หนุ่มต่อถามบ้าง

“ยังตอบไม่ได้หรอกหนู หลวงตาก็อยากจะใช้ให้มันหมดๆ แต่กรรมของหลวงตามีมากเหลือเกิน ทยอยกันมาให้ชดใช้อยู่เรื่อยๆ เมื่อปลายเดือนกุมภาก็ใช้หนี้ที่ไปหักขานก หลวงตาเลยมีอันต้องตกบันไดขาหัก ไปไหนมาไหนไม่ได้อยู่เดือนเต็มๆ ช่วงนั้นก็มีอาจารย์จากเชียงใหม่มาใช้กรรมที่นี่เหมือนกัน เพิ่งกลับไปก่อนเข้าพรรษาไม่กี่วัน ตอนนี้บวชเป็นพระอยู่ที่วัดกู่คำ” ท่านหมายถึงอาจารย์ชิตผู้ซึ่งเปลี่ยนใจขอกลับไปบวชอยู่วัดใกล้บ้าน หลังจากทราบว่าอีกสามปีภรรยาจะตายจาก

สนทนาปราศรัยกันพอสมควรแล้ว เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงถามจุดประสงค์ของการมา คหบดีตอบว่า

“ผมพาครอบครัวมาทำบุญครับ คราวก่อนผมถวายปัจจัยแต่หลวงพ่อไม่ยอมรับ เพราะเงินที่ได้มาไม่บริสุทธิ์ แต่คราวนี้เรามีปัจจัยที่บริสุทธิ์มาถวายครับ”

“ไปได้มาจากไหนหรือ” ถามอย่างไม่ยินดียินร้ายตามวิสัยของสมณะ

“ถูกรางวัลที่หนึ่งครับ นายต่อเขาซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิดผม พอถูกเขาก็เสนอแนะว่าน่าจะถวายหลวงพ่อครึ่งหนึ่ง คนอื่นๆ พลอยเห็นดีเห็นงามไปด้วย ผมจึงนำมาถวายหลวงพ่อสองแสนห้าหมื่นบาทครับ” บิดาของนายต่อกราบเรียนท่านพระครู **เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงนึกย้อนไปถึงเสียงที่ได้ยินในวันอธิษฐานจิตช่วยนายสมชาย จากวันนั้นถึงวันนี้เป็นเวลาสิบห้าวันพอดี**

“อาตมาขออนุโมทนาในกุศลจิตที่โยมและครอบครัวได้ร่วม

ใจกันมาบำเพ็ญบุญในครั้งนี้ ว่าแต่ว่าเงินจำนวนนี้ โยมระบุลงไปหรือเปล่าว่าจะให้อาตมานำไปใช้ทำอะไร"

"ไม่ได้ระบุค่ะ แล้วแต่หลวงพ่อจะนำไปใช้อะไรก็ได้ พวกเราขอถวายเป็นค่าใช้จ่ายส่วนตัวของหลวงพ่อค่ะ" นางกิมเอ็งกราบเรียน

"ถ้าอย่างนั้น อาตมาก็จะขออนุญาตนำเงินจำนวนนี้ไปใช้ในการอนุเคราะห์คนที่เขามีบุญคุณกับอาตมา เขากำลังต้องการเงินจำนวนห้าหมื่นบาท ส่วนที่เหลืออีกสองแสนอาตมาจะเก็บไว้เป็นกองทุนสร้างหอประชุมเพื่อให้ญาติโยมใช้เป็นที่ปฏิบัติกรรมฐาน เคยมีเศรษฐีสี่คนเขามาพบกันที่นี่โดยบังเอิญ และก็มีจุดประสงค์เดียวกันคือจะมาสร้างหอประชุมถวาย วัดนี้เสร็จแล้วจะเป็นยังไงก็ไม่ทราบ เกิดเปลี่ยนใจไม่สร้างแล้ว" ท่านหมายถึงเศรษฐีสี่คนที่ท่านตั้งสมญาว่า *จตุรชัย*

"แบบนี้ก็บาปซิครับหลวงตา รับปากกับพระแล้วมากลับคำ" หนุ่มติ๋งว่า

"ก็ไม่เชิงกลับคำหรอกหนู แต่มันมีเหตุปัจจัยอื่นมาทำให้เขาลืม อาจจะมัวยุ่งอยู่กับเรื่องธุรกิจการค้า" ท่านพระครูพูดปกป้องคนทั้งสี่

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงสนทนาอยู่กับคหบดีและครอบครัวจนถึงเวลายี่สิบสี่นาฬิกาจึงอนุญาตให้พวกเขากลับ

"วันนี้ดึกหน่อยนะ เอาละ แล้วโยมก็จะรู้เองว่า เหตุใดอาตมาจึงหน่วงเหนี่ยวโยมไว้ไม่ให้ไปก่อนเที่ยงคืน"

คหบดีและครอบครัวลุกออกไปแล้วท่านพระครูจึงมอบเงินให้นายสมชายห้าหมื่นบาทตามสัญญาที่เคยให้ไว้ ชายหนุ่มกราบท่านสามครั้งด้วยความซาบซึ้ง อดมิได้ที่จะเปรียบเปรยว่า

"หลานสะใภ้หลวงพ่อถูกรางวัลที่หนึ่ง ซื้อรองเท้ามาถวายแค่แปดสิบบาท นี่เขาเป็นคนอื่นกลับถวายตั้งครึ่ง" เขาหมายถึง**ครึ่งของห้าแสน** ท่านพระครูจำต้องพูดปกป้องภรรยาของหลานชายว่า

"มันไม่เหมือนกันหรอกนะสมชาย รายนั้นเขาจน แต่รายนี้เขามีเป็นร้อยๆล้าน" ท่านมิได้พูดต่อถึงที่มาของเงินเหล่านั้น **คนชั่วที่กลับตัวเป็นคนดีสมควรได้รับการสรรเสริญ ทว่าคนดีที่กลับกลายเป็นคนชั่วนี่ซิน่าตำหนินัก**

เมื่อคหบดีขับรถพาครอบครัวมาถึงทางแยกเข้าจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ก็พบรถตำรวจทางหลวงเปิดไฟฉุกเฉินอยู่กลางถนน รถหลายคันต้องจอดรอ นายต้อมอาสาลงไปสืบดูได้ความว่าเกิดอุบัติเหตุรถเก๋งชนกับรถบรรทุก คนที่อยู่ในรถเป็นผู้ชายสี่คน ผู้หญิงหนึ่งคน พากันเสียชีวิตทั้งหมด คนทั้งห้ามีความรู้สึกเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ แล้วก็รู้เดี๋ยวนั้นว่า เหตุใดท่านพระครูจึงให้พวกเขาออกจากวัดหลังเที่ยงคืนไปแล้ว

๗๔

เถ้าแก่บั๊ก

เวลาสิบเอ็ดนาฬิกา ท่านพระครูเชื้อเชิญบรรดา *ผู้มีใบหน้าอันเปื้อนทุกข์* ไปรับประทานอาหารที่โรงครัว ตัวท่านเองกำลังจะขึ้นไปตอบจดหมายยังกุฏิชั้นบน ก็มองไปเห็นเถ้าแก่เส็งกับคนขับแท็กซี่ประคองชายสูงอายุร่างผอมบางเข้ามาในกุฏิ คนทั้งสามกราบท่านเจ้าของกุฏิสามครั้ง แล้วคนที่อาวุโสที่สุดในที่นั้นก็กล่าวขึ้นว่า

"หลวงพ่อครับ จำเถ้าแก่บั๊ก น้องชายผมที่ขายทองอยู่เยาวราชได้ไหมครับ หลวงพ่อเคยเล่าว่าเคยพาลูกศิษย์เข้าไปซื้อทอง" ท่านพระครูนึกอยู่ประเดี๋ยวหนึ่งจึงตอบว่า

"จำได้ซิ แต่อาตมาไม่ได้พาพวกเขาเข้าไปซื้อนะ เขาพากันเข้าไปเอง อาตมายืนรออยู่หน้าร้าน แล้วเถ้าแก่เจ้าของร้านเขานิมนต์เข้าไปดื่มน้ำชาแถมถวายเงินมาสร้างโบสถ์อีกสองพันบาท" ท่านเล่าเหตุการณ์เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนโน้น

"เป็นไง เดี๋ยวนี้ยิมเตี่ยสบายดีหรือ" ท่านหมายถึงเถ้าแก่บั๊กผู้ซึ่งพูดกับท่านในสมัยที่ท่านเป็นเด็กว่า *วังนี้ลือเลียกอั๊วะไอ้เจ๊กบ้า วังหน้าลือต้องเลียกอั๊วะว่าเตี่ย* ยังจำเพลงโปรดที่ท่านแต่งขึ้นล้อเลียนฝ่ายนั้นได้ *เจ๊กบั๊กตกน้ำตาย เมียร้องไห้เสียดายเจ๊กบั๊ก*

"โยมเตี่ยไหนครับ" เถ้าแก่เส็งถามงงๆเพราะหากท่านจะหมายถึงบิดาของเขาก็คงเป็นไปไม่ได้ ในเมื่อเตี่ยของเขาได้ลา

จากโลกนี้ไปนานนับสิบปีแล้ว

"ก็โยมเตี่ยของอาตมาไงล่ะ โยมเตี่ยบั๊กน่ะ"

"อ๋อ นี่ไงครับ ผมพามากราบหลวงพ่อด้วย" ท่านเจ้าของกุฏิเพ่งพิศดูบุรุษร่างผอมบางตรงหน้า จึงพบว่าเขาไม่ได้ผอมอย่างเดียว หากซูบซีดไร้ชีวิตชีวาไม่ต่างไปจากซากศพ ภาพผู้ชายวัยกลางคนร่างกำยำล่ำสันที่ท่านคุ้นตาในวัยเด็กไม่มีหลงเหลืออยู่ในตัวบุรุษผู้นี้

"โยมเตี่ยทำไมถึงผอมอย่างนี้ล่ะ" ท่านทัก

"ท่างไม่ต้องเลียกอั๊วะว่าเตี่ยก็ล่าย เลียกไอ้เจ๊กบั๊กอย่างเลิมก็ล่าย" บุรุษร่างผอมบางพูดเสียงแหบเครือ

"หมอเขาบอกเป็นมะเร็งลำไส้ครับหลวงพ่อ เขาไม่รับรักษาแล้ว ผมก็เลยชวนมาหาหลวงพ่อ ยังไงๆก็ยังดีกว่าอยู่กรุงเทพฯ หมอเขาให้เวลาอีกสามเดือน ผมก็เลยเกิดความคิดว่าในช่วงสามเดือน ถ้าเขามาอยู่วัดก็อาจจะได้บุญกุศลติดตัวไปภพหน้า ไม่มากก็น้อย" คนเป็นพี่ชายเล่า

"แล้วโยมเตี่ยไม่คิดถึงลูกหลานหรือ" ท่านเจ้าของกุฏิทดสอบสภาวะทางจิตใจของคนป่วย

"คิกถึงก็ต้องตักใจ ทำไงล่ายล่ะท่าง คงเลาเกิกเลี้ยวก็ต้องตาย อั๊วะทำงางหนักมาตาหลอกชีวิก เหลือเวลาอีกแค่สามเลือนก็ขอมาอยู่กับพะ ขอยึกเอาพะรักตะนะตัยเป็งที่พึ่ง เวลาตายจะล่ายตายตาหลับ ห่วงลูกหลางเลี้ยวตายตาไม่หลับ" น้องชายเถ้าแก่เส็งว่า

"ดีจริง โยมเตี่ยคิดได้ยังนี้ดีมากๆเลย เราต้องยึดพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึก เพราะนั่นเป็นที่พึ่งที่แท้จริง ดังพระพุทธวจนะว่า" ท่านอัญเชิญพระพุทธวจนะมากล่าวให้คนทั้งสามฟังดังนี้

"มนุษย์เป็นอันมาก เมื่อเกิดมีภัยคุกคามแล้ว ก็ถือเอาภูเขา

บ้าง ป่าไม้บ้าง อารามและรุกขเจดีย์บ้าง เป็นสรณะ นั่นมิใช่สรณะอันเกษมเลย นั่นมิใช่สรณะอันสูงสุด เขาอาศัยสรณะนั่นแล้วย่อมไม่พ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้

ส่วนผู้ใดถือเอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสรณะแล้ว เห็นอริยสัจจ์ คือความจริงอันประเสริฐสี่ ด้วยปัญญาอันชอบ คือเห็นความทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ความก้าวล่วงทุกข์เสียได้ และหนทางมีองค์แปดอันประเสริฐเครื่องถึงความระงับทุกข์

นั่นแหละเป็นสรณะอันเกษม นั่นเป็นสรณะอันสูงสุด เขาอาศัยสรณะนั่นแล้ว ย่อมพ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้”

“งั้งอั๊วะคิกถูกเลี้ยวใช่ไหมที่มาหาท่าง อั๊วะซำบายเลี้ยว ไม่กัวตายอีกต่อไปเลี้ยว” เถ้าแก่บ๊กกล่าวอย่างยินดี ท่านพระครูออกแปลกใจที่เห็นเขาไม่ทุรนทุรายเช่นคนทั่วไปที่เป็นมะเร็ง จึงถามขึ้นว่า

“โยมเตี่ยไม่ปวดหรือ อาตมาเห็นคนเป็นมะเร็งเขาปวดร้องโอยๆกันแทบทั้งนั้น”

“ปวกซิท่าง ทำไมจะไม่ปวก แต่ที่อั๊วะไม่แสดงอาการทุรงทุรายเพราะท่างช่วยอั๊วะ”

“อาตมาช่วยโยมเตี่ยอย่างไรหรือ” ท่านเจ้าของกุฏิไม่เข้าใจ

“ช่วยซิ ท่างช่วยอั๊วะมากจริงๆ อั๊วะถึงอยากมาตายกะท่าง เฮียเส็งลื้อช่วยอธิบายให้ท่างฟังหน่อย อั๊วะเหนื่อย...” เขายั้งปากไว้ทัน ไม่เช่นนั้นคำว่า *ชิกหายเลย* ก็จะต้องเล็ดลอดออกมา ตั้งแต่พี่ชายสอนกรรมฐานให้ เขาลดละ *ผรุสวาจา* ลงไปได้โขทีเดียว

“คืออย่างนี้ครับหลวงพ่อ” เถ้าแก่เส็งอธิบาย

“ตอนที่เขาป่วย ผมก็หมั่นไปเยี่ยมเขา ตอนนั้นเขามีอาการ

ทุรนทุรายมาก ร้องโอ๊ดโอยจนถูกนางพยาบาลดุเอาบ่อยๆ ลูกหลานไปเยี่ยมก็ด่าจนพวกเขาไม่ไปเยี่ยม พอพวกเขาไม่ไปก็ด่าอีก ผมก็เลยค่อยๆสอนกรรมฐานให้วันละเล็กละน้อย เริ่มตั้งแต่ให้ฝึกกำหนด ***ปวดหนอ ปวดหนอ*** เขาก็พยายามทำตาม พออาการปวดทุเลาลง ผมก็ให้เขาหัดกำหนด **พอง–ยุบ** เรียกว่าเรียนกรรมฐานบนเตียงคนไข้เลยแหละครับ เขาก็ทำตามและก็รู้สึกดีขึ้นเรื่อยๆ ลูกหลานมาเยี่ยมก็เลิกด่า”

“เขาอยู่โรงพยาบาลสองเดือน หมอเจ้าของไข้ก็มากระซิบกับผมว่าควรจะกลับไปอยู่บ้านเพราะถึงอย่างไรก็ไม่หาย ไส้เน่าแล้วผ่าตัดก็คงไม่ได้ผล ผมก็มาถามเขาว่าสมมุติว่าเขาจะมีชีวิตอยู่อีกสามเดือนเขาอยากจะทำอะไร เขาตอบทันทีว่าอยากไปอยู่วัดป่ามะม่วง ผมก็เลยไปขอให้นายสุขเขาพามานี่แหละครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ใช่อาตมาช่วยหรอก พี่ชายของโยมเตี่ยต่างหากที่ช่วย” ท่านเจ้าของกุฏิไม่ยอมรับความดีความชอบ

“ท่างนั่งแหละช่วย เพาะถ้าท่างไม่สองก๋ามะถางให้เฮียเส็งเฮียเส็งเขาก็มาสองอั๊วะไม่ล่ายจริงล่ะป่าว” เถ้าแก่บ๊กพยายามยัดเยียดความดีให้ท่านพระครู

“เอาละ จริงก็จริง อาตมาขออนุโมทนากับโยมเตี่ยด้วย ยังไงๆโยมเตี่ยก็ไม่ไปอบายภูมิแล้ว” ท่านเจ้าของกุฏิแสดงมุทิตาจิตต่อเขา เพื่อความแน่ใจว่าน้องชายเถ้าแก่เส็งจะต้องตายในอีกสามเดือนข้างหน้าจริงดังที่แพทย์บอกหรือไม่ ท่านจึงใช้ *เห็นหนอ* เข้าตรวจสอบและก็ได้พบว่า บุรุษผู้นี้มี *ทุนเดิม* อยู่หกสิบเปอร์เซ็นต์แล้วเหลืออีกสี่สิบเปอร์เซ็นต์ ท่านจะจัดการให้เถ้าแก่เส็งช่วยสิบเปอร์เซ็นต์ด้วยการเจริญกรรมฐาน แล้วแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้ส่วนอีกสามสิบเปอร์เซ็นต์ท่านจะเข้า ***ผลสมาบัติ*** สามวันสามคืน

ช่วย *ดีเหมือนกัน เราจะได้ชดใช้กรรมที่เคยทำไว้กับแกสมัยที่เราเป็นเด็ก* เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงคิดในใจ รู้สึกยินดีที่จะได้ชดใช้ หนี้ที่ทำไว้แต่ครั้งอดีต

"โยมเตี่ย อาตมาถามจริงๆเถอะ ว่ากลัวตายหรือเปล่า"

"ไม่กัว อั๊วะไม่กัวตาย แต่ก็ไม่อยากตาย" คนเป็นมะเร็งลำไส้ตอบ

"แล้วถ้าสมมุติว่าโยมเตี่ยจะมีอายุยืนต่อไปอีกห้าปี โยมเตี่ยจะทำอะไร"

"อั๊วะจาปะติบักกำมะถางเหมือเงเฮียเส็งเขาจาปะติบักทุกวัง"

"แล้วสมมุตินะ สมมุติอีกว่ามีเทวดาจะมาต่ออายุให้เตี่ยอยู่ต่อไปได้อีกห้าปี เตี่ยจะเอาไหม"

"เทวาลาหน้าไหนอีจามาต่อให้อั๊วะล่ะท่าง แต่ถ้ามีนะอั๊วะจะให้เงิงอีห้าหมื่ง คิกชาเหลี่ย ปีละหมื่ง ถ้าอีต่อล่ายสองปีก็ให้อีสองหมื่ง"

"แหม เตรียมให้สินบนเชียวนะโยมเตี่ย แต่เอาเถอะ อาตมาจะบอกเทวดาเขาว่าไม่ให้คิดเงิน ให้ต่อให้ฟรี อยากรู้ไหมว่าเทวดาองค์นั้นอยู่ที่ไหน"

"ไม่ลู้"

"นี่ไง เทวดาองค์นี้ไง" ท่านชี้เถ้าแก่เส็งแล้วบอก วิธีการตามที่ *เห็นหนอ* รายงานเถ้าแก่บั๊กดีใจเสียนัก มีความรู้สึกเหมือนโรคภัยไข้เจ็บมลายหายไปในบัดดลนั้น เขาก้มกราบท่านเจ้าของกุฏิด้วยความซาบซึ้งใจ

"ตกลงโยมเถ้าแก่อยู่ที่นี่เจ็ดวันนะ อยู่เป็นเทวดาช่วยโยมเตี่ยเขาหน่อย" ท่านบอกเถ้าแก่เส็ง

"ยินดีครับหลวงพ่อ แต่ผมคงจะต้องไปเอาเสื้อผ้า ไม่ได้เอาชุดขาวมา เพราะคิดว่าส่งเถ้าแก่บั๊กเขาแล้วก็จะกลับ" พี่ชายคนป่วยว่า

"ไม่มีปัญหาโยม ไม่มีปัญหา ประเดี๋ยวเบิกของวัดไปใช้ จะต้องกลับไปให้เสียเวลาทำไม แล้วพวกยาสีฟัน แปรงสีฟัน ประเดี๋ยวจะให้ลูกศิษย์เขาจัดการหามาให้"

"ครับ อย่างนั้นก็ได้ครับ งั้นผมจะฝากนายสุขไปบอกคุณกิมง้อ เขาจะได้ไม่ห่วง" เขาหมายถึงคนขับแท็กซี่ที่มาด้วย นายสุขจึงได้โอกาสกราบเรียนท่านว่า

"หลวงพ่อจำผมได้ไหมครับ ที่เคยมากับเถ้าแก่ครั้งที่แล้ว เดี๋ยวนี้ผมสบายแล้วครับหลวงพ่อ หนี้สินก็จัดการใช้คืนเถ้าแก่เขาหมดแล้ว รถแท็กซี่ที่ใช้ขับหาเงินทุกวันนี้ก็เป็นของตัวเอง ไม่ต้องเช่าเขาแล้ว **ผมดีใจ ภูมิใจที่เป็นพลเมืองดี หากินด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ถ้าเถ้าแก่เอาผมเข้าคุกตั้งแต่ตอนนั้น ผมก็คงกลายเป็นไอ้มหาโจรไปแล้ว คุกไม่ได้ช่วยให้คนเป็นคนดีนะครับหลวงพ่อ เท่าที่ผมเคยเห็น คนดีๆไปติดคุก ออกมากลายเป็นคนชั่ว แล้วคนชั่วไปติดคุก ออกมายิ่งชั่วหนักเข้าไปอีก ผมว่ากิจการคุกนี่เลิกได้แล้วนะครับ สู้เอาคนชั่วมาเข้าวัดดีกว่า ยังพอจะมีโอกาสกลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดีได้บ้าง**" คนขับแท็กซี่พูดเสียยืดยาวสมกับที่มีโอกาสได้พูด ท่านพระครูชอบอกชอบใจกับ ข้อเสนอแนะของเขา จึงชมว่า

"เอ้อ เข้าที ความคิดของโยมเข้าที ถ้าอาตมามีโอกาสได้คุยกับท่านนายก จะลองเสนอท่านดูนะ" ท่านพูดยิ้มๆ

"นี่ทานข้าวกันมาหรือยัง คุยกันจนเพลิน ไปรับประทานอาหารกันเสียก่อนดีกว่านะ เชิญที่โรงครัวเลย สมชายมานี่หน่อย" ท่านเรียกหาศิษย์วัด

"พาโยมเขาไปรับประทานอาหาร เสร็จแล้วพาไปหาที่พัก ให้พักห้องเดียวกันนะ จะได้ช่วยดูแลคนป่วย ให้โยมเถ้าแก่ช่วยดูแลโยมเตี่ย" ท่านจำต้องอธิบายให้แจ่มแจ้ง มิฉะนั้นศิษย์วัดก็จะเข้าใจว่าตัวเขาจะต้องไปนอนกับบุรุษทั้งสองด้วย

"ขาดเหลืออะไรก็บอกเด็กเขานะโยม" ท่านบอกสองพี่น้อง

"ขอบพระคุณครับหลวงพ่อ" เถ้าแก่เส็งพูดพร้อมกับยกมือไหว้หนึ่งครั้ง

"ผมเลยถือโอกาสกราบลาหลวงพ่อเลยนะครับ" คนขับแท็กซี่กล่าวลา หากเขาอิ่มข้าวแล้วมาลาก็จะต้องรอคิวอีกนาน

"เจริญพร แล้วเมื่อไรจะมาเข้ากรรมฐานล่ะ" ท่านเจ้าของกุฎิถาม

"ผมปฏิบัติทุกวันเลยครับ เรียนมาจากเถ้าแก่" เขาบอก

"ผมจะเปิดบ้านเป็นสำนักปฏิบัติแล้วนะครับหลวงพ่อ เดี๋ยวคนโน้นมาให้สอน เดี๋ยวคนนี้มาให้สอน" คนชื่อเส็งรายงาน

"ดี ถ้าทำอย่างนั้นได้ถือเป็นมหากุศลเลยทีเดียว **ไม่มีอะไรจะดีไปกว่ากรรมฐานอีกแล้ว สร้างโบสถ์เจ็ดหลังก็ยังได้บุญไม่เท่าการปฏิบัติกรรมฐาน แล้วก็ไม่ต้องเสียเงินเสียทองอีกด้วย**"

คนทั้งสามลุกตามนายสมชายออกไปแล้ว บรรดาผู้มีใบหน้าอันเปื้อนทุกข์ก็พากันทยอยเข้ามา เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงไม่มีเวลาขึ้นไปตอบจดหมายช่วงเพล

เวลาตีสอง ท่านพระครูจำต้องพักการเขียนหนังสือเพราะต้องพักผ่อนหลับนอน ท่านรู้ว่าหากตรากตรำกับงานมากเกินไปสังขารร่างกายก็จะทรุดโทรมเร็วกว่าปกติ แม้เครื่องจักรก็ยังต้องหยุดพัก นับประสาอะไรกับคนซึ่งมีเลือดเนื้อและชีวิต

ยังไม่ทันที่ท่านจะหลับ เสียงคุ้นหูก็ดังขึ้นว่า "*จะบอกยาแก้*

โรคมะเร็งลำไส้ให้เอาไหม มะเร็งกระเพาะ มะเร็งลำไส้ ใช้ยานี้ได้”

“ไปได้ตำรามาจากไหน” ท่านถามในใจ

“*ผีบอก*” เสียงนั้นตอบ

“ผีที่ไหน”

“ที่ไหนก็อย่ารู้เลย แต่รับรองว่าหาย บอกคนหายมาหลายรายแล้ว”

“แล้วรายนี้จะหายไหม ที่มาเมื่อตอนเพลน่ะ” ท่านทดสอบเสียงประหลาดว่าจะรู้จริงหรือไม่

“หายพันเปอร์เซ็นต์ ก็ท่านจะเข้าผลสมาบัติช่วยเขาไม่ใช่หรือ”

“ถ้ากินยาแล้วไม่ต้องช่วยไม่ได้หรือ”

“รายอื่นได้ แต่รายนี้ไม่ได้”

“ทำไมไม่ได้”

“ก็ท่านลั่นวาจาไปแล้ว ถ้าไม่ทำตามนั้น ท่านก็เสียสัจจะน่ะซิ”

“งั้นก็บอกมา”

“บอกแล้วต้องลุกขึ้นจดไว้นะ ไม่งั้นตอนเช้าลืมหมดไม่รู้ด้วย”

“ต้องจดซิ อาตมาต้องจดไว้เป็นหลักฐานอยู่แล้ว ถ้าไม่เป็นอย่างที่บอกจะได้ปรับ จะให้ปรับที่ใครล่ะ”

“ปรับตัวเองนั่นแหละ เอาละนะจะบอกละ จำให้แม่นๆนะ ยาแก้โรคมะเร็งที่ว่านี้ก็คือ *ใช้กล้วยน้ำว้าดิบมาหั่นตามขวาง หั่นทั้งเปลือกนะ* จำได้หรือเปล่า *กล้วยน้ำว้านะ กล้วยอื่นไม่ได้ แล้วก็ต้องดิบๆ สุกไม่ได้อีกเหมือนกัน ไม่ต้องปอกเปลือก นำมาหั่นเป็นแว่นบางๆ แล้วนำไปผึ่งแดดให้แห้ง จ้างร้านขายยาบดให้ละเอียด*

เวลาจะกินให้ชงกับน้ำร้อนเหมือนชงชา ดื่มวันละหลายๆครั้ง ยิ่งมากครั้งเท่าไรก็ยิ่งดี เอาละลุกขึ้นไปจดได้แล้ว"

"จะไปแล้วหรือ อยู่คุยกันก่อนซี" เมื่อไม่มีเสียงตอบ ท่านจึงลุกขึ้นมาจด เสร็จแล้วจึงจำวัด

วันรุ่งขึ้น หลังจากฉันภัตตาหารเช้าเสร็จ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงพูดกับนายสมชายและนายขุนทองว่า

"ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป ฉันจะงดรับแขกสามวัน"

"หลวงพ่อจะไปไหนหรือครับ" นายสมชายถาม

"จะเข้าผลสมาบัติ ให้เธอย้ายไปอยู่กับพระบัวเฮียวชั่วคราว แล้วใส่กุญแจขังฉันไว้ข้างบน ห้ามเยี่ยมห้ามประกันจนกว่าจะครบสามวัน"

"แล้วถ้ามีแขกมาหาล่ะฮะ" หลานชายถาม

"ก็บอกไปตามนี้ อย่าลืมนะ ห้ามใครขึ้นไปรบกวนเป็นอันขาด ไม่ว่ากรณีใดๆ"

"แล้วถ้าเกิดไฟไหม้ล่ะฮะหลวงลุง" หลานชายเป็นห่วง แต่กลับถูกนายสมชายตำหนิติเตียน

"นั่นปากหรือ ที่พูดน่ะปากหรือ"

"ถ้าไม่ใช่ปากแล้วจะเอาอะไรพูดล่ะ พี่นี่ถามแปลก หรือว่าพี่เอาตูดพูดได้" นายขุนทองย้อน

"นี่พอทีๆ อย่ามาทะเลาะกันต่อหน้าต่อตาข้า" ท่านพระครูปราม

"ก็เขามาว่าหนูก่อนนี่ฮะ" หลานชายยังไม่ยอมหยุด

"ก็ปากเอ็งมันดีนักนี่ พูดอะไรออกมาแต่ละทีฟังได้เสียเมื่อไร" นายสมชายก็ไม่ยอมแพ้เช่นกัน

"เอาละๆพอกันทั้งคู่นั่นแหละ ขุนทองเอ็งไม่ต้องห่วงข้าหรอก ถ้าไฟมันจะไหม้ก็ให้มันไหม้ เอ็งขนของของเอ็งออกไปก็แล้วกัน แล้วก็ไม่ใช่มัวแต่ขนของจนลืมขนตัวเองออกไปล่ะ" ท่านบอกหลานชาย

"แต่หนูห่วงหลวงลุงนี่ฮะ" ชายหนุ่มว่า

"เออน่า ไม่ต้องห่วงข้าหรอก รับรองข้าไม่ถูกไฟคลอกตายหรอกน่า ดวงข้าจะไม่ต้องตายด้วยไฟ อ้อ สมชายเธอจัดการปรุงยาให้โยมน้องชายเถ้าแก่ด้วยนะ" แล้วท่านจึงบอก *ยาผีบอก* แก่ศิษย์วัด

"เอาละ เดี๋ยวไปจัดการตามที่สั่งก็แล้วกัน สมชายเธอเป็นคนเก็บลูกกุญแจไว้ เก็บให้ดีนะ ใครขอไม่ต้องให้ บอกว่าฉันสั่ง" ท่านไว้ใจนายสมชายมากกว่า เพราะหลานชายนั้นหากได้ ***สินบน*** ก็ใจอ่อนใจเปลี้ยตามนิสัยของคนที่งกมาตั้งแต่ก่อนเกิด

สั่งการเสร็จท่านก็ลงมือตอบจดหมาย คิดว่าตอบไปสักสองสามฉบับก่อนลงรับแขกก็ยังดี เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงไม่เคยหายใจทิ้ง!

๗๕

คุณหญิงปทุมทิพย์

วันรุ่งขึ้น หลังจากฉันภัตตาหารเช้าแล้ว เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงก็อธิษฐานจิตเข้าผลสมาบัติเป็นเวลาสามวันสามคืน และจะไปออกในวันอาทิตย์ แรม ๘ ค่ำ เดือน ๙ ซึ่งตรงกับวันที่ ๑๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๗

ที่กุฏิชั้นล่าง บรรดาผู้มีใบหน้าอันเปื้อนทุกข์เมื่อได้รับการบอกเล่าจากนายขุนทองก็พากันกลับไปด้วยความผิดหวัง บางคนก็ตำหนิท่านในใจว่า *ไม่ทำหน้าที่ของพระ* ทั้งที่ความจริงแล้วพระก็มิได้มีหน้าที่รับแขกแต่ประการใด ในพระวินัยก็ไม่ได้บัญญัติไว้ว่าพระมีหน้าที่รับแขก

ส่วนคนที่ไม่มีความเกรงใจก็ถึงกับด่าให้นายขุนทองได้ยิน หลานชายท่านพระครูจำต้องอดทนอดกลั้นอย่างที่สุด เขาได้เห็น *ธาตุแท้* ของคนบางคน ที่พอไม่ได้ดังใจก็แสดงความหยาบคายร้ายกาจออกมา นึกถึงถ้อยคำของหลวงลุงที่มักพูดเสมอๆว่า *ผู้หญิงที่น่าเกลียดคือผู้หญิงที่ตามใจตัว ผู้ชายที่น่ากลัวคือผู้ชายที่ไม่รู้จักเกรงใจคน* วันนี้เขาต้องผจญกับหญิงชายประเภทนี้หลายราย ถึงกับต้องท่องไว้ในใจว่า *อดทน อดกลั้น อดทน อดกลั้น*

แต่ก็มิใช่ว่าจะมีแต่คนเลวร้ายไปเสียหมด เพราะคนดีมีคุณธรรม ก็มีอยู่ไม่น้อย ซึ่งเมื่อพวกเขาได้ทราบเรื่องที่นาย

ขุนทองบอกกล่าวต่างพากันอนุโมทนาสาธุการ ***สาธุ หลวงพ่อท่านช่างมีเมตตาสูงเหลือเกิน ขอให้ท่านจงมีอายุยืนยาวเถิด เจ้าประคุ้น***

วันต่อมานายขุนทองก็ต้องปวดหัวหนักขึ้น เพราะคุนที่มาขอพบหลวงลุงคือคุณหญิงปทุมทิพย์ คนที่เขาแอบแช่งในใจว่า *ให้แล้วเอาคืนมะรืนนี้ตาย* แต่ก็เป็นการแช่งที่ไม่จริงจังอะไร คือมิได้ประกอบด้วยความอาฆาตมาดร้าย เพราะหากเป็นเช่นนั้นจริง คุณหญิงก็น่าจะตายตามคำแช่งของเขาไปแล้ว

"นี่เธอ ฉันแอบสืบมาแล้ว ได้เรื่องแล้ว" คุณหญิงบอกเขาทันทีที่พบหน้า

"ได้เรื่องว่ายังไงฮะ" คนถามอยากรู้

"ก็ได้เรื่องว่ามันแอบไปซื้อบ้านให้นังนั่นอยู่ แล้วตอนนี้ตอนนี้..." คนเป็นคุณหญิงร้องไห้สะอึกสะอื้น

"ตอนนี้เป็นยังไงฮะ" คนอยากรู้ซัก คุณหญิงใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา สั่งน้ำมูกอีกฟูดใหญ่ๆจึงตอบว่า

"มันออกลูกแล้ว เห็นว่าไปออกที่โรงพยาบาลเอกชน ตอนที่เธอเห็นมันคราวนั้นน่ะ มันท้องได้สามเดือนแล้ว" คนเล่าร้องไห้โฮ ๆอย่างไม่อายผีสางเทวดา

"แล้วคุณหญิงจะทำยังไงล่ะฮะ" นายขุนทองถาม

"ฉันก็จะมาถามหลวงพ่อว่ามันอยู่โรงพยาบาลอะไร" คนพูดไม่ได้บอกหรอกว่าได้เตรียมขวดน้ำกรดใส่มาในกระเป๋าถือด้วย ถ้ารู้ตำแหน่งแห่งที่จะตามไปเอาน้ำกรดสาดหน้ามันทั้งแม่ทั้งลูกให้สมแค้น

"หลวงลุงท่านเข้าผลสมาบัติสามวันฮะ ช่วงนี้ห้ามไม่ให้ใครรบกวน มะรืนนี้ตอนเช้าจึงจะออก" หลานชายท่านพระครูรายงาน

"ให้ฉันพบเดี๋ยวเดียวเอง ฉันจะถามท่านนิดเดียวแล้วก็จะ

กลับ ไม่อยู่รบกวนนานหรอก” คนที่ตามใจตัวเสียจนชินว่า

“ไม่ได้หรอกฮะคุณหญิง หลวงลุงท่านสั่งไว้แล้วว่าห้ามเยี่ยมห้ามประกัน” ชายหนุ่มยืนกราน

“ทำไมท่านต้องเข้าสมาบัติด้วยล่ะ”

“เพื่อช่วยเถ้าแก่คนหนึ่งน่ะฮะ เถ้าแก่แกเป็นมะเร็งลำไส้จะต้องตายภายในสามเดือน หลวงลุงเลยจะช่วยต่ออายุให้”

“โอ๊ย เหลวไหลไร้สาระสิ้นดี เธอไปตามท่านแล้วกัน เพราะว่าเรื่องของฉันสำคัญกว่า ไปเรียนท่านว่า คุณหญิงปทุมทิพย์มาขอพบ”

“ไม่ได้หรอกฮะคุณหญิง ไม่ได้จริงๆฮะ” หนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดยังคงปฏิเสธ คุณหญิงจึงเปิดกระเป๋าถือ หยิบธนบัตรใบละร้อยสองใบออกมาจากกระเป๋าสตางค์ส่งให้ชายหนุ่ม นายขุนทองไม่ยอมรับเพราะกลัวคนให้จะเอาคืนเหมือนคราวที่แล้ว หากก็พูดเสียงอ่อนลงว่า “กุญแจไม่ได้อยู่ที่หนูหรอกฮะ”

“แล้วอยู่ที่ใครล่ะ” คุณหญิงถามอย่างหงุดหงิด

“อยู่ที่พี่สมชายฮะ”

“งั้นก็ไปเอามา บอกว่าคุณหญิงปทุมทิพย์สั่ง” คนเป็นคุณหญิงบัญชา ลืมไปว่าที่นี่เป็นวัด ไม่ใช่บ้านของเธอเอง

“เขาไม่ให้หรอกฮะ ยังไงๆก็ไม่ให้” ชายหนุ่มบอกอย่างรู้นิสัยของ *ลูกพี่*

“ไม่ให้ก็ให้มันรู้ไป มันอยู่ที่ไหน ไปตามมาพบฉันหน่อย” คนเป็นคุณหญิงแสดงอำนาจ และเรียกศิษย์วัดว่า มัน

“หนูตามให้ได้ฮะ แต่เขาจะมาหรือไม่มาหนูไม่ทราบ แล้วก็บังคับเขาไม่ได้ด้วยฮะ” ว่าแล้วก็ลุกขึ้นไปตามนายสมชายที่กุฏิพระบัวเฮียว เมื่อเขาลุกออกไป ที่กุฏิท่านพระครูจึงมีคุณหญิงนั่งอยู่เพียง

ผู้เดียว

"ท่านพระครูอยู่หรือเปล่าครับ" ชายผู้หนึ่งเข้ามาถาม เขามากับสตรีผู้หนึ่ง อายุประมาณยี่สิบเศษ

"อยู่ แต่ท่านไม่ลงรับแขก" คุณหญิงบอกรู้สึกขัดเคืองที่ชายหญิงคู่นี้ไม่รู้ว่าเธอเป็นคุณหญิง ความที่อยากจะแสดงตัวจึงถามเขาว่า

"เธอสองคนไม่เคยดูทีวีหรือไง หรือว่าที่บ้านไม่มีทีวี" ถามอย่างเหยียดๆ บุรุษที่มากับคู่หมั้นสาวรู้สึกไม่พอใจที่หญิงสูงอายุคนนี้เรียกเขาว่า *เธอ* ราวกับว่าเขาเป็นคนขับรถของหล่อน ตัวเขาเพิ่งจบดอกเตอร์มาจากอังกฤษแล้วก็เป็นอาจารย์สอนมหาวิทยาลัย คู่หมั้นของเขาก็จบปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยเดียวกัน ที่มาหาท่านพระครูก็เพื่อจะให้ท่านหาฤกษ์แต่งงานให้

"มีครับ ที่บ้านผมมีทีวีสีด้วย ซื้อมาจากอังกฤษ" ดอกเตอร์หนุ่มถือโอกาสคุยทับ จะมีสักกี่คนกันเชียวที่มีโทรทัศน์สีดู

"แล้วพวกเธอไม่เคยเห็นฉันในทีวีหรือไง" เธอถามอีก ก็พยายามติดตามรัฐมนตรีไปทุกงานเพื่อจะให้ใครๆได้รู้จัก โดยเฉพาะเวลาออกทีวี

"ไม่เคยครับ ผมกับคู่หมั้นเพิ่งกลับจากอังกฤษเมื่อเร็วๆ นี้ แล้วก็กำลังยุ่งเรื่องเตรียมการแต่งงาน เลยไม่มีเวลาดูทีวี"

"อ๋อ" ได้ยินว่าคนคู่นี้เพิ่งกลับจากอังกฤษ คุณหญิงจึงถือโอกาสคุยบ้าง "ฉันก็เคยไปอังกฤษหลายครั้ง ไปเยี่ยมลูก เคยได้ยินชื่อคุณหญิงปทุมทิพย์ภรรยาท่านรัฐมนตรีผดุงเดชหรือเปล่า ฉันนี่แหละ" เธอคิดว่าคนทั้งสองจะต้องยินดีปรีดาที่ได้รู้จักคุณหญิง หากก็ต้องผิดหวัง เมื่อฝ่ายนั้นพูดว่า

"ผมไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อนเลยครับ โดยเฉพาะรัฐมนตรี

ก็เมืองไทยเราเปลี่ยนรัฐมนตรีบ่อยเสียจนจำไม่ได้ว่าใครเป็นใคร" ฟังแล้วคุณหญิงอยากจะร้องกรี๊ด พอดีกับนายขุนทองเดินเข้ามา

"พี่สมชายไม่อยู่หรอกฮะคุณหญิง หลวงพี่บอกว่าไปซื้อของที่ตลาดกับแม่ครัวตั้งแต่เช้า หนูก็ลืมสังเกตว่ารถไม่อยู่"

"แล้วกุญแจล่ะ มันฝากกุญแจไว้หรือเปล่า"

"เปล่าฮ่ะ เขาเอาไปด้วย"

"แหม ร้ายจริงๆ แล้วนี่ฉันจะต้องรออีกกี่ชั่วโมงกันนี่"

"คุณหญิงค่อยมาวันอื่นดีไหมฮะ มาวันที่ ๑๑ ก็ได้ ท่านกำหนดออกจากสมาบัติวันนั้น"

"โอ๊ย ฉันรออีกไม่ไหวแล้ว เอาอย่างนี้แล้วกัน เธอรู้จักพระเกจิอาจารย์ดังๆของจังหวัดนี้อีกหรือเปล่า ฉันจะได้ไปหาให้ท่านช่วยดูให้ ยิ่งเป็นพระอรหันต์ก็ยิ่งดี" นายขุนทองแอบเถียงในใจว่า

"โอ๊ย ถ้าท่านเป็นพระอรหันต์จริง ท่านก็ไม่มาสนใจเรื่องบ้าๆบอๆอย่างนี้หรอกคุณหญิง" แต่ปากเขากลับพูดว่า "หนูไม่รู้จักหรอกฮะ"

"อะไร เรื่องแค่นี้ก็ไม่รู้ เธอนี่แย่จริง งั้นฉันไปถามคนขับรถของฉันก็ได้ ไม่น่าเสียเวลามาเลยกู" เธอบ่น คนเป็นดอกเตอร์กับคนจบปริญญาโทรู้สึกสังเวชใจใน *กายกรรมและวจีกรรม* ของคนเป็นคุณหญิง หากก็มิได้พูดอะไรออกมา นายขุนทองเสียอีกที่ด่าไล่หลังว่า ***อีคนเป็นคุณหญิงเพราะผัว*** แล้วอธิบายให้หญิงชายคู่นั้นฟังว่า

"พี่รู้ไหม ยายคุณหญิงนี่อาศัยบารมีผัวถึงได้เป็นคุณหญิง ถ้าผัวไม่เป็นรัฐมนตรีมีหรือจะได้เป็น จริงไหมพี่" คนฟังเพียงแต่ยิ้มๆ หากไม่ยอมออกความเห็น คนพูดจึงเปลี่ยนเรื่องถาม

"พี่มีธุระมาหาหลวงลุงหรือฮะ"

"ครับ ผมจะมาขอให้ท่านหาฤกษ์แต่งงาน" ฝ่ายชายบอก

"ท่านงดรับแขกสามวันฮะ วันที่ ๑๑ พี่มาใหม่แล้วกัน" คนพูดคาดว่าคงจะได้รับการต่อว่าต่อขานอีก เช่นเดียวกับรายอื่นๆ หากก็ต้องผิดคาด เพราะเขาพูดว่า

"งั้นวันที่ ๑๑ ผมจะมาใหม่นะครับ" พูดจบก็ลุกออกไป ไม่ถามเสียด้วยซ้ำว่าเหตุใดท่านพระครูจึงไม่ลงรับแขก

"สาธุ ขอให้คนที่มาหาหลวงลุง น่ารักเหมือนคนคู่นี้ทุกๆ คนเถิดเจ้าประคู้น" นายขุนทองแอบตั้งจิตอธิษฐาน

ครู่หนึ่งเขาก็ได้ยินเสียงร้องกรี๊ดๆดังมาจากลานจอดรถ เสียงนั้นแหลมลึกอย่างประหลาด ชายหนุ่มจึงวิ่งไปยังที่มาของเสียง แล้วก็พบคุณหญิงปทุมทิพย์ยืนเต้นเร่าๆส่งเสียงกรี๊ดๆ อยู่ข้างรถเบ๊นซ์ ชายวัยกลางคนแต่งชุดทหารยศพันตรียืนงงงันดูอยู่

"เกิดอะไรขึ้นหรือฮะ" เขาถามนายทหาร

"ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน เห็นคุณหญิงท่านเดินผ่านต้นปีบมา ผมก็เตรียมลงมาเปิดประตูให้ท่าน แล้วท่านก็มายืนร้องกรี๊ดๆ อย่างที่คุณเห็นนี่แหละ"

"คุณหญิงฮะ คุณหญิง" ผู้ชายที่คิดว่าตัวเองเป็นผู้หญิง เข้าไปจับตัวคุณหญิงเขย่าแรงๆหมายจะให้เธอรู้สึกตัว

"ว้าย อย่ามาถูกต้องตัวข้านะ" เสียงแหลมกรี๊ดใส่ นายขุนทองรู้ทันทีว่านั่นมิใช่คุณหญิง แต่จะเป็นใครนั้นต้องถาม

"ข้าน่ะใครล่ะ แกเป็นใคร"

"เป็นใครก็ช่างข้า อยากรู้จริงๆก็ไปถามหลวงพ่อซิ" วิญญาณในร่างของคุณหญิงปทุมทิพย์ตอบ

"บอกเดี๋ยวนี้ไม่ได้หรือ ทำไมจะต้องถามหลวงพ่อ ท่านกำลังอยู่ในสมาบัติ จะถามได้ยังไง"

"ก็เพราะอย่างนี้ซิ ข้าถึงมาเข้านังคุณหญิง หมั่นไส้มันตั้งแต่วันนั้นแล้ว แต่ที่ไม่กล้าทำอะไรเพราะเกรงใจหลวงพ่อ" แขกเหรื่อที่ตั้งใจจะมาหาท่านพระครู เมื่อเดินผ่านลานจอดรถจึงพากันหยุดดู รวมทั้งดอกเตอร์กับคู่หมั้นซึ่งกำลังจะเดินไปที่รถของตน ประเดี๋ยวหนึ่ง บรรดาแม่ครัวก็ยกขบวนกันมา นำหน้าด้วยนางบุญพาน้องสาวนางบุญรับ

"อะไรกันล่ะขุนทอง" นางถามหลานชายท่านพระครู

"ไม่รู้เหมือนกัน ป้าดูเอาเองซิ" ชายหนุ่มบอก นางบุญพาจึงเข้าไปเขย่าตัวคุณหญิง พลางถามเสียงอ่อนเสียงหวาน

"คุณหญิงเจ้าขา เป็นอะไรไปเจ้าคะ" ร่างของคุณหญิงสะบัดอย่างแสนจะรังเกียจสัมผัสของฝ่ายนั้น

"อย่ามาจับข้านะ นังคนสกปรก"

"อิฉันอาบน้ำแล้วเจ้าค่ะ อาบเสร็จก็มานี่แหละ" นางบุญพาตอบ ครั้นสบตากับคุณหญิง ก็ถึงกับขนลุกซู่เพราะคุณหญิงจ้องนางตาไม่กะพริบ รู้ได้ทันทีว่านั่นมิใช่คุณหญิง แต่เป็น *ผี* จึงก้มลงกราบปลกๆ

"โอ๊ยกลัว...กลัวแล้วจ้ะ อย่าถือสาหาความอะไรกะฉันเลย ไปที่ชอบๆเถอะ"

"ข้าไม่ไป ข้าจะอยู่ช่วยหลวงพ่อดูแลวัด แกนังคนสกปรก คนอย่างแกต่อให้อาบน้ำอีกสักสิบตุ่มก็ไม่สะอาด เพราะความสกปรกมันอยู่ที่ใจแก มันแนบเนื่องอยู่ในกายในใจของแก ข้ารู้ข้าเห็นมานานแล้ว แต่ที่ไม่ทำอะไรเพราะเกรงใจหลวงพ่อ ขอให้รู้ไว้ว่าข้ารอโอกาสนี้มานานแล้ว"

"ได้โปรดเถอะจ้ะ อย่าทำฉันเลย ฉันไม่เคยทำผิดคิดร้ายใคร" คราวนี้ *วิญญาณ* ในร่างคุณหญิงเท้าสะเอวด้วยมือซ้าย ส่วน

มือขวาชี้หน้าคนที่กำลังก้มกราบปลก ๆกราบจนหยุดไม่ได้

"หนอยแน่ะ พูดออกมาได้ว่าไม่เคยทำผิดคิดร้าย คนอย่างแกมันชั่วแล้วก็ยังไม่ยอมรับว่าตัวเองชั่ว ชั่วทั้งกาย วาจา ใจ นึกว่าข้าไม่รู้หรือ แกมาทำครัวช่วยหลวงพ่อน่ะ แกบริสุทธิ์ใจหรือก็เปล่า เวลาที่พวกแม่ครัวเขาเผลอ แกก็แอบเอาหอมกระเทียมบ้าง มีดบ้าง หมูบ้าง ปลาเค็มบ้าง ใส่พกกลับไปบ้าน ถึงคนอื่น ๆจะไม่เห็น แต่ข้าก็เห็น" บรรดาแม่ครัวพากันจ้องหน้านางบุญพา แล้วถามเป็นเสียงเดียวกัน

"จริงหรือ" นางกำลังจะปฏิเสธ *คุณหญิง* ก็ขู่ว่า

"ถ้าพูดไม่จริงแม่จะหักคอทิ้งเดี๋ยวนี้ แหละ"

"โอ๊ย กลัวแล้วจ้ะ กลัวแล้ว อย่าทำลูกช้างเลย หลวงพ่อช่วยลูกช้างด้วย" นางบุญพาร้องเสียงหลง นายสมชายกลับจากจ่ายตลาดกับหัวหน้าแม่ครัว เห็นคนยืนมุงอยู่ที่ลานจอดรถ จึงพูดกับหัวหน้าแม่ครัวว่า

"เกิดอะไรขึ้นไม่รู้นะป้านะ หลวงพ่อท่านก็มาตัดสินให้ไม่ได้เสียด้วย ยังไง ๆผมก็ต้องรักษาคำมั่นสัญญาจนถึงที่สุด" เขานำรถเข้ามาจอดใกล้ ๆแล้วชวนหัวหน้าแม่ครัวลงไปดู นายขุนทองรีบวิ่งมารายงาน

"คุณหญิงถูกวิญญาณเข้าสิงแน่ะพี่ ด่ายายบุญพาใหญ่เลย" ศิษย์วัดดูประเดี๋ยวเดียวก็รู้ว่า นายขุนทองไม่ได้พูดเล่น จากประสบการณ์ที่เคยตามท่านพระครูไป *จับผี* หลายครั้ง จึงรู้ว่าผีที่มาเข้าคุณหญิงไม่ใช่ผีปลอม

"ไปตามหลวงพี่บัวเฮียวมาด่วน" นายขุนทองรีบวิ่งไปยังกุฏิของพระบัวเฮียว เห็นท่านกำลังเดินจงกรมอยู่จึงว่า

"ขออภัยนะฮะหลวงพี่ คุณหญิงถูกผีเข้าฮะ หลวงพี่ช่วยไป

ดูหน่อย” ภิกษุวัยเลยเบญจเพสพักการปฏิบัติไว้ชั่วคราว แล้วตามนายขุนทองไป

เมื่อท่านไปถึง คนที่มุงดูอยู่พากันหลีกทางให้ท่านเข้าไปกลางวง

คุณหญิง ก้มลงกราบสามครั้ง กราบอย่างสวยงามที่สุดเท่าที่นายสมชายเคยเห็น *ผีกราบพระก็เป็นด้วย กราบได้สวยกว่าคนเสียอีกแน่ะ*ศิษย์วัดคิดในใจ กราบพระบัวเฮียวแล้ว คุณหญิงก็รายงานด้วยเสียงที่แสนจะไพเราะ

“ดิฉันต้องขอกราบประทานโทษพระคุณเจ้านะเจ้าคะ ที่บังอาจมาก้าวก่ายเรื่องของมนุษย์ ดิฉันทนไม่ไหวจริงๆเจ้าค่ะ”

“โยมมาจากไหนล่ะ” ภิกษุเชื้อสายญวนถาม

“ดิฉันมากับเสานั่นเจ้าค่ะ เสาสีดำที่พิงอยู่ใต้ต้นปีบ”

“การมาของโยมมีจุดประสงค์อะไรหรือ”

“ดิฉันจะมาช่วยหลวงพ่อเจ้าค่ะ มาช่วยดูแลทำความสะอาดวัด”

“แล้วทำไมต้องมาเข้าคุณหญิงเขาด้วยล่ะ ไม่น่าจะทำอย่างนี้” ภิกษุหนุ่มพูดเสียงตำหนิ

“ก็อยากจะสั่งสอนเจ้าค่ะ สั่งสอนทั้งคุณหญิงทั้งยายบุญพา”

“แล้วสั่งสอนเสร็จหรือยัง”

“เสร็จแล้วเจ้าค่ะ ดิฉันจะไปเดี๋ยวนี้แหละเจ้าค่ะ” พูดจบก็ก้มลงกราบสามครั้ง แต่ครั้งที่สามไม่ยอมเงย คุณหญิงปทุมทิพย์ฟุบอยู่ตรงนั้นในท่ากราบ

“เอ้าโยมแม่ครัวช่วยนำคุณหญิงไปที่กุฏิหลวงพ่อหน่อย” บรรดาแม่ครัวยกเว้นนางบุญพา ต่างช่วยกันหามคุณหญิงด้วยความทุลักทุเล เพราะคนถูกหามคงจะน้ำหนักเจ็ดสิบกิโลกรัมเป็นอย่าง

น้อย!

ช่วยกันเยียวยาอยู่สักครู่ คุณหญิงก็รู้สึกตัว

"นี่ฉันมาอยู่ที่นี่ได้ยังไง" นายทหารผู้ทำหน้าที่ขับรถพามาจึงเล่าเหตุการณ์ให้เธอฟัง เล่าจบผู้ที่นั่ง ณ ที่นั้น ต่างพากันเหลียวหานางบุญพา หากไม่มีผู้ใดได้เห็นแม้แต่เงาของนาง! ผู้หญิงคนนั้นหนีไปแล้ว นางจะไม่กลับมาที่วัดนี้อีก

เห็นหน้านายสมชาย คุณหญิงก็เริ่มแสดงอำนาจบารมี

"นี่เธอ ช่วยเปิดประตูให้ฉันหน่อย ฉันจะขึ้นไปพบหลวงพ่อ" เธอออกคำสั่ง

"ไม่ได้หรอกครับคุณหญิง ท่านสั่งผมไว้เลยว่าห้ามเยี่ยมห้ามประกัน ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น"

"นั่นเพราะท่านไม่ทราบว่าฉันจะมาน่ะซี เอาเถอะไม่ต้องพูดมาก เปิดประตูให้ฉันก็แล้วกัน อะไรเกิดขึ้นฉันขอรับผิดชอบเอง"

"ไม่ได้หรอกครับคุณหญิง ยังไงๆผมก็เปิดให้ไม่ได้" ชายหนุ่มยืนกราน

"นี่เธอลืมไปแล้วหรือว่าฉันเป็นใคร" คุณหญิงปทุมทิพย์พูดเสียงกร้าว

"ผมไม่ลืมหรอกครับ ไม่ลืมว่าคุณหญิงเป็นภรรยาของท่านรัฐมนตรีผดุงเดช" ในใจนั้นอดไม่ได้ที่จะเยาะเย้ย *อดีตภรรยา ส่วนภรรยาคนปัจจุบันเป็นเด็กอายุสิบหก*

"ก็ในเมื่อรู้แล้วทำไมจึงกล้าขัดคำสั่งของฉัน" **นายสมชายรู้สึกสมเพชคนเป็นคุณหญิงเสียนัก ผู้หญิงที่หลงยึดหลงติดอยู่กับหัวโขน!** ชายหนุ่มระงับความขัดข้องหมองใจเอาไว้ แล้วพูดด้วยเสียงที่เป็นปกติว่า

"ขอประทานโทษนะครับคุณหญิง ผมเปิดให้ไม่ได้จริงๆ ไม่ว่าจะเป็นภรรยารัฐมนตรีหรือแม้กระทั่งภรรยานายกรัฐมนตรี ผมก็ไม่สามารถเปิดให้ได้ คุณหญิงค่อยมาวันอื่นเถิดครับ" คนเป็นคุณหญิงอยากจะร้องกรี๊ด หากก็ต้องระงับอารมณ์เอาไว้

เมื่อเห็นว่าไม่สามารถจะทำให้ชายหนุ่มยินยอมได้ คุณหญิงจึงคิดจะขอยืมมือนายทหารวัยกลางคน จึงพูดขึ้นว่า

"อันที่จริงฉันไม่น่าลดตัวลงมาพูดกับเธอหรอกนะ ควรจะเป็นหน้าที่ของคนขับรถของฉันมากกว่า บุญช่วยเธอจัดการให้ฉันที จัดการให้เขาทำตามคำสั่งของฉันด้วย แม้จะต้องใช้กำลังเธอก็ต้องทำ" เธอยื่นคำขาด

"จะเอาผมไปฆ่าไปแกง ผมก็ไม่ยอมทำตามคำสั่งของคุณหญิง ถ้าผู้พันอยากได้ลูกกุญแจก็ข้ามศพผมไปก่อน" ศิษย์วัดพูดอย่างเด็ดเดี่ยว พันตรีบุญช่วยรู้สึกลำบากใจ เขายอมมาทำหน้าที่เป็นคนขับรถให้คุณหญิงก็เพราะหวังจะได้เลื่อนตำแหน่งเป็นพันโท พันเอก กระทั่งถึงนายพล นี่ก็ไต่เต้ามาตั้งแต่เป็นนายสิบ อุตส่าห์ตามใจผู้หญิงอ้วนที่เอาแต่ใจตัวเองไปเสียทุกเรื่อง เบื่อจนสุดเบื่อหน่ายจนสุดหน่าย คิดว่าไปรับอาสาเป็นคนขับรถให้เมียน้อยรัฐมนตรียังจะดีเสียกว่า มีทางก้าวหน้ากว่านี้แยะ เด็กสาวคนนั้นคงจะไม่จู้จี้ขี้บ่นเหมือนยายแก่หมูตอนคนนี้

"นั่งเซ่ออยู่ทำไม จัดการตามที่ฉันสั่งเดี๋ยวนี้"

"ถ้าผมไม่ทำล่ะครับ" คนไต่เต้ามาจากนายสิบตัดสินใจแล้ว *เป็นไงเป็นกัน*

"หา เธอพูดอะไรนะ" คุณหญิงแผดเสียงลั่นกุฏิ ดีที่ว่าพวกแม่ครัวพากันลุกออกไปทำหน้าที่ของตนแล้ว หลังจากที่มองหานางบุญพาไม่เห็น

"คุณหญิงฟังไม่ถนัดหรือครับ ถ้างั้นฟังอีกครั้งนะครับ ผมจะพูดช้าๆชัดๆ" เขารวบรวมความกล้าอีกครั้ง แล้วพูดด้วยเสียงที่สั่นนิดๆว่า "ผมไม่สามารถทำตามที่คุณหญิงสั่งได้หรอกครับ"

"ดีละ งั้นฉันจะถอดยศเธอให้กลับไปเป็นนายสิบอย่างเก่า" คุณหญิงปทุมทิพย์ขู่

"ถอดก็ถอดซิครับ แล้วผมจะไปขอให้ท่านรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ใหม่ก็ได้ ไปรับอาสาขับรถให้เมียน้อยของท่าน ขี้คร้านจะได้เป็นถึงนายพล"

๗๖

คนรังแกเมีย

เวลาหกนาฬิกาของเช้าวันที่ ๑๑ สิงหาคม ท่านพระครูออกจากผลสมาบัติดังที่ได้อธิษฐานจิตไว้ตอนก่อนจะเข้า ที่ต้องอธิษฐานจิตให้ออกตอนเช้าก็เพื่อจะได้ฉันภัตตาหารหลังจากที่ไม่ได้ฉันมาสามวันเต็มๆ เพราะนั่งขัดสมาธิอยู่กับที่เป็นเวลา ๗๒ ชั่วโมงติดต่อกัน

เนื่องจากการเข้าสมาบัติในครั้งนี้มิได้เป็นไปอย่างปกติสามัญ หากต้องการจะต่ออายุให้เถ้าแก่บั๊ก ดังนั้นอาการที่ปรากฏหลังออกจากสมาบัติจึงผิดไปจากที่เคยได้เคยเป็น กล่าวคือแทนที่จะได้เสวยสุขเวทนาอันเกิดแต่สมาธิ กลับต้องมาเสวยทุกขเวทนาอย่างแสนสาหัส ถึงกับต้องกำหนด ***ทุกข์หนอ ทุกข์หนอ*** อยู่ชั่วขณะแล้วจึงกำหนดรู้ว่าทุกขเวทนาที่กำลังได้รับอยู่นั้น เป็นการถ่ายเทโรคภัยไข้เจ็บในตัวเถ้าแก่บั๊กมาสู่ตัวท่าน

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงรู้สึกปวดท้องเป็นกำลัง ปวดท้องและคลื่นไส้อยากจะอาเจียน ท่านหยิบกระโถนมาวางใกล้ตัวและก้มหน้าอาเจียนโอ้กๆ สิ่งที่ออกมาจากปากมีทั้งเสมหะ น้ำลาย น้ำหนองและตามด้วยโลหิตสดๆสีแดงฉาน ถ่ายเทของเสียออกมาแล้วรู้สึกสบายขึ้น หากก็เพียงชั่วขณะหลังจากนั้นก็รู้สึกปั่นป่วนภายในท้องอีก คราวนี้ไม่มีทีท่าว่าจะพุ่งขึ้นทางลำคอ แล้วออกทางปาก แต่

กลับพุ่งลงไปทางเบื้องต่ำ

ภิกษุวัยห้าสิบ พยามยามลุกขึ้นด้วยการตั้งสติให้มั่นคง มือยึดราวบันได เท้าก้าวลงช้าๆอย่างมีสติ พยายามกลั้นสิ่งที่อยู่ภายในท้องมิให้ไหลเลอะออกมาก่อนที่จะถึงห้องน้ำ

ท่านใช้เวลาอยู่ในห้องสุขายี่สิบนาที เป็นยี่สิบนาทีของความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส เพราะไม่เพียงแต่จะถ่ายเป็นอุจจาระปะปนกับ มูกเลือดออกมาเท่านั้น หากลมได้ตีกลับขึ้นเบื้องบน ผ่านลำคอออกมาทางปากอีกทางหนึ่ง

ท่านรู้สึกเหนื่อยอ่อน หมดเรี่ยวแรงเหมือนว่าจะต้องดับดิ้นสิ้นชีวิตอยู่ภายในห้องแคบๆนั้น แต่แม้จะรู้สึกอ่อนเปลี้ยเพลียแรงสักปานใด ก็มีสติระลึกรู้ รู้ว่าท่านจะต้องไม่สิ้นชีวิตอยู่ในห้องน้ำนี้ เพราะ *กฎแห่งกรรม* บอกว่าท่านจะต้องเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุรถคว่ำ

เมื่อโรคภัยไข้เจ็บที่รับมาจากเถ้าแก่ป๊กถูกถ่ายเทออกมาภายนอกจนหมดสิ้นแล้ว ท่านรู้สึกเบาเนื้อเบาตัวและสบายขึ้นตามลำดับ จึงจัดการสรงน้ำชำระร่างกายจนสะอาดสะอ้าน เสร็จแล้วจึงเดินขึ้นชั้นบนเพื่อรอฉันภัตตาหาร เสียงท้องร้องจ๊อกๆเพราะไม่มีอาหารอยู่ในกระเพาะเลย *"รู้แล้วน่าว่าเอ็งหิว ข้าเองก็อดมาสามวันสามคืน เท่ากับเอ็งนั่นแหละ"* ท่านพูดกับท้อง

ครู่ใหญ่ๆนายสมชายกับนายขุนทองก็ช่วยกันลำเลียงอาหารและน้ำร้อนน้ำชาขึ้นมาถวาย เห็นท่าทางอิดโรยของท่านเจ้าของกุฏิ คนทั้งสองต่างพากันตกใจ

"ทำไมหลวงพ่อดูซีดเซียว ไม่เอิบอิ่มเหมือนทุกครั้งที่ออกจากสมาบัติเลยนะครับ" ศิษย์วัดว่า

"หลวงลุงไม่สบายหรือเปล่าฮะ" หลานชายถาม ท่านพระ

ครูยอมรับว่า

"หนักที่สุดในชีวิต เธอรู้ไหมสมชาย การช่วยครั้งนี้ฉันเกือบจะต้องเอาชีวิตของตัวเองเข้าแลก **ถ้ากฎแห่งกรรมไม่บอกไว้ก่อนว่าฉันจะต้องตายเพราะอะไรแล้วละก็ ฉันคงจะตายไปแล้ว เธอจำไว้นะ เหนือฟ้ายังมีฟ้า แต่เหนือฟ้าของฟ้าขึ้นไปก็ยังมีกฎแห่งกรรม"**

จัดอาหารเสร็จแล้วคนทั้งสองจึงช่วยกันประเคน ท่านเจ้าของกุฏิฉันได้สักสองสามช้อนก็อิ่ม เพราะรู้สึกอ่อนเพลียจนฉันไม่ลง จึงได้แต่ดื่ม น้ำชา ที่รสชาติทั้งเฝื่อนทั้งขม

"ฉันเสร็จ หลวงพ่อพักผ่อนสักหน่อยดีกว่าครับ อย่าเพิ่งลงรับแขกตอนนี้เลย" ศิษย์วัดขอร้อง วันนี้แขกมากันแน่นกุฏิ เพราะหยุดกิจการไปถึงสามวัน บางคนก็มารอตั้งแต่ตีสี่ **นับวันคนก็ยิ่งมีทุกข์กันมากขึ้น ความเจริญทางวัตถุไม่ช่วยให้ความทุกข์ของพวกเขาลดลงแต่ประการใด**

"ขืนพักผ่อน คนจะต้องขึ้นมาพังกุฏิฉันแน่ เอาละ ไหนๆ ก็ไหนๆ ฉันจะลงไปเดี๋ยวนี้แหละ ยังไม่ถึงเวลาก็ไม่เป็นไร ถือเสียว่าเป็นการชดเชยช่วงที่หยุด"

คนที่มาตั้งแต่ตีสี่เป็นบุรุษวัยห้าสิบแปด เห็นท่านพระครูลงมาก็แทบจะวิ่งเข้าไปกอด

"หลวงพ่อครับช่วยผมด้วย" ประโยคแรกที่เขาเอื้อนเอ่ยก็คล้ายๆกันกับของคนอื่นๆ

"โยมจะให้ช่วยอะไรล่ะ" ประโยคแรกของท่านพระครูที่พูดกับเขาก็เหมือนกับที่พูดกับคนอื่นๆเช่นกัน

"แม่เด็กหนีไปซะแล้ว หลวงพ่อช่วยตามให้หน่อย"

"หนีไปไหนล่ะ"

"ไม่ทราบครับ ถึงต้องมาถามหลวงพ่อไง"

"อ้าว ก็นอนอยู่ด้วยกันยังไม่ทราบ แล้วอาตมาไม่ได้ไปนอนกะแม่เด็กเขาจะไปทราบได้ยังไงล่ะ" ท่านย้อนคนเมียหนี

"แต่หลวงพ่อต้องทราบ เพราะใคร ๆเขาก็มาหาหลวงพ่อกันทั้งนั้นเวลาที่เมียหนี หลวงพ่อตามกลับได้ทุกรายเลยด้วย" คนอายุห้าสิบแปดว่า

"แต่ต่อไปนี้อาตมาว่าจะเลิกตามให้แล้ว พระไม่ได้มีหน้าที่มาตามเมียให้ชาวบ้าน เมียใครก็ตามกันเอาเอง" ท่านแกล้งปฏิเสธ

"โธ่ หลวงพ่อ ช่วยผมสักครั้งเถอะครับ ผมกราบละ" เขาก้มลงกราบหนึ่งครั้ง

"ไปทำยังไงเข้าล่ะ เขาถึงได้หนี"

"ไม่ได้ทำอะไรครับ" คนตอบไม่พูดความจริง

"ไม่ทำแล้วเขาจะหนีทำไมล่ะ ก็อยู่กันมาจนถือไม้เท้ายอดทองกระบองยอดเพชร แล้วทำไมถึงมาหนีไปตอนแก่ล่ะ บอกมาตรง ๆดีกว่าว่าไปทำอะไรเขา ถ้าโกหกไม่ช่วยนะเอ้า" ท่านเจ้าของกุฏิขู่ คนถือไม้เท้ายอดทองจึงพูดเสียงอ่อย ๆว่า

"ก็แค่เอาฝาโอ่งทุบหัวทีเดียวเอง"

"ฝาโอ่งนั่นทำด้วยอะไร อะลูมิเนียม หรือไม้"

"ไม้ครับหลวงพ่อ ไม้ประดู่" รายนี้ท่านพระครูไม่จำเป็นต้องใช้ *เห็นหนอ* ช่วยตรวจสอบหรือช่วยตาม เพราะเมื่อสองสัปดาห์ที่ผ่านมา สตรีวัยห้าสิบเศษร้องไห้ร้องห่มมาหาพร้อมก้มให้ดูศีรษะซึ่งโนเป็นลูกมะกรูด

"หลวงพ่อดูซีคะ พ่อบ้านเขาใช้ฝาโอ่งฟาดหัวอีฉัน ฝาโอ่งทำด้วยไม้ประดู่หนักห้ากิโล!"

"ไปทำอะไรให้เขาโกรธล่ะ"

"เขาหาว่าอีฉันทำกับข้าวไม่อร่อยค่ะ แหม! อยู่กันมาจนมี

เขยมีสะใภ้แล้ว เกิดจะมาติว่ากับข้าวไม่อร่อย อีฉันไม่กลับไปอยู่กะมันแล้ว มาอยู่วัดป่ามะม่วงดีกว่า" แล้วนางก็อยู่ที่วัดนี้มาตั้งแต่วันนั้น

รู้ต้นสายปลายเหตุแล้ว ท่านเจ้าของกุฏิจึงถามบุรุษวัยใกล้หกสิบว่า "เอายังงี้ไหมเล่า อาตมาจะตามให้ แต่โยมจะต้องกราบขอขมาเขา กราบงามๆต่อหน้าอาตมาด้วย ทำได้ไหมเล่า ถ้าไม่ได้ก็ไม่ตามให้" คนเมียหนีตอบทันทีว่า

"ผมทำไม่ได้หรอกครับหลวงพ่อ เรื่องอะไรจะไปกราบผู้หญิง ขนาดแม่ผมแท้ๆยังไม่เคยกราบ นี่หลวงพ่อจะให้มากราบเมีย" เขาต่อว่า

"ไม่เป็นไร กราบไม่ได้ก็ไม่เป็นไร เอาละ ใครมีปัญหาอะไรก็ว่าไป" ท่านถามรายต่อไปโดยไม่สนใจคนอายุห้าสิบแปดที่นั่งคอตกอยู่หน้าอาสนะ

ทหารยศพลตรีเข้ามากราบแล้วถามว่า "หลวงพ่อจำผมได้หรือเปล่าครับ ที่เคยมาบวชอยู่วัดนี้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๐"

"จำไม่ได้หรอกโยม ตั้งเกือบยี่สิบปีแล้ว ใครจะไปจำได้" ท่านพระครูพูดตรงๆ นายพลตรีจึงส่งซองจดหมายเก่าๆให้ท่านหนึ่งซอง ท่านเจ้าของกุฏิเปิดซองออกก็พบข้อความที่เขียนด้วยลายมือของท่านเอง กระดาษที่ใช้เขียนออกสีเหลือง เพราะความล่วงไปแห่งกาลเวลา ข้อความที่ปรากฏบนแผ่นกระดาษนั้นมีว่า

"อาตมาขอบิณฑบาตนะโยม ขอให้เลิกประพฤติผิดศีลข้อสาม *ถ้าเลิกไม่ได้ เวรกรรมจะไปตกที่ลูกสาวทั้งสามคนของโยม ไม่เชื่อก็คอยดูกันต่อไป ลงชื่อ พระเจริญ จิตธมฺโม วัดป่ามะม่วง วันที่ ๒๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๐"*

อ่านจบท่านเจ้าของกุฏิก็นึกถึงเรื่องราวแต่หนหลังได้ สมัย

นั้นนายพลตรีมียศเป็นร้อยเอก มีลูกสาวสามคน ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ เขาได้ลาราชการมาบวชที่วัดนี้หนึ่งพรรษา บวชโดยมิได้มีศรัทธาแต่ประการใด มารดาขอร้องให้บวชก็บวชไปอย่างนั้นเอง

ระหว่างที่อยู่ในวัดก็ไม่ยอมปฏิบัติกรรมฐาน เพราะไม่เชื่อว่าบุญบาปมีจริง และเพราะไม่เชื่อจึงก่อกรรมทำชั่วอย่างไม่สะทกสะท้าน ท่านเคยเตือนให้เลิกผิดลูกผิดเมียชาวบ้าน เพราะก่อนมาบวชก็มีเรื่องอื้อฉาวคาวโลกีย์อยู่เป็นประจำ ครั้นมาบวชท่านขอบิณฑบาต เขาก็ไม่ยอมยกให้ ท่านจึงต้องเขียนข้อความข้างต้นให้เขาไว้เพื่อสอนใจ คนเป็นนายพลกล่าวทั้งน้ำตาว่า

"ผมเสียใจเหลือเกินครับ เสียใจที่ไม่เชื่อหลวงพ่อ สึกออกไปผมยังคงประพฤติระยำตำบอน เจ้าชู้ไม่เลือกลูกเขาเมียใครเพราะมีความเห็นผิด เพิ่งจะสำนึกเมื่อวานนี้เอง เลยชวนภรรยามาหาหลวงพ่อ คิดว่าหลวงพ่อต้องช่วยได้" ท่านเจ้าของกุฏิรู้ว่าเรื่องที่เขาจะพูดเป็นความลับจึงว่า

"เชิญไปคุยกันข้างบนดีกว่า" ท่านลุกขึ้นแล้วพูดกับผู้ที่นั่งรอว่า "ขอตัวประเดี๋ยวนะ เดี๋ยวจะลงมาใหม่" พลตรีและภรรยาลุกตามท่านเจ้าของกุฏิไปยังชั้นบน

"เรื่องมันเป็นยังไง" ท่านพระครูถาม คนทั้งสองต่างพากันร้องไห้ แล้วคนเป็นนายพลก็พูดขึ้นว่า

"เวรกรรมเล่นงานผมแล้วครับหลวงพ่อ ลูกสาวผมหนีออกจากบ้านทั้งสามคน ต่อมาเพื่อนผมไปพบว่าพากันไปขายตัวอยู่ที่หาดใหญ่ ผมอับอายเหลือเกินครับหลวงพ่อ เสียศักดิ์ศรี เสียชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล พ่อเป็นนายพลแต่ลูกเป็นโสเภณี"

"เป็นความผิดของใครล่ะ ความผิดของลูกอย่างนั้นหรือ"

"ความผิดของผมเองครับ เพราะผมไม่เชื่อหลวงพ่อ"

"แล้วตอนนี้เชื่อหรือยัง"

"เชื่อแล้วครับ โปรดช่วยผมด้วยเถอะครับ ผมสงสารลูก ไม่อยากให้เขาต้องไปมีอาชีพอย่างนั้น"

"โยมสองคนอยากให้ลูกกลับมาหรือ เปล่า"

"อยากครับ ภรรยาผมก็อยาก แต่ก็กลัวจะอับอายขายหน้า ผมคิดไม่ตกเลยครับว่าจะทำยังไงดี หลวงพ่อโปรดชี้ทางให้ผมด้วย"

"ถ้าโยมอยากให้ลูกกลับก็ต้องยอมอายนะ ทำยังไงได้ ถึงเวลาที่ต้องอายก็ต้องยอม แต่ถึงอย่างไรอาตมาคิดว่ายังน่าอายน้อยกว่าที่เราทำความชั่ว ขออภัยนะที่อาตมาพูดตรงๆ"

"ดิฉันจะยอมอายค่ะหลวงพ่อ คิดถึงลูกเหลือเกิน" เห็นภรรยารำพึงรำพัน คนเป็นนายพลต้องตัดสินใจอย่างหนัก ในที่สุดจึงพูดขึ้นว่า

"ผมก็ยอมอายครับ ผมปลงตกเสียแล้ว *ยังไงๆลูกเขาก็เป็นเลือดเนื้อเชื้อไข ส่วนตำแหน่งหน้าที่เป็นเพียงหัวโขน* อีกประการหนึ่ง ที่ลูกๆต้องมาเป็นอย่างนี้ เพราะผมเป็นคนสร้างกรรมให้เขา หลวงพ่อช่วยผมหน่อยเถิดครับ ช่วยตามลูกสาวผมกลับด้วย" เขาวิงวอน ท่านเจ้าของกุฏิจึงเปรยขึ้นว่า

"ไม่รู้อะไรกันนักหนา รายแรกจะให้ตามเมีย รายที่สองจะให้ตามลูก ทั้งๆที่อาตมาไม่มีทั้งลูกทั้งเมีย" นายพลและภรรยาพากันยิ้มทั้งน้ำตา ท่านพระครูจึงบรรลุจุดประสงค์ในการทำให้คนทั้งสองคลายเครียด

"เอาละ เป็นอันว่าอาตมาจะช่วย แต่จะต้องมีข้อแม้ คือโยมจะต้องอนุญาตให้อาตมานำเรื่องนี้ไปสั่งสอนคนอื่นๆได้ เพราะจะเป็นประโยชน์อย่างมหาศาลสำหรับคนที่เขาไม่เชื่อเรื่องบาปบุญ

คุณโทษ อย่างน้อยก็ทำให้เขาได้คิด โยมจะตกลงไหม"

"ตกลงค่ะหลวงพ่อ ถ้าเขาไม่เชื่อ ดิฉันยอมมาเป็นพยานให้อีกด้วย **พร้อมกันนี้ดิฉันขอฝากหลวงพ่อให้ช่วยเตือนบรรดาพ่อแม่ที่ทำแต่งานโดยไม่เอาใจใส่ดูแลลูกเต้า ถึงเขาจะได้เป็นใหญ่เป็นโต แต่ถ้าลูกกลายเป็นคนติดยาหรือลูกสาวไปทำตัวเหลวแหลกอย่างลูกของดิฉัน มันก็ไม่คุ้มกันเลย ดิฉันพลาดไปแล้วจึงไม่อยากให้พ่อแม่คนอื่นๆต้องเป็นอย่างดิฉันอีก"** ภรรยานายพลสาธยาย

"ผมด้วยครับหลวงพ่อ ผมขอฝากเตือนบรรดาเจ้าชู้ประตูดินทั้งหลายว่า อย่าได้ประพฤติผิดศีลธรรมอีกเลย บาปกรรมมันตามทันตาเห็นเชียวละ ผมเข็ดแล้วครับ เข็ดจริงๆ" อดีตนักเลงหญิงว่า

"เอาละ ๆอาตมาขออนุโมทนาในกุศลจิตของโยมทั้งสองที่ยังอุตส่าห์ห่วงคนอื่น *คนบางคนนะ เมื่อเขาประสบความหายนะ เขาก็อยากจะให้คนอื่นหายนะเช่นตัวบ้าง แต่โยมสองคนมีจิตใจดีจริง ๆ ขอกุศลจิตนี้จงดลบันดาลให้ลูกสาวของโยมกลับคืนสู่อ้อมอกพ่อแม่โดยเร็วนะโยมนะ อาตมาขอเอาใจช่วย* เอาละ ทีนี้ก็จะบอกวิธีที่จะเรียกลูกกลับบ้านภายในเจ็ดวัน โยมต้องมาเข้ากรรมฐานทั้งสองคน ประเดี๋ยวกลับไปก็จัดการลางานซะ ลามาเจ็ดวันเลย"

"ไม่มีวิธีอื่นที่ดีกว่านี้หรือครับหลวงพ่อ" คนเป็นนายพลถามเพราะห่วงงาน

"ไม่มี วิธีนี้ดีที่สุด อาตมาไม่ชอบให้ของปลอมใคร อย่างอื่นเป็นของปลอม แต่กรรมฐานเป็นของแท้และไม่มีวิธีใดที่จะแก้ปัญหาได้ดีเท่ากับการมาเข้ากรรมฐาน เอาละ โยมทำตามที่อาตมาบอกก็แล้วกัน มาอยู่วัดเจ็ดวัน กลับไปบ้านได้พบลูกแน่นอน แล้วก็ต้องสัญญากับอาตมานะว่าอย่าไปด่าเขา อย่าไปพูดถึงอดีตของเขาเรื่องเก่าอย่าเอามารื้อฟื้น ให้พูดกับเขาดี ๆ แล้วก็พามาหาอาตมา

นะ พามาทั้งสามคนนั่นแหละ อาตมาจะให้เขาเรียนกรรมฐานก่อน จากนั้นก็จะให้เรียนมหาวิทยาลัย”

“คงเรียนไม่ได้มังครับหลวงพ่อ รู้สึกอายุจะเกินแล้ว” คนพูดหมายถึงเรียนมหาวิทยาลัยปิด

“ได้ซิ ก็มหาวิทยาลัยเปิดมีไม่ใช่หรือ อาตมาจะให้เขาเรียนมหาวิทยาลัยเปิด รับรองว่าต้องจบแน่นอน เพราะเขามีดวงการศึกษาดีทั้งสามคน และต่อไปก็จะมีงานมีการทำเป็นหลักเป็นฐาน แล้วก็ได้สามีดีทุกคน โยมทำตามที่อาตมาแนะนำก็แล้วกัน ขอให้เชื่ออาตมาเถอะ เชื่อประเทศไทยสักครั้ง เอาละ รีบกลับไปขออนุญาตลางานกันได้แล้ว อาตมาจะลงไปรับแขกข้างล่างละ วันนี้แขกมากันแน่นกุฏิเลย”

รายที่สามเป็นหญิงสาวหน้าตาคมคายละม้ายคล้ายแขก แล้วหล่อนก็เป็นแขกจริงๆเสียด้วย

“หลวงพ่อจำหนูได้หรือเปล่าคะ” หล่อนถาม

“เอ ก็คลับคล้ายคลับคลา แต่ยังนึกไม่ออก หนูเคยมาที่นี่บ่อยไหมจ๊ะ”

“เคยมาครั้งเดียวค่ะ ครั้งนี้เป็นครั้งที่สอง หนูนำธูปเทียนแพมากราบหลวงพ่อค่ะ” พูดจบหล่อนก็ประเคนพานใส่ธูปเทียนแพ แล้วกราบสามครั้ง

“หนูเป็นอิสลามไม่เคยกราบพระ หลวงพ่อเป็นพระองค์แรกและองค์สุดท้ายที่หนูจะกราบ”

“ทำไมหรือหนู” ท่านเจ้าของกุฏิสงสัย

“ก็หลวงพ่อช่วยให้หนูหายทุกข์ ตอนมาคราวที่แล้วหนูกำลังมีความทุกข์เพราะถูกโกงค่าเช่าบ้าน หลวงพ่อก็ช่วยจนหนูสามารถใช้หนี้ใช้สินเขาหมดแล้ว หนูจึงต้องมากราบหลวงพ่อ”

ท่านพระครูจึงนึกออกว่าหญิงสาวผู้นี้ก็คือคนที่เจ้าหมีไปเข้าฝันนั่นเอง

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงรับแขกอยู่จนถึงเวลาสิบเอ็ดนาฬิกา จึงบอกให้พวกเขาไปรับประทานอาหาร ตัวท่านก็กำลังจะขึ้นข้างบนเพื่อฉันเพลเป็นกรณีพิเศษ เนื่องจากร่างกายทรุดโทรมเพราะการต่ออายุให้เถ้าแก่บ๊ก คนอื่นๆพากันลุกเดินออกไปยังโรงครัว ยกเว้นบุรุษวัยห้าสิบแปดที่มาขอให้ท่านช่วยตามเมีย

บุรุษสูงวัยใช้ความคิดอย่างหนัก คิดแล้วคิดเล่าเฝ้าแต่คิด *"หลวงพ่อนี่ประหลาดคนพิลึก มีอย่างรึ แค่เรามาขอให้ช่วยตามแม่อีหนูให้หน่อย กลับจะมาให้เรากราบเมีย หนอยแน่ ขนาดแม่เรายังไม่เคยกราบ เรื่องอะไรจะต้องไปกราบเมีย"*

ครั้นนึกเห็นภาพที่ตนใช้ฝาโอ่งฟาดหัวคนเป็นเมียก็นึกสงสารจนน้ำตาไหล

"เป็นไงเป็นกันวะ" เขาตัดสินใจ *"ถึงจะไม่เคยกราบแม่ แต่วันนี้จะกราบเมียละวะ"* พอคิดตกก็ปรากฏว่าท่านพระครูเดินขึ้นข้างบนไปแล้ว

"ไอ้หนูช่วยเรียกหลวงพ่อให้ลุงทีเหอะ" เขาบอกนายขุนทอง

"อย่ากวนท่านเลยลุง ท่านกำลังไม่สบาย" ชายหนุ่มว่า

"งั้นก็ช่วยขึ้นไปบอกท่านทีว่าลุงยอมกราบแม่อีหนูเขาแล้ว ให้ท่านช่วยตามให้ด้วย"

"เดี๋ยวลุงพูดกับท่านเอาเองก็แล้วกัน รอให้ท่านลงมาเสียก่อน" บุรุษวัยใกล้หกสิบรู้สึกหงุดหงิด หากก็ปักหลักรอต่อไป ความจริงแล้วท่านเจ้าของกุฏิได้ยินที่เขาพูด แต่ท่านต้องการจะทรมานคนรังแกเมีย!

๗๗

ทุนเสริมสมอง

เมื่อมาถึงกุฏิ คุณหญิงปทุมทิพย์ไม่พบนายขุนทอง จึงถามบุรุษวัยห้าสิบเศษที่นั่งอยู่เพียงผู้เดียวตรงหน้าอาสนะ

"ไปไหนกันหมด หลวงพ่ออยู่หรือเปล่า"

"อยู่ครับ ท่านอยู่ข้างบน กำลังฉันเพล" เขาตอบ

"งั้นช่วยขึ้นไปเรียนท่านด้วยว่า เสร็จแล้วให้ลงมาพบคุณหญิงปทุมทิพย์หน่อย" คน *ใหญ่ผิดที่* บัญชา

"คงไม่ได้หรอกครับ ผมเองก็ยังต้องนั่งรอท่านอยู่นี่" เขาปฏิเสธ เมื่อไม่ได้ดังใจ คนเป็นคุณหญิงก็ *แว้ด*

"โอ๊ย ไม่รู้อะไรกันนักหนา ไปวัดไหนๆเจ้าอาวาสท่านก็รับรองอย่างดี ไม่เห็นจะเรื่องมากเหมือนเจ้าอาวาสวัดนี้เลย"

"ก็ไปวัดอื่นซิครับ" คนกำลังหงุดหงิดเพราะเมียหนีพูดแดกดัน

คุณหญิงหันมาค้อนแล้วว่า "ก็ไปมาแล้ว แต่มันไม่สำเร็จ"

ฉันเสร็จท่านพระครูรีบลงรับแขกด้วย ไม่อยากให้ญาติโยมต้องรอนาน ท่านสั่งให้นายขุนทองไปตามภรรยาของบุรุษผู้นั้นมาแล้วจัดการตามที่ได้ลั่นวาจาเอาไว้

บุรุษวัยใกล้หกสิบก้มลงกราบขอขมาคนเป็นเมียต่อหน้าท่านพระครูและคุณหญิงปทุมทิพย์ ปลอบใจตัวเองว่า *"ก็ยังดีกว่า*

กราบต่อหน้าคนทั้งกุฏิแหละวะ” จากนั้นจึงพากันกลับบ้าน

ผู้มีความทุกข์ทั้งหลาย เมื่อรับประทานอาหารอิ่มแล้วก็พากันเดินกลับมาที่กุฏิ แล้วก็เลยต้องต่อคิวคุณหญิงผู้ซึ่งกำลังคุยอยู่กับท่านเจ้าอาวาส

“คุณหญิงจะอยากรู้ไปทำไม” ท่านพระครูถาม เมื่อคุณหญิงปทุมทิพย์บอกจุดประสงค์ของการมาพบท่าน

“ดิฉันจะได้ไปเยี่ยมเขาค่ะ เยี่ยมทั้งแม่ทั้งลูก” เธอไม่บอกความจริง

“แล้วก็เอาน้ำกรดใส่กระเป๋าถือไปฝากด้วยใช่ไหม ขวดน้ำกรดที่ซ่อนอยู่ในกระเป๋าถือของคุณหญิงน่ะ” ท่านพระครูเห็นเพราะ*เห็นหนอ* บอก

“ทำไมหลวงพ่อทราบคะ ดิฉันอุตส่าห์ซ่อนมาอย่างดี ดิฉันเจ็บใจค่ะ” คราวนี้เธอร้องไห้เพราะความคับแค้นใจ

“แล้วการทำอย่างนั้นจะช่วยให้คุณหญิงหายเจ็บใจหรือ” คนเป็นคุณหญิงไม่ตอบ ได้แต่ก้มหน้าร้องไห้กระซิกๆ

“อาตมาขอบิณฑบาตเถิดนะ อย่าได้สร้างเวรสร้างกรรมให้ตัวเองอีกเลย ที่คุณหญิงต้องมาเป็นเช่นนี้ ก็เพราะกรรมเก่านะ ขอให้นึกเสียว่ากำลังใช้กรรม อาตมาสอนญาติโยมเสมอๆว่า ***กรรมเก่าให้รีบใช้ กรรมใหม่อย่าไปสร้าง*** คุณหญิงเชื่ออาตมาเถิดนะ”

“ดิฉันทำกรรมอะไรไว้หรือคะหลวงพ่อ ถึงต้องมาเป็นเช่นนี้ ก่อนที่จะมาแต่งงานกับรัฐมนตรี ดิฉันก็เคยมีสามีมาก่อน แล้วก็ถูกเพื่อนแย่งไป” ถามทั้งน้ำตา

“ถ้าคิดตามหลักของเหตุผลก็ต้องว่า เพราะคุณหญิงเคยไปแย่งของคนอื่นเขา ถ้าชาตินี้ไม่ได้ทำก็แสดงว่าต้องเคยทำมาแต่ครั้งอดีตชาติ แล้วกรรมนั้นมันติดตัวมาเกินหกสิบเปอร์เซ็นต์

อาตมาวิจัยไว้แล้วว่า **ใครก็ตามที่ผิดศีลข้อสาม และบาปนั้นติดตัวมาเกินหกสิบเปอร์เซ็นต์ รับรองได้ว่ามีสามี สามีก็ต้องมีเมียน้อย มีภรรยา ภรรยาก็มีชู้ และถ้ามาในชาตินี้ยังเลิกไม่ได้ บาปกรรมก็จะไปตกกับลูกหลาน** มีตัวอย่างแล้ว เพิ่งกลับไปเมื่อกี้นี้เอง สามีเป็นนายพล เจ้าชู้มาก มีลูกสาวสามคน ไปเป็นโสเภณีหมด เพราะพ่อเจ้าชู้ ลูกก็เลยต้องรับกรรม มาร้องไห้กับอาตมาทั้งผัวทั้งเมีย เพิ่งกลับไปเมื่อสักครู่ อาตมาสั่งให้มาเข้ากรรมฐานเพื่อแก้กรรม ให้มาทั้งคู่เลย ไม่งั้นช่วยลูกให้เลิกอาชีพโสเภณีไม่ได้”

“แล้วรายของดิฉันล่ะคะ ทำยังไงเขาถึงจะเลิกกัน” เธอถามอย่างสนใจ

“ไม่ต้องทำอะไรเขาก็ต้องเลิกกันอยู่ดีนั่นแหละคุณหญิง **ผู้หญิงอายุ ๑๖ กับผู้ชายอายุ ๖๑ จะอยู่กันไปได้สักกี่น้ำ** คุณหญิงไม่ต้องไปทำอะไรเขาหรอก ถ้าจะให้ดีก็สวดมนต์แผ่เมตตาให้เขามีความสุขความเจริญกัน” คุณหญิงปทุมทิพย์รีบค้านว่า

“ดิฉันทำไม่ได้หรอกค่ะ มันฝืนกับความรู้สึกที่แท้จริง”

“ทำไม่ได้ก็ไม่ต้องทำ แต่อาตมาขอเตือนนะ อย่าไปทำร้ายเขาอย่างที่คิด ใคร ๆ ก็มีกรรมด้วยกันทั้งนั้น อาตมาเห็นกฎแห่งกรรมของท่านรัฐมนตรีแล้ว อีกห้าปีคุณหญิงก็จะรู้อย่างที่อาตมารู้และเห็นอย่างที่อาตมาเห็น ไปจดไว้ได้เลยนะว่าปี พ.ศ.๒๕๒๒ จะเกิดอะไรขึ้นกับท่านรัฐมนตรี และคุณหญิงก็จะต้องทนทรมานไปอีกสามปี จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๒๕ จึงจะหมดกรรม นี่เฉพาะกรรมเก่านะ ถ้าคุณหญิงจะสร้างกรรมใหม่อีกก็เชิญ แล้วอย่ามาหาว่าอาตมาไม่เตือนก็แล้วกัน”

“แต่ดิฉันเกลียดมันค่ะหลวงพ่อ ดิฉันเกลียดนังเด็กนั่นเกลียดลูกของมันด้วย”

"คุณหญิงเคยเห็นลูกเขาแล้วหรือ ถึงได้เกลียด"

"ยังไม่เคยค่ะ ตัวแม่มันดิฉันก็ยังไม่เคยเห็น"

"แล้วทำไมต้องไปเกลียดล่ะ เอาเถอะ ต่อไปข้างหน้าคุณหญิงจะรักเด็กคนนี้ จำคำของอาตมาไว้ก็แล้วกันว่าคุณหญิงจะรักลูกของเขา"

"เป็นไปไม่ได้หรอกค่ะ ใครจะไปรักลูกของศัตรู" เธอเถียง

"รักหรือไม่รักก็คอยดูไปก็แล้วกัน อาตมาจะไม่เถียงกับคุณหญิงหรอก เถียงไปก็เปล่าประโยชน์ รอให้เวลานั้นมาถึงแล้วค่อยพูดกันใหม่"

"ตกลงหลวงพ่อจะไม่บอกดิฉันจริง ๆหรือคะว่ามันอยู่โรงพยาบาลอะไร"

"บอกไม่ได้หรอกคุณหญิง ไว้คุณหญิงหายโกรธแค้น หายอาฆาตเขาเสียก่อน แล้วอาตมาจะบอก ตกลงไหม"

"ตกลงค่ะ ถ้าอย่างนั้นดิฉันเลิกโกรธแค้น เลิกอาฆาตพยาบาทก็ได้ หลวงพ่อกรุณาบอกดิฉันเถิดค่ะ" เธออ้อนวอน

"อาตมาก็ขอยืนยันอยู่อย่างเดิมว่าบอกไม่ได้ เพราะคุณหญิงเลิกแต่ปาก ส่วนใจนั้นยังโกรธยังอาฆาตเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ อย่ามาพูดปดกับอาตมาเลย อาตมารู้ทั้งนั้นแหละ เรื่องอย่างนี้ใครจะมาโกหกอาตมาไม่ได้"

"เอาอย่างนี้นะ อาตมาจะยกตัวอย่างโทษของความโกรธความริษยาอาฆาตให้คุณหญิงฟังสักเรื่อง เล่าย่อ ๆนะ คือเรื่องของ**เจ้าหญิงโรหิณี** ซึ่งเป็นพระขนิษฐาของ **พระอนุรุทธเถระ** และเป็นพระญาติของพระพุทธองค์"

"หลังจากที่พระพุทธเจ้าเสด็จเทศนาโปรดพระพุทธมารดาที่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์แล้ว ก็ได้เสด็จมายังกรุงกบิลพัสดุ์เพื่อโปรดพระ

พุทธบิดาเป็นครั้งที่สอง พระอนุรุทธเถระก็ตามเสด็จด้วย บรรดาพระประยูรญาติต่างพากันมาเข้าเฝ้า ยกเว้นเจ้าหญิงโรหิณีผู้ซึ่งเป็นโรคผิวหนังพุพองทั่วพระวรกาย ดูน่าเกลียดมาก จึงไม่ยอมมาเข้าเฝ้า พระอนุรุทธเถระจึงเสด็จไปยังพระตำหนักของพระขนิษฐา"

"เจ้าหญิงโรหิณีกราบทูลพระเชษฐาถึงสาเหตุที่ไม่ยอมไปเข้าเฝ้า และทูลถามว่าพระนางเคยทำกรรมอะไรไว้จึงได้มีร่างกายพุพองน่าเกลียดเช่นนี้ พระอนุรุทธเถระตรัสเล่าปุพพกรรมแต่ครั้งอดีตชาติให้พระขนิษฐาฟังว่า

สมัยหนึ่งพระนางได้เกิดเป็นพระมเหสีของพระเจ้าพรหมทัตแห่งเมืองพาราณสี พระเจ้าพรหมทัตมีพระสนมหลายคน คนหนึ่งเป็นนางรำ รูปร่างหน้าตาสวยงามจึงเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าพรหมทัตมากกว่าใครๆ พระมเหสีมีจิตริษยาในนางรำผู้นั้น วันหนึ่งจึงแอบนำผงเต่าร้างไปโรยไว้ในกระปุกใส่แป้งของนาง

"คุณหญิงรู้จักผงเต่าร้างหรือเปล่า" ท่านเจ้าของกุฏิถามคนเป็นคุณหญิง

"ไม่ทราบค่ะ" เธอตอบ

"หมามุ่ยใช่ไหมคะหลวงพ่อ" สตรีผู้หนึ่งตอบและถามในประโยคเดียวกัน

"ถูกแล้ว คุณหญิงรู้จักหมามุ่ยหรือเปล่า" คุณหญิงปทุมทิพย์ถูกถามอีก

"ทราบค่ะ เห็นเขาว่าคันอย่าบอกใคร"

"นั่นแหละๆ พระมเหสีก็เอาผงเต่าร้างไปโรยไว้ในกระปุกแป้งของนางรำเพราะความริษยา เมื่อนางทาแป้งก็เกิดอาการคัน และมีตุ่มผื่นคันพุพองทั่วร่าง ทำให้ได้รับทุกขเวทนาเป็นอันมาก จากผลกรรมนั้นทำให้เจ้าหญิงโรหิณีต้องมาเป็นโรคผิวหนัง ญาติ

โยมอย่าลืมนะว่าโรคกรรมนั้นไม่มีหมอที่ไหนรักษาได้ เหมือนอย่างเจ้าหญิงโรหิณีที่แพทย์หลวงกี่คนๆก็ไม่สามารถรักษาได้ เมื่อพระนางได้ทราบกรรมครั้งอดีตชาติแล้วจึงทูลถามพระอนุรุทธเถระว่าจะแก้กรรมได้อย่างไร”

“ต้องเข้ากรรมฐานใช่ไหมครับ” บุรุษผู้หนึ่งตอบ มาวัดนี้ท่านสมภารพูดแต่เรื่องกรรมฐานๆ ใครจะแก้กรรมก็ต้องมาเข้ากรรมฐาน

ท่านพระครูยิ้มด้วยนึกขำในคำตอบของบุรุษนั้น จึงสัพยอกเขาว่า

“ถ้าเจ้าหญิงโรหิณีมาที่วัดนี้ อาตมาก็คงจะต้องให้เข้ากรรมฐาน แต่บังเอิญพระนางไม่ได้มา”

“แล้วพระอนุรุทธเถระท่านทรงแนะนำให้พระขนิษฐาทำอย่างไรเพคะ” คุณหญิงถาม ผู้ที่นั่งฟังพากันหัวเราะคำถามของคนเป็นคุณหญิง ซึ่งลงท้ายด้วย *เพคะ* ท่านเจ้าของกุฏิเองก็ขำ

“ท่านทรงแนะนำให้พระขนิษฐาขายเครื่องประดับทั้งหมดที่มีอยู่ แล้วนำทรัพย์ที่ได้ไปสร้างเป็นศาลาที่พักของพระภิกษุที่เดินทางไกลผ่านมายังเมืองนี้ ให้ท่านได้รับความสะดวก มีทั้งที่พักและอาหาร ในยามค่ำคืนก็จุดประทีปโคมไฟให้แสงสว่างแก่ท่าน เจ้าหญิงโรหิณีทรงทำตามคำแนะนำของพระเชษฐา แผลพุพองนั้นก็ค่อยๆหายไปๆ จนในที่สุดพระนางก็มีผิวพรรณผุดผ่องสวยงามเหมือนแต่ก่อน และในเวลาต่อมาก็ได้บรรลุโสดาปัตติผลเป็นพระโสดาบัน”

เล่าจบ ท่านเจ้าของกุฏิจึงถามคนเป็นคุณหญิงว่า “คุณหญิงเห็นโทษของความอาฆาตพยาบาทหรือยัง นี่ขนาดเอาผงเต่าร้างใส่ลงไปในแป้งก็ยังต้องมาเป็นโรคผิวหนังพุพองน่าเกลียด แล้วถ้า

เอาน้ำกรดไปสาดเขา จะต้องรับกรรมสาหัสสากรรจ์สักเพียงใด อาตมาถึงต้องขอบิณฑบาตไงล่ะ”

“ตกลงค่ะ ดิฉันยกให้ ที่หลวงพ่อขอบิณฑบาต ดิฉันยินดียกให้” พูดจบก็เปิดกระเป๋าถือหยิบขวดน้ำกรดซึ่งห่อด้วยกระดาษสีน้ำตาลอย่างมิดชิดวางไว้บนอาสนะ กราบสามครั้งแล้วรีบลุกออกไป ด้วยรู้สึกอับอายขายหน้า

“หลวงพ่อครับผมขอความกรุณาช่วยเปลี่ยนชื่อและนามสกุลให้ผมใหม่ด้วยครับ” ทหารยศพันเอกพิเศษพูดขึ้น

“เปลี่ยนทำไมเล่า ชื่อเก่าก็ดีอยู่แล้ว พ่อแม่ตั้งให้ไม่ต้องเปลี่ยน ยิ่งนามสกุลด้วยแล้วห้ามเปลี่ยนเด็ดขาด **คนเราจะดีหรือเลวไม่ได้อยู่ที่ชื่อแต่อยู่ที่การกระทำ** ใครมาขอเปลี่ยนชื่อ อาตมาไม่เปลี่ยนให้สักราย”

“บางคนเขาเชื่อหมอดู บอกหมอดูให้เปลี่ยน เพราะชื่อเดิมเป็นกาลกิณี เขาว่าคนเกิดวันจันทร์ ชื่อจะต้องไม่มีสระเพราะจะเป็นกาลกิณีอาตมาก็บอกไม่ต้องเปลี่ยน แล้วก็ยกตัวอย่างให้ฟังว่าคนชื่อรวยแต่จนก็มี คนที่ชื่อสวยแต่ขี้เหร่ก็มีนี่ ที่วัดนี้มีคนเขามาบอกอาตมาว่าพรุ่งนี้จะพาลูกสาวชื่อสวยมากราบอาตมา ตอนนั้นอาตมาก็ยังหนุ่ม อายุซักยี่สิบกว่าๆ โอ้โฮ! คืนนั้นนอนไม่หลับเลย นึกถึงแต่หน้าแม่คนที่ชื่อสวย แล้วก็วาดภาพไว้ว่าคงจะสวยหยาดเยิ้มเหมือนเพชรา พอรุ่งเช้าเขาก็มา...”

“สวยไหมคะหลวงพ่อ” สตรีผู้หนึ่งกระเซ้า ท่านตอบว่า

“สวยซิ โอ้โฮ! แม่สวยคนนี้สวยจริงๆ แต่สวยน่าเกลียดพิลึก ตัวดำ ตาตี่ แถมฟันยื่น อาตมาจะเป็นลมเสียให้ได้ นี่ถ้าอาตมาเชื่อหมอดูก็คงจะแนะนำแม่เขาให้เปลี่ยนชื่อลูกสาวเสียใหม่แล้วละ”

"เปลี่ยนเป็นอะไรคะ" สตรีคนเดิมกระเซ้าอีก

"เปลี่ยนเป็น *สวยน่าเกลียด* อีกรายนะ รายนี้เป็นผู้ชาย มาแบบเดียวกัน อายุจะหกสิบแล้วมาบอก *หลวงพ่อช่วยเปลี่ยนชื่อให้ผมหน่อยเมียด่าไม่พักเลย หมอดูเขาบอกถ้าเปลี่ยนชื่อใหม่เมียจะเลิกด่า* อาตมาก็ถามว่าใครตั้งชื่อให้ล่ะ เขาบอกพ่อตั้งให้ แต่พ่อตายไปแล้ว รับรองว่าแกไม่รู้ว่าผมไม่ใช้ชื่อที่แกตั้ง"

"อาตมาก็ทักว่าอย่าเปลี่ยนเลย ถ้าเปลี่ยนรับรองเมียด่าคูณสอง ที่เคยด่าวันละสามชั่วโมงก็จะเพิ่มเป็นวันละหก เขาก็โกรธอาตมา เลยไปหาพระวัดอื่นเปลี่ยนให้ หลวงพ่อวัดนั้นก็ว่าต้องเปลี่ยนเป็นสมศักดิ์ **ชื่อบุญช่วยเป็นกาลกิณี ต้องเปลี่ยนเป็นสมศักดิ์ รับรองผู้หญิงรัก เมียก็จะเลิกด่า** แกก็เลยไปเปลี่ยนเป็นสมศักดิ์ เสร็จแล้วกลับมาเล่าให้อาตมาฟังว่า..."

"*หลวงพ่อ จริงอย่างที่หลวงพ่อพูด เมียผมด่าสามวันสามคืนเลย บอกไอ้โง่ ชื่อบุญช่วยก็ดีอยู่แล้ว เสือกไปเปลี่ยนเป็นสมศักดิ์สมบ้าอะไรก็ไม่รู้ นี่เห็นไหม อยากไม่เชื่ออาตมา*" คนฟังพากันหัวเราะครื้นเครง เพราะขำในเรื่องที่ท่านเล่า

"แต่ของผมมันไม่เหมือนกับที่หลวงพ่อเล่านะครับ" นายพันว่า

"ไม่เหมือนยังไงล่ะผู้พัน"

"คือตัวผมเองไม่อยากเปลี่ยน แล้วผมก็เป็นคนไม่เชื่อหมอดู เมียก็ไม่ด่าผม แต่ที่ผมอยากเปลี่ยนทั้งชื่อทั้งนามสกุล เพราะผมติดแหง็กอยู่แค่พันเอกพิเศษมาหลายปีแล้ว ขอเลื่อนขึ้นเป็นนายพล พอนายเขาเห็นชื่อก็ฉีกทิ้งทุกที **เขาว่าผมปากเสีย ก็ผมมันคนตรง นายทำมิดีมิชอบ เช่น ฉ้อราษฎร์บังหลวง ร่วมมือกับพวกพ่อค้าตัดไม้ทำลายป่า ผมก็ว่าโดยไม่เกรงใจ เขาก็เลยว่าผมปากเสีย**

แล้วก็ไม่ยอมเลื่อนให้ผมเป็นนายพลทั้งที่ผลงานผมมีมาก ผมก็เลยจะเปลี่ยนชื่อเปลี่ยนนามสกุลเสียใหม่เพื่อตบตานาย **ได้เป็นนายพลเมื่อไรจะเปลี่ยนกลับมาใช้ชื่อเดิมนามสกุลเดิมทันที** หลวงพ่อกรุณาเปลี่ยนให้ผมด้วยเถิดครับ"

"ตกลง ตกลง กรณีนี้อนุโลมได้ เอาละ เดี๋ยวอาตมาจะเปลี่ยนให้แจ๋วไปเลย แล้วก็จะเสกให้ด้วย รับรองผู้พันได้เป็นนายพลแน่ อาตมารับรองพันเปอร์เซ็นต์"

"ขอบพระคุณครับ ได้เป็นนายพลเมื่อไร ผมแก้แค้นไอ้นายเฮงซวยคนนี้แน่ๆ ผมมันคนตรงครับ ใครดีก็ว่าดี ใครชั่วก็ว่าชั่ว ไม่เหมือนไอ้พวกที่ชอบเลียแข้งเลียขา นายเลวยังไงมันก็ยกยอว่าดี นายมีเมียน้อย ไปแย่งเมียชาวบ้านมา มันก็ยกย่องเมียน้อยนาย"

"บางคนก็ถึงกับเกาะชายกระโปรงเมียน้อยนายขึ้นมาเป็นนายพันนายพล แต่ผมทำอย่างนั้นไม่ได้ มันละอายใจ แล้วผมก็ว่าด้วย ไม่กลัวใครทั้งนั้น นายเขาก็เลยไม่ชอบผม แล้วก็หาว่าผมปากหมา" คนเล่าหยุดหายใจ ท่านพระครูหยิบกระดาษขึ้นมาแผ่นหนึ่ง เขียนชื่อและนามสกุลให้เขาใหม่ แล้วพับใส่ซองหลับตาทำปากขมุบขมิบ เป่าเพี้ยงๆสองครั้ง แล้วส่งให้นายพันเอกพิเศษ

"เอ้า รับรองชื่อนี้ได้เป็นนายพลแน่ แล้วอย่าลืมเปลี่ยนกลับเสียเล่า กลับมาใช้ชื่อเดิมที่พ่อแม่ตั้งให้"

"ครับ ผมขอกราบขอบพระคุณมากครับ โอกาสนี้ผมขอถวายปัจจัยแด่หลวงพ่อไว้สำหรับใช้สอยส่วนตัว" เขาประเคนซองสีขาวแก่ท่าน

"อ้อ ค่าจ้างเปลี่ยนชื่อหรือ" ท่านถามยิ้มๆ

"หามิได้ครับ ผมตั้งใจจะทำบุญอยู่แล้วครับ" เขากราบ

สามครั้งแล้วจึงลุกออกไป

"หลวงพ่อคะ ก็ไหนหลวงพ่อเคยพูดว่าไม่ชอบทางเสกเป่า แล้วทำไมวันนี้ หลวงพ่อทั้งเสกทั้งเป่าให้ผู้พันคนนั้นล่ะคะ" สตรีผู้หนึ่งทักท้วง

"มันจำเป็นน่ะโยม **กฎทุกกฎก็ยังต้องมีข้อยกเว้น แล้วทำไมกฎของอาตมาจะมีข้อยกเว้นบ้างไม่ได้ คืออย่างนี้นะโยม ใครที่มีทุนเดิมอยู่หกสิบเปอร์เซ็นต์แล้ว อาตมาถึงจะช่วย ไม่ใช่ช่วยสุ่มสี่สุ่มห้า** อย่างรายนี้เขาต้องได้เป็นนายพลแน่ๆอยู่แล้ว อาตมาก็เลยช่วยลุ้นเขาหน่อย เอาละ ใครมีอะไรก็ว่าไป"

เวลาสามทุ่ม แขกคนสุดท้ายลุกออกไปแล้ว หากท่านพระครูยังไม่ยอมลุกจากอาสนะ นายสมชายจึงถามว่า "หลวงพ่อเหนื่อยจนลุกไม่ไหวหรือเปล่าครับ ผมจะช่วยประคองขึ้นไปข้างบนนะครับ"

"ไม่ต้องหรอก แขกกำลังมาอีกรายนึง เจ้าหมีมันวิ่งออกไปรับถึงหน้าประตูวัดแน่ะ" ท่าน เห็น

"เป็นไปได้หรือครับ ก็เจ้าหมีมันไม่เคยเป็นมิตรกับใคร ทำไมเกิดจะไปญาติดีกับรายนี้"

"ก็เหลนมัน มันมีศักดิ์เป็นปู่ทวดของแขกรายนี้ **เห็นไหม พอเขาลงจากรถ มันก็เข้าไปเลียแข้งเลียขา** เลียหมดทุกคน ทั้งลูกๆ เขาด้วย"

"**ผมไม่เห็นหรอกครับ เพราะผมมองทะลุฝาอย่างหลวงพ่อไม่ได้**" ชายหนุ่มว่า

"ถ้าอยากทำได้ก็ต้องหมั่นปฏิบัติกรรมฐาน"

"**ผมว่าผมอยู่อย่างนี้ดีแล้วครับ ขืนเก่งเหมือนหลวงพ่อ ผมคงทนไม่ได้ ทำงานทั้งวันทั้งคืน แถมได้นอนวันละแค่สองชั่วโมง**" พอดี

กับเจ้าหมีนำ *อาคันตุกะ* เข้ามาในกุฏิ เป็นชายวัยสามสิบเศษ มากับภรรยาวัยเดียวกัน พ่วงท้ายด้วยบุตรชายหญิงวัยไล่เลี่ยกันถึงห้าคน

"หลวงพ่อครับ ผมต้องขอโทษที่มารบกวนในยามวิกาล"

"โยมมาจากไหนล่ะ" ท่านถามเหลนเจ้าหมี คนเป็นปู่ทวดส่งเสียงงี้ดง้าด แล้วก็เดินเลียลูกของเหลนอย่างรักใคร่จนครบทั้งห้าคน

"ผมมาจากภูเก็ตครับ ทำเหมืองแร่อยู่ที่นั่น ผมกำลังจะพาครอบครัวไปเที่ยวเชียงใหม่ เพื่อนเขาสั่งมาว่าให้แวะกราบหลวงพ่อที่วัดป่ามะม่วงให้ได้ เขาบอกว่าพอถึง กม.ที่ ๑๓๐ ก็ให้เลี้ยวรถเข้าไป เขาพูดถึงหลวงพ่อให้ผมฟังบ่อย ๆ จนผมอยากจะมารู้จักหลวงพ่อ เพื่อนผมเขาเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อ เขาชื่อจรินทร์ครับ"

"อ้อ โยมจรินทร์นั่นเอง แล้วโยมทานอาหารกันมาหรือยัง หิวหรือเปล่า"

"เรียบร้อยแล้วครับ หลวงพ่อครับ ผมขอถวายปัจจัยร่วมทำบุญกับหลวงพ่อครับ ถ้ามีนักเรียนที่ยากจนขัดสน หลวงพ่อกรุณานำเงินจำนวนนี้ไปมอบเป็นทุนการศึกษาแก่เขาด้วย ผมขอถวายหนึ่งหมื่นบาทครับ" เขาประเคนซองสีขาวแด่ท่านเจ้าของกุฏิ

"อาตมาขออนุโมทนาในกุศลจิตของโยมและครอบครัว ตกลงอาตมาจะจัดการให้ตามความประสงค์ และจะตั้งชื่อทุนนี้ว่า *ทุนเสริมสมอง* ถ้าใครจะมาสมทบอีก อาตมาก็จะได้ตั้งเป็นมูลนิธิ **การช่วยให้คนยากจนได้เรียนหนังสือ มีอานิสงส์คือลูกหลานของเราจะเรียนหนังสือเก่งและได้เป็นเจ้าคนนายคน** อาตมาขออนุโมทนา"

เมื่อเขาลากลับ เจ้าหมีก็กุลีกุจอไปส่งถึงรถ เลียแข้งเลียขาเหลนและลูก ๆ ของเหลน วิ่งตามรถเบ๊นซ์คันนั้นไปจนถึงประตู

หน้าวัด แล้วก็มิได้กลับเข้ามานอนที่กุฏิชั้นล่างเหมือนดังแต่ก่อน ท่านพระครู รู้ ว่ามันจะลาโลกนี้ไปในวันรุ่งขึ้น เพราะหมดห่วงแล้ว **เหลนของมันได้มาทำบุญที่วัดป่ามะม่วงตามที่มันคาดหวังและรอคอยมานาน**

รุ่งเช้า หญิงชราที่เข้ามาปฏิบัติกรรมฐานอยู่ในวัดป่ามะม่วงได้มาเล่าให้ท่านพระครูฟังว่า พบเจ้าหมีนอนหายใจระทดระทวยอยู่หน้ากุฏิกรรมฐาน จึงเรียกคนมาช่วยกันอุ้มมันไปอาบน้ำถูสบู่จนสะอาดสะอ้าน แล้วปูผ้าขาวให้มันนอน มันก็นอนตายอย่างสงบเมื่อเวลาประมาณ ๙ นาฬิกา

ท่านพระครูรับทราบแล้วจึงให้นายสมชายไปนิมนต์เณร ๔ รูป มาบังสุกุลให้มันพร้อมกับให้นำเงินใส่ซองถวายเณรไปรูปละ ๕๐ บาท

บังสุกุลแล้ว นายสมชายก็จัดการขุดหลุมฝังศพเจ้าหมีไว้ที่ใต้ต้นปีบ **เจ้าโฮมกับเจ้าขาวมาร่วมในงานฝังศพพี่ชายของมันด้วยแต่มิได้ร้องไห้ คนที่ร้องไห้จะเป็นจะตายก็คือนายขุนทอง!**

๓๘

อริยทรัพย์

ก่อนเข้าสู่พิธีมงคลสมรสซึ่งจะจัดขึ้นในวันเสาร์ที่ ๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ นายสมชายก็เข้ากรรมฐานเป็นเวลา ๑๕ วัน ตามที่ได้สัญญาไว้กับท่านพระครู ชายหนุ่มตั้งใจปฏิบัติอย่างเคร่งครัดเพื่อจะให้ได้บุญเท่ากับบวชหนึ่งพรรษา

ในวันสุดท้ายของการปฏิบัติ เขารู้สึกอิ่มอกอิ่มใจนัก กลอนบทหนึ่งผุดขึ้นในความคิดและเขาก็จำได้แม่นยำทุกตัวอักษร

โลกวุ่นนักขัดข้องลองมานี่
เพราะเรามีธัมมะจะให้ท่าน
ป่ามะม่วงร่มเย็นให้เป็นทาน
อย่าได้ผ่านไปเปล่าเชิญเข้ามา

เมื่อตนได้ลิ้มรสแห่งความสุขอันเกิดจากความสงบนั้นแล้ว จึงอยากให้คนเป็นคู่หมั้นได้มาสัมผัสกับสภาวะเช่นนี้บ้าง จึงไปเรียนปรึกษาท่านพระครูเพื่อขออนุญาต เพราะเหลือเวลาอีกตั้ง ๒๐ วันกว่าจะถึงวันแต่งงาน

"เป็นความคิดที่ดีทีเดียว ฉันอยากให้คู่สมรสทุกคู่เขาคิดอย่างเธอ เพราะจะทำให้ชีวิตแต่งงานเป็นไปอย่างราบรื่น ด้วยต่างฝ่ายต่างก็มีธรรมเสมอกัน" ท่านพระครูเห็นดีเห็นงามไปด้วย

"ให้เขาเข้าสักเจ็ดวันก็พอนะครับหลวงพ่อ เวลาที่เหลือ

จะได้เอาไว้เตรียมงาน" ชายหนุ่มออกความเห็น

"ก็ได้ เจ็ดวันก็ได้ ตามใจเขาก็แล้วกัน"

"แล้วผมจะรวยไหมครับหลวงพ่อ พากันมาเข้ากรรมฐาน แล้วจะรวยอย่างทิดจ่อยกับพี่จุกเขาหรือเปล่า"

"แน่นอน **ถึงไม่รวยโภคทรัพย์ ก็รวยอริยทรัพย์ หรือไม่ก็รวยทั้งสองอย่าง**"

"อริยทรัพย์คืออะไรครับ" ชายหนุ่มไม่เข้าใจ

"คือทรัพย์อันประเสริฐ ทรัพย์ในที่นี้ก็คือคุณธรรมประจำใจอย่างประเสริฐ ๗ ประการ ได้แก่ **ศรัทธา ศีล หิริ โอตตัปปะ พาหุสัจจะ จาคะ** และ **ปัญญา**" ท่านพระครูอธิบาย ครั้นเห็นคนเป็นศิษย์ทำหน้าไม่เข้าใจ จึงขยายความต่อไปอีกว่า

"อริยทรัพย์เป็นทรัพย์อยู่ภายในจิตใจ จึงดีกว่าทรัพย์ภายนอก เพราะไม่มีผู้ใดแย่งชิง ทั้งยังไม่สูญหายไปด้วยภัยอันตรายต่างๆ ทำใจให้ไม่อ้างว้างยากจน และเป็นทุนสร้างทรัพย์ภายนอกได้ด้วย"

"แต่ผมคิดว่าทรัพย์ภายนอกดีกว่านะครับ เพราะใช้ซื้ออะไรต่อมิอะไรที่ต้องการได้" ชายหนุ่มแย้ง

"เธอมันก็เป็นเสียอย่างนี้ ชอบตะแบงอยู่เรื่อย ฉันไม่อยากพูดกับเธอแล้ว พูดไปก็เหมือนเป่าปี่ให้ควายฟัง" ท่านพระครูเปรียบเทียบค่อนข้างรุนแรง

"โธ่หลวงพ่อ อยู่ดีไม่ว่าดี มาด่าผมว่า เป็นควายซะแล้ว คนอย่างผมออกฉลาดปราดเปรื่อง" ศิษย์วัดโวยวาย

"ใช่ซิ คนอย่างเธอน่ะฉลาด แต่ฉลาดในเรื่องที่ไม่เป็นเรื่อง ส่วนเรื่องที่เป็นเรื่องกลับไม่ฉลาด" ท่านหลีกเลี่ยงไม่ใช้คำว่า *โง่*

"ทำไมจะไม่เป็นเรื่องล่ะครับ หลวงพ่อให้ผมเข้ากรรมฐาน

ผมก็เข้าแล้ว แถมยังจะให้คู่หมั้นมาเข้าอีกด้วย แล้วอย่างนี้ไม่ฉลาดหรือครับ นี่ผมชักน้อยใจแล้วนะ หลวงพ่อไม่เคยเห็นความดีของผมเลย” คนพูดรู้สึกน้อยใจจริงดังวาจา

“เข้าเค้าแล้ว” ท่านเจ้าของกุฏิพูดยิ้มๆ

“มีอะไรอีกหรือครับ” ถามงงๆ

“เธอเคยได้ยินคนเขาพูดกันไหม ว่าคนหัวล้านมักใจน้อย แสดงว่าใกล้ความจริงเข้ามาแล้ว”

“เถอะครับ อะไรมันจะเกิดก็ให้มันเกิด ผมไม่อยากจะคิดมากแล้ว” ชายหนุ่มพูดปลงๆ

“ดี คิดอย่างนั้นได้ก็ดี จะได้ไม่มีทุกข์ ว่าแต่ว่าเรามาพูดเป็นงานเป็นการกันดีกว่า ฉันคิดว่าหลังจากเธอแต่งงานแล้ว เธอก็ต้องย้ายไปอยู่บ้านผู้หญิงเขา แล้วฉันก็จะต้องหาคนมาอยู่รับใช้แทนเธอ เจ้าขุนทองคนเดียวมันคงไม่ไหว แล้วฉันก็ไม่ค่อยจะไว้วางใจมันสักเท่าไร เจ้านี่มันคุ้มดีคุ้มร้าย เอาแน่ไม่ได้ เธอคิดจะไปหางานอื่นทำหรือว่าจะยังมาขับรถให้ฉันล่ะ พูดมาตรงๆเลยไม่ต้องเกรงใจ”

“ผมจะมารับใช้หลวงพ่อเหมือนเดิมครับ แต่ขอมาเช้าเย็นกลับ หรือถ้าวันไหนหลวงพ่อจะต้องไปธุระตั้งแต่ตีสี่ ผมก็จะมานอนที่วัด รับรองว่าไม่ให้บกพร่องในหน้าที่เลยครับ” ชายหนุ่มให้คำมั่นสัญญา

“ดีแล้ว ขอบใจที่ยังเป็นห่วง แล้วฉันก็จะขึ้นเงินเดือนให้เธอจากเดือนละพันเป็นเดือนละพันสอง พอใจไหม”

“เป็นพระคุณอย่างสูงครับ ว่าแต่ว่า หลวงพ่อจะให้ใครมาอยู่แทนผมครับ” เขาถาม

“ฉันก็ยังนึกไม่ออกเหมือนกัน เธอพอจะมองเห็นใครที่จะเข้ากับเจ้าขุนทองได้บ้าง คือมาอยู่แล้วจะไม่ทะเลาะเบาะแว้งกัน

ให้ฉันต้องปวดหัวน่ะ” ชายหนุ่มครุ่นคิดอยู่ประเดี๋ยวหนึ่งจึงตอบว่า

“เจ้าสมชาติน้องชายผมซีครับหลวงพ่อ เจ้าหมอนี่มันใจเย็น แล้วก็ไม่ขัดใจใคร เจ้าขุนทองต้องชอบแน่ๆเลย”

“แล้วตอนนี้เขาทำงานอะไร เธอคิดว่าเขาจะมาอยู่กับฉันหรือ”

“มาแน่ครับ เจ้านี่มันเชื่อผม แล้วมันก็เคยบ่นว่าขี้เกียจทำนา คงไม่มีปัญหาครับ เรื่องนี้ผมจะจัดการให้เรียบร้อย” ศิษย์วัดรับคำแข็งขัน

“งั้นก็รีบไปจัดการเสียเลย ให้มาวันนี้ พรุ่งนี้ได้ยิ่งดี”

“ครับ ผมจะไปจัดการเดี๋ยวนี้แหละครับ” ชายหนุ่มกราบสามครั้งก่อนลุกออกไป

แล้ววันสำคัญที่สุดในชีวิตของนายสมชายก็มาถึง เป็นวันที่เขาแต่งตัวอย่างหล่อเหลาที่สุด และเจ้าสาวของเขาก็สวยสะดุดตากว่าทุกวัน

แขกเหรื่อพากันมาร่วมงานอย่างคับคั่ง และส่วนมากก็เป็นลูกศิษย์ลูกหาของท่านพระครู โดยเฉพาะเถ้าแก่ป๊กนั้น รับไหว้ คู่บ่าวสาวเป็นเงินถึงหนึ่งหมื่นบาท

เมื่อหายจากโรคร้าย บุรุษนั้นไม่ลืมวาจาที่เคยพูดไว้ ว่าจะให้เทวดาที่ต่ออายุให้ โดยคิดเฉลี่ยปีละหมื่น และเพราะเห็นว่านายสมชายมีบุญคุณ นำยามาให้อย่างสม่ำเสมอ จึงตั้งใจว่าจะช่วยเหลือเขาจนสุดความสามารถ

หลังจากปฏิบัติกรรมฐานอยู่ที่วัดป่ามะม่วงครบสามเดือนแล้ว ชายชราจึงกลับไปบ้าน และนำเงินมาถวายท่านพระครูห้าหมื่นบาท เพื่อสมทบทุนสร้างหอประชุมและทุนเสริมสมองรายการละสองหมื่นบาท ส่วนอีกหนึ่งหมื่นบาทเขาถวายท่านพระครูไว้สำหรับ

ใช้จ่ายส่วนตัว ซึ่งเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงก็ได้นำเงินจำนวนนั้นมา **รับไหว้** คนเป็นศิษย์

เพียงสองรายแรก คู่บ่าวสาวก็ได้เงินกันถุงเป็นจำนวนถึงสองหมื่นบาท แล้วก็ยังมีรายละห้าพันบาทอีกสามรายคือเถ้าแก่เส็ง คหบดี และอาจารย์ชิต โดยเฉพาะอาจารย์ชิตนั้นได้กำชับนักกำชับหนาว่าหากนายสมชายจะแต่งงานให้ส่งการ์ดเชิญไปให้เขาด้วย เพราะต้องการจะตอบแทนบุญคุณที่ชายหนุ่มได้ดูแลช่วยเหลือเขาเป็นอย่างดีระหว่างที่ป่วยอยู่วัดป่ามะม่วง

นอกจากรายใหญ่ๆห้ารายแล้ว ก็มีรายละพัน รายละห้าร้อยลดหลั่นลงมาเรื่อยๆ และรายที่น้อยที่สุดก็คือห้าบาท ซึ่งมีจำนวนมากที่สุด และส่วนใหญ่ก็เป็นเพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียงซึ่งจะยกกันมาทั้งครอบครัว แล้วพากันกินอย่างอิ่มหนำสำราญด้วยเงินช่วยเพียงห้าบาทนั้น

สัปดาห์ต่อมานายสมชายก็พาภรรยามากราบท่านพระครูที่วัดป่ามะม่วงและนำเงินมาถวายห้าหมื่นบาท

"ผมขอถวายคืนหลวงพ่อเพื่อสมทบทุนสร้างหอประชุมตามเจตนารมณ์ของคหบดีเขาครับ" ชายหนุ่มกราบเรียน

"ไปเอาเงินมาจากไหน" ท่านเจ้าของกุฏิถาม

"เงินที่เขารับไหว้และเงินช่วยงานครับ เบ็ดเสร็จได้ถึงเจ็ดหมื่น หักค่าเลี้ยงดูออกหนึ่งหมื่น ผมก็ยังเหลือทำทุนอีกหนึ่งหมื่น เพราะบารมีของหลวงพ่อทีเดียว ผมถึงได้เงินช่วยมากมายถึงปานนี้ แถวบ้านผมไม่เคยมีใครได้มากเท่านี้มาก่อนเลยครับ" ชายหนุ่มพูดอย่างภูมิใจ

"แต่ถ้าเธอจะทำบุญก็ถือว่าเป็นเงินของเธอนะ เพราะคหบดี

เขาให้เธอแล้ว เป็นอันว่างานนี้คหบดีได้บุญสองต่อ” ท่านเจ้าของกุฏิกล่าว

“ครับ งั้นผมก็โชคดีที่ได้ทำบุญเป็นจำนวนเงินมากมายอย่างนี้”

“แหม ถ้าหนูแต่งแล้วได้เงินช่วยมากๆ ยังงี้คงดีใจตายเลย” นายขุนทองว่า

“ถ้างั้นก็อย่าแต่งเลยวะ ข้ายังไม่อยากให้เอ็งตาย อยากให้อยู่รับใช้หลวงพ่อไปก่อน” คนมากวัยกว่าออกความเห็น

“แหม พี่ละก็ หนูแค่พูดเล่นๆเท่านั้นเอง อยู่กะหลวงลุง ขืนดีใจตายก็อเสียชื่อหลวงลุงแย่ หนูรู้หรอกน่าเวลาดีใจมากๆต้องกำหนด ***ดีใจหนอ ดีใจหนอ*** รับรองว่าไม่ตาย” หนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดบวกอีกหนึ่งอธิบาย ท่านเจ้าของกุฏิจึงกล่าวเสริมอีกว่า

“เออ รู้อย่างนี้ก็ดีแล้ว **คนเราสมัยนี้ไม่ค่อยจะฝึกสติกัน ดีใจมากก็ช็อคตาย เสียใจมากก็ช็อคตาย เพราะไม่รู้จักกำหนดสติ ไม่รู้จักวางเฉยในโลกธรรมทั้งฝ่ายอิฏฐารมณ์และอนิฏฐารมณ์ บางคนถูกรางวัลที่หนึ่งตั้งห้าแสนแต่กลับไม่ได้ใช้เงินแม้แต่บาทเดียว เพราะดีใจจนช็อคตายไปเสียก่อน**”

“ก็เขาไม่ได้มาเรียนกรรมฐานกับหลวงลุง จึงไม่รู้จักกำหนด *ดีใจหนอ ดีใจหนอ* ถ้าเป็นขุนทองเรอะ ส.บ.ม.”

“แต่พูดกับทำไม่เหมือนกันหรอกนะเจ้าขุนทอง ข้าว่าเอ็งน่าจะลองปฏิบัติดู ไม่ใช่รู้แต่ทฤษฎี คนที่เรียนว่ายน้ำจากทฤษฎีพอตกน้ำก็ตายเรียบร้อยทุกราย” ท่านเจ้าของกุฏิเปรียบเทียบ

“เอาไว้วันหลังหนูค่อยลอง รอให้ใจคอมันปลอดโปร่งกว่านี้อีกสักหน่อย” หลานชายผัดผ่อน

“มัวผัดวันประกันพรุ่งอยู่นั่นแหละ ระวังจะสายเกินไป”

ท่านพระครูเตือน

"เถอะน่า รับรองว่าไม่สาย ไว้ใกล้ๆแต่งงานแล้วหนูค่อยเข้ากรรมฐานแบบพี่สมชายไง" ชายหนุ่มให้เหตุผล

"แล้วตอนนี้จวนหรือยัง จวนแต่งหรือยังจ๊ะ" ภรรยานายสมชายกระเซ้า

"จวนแล้วละ ยังขาดอีกอย่างเดียว" เขาตอบ

"ขาดอะไร เผื่อพี่พ่อจะหาให้ได้" หล่อนแสดงน้ำใจไมตรี

"ยังขาดเจ้าบ่าวฮะ นอกนั้นพร้อมแล้ว"

"มันจะมากไปเจ้าขุนทอง มันจะมากไป" ท่านพระครูว่าคนเป็นหลาน

"ไม่มากหรอกฮะหลวงลุง ไม่เชื่อหลวงลุงจะลองดูก็ได้ ลองหาเจ้าบ่าวมาให้หนูซักคน แล้วดูซิว่าหนูจะยอมเข้ากรรมฐานหรือไม่"

"ข้าไม่รู้จะไปหาที่ไหนมาให้เอ็ง ถ้าหาเจ้าสาวละก็พอจะหาให้ได้" คนเป็นสมภารรู้สึกอ่อนใจ

"อุ๊ย หนูจะเอามาทำไมเจ้าสาวน่ะ ก็หนูเป็นเจ้าสาวอยู่แล้วขืนหามาอีกได้ฟ้าผ่าตายปะไร หลวงลุงนี่พิลึกจริงๆ"

"ข้าว่าเอ็งนั่นแหละพิลึก สมชายเธอเห็นด้วยไหม" ท่านถามคนเป็นศิษย์

"อย่าไปเถียงกับมันเลยครับหลวงพ่อ ปวดหัวเปล่าๆ มันจะว่ายังไงก็ปล่อยให้มันว่าไปคนเดียว อ้อ หลวงพ่อครับ เจ้าสมชาติน้องชายผมไปไหนเสียล่ะครับ" ชายหนุ่มถามถึงน้องชายซึ่งได้มาอยู่รับใช้ท่านพระครูแทนเขาประมาณสิบวันแล้ว

ช่วงก่อนแต่งงานเขามีธุระยุ่งมาก ประกอบกับท่านเจ้าของกุฏิไม่ได้มีธุระไปไหน เขาจึงไม่ได้มาที่วัด และไม่เห็นน้องชายเสีย

หลายวัน ท่านพระครูยังไม่ทันตอบ คนถูกถามหาก็เดินเข้ามาพอดี

"อุ๊ยตาย พี่สมชาย พี่แป้งร่ำ มายังไงกันนี่ แหม ดีใจ๊ดีใจ" คนชื่อสมชาติทักทายด้วยเสียงมีจริตจะก้าน นายสมชายมองหน้าท่านพระครูเหมือนจะถามว่าได้เกิดอะไรขึ้น

"ดูเอาเอง" ท่านเจ้าของกุฏิตอบโดยไม่รอให้ถาม

"สมชาติ เอ็งเป็นอะไรไป ก็เป็นผู้ชายอยู่ดีๆไหงมากระตุ้งกระติ้งยังกะผู้หญิงล่ะ" คนเป็นพี่ชายสงกา

"ก็ถามขุนทองเขาดูซิ นิขุนทองนิ" ชายหนุ่มหันไปพยักพเยิดกับนายขุนทอง หนุ่มวัยยี่สิบสองหมาดๆยิ้มอย่างมีชัยแล้วว่า

"เขาเรียกออสโมซิสฮ่ะ คนเราจะอยู่ด้วยกันก็ต้องมีอะไรๆที่คล้ายคลึงกัน ถึงจะอยู่ด้วยกันยืด"

"แล้วที่เอ็งอยู่กับข้ามาตั้งนาน ทำไมเอ็งถึงไม่ปรับตัวให้เหมือนข้าหือ" นายสมชายแย้ง

"พี่ไม่ปรับตัวเข้าหาหนูต่างหากล่ะ สมชาติเขาฉลาดกว่าพี่เยอะตรงที่รู้จักปรับตัว" คนเป็นหลานท่านพระครูว่า

"เอาอีกแล้ว ว่าข้าโง่อีกแล้ว" สามีนางแป้งร่ำว่า

"พี่สองคนมามีธุระอะไรหรือเปล่าฮะ" นายสมชาติถามขึ้น คนเป็นพี่ชายจึงว่า

"ก็จะมาดูเอ็งนั่นแหละว่าอยู่สุขสบายดีหรือเปล่า"

"แล้วพี่เห็นว่าหนูสบายหรือเปล่าล่ะฮะ" คนเป็นน้องย้อนถาม

"ก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน แต่ที่รู้แน่ๆก็คือ ตัวข้านี่แหละที่ไม่สบาย มาเห็นเอ็งเป็นแบบเจ้าขุนทองไปอีกคน บอกตามตรงว่าข้าไม่สบายใจเลย หลวงพ่อทำไมเลี้ยงผู้ชายให้กลายเป็นผู้หญิงล่ะครับ" เขาถือโอกาสต่อว่าท่านพระครู

"ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน ก็เลี้ยงมันเหมือนที่เลี้ยงเธอทุกอย่างนั่นแหละ แต่ทำไมมันถึงไม่เหมือนเธอก็ไม่รู้"

"ต้องยกให้เป็นเรื่องของกฎแห่งกรรม ใช่ไหมครับ"

"ก็คงต้องเป็นยังงั้น แต่ที่เธอเห็นนี่ยังไม่เท่าที่ฉันเห็นหรอก" ท่านโน้มตัวมากระซิบข้างหูคนเป็นศิษย์ว่า

"ที่ฉันเห็นนะ เจ้าสองคนนี่มันเพี้ยนหนักกว่านี้อีก เวลามีพวกเด็กหนุ่มๆหล่อๆมาเข้ากรรมฐาน มันจะแวะเวียนไปแถวกุฏิกรรมฐานวันละหลายเวลา ไปแอบดูเขาแล้วก็เอามาวิพากษ์วิจารณ์ว่าหล่อยังงั้นยังงี้ บางทีก็แย่งกันเสียด้วยซ้ำ ท่าทางมันจะกู่ไม่กลับทั้งคู่นั่นแหละ" ท่านพระครูแฉพฤติกรรมของคนทั้งสอง

"หลวงลุงนินทาอะไรหนู" หลานชายว่า

"ข้าเปล่านินทา ข้าพูดความจริงต่างหากล่ะ"

"ก็ถ้าพูดความจริงแล้วทำไมต้องกระซิบด้วยล่ะฮะ" นายขุนทองแย้ง

"นั่นเพราะเอ็งไม่ยอมรับความจริงต่างหากล่ะ ข้าก็เลยต้องกระซิบน่ะซี หรือเอ็งจะเถียง"

"ไม่เถียงก็ได้ฮะ ว่าแต่ว่าหลวงลุงลงรับแขกเถอะฮ่ะ หนูปล่อยให้พวกเขารอนานแล้ว" หลานชายเตือน นายสมชายและภรรยาจึงกราบลาท่านเจ้าของกุฏิ

"ถ้าหลวงพ่อจะมีธุระไปไหนก็ให้เจ้าสมชาติไปตามผมนะครับ แต่ถ้ายังไม่มี ผมก็จะขอพักอีกสักสองสามวันแล้วค่อยมาทำงาน"

"ไม่เป็นไร เชิญพักผ่อนตามสบายเถอะ ฉันยังไม่มีรายการไปไหนในช่วงนี้ ว่าจะสะสางงานให้เสร็จๆเสียที โดยเฉพาะงานเขียนหนังสือ" ก่อนกลับชายหนุ่มยังสั่งนายขุนทองและนายสมชาติว่า

"เอ็งสองคนช่วยกันดูแลหลวงพ่อให้ดีนะ อย่ามัวแต่ไปเที่ยวแอบดูหนุ่มๆล่ะ"

"รับรองฮ่ะ ทีนี้ถ้าจะไปก็จะผลัดเวรกันไป จะไม่ไปพร้อมกัน ใช่ไหมขุนทอง" คนชื่อสมชาติพูดเสียงอ่อนเสียงหวาน

"ใช่แล้วสมชาติ" คนพูดตั้งใจลากเสียงยาวจนเกินความจำเป็น

เมื่อท่านพระครูลงรับแขกที่กุฏิชั้นล่าง มีเจ้าทุกข์รออยู่แล้วประมาณยี่สิบคน สตรีวัยห้าสิบเศษเข้ามากราบ

"จะให้ช่วยอะไรหรือโยม" ท่านเอ่ยขึ้นก่อน

"คืออย่างนี้ค่ะ ลูกชายดิฉันมันหลงเมียเสียจนลืมหูลืมตาไม่ขึ้น ดิฉันทนไม่ได้ค่ะ"

"ทำไมถึงทนไม่ได้ล่ะโยม"

"มันหมั่นไส้ค่ะ หมั่นไส้เหลือเกิน" คนเป็นแม่ผัวตอบ

"อย่าไปหมั่นไส้เขาเลย เราน่าจะดีใจเสียอีกที่เห็นเขารักใคร่ปรองดองกัน คนเป็นแม่จะต้องมีมุทิตาจิต ไม่ใช่ไปหมั่นไส้เขานะโยมนะ"

"มันทำใจไม่ได้ค่ะหลวงพ่อ ดิฉันไม่เคยพบเคยเห็นผู้ชายที่ไหนหลงเมียถึงปานนี้ ขนาดพ่อเด็กเขาก็ยังไม่เคยหลงดิฉันอย่างนี้มาก่อน"

"โยมก็เลยอิจฉาลูกสะใภ้ใช่ไหมล่ะ" ถึงอย่างไรท่านก็เข้าข้างคนเป็นสะใภ้ เพราะยังจำฤทธิ์ร้ายของคนเป็นแม่ผัวในอดีตชาติได้ดี แม้ปัจจุบันจะไม่เคืองแค้น หากก็ยัง จำ ความร้ายกาจของฝ่ายนั้นได้

"มันก็ไม่เชิงอิจฉานะคะ ถ้าเขาจะทำตัวดีกว่านี้ ดิฉันจะไม่อิจฉาเขาเลยค่ะ"

"เขาทำตัวยังไงล่ะ"

"โอ๊ย อย่าให้พูดเลยค่ะหลวงพ่อ พูดแล้วมันช้ำใจ" ว่าแล้วก็ร้องไห้ด้วยเคียดแค้นชิงชังในคนเป็นสะใภ้

"ก็ถ้าไม่พูดแล้วอาตมาจะรู้ได้ยังไงล่ะ"

"จริงซิคะ แหม ดิฉันไม่น่าโง่เลย" นางว่าตัวเอง แล้วเริ่มต้นเล่าเป็นฉาก ๆอย่างชำนิชำนาญ เพราะเคยเล่าให้เพื่อนบ้านฟังทุกบ้านและทุกวันจนหาคนฟังไม่ได้ จึงต้องมาวัดป่ามะม่วงเพื่อเล่าให้ท่านพระครูฟัง

"คืออย่างนี้นะคะหลวงพ่อ ลูกสะใภ้ของดิฉันน่ะ สวยก็ไม่สวย ความรู้ก็ไม่สูง กิริยามารยาทหรือก็ไม่บ่งบอกว่าเป็นชาติผู้ดี แถมฐานะก็ยากจนข้นแค้น ดิฉันก็ไม่รู้ว่าไอ้ลูกชายของดิฉันมันไปหลงได้ยังไง ดิฉันจะไปขอลูกสาวเศรษฐีให้ เขาทั้งสวยทั้งรวยมันก็ไม่สนใจเขา ดันไปคว้าแม่นี่มาเป็นเมีย"

"ก็เขาชอบของเขานี่โยม เขาคงจะเป็นเนื้อคู่กัน ปล่อยเขาไปเถอะอย่าไปยุ่งกับเขาเลย" สมภารวัดป่ามะม่วงกล่าวเตือน

"ไม่ยุ่งได้ยังไงล่ะคะหลวงพ่อ ดิฉันสงสารลูกชายค่ะ มันใช้ลูกชายฉันยังกะขี้ข้า หาเงินมาเลี้ยงมันแล้วยังต้องมานั่งหุงข้าวทำกับข้าวให้มันกิน ต้องซักผ้าให้ ซักแม้กระทั่งกางเกงในของมัน ขนาดดิฉันเป็นแม่แท้ ๆยังไม่เคยให้ลูกซักกางเกงใน" คนเป็นแม่ผัวพรรณนา

"มันจะมากไป มันจะมากไป ถ้าถึงขนาดให้ผัวซักผ้าให้แบบนั้นก็แย่น่ะซิ คนอย่างนี้หากินไม่ขึ้น โบราณเขาถือนักหนา ผู้ชายที่รักเมียถึงขนาดนี้ อาตมาไม่สรรเสริญแน่ ไม่น่าสรรเสริญเลย" เป็นครั้งแรกที่ท่านเข้าข้างคนเป็นแม่ผัว

"แล้วดิฉันจะทำยังไงคะหลวงพ่อ"

"พามาหาอาตมา แล้วจะช่วยอบรมให้ พามาทั้งสองคนนั่นแหละ"

"ค่ะ แล้วดิฉันจะพามา ขอบพระคุณหลวงพ่อมาก ดิฉันถือโอกาสกราบลาละค่ะ"

รายต่อมาเป็นบุรุษวัยห้าสิบเศษ หน้าตาเขาหมองคล้ำเหมือนคนที่กำลังมีทุกข์อย่างหนัก กราบท่านพระครูแล้วจึงเรียนว่า

"เรื่องของผมเป็นความลับครับ ถ้าหลวงพ่อจะกรุณา ผมอยากปรึกษาเป็นการส่วนตัวครับ"

"ไม่เป็นไร พูดเบาๆพอได้ยินกันสองคนก็ได้ โยมมีอะไรก็ว่าไปเลย" ท่านไม่อนุญาตให้ขึ้นข้างบน ด้วยเห็นว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องทำเช่นนั้น

"คืออย่างนี้ครับหลวงพ่อ คุณแม่ผมอายุแปดสิบ แล้วแกก็หลง หลงมาตั้งแต่ยังไม่เจ็ดสิบ ผมไม่กล้าพาไปไหน เพราะอับอายขายหน้ามาก แกมีพฤติกรรมอย่างหนึ่งที่ใครๆเห็นเข้าก็ต้องตำหนิติเตียน ผมจะบาปไหมครับถ้าเอาความลับของผู้บังเกิดเกล้ามาเปิดเผยให้หลวงพ่อทราบ"

"โยมมีจุดประสงค์อะไรที่ต้องทำเช่นนั้นล่ะ คือหมายถึงว่าโยมมีเจตนาดีหรือเจตนาร้ายต่อท่าน"

"เจตนาดีครับ ที่ต้องเอามาเปิดเผยก็เพื่อจะช่วยแกน่ะครับ เมื่อหลวงพ่อฟังแล้วเผื่อจะแนะนำผมได้ว่าจะมีวิธีแก้อย่างไร" ท่านเจ้าของกุฏิจึงตอบเขาว่า

"ถ้าอย่างนั้นก็ไม่บาป เพราะโยมทำด้วยเจตนาดี" เขาหันซ้ายหันขวาเพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีใครมาได้ยิน แล้วจึงเล่าด้วยเสียงที่เบาที่สุด

"คือแม่ผมแกชอบล้วงเข้าไปในผ้านุ่งครับ เอามือล้วงเข้า

ไปตรงนั้นแล้วก็ควักมาดม เป็นอย่างนี้มาตั้งแต่อายุยังไม่ถึงเจ็ดสิบ ผมไม่กล้าพาแกไปไหน เพราะอับอายชาวบ้าน ก่อนหน้านี้ผมไม่ทราบว่าแกมีพฤติกรรมอย่างนี้ ผมก็พาแกไปทอดกฐินที่วัดต่างจังหวัดซึ่งผมเป็นประธานของงาน ความที่ผมอยากให้แม่ได้บุญเลยพาแกไปด้วย แล้วแกก็ไปทำอย่างนี้ ทำให้ผมกับภรรยาอับอายเขามาก เพราะกรรมอะไรครับ แล้วผมจะแก้ไขอย่างไร" ท่านพระครูรู้สึกสังเวชใจที่ได้ยินได้ฟัง และท่านก็เห็นกฎแห่งกรรมของสตรีวัยแปดสิบอย่างทะลุปรุโปร่ง

"มันเป็นกฎแห่งกรรมน่ะโยม คุณแม่ของโยมทำกรรมไว้ตอนสาว แล้วกรรมนั้นก็มาให้ผลในตอนแก่ โยมอยากทราบไหมว่าท่านทำกรรมอะไรไว้"

"อยากทราบครับ กรุณาบอกผมด้วยเถิดครับ"

"โยมเชื่อเรื่องเสน่ห์ยาแฝดหรือเปล่า เรื่องผู้หญิงที่ชอบทำเสน่ห์ให้สามีหลง เคยได้ยินไหม"

"เคยได้ยินครับ แต่ไม่ค่อยจะเชื่อว่าจะเป็นไปได้ คือผมหมายถึงว่ามันจะได้ผลน่ะครับ" คนมีแม่อายุแปดสิบตอบ

"จะได้ผลหรือไม่ได้ผลมันก็ขึ้นอยู่กับคนถูกทำน่ะโยม ถ้าคนถูกทำจิตอ่อนก็ได้ผล แต่ถ้าเขาจิตแข็ง เสน่ห์ยาแฝดที่ว่าก็ทำอะไรเขาไม่ได้ ทีนี้ในกรณีของคุณแม่โยมนั้นได้ผล เพราะคุณพ่อโยมเป็นคนจิตอ่อน ที่อาตมาพูดมานี้โยมอาจจะไม่เชื่อ เพราะฟังดูเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระใช่ไหม แต่ถ้าโยมคิดและพิจารณาตามหลักของเหตุผลแล้ว พฤติกรรมของคุณแม่โยมเป็นเครื่องพิสูจน์ได้อย่างดีที่สุด"

คำพูดของท่านพระครูทำให้บุรุษวัยห้าสิบเศษหวนระลึกถึงเหตุการณ์สมัยที่เขายังเด็กและมารดายังสาว พอจะจำได้ว่ามารดา

มักจะนั่งคร่อมบนอาหารที่จะให้บิดารับประทาน และหากเป็นผักสดและผลไม้ นางก็จะเอาซุกเข้าไปในผ้านุ่งเช็ดถูกับบริเวณใต้ท้องน้อยแล้วจึงนำไปให้บิดารับประทาน ท่านเจ้าของกุฏิให้เวลาเขาในการรำลึกนึกย้อนกลับไปยังอดีต เสร็จแล้วจึงพูดขึ้นว่า

"เรื่องการทำเสน่ห์มันเป็นไสยศาสตร์ เป็นเดรัจฉานวิชา เมื่อคนถูกทำเสน่ห์ตายลง มันก็จะกลับมาหาตัวคนทำ โยมสังเกตหรือเปล่าว่า คุณแม่โยมเริ่มมีพฤติกรรมแบบนี้หลังจากที่คุณพ่อเสียไปแล้ว"

"ครับ คงจะจริงอย่างที่หลวงพ่อว่า คุณพ่อผมเสียชีวิตตอนคุณแม่อายุหกสิบเศษ ๆ หลังจากนั้นไม่นาน คุณแม่ก็มีพฤติกรรมแปลก ๆอย่างที่เป็นอยู่" คนพูดรู้สึกร้อนอกร้อนใจที่มารดามามีอันเป็นเช่นนี้ได้

"ผมจะช่วยแกได้อย่างไรครับ" ถามเสียงละห้อย

"ช่วยไม่ได้หรอกโยม คนแก่จนหลงแล้วไม่มีทางแก้ได้ ต้องปล่อยไปตามกรรมของเขา สิ่งที่เกิดแล้วแก้ไม่ได้ ในกรณีนี้แก้ไม่ได้ โยมจำไว้เลย แล้วก็ไปสอนลูกหลานว่าอย่าไปทำเสน่ห์ สามีเขาจะรักหรือไม่รักก็ช่างเขา เพราะมันจิตใจของเขา เราไปห้ามไม่ได้ ถ้าไปทำเสน่ห์ให้เขามารัก บาปกรรมจะต้องตกอยู่ที่ตัวเรา เพียงแต่ว่ามันจะปรากฏผลให้เห็นเร็วหรือช้าเท่านั้น อาตมาเสียใจที่ไม่อาจช่วยคุณแม่ของโยมได้"

"แต่ถึงจะช่วยแม่ไม่ได้ แต่ก็ช่วยผมได้ครับ เพราะเมื่อผมรู้เช่นนี้แล้วก็ทำใจได้ แม่แกเป็นคนทำกรรม แกก็ต้องรับผลของมัน แล้วผมก็จะสอนลูกหลานไม่ให้เอาเยี่ยงอย่างแก ถึงอย่างไรผมก็ได้รับประโยชน์จากการมาครั้งนี้ครับ" เขากล่าวด้วยใบหน้าที่ดูดีขึ้นนิดหนึ่ง นิดเดียวจริง ๆ

๗๙

เทศน์กัณฑ์สุดท้าย

วันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๒๑ บรรดาศิษยานุศิษย์ได้จัดงานวันคล้ายวันเกิดให้เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงอย่างสมเกียรติที่สุด หลายคนรู้ว่าการจัดงานครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้าย ด้วยอีกสองเดือนข้างหน้าท่านจะต้องประสบอุบัติเหตุถึงแก่มรณภาพ ผู้ที่ยังตัดไม่ลงปลงไม่ตกพากันแอบร้องไห้ไว้ล่วงหน้า พระบัวเฮียวนั้นแม้จะตัดใจได้หากก็ยังรู้สึกเสียดายอาลัยอาวรณ์ ในความคิดของภิกษุหนุ่มปูชนียบุคคลเช่นท่าน พระครูคงหาได้ยากนักในโลกอันแสนวุ่นวายนี้

แจกันสีครามบรรจุดอกบัวสีขาวนวลที่พับกลีบอย่างประณีตดูสวยแปลกตา ภิกษุเชื้อสายญวนตั้งใจตกแต่งอย่างประณีตที่สุด ด้วยรู้ว่าเป็นครั้งสุดท้ายที่จะได้แสดงกตัญญูกตเวทิตาธรรมต่อพระอุปัชฌายาจารย์ วงมโหรีปี่พาทย์ที่มาบรรเลงในงานเป็นวงเดียวกับที่เคยมาเล่นทุกปี ทว่าครั้งนี้คนฟังกลับรู้สึกว่า แต่ละเพลงที่บรรเลงนั้นฟังเศร้าสร้อยเสียดลึกเข้าไปถึงหัวใจหัวจิต ไม่ผิดกับที่บรรเลงในงานศพ!

หอประชุมหลังใหญ่ขนาด ๗ x ๒๐ วา สิ้นเงินค่าก่อสร้างหนึ่งล้านห้าแสนบาท เสร็จทันเวลาและได้ใช้เป็นสถานที่จัดงานวันเกิดครั้งสุดท้ายของท่านสมภารผู้ซึ่งสั่งเสียพระบัวเฮียวไว้ว่า ให้

ใช้หอประชุมแห่งนี้เป็นที่ปฏิบัติธรรมของบรรดาพุทธศาสนิกชนผู้สนใจใคร่ธรรม ตลอดจนญาติโยมผู้มีความทุกข์ เพราะต่อแต่นี้ไปจะไม่มีผู้ใดมาช่วยไขปัญหาหรือขจัดปัดเป่าทุกข์ให้เหมือนเช่นแต่ก่อน พวกเขาจะต้องแก้ปัญหาแก้ทุกข์ด้วยตัวเองโดยการมาเจริญวิปัสสนากรรมฐาน

สำหรับมูลนิธิ *ทุนเสริมสมอง* นั้นมีเงินอยู่ในบัญชีของธนาคารกว่าหนึ่งล้านบาท เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงได้มอบหมายให้พระมหาบุญเป็นผู้ดำเนินการร่วมกับคณะกรรมการ นำดอกผลมาใช้เป็นทุนการศึกษาแก่เด็กนักเรียนที่ยากจน ส่วนหนังสือ *คู่มือการสอบอารมณ์วิปัสสนากรรมฐาน* ซึ่งเถ้าแก่เส็งและเถ้าแก่บ๊กได้ร่วมกันเป็นเจ้าภาพจัดพิมพ์ขึ้นนั้น พระบัวเฮียวจะเป็นผู้เก็บรักษาและนำมาแจกญาติโยมที่สนใจในด้านการปฏิบัติ กิจการงานทุกอย่างสำเร็จเสร็จสิ้นลงด้วยดี ไม่มีอะไรติดขัดหรือคั่งค้าง ท่านพระครูเจริญคิดว่าท่านเตรียมตัวตายได้อย่างสมบูรณ์แบบที่สุด และคงจะยังไม่มีผู้ใดทำได้เช่นนี้มาก่อน

เวลา ๙ นาฬิกา บรรดาศิษยานุศิษย์ทั้งพระและคฤหัสถ์พากันทยอยเข้ามาถวายดอกไม้สดและกราบคารวะท่านพระครูผู้ซึ่งนั่งเด่นเป็นสง่าอยู่บนตั่งไม้สักสลักลายกนกอ่อนช้อยงดงาม เบื้องหน้ามีแจกันและกระเช้าดอกไม้ตั้งเรียงรายจนล้นออกไปทางด้านข้างทั้งซ้ายและขวา รับประเคนดอกไม้จากศิษย์แล้ว ท่านจึงนำสิ่งของไปมอบให้โยมมารดาวัยเจ็ดสิบที่นั่งพับเพียบอยู่หน้าอาสนะสงฆ์ ของที่นำไปมอบมีผ้าโจงกระเบนลายไทยหนึ่งผืน เสื้อตัดด้วยผ้าลูกไม้อย่างดีหนึ่งตัว และปัจจัยอีกสองร้อยบาท ท่านประคองห่อของขวัญเดินเข้าไปคุกเข่าตรงหน้าโยมมารดา วางของไว้ทางด้านขวามือ แล้วก้มกราบมารดาสามครั้งแบบเดียวกับกราบพระ ด้วยถือ

ว่ามารดาบิดาเป็นพระอรหันต์ของบุตร กราบเสร็จจึงหยิบห่อของขวัญมอบให้

"โยมแม่ อาตมาขอกราบลา ขอให้โยมแม่จงมีอายุยืนยาว มีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง ปราศจากโรคาพยาธิ" ท่านอวยพรโยมมารดา

"ท่านจะลาไปไหน" โยมมารดาถาม

"อาตมาจะไปบำเพ็ญเพียรสร้างบารมีต่อในปรโลก วันที่ ๑๔ ตุลาคม อาตมาจะออกเดินทาง" พระลูกชายตอบคำถามโยมมารดา

"ขอให้ท่านโชคดี ขอให้บรรลุมรรคผล สมดังความตั้งใจนะท่านนะ ไม่ต้องเป็นห่วงโยม พี่ๆของท่านเขาคงจะดูแลโยมอย่างดี"

"อาตมาขอกราบขอบพระคุณ พร้อมกันนี้อาตมาก็ขออโหสิกรรมจากโยมแม่ หากอาตมาได้พลาดพลั้งล่วงเกินโยมแม่ ไม่ว่าจะด้วยกายกรรม วจีกรรม หรือมโนกรรม ขอโยมแม่โปรดอโหสิกรรมให้อาตมาด้วย"

"โยมอโหสิให้ท่านทุกอย่าง และโยมก็ขออโหสิกรรมจากท่านเช่นกัน"

"อาตมาอโหสิให้โยมแม่" ท่านก้มลงกราบโยมมารดาอีกสามครั้ง แล้วจึงลุกขึ้นเดินกลับไปนั่งพับเพียบบนตั่งไม้สัก

เวลาสิบนาฬิกา พระสงฆ์ ๙ รูป ซึ่งนิมนต์มาจากวัดต่างๆ ในจังหวัด เริ่มเจริญพระพุทธมนต์และสวดธรรมจักรไปจนถึงเวลาสิบเอ็ดนาฬิกายี่สิบเก้านาที จากนั้นญาติโยมช่วยกันประเคนภัตตาหารแด่พระสงฆ์ทั้ง ๙ รูป และพระภิกษุสามเณรแห่งวัดป่ามะม่วงซึ่งมีทั้งสิ้น ๙๐ รูป รวมทั้งท่านเจ้าของวันเกิด เป็นปีที่มีพระเณรจำพรรษามากที่สุดนับตั้งแต่ท่านมาเป็นเจ้าอาวาสที่วัดแห่ง

นี้

ภิกษุวัยห้าสิบเศษมีทีท่าว่าจะไม่ฉันภัตตาหารเหมือนเช่นเคย นายสมชายจึงไปกระซิบอาจารย์ชิตให้ช่วยคะยั้นคะยอให้ท่านฉัน บุรุษวัยหกสิบสี่จึงคลานเข้าไปนั่งคุกเข่าตรงหน้าตั่ง ประนมมือแล้วกล่าว

"นิมนต์หลวงพ่อฉันสักนิดเถิดครับ ลูกศิษย์ลูกหารู้สึกไม่สบายใจที่เห็นท่านไม่ฉัน"

ท่านพระครูมองอาหารหวานคาวที่ลูกศิษย์จัดใส่พานกะไหล่ทองมาถวาย แล้วจึงฉันไปสองสามคำเพื่อไม่ให้พวกเขาเสียน้ำใจ เสร็จแล้วจึงรวบช้อน ยกถ้วยบรรจุ *น้ำชา* ขึ้นดื่ม **ตลอดชีวิตของท่าน มิเคยที่จะติดใจใหลหลงในรูป เสียง กลิ่น รส หรือสัมผัสที่น่าใคร่น่าพอใจ กามคุณ ๕ ไม่เคยมามีอิทธิพลเหนือความรู้สึกนึกคิดของท่าน**

เมื่อภิกษุและสามเณรทั้ง ๙๙ รูป เสร็จจากฉันภัตตาหาร บรรดาญาติโยมช่วยกันประเคนจตุปัจจัยไทยธรรม

ปัจจัย ที่พวกเขาถวายท่านพระครู มีจำนวนกว่าสองแสนบาท ซึ่งท่านตั้งใจว่าจะนำไปสมทบทุนมูลนิธิ *ทุนเสริมสมอง* ต่อไป จากนั้นอาจารย์ชิตประกาศทางไมโครโฟนว่า ท่านพระครูจะแสดงพระธรรมเทศนาโปรดโยมมารดาและญาติโยม เพื่อให้คนฟังได้บุญอันเกิดจากการฟังธรรมหรือที่เรียกเป็นภาษาบาลีว่า *ธัมมัสสวนมัย*

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงอารัมภบทก่อนแสดงธรรมว่า "กราบนมัสการพระคุณเจ้าที่เคารพและขอเจริญพรแด่ญาติโยมพุทธศาสนิกชนที่รักและนับถือทุกท่าน อาตมารู้สึกปีติยินดีเป็นอย่างยิ่งที่บรรดาญาติโยมและศิษยานุศิษย์ได้ร่วมแรงร่วมใจกันจัดงาน

ฉลองวันคล้ายวันเกิดให้อาตมา เพื่อเปิดโอกาสให้ได้ทำบุญสร้างกุศลร่วมกัน กิจกรรมดังกล่าวนี้แม้จะมิได้มีบัญญัติไว้ในหลักธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หากพุทธศาสนิกชนก็ได้ยึดถือเป็นหลักปฏิบัติสืบต่อกันมาช้านานจนกลายเป็นประเพณี คือประเพณีทำบุญวันเกิด"

"อย่างไรก็ตาม **การจัดงานวันเกิดที่อาตมาไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ก็คือการร่วมวงสรวลเสเฮฮาดื่มสุรายาเมากัน** เพราะการกระทำเช่นนั้น นอกจากจะไม่ได้บุญแล้วยังได้บาปอีกด้วย บางคนดื่มสุราเสียเมามายในวันเกิด แล้วขับรถไปชนกันถึงแก่ความตายก็มี ญาติโยมลองพิจารณาดู การตายแบบนั้นมันดีหรือไม่ อาตมารับรองได้ว่าเขาจะต้องไปสู่ทุคติ เพราะคนที่ตายขณะขาดสติเช่นนั้นไม่มีทางที่จะไปสุคติได้ อาตมาขอบิณฑบาตเถิดนะ ขอญาติโยมอย่าไปจัดฉลองวันเกิดกันแบบนั้นเลย เพราะนอกจากจะหาประโยชน์มิได้แล้วยังสิ้นเปลืองเงินทองอีกด้วย" บรรดาญาติโยมที่ฟังอยู่ ไม่มีผู้ใดคิดโต้แย้งหรือ คัดค้านในสิ่งที่ท่านพูด บางคนที่เคยทำเช่นนั้นก็ตั้งปณิธานแน่วแน่ว่าจะไม่ทำอีก

"เอาละ ในโอกาสที่ญาติโยมได้พร้อมใจกันจัดงานวันเกิดให้อาตมาในวันนี้ อาตมาก็จะตอบแทนบุญคุณด้วยการแสดงพระธรรมเทศนาให้ญาติโยมฟังโดยจะเทศน์เรื่อง ***พระคุณแม่*** และก็คงจะเป็นการเทศน์ครั้งสุดท้าย เพราะปีต่อ ๆ ไปคงจะไม่มีการจัดงานวันเกิดของอาตมาอีก" ท่านบอกเป็นนัย ๆ ซึ่งหลายคนรู้ว่าท่านหมายถึงอะไร

"ที่อาตมาเลือกเทศน์เรื่องพระคุณแม่ เพราะรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของท่าน **ถ้าไม่มีแม่เราทุกคนก็ไม่ได้เกิด อันนี้เป็นความจริงที่ไม่ต้องพิสูจน์** ผู้ใดก็ตามที่คุณแม่ยังมีชีวิตอยู่ เมื่อฟังเทศน์แล้ว

ให้กลับไปหาแม่ ไปกราบเท้าขอศีลขอพรจากท่าน จะได้มั่งมีศรีสุข ส่วนคนที่เคยทำไม่ดีไว้กับท่านก็นำธูปแพเทียนแพไปกราบขออโหสิกรรม ล้างเท้าให้ท่านด้วยเป็นการขอขมาลาโทษ”

“บางคนไปรังเกียจคุณแม่ว่าแก่เฒ่า ไม่สวยไม่งาม พอตัวเองแก่ก็เลยถูกลูกหลานรังเกียจ จึงเป็นกงเกวียนกำเกวียนยึดเยื้อกันต่อไปอีก ใครที่คุณแม่ล่วงลับไปแล้วก็ให้หมั่นทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ท่าน และถ้าจะทำบุญด้วยการมาเจริญกรรมฐานแล้วอุทิศส่วนกุศลไป การทำเช่นนี้ถือว่าได้บุญมากที่สุดทั้งฝ่ายผู้ให้และผู้รับ”

คนฟังซึ่งมีทั้งพระภิกษุ สามเณร และคฤหัสถ์ต่างพากันรำลึกนึกถึงมารดาของตน คนที่เคยเถียงพ่อเถียงแม่คำไม่ตกฟากก็เพิ่งจะรู้ตัวว่าได้สร้างกรรมทำเข็ญไว้กับผู้บังเกิดเกล้า จึงคิดที่จะกลับไปทำตามที่ท่านพระครูแนะนำ

“ญาติโยมโปรดจำไว้ วันเกิดของลูกคือ วันตายของแม่ **เพราะวันที่ลูกเกิดนั้นแม่อาจต้องเสียชีวิต การออกศึกสงครามเป็นการเสี่ยงชีวิตสำหรับคนเป็นพ่อฉันใด การคลอดลูกก็เป็นการเสี่ยงตายสำหรับคนเป็นแม่ฉันนั้น**”

“ในสมัยโบราณที่วิทยาการต่าง ๆ ยังไม่เจริญก้าวหน้าเหมือนสมัยนี้ อัตราการตายเพราะคลอดลูกมีสูงมาก คนโบราณเขาจึงกล่าวว่าวันเกิดของลูกคือวันตายของแม่”

“เมื่อคลอดลูกแล้ว แม่ก็ยังต้องประคบประหงมเลี้ยงดู ให้ดื่มเลือดในอกเป็นอาหาร ยามที่ลูกเจ็บป่วยก็อมยาพ่นฝนยาทารักษากันไปตามมีตามเกิด แม่เฝ้ากล่อมเกลี้ยงเลี้ยงลูกจนเติบใหญ่ กระทั่งลูกแต่งงานมีเหย้ามีเรือนไปแล้วแม่ก็ยังเฝ้าห่วงใยรักใคร่ไม่จืดจาง” ท่านหยุดจิบ น้ำชา จากถ้วย แล้วจึงเทศนาต่อ

“อาตมาเห็นความทุกข์อย่างแสนสาหัสของคนเป็นแม่

ก็ตอนที่เป็นหมอตำแยทำคลอดให้พี่สาว แม้ว่าเรื่องราวจะผ่านพ้นมาเกือบสี่สิบปีก็ยังจำภาพเหตุการณ์ครั้งนั้นได้ติดตาติดใจมา กระทั่งทุกวันนี้ อาตมาจะเล่าให้ญาติโยมฟัง” ท่านหยุดทบทวนเรื่องราวแต่หนหลังแล้วเล่าว่า

“สมัยนั้นอาตมาอายุสิบหกแต่ยังไม่ประสีประสาอะไร ยังเปลือยกายโดดน้ำตูม ๆกับเพื่อน อย่างสนุกสนาน แต่เด็กสมัยนี้อายุสิบหกเป็นหนุ่มกันแล้ว” ท่านเล่าถึงชีวิตแสนลำเค็ญในครั้งนั้นว่า “อาตมาอาศัยอยู่กับยาย ลำบากลำบนมาก ต้องหาเงินเรียนเอง ตื่นตั้งแต่ตีสาม หาบของไปขายที่ตลาดบางขามห่างจากบ้านไป ๑๔ กิโลเมตร ถึงตลาดตี ๔ กว่าๆ ก็นั่งขายของซึ่งเป็นพวกผักสวนครัวที่ช่วยกันปลูกกับยาย พอตีห้าก็ขายหมด บางวันขายไม่ค่อยดี ก็ไปหมดเอา ๗ โมง จากนั้นก็หาบกระจาดเปล่ากลับบ้าน หิวข้าวก็ต้องทนเอาเพราะยายสั่งไม่ให้ซื้อเขากิน ให้กลับมากินบ้านเรา ยายว่าซื้อเขากินมันแพง จานละตั้งสามสตางค์ สู้กลับมากินข้าวที่บ้านไม่ได้ อาตมาก็จำเป็นต้องเชื่อยาย บางทีกว่าจะถึงบ้านหิวแทบลมจับ”

“อยู่มาวันหนึ่งขณะที่อาตมาหาบกระจาดเปล่ากลับบ้านก็พบกับพี่สาวกลางทาง เขากำลังท้องแก่จะเดินทางไปคลอดลูกที่บ้านแม่ของเขาซึ่งเป็นป้าของอาตมา ที่ต้องเดินทางไปคลอดบ้านแม่เพราะเขาอยู่กับพ่อผัวแม่ผัว ซึ่งรังเกียจว่าเขาจนและไม่ยอมช่วยเหลือเกื้อกูลแต่ประการใด เดินไปได้ครึ่งทางก็เกิดปวดท้องนอนร้องครวญครางอยู่ใต้ต้นไทร พอเห็นอาตมาเดินผ่านมา เขาก็ดีใจพูดกับอาตมาว่า...”

“น้องเอ๋ยช่วยพี่ด้วย พี่ปวดท้องใจจะขาดอยู่แล้ว ช่วยเอาลูกออกให้พี่ที อาตมาถึงจะอายุสิบหกแต่ก็ยังไม่รู้ว่าเขาออกลูกกัน

ยังไง ผู้ใหญ่เขาเคยพูดให้ฟังว่าเขาออกลูกทางปาก บางคนก็บอกออกทางสะดือ บางคนก็ว่าออกทางก้น อาตมาก็เชื่อ นึกว่าเป็นอย่างนั้นจริงๆ ที่แท้ก็ถูกผู้ใหญ่เขาหลอก เพิ่งมารู้ความจริงก็ตอนทำคลอดให้พี่สาวนี่แหละ”

“พี่สาวเขาก็ร้องใหญ่ เขาบอกปวดมาก แล้วก็เป็นลูกท้องแรกจึงยังไม่เคยมีประสบการณ์เรื่องการคลอดลูกมาก่อน ได้ยินพี่สาวร้องโอยๆ อาตมาก็ทำอะไรไม่ถูก เลยถามเขาว่าจะให้ช่วยยังไง เขาก็บอกช่วยดึงเด็กออกจากท้องให้เขาที มันกำลังจะออกแล้ว อาตมาก็ยังงงอยู่ เลยนึกถึงเทวดา ก็นึกตามประสาเด็กๆไม่รู้ว่าเทวดามีจริงหรือเปล่า แต่ยายเคยเล่าให้ฟังบ่อยๆก็คิดว่าคงจะมีมั่งเลยประนมมือบอกรุกขเทวดาประจำต้นไทรให้ช่วย แล้วก็ร่ายคาถาชุมนุมเทวดาที่ยายเคยสอนจนจำได้ขึ้นใจ” แล้วท่านจึงร่ายบทชุมนุมเทวดาด้วยเสียงที่ไพเราะเพราะพริ้งว่า...”

“ สัคเค กาเม จะ รูเป คิริสิขะระตะเฏ จันตะลิกเข วิมาเน ทีเป รัฏเฐ จะ คาเม ตะรุวะนะคะหะเน เคหะวัตถุมหิ เขตเต ภุมมา จายันตุ เทวาชะละถะละวิสะเม ยักขะคันธัพพะนาคา ติฏฐันตา สันติเก ยัง มุนิวะระวะจะนัง สาธะโว เม สุณันตุฯ

ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะ ทันตา ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตาฯ”

คนฟังพากันยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ รู้สึกว่าหูของตนมีบุญที่ได้ฟังท่านร่ายพระคาถา

“พอว่าคาถาจบ เทวดาเข้าสิงอาตมาเลย ที่รู้ว่าเทวดาเข้าสิงเพราะท่านมากระซิบข้างหูว่า *ดึงเด็กออกมา ดึงเด็กออกมา* อาตมาถาม *ดึงยังไง เด็กอยู่ที่ไหน* เทวดาบอก *อยู่ในท้อง เอามือล้วงเข้าไปในผ้านุ่งก็จะเจอหัวเด็ก* อาตมาก็ทำตาม ดึงพรวดสุดแรง

เลย เสียงพี่สาวร้องกรี๊ดแล้วสลบเหมือดไปเลย อาตมาก็ตกใจ เพราะเห็นไส้ยาวๆติดตัวเด็กออกมา คิดว่าเราคงดึงไส้พี่สาวออกมาหมดท้องแล้วมัง พี่สาวคงต้องตายแน่ๆ จะทำยังไงดีหนอ เสียงเทวดากระซิบข้างหูว่า...”

“ไม่ตายหรอก แค่สลบไปเท่านั้น ไปจัดการตัดสายรกให้เด็กก่อน ที่เธอเห็นนั่นเรียกว่าสายรก ไม่ใช่ไส้ของพี่สาวเธอหรอก อาตมาก็ถามว่า *เอาอะไรตัดล่ะ มีดพร้าก็ไม่มี* เทวดาบอก *เอาเล็บของเธอนั่นแหละจิกแน่นๆแล้วดึงมันจะขาดเอง* สมัยนั้นพวกหนุ่มรุ่นๆเขานิยมไว้เล็บยาวกัน เรียกว่าเป็นแฟชั่น อาตมาก็ไว้กับเขาคือเขาจะไว้เล็บข้างละสองนิ้ว นิ้วหัวแม่มือกับนิ้วก้อย อาตมาก็ทำตามที่เทวดาบอก พอรกขาดเลือดพุ่งเลย เด็กส่งเสียงร้องอุแว้ๆ ลั่นป่า เทวดาบอกอีกว่า *ไปเอาฝุ่นมาโรยตรงแผล* อาตมาก็กอบฝุ่นโรยลงไป ปรากฏว่าเลือดหยุดไหลแต่เด็กไม่หยุดร้อง เทวดาก็บอกอีกว่า *เอากระบอกไปตักน้ำมาหยอดปาก* พอดีมีกระบอกไม้ไผ่อันหนึ่งแขวนอยู่ที่กิ่งไทร ไม่ทราบเหมือนกันว่าใครนำไปแขวนไว้ อาจเป็นเทวดาก็ได้นะ” ท่านพูดยิ้มๆ คนฟังยิ้มตาม

“ข้างๆต้นไทรมีหนองน้ำอยู่แห่งหนึ่ง อาตมาจึงหยิบกระบอกเดินไปตักน้ำมาหยอดใส่ปากเด็ก เจ้าหนูหยุดร้องไห้เลย ดูดหยดน้ำจากนิ้วมืออาตมา เสียงดังจุ๊บๆ เป็นภาพที่ซึ้งใจอาตมามาจนทุกวันนี้ ได้เห็นสัญชาตญาณการดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของชีวิตก็ตอนที่เจ้าหนูดูดน้ำจากนิ้วมือนี่แหละ พอได้น้ำเจ้าหนูก็หยุดร้อง

เทวดาก็กระซิบข้างหูอีกว่า *ช่วยพี่สาวเธอด่วน ดูดปากเอาเลือดที่คั่งออก* อาตมาก็เอามือง้างปากพี่สาวดูดเลือดและเสมหะของพี่สาวแล้วบ้วนทิ้ง ไม่ได้นึกรังเกียจเพราะกลัวเขาจะตาย สักพักพี่

สาวก็ฟื้น ถามว่า *น้องเอ๊ย ลูกพี่ผู้หญิงหรือผู้ชาย* พอรู้ว่าได้ลูกชายเขาก็ดีใจ อาตมาก็เลยช่วยพากลับบ้านทั้งแม่ทั้งลูก ปัจจุบันนี้พี่สาวอายุเกือบๆหกสิบ ส่วนหลานชายที่อาตมาทำคลอดอายุเกือบสี่สิบแล้ว นี่แหละที่ทำให้อาตมาเห็นใจคนเป็นแม่ แล้วก็รักแม่มาตั้งแต่บัดนั้น" **เมื่อท่านเทศน์จบ หลายคนแอบเช็ดน้ำตารวมทั้งโยมมารดาของผู้เทศน์ด้วย**

๘๐

อำลาญาติโยม

เช้าตรู่ของวันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๒๑ ขณะที่ท่านพระครูกำหนดจิตออกจากผลสมาบัติ เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นใกล้หู ***"วันนี้ใช้หนี้นกกระสา"*** ท่านตอบในใจว่า *"รู้แล้ว เมื่อหกเดือนก่อนก็มาเตือนครั้งหนึ่งแล้ว"* และยังไม่ทันจะลืมตา เสียงเดิมบอกอีกว่า ***"ใช้หนี้เต่าด้วย"***

"ก็ใช้ไปแล้วไง ใช้ไปเมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๔ ทำไมถึงมาทวงอีก" ท่านยังจำได้แม้เหตุการณ์จะผ่านมาถึงเจ็ดปีเต็มๆ

"วันนั้นใช้แค่เงินต้น แต่วันนี้จะคิดดอกเบี้ย"

"เป็นอันว่า วันนี้ใช้สองงานเลย ก็ดีจะได้หมดหนี้หมดสิน" จากนั้นท่านจึงตั้งจิตแผ่เมตตาไปยังสรรพสัตว์และเจ้ากรรมนายเวร โดยเฉพาะนกกระสาฝูงนั้นกับเต่าอีกเจ็ดตัวที่รับจ้างเขาต้ม เสร็จกิจดังกล่าวจึงลงไปสรงน้ำ แปรงฟัน แล้วออกบิณฑบาตโปรดสัตว์ โดยมีนายสมชายหิ้วปิ่นโตเดินตามหลัง

"โยม อาตมาขอขอบใจที่ใส่บาตรให้ฉันมานาน วันนี้จะเป็นวันสุดท้าย เพราะเวลาเที่ยงสี่สิบห้า อาตมาจะได้รับอุบัติเหตุรถคว่ำคอหักตาย มาบิณฑบาตไม่ได้อีก ขอให้โยมจงมีความสุขความเจริญนะโยมนะ" ท่านจะพูดเช่นนี้กับผู้มาใส่บาตรทุกคน หลายคนเชื่อ

และรู้สึกเสียใจที่จะไม่ได้พบเห็นท่านอีก แต่บางคนก็คิดว่า “*หลวงพ่อวัดป่ามะม่วงท่าจะเพี้ยนเสียแล้ว มีอย่างที่ไหน มาบอกว่าจะตายวันนี้ ใครเล่าจะรู้วันตายของตัวเอง พิกลแท้ๆ*”

กลับจากบิณฑบาตโปรดสัตว์ ท่านฉันภัตตาหารแล้วจึงจดบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในตอนเช้า เสียงที่มาเตือนนั้นถูกท่านบันทึกไว้ทุกถ้อยคำ เสร็จแล้วจึงลงมารับแขกยังกุฏิชั้นล่าง ประโยคแรกที่พูดกับพวกเขาคือ

“ต่อไปนี้ญาติโยมต้องช่วยตัวเองแล้วนะ พระพุทธองค์ตรัสสอนว่า *อตฺตาหิ อตฺตโน นาโถ, โก หิ นาโถ ปโร สิยา - ตนแลเป็นที่พึ่งของตน ใครเล่าจักเป็นที่พึ่งแก่เราได้* อาตมาเองก็จะไปในวันนี้แล้ว”

“หลวงพ่อจะไปไหนคะ” สตรีผู้หนึ่งถาม

“*ไปตาย*” ท่านเจ้าของกุฏิตอบยิ้มๆ

“หลวงพ่อพูดอย่างนี้ลูกศิษย์ลูกหาใจฝ่อหมด อย่าพูดเล่นอย่างนั้นเลยครับผมขอร้อง” บุรุษผู้มาถึงเป็นคนแรกเข้าใจว่าท่านพูดเล่น

“อาตมาพูดจริงๆนะ เมื่อเช้ามืดเจ้ากรรมนายเวรเขามาทวงแล้ว อาตมาเคยหักคอนกกระสา แล้วก็รับจ้างเขาต้มเต่า วันนี้เที่ยงสี่สิบห้าต้องรถคว่ำคอหักตาย” คนฟังพากันตระหนก สตรีวัยกลางคนแนะนำว่า

“ถ้าอย่างนั้นหลวงพ่อก็อย่าออกไปไหนซิคะ อย่าไปขึ้นรถจะได้ไม่ต้องรถคว่ำ”

“ทำอย่างนั้นไม่ได้หรอกโยม นี่จะมาแนะนำให้อาตมาโกงเสียแล้ว โกงใครไม่โกง จะให้โกงกฎแห่งกรรม อาตมาทำไม่ได้หรอกโยม”

"แล้วหลวงพ่อไม่เสียใจ ไม่เสียดายชีวิตหรือครับ" บุรุษอีกผู้หนึ่งถาม

"เสียดายทำไมเล่าโยม คนที่เสียดายชีวิตแสดงว่าเขายังไม่เข้าใจคติแห่งความตาย **การตายก็เหมือนการย้ายบ้าน คนที่ทำกรรมดีไว้มากก็จะได้ย้ายไปอยู่บ้านที่ดีกว่าหลังเก่า คือสะดวกสบายกว่า แต่คนที่ทำชั่วอาจจะต้องย้ายไปอยู่บ้านในนรก** สำหรับอาตมาคงจะได้ไปอยู่บ้านที่ดีกว่าบ้านนี้ จะนอนตื่นสักเที่ยงวัน เพราะไม่ต้องลงรับแขก" คราวนี้คนฟังหัวเราะ

"แล้วกัน มาหัวเราะเยาะกันเสียแล้ว นี่อาตมาพูดจริง ๆ นะ บ้านนี้หาความสุขไม่ได้เลย ต้องทำงานหนักแสนหนักจนแทบไม่มีเวลากินเวลานอน"

"หนูไม่เคยเห็นใครเป็นแบบหลวงพ่อเลยค่ะ" หญิงสาวอายุน้อยที่สุดพูด "ขนาดรู้ว่าจะต้องตายแทนที่จะเศร้าโศกเสียใจกลับทำหน้าที่ได้ตามปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น"

"นี่ พูดอย่างนี้แสดงว่ายังไม่เข้าใจ อุตส่าห์เปรียบเทียบให้ฟังก็แล้ว เอาอย่างนี้นะ สมมุติว่าหลวงพ่อเป็นข้าราชการชั้นโท แล้วอีกสองสามชั่วโมงข้างหน้าเขาจะเลื่อนให้เป็นชั้นเอก หลวงพ่อต้องมานั่งเศร้าโศกเสียใจหรือเปล่า หนูตอบมาซิ"

"หลวงพ่อจะแน่ใจได้อย่างไรล่ะคะ เขาอาจจะลดลงไปเป็นชั้นตรีก็ได้" หญิงสาวยังคลางแคลง

"ไม่ต้องห่วงหรอกหนู หลวงพ่อรับรองว่าจะไม่เป็นอย่างที่หนูคิด ถ้าหนูอยากรู้จริง ๆ ก็ต้องมาเข้ากรรมฐาน ปฏิบัติอย่างเคร่งครัด เมื่อใดเกิดปัญญารู้แจ้งเห็นจริง เมื่อนั้นความลังเลสงสัยก็จะหมดไป"

"ก็หลวงพ่อจะไปแล้วใครจะมาสอนหนูล่ะคะ หลวงพ่อมีตัว

แทนที่สามารถทำหน้าที่แทนหลวงพ่อได้ทุกอย่างหรือเปล่าคะ”

“ไม่มีหรอกหนู ถ้าจะให้หาแบบนั้นหาไม่ได้แน่ เพราะไม่มีใครจะเหมือนกันไปหมดทุกอย่าง แม้แต่ฝาแฝดที่หน้าตาเหมือนกัน จิตใจยังต่างกัน”

“ถ้าเป็นอย่างนั้น คงไม่มีใครมาวัดนี้อีก ที่เขามาก็เพราะศรัทธาในหลวงพ่อ ไม่มีหลวงพ่อเสียแล้ว หนูเองก็คงไม่มา หนูพูดจริงๆนะคะ”

“*หนูอย่าไปยึดที่ตัวบุคคลซิจ๊ะ การเข้าวัดก็เพื่อมาแสวงหาธรรมะ แต่บางคนเข้าวัดเพราะไปชอบสมภาร ยิ่งสมภารหนุ่มๆ โอ้โฮ สาวแก่แม่หม้ายติดกันเกรียวเลย แบบนี้รับรองไม่ได้บุญ* เอาละ ถึงแม้จะไม่มีอาตมาอยู่ในวัดนี้อีกต่อไป ญาติโยมก็ควรจะมาเข้ากรรมฐาน หอประชุมมีพร้อมแล้ว คนสอนก็มีแล้วคือพระบัวเฮียว แล้วท่านก็สามารถเข้าผลสมาบัติได้ ซึ่งแปลว่าท่านมีคุณธรรมสูงพอที่จะสอนคนอื่นๆ” ท่านแจ้งให้ญาติโยมทราบเกี่ยวกับพระบัวเฮียว

“แสดงว่าท่านเป็นพระอริยบุคคลใช่ไหมครับหลวงพ่อ เพราะผู้ที่จะเข้าผลสมาบัติได้จะต้องเป็นพระอริยบุคคล ผมว่าอย่างน้อยๆท่านต้องเป็นพระโสดาบันใช่ไหมครับ” ชายหนุ่มถาม

“ก็คงจะเป็นอย่างนั้น”

“ถ้าเช่นนั้นผมจะมาเรียนกรรมฐานกับท่าน ผมแสวงหาพระอริยบุคคลมานานแล้ว ขอกราบเรียนตามตรงว่าผมเริ่มจะเบื่อพระ เพราะเจอแต่ประเภทที่สอนเก่ง แต่ปฏิบัติไม่ได้ อย่างเช่นพระรูปหนึ่งซึ่งผมเคยศรัทธาท่านมาก หากเอ่ยชื่อ ผมว่าใครๆก็ต้องรู้จัก ท่านสอนเก่ง สอนออกวิทยุกระจายเสียงทุกวัน แต่เบื้องหลังชั่วร้ายอย่าบอกใคร เปรอะไปหมดทั้งเรื่องเหล้าเรื่องผู้หญิง เห็นว่า

ท่านมีเงินเป็นร้อยๆล้าน แต่ผมเชื่อว่าเงินช่วยให้ท่านพ้นจากขุมนรกไม่ได้แน่ นับวันพระประเภทนี้จะมีมากขึ้นนะครับ” แม้จะรู้ว่าบุรุษนั้นพูดความจริง หากท่านพระครูก็จำต้องวางอุเบกขา ท่านพูดตัดบทว่า

“กรรมของเขาน่ะโยม อย่าไปสนใจเรื่องของคนอื่นเลย พระพุทธเจ้าสอนสติปัฏฐาน ๔ ให้พิจารณากาย เวทนา จิต ธรรม ซึ่งล้วนแต่อยู่ในตัวเราทั้งสิ้น อย่าเอาเรื่องนอกตัวเข้ามา แค่แบกขันธ์ ๕ ของตัวเองก็ทุกข์พอแล้ว อย่าเอาขันธ์ ๕ ของคนอื่นมาแบกอีกเลย ห้าขันธ์หนักพอแล้ว อย่าไปเอาสิบขันธ์เลย” ท่านเปรียบเทียบแบบตลก ยังผลให้คนฟังอมยิ้ม

“วันนี้หลวงพ่อจะไปไหนหรือคะ” สตรีวัยกลางคนถามขึ้น

“ไปบรรยายธรรมที่ **วัดกวิศราราม จังหวัดลพบุรี** เขาจะส่งรถมารับ” ท่านพระครูตอบ นายสมชายไม่ได้ทำกรรมมากับท่านจึงไม่ต้องไปร่วมชะตากรรมในครั้งนี้

เวลาสิบเอ็ดนาฬิกา อาจารย์นายแพทย์สิงห์พล แห่งโรงพยาบาลศิริราช พาครอบครัวมาถวายภัตตาหารเพลแด่พระภิกษุสามเณรวัดป่ามะม่วง เขามิได้มานิมนต์ไว้ล่วงหน้า ด้วยต้องการจะให้เป็น *สังฆทาน* อย่างสมบูรณ์แบบ

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงฉันภัตตาหารได้มากกว่าทุกครั้ง ยังผลให้ญาติโยมปลาบปลื้มใจ เพราะปรากฏการณ์เช่นนี้ไม่เคยมีมาก่อน ฉันเสร็จ ท่านถือโอกาสแสดงพระธรรมเทศนา เพราะต้องการสงเคราะห์ญาติโยมเป็นครั้งสุดท้าย โยมผู้หญิงคนหนึ่งแอบนินทาท่านว่า

“แหม หลวงพ่อท่านไม่ยอมหายใจทิ้งเลยนะ ทุกเวลานาทีของท่านช่างมีค่าเสียจริง” แม้จะกระซิบเบาๆหากผู้ถูกนินทาก็ได้

ยิน ท่านพูดขึ้นลอยๆว่า

"*คนที่หายใจทิ้งเป็นคนไม่มีประโยชน์ ไม่สมควรจะมีชีวิตอยู่ เปลืองออกซิเจนเปล่าๆ*" คนฟังพากันยิ้มทั้งที่ในอกสุดแสนเศร้า ด้วยรู้ว่าอีกไม่กี่นาทีข้างหน้าพวกเขาจะต้องสูญเสียปูชนียบุคคล เป็นการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ที่สุด

แม้จะเป็นการเทศน์ครั้งสุดท้าย หากคนฟังก็มิได้ตั้งใจฟังเท่าที่ควร ด้วยมัวกังวลกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น เทศน์จบ ท่านพระครูบอกญาติโยมว่า "เดี๋ยวอาตมาจะต้องไปบรรยายธรรมที่วัดกวิศ แต่จะไปไม่ถึงเพราะจะเกิดอุบัติเหตุรถชนคอหักตายเวลาเที่ยงสี่สิบห้า อาตมาตั้งใจจะออกจากวัดเที่ยงครึ่ง จะได้ไม่ต้องไปตายไกลวัด เขาจะได้เอาศพกลับได้สะดวก" ท่านพูดด้วยสีหน้าท่าทางปกติ

"อยากรู้ไหมว่า ทำไมอาตมาถึงต้องตายในวันนี้" ท่านถาม ไม่มีผู้ใดให้คำตอบ ด้วยต่างก็ทำใจไม่ได้ ทั้งสงสารทั้งเสียดายปูชนียบุคคลเช่นท่าน

"เอาละ ไม่อยากรู้ก็ไม่เป็นไร แต่อาตมาอยากเล่า ญาติโยมจะได้เก็บไปคิดเป็นการบ้าน จะได้เชื่อว่าเวรกรรมนั้นมีจริง" เห็นคนฟังหน้าตาเศร้าสร้อย ท่านจึงพูดขึ้นว่า

"*ญาติโยมที่รักทั้งหลาย คนที่กำลังจะตายคืออาตมานะ ไม่ใช่ญาติโยม ทำไมต้องทำหน้าหมดอาลัยตายอยากกันอย่างนั้น*" สตรีวัยกลางคนถึงกับปล่อยโฮ พูดละล่ำละลักว่า

"ถ้าอีฉันตายแทนหลวงพ่อได้ อีฉันยอมตายจริงๆ ชีวิตอีฉันหาประโยชน์ไม่ได้ อยู่ไปก็เปลืองออกซิเจนอย่างหลวงพ่อว่า" ท่านพระครูยิ้ม เพราะขำในถ้อยคำของหล่อน คนอื่นๆก็ทำหน้าปั้นยาก จะยิ้มก็ไม่ใช่ ร้องไห้ก็ไม่เชิง

"เอาละๆขอบใจที่จะตายแทนอาตมา แม้ว่าจะเป็นไปไม่ได้

ทำกรรมแทนกันไม่ได้หรอกโยม ที่อาตมาต้องตายในวันนี้ก็เพราะ **กรรมที่เคยหักคอนกกับรับจ้างต้มเต่า** ตอนยิงนกนั่นอยู่มัธยมสาม อยู่กับยาย เวลาไปโรงเรียนก็ไม่เข้าเรียน แต่หนีครูไปเที่ยวยิงนกตกปลา แอบขโมยปืนแก๊ปของตาไป แล้วอาตมาก็มีความสามารถในการก่อกรรมทำเข็ญมาก เรียกว่าทำบาปขึ้น ยิงปืนแม่นเปรี้ยงเดียวนกกระสาร่วงลงมาเป็นร้อยเลย ใครอยากรู้เทคนิคการยิงก็มาถามได้ เดี๋ยวอาตมาตายแล้วจะไม่มีใครบอก" ท่านพูดยิ้มๆ ทว่าคนฟังกลับยิ้มไม่ออก!

"ไม่มีใครถามหรือ งั้นอาตมาก็จะไม่บอก ให้วิชานี้มันตายตามอาตมาไปก็แล้วกัน" ท่านพูดเล่นเพราะหากมีผู้ถามขึ้นมาจริงๆ ท่านก็จะไม่บอก เพราะสมณะย่อมไม่แนะนำบุคคลไปในทางชั่ว

"ก็รวบรัดตัดใจความได้ว่าอาตมาเป็นแชมป์ยิงปืน แล้วอยู่มาวันหนึ่งก็หนีไปยิงนกอีก พอลั่นไกเปรี้ยงนกก็ร่วงลงมาทั้งฝูง แต่มีตัวหนึ่งมันไม่ยอมตาย แค่ปีกหักบินไม่ได้ ความรักชีวิตทำให้มันวิ่งหนี อาตมาก็วิ่งตาม พอจับตัวได้มันก็จิกมืออาตมาเลือดพุ่งเลย ด้วยความโกรธ อาตมาหักคอมันทันที แถมถลกหนังหัวมันอีกด้วย ตอนนั้นเป็นคนจิตใจเหี้ยมโหดมาก เสร็จแล้วก็โยนทิ้ง มันยังดิ้นกระแด่วๆ และคงจะอาฆาตพยาบาทอาตมากระทั่งมันสิ้นใจ

ส่วนเรื่องต้มเต่านั้น ทำตอนอยู่มัธยมหนึ่ง แล้วก็ใช้หนี้ไปแล้วเมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๔ แต่เจ้ากรรมนายเวรเขาบอกตอนนั้นมันแค่เงินต้น วันนี้เขาจะคิดดอกเบี้ย แหม ขนาดใช้หนี้กรรมก็ยังต้องใช้ทั้งต้นทั้งดอกนะโยมนะ" ท่านหันไปพยักพเยิดกับโยมคนหนึ่ง แล้วเล่าต่อ "เรื่องมีอยู่ว่า พวกขี้เมาเขาเกิดอยากจะกินเต่าแกล้มเหล้า ก็ไปซื้อเต่าเล็กๆมาเจ็ดตัว แล้วจ้างอาตมาต้ม ให้ค่าจ้างหนึ่งบาท"

"บาทเดียวเองหรือคะหลวงพ่อ" สตรีผู้หนึ่งถาม

"บาทเดียวน่ะมากแล้วนะโยม สมัยนั้นก๋วยเตี๋ยวชามละสามสตางค์ เงินหนึ่งบาทซื้อก๋วยเตี๋ยวกินได้หนึ่งเดือนกับสามวัน อาตมาเอาเงินเขามา แล้วก็จัดการก่อไฟ เอาหม้อดินใบใหญ่ใส่น้ำขึ้นตั้งบนเตา พอน้ำเดือดก็เทเต่าเจ็ดตัวลงไป เต่ามันก็ดิ้นใหญ่ คงจะสามัคคีกันดิ้น เพราะหม้อแตกเลย พอหม้อดินแตก มันก็พากันตะเกียกตะกายหนีเอาตัวรอดเข้ากอไผ่ไป โยมเชื่อไหม น้ำตามันไหลพรากๆ แล้วมันก็ใช้สองขาหน้าปาดน้ำตา ที่โบราณเขาเปรียบเทียบว่า *ร้องไห้น้ำตาเป็นเผาเต่า* อาตมาก็เพิ่งประจักษ์ตอนนั้นแหละ เห็นแล้วรู้สึกทุเรศนัยน์ตา เลยปล่อยให้มันหนีไป พวกขี้เหล้าเขาก็โกรธ จะเอาค่าจ้างคืน อาตมาก็ไม่ยอมคืนให้ เลยไปลักปลาเค็มป้ามาปิ้งให้เขากินแทนเต่า โดนป้าด่าแหลกเลย นี่แหละกรรมที่อาตมาทำไว้ในวัยเด็ก แล้วก็กำลังจะไปใช้หนี้อีกไม่กี่นาทีข้างหน้า" ขณะนั้นเวลาเที่ยงครึ่ง รถที่ทางวัดกวิศรารามส่งมารับนั้นรออยู่แล้ว

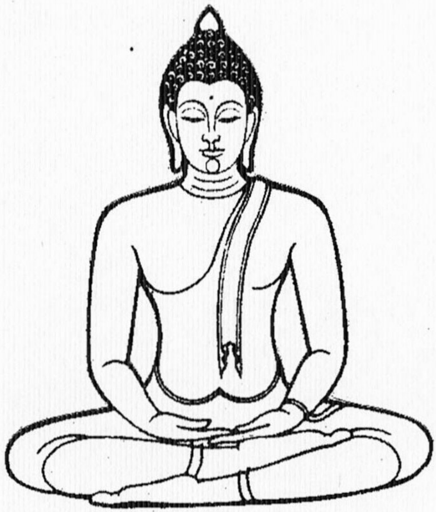
"เอาละ อาตมาเห็นจะต้องลา ขอให้ญาติโยมจงหมั่นเจริญกรรมฐาน ถ้าใครคิดถึงอาตมา ก็ให้ปฏิบัติมากๆ เอาละ ขอให้โชคดีมีความสุขทุกๆคนนะโยมนะ"

รถที่มารับท่านพระครูเป็นรถสองแถวเก่าๆ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงนั่งหน้าคู่กับคนขับ ส่วนอุบาสกในชุดนุ่งขาวห่มขาวที่มาด้วย ได้ย้ายมานั่งข้างหลัง รถแล่นออกจากวัดตรงไปยังถนนสายเอเซีย เมื่อถึงทางแยกเข้าจังหวัดลพบุรี คนขับจึงชิดขวาเตรียมตัวเลี้ยว ถนนฝั่งตรงข้ามมีรถวิ่งมาหลายคัน จึงต้องหยุดรอจังหวะที่จะเลี้ยว

ขณะนั้นรถทัวร์ของบริษัททันจิต วิ่งแซงรถคันอื่นมาด้วย

ความเร็วสูงถึง ๑๓๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง คนขับมองไม่เห็นรถสองแถวที่เปิดไฟเลี้ยวขวาอยู่ข้างหน้า จึงชนโครมเสียงดังก้องราวกับฟ้าถล่ม *ร่างของภิกษุวัยห้าสิบเศษ กระเด็นออกจากตัวรถในลักษณะถลาร่อนดุจเดียวกับนกที่ถูกยิง ร่างของท่านลอยละลิ่วไปตกลงบน พื้นถนน ห่างจากตัวรถถึงยี่สิบวา คอหักพับลงมาถึงราวนม หนังศีรษะเปิดตั้งแต่หน้าผากถึงท้ายทอย* **ท่านพระครูเจริญได้ชดใช้กรรมของท่านอย่างกล้าหาญที่สุด เมื่อเวลาสิบสองนาฬิกาสี่สิบห้านาที ของวันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๒๑**

(โปรดติดตามตอนต่อไปใน “วัฏจักรชีวิต”)

ภาคผนวก

วิธีปฏิบัติธรรม

ตามแนวทางของ

พระธรรมสิงหบุราจารย์

วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี

ก. ประวัติความเป็นมา

พระธรรมสิงหบุราจารย์ (จรัญ จิตธมฺโม) มีนามเดิมว่า **จรัญ จรรยารักษ์** เกิดที่ตำบลม่วงหมู่ อำเภอเมือง จังหวัดสิงห์บุรี เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๗๑ ตรงกับรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๗ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ อุปสมบทเป็นพระภิกษุในพระบวรพุทธศาสนา เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๙๑ ณ วัดพรหมบุรี อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ตำแหน่งและสมณศักดิ์ที่ได้รับมีดังนี้

๑. รักษาการเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน ตำบลพรหม อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐

๒. ได้รับสมณศักดิ์ที่พระครูปลัดจรัญ จิตธมฺโม ฐานานุกรมของท่านเจ้าคุณสุนทรธรรมประพุทธ เจ้าคณะจังหวัดร้อยเอ็ด (แต่มาประจำอยู่สำนักวัดอัมพวัน) เมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๑

๓. ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระครูสัญญาบัตร **พระครูภาวนาวิสุทธิ์** เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๑

๔. ได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าคณะอำเภอพรหมบุรี เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘

๕. ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นสามัญที่ **พระภาวนาวิสุทธิคุณ** เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๑

๖. ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ เป็นที่ **พระราชสุทธิญาณมงคล** เมื่อ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๕

๗. ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ เป็นที่ **พระเทพสิงหบุราจารย์** เมื่อ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

๘. ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ เป็นที่ **พระธรรมสิงหบุราจารย์** เมื่อ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

ข. ประสบการณ์ด้านธรรมปฏิบัติ

พระคุณท่านมีประสบการณ์ด้านการปฏิบัติมาก ทั้งทางสมถกรรมฐาน และ วิปัสสนากรรมฐาน ดังที่ท่านได้กล่าวกับพระภิกษุวัดอัมพวัน ในคราวสอนวิธีสอบอารมณ์ว่า *ผมเจริญกรรมฐานมา ๓๕ ปี เจริญอานาปานสติ ๒๐ ปีเศษ เจริญมโนมยิทธิมา ๑๐ ปีเศษ เพ่งกสิณได้ ธรรมกายได้ ดังนี้เป็นต้น มันต้องทำได้ ถ้าไม่ได้จะสอนเขาอย่างไร*

พระคุณท่านได้ธุดงค์ไปตามที่ต่างๆ เพื่อแสวงหาความรู้และประสบการณ์ด้านธรรมปฏิบัติ ได้ฝากตัวเป็นศิษย์เรียนวิชากับพระอาจารย์หลายท่าน อาทิ เรียนวิชากรรมฐานกับ พระครูนิวาสธรรมขันธ์ (หลวงพ่อเดิม) วัดหนองโพ อำเภอตาคลี จังหวัดนครสวรรค์ กับ หลวงพ่อลี วัดอโศการาม จังหวัดสมุทรปราการ และ ท่านเจ้าคุณอริยคุณาธร จังหวัดขอนแก่น เรียนสมถกรรมฐานกับพระภาวนาโกศลเถร (สด จันทสโร) ที่วัดปากน้ำ อำเภอ

ภาษีเจริญ จังหวัดธนบุรี เรียนและปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน กับเจ้าคุณอาจารย์ พระราชสิทธิมุนี (โชดก ญาณสิทฺธิ) วัดมหาธาตุ จังหวัดพระนคร พ.ศ. ๒๔๙๓ และใน พ.ศ. ๒๔๙๘ ได้เรียนพระอภิธรรมกับ อาจารย์ เตชิน (ชาวพม่า) ที่วัดระฆัง จังหวัดธนบุรี

ค. เรียนสติปัฏฐาน ๔ จากหลวงพ่อในป่า

เมื่ออายุ ๔๕ ปี พระคุณท่านได้ธุดงค์ไปในป่าดงพระยาเย็นเพื่อเรียนวิชากับ **หลวงพ่อในป่า** ดงพระยาเย็นเป็นป่าดงดิบอยู่ในอาณาบริเวณเขาใหญ่ ซึ่งกินเนื้อที่ ๔ จังหวัด คือ สระบุรี ปราจีนบุรี นครนายก และนครราชสีมา ตอนบวชใหม่ๆพระคุณท่านเคยพบหลวงพ่อองค์นี้มาครั้งหนึ่งแล้วที่จังหวัดขอนแก่น และได้ขอเรียนวิชาจากท่าน หลวงพ่อในป่ายังไม่สอนวิชา บอกว่าอายุ ๔๕ ค่อยมาเรียน ไม่มีผู้ใดทราบว่าหลวงพ่อองค์นี้ท่านเป็นใคร ชื่อเรียงเสียงใด เนื่องจากท่านไม่ยอมเปิดเผยตัวเอง แม้พระคุณท่านเองก็ไม่ทราบ หลวงพ่อในป่าพูดกับท่านว่า วิชาความรู้ที่พระคุณท่านเรียนมาก่อนหน้านี้ เป็นต้นว่า **มโนมยิทธิ ก็เป็นของดี แต่ว่ามันดับทุกข์ไม่ได้ ไม่ช่วยให้เข้าถึงความดับทุกข์** แล้วท่านจึงสอน **วิธีเจริญสติปัฏฐาน ๔** ให้พระคุณท่านเรียนและปฏิบัติอยู่กับท่านตั้งแต่ ๔ ทุ่มถึงตี ๕ รายละเอียดที่หลวงพ่อในป่าสอน ซึ่งพระคุณท่านได้เล่าไว้สรุปใจความได้ดังนี้

ลำดับแรก ท่านให้ยืนอยู่กับที่ เอามือไขว้หลัง มือขวาจับมือซ้าย น้ำหนักมือทั้งสองจะถ่วงที่กระเบนเหน็บ ให้ยืนอย่างนี้ ๑ ชั่วโมง แล้วจึงสอนให้พิจารณา *เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ตโจ ทันตา นขา โลมา เกสา* (คือ *ตจปัญจกกรรมฐาน* แบบอนุโลมและแบบปฏิโลมนั่นเอง) ให้สำรวมจิตตั้งสติตั้งแต่ปลายผมลงมาถึงปลายเท้า ตั้งแต่ปลายเท้าขึ้นไปถึงปลายผม (ตรงกับข้อความในพระสูตร

ซึ่งปรากฏในพระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๐ หน้า ๒๑๘ ว่า *ตั้งแต่พื้นเท้าขึ้นไป แต่ปลายผมลงมา มีหนังเป็นที่สุดรอบ)* พระคุณท่านยืนอยู่ได้ ๔๐ นาที ก็ขาสั่นเพราะไม่เคยยืนนานๆ หลวงพ่อในป่าท่านก็ให้พิจารณา*ยืนมีสติ* โดยตั้งสติสำรวจ จากศีรษะลงไปปลายเท้า นับ ๑ จากปลายเท้าขึ้นไปบนศีรษะ นับ ๒ จากศีรษะลงมาปลายเท้า นับ ๓ จากปลายเท้าขึ้นไปศีรษะ นับ ๔ และจากศีรษะลงมาปลายเท้า นับ ๕ **เมื่อท่านยืนครบ ๑ ชั่วโมง จึงเข้าใจว่า ยืนมีสติ เป็นอย่างไร และเข้าใจกายานุปัสสนาสติปัฏฐาน อันเป็นสติปัฏฐานข้อที่ ๑ ใน ๔ ข้อ**

ลำดับที่ ๒ ท่านให้*เดินมีสติ* เยื้องเท้า ก้าวเท้ามีสติครบแล้วให้เอาสมาธิที่พระคุณท่านเคยได้ในสมัยที่เจริญสมถกรรมฐานนั้นมาเป็นบาทฐานขึ้นสู่วิปัสสนา พิจารณา*รูป นาม ขันธ์ ๕* กำหนดรู้อารมณ์ของจิต รู้อายตนะ ฯลฯ ครบตามหลักการของการเจริญสติปัฏฐาน ๔ ทุกประการ

พระคุณท่านเรียนสติปัฏฐาน ๔ อยู่กับหลวงพ่อในป่าเป็นเวลาสองเดือนเต็ม จนเกิดความรู้ความเข้าใจแจ่มแจ้งด้วยตนเองแล้ว จึงได้ตระหนักว่า ที่พระพุทธองค์ตรัสสรรเสริญสติปัฏฐาน ๔ ว่าเป็นทางสายเอก เพื่อความบริสุทธิ์หมดจดของสัตว์ทั้งหลายนั้นเป็นความจริงทุกประการ และด้วยจิตที่เปี่ยมล้นด้วยเมตตาปรารถนาจะช่วยดับร้อนผ่อนทุกข์ให้กับเพื่อนมนุษย์ พระคุณท่านจึงได้ทำวัดอัมพวันให้เป็นสำนักปฏิบัติธรรมนับตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา

ด้วยเหตุนี้ กิตติศัพท์ของพระคุณท่านจึงขจรขจายไปทั่วทุกสารทิศ วัดอัมพวันได้กลายเป็นสำนักปฏิบัติธรรมที่มีชื่อเสียงโด่งดังมาจนถึงปัจจุบัน

ง. แนวทางในการสอนสติปัฏฐาน ๔

พระคุณท่านมีความสามารถเป็นเยี่ยมในด้านการสอน กล่าวคือมีกลวิธีในการอธิบายสิ่งที่เข้าใจยาก ให้กลายเป็นสิ่งที่เข้าใจง่าย และยังสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อีกด้วย

วิธีการสอนของพระคุณท่าน แบ่งออกเป็น ๔ ขั้นตอนกว้างๆ ตามแนวสติปัฏฐาน ๔ ดังนี้

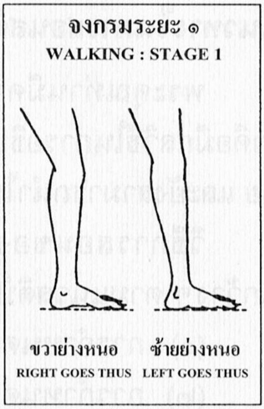
(๑) การกำหนดกาย (กายานุปัสสนา สติปัฏฐาน)
(๒) การกำหนดเวทนา (เวทนานุปัสสนา สติปัฏฐาน)
(๓) การกำหนดจิต (จิตตานุปัสสนา สติปัฏฐาน)
(๔) การกำหนดธรรม (ธัมมานุปัสสนา สติปัฏฐาน)

ขั้นตอนทั้ง ๔ มีวิธีการปฏิบัติดังต่อไปนี้

๑. **การกำหนดกาย** คือการกำหนดอิริยาบถ ๔ ได้แก่ ยืน เดิน นั่ง นอน ดังนี้

๑.๑ *การยืน* วิธีปฏิบัติ ให้ยืนตรง ยกมือไขว้หลัง มือขวาจับมือซ้ายวางไว้ตรงกระเบนเหน็บ หน้าตรง หลับตา สติจับอยู่ที่ศีรษะ กำหนดว่า *ยืนหนอ* ๕ ครั้ง แต่ละครั้งแบ่งเป็นสองช่วง ช่วงแรกคำว่า *ยืน* ให้จิตจับอยู่ที่ศีรษะแล้วเลื่อนลงมาหยุดที่สะดือ เมื่อว่า *หนอ* ให้กำหนดจิตจากสะดือลงไปปลายเท้า แล้วกำหนดจากปลายเท้าขึ้นมาที่สะดือ จากสะดือขึ้นไปบนศีรษะ กลับไปกลับมาจนครบ ๕ ครั้ง ขณะนั้นให้สติอยู่ในกาย อย่าให้ออกไปนอกกาย เสร็จแล้วลืมตา ทอดสายตาไปข้างหน้าประมาณ ๑ วา สติจับอยู่ที่เท้าเตรียมพร้อมที่จะเดิน

๑.๒ *การเดินจงกรม* เมื่อกำหนด *ยืนหนอ* ๕ ครั้งแล้วจึงตั้งต้นเดินจงกรม หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า *เดินสมาธิ* การเดินจงกรมมี ๖ ระยะ คือ

๑.๒.๑ *ระยะที่ ๑* กำหนดว่า *ขวา-ย่าง-หนอ ซ้าย-ย่าง-หนอ* โดยปฏิบัติดังนี้ ยกส้นเท้าขวาขึ้นให้สูงจากพื้นประมาณ ๒ นิ้ว พร้อมกับกำหนดว่า *ขวา* เลื่อนเท้าไปข้างหน้าประมาณ ๑ คืบเป็นอย่างมากพร้อมกับกำหนดว่า *ย่าง* เมื่อกำหนดว่า *หนอ* ให้ค่อยๆวางเท้าลงให้ถึงพื้นโดยปลายเท้าและส้นเท้าวางพร้อมกัน สติระลึกรู้พร้อมกับเท้าที่ลงสัมผัสพื้น จากนั้นสำรวมจิตไว้ที่เท้าซ้ายแล้วกำหนดว่า *ซ้าย-ย่าง-หนอ* สลับกันเช่นนี้เรื่อยไป

เมื่อเดินสุดทางแล้ว กำหนด *ยืนหนอ* ๕ ครั้ง ดังที่ได้อธิบายมาแล้ว จากนั้นกำหนดกลับโดยกำหนด *กลับ-หนอ* ๘ ครั้ง เมื่อกำหนดครั้งที่ ๑ ให้ยกปลายเท้าขวา ส้นเท้าติดพื้น หมุนส้นเท้าไปทางขวา ๔๕ องศา พร้อมกำหนดว่า *กลับ* แล้ววางปลายเท้าลงกับพื้นพร้อมกับกำหนดว่า *หนอ* ครั้งที่ ๒ เคลื่อนเท้าซ้ายมาชิดเท้าขวาพร้อมกับกำหนดว่า *กลับ* แล้วค่อยๆวางเท้าซ้าย

ลงพร้อมกับกำหนดว่า *หนอ* ครั้งที่ ๓ ครั้งที่ ๕ และครั้งที่ ๗ ทำเหมือนครั้งที่ ๑ ส่วนครั้งที่ ๔ ครั้งที่ ๖ และครั้งที่ ๘ ทำเหมือนครั้งที่ ๒ จะได้ ๑๘๐ องศา ซึ่งอยู่ในท่ากลับหลังหันพอดี จากนั้นหลับตา กำหนด *ยืน-หนอ* ๕ ครั้ง แล้วจึงเดินต่อไปจนหมดเวลาที่กำหนด

๑.๒.๒ *ระยะที่* ๒ กำหนดว่า *ยก-หนอ, เหยียบ-หนอ* วิธีปฏิบัติคือ ค่อยๆยกเท้าขวาขึ้นให้สูงจากพื้นประมาณ ๓ นิ้ว ขณะยกกำหนดว่า *ยก* เมื่อยกแล้วจึงกำหนดว่า *หนอ* แล้วเลื่อนเท้าไปข้างหน้าช้าๆห่างจากเท้าซ้ายไม่เกิน ๑ คืบ ค่อยๆวางเท้าลง ขณะที่เท้าเหยียบพื้นกำหนดว่า *เหยียบ* เมื่อเหยียบเรียบร้อยแล้วจึงกำหนดว่า *หนอ* เท้าซ้ายก็ทำแบบเดียวกัน เมื่อสุดทางกำหนด *ยืนหนอ* ๕ ครั้ง และ *กลับ-หนอ* ๘ ครั้ง ปฏิบัติดังที่กล่าวมาข้างต้น

จงกรมระยะ ๒
WALKING : STAGE 2

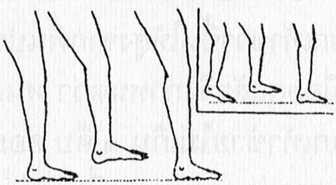

ยกหนอ **LIFTING** **เหยียบหนอ** **TREADING**

๑.๒.๓ *ระยะที่* ๓ กำหนดว่า *ยกหนอ, ย่าง-หนอ, เหยียบ-หนอ* ขณะกำหนด *ยก* เท้าขวายกสูงจากพื้นประมาณ ๓ นิ้ว ยกเรียบร้อยแล้วจึงกำหนดว่า *หนอ* ขณะกำหนด *ย่าง* ให้เลื่อน

เท้าขวาออกไปข้างหน้า ห่างจากเท้าซ้าย ๑ คืบเป็นอย่างมาก แล้วกำหนดว่า *หนอ* ขณะกำหนดว่า *เหยียบ* ให้เหยียบลงพื้น แล้วจึงกำหนด *หนอ* เท้าซ้ายปฏิบัติแบบเดียวกัน

จงกรมระยะ ๓
WALKING : STAGE 3

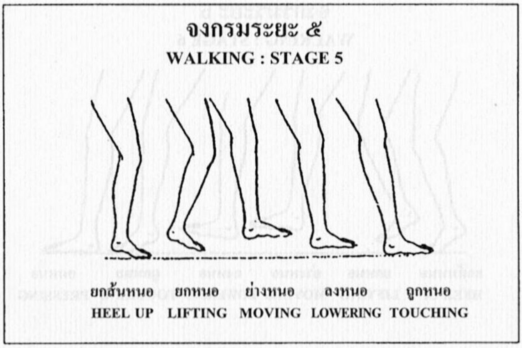

๑.๒.๔ *ระยะที่ ๔* กำหนดว่า *ยกส้นหนอ, ยกหนอ, ย่างหนอ, เหยียบหนอ* ขณะกำหนด *ยกส้น* ให้ยกส้นเท้าขึ้นให้พร้อมและพอดีกับที่กำหนด เมื่อยกส้นขึ้นเรียบร้อยแล้วจึงกำหนด *หนอ* ส่วน *ยกหนอ, ย่างหนอ, เหยียบหนอ* ปฏิบัติเหมือนระยะที่ ๓

จงกรมระยะ ๔
WALKING : STAGE 4

๑.๒.๕ ระยะที่ ๕ กำหนดว่า *ยกส้นหนอ, ยกหนอ, ย่างหนอ, ลงหนอ, ถูกหนอ* ปฏิบัติเช่นเดียวกับระยะที่ ๔ แต่เพิ่ม *ลงหนอ* ขณะกำหนด *ลงหนอ* ให้ลดเท้าลงมาสองนิ้ว เท้าก็จะสูงจากพื้นหนึ่งนิ้ว เมื่อกำหนด *ถูกหนอ* ปฏิบัติเช่นเดียวกับที่กำหนดว่า *เหยียบหนอ* ในระยะที่ ๔

๑.๒.๖ ระยะที่ ๖ กำหนดว่า *ยกส้นหนอ, ยกหนอ, ย่างหนอ, ลงหนอ, ถูกหนอ, กดหนอ* ปฏิบัติเหมือนระยะที่ ๕ แต่เพิ่ม *กดหนอ* ขณะกำหนด *ถูก* ใช้ปลายเท้าแตะพื้นเบาๆ ส้นเท้ายังไม่ถูกพื้น เมื่อปลายเท้าถูกพื้นแล้วจึงลงคำว่า *หนอ* ขณะกำหนดว่า *กด* ใช้ส้นเท้ากดพื้นเบาๆ เมื่อกดเรียบร้อยแล้วจึงลงคำว่า *หนอ*

ในการเดินจงกรมนั้น ให้กำหนดรู้เฉพาะอิริยาบถเดินแต่อย่างเดียว การเคลื่อนไหวส่วนอื่นของร่างกายจึงไม่ควรมี การเดินให้เดินช้าๆเพื่อกำหนดได้ทัน เมื่อเดินจนสุดระยะทางที่กำหนด ให้หยุด แล้วจึงกำหนด *ยืนหนอ* ๕ ครั้ง และ *กลับหนอ* ๘ ครั้ง

อานิสงส์ในการเดินจงกรมมีดังนี้

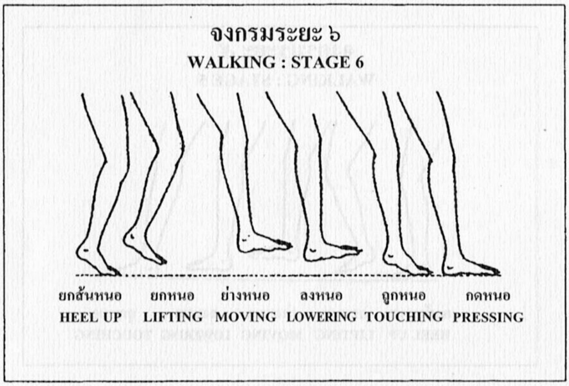
(๑) อดทนต่อการเดินทางไกล

(๒) อดทนต่อความเพียร

(๓) มีอาพาธน้อย

(๔) อาหารที่กิน ดื่ม เคี้ยว ลิ้มรสแล้วย่อมย่อยไปด้วยดี

(๕) สมาธิที่ได้ในขณะจงกรมย่อมตั้งอยู่นาน

๑.๓ *การนั่งสมาธิ* เมื่อเดินจงกรมได้ประมาณ ๓๐ นาที หรือได้เวลาที่ตั้งใจไว้แล้ว ให้หยุดเดิน กำหนด *ยืนหนอ* ๕ ครั้ง แล้วจึงกำหนดในการนั่งให้มีสติติดต่อกัน การนั่งให้กำหนดการย่อตัวลงไปเป็นระยะๆช้าๆเพื่อให้กำหนดได้ทัน ขณะย่อตัวลงให้กำหนดคำว่า ลง ขณะหยุดพึงกำหนดให้พร้อมกับคำว่า *หนอ* กำหนด *ลงหนอ ลงหนอ* เป็นระยะเรื่อยไปจนกระทั่งก้นกระทบพื้น จึงกำหนดคำว่า *ถูกหนอ* ให้พร้อมกับก้นถูกพื้น แล้วกำหนดที่ขาว่า *ลงหนอ ลงหนอ* จนกระทั่งขาถูกพื้นจึงกำหนด *ถูกหนอ* ทำเช่นนี้ทั้งสองข้าง หากนั่งยังไม่เรียบร้อยดีก็ให้กำหนด *ขยับหนอ ขยับหนอ* จนกระทั่งนั่งเรียบร้อยแล้วจึงกำหนดว่า *นั่งหนอ นั่งหนอ* ประมาณสองสามครั้ง

เมื่อกำหนดนั่งแล้ว ให้มีสติจดจ่ออยู่ที่ท้องทันที เมื่อท้องเริ่มพองให้กำหนดว่า *พอง* ไปจนกระทั่งสุดพอง จึงกำหนดคำว่า *หนอ* ให้พร้อมกับท้องสุดพอง เมื่อท้องเริ่มยุบให้กำหนดคำว่า *ยุบ* ไปจนกระทั่งสุดยุบ ให้กำหนดคำว่า *หนอ* ให้พร้อมกับท้องสุดยุบ กำหนด *พองหนอ, ยุบหนอ* เช่นนี้เรื่อยไป จนกระทั่งหมดเวลาที่ตั้งใจไว้ เช่น ๓๐ นาที หรือ ๑ ชั่วโมง

๑.๔ *การนอนสมาธิ* เมื่อนั่งเสร็จแล้วจะนอน ให้กำหนดการนอนดังนี้ ในขั้นแรกเอาสติไว้ที่ขา ให้กำหนดที่ขาที่เหยียดออกไปทั้งสองข้าง โดยเหยียดทีละข้าง เมื่อเหยียดขาออกให้กำหนดว่า *เหยียด* เมื่อหยุดพึงกำหนดว่า *หนอ* ให้พร้อมกับหยุด กำหนด *เหยียดหนอ เหยียดหนอ* เรื่อยไปจนกระทั่งเหยียดออกไปหมดทั้งสองข้าง แล้วเอาสติมาอยู่ที่แขน เอาแขนออกไปวางที่พื้น กำหนด *ออกหนอ ออกหนอ* เมื่อแขนถูกพื้น กำหนด *ถูกหนอ* เมื่อพลิกตัวตะแคง กำหนด *พลิกหนอ* การเอนตัวลงนอนให้กำหนดเป็นระยะๆ ขณะที่เอนลงให้กำหนดว่า *ลง* ขณะหยุดกำหนดว่า *หนอ* ให้พร้อมกับที่หยุด กำหนด *ลงหนอ* เป็นระยะๆ จนกระทั่งถึงพื้นหรือหมอนจึงกำหนด *ถูกหนอ* แล้วกำหนด *พลิกหนอ* คือพลิกนอนหงาย เมื่อนอนหงายแล้วจะเลื่อนมือหรือเท้าอย่างไร ให้กำหนดตามไปด้วย เมื่อนอนเรียบร้อยแล้วจึงกำหนด *นอนหนอ นอนหนอ* แล้วพึงกำหนดที่ท้อง *พองหนอ, ยุบหนอ* ต่อไป หรือจนกว่าจะหลับ

๑. พองหนอ RISING ๒. ยุบหนอ FALLING ๓. นอนหนอ LYING ๔. ถูกหนอ TOUCHING

เมื่อตื่น ก่อนลืมตาพึงกำหนดว่า *ตื่นหนอ ตื่นหนอ* แล้วกำหนดรู้ที่ท้องว่า *พองหนอ, ยุบหนอ* สักสองสามครั้ง จากนั้นกำหนดที่ตาว่า *ลืมหนอ* และ *เห็นหนอ* แล้วจึงกำหนดลุกขึ้นนั่ง

การกำหนดอิริยาบถทางกายนี้ ให้พยายามใช้สติให้ติดต่อกันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ นอกจากนี้อิริยาบถที่สำคัญที่จะต้องกำหนดด้วยก็คือ เวลารับประทานอาหาร อาบน้ำ ถ่ายอุจจาระปัสสาวะ ในชั้นต้นนี้ให้กำหนดแต่เพียงหยาบๆก่อน โดยพยายามให้จิตรู้อยู่ในอิริยาบถการเคลื่อนไหวของมือและเท้า พยายามเคลื่อนไหวอย่างช้าๆเพื่อจะได้กำหนดทัน เช่นเมื่อรับประทาน ก็ให้จิตรู้อยู่ที่มือที่เคลื่อนไหวไปมา เวลาเคี้ยว ก็ให้รู้อยู่ที่การเคี้ยว ให้สติกำหนดอยู่ที่ขากรรไกร เวลากลืนก็ให้รู้อยู่ที่ลำคอ พยายามระวังอย่าให้จิตแลบออกไปหาอารมณ์อื่น การอาบน้ำ การขับถ่ายก็เช่นกัน พยายามให้รู้อยู่ในอิริยาบถที่เคลื่อนไหวอยู่เสมอ ถ้าลืมกำหนด เป็นต้นว่า เมื่อตื่น ลืมกำหนดว่า *ตื่นหนอ ลุกหนอ* โดยลุกขึ้นเสียก่อนแล้วเช่นนี้ ให้นอนลงไปอีกแล้วกำหนด *ตื่นหนอ ลุกหนอ* การกระทำเช่นนี้เพื่อให้เป็นความเคยชิน เป็นการฝึกสติให้อยู่กับตัว ไม่เผลอ ไม่หลงลืมโดยง่าย

๒. **การกำหนดเวทนา** เวทนาในที่นี้เป็นอาการชนิดหนึ่งที่เกิดขึ้นแก่ร่างกาย ทำให้เกิดความรู้สึกพอใจบ้าง ไม่พอใจบ้าง เฉยๆ บ้าง สำหรับในชั้นแรกนี้ อาการที่ปรากฏเด่น ให้เกิดความรู้สึกได้ง่าย คืออาการที่ไม่พอใจ ที่เรียกว่า *ทุกขเวทนา* เช่น เจ็บ ปวด เมื่อย คัน แน่น จุกเสียด อึดอัด ดังนี้เป็นต้น ขณะที่กำหนดรู้อยู่ในการเดินก็ตามหรือขณะนั่งกำหนด *พองหนอ*, *ยุบหนอ* อยู่ก็ตาม เมื่อมีอาการของเวทนาดังกล่าวข้างต้นเกิดขึ้น ให้ทิ้งการกำหนดเดิมเสียก่อน มากำหนดรู้อยู่ที่อาการของเวทนาที่เกิด เช่น เจ็บก็กำหนดว่า *เจ็บหนอ* ปวดก็กำหนดว่า *ปวดหนอ* เมื่อยก็กำหนดว่า *เมื่อยหนอ คันหนอ แน่นหนอ* ฯลฯ ไปตามลักษณะอาการที่เกิดขึ้นนั้นๆเรื่อยไปจนกว่าจะหายหรือจางไป แล้วจึงกลับไปกำหนดอย่างเดิม เช่น เดิน หรือ พอง-ยุบ ทันทีโดยให้สติติดต่อกัน แต่ถ้าอาการของเวทนายังเด่นอยู่ ก็ให้กำหนดอยู่ที่เวทนาต่อไป หากทนไม่ไหว เช่น คันจนทนไม่ไหวจริงๆก็ให้ใช้มือเกาได้ แต่กำหนดอยู่ที่การเคลื่อนไหวของมือเป็นระยะไป เช่นเดียวกับการกำหนดที่กาย เมื่อหายคันแล้วจึงกลับไปกำหนดที่เดิน หรือ พอง-ยุบตามเดิม หรือถ้าเมื่อยเกินไป กำหนดเท่าใดก็ไม่หาย ก็ให้กลับตัวหรือขยับเขยื้อนตัวได้ โดยกำหนดการเคลื่อนไหวเป็นระยะไป

การกำหนดที่เวทนานั้น พยายามกำหนดรู้แต่เพียงอาการของมันแต่อย่างเดียว อย่าให้จิตดิ้นรนไปตามอาการของมันด้วย กล่าวคือกำหนดรู้ด้วยอาการวางเฉย หากจิตดิ้นรนไป เช่นคิดไปว่า เมื่อไรจึงจะหาย หรือ ช้าจริง หรือ เจ็บมากจริง เช่นนี้ อาการของเวทนาไม่หายไปโดยง่าย ต้องวางอารมณ์เฉยๆ กำหนดรู้ไปตามอารมณ์ของมันเท่านั้น

๓. **การกำหนดจิต** ในขณะกำหนดรู้อยู่ในการเดินหรือการนั่งอยู่นั้น บางครั้งจิตจะไม่รู้อยู่ที่การกำหนด โดยจะแลบออกจากอารมณ์กรรมฐานไปคิดเรื่องต่างๆ เมื่อเป็นเช่นนี้ให้กำหนด *คิดหนอ คิดหนอ* จนกว่าจะหาย แล้วกลับมากำหนดที่การเดินหรือการนั่งต่อไป

การที่จิตแลบออกไปคิดเรื่องราวต่างๆนั้น เมื่อรู้ทันขณะใดให้กำหนด *คิดหนอ คิดหนอ* ทันที บางครั้งขณะนั่งกำหนด *พองหนอ, ยุบหนอ* อยู่นั้น จิตอาจเกิดความพอใจหรือยินดีต่างๆ ขึ้นโดยไม่ได้กำหนดรู้อยู่ในอารมณ์กรรมฐานนั้น (คือไม่ได้กำหนดอยู่กับ *พองหนอ* หรือ *ยุบหนอ*) เช่นนี้ ก็ให้กำหนด *ยินดีหนอ* ทันทีที่รู้

๔. **การกำหนดธรรม** เมื่อเกิดความรู้สึกต่างๆอันเป็นนิวรณธรรม เช่น การยินดี หรือความพอใจในอารมณ์ภายนอก (กามฉันทะ) หรือความโกรธ (พยาบาท) ความฟุ้งซ่านรำคาญใจ (อุทธัจจกุกกุจจะ) หรือการง่วงเหงาหาวนอน (ถีนมิทธะ) หรือมีความคิดลังเลสงสัยในการปฏิบัติ (วิจิกิจฉา) เป็นไปต่างๆเช่นนี้ ก็ให้กำหนดรู้อาการของจิตดังกล่าวนั้นด้วยทันทีที่รู้ เช่น เมื่อมีกามฉันทะเกิดขึ้น ก็ให้กำหนดว่า *ชอบหนอ* เมื่อมีความโกรธหรือพยาบาทเกิดขึ้น ก็ให้กำหนดว่า *โกรธหนอ* เมื่องวงเหงาหาวนอนก็กำหนด *ง่วงหนอ* เมื่อมีความคิดฟุ้งซ่านรำคาญใจ ก็กำหนด *ฟุ้งซ่านหนอ* และเมื่อมีความสงสัยเกิดขึ้น ก็กำหนด *สงสัยหนอ* เมื่อกำหนดอาการที่เป็นนิวรณธรรมที่เกิดขึ้นจนหายแล้ว ให้กลับมากำหนดที่การเดิน หรือพอง-ยุบ ต่อไปตามเดิม โดยประคองสติไว้ให้ติดต่อกันเป็นอันดี

ข้อสำคัญที่สุดที่ผู้ปฏิบัติพึงทำความเข้าใจคือ การกำหนด

ให้เป็นปัจจุบัน เพราะการกำหนดรู้อยู่ที่ปัจจุบันนั้นเป็นคุณประโยชน์อย่างยิ่ง สามารถส่งผลให้การปฏิบัติธรรมได้สำเร็จลุล่วงไปโดยเร็วจนสามารถ**ได้ดวงตาเห็นธรรม** ได้ล่วงรู้ความเป็นไปของสังขารร่างกาย หรือ รูปกับนาม ที่คนเรายังหลงยึดครองว่าเป็นของเราอยู่ ว่ามีสภาพที่แท้จริงเป็นอย่างไร

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงพระธรรมเทศนาให้ **เมตตคูมาณพ** ดังปรากฏใน **โสฬสปัญหา** มีใจความว่า *ท่านรู้อย่างใดอย่างหนึ่งในส่วนที่เป็นอนาคต ในส่วนที่เป็นอดีต ในส่วนท่ามกลางที่เป็นปัจจุบัน จงบรรเทาความเพลิดเพลินความยึดมั่นในส่วนเหล่านั้นเสีย ผู้มีธรรมเป็นเครื่องอยู่อย่างนี้ มีสติไม่เลินเล่อ จะละทุกข์คือ ชาติ ชรา และความโศกความพิไรรำพัน ในโลกนี้เสียได้* ความไม่เพลิดเพลินนี้ ก็คือรู้ให้เป็นปัจจุบันนั่นเอง หรืออีกตอนหนึ่งที่ทรงแสดงแก่ **พาหิยทารุจีริยะ** มีใจความว่า จงเห็นสักแต่ว่าเห็น จงได้ยินสักแต่ว่าได้ยิน จงรู้สักแต่ว่ารู้ แล้ว*ท่านจะไม่มีอะไร เมื่อไม่มีอะไรท่านก็จะพ้นจากโลกนี้* การที่ให้รู้สักแต่ว่ารู้ในสิ่งต่างๆที่ได้เห็น ได้ยินนั้น ก็คือรู้ให้เป็นปัจจุบัน ตัวอย่างเช่น เมื่อเดินไปตามถนน พบคนที่ไม่รู้จัก ท่านก็จะเห็นเพียงสักแต่ว่าเห็นอย่างแท้จริงโดยไม่มีอดีต อนาคต เข้ามาปะปน แม้ปัจจุบันที่ท่านได้เห็นก็มิได้ยึดถือ เพียงรู้ว่าเห็นชั่วขณะที่เห็น แล้วปล่อยไป โดยมิได้เพลิดเพลินไปกับการเห็นนั้น

ส่วนการเห็นที่ไม่เป็นปัจจุบัน คือมีอดีต อนาคต เข้ามาปะปนเช่น เห็นคนที่รู้จัก เห็นคนที่เคยรัก เห็นคนที่เคยเกลียด การเห็นนั้นก็ไม่เป็นปัจจุบันธรรม จิตใจย่อมดิ้นรนไปตามลักษณะของอดีตและอนาคตซึ่งสุดแต่ท่านจะคาดคิดขึ้น ขณะได้ยินก็เช่นกัน หากท่านได้ยินเสียงใครเรียกชื่อที่ไม่ใช่ชื่อของท่าน ท่านก็ไม่มีอดีต

อนาคต เข้ามารบกวนจิตใจ คงได้ยินแต่เพียงสักแต่ว่าได้ยินอย่างแท้จริง จิตใจของท่านก็ย่อมวางเฉยต่อเสียงที่ได้ยิน

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการกำหนดให้เป็นปัจจุบันนั้น เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง การเป็นปัจจุบันนี้จะต้องเป็นโดยทันทีไม่มีการเหลื่อมล้ำ เช่นในการเดิน เมื่อเท้าขวายกก็ให้รู้พร้อมทันที เมื่อเท้าย่างก็รู้ตามไปพร้อม เมื่อเท้าลงไปเหยียบ ก็รู้ทันทีเช่นกัน พยายามรู้ให้พร้อมกับเท้าที่ยก ที่ย่าง ที่เหยียบ อันเป็นปัจจุบันเรื่อยไปอย่าได้ขาด ในการกำหนด พอง-ยุบ ที่ท้องก็เช่นกัน พยายามกำหนดให้เป็นปัจจุบันทุกขณะ เวลาท้องเริ่มพองก็ให้รู้พร้อม เวลาพองออกไปก็รู้ตามไปจนกระทั่งสุดพอง ก็ให้รู้ตรงสุด พยายามประคองสติให้รู้เป็นปัจจุบันขณะท้องพอง ท้องยุบ อยู่เสมอ อย่าให้ขาด

จ. วิธีสอบอารมณ์

เมื่อผู้ปฏิบัติมีความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติเป็นอันดีแล้ว ผู้สอบอารมณ์พึงถามความรู้สึกของผู้ปฏิบัติ ถ้าเป็นผู้ปฏิบัติใหม่เมื่อปฏิบัติไปได้ ๑-๒ วัน ผู้สอบอารมณ์จะต้องไต่ถามให้ทราบความเข้าใจของผู้ปฏิบัติว่าได้ปฏิบัติถูกต้องตามกรรมฐานที่รับไปปฏิบัติแล้วนั้นหรือไม่ เมื่อผู้ปฏิบัติมีความเข้าใจดีแล้ว จึงทำการสอบอารมณ์ ซึ่งจะต้องดำเนินไปตามลำดับญาณ ดังต่อไปนี้

ญาณที่ ๑ นามรูปปริจเฉทญาณ เป็นญาณที่ผู้ปฏิบัติเกิดปัญญารู้ว่าอะไรเป็นรูป อะไรเป็นนาม ที่เรียกว่ารูปนามนั้นแท้จริงเป็นอย่างไร ผู้ปฏิบัติจะรู้แยกรูป แยกนามออกจากกันอย่างชัดเจนไม่ปะปนกัน ในญาณต้นๆนี้ ผู้ปฏิบัติยังไม่รู้จักลู่ทางดี ผู้สอบอารมณ์ต้องซักถามให้ผู้ปฏิบัติเคยชิน เพราะผู้ปฏิบัติยังไม่สามารถเล่าอาการที่เป็นมาได้ถนัด จึงจำเป็นต้องสอบกันมาก

หลักการในญาณที่ ๑ สรุปได้ดังนี้

(๑) รู้แยกรูปเช่น

- *ขวาย่างกับซ้ายย่าง* เป็นคนละอัน
- *ซ้ายย่างอันก่อนกับซ้ายย่างอันหลัง* เป็นคนละอัน
- *พองกับยุบ* เป็นคนละอัน
- *พองแรกกับพองหลัง* และ*ยุบแรกกับยุบหลัง* เป็นคนละอั่น

(๒) รู้แยกนาม

- *รู้ซ้ายย่างกับรู้ขวาย่าง* เป็นคนละอัน
- *รู้พองกับรู้ยุบ* เป็นคนละอัน
- *รู้พองแรกกับรู้พองหลัง* เป็นคนละอัน

(๓) รู้แยกรูปแยกนาม

- *รู้กับซ้ายย่าง ขวาย่าง* เป็นคนละอัน
- *รู้กับพอง รู้กับยุบ* เป็นคนละอัน

(๔) ทางอายตนะ

- *รูปกับรู้ว่าเห็น เสียงกับได้ยิน กลิ่นกับได้กลิ่น รสกับรู้รส สัมผัสกับรู้ถูก* เป็นคนละอัน

(๕) เบ็ดเตล็ด

- เวทนาที่เกิดขึ้นกำหนดไม่หาย เดี๋ยวอย่างโน้นเกิด อย่างนี้เกิด
- จิตแลบออกไปนาน กำหนดไม่ทัน หรือไม่ได้กำหนด

ญาณที่ ๒ ปัจจยปริคคหญาณ เป็นญาณที่ผู้ปฏิบัติเกิดปัญญารู้แจ้งในสภาวะของรูปกับนามที่กำหนดอยู่นั้นว่า ทั้งรูป ทั้งนาม เป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกันอยู่ทุกขณะ ในญาณนี้ผู้สอบอารมณ์จำเป็นต้องซักถามผู้ปฏิบัติให้มากเช่นกัน เพราะผู้ปฏิบัติยัง

ไม่ค่อยชำนาญในการแจ้งอารมณ์

หลักการในญาณที่ ๒ สรุปได้ดังนี้

(๑) *พองขึ้นก่อน* รู้ตาม การกำหนดที่เท้าในขณะเดินและกำหนดอายตนะต่างๆคงเป็นเช่นเดียวกัน

(๒) รู้จิตที่สั่ง หรือต้นจิตชัดเจน

(๓) เวทนากำหนดไม่ทันหาย อันอื่นเกิด หรือกำหนดเวทนา แล้วกลับไปกำหนด พอง-ยุบ เวทนาจะหายไปโดยไม่รู้ตัว

(๔) นิมิตก็มีลักษณะเดียวกับเวทนา

(๕) จิตที่แลบออกไปรับอารมณ์อื่น กำหนดได้ทันและเร็วขึ้น กำหนดครั้งสองครั้งก็กลับมาอยู่ในกรรมฐาน

เมื่อเห็นว่าผู้ปฏิบัติมีความรู้แจ้งในญาณนี้แล้ว ให้เดินระยะที่สอง คือ *ยกหนอ, เหยียบหนอ*

การเพิ่มจังหวะกำหนด *พอง-ยุบ นั่ง* ผู้สอบอารมณ์ควรถามผู้ปฏิบัติก่อน เพื่อทราบว่า พอง-ยุบ ถี่ห่างประการใด ถ้าห่างพอจะเพิ่มได้ก็ควรจะเพิ่ม *นั่งหนอ* แต่ปกติ พอง-ยุบ ของผู้ปฏิบัติมักจะไม่ห่างกัน คือ มักจะโรยท้องลงมาเวลายุบ ให้ได้จังหวะกันกับคำ *หนอ* อย่างไรก็ตาม พอง-ยุบ ของปกติคนธรรมดา เช่น เวลานอนหลับสนิท พองมักจะยาว ยุบมักจะฮวบเดียวหมด คือ สั้น ดังนั้นย่อมมีจังหวะที่จะแทรก *นั่งหนอ* ได้เสมอ นอกจากจะถี่จริงๆ ในขั้นต้นควรลองให้ *นั่งหนอ* ดูก่อน ถ้าแทรกไม่ได้จริงๆ จึงสั่งถอน แต่ถ้าบอกไปด้วยว่า ให้ดู พอง-ยุบ ของตน ถ้าใส่ *นั่งหนอ* ได้ก็ให้ใส่ ถ้าใส่ไม่ได้ก็ไม่ต้องใส่ อธิบายอย่างนี้โดยมากจะใส่ไม่ได้เพราะความไม่ชำนาญ เป็นเหตุให้เกิดพัลวันกัน ผู้ปฏิบัติก็จะบอกว่าใส่ไม่ได้ ดังนั้นชั้นแรกควรบอกให้ผู้ปฏิบัติใส่ก่อน แล้วจึงพิจารณาชั้นหลังก็ควร

ญาณที่ ๓ สัมมสนญาณ ผู้ปฏิบัติที่ผ่านมาถึงญาณที่ ๓ นี้ จะเกิดปัญญารู้แจ้งในลักษณะของรูปนามที่กำหนดอยู่โดยอาการ ๓ นั้น เป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เป็นเหตุให้ได้ทราบความจริงของรูปนามทั้งหลายว่า มีแต่อาการทั้ง ๓ อย่างนี้เท่านั้น อันเรียกได้ว่าเป็นผู้ประเสริฐกว่าผู้ที่เกิดมามีอายุ ๑๐๐ ปี แต่ไม่มีปัญญารู้แจ้งในลักษณะทั้ง ๓ อย่างนี้

หลักการของญาณที่ ๓ มีดังนี้

(๑) *เวทนา* ในญาณนี้ ผู้ปฏิบัติจะพบเวทนามากมายหลายอย่างหลายประการ ผู้สอบอารมณ์จะต้องสอบถามและให้ผู้ปฏิบัติเล่าให้ละเอียดเพื่อเป็นแนวทางวินิจฉัย

ลักษณะของเวทนา โดยมากมักมีอาการปวดตามร่างกาย เมื่อยหลัง เมื่อยขา คัน ชา เสียด ยอก แน่น การกำหนดเวทนาในญาณนี้ ผู้ปฏิบัติจะกำหนดให้หายไปได้ โดยต้องกำหนดตั้งแต่ ๓-๕ ครั้งจึงจะหาย ลักษณะของเวทนาที่หายจะค่อยๆหายไปทีละครั้งที่กำหนด จนกระทั่งหายขาด แล้วเวทนาอื่นจึงจะเกิดขึ้น

ถ้ากำหนดไปหลายครั้งยังไม่หายขาด เวทนาอื่นเกิดซ้อนมาอีก แสดงว่ายังอยู่ในญาณที่ ๒

(๒) *นิมิต* นิมิตก็เช่นเดียวกับเวทนา จะเกิดในญาณนี้มาก เพราะจิตของผู้ปฏิบัติเป็นจิตวิสุทธิ สมาธิตั้งอยู่ได้นาน แต่สติในการกำหนดยังอ่อน จิตของผู้ปฏิบัติยังมีโลภะอยู่ เมื่อเห็นนิมิต จิตก็ยินดี ชอบดู จึงกำหนดไม่ค่อยหาย และต้องกำหนดหลายครั้ง ๓-๕ ครั้งจึงจะหาย พออันนี้หาย อันอื่นๆก็เกิดอีก ทั้งสองลักษณะนี้แสดงว่าผู้ปฏิบัติยังมีสติอ่อนอยู่ กำหนดเวทนาหรือนิมิตยังไม่ได้เป็นปัจจุบัน ผู้สอบอารมณ์จะต้องเตือนให้ใช้สติให้มาก กำหนดให้

ทันท่วงทีโดยไม่ต้องพิจารณาหรือวิจารณ์ให้เป็นอดีตและอนาคต กล่าวคือเมื่อเวทนาเกิดขึ้น ก็กำหนดทันทีโดยไม่ต้องคิดไปต่างๆ นานา เพราะการวิจารณ์ไปเช่นนั้นจะเป็นเหตุให้สมาธิตก ดังนั้นให้กำหนดหยุดทันทีที่รู้ว่าเวทนาเกิดขึ้น นิมิตก็เช่นกัน ให้กำหนดทันทีเมื่อมันเกิดขึ้น โดยไม่ต้องไปวิจารณ์ว่าเป็นอะไร เพราะนิมิตนี้เป็นเหตุให้การปฏิบัติล่าช้า

(๓) *การเดิน* การเดินของผู้ปฏิบัติในญาณนี้ จะเดินเพลิน เดินได้นาน ไม่ขี้เกียจ เดินคล่อง เท้าเบา ในขณะกำหนด *หนอ* จะมีอาการวูบวาบ หรือเฉย คือหมดความรู้สึกเพราะจิตที่รับรู้กับอารมณ์ที่กำหนดดับลง หมดลงพร้อมกัน อาการเช่นนี้จะปรากฏแก่ผู้ปฏิบัติที่มีสติและสมาธิถึงขนาด บางคนก็จะปรากฏอาการนี้แต่เพียงบางครั้ง เฉพาะเวลาที่มีสมาธิดี จิตไม่เผลอไม่แลบออกไปหาอารมณ์อื่น

(๔) *การกำหนดพอง-ยุบ* ผู้ปฏิบัติจะกำหนด พอง-ยุบ ได้ชัดเจนเป็น ๓ ระยะ คือ ต้น กลาง สุด เมื่อกำหนด *หนอ* จะรู้ว่าอารมณ์กับจิตที่รับรู้หมดไป ดับไปพร้อมกัน แสดงว่าผู้ปฏิบัติมีสติกับสมาธิถึงขนาด

เมื่อผู้ปฏิบัติแจ้งในญาณนี้แล้วให้เดินระยะที่ ๓ คือ *ยกหนอ, ย่างหนอ, เหยียบหนอ* แล้วให้เดินระยะที่ ๑ และระยะที่ ๒ อย่างน้อยระยะละ ๑๐ นาที ระยะที่ ๓ อย่างน้อย ๒๐ นาที

การกำหนดที่พอง-ยุบนั้น ต้องสอบถามผู้ปฏิบัติให้แน่ใจก่อนว่า เมื่อยุบแล้ว กว่าจะพองเว้นระยะนานไหม การกำหนด นั่งหนอ กำหนดได้สะดวกดีไหม พัลวันกับพองไหม ถ้าผู้ปฏิบัติตอบว่า กำหนดได้สะดวกดีและเมื่อกำหนด *นั่งหนอ* แล้วยังรู้ว่าว่างอยู่อีก ก็ให้เพิ่ม *ถูกหนอ* หมั่นเตือนให้ผู้ปฏิบัติกำหนดทางอายตนะ

และต้นจิตอยู่เสมอๆ

ในญาณนี้ ผู้ปฏิบัติจะเริ่มเกิดศรัทธามากขึ้นกว่าปกติ เพราะเหตุว่าเห็นผลของการปฏิบัติชัดเจนขึ้น การกำหนดเวทนาต่างๆที่เคยท้อถอยอยู่ก็มีวิริยะเพิ่มมากขึ้น เพราะรู้ว่าเวทนาต่างๆที่เคยกลัวๆอยู่นั้นสามารถกำหนดให้หายไปได้โดยไม่กี่ครั้ง ตัวทิฏฐิและมานะในการปฏิบัติก็มากขึ้น เป็นการเร่งตัวเองให้เข้าญาณที่ ๔ ตามลำดับ

ญาณที่ ๔ อุทยัพพยญาณ ในญาณนี้มีอาการเป็นสองตอน คืออย่างอ่อน กับ อย่างแก่ อุทยัพพยญาณอย่างอ่อนนั้นคือ ผู้ปฏิบัติรู้แจ้งในรูปนามที่กำหนดอยู่ว่า มีอาการเกิดขึ้น ตั้งอยู่และดับไปทุกระยะโดยไม่ขาดสาย จนหมดความสงสัยในสภาพของรูปนาม มีความเชื่ออย่างแน่วแน่แท้จริงในลักษณะของรูปนามที่กำหนดอยู่นั้น ถ้าเข้าใจว่าตนได้เข้าถึงธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว รู้ว่าตนนี้วิเศษอย่างยิ่งจนกระทั่งหลงเพลิดเพลินไปตามอำนาจของวิปัสสนูปกิเลส ซึ่งหมายถึง อุปกิเลสแห่งวิปัสสนา หรือธรรมารมณ์ที่เกิดแก่ผู้ได้วิปัสสนาอ่อนๆ ทำให้เข้าใจผิดว่าตนบรรลุมรรคผลแล้ว เป็นเหตุขัดขวางให้ไม่ก้าวหน้าต่อไปในวิปัสสนาญาณ

วิปัสสนูปกิเลส คือ สิ่งที่เป็นอันตรายแก่ผู้ปฏิบัติวิปัสสนาได้แก่วิปัสสนูปกิเลส ๑๐ ประการ อันไม่มีผู้ปฏิบัติคนใดหลีกเลี่ยงได้ เพราะกิเลส ๑๐ ประการจะต้องเข้ามารบกวนผู้ปฏิบัติมากบ้างน้อยบ้าง ที่จะกล่าวว่าไม่มีนั้นเห็นจะไม่ได้ เพียงแต่จะมีน้อยหรือมากกว่ากัน เร็วหรือช้ากว่ากันเท่านั้น วิปัสสนูปกิเลส ๑๐ ประการมีดังนี้

๔.๑ *โอภาส* คือแสงสว่าง โดยที่ในระยะนี้ผู้ปฏิบัติมีสมาธิดีมาก ขณะที่นั่งกำหนดอยู่ เพราะสมาธิตั้งขึ้นมากเกินไป เป็น

เหตุให้วิริยะอ่อนลง การกำหนดมักเผลอๆหลงๆด้วยอำนาจของสมาธิ จนการนั่งไม่กำหนด เนื่องด้วยมีสมาธิกล้า จึงอาจปรากฏเป็นแสงสว่างเกิดขึ้น แสงสว่างนี้มักจะเป็นแสงสีขาว สีนวล สีเหลืองสดใสยิ่งนัก สว่างมากบ้างน้อยบ้าง ผู้ปฏิบัติไม่เคยเห็นเหตุการณ์เช่นนี้จึงเห็นเป็นของประหลาดมหัศจรรย์ บางคนคิดว่าคงเป็นดวงปัญญา เพราะเคยได้ยินว่าแสงสว่างคือปัญญา ผู้ปฏิบัติจะหลงติดอยู่ในแสงสว่างที่เห็นนั้น จนเป็นเหตุให้เกิดญาณ หรือรู้สรรพสิ่งต่างๆ

๔.๒ *ญาณ* ในองค์ธรรมว่าเป็นอโมหะ แต่ผู้ปฏิบัติยังไม่เคยพบวิปัสสนูปกิเลสชนิดนี้ เนื่องจากอำนาจของสมาธิที่แรงกล้า หรือเนื่องจากแสงโอภาสที่ได้เห็น เป็นเหตุให้ผู้ปฏิบัติเข้าใจว่าเป็นตัวปัญญา (ญาณ) ที่ตนได้ถึงแล้ว ก็จะระลึกถึงเหตุการณ์ต่างๆ สามารถแสดงเป็นอิทธิปาฏิหาริย์ได้บางประการ เช่น รักษาโรคให้หายได้อย่างวิเศษ สามารถเข้าในองค์ฌาน เห็นเหตุการณ์ได้อย่างแปลกประหลาดมหัศจรรย์ ผู้ปฏิบัติก็จะหลงติดอยู่ในอำนาจวิเศษของตน

๔.๓ *ปีติ* เนื่องจากเข้าใจตนเองว่าเป็นผู้วิเศษ เป็นผู้สำเร็จ เป็นผู้รู้ยิ่งในประการต่างๆ ปีติ คือความอิ่มใจก็จะเกิดขึ้น การแสดงออกซึ่งปีตินั้นมีอยู่ ๕ ชนิด คือ

๔.๓.๑ *ขุททกาปีติ* มีอาการเยือกเย็นจนขนลุก ผู้ปฏิบัติมักจะมีอาการขนลุกจนซู่ซ่าขึ้นตามตัวและศีรษะ

๔.๓.๒ *ขณิกาปีติ* มีอาการคันเหมือนมดไต่ไรคลาน ยุบๆยิบๆตามหน้าตามตัว

๔.๓.๓ *โอกกันติกาปีติ* มีอาการเหมือนโต้คลื่นตัวโยก ตัวโคลง

๔.๓.๔ *อุพเพงคาปีติ* มีอาการเหมือนตัวเบา ตัวลอยสูงขึ้น บางครั้งมีอาการสัปหงก โงกข้างหน้า โงกข้างหลัง

๔.๓.๕ *ผรณาปีติ* มีอาการเย็นซาบซ่าน วูบวาบไปทั่วกาย

อาการของปีติทั้ง ๕ อย่างนี้ มักจะเกิดแก่ผู้ปฏิบัติทุกคน บางคนก็ไม่ครบอาการทั้ง ๕ แต่ส่วนมากมีครบ เมื่ออาการของปีติเกิดขึ้นแล้วเป็นเหตุให้ผู้ปฏิบัติละทิ้งกรรมฐาน ไม่ได้กำหนดอยู่ที่ พอง-ยุบ

๔.๔ *ปัสสัทธิ* คือความสงบกายสงบใจ ผู้ปฏิบัติจะรู้สึกว่าจิตใจสงบอย่างยิ่ง ไม่แลบออกไปคิดเรื่องอื่นๆอันเป็นผลเนื่องมาจากสมาธิที่ดีเกินขนาด ผู้ปฏิบัติจะนั่งเฉยๆโดยไม่ต้องพยายามกำหนดให้จิตอยู่ในกรรมฐาน มีความรู้สึกในขณะนั้นว่า จิตไม่มีอะไรมารบกวนให้ออกวอกแวกไปเลย คงนิ่งสงบเฉยอย่างยิ่งอยู่และมีอาการโงกหงุบเป็นครั้งคราว

๔.๕ *สุข* ผู้ปฏิบัติจะมีความสุขอย่างยิ่ง เนื่องจากความสงบกายสงบใจที่ได้รับนั้น จิตใจจะผ่องใสเยือกเย็นอย่างไม่เคยได้รับมาก่อน รู้สึกปลาบปลื้มแช่มชื่นใจ เข้าใจเอาว่าตนได้เข้าถึงธรรมวิเศษของพระพุทธองค์แล้ว จึงมีอาการสบายใจอย่างประหลาด ไม่เป็นอันได้กำหนดอยู่ในกรรมฐานต่อไป เพราะความอิ่มเอมใจ

๔.๖ *อธิโมกข์* คือศรัทธาอย่างแรงกล้า เลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ผู้ปฏิบัติบางคนถึงกับซื้อของมาถวายอาจารย์ และพระอื่นๆ ถ้ามีคนมาเรี่ยไรเรื่องการก่อสร้างเกี่ยวกับศาสนา จะเต็มใจบริจาคโดยไม่มีความเสียดาย บางคนก็ระลึกถึงบุญคุณอาจารย์ และผู้ชักนำให้มาพบธรรมวิเศษอันนี้ คิดถึงพ่อแม่พี่น้อง อยากให้มาเข้าปฏิบัติ ได้พบเห็นธรรมของพระพุทธองค์

๔.๗ *ปัคคาหะ* มีความเพียรอย่างแรงกล้า

๔.๘ *อุปัฏฐาน* มีสติอย่างยิ่ง

๔.๙ *อุเบกขา* มีความวางเฉยอย่างยิ่ง

๔.๑๐ *นิกันติ* คือ ตัณหาที่ผู้ปฏิบัติหลงชมอยู่

ในอาการของวิปัสสนูปกิเลสทั้ง ๑๐ ประการข้างต้น ที่เกิดขึ้นแก่ผู้ปฏิบัตินั้น ที่สำคัญที่สุดคือ นิกันติ เพราะฉะนั้นอาจารย์ผู้ควบคุมจะต้องระวังอย่างยิ่ง อย่าให้ผู้ปฏิบัติหลงติดอยู่ ทางที่ถูกควรจะปราบเสียให้อยู่ตั้งแต่วันแรกที่เกิด หรือนิมิตภาพอื่นๆก็ตามที่เกิดขึ้นให้หมดไปเสียทันที อย่าให้หลงติดอยู่ โดยอธิบายให้เห็นว่า แสงโอภาสก็ตาม หรือนิมิตภาพอื่นๆก็ตามที่เกิดขึ้นนั้น ล้วนเป็นสิ่งล่อให้ผู้ปฏิบัติต้องละทิ้งจากกรรมฐานที่กำลังกำหนดอยู่ ไปดู ไปชม สิ่งที่เกิดขึ้นนั้น **เมื่อเห็นสิ่งใดเกิดขึ้นให้ใช้สติกำหนดรู้ หรือเห็นหนอ ให้หายไปทันที แล้วกลับมากำหนดอยู่ที่ พอง–ยุบ เพราะการมีสติกำหนดรู้อยู่เสมอทุกขณะนั้นเป็นทางสายเอก** ซึ่งพระพุทธองค์ประทานมาให้พวกเราประพฤติปฏิบัติ

เพราะฉะนั้นให้ผู้ปฏิบัติกำหนดรู้อยู่ที่ พอง-ยุบ อย่าให้ขาดหายไปได้ ถ้าสติที่กำหนด พอง-ยุบ อยู่นั้นอ่อนไป มักจะมีแสงหรือสิ่งอื่นๆมาล่อให้หลงไป ถ้าเกิดขึ้นเช่นนั้นให้รู้ตัวทันทีและเตือนตนเองว่าสติอ่อนไปแล้ว ให้ใช้วิริยะในการกำหนดให้มากขึ้น ให้มีสติกำหนดรู้อยู่ที่ พอง-ยุบ อยู่เสมอทุกขณะ อย่าให้อ่อนไปจางไปเป็นอันขาด ถ้าผู้ปฏิบัติหลงติดอยู่ในวิปัสสนูปกิเลสต่างๆที่เกิดขึ้นแล้ว จะแก้ไขได้ยาก ผู้ปฏิบัติจะเข้าใจตนเองว่าสำเร็จแล้วก็ได้ แม้อาจารย์ผู้สอนจะอธิบายอย่างไรก็หาเชื่อฟังไม่ เพราะเป็นสิ่งที่ผู้ปฏิบัติได้ประสบ ได้รู้ ได้เห็นด้วยตนเอง บางคนลาออกจากการปฏิบัติไปเลยเพราะความเข้าใจผิด

ส่วนอุทยัพพยญาณอย่างแก่ ผู้ปฏิบัติจะพ้นไปจากอำนาจของวิปัสสนูปกิเลส อารมณ์จะแจ่มใส ประกอบด้วยวิปัสสนาญาณที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง สามารถกำหนดรูปนามที่เกิดดับได้อย่างรวดเร็ว ผู้ปฏิบัติที่ได้บำเพ็ญเพียรวิปัสสนามา เมื่อเข้าถึงอุทยัพพยญาณอย่างแก่นี้แล้ว เป็นอันหวังได้ว่าจะผ่านญาณทั้ง ๑๖ ญาณไปได้อย่างแน่นอน มีอินทรีย์ทั้ง ๕ เพียบพร้อมสม่ำเสมอ

สรุปอาการของผู้ที่ได้ญาณนี้คือ

(๑) การเดิน การกำหนด พอง-ยุบ จับได้ชัดเจน
(๒) การกำหนดที่เวทนาจะหายไปอย่างรวดเร็ว เพียงกำหนด ๑-๒ ครั้ง
(๓) การกำหนดนิมิตก็รวดเร็วจนกระทั่งไม่เกิดนิมิตอีกเลย
(๔) จิตไม่วอกแวกซัดส่าย มีสมาธิอยู่กับกรรมฐานเป็นอย่างดี
(๕) มีอาการโงก หรืองุบไปข้างหน้าบ้าง ข้างหลังบ้าง

การให้กรรมฐานต่อ เมื่อผู้ปฏิบัติอยู่ในญาณนี้บริบูรณ์แล้ว ให้เดินระยะที่ ๔ คือ *ยกส้นหนอ, ยกหนอ, ย่างหนอ, เหยียบหนอ* โดยเดินระยะที่ ๑-๒-๓ อย่างละ ๑๐ นาที ระยะที่ ๔ ให้เดิน ๒๐ นาที การนั่งไม่ควรให้น้อยกว่า ๑ ชั่วโมง

ญาณที่ ๕ ภังคญาณ ในญาณนี้ผู้ปฏิบัติจะพบแต่การดับของรูปนามที่กำหนดอยู่แต่อย่างเดียว เนื่องจากได้เข้าอยู่ในวิปัสสนาญาณที่บริสุทธิ์ อันเป็นทางนำส่งไปสู่พระนิพพานอันแน่นอนแล้ว อินทรีย์ทั้ง ๕ ของผู้ปฏิบัติกำลังเพียบพร้อมสม่ำเสมออยู่ การกำหนดรูปนามจึงละเอียดและรวดเร็ว ช่ำชอง ว่องไว จนกระทั่งเห็นแต่การดับของรูปนามแต่ถ่ายเดียว

การเดิน กำหนดคล่องแคล่วและชัดเจน โดยเฉพาะตอน

คำว่า *หนอ* จะรู้สึกทั้งเท้าที่ก้าว กับจิตที่รู้ดับหายไปพร้อมกันทุกๆ คำว่า *หนอ* ถ้าผู้ปฏิบัติมีสมาธิพอประมาณ จะเห็นอาการเช่นนี้ชัดตอนจังหวะที่ ๔ คือ *เหยียบหนอ* บางคนมีอาการเสียวที่เท้า หรือ พร่าๆซ่าๆที่เท้าเวลาลง *หนอ* เนื่องจากการขาดการหายไปบ่อยๆเช่นนี้เองจะทำให้ผู้ปฏิบัติมีอาการตัวโคลงเคลง ขาสั่น ก้าวไม่ค่อยออก บางครั้งคล้ายกับมองเห็นพื้นสูงๆต่ำๆ เท้าหวิวเบาแกว่ง เดินตัวลอยๆเบาๆ ตรงคำว่า *หนอ* จะรู้สึกว่าสิ่งที่กำหนดอยู่กับจิตที่รู้ดับหายไปพร้อมกันทันทีทันใด

การนั่งก็เช่นเดียวกับการเดิน พองยุบที่กำหนดอยู่จะเห็นได้ชัดเจน คำว่า *หนอ* ท้องพองที่กำหนดอยู่กับจิตที่รู้จะดับหายไปพร้อมกันทันทีทันใด ทุกๆคำว่า *หนอ* พองขึ้นครั้งหนึ่งหรือยุบลงครั้งหนึ่งจะเห็นการดับหายเป็นหลายตอน เป็นท่อนๆระยะๆ มีอาการคล้ายสะอึ้น หรือพอง เป็นกระท่อนกระแท่น หรือมีอาการวูบวาบเป็นระยะๆ

ลักษณะของ พอง-ยุบ เบาๆจางๆ กำหนดไม่ชัดเจนเหมือนก่อนๆ แต่ก็ยังกำหนดได้ดีอยู่ การกำหนดดูจืดๆ ชืดๆ จางๆ หายๆ บางคนจะบอกว่ากำหนดไม่ได้ดี บางคนกำหนดการคู้ การเหยียดรู้สึกว่ามันพรูๆซ่าๆ คือ รู้ถึงการดับของจิตที่สั่งให้คู้ให้เหยียดหลายๆครั้งติดๆกัน

จิตใจของผู้ปฏิบัติจะมีอาการซบเซาเพราะการกำหนดที่ว่าไม่ค่อยดีนั่นเอง มีอาการเบื่อๆจืดๆ ผู้ควบคุมจะต้องชี้แจง ให้กำลังใจ ให้ผู้ปฏิบัติพยายามกำหนดต่อไป บอกผู้ปฏิบัติให้เพิ่มสติระมัดระวังการกำหนดให้ยิ่งขึ้น เพราะอยู่ในวิปัสสนาญาณที่แท้จริงแล้ว การกำหนดย่อมจะเบาและละเอียดเป็นธรรมดา ขอให้พยายามให้ยิ่งขึ้น

ญาณที่ ๖ – ๗ – ๘ ภยญาณ อาทีนวญาณ นิพพิทาญาณ ทั้ง ๓ ญาณนี้เป็นญาณเดียวกัน แต่เป็นอย่างอ่อน อย่างกลาง อย่างแก่ ผู้ปฏิบัติจะเห็นแต่ภัยและโทษที่บังเกิดแก่รูปนามที่กำหนดอยู่ จนรู้สึกเกิดความเบื่อหน่ายในรูปนามที่กำลังกำหนดอยู่นั้น

ในญาณทั้ง ๓ นี้ จะมีการบังเกิดแก่ผู้ปฏิบัติแตกต่างกันเป็น ๓ ลักษณะ คือ

(๑) ผู้ปฏิบัติบางคนจะมีอาการ พอง-ยุบ ถี่ขึ้น กำหนด *นั่งหนอ ถูกหนอ* ไม่ทัน ผู้ควบคุมจะต้องแนะนำว่าถ้ามีอาการ พอง-ยุบ ถี่ขึ้นจนกำหนด *นั่งหนอ ถูกหนอ* ไม่ทันก็ให้ตัด *นั่งหนอ ถูกหนอ* ทิ้งเสียตามลำดับ กำหนดอยู่เฉพาะ *พองหนอ* และ *ยุบหนอ* และถ้าถี่ขึ้นอีกจนกำหนด *พองหนอ* และ *ยุบหนอ* ไม่ทัน ก็ให้กำหนดเพียง *รู้หนอ* คือรู้อาการที่ถี่ขึ้นนั้น หรือถ้าพอง-ยุบหายไปก็ให้กำหนด *นั่งหนอ ถูกหนอ* เรื่อยไปจนกว่าอาการ พอง-ยุบ จะปรากฏขึ้น ให้กำหนดต่อไปได้อีก

ผู้ปฏิบัติที่มีอาการ พอง-ยุบ ถี่ขึ้นเช่นนี้ จะรู้สึกหายใจแทบไม่ทัน ก็บังเกิดความกลัวและเบื่อที่จะกำหนดต่อไป บางคนบอกว่าขึ้นมา พอง-ยุบ อยู่ที่หน้าอก บางคนบอกว่า พอง-ยุบ ลึกลงไปและน้อย เบาเต็มที บางครั้งก็หายไปเลย บางคนบอกว่าเมื่อพอง-ยุบ ถี่ขึ้น มีอาการแน่นผสมขึ้นมาด้วย อาการต่างๆเหล่านี้เป็นเหตุให้ผู้ปฏิบัติมีความกลัวและเบื่อหน่ายที่จะกำหนดต่อไป

(๒) ผู้ปฏิบัติบางคนเมื่อถึงญาณนี้จะมีแต่ทุกข์กับโทษ นั่งกำหนด พอง-ยุบ อยู่ จะมีแต่อาการทุกข์ เช่น แน่น จุก เสียด ปวดร้าวไปทั่วสรรพางค์กาย ปวดศีรษะ ปวดฟัน คือมีแต่อาการทุกข์ทั้งสิ้น

พอง-ยุบ คงมีอาการเป็นปกติ แต่บางขณะจะมีอาการ เช่น

แน่นขึ้นทุกที ผู้ปฏิบัติจะบังเกิดความกลัวและเลิกกำหนด พอนั่งกำหนดใหม่ก็เกิดขึ้นอีก กำหนด *แน่นหนอ แน่นหนอ* เท่าไรก็ไม่หาย แน่นขึ้นๆก็เลิกเสียและเบื่อที่จะกำหนดต่อไปอีก บางคนไม่ว่าจะกำหนดอะไรเป็นของไม่ดีทั้งนั้น มักมีเวทนาต่างๆเหมือนเข็มแทงหรือมดต่อย ผู้ควบคุมจะต้องคอยให้สติ บอกให้พยายามกำหนดรู้อาการที่เป็นนั้น อย่าทิ้ง อย่าหนี เพราะเราต้องยอมตายให้สมกับที่ได้ปฏิญาณไว้ขณะเมื่อรับกรรมฐาน หาเรื่องตัวอย่างให้กำลังใจแก่ผู้ปฏิบัติ อย่าให้ท้อแท้ ให้เร่งรัดการกำหนดให้ยิ่งขึ้น

(๓) ผู้ปฏิบัติบางคนกำหนดพอง-ยุบ จะกำหนดได้ถึงนั่งและลุกเป็นปกติ แต่กำหนดไปๆมีอาการเบาลงไป อ่อนลงไป แล้วในที่สุดก็หายไป ไม่มีอะไรจะกำหนด ก็ให้กำหนด *รู้หนอ* คือรู้อาการที่หายนั้นเอง

ในญาณทั้ง ๓ นี้ ผู้ปฏิบัติจะบ่นว่ามีแต่อาการพอง-ยุบถี่ขึ้นจนหายใจไม่ทันบ้าง มีแต่แน่น เสียดจนกำหนดไม่ได้ไม่ไหวบ้าง มีแต่พอง-ยุบเบาไปหายไปบ้าง ล้วนแต่งุ่นง่านรำคาญใจในการกำหนดทั้งสิ้น บางคนเกิดร้องไห้ขึ้นมาก็มี เพราะมีแต่ทุกข์โทษภัยทั้งสิ้น บางคนไม่ยอมบอกว่าเบื่อหน่ายเต็มทีเพราะกลัวจะถูกดุ แต่ก็สังเกตได้จากอาการที่เป็น จิตใจของผู้ปฏิบัติจะหดหู่ แห้งแล้ง ไม่เบิกบาน ไม่อยากพูดคุยกับใคร

ลักษณะการเดินในญาณทั้ง ๓ นี้จะรู้สึกง่วงๆ เดินเซ ตัวโคลง ตาลืมไม่ค่อยขึ้น เดินๆไปง่วงอยากจะพักนอน ก็นอนไม่หลับ บางคนมีอาการปวดหลัง ปวดเอว ปวดขา ขาหนักก้าวขาไม่ออก อาการที่เกิดขึ้นใน ๓ ญาณนี้มักจะเป็นอาการของจิตใจเสียโดยมาก

ญาณที่ ๙ มุญจิตุกัมยตาญาณ เมื่อผู้ปฏิบัติผ่านญาณที่ ๖ - ๗ - ๘ ได้เห็นภัยเห็นโทษตลอด จนกระทั่งเกิดความเบื่อหน่าย

ต่อรูปนามที่กำลังกำหนดอยู่นั้นแล้ว ก็จะเกิดความกลัดกลุ้มรำคาญอย่างยิ่ง จึงอยากที่จะให้พ้นไปเสียจากรูปนามที่กำหนดอยู่นั้น

ญาณที่ ๙ นี้ เรียกกันตามภาษาสามัญว่า **ญาณม้วนเสื่อ** กล่าวคือผู้ปฏิบัติบางคนเกิดความกลัดกลุ้มถึงกับหอบเสื่อหอบหมอนจะลาอาจารย์กลับบ้าน บางคนอยากเลิกปฏิบัติ อยากพักผ่อน เดินเที่ยวดูโน่นดูนี่ แต่จิตก็มักจะกำหนดอยู่ร่ำไป

บางคนตอนนั่งกลางคืนกลัดกลุ้มขึ้นมา เลิกกำหนดจะนอนก็ไม่หลับ ผุดลุกผุดนั่ง ตั้งใจว่าเช้าจะกลับบ้าน พอถึงเวลาเช้าจริงๆ อาการดังกล่าวก็หายไป บางคนจะเดิน จะนั่ง จะนอนไม่มีความสุขเลย คันยุบยิบไปทั่วกาย ต้องตากมุ้งตากหมอน กระพือเสื่อ เข้าใจว่าคงมีตัวเรือด ตัวไร มากมาย บางคนมีอาการร้อนรนกระวนกระวาย ต้องอาบน้ำ บางคนแม้อากาศหนาวจัดก็ยังอาบน้ำได้สบาย แต่แม้จะมีอาการกลัดกลุ้มมากมายเพียงไร ก็ยังอุตส่าห์กำหนดอยู่เสมอ อาการต่างๆเหล่านี้ บางคนเป็นมาก บางคนเป็นน้อย มีความรู้สึกอยากจะพ้นไป เลิกไปแต่อย่างเดียว หมายความว่าอยากจะไปอยู่ในที่ที่ไม่มีสังขารรูป นาม ผู้ควบคุมต้องชี้แจงสั่งสอน ให้มีความมานะพยายามกำหนดไป กำหนดอาการเบื่อรำคาญวุ่นวาย ลุกลี้ลุกลนนั้นให้หายไป ให้กำลังใจให้มาก ว่าปฏิบัติมาจวนจะได้ จวนจะถึงแล้ว จะละความพยายามเสียเป็นที่น่าเสียดาย

ผู้ที่มีอาการของญาณนี้อยู่นานหรือหลายวัน มักเป็นผู้มีสติอ่อน แม้ผู้ควบคุมจะอธิบายชี้แจงให้เกิดศรัทธาและวิริยะขึ้น แต่เพราะสติอ่อนมีอาการเกิดขึ้นไม่ค่อยได้กำหนดให้เป็นปัจจุบัน อาการนี้ก็จะเป็นอยู่นาน ผู้ที่มีอินทรีย์เพียบพร้อมอยู่เสมอจะปรากฏอาการแต่เพียงเล็กน้อยแล้วจะผ่านขึ้นญาณต่อไป

ญาณที่ ๑๐ ปฏิสังขาญาณ เป็นญาณต่อจากญาณที่ ๙ คือ เมื่อผู้ปฏิบัติใคร่จะพ้นไปจากอาการที่เห็นเป็นภัยเป็นโทษ อันบังเกิดแก่รูปนามที่กำหนดอยู่ จนกระทั่งเกิดความเบื่อหน่าย และใคร่จะพ้นไปจากรูปนามที่กำหนดอยู่แล้ว ในญาณนี้ผู้ปฏิบัติจะรวบรวมกำลังหาทางที่จะหนีจะพ้นไปให้ได้ โดยหนีกลับมาพิจารณาลักษณะอาการของรูปนามอีกวาระหนึ่ง

ในญาณนี้ผู้ปฏิบัติจะพบลักษณะอาการของรูปนามชัดเจนมาก พร้อมลักษณะของทุกข์โทษภัยก็จะบังเกิดรุนแรงขึ้น จิตใจของผู้ปฏิบัติยังยึดถือรูปนามที่กำหนดนั้นเป็นของตนเองอยู่ ยังไม่ต่อสู้อย่างแท้จริง ญาณของผู้ปฏิบัติจะปรากฏคล้ายกับขึ้นๆลงๆ จะพิจารณาลักษณะอาการของรูปนามในทางใด ก็กำหนดไปยังไม่ถึงที่สุด จะมีอาการของเวทนาปรากฏบ่อยๆหนักๆ กำหนดหายบ้างไม่หายบ้าง มีอาการเบื่อหน่ายเป็นครั้งคราว ผู้ที่คิดมาก วิจารมากจะติดอยู่ในญาณนี้นาน อาการต่างๆที่ปรากฏในญาณนี้มักพบอาการเดิมๆที่แล้วๆมา ในอาการเหล่านี้นั้น จะปรากฏเด่นชัดตามลักษณะเป็นอย่างๆไป บางคนมีอาการหลายอย่าง ไม่แน่นอนไปทีเดียว

สรุปอาการที่เป็นหลักพิจารณาในญาณนี้มีดังนี้

(๑) การกำหนดยังต้องเพ่งและปักใจจึงจะกำหนดได้ดี เช่น เวทนาต่างๆ ที่เกิดขึ้น ต้องกำหนดอย่างปักใจ ๑-๒ ครั้ง จึงหาย

(๒) เวทนาต่างๆ หนักๆ ยังเกิดขึ้นบ่อยๆ เวทนาบางอัน เช่น แน่น กำหนดไม่หาย ยังคงตั้งขึ้นติดๆกันขึ้นไปเป็นสาย

(๓) จะบังเกิดความรำคาญในการกำหนดอยู่บ่อยๆ

(๔) อารมณ์อย่างอื่นที่เกิดขึ้น กำหนดได้ว่องไวดี

การให้กรรมฐานต่อ ให้เดินระยะที่ ๕ คือ *ยกส้นหนอ, ยก-*

หนอ, ย่างหนอ, ลงหนอ, ถูกหนอ เตือนให้กำหนดอายตนะกับต้นจิตให้ถี่ๆ พยายามกำหนดให้ได้มากๆบ่อยๆ

ญาณที่ ๑๑ สังขารุเปกขาญาณ เมื่อผู้ปฏิบัติแสวงหาทางพ้นด้วยการพิจารณารูปนามอย่างหนักในญาณที่ ๑๐ ก็ยังไม่มีอาการอย่างใดที่จะพ้นไปจากรูปนามอันมีแต่ทุกข์โทษภัยต่างๆที่เป็นอยู่อย่างนั้นได้ก็หมดปัญญาหาทางที่จะหลีกหนีให้พ้นไป ผู้ปฏิบัติก็เริ่มมีอาการวางเฉยในรูปนามที่กำหนดอยู่

ในญาณนี้ผู้ปฏิบัติจะตั้งสติพิจารณารูปนามไปด้วยอาการปกติ ไม่มีความกระวนกระวายอย่างคราวที่แล้วๆมา ผู้ปฏิบัติที่มีอินทรีย์แก่กล้าจะผ่านเข้ามัคคญาณไปได้โดยง่าย

ผู้ปฏิบัติจะพูดว่า กำหนดอะไรเป็นปกติดีทุกอย่าง กำหนดได้ง่ายๆคล่องๆ บางคนกำหนดเวทนาที่เกิดขึ้นอย่างง่ายดาย ไม่ว่าจะกำหนดอะไรดูมันง่ายไปหมด กำหนดไปๆก็จะมีอาการโงกหรือสะบัดมือสะบัดเท้า กระตุกที่แขนที่ไหล่ ลองสอบถามดูว่าขณะที่โงกไปหรือสะบัดไปนั้นเป็นในขณะไหน คือตรงพองหรือตรงยุบ โดยมากผู้ปฏิบัติจะตอบไม่ได้ เพราะอินทรีย์ยังไม่แก่กล้าเพียงพอ สติยังอ่อนอยู่

ผู้ปฏิบัติที่มี พอง-ยุบ ถี่เร็ว กำหนดไปๆหายไปเฉยๆ รู้สึกตัวก็เริ่มกำหนดไปใหม่ มีอาการโงกบ้างเป็นครั้งคราว ผู้ที่มีอาการแน่นจุกเสียดอย่างแรงกล้าคงมีอาการอย่างเดิม กำหนดที่แน่นที่เสียดจนทนไม่ไหวก็ผ่อนการกำหนดลง บางคนพอง-ยุบห่างไป เบาไป จางไป แล้วก็หายไป รู้สึกตัวก็เริ่มกำหนดไปใหม่ มีอาการโงกงุบเป็นครั้งคราว จิตใจของผู้ปฏิบัติจะมีอาการเฉยเมย กำหนดได้มาก ไม่ขี้เกียจ ไม่ขยัน กำหนดอยู่เรื่อยๆ ไม่กระตือรือร้น นั่งกำหนดอยู่ได้นานๆ มักมีอาการขี้หลงขี้ลืม

องค์คุณของสังขารุเปกขาญาณ ๖ ประการ ได้แก่

(๑) กำหนดอารมณ์ต่างๆที่มากระทบได้ง่ายและว่องไว

(๒) ไม่มีเวทนา เช่น เมื่อย คัน แต่ผู้ซึ่งพิจารณาที่เวทนาอาการแน่นมาก ยังปรากฏให้กำหนดอยู่

(๓) นั่งได้นานๆไม่รู้สึกเมื่อยหรือขี้เกียจ

(๔) จิตอยู่ในอารมณ์เดียว พร้อมด้วยสติสัมปชัญญะ ไม่วอกแวกซัดส่าย

(๕) อารมณ์เฉยๆไม่ยินดียินร้าย

(๖) อารมณ์กับจิตที่กำหนดละเอียดมาก

ผู้ปฏิบัติที่มีองค์คุณในญาณนี้อย่างพร้อมเพรียงเด่นชัดแล้ว ยังรอให้อินทรีย์ ๕ แก่ รอเมื่อใดจนเข้าขีดพละ ๕ ก็จะผ่านมัคคญาณในขณะนั้น

การให้กรรมฐานต่อ ให้เดินระยะที่ ๖ คือ ***ยกสั้นหนอ, ยกหนอ, ย่างหนอ, ลงหนอ, ถูกหนอ, กดหนอ*** เตือนให้กำหนดทางอายตนะและต้นจิตให้มากๆ

ญาณที่ ๑๒ สัจจานุโลมิกญาณ หรือ **อนุโลมญาณ** เป็นญาณที่ปัญญาพิจารณาเห็นอริยสัจ ๔ ได้ชัดเจนแจ่มแจ้ง

ญาณที่ ๑๓ โคตรภูญาณ เป็นญาณที่ปัญญาทิ้งรูปนาม ยึดนิพพานเป็นอารมณ์

ญาณที่ ๑๔ มัคคญาณ เป็นญาณที่ปัญญาละกิเลสได้ เป็นสมุจเฉทปหาน มีนิพพานเป็นอารมณ์

ญาณที่ ๑๕ ผลญาณ ญาณที่เป็นผลของมรรค มีนิพพานเป็นอารมณ์

ญาณที่ ๑๖ ปัจจเวกขณญาณ ญาณที่ปัญญาย้อนกลับไปพิจารณากิเลสที่ละได้ ละไม่ได้ มรรค ผล นิพพาน

ในญาณ ๑๖ นี้ ญาณที่ ๑-๑๓ และญาณที่ ๑๖ เป็นโลกียญาณ ส่วนญาณที่ ๑๔ และ ๑๕ เป็นโลกุตตรญาณ

ฉ. การได้ดวงตาเห็นธรรม

การมีดวงตาเห็นธรรมนั้น ท่านกล่าวว่า เป็น**พระโสดาบัน** ผู้ปฏิบัติส่วนมากไม่ทราบว่า การมีดวงตาเห็นธรรมนั้น เห็นอย่างไร ธรรมอะไรที่ตนเห็น ผู้ปฏิบัติที่ไม่เคยเรียนปริยัติหรือไม่ได้เป็นพหูสูต ขณะฟังเทศน์ลำดับญาณอยู่นั้น ย่อมจะส่งจิตของตนฟังและใคร่ครวญอาการต่าง ๆ ที่เทศน์อยู่ในญาณต่าง ๆ ตามลำดับขึ้นไปด้วยความปีติ เมื่อรู้ว่าอาการของตนที่เป็นอยู่ถูกต้องตรงกันกับที่ได้ฟัง ขณะมีอาการขั้นสุดท้ายคือ มัคคญาณ ผลญาณที่เทศน์อยู่นั้นมีลักษณะอาการอย่างใดอย่างหนึ่ง ตรงกันกับที่ตนได้ปฏิบัติมาแล้ว ความปีติก็ทวียิ่งขึ้นจนแทบจะไม่ได้ฟังต่อไปในตอนที่กล่าวถึงว่า มัคคญาณ ผลญาณนั้นเป็นเหตุให้รู้แจ้งซึ่งอริยสัจ ๔ ได้อย่างไร ในขณะเดียวกันนั้นความปีติยินดีที่เกิดมีอยู่ไม่ขาดนั้นกลับไปใคร่ครวญอยู่แต่อาการอันถูกต้องตรงกันซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทอดทิ้งตอนสำคัญอันกล่าวถึงการแจ้งอริยสัจธรรม และแล้วก็ข้ามไปตรวจดูตนเองถึงคุณสมบัติต่าง ๆ อันเป็นผลของการปฏิบัติ หรือบางคนแม้จะได้ฟังเทศน์ลำดับญาณ ตรวจอาการของตนที่เคยเป็นอยู่ในขณะปฏิบัติถูกต้องตรงกันแล้วก็ตาม แต่ก็ยังอดสงสัยอยู่ไม่ได้ว่า ตนได้อะไร ได้พบธรรมอะไร ได้สำเร็จผลการปฏิบัติมาแล้วอย่างไร แม้ว่าจะมีคุณสมบัติถูกต้องตรงกับหลักการที่ได้กำหนดไว้ก็ยังไม่วายสงสัย เข้าใจไปว่าตนยังไม่ถึงธรรม ยิ่งมีนักปฏิบัติมาถามถึงผลที่ได้จากการปฏิบัติ ตนตอบไม่ได้หรือตอบไม่ถูกตามตำราทางปริยัติที่วางไว้ก็ยิ่งทำให้สงสัย พะวักพะวน บางคนถึงกับจะเข้าปฏิบัติใหม่

ก็มี

การเป็นเช่นนี้จะว่าการปฏิบัติไม่ถูกต้องก็ไม่เชิง เพราะผลที่ได้รับกล่าวคือ คุณสมบัติ เช่น การมั่นอยู่ในศีล ไม่ตระหนี่ ไม่อิจฉาริษยา ของตนก็มีอยู่ จะว่ามีความสงสัยในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ก็ไม่ใช่ เพียงแต่ว่าไม่รู้ว่าตนได้ถึงธรรมอะไร หรือไม่แน่ใจว่าตนได้ถึงธรรมนั้น เพราะขณะปฏิบัติอยู่นั้นไม่มีอะไรเป็นเครื่องชี้บอกว่านี้เป็นทุกข์ นี้เป็นสมุทัย นี้เป็นนิโรธ นี้เป็นมรรค แม้ในเทศน์ลำดับญาณจะได้พรรณนาถึงลักษณะของอริยสัจทั้ง ๔ ที่เกิดขึ้น ก็ดูเหมือนจะไม่ได้ชี้ให้ชัดว่า นี่แหละคือธรรมที่ผู้ปฏิบัติได้เข้าถึงแล้ว ผู้ได้ดวงตาเห็นธรรมนั้นก็คือ การเห็นแล้วซึ่งอริยสัจ ๔ นี้ด้วยประการอย่างนี้

ช. วิธีสมาทานกรรมฐาน

เมื่อจะปฏิบัติกรรมฐาน ผู้ปฏิบัติต้องสมาทานกรรมฐาน โดยปฏิบัติตามขั้นตอนดังต่อไปนี้ตามลำดับคือ

(๑) ถวายสักการะต่อพระอาจารย์ผู้ให้กรรมฐาน

(๒) จุดเทียน ธูป บูชาพระรัตนตรัย

(๓) หากเป็นพระให้แสดงอาบัติก่อน หากเป็นคฤหัสถ์รับศีลก่อน

(๔) มอบกายถวายชีวิตต่อพระรัตนตรัย ดังนี้

อิมาหํ ภควา อตฺตภาวํ ตุมฺหากํ ปริจฺจชามิ

ข้าแต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ข้าพระองค์ขอมอบกายถวายชีวิตต่อพระรัตนตรัย คือ พระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์

(๕) มอบกายถวายตัวต่อพระอาจารย์ ดังนี้

อิมาหํ อาจริย อตฺตภาวํ ตุมฺหากํ ปริจฺจชามิ

ข้าแต่พระอาจารย์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าขอมอบกายถวายตัว ต่อครูบาอาจารย์เพื่อเจริญวิปัสสนากรรมฐาน

(๖) ขอพระกรรมฐาน ว่าดังนี้

นิพฺพานสฺส เม ภนฺเต สจฺฉิกรณตฺถาย กมฺมฏฺฐานํ เทหิ

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ขอท่านจงให้กรรมฐานแก่ข้าพเจ้า เพื่อทำให้แจ้งซึ่งมรรค ผล นิพพาน ต่อไป

(๗) แผ่เมตตา ว่าดังนี้

อหํ สุขิโต โหมิ ขอให้ข้าพเจ้าถึงสุข ปราศจากทุกข์ ไม่มีเวร ไม่มีภัย ไม่มีความลำบาก ไม่มีความเดือดร้อน ขอให้มีความสุขรักษาตนอยู่เถิด

สพฺเพ สตฺตา สุขิตา โหนฺตุ ขอให้สัตว์ทั้งหลาย ทุกตัวตน ตลอดเทพบุตรเทพธิดาทุกพระองค์ พระภิกษุสามเณร และผู้ปฏิบัติธรรมทุกท่าน ขอท่านจงมีความสุข ปราศจากทุกข์ ไม่มีเวร ไม่มีภัย ไม่มีความลำบาก ไม่มีความเดือดร้อน ขอให้มีความสุขรักษาตนอยู่เถิด

(๘) เจริญมรณสติ ว่าดังนี้

อทฺธุวํ เม ชีวิตํ ชีวิตของเราไม่แน่นอน ความตายของเราแน่นอน เราต้องตายแน่ เพราะชีวิตของเรามีความตายเป็นที่สุด นับว่าเป็นโชคอันดีแล้ว ที่เราได้เข้ามาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ณ โอกาสบัดนี้ ไม่เสียทีที่ได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนา

(๙) ตั้งสัจจะอธิษฐานและปฏิญาณตนต่อพระรัตนตรัย และครูบาอาจารย์

เยเนว ยนฺติ นิพฺพานํ พระพุทธเจ้า และพระอรหันตสาวก ได้ดำเนินไปสู่พระนิพพาน ด้วยหนทางเส้นนี้ ข้าพเจ้าขอตั้งสัจจะอธิษฐานปฏิญาณตนต่อพระรัตนตรัย และครูบาอาจารย์ว่า ตั้งแต่นี้ต่อไป ข้าพเจ้าจะตั้งอกตั้งใจ ประพฤติและปฏิบัติ เพื่อให้บรรลุมรรคผล ดำเนินรอยตามพระองค์ท่าน

อิมาย ธมฺมานุธมฺมปฏิปตฺติยา รตนตฺตยํ ปูเชมิ ข้าพเจ้าขอบูชาพระรัตนตรัย ด้วยการปฏิบัติธรรม สมควรแก่มรรคผลนิพพานนี้ ด้วยสัจจะวาจาที่กล่าวอ้างมานี้ ขอให้ข้าพเจ้าได้บรรลุมรรค ผล นิพพาน ด้วยเทอญ

จากนั้นสวด พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ ดังนี้

อิติปิ โส ภควา อรหํ สมฺมาสมฺพุทฺโธ, วิชฺชาจรณสมฺปนฺโน สุคโต โลกวิทู, อนุตฺตโร ปุริสทมฺมสารถิ สตฺถา เทวมนุสฺสานํ พุทฺโธ ภควาติ

สวากฺขาโต ภควตา ธมฺโม สนฺทิฏฺฐิโก อกาลิโก เอหิปสฺสิโก, โอปนยิโก ปจฺจตฺตํ เวทิตพฺโพ วิญฺญูหีติ

สุปฏิปนฺโน ภควโต สาวกสงฺโฆ, อุชุปฏิปนฺโน ภควโต สาวกสงฺโฆ, ญายปฏิปนฺโน ภควโต สาวกสงฺโฆ, สามีจิปฏิปนฺโน ภควโต สาวกสงฺโฆ, ยทิทํ จตฺตาริ ปุริสยุคานิ อฏฺฐ ปุริสปุคฺคลา เอส ภควโต สาวกสงฺโฆ, อาหุเนยฺโย ปาหุเนยฺโย ทกฺขิเณยฺโย อญฺชลิกรณีโย, อนุตฺตรํ ปุญฺญกฺเขตฺตํ โลกสฺสาติ

จบแล้วกราบสามครั้ง

บรรณานุกรม

๑. การศาสนา, กรม, **พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับหลวง.** ๔๕ เล่ม. พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา, ๒๕๒๕.

๒. ธนิต อยู่โพธิ์. **สติปัฏฐานภาวนา.** กรุงเทพมหานคร : หจก.ศิวพร, ๒๕๑๙.

๓. __________. **วิปัสสนาภาวนา.** เอกสารแผนภูมิ (ภาพประกอบเรื่อง)

๔. พระครูภาวนาวิสุทธิ์. **กฎแห่งกรรม–ธรรมปฏิบัติ เล่ม ๑.** พิมพ์ครั้งที่ ๓. กรุงเทพมหานคร: หอรัตนชัยการพิมพ์, ๒๕๓๑.

๕. พระธรรมธีรราชมหามุนี (โชดก ญาณสิทธิ). **ทางไปนิพพาน.** กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย, ๒๕๓๑.

๖. พระภาวนาวิสุทธิคุณ. **คู่มือการฝึกอบรมพัฒนาจิต.** กรุงเทพมหานคร: รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์ ๒๕๓๔.

๗. __________. **คู่มือวิปัสสนาจารย์.** กรุงเทพมหานคร:หอรัตนชัยการพิมพ์, ๒๕๓๓.

๘. พระราชวรมุนี (ประยุทธ์ ปยุตฺโต). **พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม.** พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๒๘.

๙. สมพร อยู่โพธิ์ และคณะ. **พระพุทธรูปปางต่างๆ.** พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา พระสุเมรุ, ๒๕๑๔.

๑๐. สุจิตรา อ่อนค้อม. **การฝึกสมาธิ.** พิมพ์ครั้งที่ ๗. กรุงเทพมหานคร: รัชดาออฟเซ็ท ๒๕๔๔.

๑๑. สุชีพ ปุญญานุภาพ. **พระไตรปิฎกฉบับสำหรับประชาชน.** พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย, ๒๕๒๔.

๑๒. สุมาลี อินทรวนิช. **กรณีศึกษาวิธีปฏิบัติธรรม และผู้ปฏิบัติธรรมตามแนวทาง ของ คุณแม่สิริ กรินชัย** วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาปรัชญา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ๒๕๓๑.

รายชื่อหนังสือที่แต่งและแปล

โดย *รองศาสตราจารย์ ดร.สุจิตรา อ่อนค้อม (สุทัสสา อ่อนค้อม)*

๑. **คนเหมือนกัน**
ฉบับแปลเป็นภาษาอังกฤษชื่อ The Price of a Life

๒. **ไฟไหนเล่าร้อนเท่าไฟนรก**
ฉบับแปลเป็นภาษาอังกฤษชื่อ The Story of Old Man Tiow

๓. **สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม**
ฉบับแปลเป็นภาษาอังกฤษชื่อ Fruit of Karma

๔. **มักกะลีผล**

๕. **นารีผล**

๖. **ศาสนาเปรียบเทียบ**

๗. **ปรัชญาเบื้องต้น**

๘. **การฝึกสมาธิ**

๙. **พระมหากษัตริย์ไทยกับศาสนาประจำชาติ**

๑๐. The Law of Karma: Dhamma Practice Volume I
แปลจาก "กฎแห่งกรรมธรรมปฏิบัติ เล่ม ๑" ของพระเทพสิงหบุราจารย์

๑๑. The Law of Karma: Dhamma Practice Volume VII
แปลจาก "กฎแห่งกรรมธรรมปฏิบัติ เล่ม ๗" ของพระเทพสิงหบุราจารย์

๑๒. Buddhist Chanting. (บทสวดมนต์ภาษาไทย-บาลี-อังกฤษ)

๑๓. The Advantages of Chanting and How to Practice Vipassana Meditation

๑๔. **สันติภาพ... ทางเลือกเดียว และ ศีลห้า (ปัญจศีล) พุทธวิถีสู่โลกสันติสุข**
แปลจาก "Peace... the Only Option" ของ Ven. Dr. Khemanando

๑๕. Creating Sustainable World Peace

๑๖. **การสร้างสันติภาพโลกแบบยั่งยืน**
แปลจากความเรียงภาษาอังกฤษเรื่อง Creating Sustainable World Peace ที่ได้รับรางวัล ความเรียงรางวัลชนะเลิศระดับนานาชาติ จาก Rethinkers' Organization, Canada

๑๗. **คู่มือพุทธบริษัท** (Buddhist Manual)

๑๘. **วัฏจักรชีวิต**

๑๙. **ความหลงในสงสาร**

๒๐. **รู้อย่างนี้เป็นคนดีตั้งนานแล้ว เล่ม ๑-๒**

๒๑. **เหนื่อยนักพักใต้ร่มมณฑารพ**

๒๒. **ร่มพระศรีชินบัญชร**

ผลงานชิ้นแรกของ **รองศาสตราจารย์ ดร.สุจิตรา อ่อนค้อม** แห่งคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี เป็นเรื่องสั้น พิมพ์ในนิตยสาร *"ศรีสัปดาห์"* เมื่อปี ๒๕๑๕ ต่อมาอีก ๑๐ ปี จึงมีผลงานในนิตยสารต่างๆ เช่น *สกุลไทย กุลสตรี เดลิเมล์ วรา ดิฉัน รักลูก คัทลียา* และ*ลลนา* ตามลำดับ กระทั่งมาเป็นนักเขียนนวนิยายอิงธรรมะประจำที่นิตยสาร **กุลสตรี** ตั้งแต่ปี ๒๕๓๑ ถึงปัจจุบัน

ผลงานที่พิมพ์เผยแพร่อยู่ขณะนี้ที่เป็นนวนิยายได้แก่ **คนเหมือนกัน ไฟไหนเล่าร้อนเท่าไฟนรก สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม มักกะลีผล นารีผล วัฏจักรชีวิต ความหลงในสงสาร** สามเรื่องแรกได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษ โดยใช้ชื่อเรื่องว่า **The Price of a life** (แปลโดย *Bruce Evans*), **The Story of Old Man Tiow** และ **Fruit of Karma** (แปลโดย *สุจิตรา อ่อนค้อม*)

ผลงานที่เป็นการตอบคำถามเรื่องเกี่ยวกับพุทธศาสนาและการแก้ปัญหาชีวิตด้วยวิธีทางพุทธศาสนา ในนิตยสารกุลสตรี ได้พิมพ์เป็นเล่มแล้ว ๓ เล่ม คือ **ศาลาธรรมโอสถ / ๑๐๘ ปัญหาชีวิต เหนื่อยนักพักใต้ร่มมณฑารพ** และ**ร่มพระศรีชินบัญชร** ที่กำลังลงพิมพ์อยู่ในนิตยสารกุลสตรีขณะนี้ คือ **สักขิสาวิกา**

ผลงานทางวิชาการมีทั้งตำราและงานวิจัย อาทิ **ศาสนาเปรียบเทียบ การฝึกสมาธิ ปรัชญาเบื้องต้น พระมหากษัตริย์ไทยกับศาสนาประจำชาติ ทรรศนะเรื่องความสุขในพุทธปรัชญา Buddhist Chanting** และ **The Concept of Man in Buddhism and Existentialism** นอกจากตำราและงานวิจัยแล้ว ยังมีบทความทางวิชาการทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษอีกหลายเรื่อง ที่มีชื่อเสียงและได้รับการคัดเลือกให้อ่านในการประชุมเกี่ยวกับสันติภาพครั้งที่ ๒๗ ขององค์การสหประชาชาติ คือ **Building Peace in the New Millennium**

ปี ๒๕๔๖ ความเรียงเรื่อง **Creating Sustainable World Peace** ได้รับรางวัลชนะเลิศระดับนานาชาติ จากองค์กรนักคิดใหม่ (Rethinkers' Organization) เมือง Toronto ประเทศ Canada ขณะนี้ความเรียงดังกล่าวได้รับการแปลเป็นภาษาไทย ชื่อ **การสร้างสันติภาพโลกแบบยั่งยืน**

ธรรมนิยายชุด ***สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม***

ฉบับมุทิตาสักการะ

๘๔ ปี พระธรรมสิงหบุราจารย์ (จรัญ จิตธมฺโม)

วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี

รายได้หลังจากหักค่าใช้จ่ายและภาษีแล้ว จัดสรรดังนี้

๑. ถวายแด่พระธรรมสิงหบุราจารย์ ในโอกาสเจริญอายุครบ ๗ รอบ (๘๔ ปี) ในวันพุธที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

๒. เป็นทุนจัดพิมพ์หนังสือสวดมนต์พร้อมคำแปล และ MP 3 เสียงอ่าน เพื่อเป็นธรรมบรรณาการแด่เจ้าภาพที่ร่วมจัดพิมพ์หนังสือชุดนี้ (รายชื่อเจ้าภาพอยู่ภาคผนวกของหนังสือสวดมนต์)

๓. พระธรรมสิงหบุราจารย์มอบหนังสือชุดสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม และหนังสือสวดมนต์พร้อมคำแปล และ MP 3 เสียงอ่าน เป็นธรรมทานแก่ทัณฑสถานทั่วประเทศ

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ

การให้ธรรมชำนะการให้ทั้งปวง

ธรรมนิยายชุด สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม เรื่องที่ ๓

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม (เล่ม ๒) ศุภัสดา อ่อนค้อม